

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

श्री इन्दुदेवी चरण कमलैः नमः

सुब्बा होमनाथ उपाध्याय कृत असली रामाश्वमेधसहित को भानुभक्तीय रामायण आठ काराड

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

प्रकाशक:- सुब्बा होमनाथ केदारनाथ हितैषी कम्पनी ।
ना रा रा सी

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

सयकड़ौ वर्ष (अर्थात् सम्वत् १९४४ सन् १८८६) देखी चलिआएको पुरानु
राजा वजीर भाई भारदार बुढा पुराना दाजू भाई द्वारा
सहनी गरिएको एकमात्र

स्वर्गीयः—सुब्बा होमनाथ उपाध्याय कृत

अनेक लाख प्रति भन्दा बढ्ता छापिएको

चित्रमय रामाश्वमेधकारण्ड समेतको ठूलो आठकारण्ड

यसमा रामायणमा भए भरका सबै पात्रहरुको परिचय समेत छ ।
यसमा छापिएका चपक, कथा, श्लोक, विरामको फूल या कुनै पनि स्टाइलको नकल गर्नेहरु माथी ऐनको प्रतिबन्ध छ ।

प्रकाशक र विक्रेता :—

कार्यालयको वर्तमान अध्यक्ष सुब्बा होमनाथात्मज तनय
पं० रामजी उपाध्याय स्वतिवडा

कार्यालय—सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

हितैषी कम्पनी, पोष्ट बाक्स नं० ८१ वाराणसी-१

७० रौ संस्करण }

सन् १९६१

{ मूल्य छाला जिल्दा १०)
कपडा जिल्दा ६)

श्रीइष्टदेवता चरण कमलेभ्योनमः

❀ रामायण आठकाण्डको विषय-सूची ❀

विषय	पृष्ठ	विषय	पृष्ठ
१-महाकवि भानुभक्तको जीवनचरित	१	३३-मारीच वध	१०६
२-सुम्बा होमनाथको संक्षिप्त वंश परिचय	३	३४-सीताहरण र जटायु मरण	११७
३-रामायण उपोद्घात	६	३५-कबन्ध वध शवरी राम भेट	१२३
रामायण बालकाण्ड		रामायण किष्किन्धाकाण्ड	
४-नारद ब्रह्मा सम्वाद रामायण महात्म्य	२५	३६-हनुमान राम भेंट र सुग्रीव राम मित्यारी	१२८
५-शिव पार्वती सम्वाद	२६	३७-बाली वध	१३२
६-पुत्रेष्टि यज्ञ रामजन्म	३३	३८-तारालाई जानोपदेश	१३६
७-भरत लक्ष्मण र शत्रुघ्न जन्म	३८	३९-सुग्रीव राजगद्दी	१४३
८-विश्वामित्रले रामलाई जनकपुर लगेको	३९	४०-सीताजीको खोजमा बानरहरूले जान्	१४५
९-सुबाहु र ताडका वध, ताडका परिचय	४१	४१-हनुमान आदि को सम्पाती संग भेट	१५१
१०-राजा जनक वंश परिचय	४६	४२-हनुमानजी सीताजीका खोजमा समुद्र तन्	१५४
११-सीता राम मिलन	४७	रामायण सुन्दरकाण्ड	
१२-धनुष भंग	५१	४३-सुरसा भेंट र सिंहिका वध	१५६
१४-सीताजीको जन्म कथा	५५	४४-हनुमानजीको लंका प्रवेश	१६०
१५-लक्ष्मण परशुराम सम्वाद	५७	४५-त्रिजटा स्वप्न वर्णन	१६५
१६-रामचन्द्रजीको अयोध्यागमन	६६	४६-सीता ताप र हनुमान उपस्थित हुन्	१६६
रामायण अयोध्याकाण्ड		४७-अशोक वाटिका नाश	१७२
१७-राम नारद सम्वाद	६८	४८-रावण हनुमान सम्वाद	१७५
१८-राम राजतिलक आयोजन	६९	४९-लंका दहन	१७६
१९-मन्थरा कैकेयी सम्वाद	७१	५०-हनुमानले फकिं अंगदादि संग भेट	१८०
२०-राम बन जाने कारण, कैकेय वंश परिचय	७७	५१-हनुमानजीले श्री राम कहाँ समचार पुन्याउनु	१८३
२१-सीताराम र लक्ष्मण बन गमन	८४	रामायण युद्धकाण्ड	
२२-भारद्वाज र वाल्मीकी संग रामको भेंट	८७	५२-हनुमान द्वारा लंका वर्णन	१८७
२३-राजा दशरथको प्राणत्याग	८८	५३-रामको लंका विजय यात्रा	१८९
२४-भरतजी राम दर्शनलाई बन जानु	९२	५४-रावणलाई सभासद हरुले राम संग युद्ध गर्ने सलाह दिनु	१९०
२५-भरत र रामजीको भेंट	९४	५५-कुम्भकर्ण रावण सम्वाद	१९२
२६-कैकेयी पश्चात्ताप	९८	५६-विभीषणको अर्ति सुनी रावणले उनलाई निकाली दिएको	१९३
२७-रामजीको अत्री ऋषि संग भेंट	१११	५७-रावण शुक सम्वाद	१९८
रामायण आरण्यकाण्ड		५८-सागर प्रति रामको क्रोध	२००
२८-विराध राक्षस वध	१००	५९-रावण अंगद सम्वाद	२०२
२९-रावणको उत्पत्ति वर्णन	१०२	६०-रामको लंका परिदर्शन	२१०
३०-राम र जटायुको भेट	१०५	६१-राम रावण युद्ध प्रारम्भ	२१२
३१-शर्पनखाको नाक काट्नु	१०६	६२-रावणको सुद, लक्ष्मण मर्त्य	२१७
३२-खर दूषण र त्रिशित वध	१०७		

स्वर्गीय सुब्बा होमनाथ उपाध्याय कृत रामाश्वमेध काण्ड समेत को
Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

भानुभक्तीय रामायण ८ काण्ड ग्लेज का०

यस पुस्तकमा छापिएका छेपक कथा (दुई चिन्ह भीत्र राखीएको छ)

यसमा लक्ष्मण परशुराम संवाद, कैकेयी मंथरा संवाद, अङ्गदरावण संवाद, अहिरावण, महिरावण बध र सुलोचना सती र रामायणमा भए भरका सबै पात्रहरू सतीले सिता हुनु, नारद, विश्वामित्र, परशुराम, वशिष्ठ, जनक, दशरथ, कौशल्या, कैकेई, सीता राम, लक्ष्मण, भरत, शत्रुघ्न र तिन्का सन्तान, शान्ता, गुह, वाल्मीकिजी, हनुमान, जाम्बवान, जटायु, सम्पाती, बाली, सुग्रीव, शूर्पणखा, ताड़का, मारीच, सुबाहु, रावण, कुम्भकर्ण, विभीषण र कागधु

प्रचारलाई नयाँ ढाडपमा छापिए को

रामायण आठकाण्डमा रिआयत

संसार प्रगति गर्दै गएको छ । हामी नेपालीहरूले पनि संसारका दाँजामा बस्न आफुलाई पनि प्रगतिशील संसार तुल्य बनाउने पर्दछ । जस्ता प्रकार पुरानु ६४ पैसाका ठाँउमा हिजो आज १०० नयाँ पैसाको चलन भएकोमा पहिले सवैलाई अफठयारो भए पनि चलनचाँजो गर्दा त्यै १०० पैसाको हिसाब पनि सरल हुन आएकोछ । उसै रितले ५७ दिन मात्रै यो नजटाइप लाई हेर्न थाल्नु भयो भने अभ्यास भएमा यहि टाइप सरलताले बुझ्न सक्नु हुनेछ ।

मोल चमड़ा टकने १०) रु० कपड़ाको ६) रु० पर्दछ तर

प्रचार लाई चमड़ाको ६) रु० र कपड़ा जीन्दको

५) रु० मा पाउनु हुने छ ।

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

बाराणसीको भनि कीटेर मगाउनु होला ।

शुण्डीको जन्म कथा र परिचयका साथ अनेक श्रवणकुमार कथा, राम विलाप, हनुमान भरत सम्वाद, हनुमानजीले धर्यलाई काखि च्याप्नु, रावणको अन्तिम समयको उपदेश, भरतजी लंका गमन, हनुमानजीको हृदयमा राम दर्शन र अङ्गदले बाप बैरी साधने बरदान पाउनु आदि अनेक नयाँ कथाहरू समेत एकैठाउँ छापिएको छ जो वाल्मीकि, तुलसीदासजीकृत हिन्दी अथवा बंगला र गुजराती आदि भारतीय भाषाको कुनै यउटा रामायणमा पनि छैनन् । हजारौं रुपया खर्च गरी छपाई तैयार भएको छ ।

सयकडौं वर्ष अर्थात् सन् १९४४ सन् १८८६ देखी चलिआएको पुरानु
राजा वजीर भाई भारदार बुढा पुराना दाजु भाई द्वारा
सहनी गरिएको एकमात्र

स्वर्गीय:-सुब्बा होमनाथ उपाध्याय कृत

डेढ लाख प्रति भन्दा बढता छापिएको

चित्रमय रामाश्वमेधकाण्ड समेतको ठूलो आठकाण्ड

यसमा सबै पात्रहरूको परिचय र लक्ष्मणपरशुरामसंवाद, कैकेयीमंथरासंवाद,
अङ्गदरावणासंवाद, अहिरावणा, महिरावणाबध र सुलोचनासतीसंवाद समेत छ ।
यसमा छापिएका चपक, कथा, श्लोक, विरामको फूल या कुनै पनि स्टाइलको नकल गर्नेहरू माथी ऐनको प्रतिबन्ध छ ।

प्रकाशक र विक्रेता :—

कार्यालयको वर्तमान अध्यक्ष सुब्बा होमनाथात्मजतनय
पं० रामजी उपाध्याय खतिवडा

कार्यालय :—सुब्बा होमनाथ केदारनाथ

हितैषी कम्पनी, वाराणसी-१

६२-रावणले कुम्भकर्ण लाई युद्धमा पठाउनु	२२४	८८-व्यवन ऋषिको जीवनीको वर्णन	३७२
६३-कुम्भकर्ण वध	२२८	८९- राजा सूर्यातिको यज्ञ	३७३
६४-इन्द्रजित वध	२३०	९०-व्यवन ऋषिको अयोध्यागमन	३८०
६५-सुलोचना सम्वाद	२३६	९१-नीलमणि पर्वतको महात्म्य	३८३
६६-महिरावण वध	२४५	९२-दमन र पुष्कलको युद्ध	३९२
६७-नारान्तक वध	२४८	९३-राजा सुबाहुको र हनुमान आदिको युद्ध	४१५
६८-रावणले होम गर्नु	२६०	९४-ऋतम्बर राजाको जीवन चरित	४१८
६९-रावण वध	२६५	९५-विद्युत्तमाली राजस बध	४२१
७०-विभीषण राज्याभिषेक	२७५	९६-आरण्यक ऋषिको अयोध्यागमन	४२८
७१-भीराम अयोध्या फर्कनु	२७६	९७-रेवानदी भित्रका नारीहरूले घोडा हर्नु	४३१
७२-भीराम राज्याभिषेक	२८२	९८-राजा वीरमणिको उपाख्यान	४३३
रामायण उत्तरकाण्ड			
७३-रावणादिको उत्पत्ति वर्णन	२९५	९९-हनुमानको द्रोणाचलमा औषधि लीनजानु	४४९
७४-रावण को लंका समेत त्रैलोक्य विजय	३०२	१००-युद्ध भूमिमा रामचन्द्रको, आगमन	४५२
७५-रामको विराट रूपको स्तुति	३०५	१-लवजीले यज्ञको घोडा हर्नु	४६५
७६-वाली सुग्रीव जन्मकथा	३०७	१०२-सीताजीको पूर्व वृत्तान्त	४६६
७७-माता सीताजीलाई रावणले हर्न्या कारण	३०९	१०३-लक्ष्मणजीले सीतालाई बनमा लै जानु	४७५
७८-रावणले श्वेत द्वीपका स्त्रीहरू द्वारा लाञ्छित	३११	१०४-लवकुशको जन्म कथा	४८२
७९-रामचन्द्रजीको शासन विधान	३१३	१०५-लवको युद्ध शत्रुघ्नको विजय	४८७
८०-भीरामगीता प्रारम्भ	३१६	१०६-सीताजीको शोक कुशजीको प्रतिष्ठा	५००
८१-लयणासुर वध	३२०	१०७-लवकुशको युद्ध शत्रुघ्नको पराजय	५०२
८२-संक्षिप्त लवकुश चरित	३२३	१०८-सीताजीले ससैन्य शत्रुघ्नलाई सैन्य गर्नु	५१०
८३-लक्ष्मणको स्वर्गरोहण	३२२	१०९-अश्व रत्नाका निमित्त भएका युद्धहरूको वर्णन	५१३
रामायण रामाश्वमेधकाण्ड			
८४-शेष र बाह्यायन ऋषिको सम्वाद	३३६	११०-वाल्मीकी द्वारा लवकुशको परिचय	५१६
८५-रावणको जीवन चरित वर्णन	३४०	१११-सीता न फर्केकोले रामको पञ्चाक्षप	५२१
८६-अश्वमेधको वर्णन	३४३	११२-सीताजीको, अयोध्या फर्कनु	५२४
८७-भरतका पुत्र पुष्कलको साहस	३५५	११३-रामजीवाट गुरु र महर्षिहरूको पूजन	५२५
		११४-राम प्रताप वर्णन र रामाश्वमेधकी समाप्ती	५२७
		११५-रामायण उपसंहार	१

महाकवि भानुभक्तको संक्षिप्त जीवन चरित्र

हाड, छाला, मासु, रगत इत्यादिबाट बनेको जीव नाश हुन्छ। आफूले गरेको कीर्तिचाहिँ कहिले मर्दैन। हुनत विदेशतिर मरेको लाशलाई पनि ओखतिद्वारा उर्वीकात्यौ पारेर हजारौं वर्षसम्म पनि राख्नेछन्, तर त्यो अर्कै कुरा हो। हामी-हरूले त अहिले कीर्तितिर ध्यान दिनुपर्छ। वास्तवमा जसको यश दुनियाँले गाइन्छ उही बाँचेको हो। शरीर खरानी भएर माटोमा मिल्दा पनि अमर बनेका नेपाली-हरूमध्ये भानुभक्तको नाम महाकालीदेखि मेचीसम्म प्रख्यात छ। त्यसको मुख्य कारण उनले गरेको मातृभाषाको सेवा हो। चारै-तिर हेर्दा यो भने अहिले उनको जस नगुनगुना-उने घर पाउन मुस्किल पर्छ। बालक र आइमाईहरू समेत उनको रसिलो र सजिलो श्लोकमा मकल पर्छन्।

महाकवि भानुभक्त आचार्य

त्यस ताकमा कविहरू त अरू पनि थिए रघुनाथले पनि सुन्दर-काण्डको अनुवाद गरेकै हुन्। वसन्त, यदुनाथ पतञ्जलिहरूका कविता पाइन्छन्, तर यिनकै श्लोकहरूले दुनियाँलाई किन खिच्यो भन्ने शंका उठ्न सक्छ, यसमा उनको शैलीले नै जवाफ दिन्छ। जस्तोसुकै गाह्रो विषय भएपनि उनले कलम चोप्नासाथ एकदम बुझ्न सकिने भइहाल्छ। एउटा सानो दृष्टान्त देखाउँ। रामगीता कति गाह्रो कुरा हो तर उनले हृदयसे हृदय सजिलो पारेका छन्। उनले आफ्नो आशय लाई छर्लङ्ग पारेर देखाएका छन्। कहीं नबुझिने छैन, नत एउटा कुरा लेख्न आँटकोमा अर्को कुरा बुझिएको छ। संस्कृत रामायणको कथा मात्र लिएर उनले रामायणको अनुवाद गरेका छैनन्, वास्तवमा यिनको सिर्जना आफ्नै छ, मिठास अर्कै छ, सरलता उत्तिकै छ, सौन्दर्य पनि ठाउँ ठाउँमा प्रशस्त छ। सबभन्दा मुख्यकुरा के हो भने नेपालीपन प्रशस्त मात्रामा पाइन्छ। यो सबै कुरा बुझ्न भानुभक्तको रामायण नै आदिदेखि अन्त्यसम्म राम्रोसँग पढ्नुपर्छ।

होमर भन्ने कविता इलियड भन्ने महाकाव्य लेखेका छन्। त्यसलाई अर्को भाषामा उतार्न सकिँदैन भन्ने पश्चिमी विद्वानहरूको भनाइ छ। भानुभक्त रामायण पनि त्यस्तै छ। उसलाई कुनै भाषामा अनुवाद गर्न हामी सक्तौनौं। कथा आउँदैन भनेको होइन, किन्तु भानुभक्तको शैली केही गरे पनि उत्रँदैन। हुन पनि मिश्रीको मिठास अन्त कसरी पाउनु? यिनका मौलिक कविताहरू अरू पनि प्रशस्त पाइन्छन्। सबभन्दा पहिले घाँसीले उनलाई कवितामा प्रवृत्त गराएको हो भन्छन्। चिट्ठी बिन्ती-पत्रहरू लेख्ता पनि यिनी श्लोकमै व्यवहार गर्थे। ज्यादै ठूला विद्वान् नभए तापनि संस्कृतमा यिनको निकै दखल थियो। कविताबाट पनि सिधासाधा होलान् जस्ता देखिन्छन्। उपदेश दिएर दुनियाँलाई सपार्ने यिनको प्रवृत्ति थियो। तारापतिकी ब्राह्मणीको र बुहारीको भगवा देखी आइमाईहरूलाई यस किसिमको उपदेश दिनुपर्छ भनेर उनले 'बधूशिक्षा' लेखेका हुन्। प्रश्नोत्तरी र भक्तमालाबाट पनि हामी निकै लाभ उठाउन पाउँछौं। प्रकृतितर्क र भावको गहिर्याइतिर यिनले दृष्टि दिएका छैनन्। ठाउँ ठाउँमा संस्कृत शब्दलाई पनि करवाककुरा पारेर यिनले आफ्ना लयदार छन्दमा मिलाएका छन्।

सावधान !

Vinay Avasthi Samit Bhuwan Varanasi Trust Donations

सावधान !!

सावधान !!!

यो सयकडौ वर्षदेखी चलिआएको रामायणमा भएका सबै पात्रहरू
सतीले सिता हुनु, नारद, विश्वामित्र, परशुराम, वशिष्ठ, जनक, दशरथ,
कौशल्या, कैकई सीता, राम, लक्ष्मण, भरत, शत्रुघ्न र सन्तान
शान्ता, गुह, वाल्मीकिजी, हनुमान, जाम्बवान, जटायू, सम्पातो,
बाली, सुग्रीव, शूर्पणखा, ताडका, मारीच, सुबाहु, रावण,
कुम्भकर्ण, विभीषण र कागभुशुण्डीको जन्म कथा र
परिचय साथ अनेक श्रवणकुमार कथा, राम विलाप,
हनुमान भरत सम्बाद, हनुमानजीले सूर्यलाई काखि
च्याप्नु, रावणको अन्तिम समयको उपदेश, भरतजी
लंकागमन, हनुमानजीको हृदयमा राम दर्शन,
र अङ्गदले बाप गौरी साधन बरदान पाउनु
आदि नजा कथाहरू समेत छापिएका
छन्, जो वाल्मीकि तुलसीकृत तथा
बंगला र गुजराती आदि भारतीय
भाषा का कुनै यउटा
रामायणमा पनि छैनन्

✽ तसर्थ— ✽

नेपाली हरूका एकमात्र पुरानो कारखाना

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ, वाराणसीको भनि कीटेर मगाए-
मात्र यो किताब समेत अन्य असली शुद्ध किताब र मालहरू पाउनु हुनेछ ।
नत्र भने

हिजो आज कमारा, कुजातका र
मदिसेहरूले “अर्व सर्व वर्मा शर्मा आरत

भारत” नामका कारखाना खोली नकली महाभारत,

रामायण, कृष्णचरित्र, महाकाली तौल, सत्य अमृत-

जीवन हरू पठाई हाम्रा सोभा नेपाली दाजुभाइहरूलाई

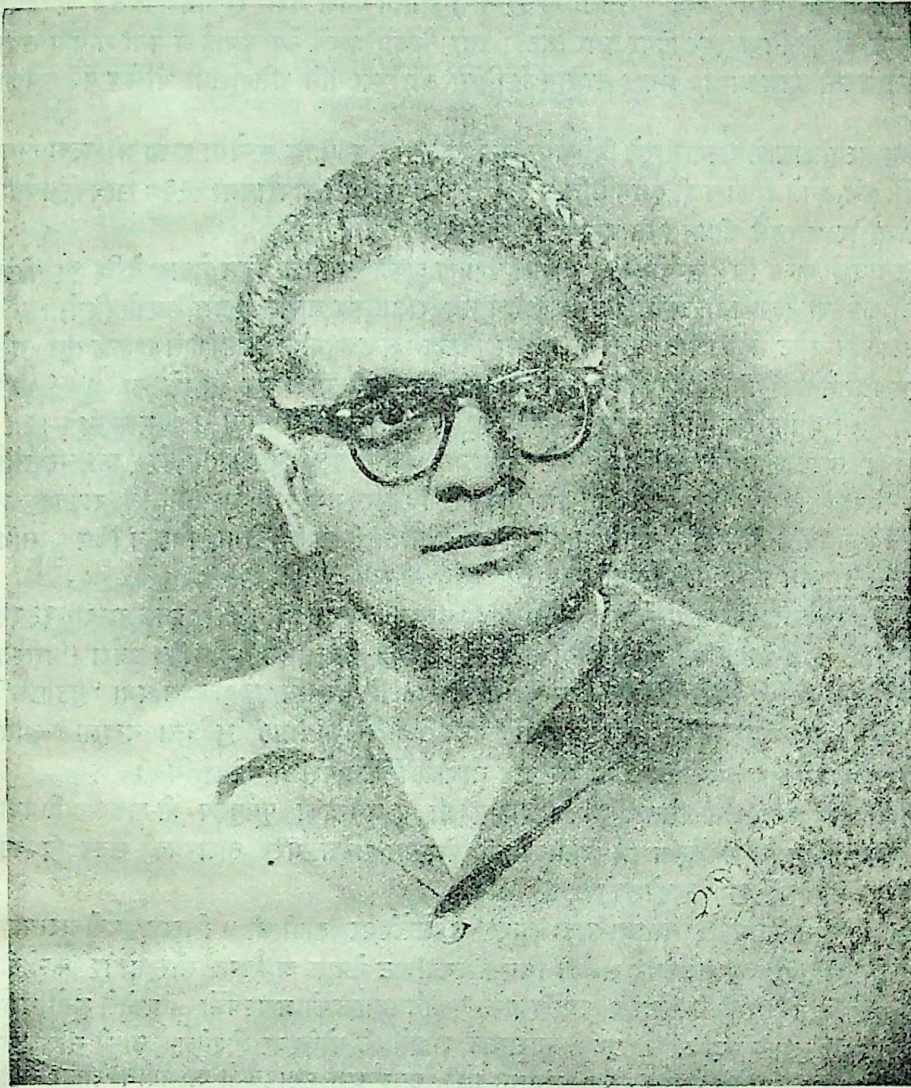
भुक्थाई तिनको धन धर्म दुवै नष्ट गराइरहेका छन् । त्यस्ता

नकली कम्पनीदेखि सावधान रहनु होला । भुक्थाइ नकली पुस्तक

पठाउनेलाई पकाइदिने सज्जनलाई ५००) रु० नगद इनाम दिनेछौं ।

सुब्बा होमनाथ उपाध्याय खतिवडाको संचित-वंश-परिचय

हाम्रो
नेपाल परा-
पूर्व काल
देखिनै प्र-
सिद्ध देश
मानिएको
छ । यो
देश सत्य-
युग देखिनै
कला कौशल
साहित्य स-
भ्यता र
कृषिको केन्द्र
मानिएको
थियो । भग-
वान राम-
चन्द्रका पा-
लामा नेपा-
लनरेश
सुधन्वाले
जनकपुर गए
को र भग-
वान कृष्ण
का पालामा
नेपालका कि-
राती राजा
जितेन्द्राष्टीले
भारत युद्ध-
मा सामिल

कार्यालयको वर्तमान अध्यक्ष सुब्बा होमनाथात्मज तनय पं० रामजी उपाध्याय खतिवडा भएको कुरा इतिहासमा प्रसिद्ध छ । राजा जनक र त्रिलोकजननी सीताको वासस्थल पनि नेपाल राज्यकै अन्तर्गत जनकपुर हो । फेरी त्यसैका दाँजा दाँजी शुक्ल यजुर्वेदका प्रणेता प्रसिद्ध स्मृतिकार महर्षि याज्ञवल्क्य र नीजकी विदुषी पत्नी गार्गीको आश्रम पनि नेपालमै थियो । भगवान बुद्धको जन्म पनि नेपालको बुटौल जिल्लाकै अन्तर्गत लुम्बिनी वनचामा भएको र पछि धर्म प्रचार गर्न भगवान बुद्ध स्वयं नेपाल पाल्नु भएको थियो । भारतीय सम्राट् चन्द्रगुप्त र महान अशोक पनि आर्य र बौद्ध धर्मको प्रचार गर्न नेपाल गएका थिए । अशोककी राजदुहिता चारुमतीले आफ्नो विवाह नेपालमै गरी एउटा बाहल स्थापन गरेर चाव-हिल टोललाई बसाएकी थिइन् । सातौं शताब्दीमा नेपालका राजा उदयदेवकी छोरी भृकुटी प्रसिद्ध तिब्बत-नरेश "सोङ् सान् गम्बो" कि मुख्य रानी थिइन् । इनैद्वारा तिब्बतमा नेपाली लिपी शिक्षा र बौद्ध धर्मको प्रचार भएको थियो ।

विक्रम संवत् १८६६ मा तनहुँको बुद्धा वसोको रघो गाउँमा इनी जन्मेका हुन। बाजे श्रीकृष्ण पण्डितले यिनलाई निकै प्यारो गर्थे। साउँभन्दा ब्याज प्यारो भन्ने उखानलाई उनले सत्यको टाकुरामा पुर्याएका थिए। बाबु धनञ्जयबाट भन्दा बाजेबाटनै यिनले राम्रो शिक्षा पाएका हुन्। १८६८मा कोरा किसिमबाट बालकाण्ड तयार पारिसकेका थिए। त्यसलाई पछि फेरि सुध्याए। १८७६ मा यिनी नेपाल आये त्यसै बखतमा काठमाण्डौं देखेता यिनलाई रमाइलो लागेछ र शहरको बयान श्लोकमा नै गरेका छन्। १८७७ मा जागिरे भई यिनी मधेशतिर गए। तर १८७८ मा नै यिनी खोसिए। पछि आम्दानी खर्चको स्याहा बुझाउँदा सरकारी बाँकी लाग्यो र पाँच महिनासम्म कुमारीचोकमा थुनिए। त्यसै बखतमा अयोध्याकाण्ड, अरण्यकाण्ड, किष्किन्ध्याकाण्ड, र सुन्दरकाण्ड, तयार पारे। त्यसपछि फारख पाई छोरा रमानाथको व्रतबन्ध गर्न घर गए। १८१० मा भानुभक्त फेरि नेपाल आए, अनि फुर्सद फुर्सदमा बसेर युद्धकाण्ड र उत्तरकाण्ड पनि पूरा गरे। १८२५ मा विशेष काम आइपर्दा यिनी फेरि घर गए। उहाँ पुगेपछि उनलाई कालञ्चर आयो। त्यसैले इतिश्री पनि गरायो।

घरको दैलोबाट बाहिर पाइला राख्न मुस्किल भएका आइमाईहरूका र गोठालाहरूको सुकखा हृदयमा समेत भक्तिरस छर्केर भानुभक्तले ठूलो सत्कर्म गरे। जति मातृ भाषाको सेवा गरेका थिए उति उनको नाउँ पनि अमर भयो।

प्रकृतिले नेपालीको रूप लिएर कमसे कम हजार वसन्तको विहार गरिसक्यो होला। यसमा कंती पनि दशहजार विद्वानहरूका मुखबाट नेपालीको उच्चारण भयो होला। त्यसो भएपछि सम्बत् १८०० भन्दा अगिका नेपाली कविता खोज् भन्ने शङ्का उठ्नु मुनासिबै हो। तर बाटने भाषा जतिसुकै भएतापनि लेख्ने भाषा एउटै हुनुपर्छ भन्ने विचार उस बखतका विद्वानहरूका मनमा परेको थियो। यसैले जुनसुकै विद्वान पनि संस्कृतैमा लेख्दथे। त्यो विचार बिलकुल अमिल्दो हो भन्न पनि हुँदैन। कति ज्यादै उन्नत देशहरूमा पनि त्यही चलन देखिन्थ्यो। प्रान्तमा भिन्न भिन्न भाषा बोलिए तानि लेख्ने भाषा जहाँतहीं एउटै हुनुपर्छ भन्ने कतिको विचार अझ सुनिँदछ। तिनताकाका विद्वानहरूलाई कसैले मातृभाषा द्रोही भनेर दोष पनि लगाएका छन्। त्यो कुरामा कति मात्रा सत्यता छ, त्यसलाई इतिहासका धुरन्धरहरूले याद गर्नुपर्छ।

भाषाका सेवक गुमानी कविले पनि वल्लतल्ल क्रियापदसम्म भाषा राखी कविता गर्ने साहस गरेका हुन्। यता यसो हुँदा उता वज्जालतिर कृत्तिवासी रामायण र मध्यदेशतिर तुलसीकृत रामायणको प्रचार बढ्यो। त्यो हावा नेपालमा पनि आइपुग्यो। त्यसले भानुभक्त जस्ता कविहरूले भाषामा कलम चलाए।

चैतमा रामनवमीका दिन श्रीरामचन्द्र जन्मेका हुनाले ठूलो भक्तिका साथ घरघरमा पूजा हुन्छ, आदि देखि अन्त्यसम्म रामायणको पाठ पनि भक्तहरू गर्दछन्।

यसबाट बाबू, आमा, दाज्यू, पतिलाई यसरी मान्नुपर्ने रहेछ, आदर्श चरित्र यो रहेछ, अन्यायको परिणाम तीतो र न्यायको फल भविष्यमा मीठो हुँदो रहेछ इत्यादि धेरै कुराको ज्ञान हुन्छ। पहाडतिर बिहेहरूमा श्लोक भन्ने चलन छ। जसले राम्रोसँग भन्न सक्थ्यो उसको मान निकै बढ्दछ। अरू फुर्सदका बखतमा पनि रामायणको पाठ गर्दछन्। भानुभक्त रामायणले नेपाललाई शान्तिको पाठ र दुष्टहरूलाई बहादुरीसाथ बिताएर न्यायको स्थापन गर्नुपर्छ भन्ने पनि सिकाएको छ।

भाषालाई ताती गराउँदै नेपालका कुना काप्चा सम्म श्रीरामचन्द्रको आदर्श चरित्र पुर्याएको हुनाले कवि भानुभक्तलाई हामीले धन्यवाद दिनुपर्छ। हामी त के उनै पनि फेरि नेपाली भएर जन्मेका भए आफूलाई आफै धन्यवाद दिनेछन्।

सहायक प्रवेशिकाबाट उद्धृत

सुब्बा होमनाथका प्रपितामहहरूमा जेठा श्री कालू जोशी खतिवडा, माहिला श्री शिवु जोशी खतिवडा र कान्छा श्री धनंजय खतिवडा थिए । तात्कालीन महाराजधिराज श्री ५ रण बहादुर शाहले कल्लेरी का अधिकारमाह स्तक्षेप गर्न खोज्दा त्यसमा विरोध प्रदर्शन गरेको र श्री ५ रणबहादुर शाह विरोधी तात्कालीन नेपालामात्य दामोदर पाण्डेलाई सहयोग गरे वापत सन् १८०४ मा रणबहादुरशाहले पुनः राज्यासन ग्रहण गरी श्री कालू खतिवडालाई काशीमार श्री शिवु खतिवडालाई रिडोमा धराएका थिए । कान्छा श्री धनंजय चाहीं त्यसवेला ६ महिनाका बालक हुनाले बाँचेका थिए । तिनै श्री धनंजयका नाति श्री नन्दलाल खतिवडा हुन् । श्री नन्दलाल मुखियाकी धर्मपत्नी धर्मशीला देवीबाट सुब्बा लक्ष्मी प्रसाद उपाध्याय सुब्बा, टंकनाथ उपाध्याय तथा सुब्बा होमनाथ उपाध्याय नामक तीन छोरा भए । नीज सुश्री धर्मशीला देवीले श्री ५ बलेट महाराज त्रैलोक्य वीर विक्रमलाई दूध ज्यूनार गराएकी थिइन् ।

सन्वत् १८३३ सालमा जंगबहादुर शिकार खेलन पत्थर घट्टा गएका थिए । तिनको त्यहीँ मृत्यु भयो । श्री धीर समशेरले त्यस समाचारलाई छुपाई श्री ५ बलेट महाराजको सवारी पत्थर घट्टा तिर चलाई पागल-जस्ता महाराजधिराज श्री ५ सुरेन्द्र वीर विक्रम द्वारा बक्सार्दै आफ्ना दाज्यू श्री रणोद्वीप सिंहलाई प्रधान-मात्यको पदमा र श्री जगत जंगलाई कमाण्डर इनचीफको पदमा बहाली गराएका थिए । यो कुरा श्री ५ बलेट महाराजले थाहा पाई वीचै बाटो बाट नेपाल फर्केर आए । त्यसैको फल स्वरूप श्री ५ बलेट महाराजले श्री धीर समशेरको विनाश गरी तिनको निरंकुश हस्तक्षेप हटाउन एउटा दल कायम गरे । त्यस दलमा श्री जंगबहादुरको पुत्र श्री जगत जंग र श्री वम विक्रमका साथ दरवारका धेरै जसो ठूला ठूला भारदार हरूका अतिरिक्त हाफ्रा सुब्बा होमनाथ पनि थिए । तर यो कार्य सफल हुनै न पाई श्री ५ बलेट महाराजको राणाहरू-का विष प्रयोगले मृत्यु भएकोले सर्वकार्य त्यसै सेलायो, त्यस्का केहि दिनमा श्री धीर समशेर स्वयं नेपालका कमाण्डर इन चीफ भए । श्री ५ बलेट महाराज स्वर्ग भए पछि तिनै वर्ष भित्र श्री ५ महाराजधिराज राजेन्द्र वीर विक्रम शाह भक्तपुरमा मुक्त हुनु भयो । फेरी त्यसैका १ वर्ष भित्रमा श्री ५ महाराजधिराज सुरेन्द्र वीर विक्रम शाहको पनि देहावसान भयो । त्यस पछि पाँच वर्षे शिशु श्री ५ पृथ्वी वीर विक्रम शाह नेपालको राज्यसिंहासनमा आरोहित भएका थिए । ति शिशु राजालाई पाएर श्री धीर समशेरलाई “के खोज्छस् कानो आखौं” भनेर भई राणाहरूको मन्परिको स्वेच्छाचारि तन्त्र चलनमा केही बाधा रहेन ।

त्यस घटनाले दुःखित भएका नेपालीमात्रले धीर शमशेरको त्यस दानवी नीतिलाई उन्मूलन गर्ने उपाय शोचनलागे । त्यसैका फल स्वरूप नेपालमा पुनः एउटा गुप्त दल कायम भयो । जस्मा नेपालका नव-युवक भारदार हरू समेत श्री ५ शाहजादा नरेन्द्र वीर विक्रम शाह, भू. पू. प्रधानामात्य मातवरसिंहका पुत्र कर्णेल श्री विक्रम र अमर विक्रम थापा भू. पू. प्रधानामात्य गगनसिंह थापाका पुत्र कर्णेल उत्तरध्वज खवास, कर्णेल इन्द्रसिंह टण्डन, कप्तान संग्रामसिंह विष्ट, खजाञ्जी शिव प्रसाद, श्री भैरव प्रसाद, सुब्बा टंकनाथ तथा सुब्बा होमनाथ आदि थिए । तर यस दलले पनि परस्परको विश्वासघात तथा समयको ढिलाइले गर्दा हात लागेको मौका त्यसै गुमाउनु पर्यो ।

माथि लेखिएको तथा कथित षडयन्त्रको कुरा उत्तरध्वजले धीर शमशेरको कानमा पुऱ्याए । त्यसले गर्दा धीर समशेरले महाराजधिराजको गाथागादी ताक्ने अभियोग लगाई श्री नरेन्द्र वीर विक्रम शाहलाई आजन्म भारतका चुनारका किल्लामा नजरबन्द, श्री विक्रम थापा, संग्रामसूर विष्ट, अमर विक्रम थापा, आदि ४१ जना वीरपुंगव भारदारहरूलाई पोटेद्वारा काटिने आज्ञा तथा सुब्बा टंकनाथ र सुब्बा होमनाथ प्रभृति १० जना ब्राह्मण युवक भारदारहरूलाई सुडेर आजन्म कैद गरी पाल्पा जेलमा राखे । डेढ वर्ष जेलमा बिताए-पछि सुब्बा टंकनाथ तथा सुब्बा होमनाथ जेलबाट कुनै प्रकारले उम्के । त्यस बेला उनीहरूले लगाएको नेल र गलफन्दी केही टाढा कुनै गाउँमा पुगी त्यहाँको एउटा कामी सँग काट्न भनेका थिए । तर त्यसकुरामा कामीले अनिच्छा प्रकट गरी विरोध गरेकाले ती दुवै भाइले हामी तेरा राजा भनाउँदा राणा हरूलाई त काट्न तत्पर थियौं भने तैँलाई त यहीँ नेल र गलफन्दीले ठोकी सिध्याइ दिन्छौं भनी हप्काई त्रास देखाएर आफ्नो त्यो नेल काट्न लाएका थिए । त्यसपछि पुनः आकाँ गाउँमा पुगी दुई जना भरियाहरूको लगाएको लुगा किनी ~~राणाहरूको सीमा~~ ~~नेपालको सीमा~~ ~~नछि~~ ~~मोरपुवार~~ ~~भोका~~ ~~थिए~~ ।

आगे कल्लेरीका गणपति जोशी, लक्ष्मीपति जोशीका अंशको वित्तव वमोजिम मोक्षेश्वर जोशीले हाम्रा हजूरमा चढाई गएको गंगाधर जोशी कन खानी पानि पंचरवत समेत वित्तव ताम्र पत्र गरी पुरानै तामापत्रका सरह वकस भयो । रत्न समेत १२५११ सालको वित्तव वरी सन्ध्या जुम्वोडो राखिनी भुम्मा ।

काशीमै आए। देव समशेरकी महारानी श्री कमकुमारी देवी श्री ५ बलेट महाराजकी शाहजादी थिइन्। नीजले अधि नेपाल छैदा सुब्बा होमनाथलाई भाई तिहारमा टीका लाएकी थिइन्। त्यसै कारण काशी आएका वखत आपनी महारानीका अप्रहले देवसमशेरले सुब्बा होमनाथ सँग भेट गरे। त्यसवेला सुब्बा होमनाथले पदच्युत हुनाले खिन्न मन भएका श्री देव समशेरलाई पुनः नेपाल फर्कने सल्लाह र त्यसमा सहायतादने बचन दिएका थिए। त्यस परामर्शका नौ दश महिना भित्रै सन् १९१३ मा श्री ५ धिराज पृथ्वी वीर विक्रमको सवारी साथ श्री चन्द्र समशेर तराई भरेका र धिराजको सवारी मीछाखोरी पुर्‍याई आफू दिल्लीमा भायसराय लार्ड कर्जन द्वारा आयोजित ऐतिहासिक दिल्ली दरबारमा सम्मिलित हुनगएका थिए।

त्यसै अवसरमा देव समशेर तथा सुब्बा होमनाथले मिछाखोरी गई धिराज पृथ्वी वीर विक्रमबाट आफ्नो पद वहाली गराई चन्द्र समशेरलाई भारतमै बस्न आउने अभिप्रायले मिछाखोरी पुगे कार्यक्रम बनाए। तर तिनीहरूको त्यो कुरा विश्वासघाती अमर जंगले चन्द्र समशेरमा पुर्‍याएकोले चन्द्र समशेर हाँसिदै मिछाखोरी पुगे। पछि उनले त्यस कुराको लेखा पढी गरी काशीका न्यायालयमा देव समशेर र सुब्बा होमनाथ माथि नेपालेश्वरको गाथगादी ताक्ने मुद्दा चलाएका थिए। पछि त्यो मुद्दा खारेज भयो। मुद्दामा विफल भएका चन्द्र समशेरले तत्कालिन भारतका अंग्रेज सरकारमाथि दवाव पारि उदयपुर, बुँदि, काश्मीर तथा बनारस राज बाट पाइने सुब्बा होमनाथको भत्ता बन्द गराएका थिए। सन् १९१२ मा मिछाखोरी जाने प्रोग्राम भएपछि सुब्बा होमनाथले आफ्ना ग्रन्थहरू विश्वराज हरिहर शर्मा नामका प्रकाशक लाई १९०० प्रतिमासमा प्रकाशित गर्ने अधिकार दिएका थिए।

मिछाखोरीको त्यो प्रयत्न विफल भएपछि र मुद्दाबाट अवकाश पाएपछि नीज सुब्बा होमनाथले आफ्नो त्यो विश्वराज हरिहर शर्मालाई प्रकाशित गर्न दिएको पुस्तकको अधिकार आफ्नै हातमा लिएर “सुब्बा होमनाथ केदारनाथ, मालिक द्वितैषी कम्पनी” का नामले बडाबजार कलकत्तामा र काशीमा कार्यालय स्थापित गरी भाषाका पुस्तकहरू प्रकाशित गर्ने व्यवसाय प्रारम्भ गरे।

त्यो कार्यालयले आज सम्म नेपाली साहित्यको प्रकाशन गरी नेपालीहरूको सेवागरीरहेको छ। यस्ता प्रकारसँग आफ्नो यश पृथ्वीमा राखी नेपालीहरूको अरूपनि सेवा गर्ने इच्छा गर्दा गर्दै श्री सुब्बा होमनाथ उपाध्यायको सम्बत् १९८४ साल वैशाख शुक्ल पंचमी तिथिका दिन काशीमै देहावसान भयो।

त्यसपछि सुब्बा होमनाथका एकमात्र पुत्र श्री केदार नाथ उपाध्याय खतिवडाले पिताद्वारा स्थापित त्यस प्रकाशनकार्यलाई उत्तरोत्तर बढाउँदै लगे। नीजले पनि अनेक ग्रन्थहरू बनाए। जस्तै—महाभारत १६ पर्ख श्री गद् भागवत ११ स्कन्ध, श्री मद्भागवत गीता आदि। यस्का अतिरिक्त इनले अरू अनेक फुटकर कविताहरू पनि रचना गरेका थिए। इन्का ग्रन्थहरूको प्रशंसा नेपालका श्री ५ महाराजधिराज, श्री ३ महाराज, र प्रायः सबै भाई भारदार तथा नेपालका अनेक ठूला र विद्वानहरू र समस्त नेपाली जनतह र एवं संसार प्रसिद्ध विद्वानहरू मध्ये लण्डनका टर्नर, जर्मनीका हारमनजेकोवी, फ्रान्सका सिल्वन लेवी तथा भारतका गुरुदेव रवीन्द्रनाथ टैगोरले गरेका छन्। कलकत्तामा भएको गीता प्रदर्शनीमा पनि यसले सर्वोत्तम स्थान पाएको थियो। नीज केदारनाथको मृत्यु सन् १९४६ माघ दशमीका दिन आफ्नो मौजा दिधिया (धरहरा) गएका बेलामा त्यही भयो। इन्का ५ भाई छोराहरू मध्ये जेठा कृष्ण प्रसादको मृत्यु बाल्यकालमै भएको थियो। माहिला भैरव प्रसादको मृत्युपनि सन् १९४४ मा अचानक हृदयगती रुक्नाले भयो।

भैरव प्रसाद पनि बडा स्वाभीमानी तथा नेपालमा राणाशासनका विरोधी थिए। सन् १९३७ दिसम्बर महिनामा श्री नेपालेश्वर वंशोद्भव श्री ५ रामराजा साहेबले रामनगर (चंवारन) राज्यको अभिभारा पाए। उन्ले आफ्ना मित्र भैरव प्रसाद उपाध्यायलाई काशीबाट रामनगर भित्रै आफ्नो प्रधान सचिव बनाएका थिए। इनै भैरव प्रसादका प्रयत्नले द्वितीय विश्वसंग्रामका औसरमा जापानी राजदूत (कौन्सीलले) इनलाई नेपालमाथि आक्रमण गर्न प्रसस्त शस्त्रहरू दिनेसम्म पनि बचन दिएका थिए।

तर दैवको लीला विचित्रा, अस्मिन्नेहरूलाई देखेछ र स्थानीय दारोगाको मदतले तिनी हरूलाई पक्रा दियो र रात दुवै भाइले गोरखपुरका हवालातमा बिताउनु पर्‍यो । भोलीपल्ट गोरखपुरका जिलाधीशका कचहरीमा तिनीहरू उपस्थित गरिए । जिलाजीशने राजनैतिक कैदलाई त्यसरी समात्नु अवैध हो भनी त्यस दारोगालाई ५००) रु० हरजाना स्वरूप ति दुवै भाइलाई दिलाए र मुक्त गराए । त्यसरी मिलेको ५००) रुपियाले ती दुवै भाइलाई ठूलो आड भयो । त्यसपछि दुवै भाई कलकत्ता गए । आफ्ना कलकत्ता प्रवास कालमा सुब्बा होमनाथले बंगाला भाषामा “वर्तमान नेपाल र इतिवृत्त” भन्ने एउटा पुस्तिका प्रकाशित गरि प्रचार गरेका थिए । बेही कालपछि दुवै जना उदयपुर राज्यमा गए बसे । तर स्वाधीन विचार भएका सुब्बा होमनाथ लाई उदयपुर राज्यको सीमित वातावरण मन परेन र काशी फर्के ।

तिनताका सुब्बा होमनाथलाई नीजका भरण पोषणको निम्ति उदयपुर राज, बुदीराज, काश्मीरराज र बनारस राज गरी ४ राजघाट महिनाको ३००) भत्ता मिल्दथ्यो । तत्कालीन दरभंगाका महाराजा लक्ष्मणेंद्र सिंह सँग पनि सुब्बा होमनाथको पहिले तराईतिर बडा हाकिम भएर आएका बखतको मित्रता थियो, निजले सोही मित्रतालाई संझी सुब्बा होमनाथ लाई आफ्ना राज्यका दिघिया मौजाको १०० विघा जमीन लेखि दिएका थिए । सम्बत् १९४२ मा धीर समशेरका पुत्र वीर समशेरले आफ्ना काका तत्कालीन मुख्तियार श्री ३ महाराज रणोद्दीप सिंहको हत्या र जंग बहादुर आदि ६ भाइ खलकको कत्लेआम गरी नेपालामात्य पदमा स्वयं बहाली भए । त्यस कत्लेआममा भागेर जंग बहादुरका छोराहरू श्री रणवीर जंग, श्री जित्जंग, श्री पद्मजंग आदि काशीमा आए । तिनीहरूको काशी प्रवासकालमा सुब्बा होमनाथ सँग भेट भयो । तिनीहरूसित भेट भए पछि नेपालमाथि सशस्त्र हमला गर्ने फेरी एउटा आयोजन बन्यो । त्यस आयोजनानुसार सुब्बा होमनाथले सम्बत् १९४४ मा नेपाल तराईको जलेश्वर भन्ने स्थानमा आक्रमण गरे । भैरव बहादुरले हनुमान नगर तथा शेर बहादुरले बरेवामा प्रवेशगरी आक्रमण गरे । सुब्बा होमनाथ तथा उनका साथीहरूले त्यसरी जलेश्वर, हनुमान नगर र बरेवाको कब्जा गरेको र त्यस तर्फका जनतालाई आफुतर्फ मिलाई अनेक दिन आफ्नो हुकुम चलाएको थाहा पाएर वीर समशेर थर्कायमान भए । अतएव उनले पुरानो मित्रताको संझना गराई सुब्बा होमनाथलाई आफुमा मिल्ने आमन्त्रण गरेका थिए । परन्तु स्वाभिमानी सुब्बा होमनाथले त्यस आमन्त्रणलाई लत्याई उनैलाई रणक्षेत्रमा आउन आह्वान गरे । तिन्को त्यस्तो निर्भिकता लाई देखि वीर समशेरले होमनाथको त्यस दलको नाशगर्न नेपालका तीन सुशिक्षित र सुसज्जित पल्टन भैरवदल, गोरखदल तथा कालीदललाई पठाए । सुब्बा होमनाथले पनि स्वयं रणक्षेत्रमा अग्रसरभै आफ्ना दललाई सान्त्वनागरी वीरसमशेरका ति सैन्यहरू सित सामना गरे । परन्तु त्यस्मा विफल भई इनी पुनः काशीमै फर्केर आए । त्यसैसाल फरवरी महिनामा भा भारतवर्षका तत्कालीन अंग्रेज भायसरायलाई भेटन वीर समशेर भारतवर्ष आएका थिए । त्यस्वेला उनको काशी पनि आउने विचार थियो । त्यसकुरालाई थाहा पाई जंगबहादुरका पुत्र रणवीरजंग र सुब्बा होमनाथले गोताखोरहरू द्वारा नीज वीर समशेरलाई गगाजीको काखमा सुताउने विचार गरेका थिए । तर आफ्नो गुप्तिवर द्वारा यो कुरा थाहा पाएर वीर समशेर काशीमै न आई तत्काल नेपाल भागेका थिए ।

यस घटनापछि सुब्बा होमनाथले असि (हथियार) लाई छोडी मसीलाई ग्रहण गरे । नीजले क्रमशः सम्बत् १९४३ सम्ममा महाभारत विराटपर्व, नृसिंह चरित्र, आदि रचना गरे । सम्बत् १९५४ मा विन्ध्यवासिनी प्रेस स्थापित गरी उपरोक्त ग्रन्थहरूलाई प्रकाशित गराए । तत्कालीन नेपालामात्य महाराज श्री ३ वीर समशेर र प्रायः तिन्का जन्मै भाइहरू ले सुब्बा होमनाथको विराट पर्व अवलोकन गरी त्यसकोनिकै प्रसंसा गरी विराट पर्वको भगवती स्तोत्रलाई कण्ठस्थ पारी पाठ गर्ने गरेका थिए ।

त्यसै बीचमा सन् १९०६ मा श्री वीर समशेर को मृत्यु भई नेपालामात्य पदमा देव समशेर बहाल भए । प्रधानामात्य श्री ३ महाराज देव समशेर राजभक्त प्रकृतिका मानिस थिए । नीजले आफ्ना शासन कालमा श्री ५ महाराजधिराजहरूको वास्तविक मर्यादाको स्थिरता ल्याउन गरेको प्रयत्नले उनी ६ महिना भित्रमै आफ्ना भाई चन्द्र समशेरको पदग्रहणले हत्तिन पर्‍यो । पछि नेपालबहादुर पलायित देव समशेर पनि

उपोद्घात

१

२

शिवजी र सती देवी याज्ञवल्क्य कहैं
रामायण सुन्न आएकी ।

३

सती देवी र शिवजीका सम्वाद, सतिले बनमा गै
रामचन्द्रलाई छुल्ने आज्ञा भोगेको ।

४

सीताजीका बिरहमा रामले बनका वृक्षहरूलाई
अँगाले हावडा सती सातौ रूपमा ल्याई आएको ।

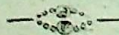
गर्वा आफ्नो नेपाल आक्रमणका कुरा परे र हास् राज परिवारक ठूलो क्षति हुने संभावना देखिएकोले भैरव प्रसादले रामराजा साहेब तथा उनका पुत्र श्री शिवराजा साहेबलाई मिलाई मिलापत्र गराए। त्यस्वाट राज परिवारका प्रत्येक व्यक्तिलाई यथेष्ट अंश दिलाई सबैको चित्त बुझाएका थिए। त्यही ताका एक दिन अचानक हृदयगति रुक्नाले नीज भैरव प्रसादको काशीमा मृत्यु भयो। उनको मृत्युमा श्री ५ रामराजा साहेबले नीजको घरमा पठाएको तार I lost my brother Friend and wisher (मैले आफ्नो भाइ भित्र र शुभचिन्तकलाई गुमाएँ) वाट तिनलाई कत्रो मर्मान्तक पीडा भएको रहेछ भनी बुझन सकिन्छ। नीजभैरव प्रसाद को सहानुभूतिका निमित्त रामराजा साहेबकी रानी श्री ५ सीता महारानीले आफ्ना अंशको ६००५ एकड जमीन दिएर तिनका प्रति आफ्नो सहानुभूति प्रकट गरेकी थिइन्।

केदारनाथ उपाध्यायका तृतीय पुत्र वर्तमान कार्याध्यक्ष, सप्तशती भाषा श्लोक, देवी भागवत चैपक, रामायण चैपक, कोकशास्त्र तथा अनेक साना साना पुस्तक बाहेक नेपाल दिग्दर्शनका लेखक श्री रामजी उपाध्याय हुन्। दिल्ली प्रवासकालमा नेपाल दिग्दर्शन लाई हेरा क्रान्तिदूत स्वर्गीय नेपाल नरेश श्री ५ त्रिभुवन वीर विक्रम शाहले ठूलो प्रशंसा गरी लेखकलाई ६०००-रु० पुस्कार दिएर सम्मानित गरेका थिए। फेरी नीज रामजी उपाध्याय वर्तमान “विश्व नेपाली संघ” नामक संस्थाका सभापति पनि छन् केदारनाथका काहिला पुत्र देवनाथ उपाध्यायको उदर रोगको पीडाले सन् १९४७ मा काशीमा देहान्त भयो। कान्छा गोपानाथ उपाध्यायले नेपाली राष्ट्रिय काँग्रेस लाई सहयोग दिई देशमा स्वतन्त्रता ल्याउन ठूलो योगदान गरेका थिए।

सुब्बा टंकनाथ उपाध्यायले समस्त जीवन उदय पुरमा बिताएका थिए। निजका यामिनी प्रसाद र भवानी प्रसाद नामका दुई पुत्र थिए। यामिनी प्रसादको मृत्यु बाल्यावस्थैमा भएको थियो। भवानी प्रसाद नेपाली बंगला तथा संस्कृतका योग्य विद्वान थिए। काशीबाट इन्का सम्पादकत्वमा “सुक्ति सुधा” नामक एक संस्कृत मासिक पत्र प्रकाशित भएको थियो।

सन् १९२८/२९ मा पनि “तरुण गोर्खा” तथा “गोर्खा संसार” नामक पत्रमा इन्का ओजस्वी लेखले राणा हरूको निकै नै पोल प्रकाश गरेको थियो। इन्को देहावसान पनि सन् १९३९ मा काशी मै भयो। इन्का तीन छोरा मध्ये जेठा राजाराम शर्मा माहिल्ला, कृष्ण कुमार शर्मा, कान्छा नन्द किशोर शर्मा हिजोआज कलकत्तामा स्वतन्त्र व्यवसाय गरी वसेका छन्।

नेपाल दिग्दर्शनबाट उद्धृत

अथ रामायण-उपाद्धात

सुब्बा होमनाथात्मज तनयेन पं० रामजी उपाध्याय कृत

मंगलाचरण, प्रयागराज-महिमा, भारद्वाज-याज्ञवल्क्य सम्वाद

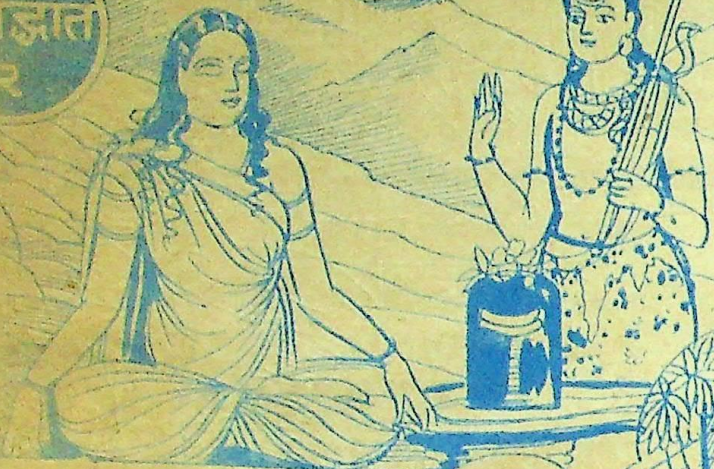
गौरीपुत्र गणेशको मनमहाँ * अत्यन्त भक्ती गरी ।
रामनाम्को महिमा पढुन सब छ जो * कान्लाई अमृत सरी ॥
काशीका सब देवदेवीहरूले * संकष्ट सबको हर्छन् ।
श्री रामको महिमा भजन् गरि सबै * संसारसागर तरुन् ॥
सीताराम चरित्ररूपी बनका * हुन् मुख्य यात्री जति ।
त्यस्ता श्री हनुमान् र वाल्मिकिजिमा * गर्छु म पैले स्तुती ॥

—...००...—

श्री रामका चरणारविन्दयुगको * मन्मा डुलो ध्यान् गरी ।
बस्थ्या नित्य प्रयागका तटमहाँ * प्रख्यात् भारद्वाज ऋषि ॥
मेला लाग्छ प्रयागमा अति डुलो * हर साल माघ मासमा ।
स्नान् दान् पूजनको अपार छ महिमा * यो तीर्थको शास्त्रमा ॥ १ ॥
सोहीकारण भन्दछन् सबजना * फेर तीर्थराज यस्कन ।
स्नान् गर्नाकन याज्ञवल्क्य मुनिजी * आया त्यहाँ एक दिन ॥
भारद्वाजजिले ति पूज्य मुनिको * आतिथ्य सत्कार गरी ।
सोध्या श्री रघुनाथको शुभ कथा * तन्मन् प्रभूमा धरी ॥ २ ॥
हे ब्रह्मन् ! सब शास्त्र वेद र पुराण * वेदान्त श्री दर्शन ।
श्री रामको महिमा अपार छ भनी * भन्छन् सबै दिनदिन ॥
सर्वैश्वर्य स्वरूपि शंकर समेत * काशी महाँ हर घडी ।
श्री रामको जप गर्नुहुन्छ मनमा * अत्यन्त भक्ती गरी ॥ ३ ॥
मानिस् देखि लिएर कोटतकका * जो जो जती जीव छन् ।
मर्दा काशीमहाँ ति अन्त्य घडिमा * मोक्ष समेत पाउँछन् ॥
गर्छन् शंकर रामको सद्गुणदेश * यो क्षेत्रमा हर घडी ।
मुक्तक्षेत्र तसर्थ यो हुनगयो * प्रख्यात विश्वभरी ॥ ४ ॥
छोरा भै दशरथजिका हरि जन्नु * जन्म्या अयोध्या महाँ ।
पितृवाक्यमहाँ रह्या दृढ सदा * भै सत्यवादी तहाँ ॥
सीताका विरहाग्निले ति प्रभुले * बन्मा डुलो दुख सहा ।
रावण मारि उत्तारि भार् पृथिविको * फेरी परमधाम् गया ॥ ५ ॥

उपाज्ञात

१ पार्वतीको तपस्यादिव सन्तुष्ट भै
शिवजीले दृष्टीत दिपका ।

२ शिवजीको तपस्या भंग गर्न लाग्दा
कामदेव भरम भएयो ।

३ पार्वतीको कन्यादान लिन
शिवजीको अवस्था साव हिमालय
पर्वत चर्दा गरेका ।

४ पार्वतीले शिवजी सँग रामचरित्र
सुन्ने प्रार्थना गरेको ।

लीला गर्न भनेर तो प्रभुजिले * औतार लियेको भई ।
 वास्तव रूप प्रकट गरुं यदि भन्था * होवस् रिसानी कहौं ॥ १३ ॥
 मौका चुक्न गया पनी त पछितो * होलाकि मन्मा भनी ।
 सारै क्षुब्ध भएर शंकर तहाँ * वस्थ्या यही सब गुनी ॥
 चिन्तामग्न भई वस्था शिव यता * श्री रामजीले उता ।
 फेरी दण्डक वनमहाँ बध गर्या * मारीचलाई तदा ॥ १४ ॥
 रावणले पनि सोहि औसर महौं * सीताजिलाइ हरयो ।
 पत्नीका विरहाग्निले प्रभु महौं * संकष्ट साहँ पर्यो ॥
 यस्तो दृश्य ति रामको शिवजिले * देखी लियाथ्या जसै ।
 सारै दुःखि भएर शंकरजिले * आँसू गिराया तसै ॥ १५ ॥
 श्रीरामको "जयहोस्" भनी शिवहिँडे * फेरी सतीले पनि ।
 माया रूप नर रामलाई नचिन्ही * यो बात सोधिन् अनि ॥
 हे स्वामी ! जुन रामकनै हजुरले * ईश्वर इनै हुन भनी ।
 भन्नूभो, प्रभुहुन् तिनैकि अथवा * छुन् राम अर्का पनि ॥ १६ ॥
 यस्ता बात सुनेर शंकरजिले * भन्नूभयो यो तहाँ ।
 मेरा ब्रह्म त हुन् इनै बुझ प्रिये ! * क्वै छैन अर्को यहाँ ॥
 यस्तो निश्चय वाणि शंकरजिको * देवी सतीले सुनी ।
 शंका धेर मनमा हुंदा शिवजिमा * योवात् सुध्याइन् अनि ॥ १७ ॥
 हेस्वामी! किनरामसिताजिकनखूब * संभेर व्याकुल भई ।
 वृक्षै गुल्म लतादिलाइ अहिले * हाल्छन् अँगालो गई ॥
 कामी हौं तिमि भक्त ईश्वर दुवै * एकै समानका भनी ।
 लागिन् हाँस्न सती र फेरि शिवले * भन्नू भयो यो अनो ॥ १८ ॥
 मेरा राम प्रभु वनमहाँ यसघरी * कामुक सरीका बनी ।
 लीला गर्नु हुंदैछ दुःखित भई * आदर्श राखौं भनी ॥
 साक्षात् ब्रह्म भनेर जान तिमिले * श्री रामलाई यहाँ ।
 अर्को क्वैपनि छैन राम सरिको * ईश्वर जगत्भर महौं ॥ १९ ॥
 यस्तो बात सुनेर शंकरजिको * भान्छन् सतीजी पुनः ।
 हे शंभो! म छकाइ दिन्छु अहिल्यै * वन्मा गई राम कन ॥
 शंकरले पनि भन्नूभो सुन प्रिये ! * मेरा ति ईश्वर कन ।
 मोहै पार्न सक्यौ भन्था म कहिल्यै * बम्है भनी मान्छु ॥ २० ॥

राम् हुन् एक तिनी किवौ अप्रमत्तनि ॥ छुन कोहि राम् त्यो सब ।
 आज्ञा गनु हवस् ऋषे ! मकन भद्र ॥ चित्तै बुभाई अब ॥
 यस्तो प्रश्न ति याज्ञवल्क्य ऋषिले ॥ सुन्नू भएथ्यो जसै ।
 भारद्वाजजिलाइ सान्त्वन दिंदै ॥ भन्नू भयो यो तसै ॥ ६ ॥
 जान्नु हुन्छ मुने ! समस्त हजुरै ॥ श्री रामको जीवनी ।
 संसारको उपकार निम्ति अहिले ॥ सोध्नु भयो तै पनी ॥
 साहू गुप्त रहस्य यो छ त पनि ॥ इच्छा हजुरको हुँदा ।
 भन्छू श्री रघुनाथको शुभ कथा ॥ संपूर्ण मुक्ती प्रदा ॥ ७ ॥
 शंका यै अधि दक्षपुत्रि सतिको ॥ मन्मा उठेथ्यो जब ।
 भन्नूभो शिवले त्यहाँ जुन कुरा ॥ शंका मिटाई सब ॥
 सम्वाद सोहि सती र शंकरजिको ॥ भन्छू म अले यहाँ ।
 सुन्नू होस् मुनिराज ! यो शुभकथा ॥ एकाग्रमै मन्महाँ ॥ ८ ॥

सती परिचय रामपरीक्षा, सीताराम सम्वाद

ब्रह्मापुत्र सनन्दनादिक गरी ॥ दशजन् महर्षीहरु ।
 अङ्गीरा र वशिष्ठ, अत्रि मरिची ॥ पूलस्त्य रौद्रै अरु ॥
 नारद श्री पुलहै र दक्षजि भया ॥ प्रख्यात संसार महाँ ।
 छेरी दक्ष प्रजेशका हुनगया ॥ शांठीजना फेरू तहाँ ॥ ९ ॥
 तिन्मा तेहवटी मरीचि सुत श्री ॥ कश्यपजिलाइ अनि ।
 सत्ताइसवटि चन्द्रमाकन तथा ॥ दश धर्मलाई पनि ॥
 द्वी द्वीटी भृगु ताक्ष्यमा र शिवमा ॥ जेठो सतीजी दिया ।
 सोही श्री सति साथ शंकर सदा ॥ कैलाशमा वस्तथ्या ॥ १० ॥
 एकदिन् श्री सतिलाई ली सँगमहाँ ॥ त्रेतायुगैमा जब ।
 शंकर पाल्नु भयो अगस्ति ऋषिका ॥ आश्रमविषे फेरू तब ॥
 पूजा गनु भयो अगस्ति मुनिले ॥ ती दम्पतीको तहाँ ।
 आज्ञाले शिवको सुनाउनु भयो ॥ रामायणौ तिन्महाँ ॥ ११ ॥
 रामको त्यो महिमा सुनेर शिवजी ॥ अत्यन्त हर्षित् भई ।
 कैलाश पाल्नु भयो सतीजि सँगमा ॥ नन्दी उपरमा चढी ॥
 कयै कालमा जब भार हर्न हरिले ॥ श्रीतार रामको लिया ।
 आज्ञाले दशरथजिको बन पसी ॥ लीला ति गर्दैथिया ॥ १२ ॥
 सारा यो घटना बुझी शिवजीका ॥ मन्माभयो चिन्तन ।
 कस्ता रीत सितले गडैकन गरूँ ॥ श्री रामको दर्शन ॥

हेनूँ हास् प्रभुले सरीज सरिको * आर्या उधारी कन ॥ २८ ॥
 हे राम! हे करूणानिधान! हजुरको * जो ज्ञान पैले थियो।
 के त्यो पत्ति वियोगले यसघरी * सारा हराइ गयो ॥
 फेरी ई प्रिय भाइ लक्ष्मणजिको * बात्लाई उल्टो बुझी।
 सीतामात्र रटेर यो वनमहाँ * राजहुन्छ व्यर्थ कती ॥ २९ ॥
 जाऊँ पंचवटी भनेर सतिले * भन्दी भईथिन् जब।
 हाँसदै केहि मुसुक्क राम प्रभुले * भन्नू भयो यो तब ॥
 हे मातर! गरि दुण्डवत् चरणमा * पैले हजुरको अब।
 थौटा बित्ति म गर्दछु हजुरमा * सुन्नू हवस् त्यो सब ॥ ३० ॥
 सेवक् हूँ शिवको तथापि किन यो * गनुँ भयो जाँच् यहाँ।
 इच्छा क्यान भयो मलाई अहिले * छल् गर्न यो वन महाँ ॥
 एकलै श्री शिवलाई छोडि अहिले * सीताजिको रूप धरी।
 के कामले गरि व्यर्थ आउनुभयो * छल्या इरादा गरी ॥ ३१ ॥
 यस्तो केमल वाणि त्यो सतिजिले * रामको सुनीथिन् जब।
 आफ्नो रूप लिई भनिन् प्रभुजिका * जाई चरणमा तब ॥
 हे योगेश! प्रभुलाई छलन भनि यो * सीताजिको रूप धरी।
 आयाँ यो वनमा परन्तु अहिले * हार्दीभयाँ यसघरी ॥ ३२ ॥
 शंकरका संगमा घमण्ड बहुतै * मैले गर्याँ एकदिन।
 स्त्रीको हृदकन दूर गर्न शिवको * आज्ञा भयो यो पुनः ॥
 हे देवी! प्रभुलाई छलन कहिल्यै * इच्छा न ल्यो मन्महाँ।
 भन्दामा पनि हृद गरेर शिवले * भेज्नुभयो फेर यहाँ ॥ ३३ ॥
 सारा सत्य रहेछ यो रघुपते! * प्रत्यक्ष थाहा भयो।
 शंका औ अभिमान् अघी जुन थियो * मेरो सबै त्यो गयो ॥
 हे नाथ! हे रघुनाथ! मता शिवजिको * शक्ती थियाँ, यसघरी।
 छलनै लाइ भनेर फेर प्रभुकनै * आयाँ सितारूप धरी ॥ ३४ ॥
 द्यौतालो यस रूपलाई न चिनी * मोहित् भयाथ्या सब।
 मेरो यो अभिमान् जलाईदिनुभो * सारा प्रभुले अब ॥
 पश्चात्ताप गरी बसिन् जब सती * अत्यन्त लजित् भई।
 आफ्नो गुप्त रहस्य भन्नुपनि भो * साम्ने प्रभुले गई ॥ ३५ ॥
 हे देवी! इ तपाइँका वरिपरी * वृक्षादि जो छन् यहाँ।
 पूर्वजन्म महाँ सबै ऋषि थिया * तप गर्दथ्या वनमहाँ ॥

श्री राम् छन् परिपूर्ण अव्यय सदा * छन् सावधान् तिन्कन ।
व्यर्थमा तिमिले छकाउँछु भनी * इच्छा गर्थो यो किन ? ॥
भोक्काभोक्क भयो यही रित सँगै * ती दम्पतीमा जब ।
आज्ञा माग्दिभइन् ति देविसतिले * शंकरजिका सँड् तब ॥ २१ ॥
शंकरले पनि भन्नुभो सुन प्रिये ! * मेरो न लागे भर ।
अले गैकन बन् महाँ प्रभुजिको * आफ्नै परीक्षा गर ॥
स्वामीको यतिवात् सुनेर ति सती * तत्काल् सिताजी बनिन् ।
स्वामीदेखि विदा भएर विरही * राम्का आगडी गइन् ॥ २२ ॥
राम्ले ति सति तर्फ दृष्टि नगरी * रोएर मात्रै रह्या ।
हा सीते ! भनि नाम् जपेर उनकै * बन् बन् ति घुम्दै थिया ॥
देखी ती सतिरूप सिताकन तहाँ * लक्ष्मणजिले राम् कन ।
भन्छन् नाथ ! सिताजि पाइ किन फेर * हो शोक गर्नु पुनः ॥ २३ ॥
यस्तो बात सुनेर लक्ष्मणजिको * रामचन्द्रजीले पनि ।
ज्यादै भोक्कइ भाइका संगमहाँ * भन्नू भयो यो अनि ।
हे भाइ ! तिमि भाइ भैकन पनि * शत्रू सरीको बनी ।
दिन्छौ अर्ति मलाइ जानकिजि छन् * तिम्रा सँगैमा भनी ॥ २४ ॥
सीताजीकन देखि सन्मुख तहाँ * त्यो वाणि राम्को सुनी ।
आश्चर्य भइ भाइ लक्ष्मण तहाँ * शोच गर्न लाग्या अनौ ॥
श्री राम्लाइ असह्यभो विरहले * उन्माद् भयो मन्महाँ ।
तस्मात् जानकिले स्वयं इनिकनै * संभाउनेछन् यहाँ ॥ २५ ॥
यस्तो बात बिचारि लक्ष्मणजिले * मौनावलम्बन् गर्था ।
द्यौताले ति सिताजि देखि बनमा * आश्चर्य मान्दा भया ॥
रावणदेखि छुटेर जानकि अहो ! * आइन् कसोरो यहाँ ।
ब्रह्माले पनि सो रहस्य न बुझी * मोहित् भया मन्महाँ ॥ २६ ॥
मायाका पति रामले कुन कुरा * जानी नसक्नु थियो ।
थाहा क्यै न भएसरी प्रभुजिले * खूब शोकगरी बक्सियो ॥
सीतारूपि सती अगाडिसरि फेर * छल्ल्या इरादा गरी ।
केही डर् मनमा नमानि तिनले * श्री रामको त्यस्धरी ॥ २७ ॥
पक्रो हात भनिन् प्रभो ! हजुरको * देखेर चालाकन ।
ज्यादै दुःखित छु यहाँम अहिले * व्याकुल छ मेरो मन ॥
आयाको सारणार्थिनी, हजुरको * यो दासि सीताकन ।

बोकी लाश सतिकोपिछू विधमहाँ * हिन्दू भयो श्रीशिव ॥ ४३ ॥
 सारा अंग गलेर फेरि सतिका * एक एक टुक्रा भरी ।
 एकाउन्न ति शक्ति पीढहरू बने * सम्पूर्णा भारत् भरी ॥
 पत्नी देखि वियोगहुंदा शिवजिमा * वैराग्य बढदै गयो ।
 सोही कारण रामनाम जपको * आरंभ गर्नु भयो ॥ ४४ ॥

शिव वैराग्य, पार्वती जन्म र तपस्या

श्री शंकर कन भक्तिमा अटल औ * वैरागि देखीकन ।
 सन्मुखमा गइ भन्नुहुन्छ भगवान् * श्री रामरूप भैकन ॥
 हे शंभो ! म उपर भया हजुरको * श्रद्धा डुलो यसघरी ।
 माता पार्वतिलाई भट्ट हजुरले * गर्नोस् विहा कयैगरी ॥ ४५ ॥
 अन्तर्ध्यान हुनुभो जसै ति रघुनाथ * संभाइ शंकर कन
 सप्तर्षीकन भन्नुभो शिवजिले * यो वात डाकीकन ॥
 हे ब्रह्मन् ! हिमवानका घर गई * मेरा निमित्तै भनी ।
 कन्या मागनुहवस् तपाइँहरूले * दिन्छु खुशीले तिनी ॥ ४६ ॥
 यस्ता बात सुनी अरुन्धति सहित् * सप्तर्षिहरू पनि ।
 आकाश मार्गगरी गया सब जना * देदीप्यमानका बनी ॥
 साक्षात् श्री जगदम्बिका भगवती * अपना घरैमा पनी ।
 जाने ति हिमवानले जब तहाँ * छोरी भयाकी भनी ॥ ४७ ॥
 विष्णूलाइ म दिन्छु पार्वति भनी * शोची रह्याका थिया ।
 कन्यार्थी भइ शंभुका ति ऋषिगण * सोही घरीमा पुग्या ॥
 सत्कार धेर गरी हिमालयजिले * सोद्धा भयाथ्या जसै ।
 आज्ञा शंकरको सुनाइ तिनले * भन्दा भया फेर तसै ॥ ४८ ॥
 हे राजन् ! शिवकी सती अधिथिइन् * श्री दक्षपुत्री जउन् ।
 सोहीनै यस जन्ममा हजुरकी * पुत्री भई जन्मिइन् ॥
 मागदा शंकरले हजुर कि दुहिता * आयौं इ हामी सब ।
 तस्मात् शंकरलाइ नै हजुरकी * पुत्री दिनुहोस् अब ॥ ४९ ॥

तारकासुरको कथा र कामदेव भस्म हुनु

यस्ता बात सुनी हिमालय पनि * अत्यन्त हर्षित् भया ।
 दिन्छु शंकर लाइ पार्वति भनी * तिन्मा सुनाइ दिया ॥
 सोही काल विषे कुनै असुर एक * नाम् तारकासुर भनी ।
 प्रख्यात भैकन गर्दथ्यो तप डुलो * ब्रह्माजिको त्यो अनि ॥ ५० ॥

कर्मको फलत्याग गरेर तिनले * निकाम भक्ती गर्या ।
मेरो निश्चय हुन्छ दर्शन भनी * विश्वास मनुमा धर्या ॥ ३६ ॥
त्यागी सब अभिमान पूर्ण रूपले * आशा गरि मुक्तिको ।
बस्छन् वृक्ष लता भइकन इनी * मानेर ज्यादै निको ॥
सीताको निहुंपारि खोज्दछु इनै * लाई म जंगल महौ ।
इच्छा पूर्ण गरौं भनेर इनको * हाल्छु अँगालो यहाँ ॥ ३७ ॥
साँचो संभनुहोस् यहाँ सब कुरा * मैले भन्याको जति ।
भूटो हुन्न कदापि यो सब कुरा * बुझ्छन् उमाका पति ॥
श्रीरामको यति वात् सुनेर सतिको * अज्ञान नाश भो जब ।
आज्ञा लोकन रामको सति फिरिन् * कैलाश महौ भट् तब ॥ ३८ ॥

शिव विरक्ति सती मरण र पार्वती जन्म र तपस्या

कैलाशमा पुगि शंभुलाइ सतिले * ध्यान् मग्न देख्तीभइन ।
तत्काल गैकन स्वामिका चरणमा * पशेर विन्ती गरिन् ॥
शंकरले पनि देखि तिन्कन तहाँ * केही नवेली कन ।
ध्यानैमा रहनु भयेर मनमा * शोचू भयो यो पुनः ॥ ३९ ॥
मेरा इष्ट उपास्यदेव गुरुका * सँझ्मा अहो! छल गरी ।
ठूलो पाप गरिन् इ देवि सतिले * जानी बुझि यस्यघरी ॥
सीताको प्रतिरूप धारण गरिन् * देवी सतीले जब ।
मेरा निम्ति सिताजिकै सरी भइन * ई पूजनीया अब ॥ ४० ॥
तस्मात् इन्साँग गर्नु हुन्न सहवास * भन्ने मनैमा धरी ।
मातृभाव गरेर शंकरजिले * राखू भयो त्यस्यघरी ॥
शंकरको बुझि भाव त्यो सतिजिको * मन् क्षुब्ध साह्रै भयो ॥
सोही कारण दक्ष यज्ञ विचमा * जाने पनि मन् गथो ॥ ४१ ॥
स्वामीको अपमानको निहुं भई * हाम्फालि आगो महौ ।
स्वामी श्री शिवको जपेर शुभनाम् * त्याग्दी भइन् प्राण तहाँ ॥
पत्नी श्री हिमवान्जिकी तहिं कनै * नाम्मेनकाकी थिइन् ।
तिन्मा पार्वति नामले प्रकट भै * सो पाप धोइलिइन् ॥ ४२ ॥
संसारको सुखलाई केहि न गनी * छोडेर घरवार पनि ।
पाउँ शंकरलाई नै पति भनी * तपगर्न लागिन् उनी ।
भन्नुभो सब बात यो शिवजिमा * नारायण सुनीले जब ।

वस्नेछन् इ अनेछ् भौ सबमहाँ * हेला ठुलो गौरव ॥ ५८ ॥
 फेरी द्वापरमा हुनेछ हरिको * औतार पृथ्वी महौ ।
 मिल्लान् ई तिमिलाइ कृष्णसुतभौ * प्रद्यम्न नाम्लेतहाँ ॥
 वस्नू गै तिमि सम्बरासुर कहाँ * मायावती नाम् धरो ।
 भन्नेछन् तिमिलाइ यो सब कुरा * नारदजिले त्यस् धरो ॥ ५९ ॥

पार्वती विवाह

यस्ता वात् सुनि शंभुको रति गइन् * हर्षित् भई घर महौ ।
 आज्ञा श्री रघुनाथको स्मरण भो * फेर शंभुलाई तहाँ ॥
 दिन्छु दर्शन पार्वतीकन भनी * मन्मा विचारी कन ।
 यौटा षोडश वर्षको बड् भई * तिन्को परीक्षा लिन ॥ ६० ॥
 वन्मा गैकन पार्वतीकन तहाँ * श्री शंभुले भन्नूभो ।
 इच्छा कुन् मनमा लिएर तिमि यो * गछ्यौ तपस्या अहो ! ॥
 रूपको निम्ति भनौ भने पनि तिमो * अत्यन्त छौ सुन्दरी ।
 फेरी शंकरको निरन्तर तिमो * नाम् जप्तछ्यौ यस धरो ॥ ६१ ॥
 शंकरता घसि भस्म अंग भरिमा * मत्ता दिगम्बर बनी ।
 खाई भाङ् धतूर पागल समान् * घुम्छन् जहाँ औ तहीं ॥
 हात्तीको चमडा लगाइ तनुमा * वस्छन् श्मशान्मा सदा ।
 फेरी भूत पिशाच प्रेत सँगमा * * राख्छन् इनी सर्वदा ॥ ६२ ॥
 तस्मात् ई शिवको नराख मनमा * इच्छा तिमो यस धरो ।
 तिम्रो लायकता खडाछु म यहाँ * अले बुभयौ सुन्दरी ! ॥
 निन्दा पार्वतिले सुनेर शिवको * श्राप् गर्न आँटिन् जसै ।
 आफ्नो रूप प्रकट गरेर शिवले * भन्नू भयो यो तसै ॥ ६३ ॥
 हे गौरी ! तिमि गै पिता सँगमहाँ * योवात् बताऊँ सब ।
 आज्ञा माग अनौ विवाह गरूँला * तिम्रा सँगैमा तब ॥
 यस्ता बात सुनेर शंकरजिको * गौरी गइन् घर महौ ।
 आमा बाबु र मान्यजन् सबमहाँ * सोवात् बताइन् तहाँ ॥ ६४ ॥
 छोरीको सुनि वात् हिमालय पनि * अत्यन्त हर्षित् भयो ।
 फेरी लग्न विचार गर्न गुरूका * घरमा तुरन्तै गया ।
 जन्ती ती शिवका हिंडे चउ दिशा * ज्यादै उडाइ धुलौ ।
 मङ्गल बाद्य बज्यो अनेक तरहका * उत्सव भयो खूब ठूलो ॥ ६५ ॥

त्यस्को त्यो तपदेखि हर्षित भई * ब्रह्माजि पाल्नु भयो ।
 साम्ने तारकको गएर खुशिले * 'वरमाग' भन्नु भयो ॥
 'के मागू' अब 'र' भनेर मनमा * त्योदैत्यशोचतै थियो ।
 योगी छन् शिवजी सती मरणाले * भन्ने त संभीलियो ॥ ५१ ॥
 हुन्नन् सन्तति कवै सदाशिवजिमा * भन्ने विचारी तहाँ ।
 मागदोभो वरदान दैत्य त्यसले * ब्रह्माजिका सँडू महाँ ॥
 हे ब्रह्मन् ! हुनुहुन्छ तुष्ट त ममा * योवरप्रदान्गनु होस् ।
 शंकरका सुत देखि बाहिक कुनै * जनबाट मृत्यु न होस् ॥ ५२ ॥
 ब्रह्मा पाल्नु भयो 'तथास्तु' भनि त्यै * वरदान् दिई त्यस्कन ।
 वरदान् त्यो भई दैत्यले गरिलियो * बशमा तिनैलोक्कन ॥
 दुःखित् भै त्यसदेखि देवहरूले * ब्रह्माजिका सँडू गई ।
 सोध्या मृत्यु हुने उपाय त्यसको * अत्यन्त आतुर् भई ॥ ५३ ॥
 भन्नु भो विधिले ति देवहरूमा * गर्दै डुलो सान्त्वना ।
 गर्छिन् पार्वति देवहो ! शिवजिको * अत्यन्त आराधना ॥
 आज्ञा भै शिवको ति पार्वति कनै * सप्तर्षिहरू गई ।
 माँगदामा हिमवानले दिइसके * अत्यन्त हर्षित् भई ॥ ५४ ॥
 फेरी के बुझि हो परन्तु शिवता * वस्नुभयो तप् महाँ ।
 तस्मात् हे सुर हो ! तपाइँहरू गै * शंकरजिको तप् तहाँ ॥
 भंगै गर्दिनुहोस् र पार्वति सँगै * होला विवाहै जब ।
 जन्मी श्री शिवका सुपुत्र तिनले * यो दैत्य मालान् तब ॥ ५५ ॥
 ब्रह्माका यति बात् सुनी अमरगण * अत्यन्त हर्षित् भया ।
 शंकरको तप भंग गर्न भनि फेर * श्री कामदेवजी गया ॥
 आफ्नो शक्तिप्रयोग गरी शिवजिमा * शरछोड्न लाग्याजसौ ।
 संसारको स्थिति नै विचित्रहुनगो * सोही घेरीमा तसौ ॥ ५६ ॥
 तेश्रो नेत्र उघानुभो शिवजिले * बिघ्ने हुँदा तप् महाँ ।
 ज्वाला निकली खरानिनै हुन गया * श्री कामदेवजी तहाँ ॥
 तिन्की पत्नि रती गएर शिवमा * बिन्ती चढाइन् अनि ।
 ब्रह्माको उपदेश हुँदा मदनले * यो काम्गर्ग्याकोभनी ॥ ५७ ॥
 यस्ता बात् रतिको सुनेर शिवले * संझाइ भन्नु भयो ।
 द्यौताका उपकार निम्ति इनको * ज्यानै समेत गैगयो ॥
 तरमात् दुःख नमान्ने रति ! तिमो * वरदान् दिन्छु अब ।

घौंटा बालक दोषरूप वसिष्ठो स्थो वीर्य देखि तहाँ ।
 सेनाकापति स्वामीकार्तिक भनी ॥ प्रस्थात् भया लोकमहाँ ॥ ७३ ॥
 मारे तारक दैत्यलाइ तिनले ॥ द्यौता सबै खुस् भया ।
 स्वामी कार्तिकलाई आशिष दिई ॥ आफ्ना पदैमा गया ॥
 एकदिन पूर्वकथा सितापतिजिको ॥ संभो लिईथिन् जसै ।
 हात् जोरीकन गौरिले शिवजिमा ॥ बिन्ती गरिन् यो तसै ॥ ७४ ॥

शिव पार्वती सम्बाद र रामावतारको कारण

हे स्वामी ! जगदीश राम प्रभुका ॥ नाम्को कथा हो जुन ।
 विस्तार पूर्वकले यथार्थ गरि सब् ॥ भन्नूहवस् त्यो पुनः ॥
 यस्तो बात सुनेर पार्वतिजीको ॥ श्री शंभुले त्यस्वरी ।
 यो बात भन्नुभयो उमाकन तहाँ ॥ रामचन्द्रकोध्यानधरी ॥ ७५ ॥
 अज्ञानी र अधर्म दानव बढी ॥ अन्याय होला जब ।
 द्यौता ब्राह्मण गाइ आदि सबमा ॥ संकष्ट होला तब ॥
 पूजा पाठ र धर्म कर्म हरूको ॥ होला विनाश फेर जसै ।
 भूमा र हर्न भनेर हुन्छ प्रभुको ॥ प्रत्यक्ष औतार तसै ॥ ७६ ॥
 वैदिक धर्म अटल् रहोस् जगतमा ॥ भन्ने विचारै गरी ।
 राजा श्री दशरथजिका सुत भई ॥ फेरजन्मिबक्स्योहरि ॥
 औतार राघवको हुने जगतमा ॥ कारण छ अर्को पनि ।
 सो कारण पनि भन्दछु सुन उमे ! ॥ अत्यन्त भावुक बनी ॥ ७७ ॥
 पार्षद् श्री हरिका थिया दुइजना ॥ नाम्का विजय औजय ।
 श्राप् पर्दा सनकादिको हुन गया ॥ द्वीजन् पछी राक्षस ॥
 पैलो जन्म महाँ हिरण्यकशिपू ॥ औ फेर हिरण्याक्ष भै ।
 जन्म्या ती दुई, देवता कन दिया ॥ कष्टै बहुत् स्वर्ग गै ॥ ७८ ॥
 मानूभो प्रभुले बराह रूपले ॥ दुर्धर हिरण्याक्ष त्यो ।
 सोही रीतगरि त्यो हिरण्यकशिपू ॥ नरसिंह द्वारा मर्यो ॥
 फेरी रावण कुम्भकर्ण भई ती ॥ जन्म्या धरातल् महाँ ।
 श्री राम्को अवतार भो यसघरी ॥ तिनलाई मानै यहाँ ॥ ७९ ॥
 बस्थ्या ति दुइ दैत्य उग्र अति भै ॥ लंका नगरमा पनि ।
 पाल्नु भो तिनकै निमित्त प्रभुजी ॥ कालै समान्का बनी ॥
 यस्ता श्री रघुनाथको शुभकथा ॥ भन्छु म तिम्रा सँग ।
 तस्मात्गौरी ! कथा सलै अबतिमो ॥ एकाग्र मनले सुन ॥ ८० ॥

नाच्चे भूत पिशाच डाँकिनी हरु * उन्मत्त ज्यादै बनी ।
 गर्थे वर्षण पुष्पको अमरगण * आकाशदेखी अनो ॥
 यस्ता रीतसित जन्ती ती शिवजिका * पौँच्या हिमाचल् जब ।
 बालकहेरु डराइ दौडि घरमा * गै लुकन थाल्या सब ॥ ६६ ॥
 ज्वाजी हेर्न ति मेनका पनि तहाँ * आइन् अटाली महौ ।
 देखी भूत पिशाच मात्र शिवका * सँड्मा रहेका तहाँ ॥
 दुःखित् मैकन छोरिलाइ उनले * राखेर कास्मा अनो ।
 थालिन् आँसु गिराउनाकन तहाँ * शंकरजिको हाल् भनी ॥ ६७ ॥
 यस्तो हाल्कन देखि पार्वतिजिले * माताजिको त्यस घरी ।
 लागिन् भन्न बुझाइ चित्त तिनको * शंकरजिको ध्यान गरी ॥
 हे मातर ! सब प्राणि पूर्वजुनिको * फल भोग्छ केवल सदा ।
 सोही कारण दोष रहन्न विधिको * जानीलिनोस् सर्वदा ॥ ६८ ॥
 यस्ता बात सुनेर पार्वतिजिको * अत्यन्त हर्षित् भइन् ।
 चाडै नै गइ मेनका वरणिको * काम गर्न लाग्दी भइन् ॥
 फेरी लग्न र दिन् घडी पल सबै * राम्रो विचारीकन ।
 आफ्नो पुत्रि दिया हिमालयजिले * लोकेश शंकरकन ॥ ६९ ॥

स्कन्दकुमारको उत्पत्ती र तारकासुर बध

शंकर पार्वतिको विवाह जब भो * हर्षित् भया देव गण ।
 बस्नु भो शिवदम्पती त्यसपछी * कैलाशमा गैकन ॥
 धेरै काल वित्यो परन्तु शिवका * सन्तान् भयानन् जब ।
 सारा देव मिलेर आपुसमहाँ * शोच्ता भया यो तब ॥ ७० ॥
 गौरीका सँगमा भुलेर शिवजी * कैलाशमै बस्नु भो ।
 सन्तान् क्वै नहुँदाँ ति शंकरजिको * हाम्रो सबै आस् गयो ॥
 तस्मात् तित्कन भद्रमुलाउँनु पर्यो * भन्या विचारीकन ।
 सारा देवहरूले ति शंभुजि कहाँ * भेजे ति अग्नीकन ॥ ७१ ॥
 संभोग् गर्न भनेर शंकर पनी * लाग्नु भएथ्यो जसै ।
 गौरीशंकरका नगीच् पुगि गया * ती अग्निदेवजी तसै ॥
 लज्जित् मैकन पार्वती लुकिगइन् * शंकरजिले फेर तहाँ ।
 आफ्नो वीर्यनिकालि फालिदुनूभ्यो * ती अग्निकामुखमहाँ ॥ ७२ ॥
 अग्नीलाइ असह्य कष्ट हुनगो * त्यो वीर्य राख्नै जब ।
 गंगासा लज्जित् शंभुवीर्यकन यो * फालीदिया भद्रसब ॥

सुब्बा होमनाथात्मज केदारनाथजी उपाध्याय र

पं० रामजी उपाध्याय कृत क्षेपक समेत

ॐ अथ नारद पूर्व वृत्तान्त नारदब्रह्मा सम्वाद ॐ

....०....

ब्रह्माका भइ पुत्र नारद अधी * पैदा भयाका थिया ।
 फेरी दक्ष प्रजेशका सुत इनी * दोश्रा जनम्मा भया ॥
 छेरा फेरि भया महर्षिहरुकि * क्वै दासिका है जब ।
 रामका भक्त भया महर्षिहरुको * पाएर अर्ती तब ॥ १ ॥

एक्दिन नारद सत्यलोक् पुगिगया * लोकको गरुँ हित् भनी
 ब्रह्मा ताहिँ थिया पर्या चरणमा * खूशी गराया पनि
 क्या सोधछौ तिमि सोधभन्छु म भनी * मर्जो भएथ्यो जसै
 ब्रह्माको करुणा बुझेर ऋषिले * बिनती गर्या यो तसै १
 हे ब्रह्मन् ! जति हुन् शुभाशुभ सबै * सूनी रह्याछू कछू
 बाँकी छैन तथापि सुन्न अहिले * इच्छा म यो गर्दछू
 आजला जब यो कली बखतमा * प्राणी दुराचार भई
 गन्याछिन् सब पाप् अनेक तरहका * नीचका मतीमा गई २

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ उपाध्यायजीका

ग्रन्थरत्नहरू पढ्नुस् ।

सुब्बाहोमनाथ केदारनाथजीको महाभारत १८ पर्व, रामायण-रामाश्वमेध श्रीकृष्णचरित्र र श्रीमद्देवीभागवतको तपाईंका बाबु वराजु, भाई भारदार, बुढापुरानालेर देशका महाराजाधिराध मुखतियार मंत्रीहरूले शुद्ध राम्रो र पूर्ण संझी पढने पढाउने गरेको कुरा सारा नेपालीलाई थाहा भएको कुरा हो । सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीको महाभारत, रामायण श्रीकृष्णचरित्र प्रचलित भएको सयकडौं वर्ष भयो । सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका कलमले लेखिएका श्लोकहरू विवाह र उत्सवहरूमा पनि नेपालीहरूले श्लोक हाल्ने गरेको कुरा तपाईंहरू सबैलाई थाहा छ । सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका पुस्तक ग्रन्थहरूनै नेपालका महाराज र भाई भारदारले तारीफ गरी लिने र पढने गरेका छन् । तेस कुराको विचार गरी हालैमा बनाएका बेपारीहरूको किताब पढ्नु जुहार छोडी काँच लिने गंगाजीको स्नान छोडी भैंसीले पोखरीमा गई अहाल खेल्ने भैं ठहर्ने छ ।

अठहर्ष महाभारत चमडा ढकनीको	दाम २२)
श्री कृष्णचरित्र चमडा ढकनीको	दाम ८/५०
आठकाण्ड रामायण चमडा ढकनीको	दाम ८/५०
श्री देवी भागवत चमडा ढकनीको	दाम ८/५०
नेपाल दिग्दर्शन सचित्र पुरा	दाम ८)

५५/५०

५५/५० रुपयां पर्ने ई पुस्तक हरु एकै पल्ट मगाए ५०) रुपयां पर्दछ । १० पेशगी पठाइ मगाएमा स्वर्च समेत माफ हुन्छ ।

मगाउने ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

हितैषी कम्पनी, वाराणसी

१

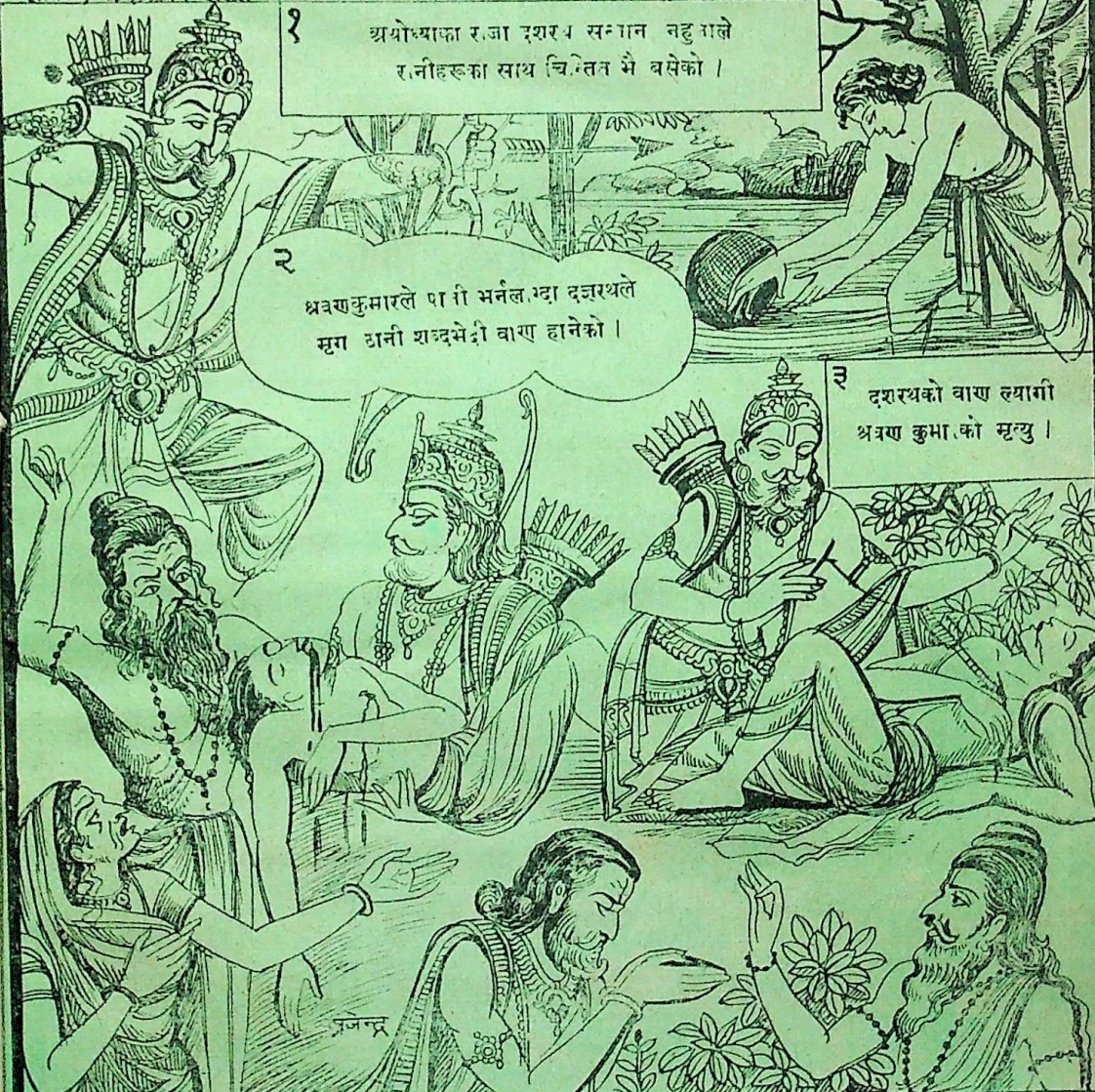
अयोध्याका राजा दशरथ सन्मान नहु गले
रानीहरूका साथ चिन्तित भै बसेको ।

२

श्रवणकुमारले पाती भर्नल, भदा दशरथले
मुगु दानी शब्दभेदी वाण हानेको ।

३

दशरथको वाण ल्यागी
श्रवण कुमा. को मृत्यु ।

४

दशरथजीले श्रवणकुमार लाई उन्का पिता कहाँ
ल्याउदा अन्धमुनिले पुत्रकै वियोगमा तिन्नो
मृत्यु होस् भनी श्रापेको ।

५

राजा दशरथले आफ्नो श्रापको हाल विन्ति गर्दा
गुरुशिष्यले उन्लाई संसाई पुत्रेष्टी
यज्ञगर्न सरलाह दिएको ।

साँचो बात गरैन कोहि अरुको * गर्नन् ति निन्दा पनि
 अर्काको धन खानलाइ अभिलाष * गर्नन् असल् हो भनी
 कोही जन् त परस्त्रीमा रत हुनन् * कोही त हिंसा महाँ
 देहैलाइ त आत्म जानी रहनन् * नास्तिक पशूझै यहाँ ३
 कामका चाकर झै भएर रहनन् * स्त्रीलाइ द्यौता सरी
 मान्नन्, पितृ र मातृलाइ बुझि खुब् * शत्रू सरीका गरी
 ब्राह्मण भैकन वेद बेचि रहनन् * कोही पढुन् ता पनि
 धन् ठूलो छ भनी भन्या सहज धन् * आर्जन गरौंला भनी ४
 जाती धर्म रहैन क्षत्रिहरुमा * जो छन इ नीचाहरु
 शूद्रादी त तपस्वि होइरहनन् * ब्राह्मण सरीका बरु
 स्त्री धेर भ्रष्ट हुनन् पती र शशुरा * को द्रोह ठूलो गरी
 यसता दुष्ट कसोरि मुक्त त हुनन् * संसारसागर तरी ५
 यो चिन्ता मनमा भयो र अहिले * सोधूँ उपायै भनी
 आयाको छु दयानिधान ! कसरी * तर्नन् सहज् ती पनि
 यसतालाइ उपाय तर्न सजिलो * कुन्हो उ आज्ञा गरी
 मेरो चित्त बुझाइबक्सनुहवस् * क्याले इ जान्छन् तरी ६
 नारदले दुनियाँ उपर गरि दया * बिनती गर्छा यो जसै
 ब्रह्माजी पनि खुब् प्रसन्न हुनुभै * मर्जीभयो यो तसै
 हे नारद ! सब पाप हर्नकन ता * रामायणीका सरी
 अर्को मुख्य उपाय छैन सबको * हित् यै छ अमृतसरी ७
 शम्भू देखि सुनेर तत्व सब यो * गान् पार्वती गर्दथिन्
 रामको नाम अपार जानि बहुतै * आनन्दमा पर्दथिन्
 जसले गान्कन गर्दछन् तित सहज् * संसार पार् तर्दछन्
 कालैको पनि ताप हुंदैन भय ताप * तिनका सहज् टर्दछन् ८

यो सब शास्त्रविषे बड़ो छ रघुनाथ * जो रूप जनाई दिन्या
 जो छन् सब इ पुराणहेरु सबमा * ये मुख्य जानी लिन्या
 गर्छन् कीर्तन सुन्दछन् पनि भन्या * पाऊँदछन् फल् भनी
 तिन्को पुण्य बखान गर्न त सबै * सक्तीन मैले पनी ९
 सून्याथ्याँ शिवदेखि यो त महिमा * एकश्लोकपढुनतापनि
 भक्तीले यदि यो पढ्यो पनि भन्या * पाप् छुट्छ सारा भनि
 जो एकचित्त गरेर पाठ खुशिभै * गर्छन् सदा ये भन्या
 जीवन् मुक्त तिनै त हुन् नर भई * ईश्वर सरोकै बन्या १०
 पूजा पुस्तकको गर्थो पनि त फल् * एक अश्वमेधका सरो
 पाऊँछन् सुनियो कहों पनी भन्या * पाप् छुट्छन् त्यैघरी
 जो ता पुस्तकको नजिक् गइ प्रणाम् * मात्रै फगत् गर्दछन्
 त्यस्ता जन् सब देवता पुजि हुन्या * फल्भोगमा पर्दछन् ११
 चारै वेद पढेर शास्त्रहरुको * व्याख्यान गर्दा अनौ
 पाईदैन उ फल् त पाउँछ सहज् * पुस्तक् दिनाले पनि
 भक्तीले कहिं भक्तका घर गयो * एकादशीमा कह्यो
 चौबिश् पलट पुरश्चरण गरिहुन्या * गायत्रिको फल् भयो १२
 जसले रामनवमी उपासी खुशिले * जाग्राम् समेत गरी
 यो रामायण पाठ्गरीस् कित सुनोस् * तनमन् यसैमा धरी
 त्यसले तीर्थपिछे तुलापुरुषदान् * सूर्य ग्रहणमा गर्थो
 यस्मा संशय छैन जान्नु सबले * आनन्दमात्यो पर्थो १३
 रामायणकन गाऊँन्या पुरुषको * आज्ञा त इन्द्र पनी
 मान्छन् श्रीरघुनाथका प्रिय इ हुन् * मान्न्या इनैहुन् भनी
 दिनदिन यस्कन पाठ् गरेर जसले * सत्कर्म गर्छन् जती
 कोटीगुण फल बढति मिल्छ सबको * घटतैन तिन्को रती १४

बाल का
२

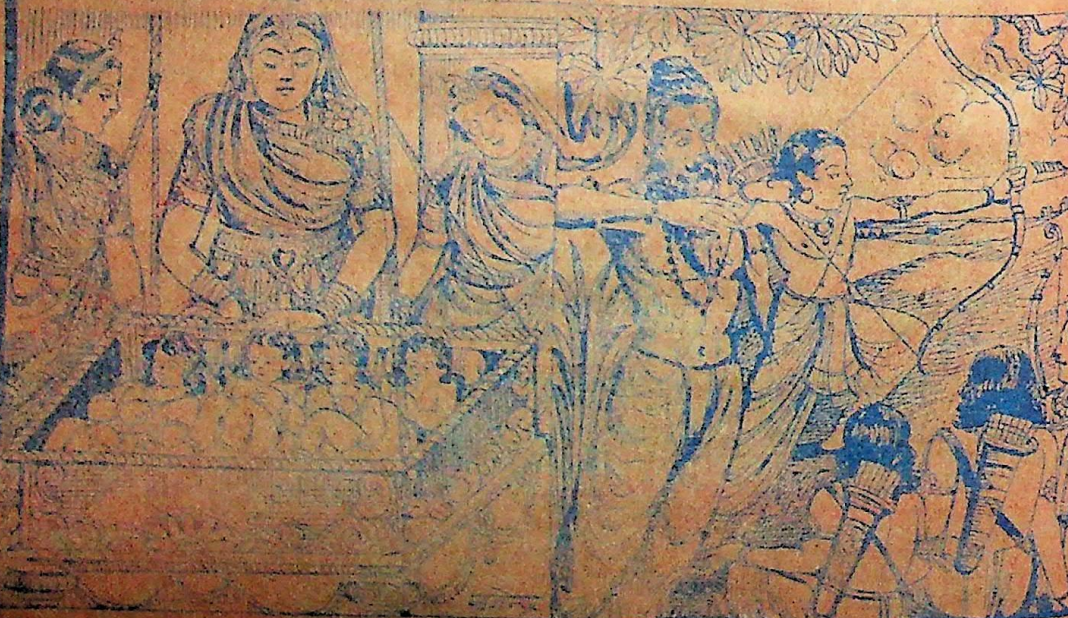
दशरथले स्वाजी कथ्यश्रङ्ग संग
पुत्रोष्ट यज्ञमार्गं प्रार्थना गरेको ।

अग्नि प्रसन्न भै दशरथजी
लाई पायस दिएको ।

राजा दशरथले रानीहरू लाई पायस खान दिएको ।

राजा दशरथकी जेठी रानी कौशल्याबाट
भगवान रामचन्द्रको जन्म ।

रामगीता उपवास गरीकन बहुत * धन्य गरी पदछ जो
तेस्लाई त न भन्नु मानिस भनी * राम सरीको छ त्यो
दान् ध्यान् तीर्थ कदापिकेहि नगरी * यो रामगीता पढी
बस्छन् जोति अनन्तका पदविमा * जान्छन्सहजपारतरी २१
धेरै बात गरेर हुन्छ अब क्या * रामायण हो जबर
पाप हर्नाकन छैन केहि बुझ यो * एसी सरीको अबर
जान्छन्स्तोत्रपुराणश्रुतीस्मृति इता * सोह कलामा पनी
पुग्दैनन् त बखान् कहाँ तक गरू * हो फेरी ठूलो भनी २२
यो रामायणको माहात्म्य विधिले * नारदजिलाई कही
लाग्या फेर पनि भन्न यस तरहले * ब्रह्माजि खुशि भई
पाठगर्छन् कित सुन्दछन् यदिभन्या * यो येति सुन्दा पनी
जान्छन्सब उहि विष्णुकापुरिमहाँ * खवपूज्यसबका बनी २३

अथ शिव पार्वती सम्बाद

कैलाशमा भगवान् सदाशिव थिया * ध्यानमा बहुत मन्दिई
बामकाख्मा बहुतै पियारि हितको * श्री पार्वतीजी लिई
एक दिन् पार्वतिले पनि शिवजीथ्यै * सोधिन् चरणमा परो
आफूता सब जान्दथिन् तर दया * सम्पूर्ण लोकमा गरी २४
हे नाथ ! विन्ति म गर्दछु हजुरमा * रामहुन् जगत्का पति
रामदेखी अरु कोहि छैन जनको * संसार तन्या गति
जसकोभक्तिगर्याभन्याअतिगभीर् * संसार सागर महाँ
नौका झैं तरि जान्छ झटपट गरी * देहै उ जन्को तहाँ २५
यस्ता रामकन लोकमा जनहरू * एक ईश्वर भन्दछन्
केही तत्व न पाइ मूर्खहरू ता * मानिस् सरी गन्दछन्
भन्छन् कोहि त राम ईश्वर भया * शोक्क्यानतिनलेगरया

यसमा रामहृदयैछ पाप् हरिलिन्थ्या * कवै ब्रह्मघातो पनि
 शुद्धात्मा बनिजान्छ दिनुदिन पढ्या * गर्छन् कृपा राम धनी
 रोज्रो जतीन पटक् अगाडि हनुमान * राखेर पाठ् गर्छ जो
 जस्तो भोग् कन गर्न खोज्दछ उभोग् * सम्पूर्ण पाऊँछ सो १५
 जो यो पाठ् तुलसी पिपल वरिपरी * गर्छन् प्रदक्षिण् गरी
 तिन्को पाप् सब जन्मको जतितछन् * छुट्छन् ति सोही घरी
 यसमा रामगिता छ झन् अति ठूलो * जस्को महात्म्यै पनि
 सब जान्छ्या शिवमात्र छन् अरुत कवै * जान्दै न यस्तो भनी १६
 आधा पार्वती जान्दछिन् म त अझै * चौथाइ पो जान्दछू
 गीता पाठ गरेर नाश न हुन्छ्या * पाप्छैन यो मान्दछू
 रामले वेद मथन् गरी कन झिक्छ्या * गीता र अमृत सरी
 लक्ष्मणलाई दिया तहाँ पढिलिया * जाइन्छ संसार तरी १७
 माछू निश्चय कार्तवीर्य भनि खुब् * ठूलो इरादा धरी
 पढ्छ्या श्री शिवथ्यै गई परशुराम् * दिनदिन चरणमा परी
 पढ्छिन् पार्वती रामगिता तहिंसुनी * पाठ गर्न लागी ग्या
 रामगीता तहिंदेखि पाठ् गरिलिया * नारायणै ती भया १८
 मैन्हादिन् यहिरामगिता पढिलिया * सब ब्रह्महत्याहरु
 छुट्छन् ता अरु छुट्छन् सकल पाप् * भन्थ्या बयान् के गरूँ
 शालिग्राम् तुलसी पिपल् कित बडा * सन्यासिथ्यै जो गई
 रामगीता कन पाठ् गर्यो यदि भन्थ्या * ठूलो महात्मा भई १९
 जुन फल छन् मुखले भनीन सकिन्छ्या * सो फल् त भोग् गर्दछन्
 कोही श्राद्धविषे पढ्नुन त तिनका * पितृ सबै तर्दछन्
 पैले खुब नियम् गरी दशमिमा * एकादशीमा पनि
 आसन् बाँधि अगस्ति बृक्षमनि पाठ् * गर्छ म गीता भनी २०

भूभार हर्नत काम् धियो जव हर्या * धिरे ध्यान भयो कामको ३२

सीताजीले हनुमानजीलाई तत्व ज्ञान दिएको

भूमीको सब भार हरेर रघुनाथ * राज् गर्न लाग्या जसै
देख्या श्री हनुमानलाई र दया * आयो प्रभूमा तस
सीतालाई हुकुम् तहाँ दिनुभयो * सीते ! हनुमान् बडा
हाम्रा भक्त भया इ तत्व लिनका * खातिर यहाँ छुन खडा ३३
इन्लाई तिमि तत्व देउ भनियो * आज्ञा भएथ्यो जसै
सीताले हनुमानलाई दिनुभो * जुन तत्व हो सब तसै
अर्को तत्व त केहिछैन हनुमान् ! * कुन आज अर्को कहूँ
राम्हुन् ब्रह्म इनै कि शक्ति बलिई * माया भन्याकी महुँ ३४
राम्को सन्निधिपाई गर्छु सबकाम * सृष्टी र पालन पनी
आरोप् राम विषे गरिन्छु सब थो * गन्या इनै हुन् भनी
यो निर्मल रघुवंशमा प्रभुजिले * जो जन्म ऐल्हे लिया
विश्वामित्र निमित्त यज्ञहरुमा * राखी दया मनदिया ३५
जो पाप् गौतम पत्निको हरि दिया * जो भाँचि दीया धनू
जो मैलाइ बिहा गर्या सब कुरा * यसता कहाँ तक् भनूँ
जसले गर्व हर्या ति बीर परशुराम् * को जो अयोध्या बस्या
बाह्रै वर्ष बिहा गर्या पछि बसी * जो ता बनीमा पस्या ३६
यसताइ जतिकाम् भयातिसबकाम् * गन्या म हुँ ता पनी
भन्छन् लोक त रामलाई सबका * कर्ता इनै हुन् भनी
अन्तर्यामि अनादि शक्ति तित हुन् * कर्ता कहाँ ती थिया
मेरो गुण लिंदा त लोकहरुले * कर्ता भनी पो दिया ३७
एतो ताहिँ सिताजिबाट उपदेश् * पाई सव्याथ्या जसै
आफैँ राम प्रभुले पनी दिनुभयो * रफे तत्वको ज्ञान तसै

सीता रावणले जसै हरि दियो * बूला विपत्तमा परचार २६
 ईश्वरलाइ त शोक् हुदैन त भनूँ * हुँदैन अज्ञान् पनी
 इन्मा यो सब देखियो त कसरी * जानूँ म ईश्वर भनी
 लोक्यस्तोपनिभन्छकोहि भगवान् ! * यस्मा विचार खुब् गरी
 जस्तो हो सब यो बताउनुहवस् * सन्देह मेरो हरी २७
 यसतो प्रश्न सुनेर पार्वतीजिको * खुशी पनी खुब भया
 राम् यसता प्रभु हुन् भनेर शिवले * सब तत्व ताहीं कह्या
 सून्यौ पार्वति ! राम् अनादिपरमेश्वर * हुन् ति आकाश सरी
 सब ढाकीकनबस्तछन् अधिविराट् * सम्पूर्ण सृष्टी गरी २८
 जस्तै चुम्बकका नगिच् परिगथा * तान्छन् इ लोहा पनी
 त्यस्तै जस्कन पाइ नाच्दछ जगत् * नाना प्रकारको बनी
 यसतो तत्वनजानि मानिस विचार * राम्लाई जो गर्दछन्
 सांसारको इ अनन्त तापहरु तिने * लाई सदा पर्दछन् २९
 बादल्लेभुमिढावछढावछ कहिंक्था * श्री सूर्यलाई पनी
 लोकता भन्छ उठ्यो र बादल ढुलो * सब सूर्य ढाक्यो भनी
 तेस्तै तत्व न जानि बोल्छ जन जो * सो भन्छ मानिस पनी
 योगी ज्ञानि त चिन्दछन् इ रघुनाथ * त्रैलोक्यकानाथ भनी ३०
 जस्लाई रिङ्गटा छ भन्छ उफगत् * घुम्छन् इ पर्वत् भनी
 घुम्दैनन् ति त घुम्छ तेहि रिङ्गटा * जान्दैन कोही पनी
 अज्ञान् हुन् रिङ्गटा हुन्या जनहरु * भन्छन् ति मानिस भनी
 राम् ता हुन् परमेश्वरै सकल यो * चौधैभुवन्का धनी ३१
 सूर्यमा पनि अन्धकार छ कहिंक्था * तेस्तै इ राम्मा पनी
 शोक् अज्ञान् रतिछैन जान्नु सबले * आत्मा इनै हुन् भनी
 अर्को गोप्य रहस्य भन्छु सुन यो * संवाद सितारामको

भारी भै ति रूँद गइन् उहिँ जहाँ * ब्रह्मा बस्याका थिया
पापो धेर भइ भार भयो भुवन ता * यो भार छुटोस् लौ भनी
आयाँ आज दयानिधान् ! चरणमा * योबिन्तिपारिन् अनि ४४
यस्तो बिन्ती सुनी दया पनि उठ्यो * तो भूमि माथो तहाँ
दौडी क्षीरसमुद्रका तिर गया * बिष्णू रहन्या जहाँ
इन्द्रादीहरु साथमा लिइ स्तुतो * ताहीं गरचाथ्या जसै
सर्वात्मा भगवान प्रसन्न हुनु भै * दर्शन् दिनुभो तसै ४५
देख्या सुन्दर रूप जसै प्रभुजिको * ब्रह्मा चरणमा परचा
भक्तीले स्तुति खुब् गरेर खुशि भै * हात् जोरि बिन्ती गरचा
हे नाथ ! शवण दुष्टभै सकल लोक * लाइ बिपत्ती दियो
इन्द्रादीहरुको त तेज सहजमा * खैचेर तेसले लियो ४६
थरलाई अब मारिबक्सनु हवस् * मानिस् सरिको बनी
मानिस् देखि मरेस् भनेर बरदान् * दीई रहाँछू पनी
ब्रह्माको यति बिन्ती सुनी भगवान् * को यो हुकुम्भो पनी
शवणलाई म मारुँला सहजमा * मानिस् सरीको बनी ४७
माया मेरि सिता भएर रहनिन् * छोरो जनककी भइ
छोरो भैकन जन्मुला म दशरथ * जीका घरमा गई
सीतालाई लिएर पूर्ण गरुँला * बिन्ती म तिम्रो भनी
अन्तर्ध्यान् भगवान् तहाँ हुनुभयो * त्रैलोक्यकानाथ पनी ४८
अन्तर्ध्यान् भगवान जसै हुनुभयो * इन्द्रादि लाई पनी
ब्रह्माले खुशि भै अह्लाउनु भयो * भूलोक जाऊ भनी
मानिसभै भगवान् जती ति रहनन् * तेस् पृथिवतल्मा गई
बानर् भै तिमिहेरु सब पनि रह्या * साहाय जस्ता भई ४९

दशरथ, वसिष्ठजी, ऋष्यशृङ्ग र कौसल्या परिचय र पुत्रेष्टी यज्ञ र राम जन्म

ब्रह्माजा पनि सत्यलोक गइगया * एतो अरहाई वरो

यस्तो हुन्छ परात्म आत्म यहि हो * ये हो अनात्मा भनी
 आत्मा श्री परमात्मलाइ बुझिदा * पाइन्छ मुक्ती पनी ३८
 आत्माकोरपरमात्मकोछ कतिफेर * तो एक जानी लिनु
 जुनजुन चीजअनात्म हुन् उत झुटो * जानेर छाडी दिनु
 आत्माको र परात्मको गरिविचार * एक तत्व जान्यो जसै
 अज्ञान सब छुटिजान्छ तो पुरुषको * मै तुल्य हुन्छन् तसै ३९
 यो मेरो हृदयै त हो प्रिय छ यो * खुब् गुप्त राख्नु पनी
 तत्वज्ञान भनियै कहिन्छ बुझिल्यो * सून्यो हनुमान् ! भनी
 तत्वज्ञान हनुमानलाइ रघुनाथ * ले यै दिनूभो तहाँ
 सोहीज्ञानतिमिथ्यै कहोसबसक्याँ * सम्पूर्ण मैले यहाँ ४०
 सून्यो पार्वति ! रामको हृदय यो * जो जो त पाठ गर्दछन्
 जो छन् जन्म सहस्रका सकल पाप् * तिन्को सबै टर्दछन्
 जोता भ्रष्ट अधम हवस् त पनि लौ * यस्लाइ खुब् पाठ गरी
 रामको ध्यान पनी गर्थो यदि भन्या * त्यो जान्छ संसार तरा ४१

शिवजी द्वारा राम चरित्र वर्णन

सूनिन् पार्वतिले अपार महिमा * यो रामजीको जसै
 फेर बिस्तार गरि सुन्नलाइ मन भो * तो पार्वतीको तसै
 बिनती फेर शिवथ्यै गरिन् पनि तहाँ * हे नाथ ! सबै रामको
 लीला सुन्न मलाइ मन् हुन गयो * एही बुझ्यौं कामको ४२
 सुनोस् रामलिला भनेर म उपर * माया बहूतै धरी
 सब लीलाहरु फेर बताउनुहवस् * जो छन्ति बिस्तार गरी
 यो प्रेम पार्वतिको सुनेर शिवले * खुब् प्रेम राखिन् भनी
 जो जो हुन् सब रामचरित्र शिवले * ताहाँ बताया पनी ४३
 ई भूमीकन रावणादि हरूले * भारी बनाई दिया

तो हामी बसि यज्ञ एक हजुरका * सातिर् गरौला जसै
 चार छोरा अति बीर हुन हजुरका * सन्ताप छुटन तसै
 यस्तो अति बशिष्ठको जब सुन्या * राजा बहुत् खुश भया
 शान्ताका पतिलाई डाकिकन खुब् * याग् गर्न लागीगया ५७
 ऋष्यैशृङ्ग बशिष्ठ दूइ ऋषिले * होम् गर्न लाग्या जसै
 पायस्को थलियालिईकन तहाँ * आया ति अग्नी तसै
 यस् पायस्कन आजलेउमहाराज ! * छोरा हुन्याछन् भनी
 राजालाइ दिया र पायस तहाँ * लूक्याति अग्नी पनी ५८
 राजा खुशि भई दुवै ति ऋषिका * कोमल चरणमा परो
 कौशल्या र ति कैकयीकन दिया * पायस दुवैभाग गरी

स्वायम्भुव मनु फेरि श्री शतरूपा * सन्तान् विधिका थिया ।
 छोरा श्री हरिनै म पाउँ भनि ती * तप् गन लाग्दाभया ॥ ५९ ॥
 तिन्को त्यो तपले प्रसन्न हुनुभै * सम्मुख प्रकट भैहरी ।
 इच्छा कुन् वरको छ माग अहिले * भन् भयो त्यस घरौ ॥
 भन्छन् दम्पति ती प्रभो ! हजुरनै * सन्तान हाम्रो बनी ।
 धोको मेटिदिनोस् अकिंचन दुवै * हुन् भक्त मेरा भनी ॥ ६० ॥
 यस्तो बित्ति सुनेर फेरि हरिको * आज्ञा भयो यो तहाँ ।
 त्रेतामा गइ "राम" पुत्र दुइको * हूलां अयोध्या महौ ॥
 यस्तो बरकन पाइ ती दुइजनै * फर्केर घरमा गया ।
 कौशल्या दशरथ भएर ति दुवै * फेर पृथ्विमा जन्मिया ॥ ६१ ॥
 दक्षिण कोशलराजकी शतरूपा * जन्मिन् भई कन्यका ।
 रावणले निज काल ठानि शिशुमै * हर्दोभयो त्यो सुता ॥
 सुम्प्यो राघव मत्स्यलाइ, विधिले * त्यो चाल पाई तहाँ ।
 मारी राघव मत्स्यत्यो शिशुदिया * फेरी सुमन्त्री महौ ॥ ६२ ॥
 कन्या योग्य विवाहकी जबभइन् * शास्त्र विधानले गरी ।
 राजा श्री दशरथजिका सँगभयो * इन्को विहा त्यस्घरी ॥

खानू बाँकि थियो उसै बखतमा * आइन् सुमित्रा पनी

इन्द्रादो पनि बानरै भई रह्या * सब पृथिविलोकमा झरी

ब्रह्मामानसपुत्र कश्यपजिका * तेहौंटी पत्नी सँग ।
द्यौता, दैत्य, मनुष्य, जीवहरु सब * जन्मी बढ्यो यो भव ॥ ५० ॥
तिन्कै पुत्र भएर सूर्यजि तथा * श्री सूर्य पुत्रै भई ।
इक्ष्वाकू भई सूर्यको कुल चल्यो * सोही कुलैमा गई ॥
राजा श्री रघुजन्मि बंश रघुको * प्रख्यात् भयो विश्वमा ।

यै कुलमा दशरथ बडा बिर भया * राजा अयोध्यामहाँ ५१
तिन्को वृद्ध उमेर भयो तपनि एक * छोरा भयानन भनी
ताप्ले पूर्ण भई गुरू सित गई * सोध्या उपायै पनि
हे सर्वज्ञ ! मुने ! कसोगरि हुनन * छोरा मलाई अहो !

छोरा एक न भएर व्यर्थ हिले * यो जन्म मेरो भयो ॥ ५२ ॥
यस्कामले फल मिल्छ यो भनिसबै * जान्छ्या बशिष्ठै थिया
यस्तो बिन्ति सुनी बशिष्ठ गुरुले * युक्ती बताई दिया

ब्रह्माका सुतती वशिष्ठ ऋषि हुन् * पैला जनमुका तिनी ।
इक्ष्वाकू सुत मैथिलेश निमिको * पाएर श्रापै अनि ॥ ५३ ॥
जन्मे उर्वशिले निमित्त हुनगै * मित्रावरुण वीर्यले ।
कर्दम् पुत्रि अरुन्धती सँग भयो * इन्को विवाहै बुझे ॥
इक्ष्वाकू नृपले इनैकन गुरू * कुलका बनाई लिया ।
तत्पश्चात् रघुवंशका कुल गुरू * स्थायी बशिष्ठै भया ॥ ५४ ॥

हुन्छन् पुत्र अवश्यजल्दि महाराज ! * एक थज्ञ ऐल्हे गरचा
शान्ताका पति ऋष्यशृङ्ग ऋषि छन् * ती डाक्नु ऐल्हे परचा

पुत्री श्रीदशरथजिकी अधिथिइन् * शान्ता भनेकी जजन ।
छोरी पोष्य भएर अंग नृपका * घरमा ति बढ्दो भइन् ॥ ५५ ॥
ऋष्यैशृङ्ग विमाण्डपुत्र सँगमा * इन्को विवाहै भयो ।
ब्रह्माका वरले ति ऋष्यशृङ्गमा * यौटा ठुलो गुण्थियो ॥
सक्थे पुत्र दिनै अपुत्रकन ई * पुत्रेष्टी यज्ञ गरी ।
थाहा भै सब त्यो वशिष्ठ ऋषिले * भन्दा भया त्यस घरी ॥ ५६ ॥

चेष्टा बालकको लिया प्रभुजिले * खेब खन लाग्या पनी ६९

भरत लक्ष्मण शत्रुघ्न जन्म

थाहा भो दशरथजिलाइ र गया * दर्शन् गरचाथ्या जसै
देख्दैमा परिपूर्ण मन् हुनगयो * आनन्द पाया तसै
तत्क्षणमा तहिं जात कर्म पनि भो * सबकाम् गुरुले गरचा
कैकेयी तिर ता भरत् हुन गया * आनन्दमा सब परचा ७०

जमल्याहा दुइ पुत्र पाउँदि भइन् * ताहाँ सुमित्रा पनी
जेठा लक्ष्मणजी भया ति दुइमा * शत्रुघ्न कान्छा बनी
तिन् रानो तिर चारपुत्र सुकुमार * जन्मी सक्याथ्या जसै
भूमी रत्न, सुवर्ण, वस्त्रहरुको * भारी भयो दान् तसै ७१

कौशल्यासुतको वशिष्ठ गुरुले * नाम् 'राम' भन्नू भनी
राख्या, कैकयिपुत्रको भरत नाम् * जमल्याहको नाम् अनो
जेठाको शुभ नाम 'लक्ष्मण' गरी * जुन चाहिं कान्छा थिया
तिन्को नाम् पनि काममा फिक्र असल * 'शत्रुघ्न' राखी दिया ७२

लक्ष्मणरामसितखेल्दथ्या भरतथ्यै * शत्रुघ्न खेल्दा भया
पायस्कै अनुसारले हुन गयो * प्रीती त बढ्दै गया
बालखकाल्बितिगै गयो प्रभुजको * सब् बाललीला गरी
चारैको ब्रतबन्ध भो, पढि सक्या * सब् शास्त्रको बोध गरी ७३

खेल्दा ववै दिनमा शिकार बनमा * साँचो शिकारी बनी
राज्काज्गर्नु जती थियो सकलत्यो * राज्काज चलाया पनी ॥

राम् हुन् परात्मा ति कहाँ बिकारी ।

यस् लोकमा छन् नररूप धारी ॥

काम गर्न लाग्या ति नरै सरीको ।

लीला अपार छन् भगवान् हरीको ॥ ७४ ॥

कौशल्या र तिकैकथी सित भनिन् * खूबै भाग मेरो भनी ६३
 दूवैले दुइ भाग देखि झिकि भाग * तिनको पुरचाई दिया
 तिन् रानी मिलि सोही पाथस तहाँ * सम्पूर्ण खाई लिया
 तीनै रानि ति गर्भिणी पनि भया * तेज देवताका सरी
 देखीयो सब रानिको सकल लोक * खूशी भया त्यसघरी ६४
 कौशल्या जननी गराइ भगवान् * श्री राम पैदा भया
 देखिन् श्री प्रभुको चतुर्भुज स्वरूप * सब माइका ताप् गया
 हात् जोरी बहुतै स्तुती पनि गरिन् * ईश्वर इनै हुन् भनी
 जान्याँ नाथ ! हजूरलाइ सबका * आत्मा स्वरूपी भनी ६५
 यो ब्रह्माण्ड पनि सहज् उदरमा * लीन्या त आफ्नै थियौ
 मेरा आज उदर बिषे बसि यहाँ * यो जन्म ऐल्हे लियौ
 देख्याँ भक्त उपर दया हजूरको * हे नाथ ! शरणमा पर्याँ
 य मूर्ती प्रभुको सदा मनमहाँ * झल्कोस्पुकारागरचाँ ६६
 यस्तो दिव्य शरिर् लुकाइकन भेष * बालक स्वरूपको बनी
 दर्शन देउ मलाइ हेछु भगवान् ! * फेर बाललीला पनि
 तेही बालक मूर्तिलाइ म यहाँ * आलिंगनादी गरी
 सब पाप् नष्ट गराउला र करुणा * होला र जाँला तरी ६७
 यो बिन्ती महतारिको सुनि हुकुम * यो भो प्रभुको तहाँ
 मातर ! जुन छ हजूरको हित कुरो * होवस् सबै थोक यहाँ
 दूवै स्त्री पुरुष भई अधि ठुलो * मेरो तपस्या गरचाँ
 तीमीलाइ म पुत्र पाउँ भनि खूब * इच्छा यसैमा धरचाँ ६८
 हुंला पुत्र भनेर बर पनि दियाँ * सोही कुराले यहाँ
 तिम्रो पुत्र भएर जन्मन गयाँ * व्यर्थै म गथ्याँ कहाँ
 कौशल्यासित बात् पनि यति गरी * बालक सरीका बनी

बालका

३

२

बिरबामित्रको
तपोभूमि ।

१
बिबामित्रले राजासित राम
बचनमा बाई मागेको ।

३

श्रीरामले मारीच
र बुबाहुलाई
मारेको ।

४

राम र बचनमा
हाडका बाई
मारेको ।

राम बचनमा

५
जनकपुर गएको ।

भन्छन् दोनु त बक्सनू पनि हवस् * ये काम आयाँ यहाँ
 विश्वामित्रजिको सुनी बचन यो * राजा सकसमा पर्या
 दोऊँ को न दिऊँ यही मन महाँ * चिन्ता बहूतै गर्या ८१
 सोध्या ताहिं बशिष्ठथ्यै पनि गुरो ! * यस्तो पर्यो क्या गरूँ
 कल्याण हुन्छ कसो गरेर अहिले * अर्ती मिलोस् एक बरू
 रामलाई म नदेखि बाँच्छु कसरी * एक ये कठिन् भो अनो
 इन्लाई न दिया शराप् पनि दिनन् * को लाग्छ यस्तो पनी ८२
 यस्मा श्रेय यसो छ यो गर भनी * पाऊँछु आज्ञा जसो
 सोही काम म गदछु हित हुन्या * कुन् पाट्छु गर्नु कसो
 यो बिन्ती दशरथजिको जब सुन्या * ताहीं गुरुले पनी
 रामको गुह्य कुरा सबै भनि दिया * यस्ताइ राम हुन् भनी ८३
 हे राजन् ! तिमि रामलाई अहिले * हन पुत्र मेरा भनी
 भन्छौ पुत्र ति हुन् तथापि इत हुन् * चौधै भुवन्का धनी
 भूभार हर्न निमित्त आज भगवान् * यस पृथिवितलमा झर्या
 कौशल्यातिर जन्मन् पनि थियो * यो सत्य ऐल्हे गर्या ८४
 कौशल्या दशरथ दुवै तिमिहरू * कश्यप् अदीतो थियौ
 ईश्वरलाई म पुत्र पाउँ भनि तप् * गदै समाधो लियौ
 खूशी भै बरदान दिया प्रभुजिले * छोरा म हुंला भना
 सोही सत्य गराउनाकन यहाँ * जन्न्या परात्मा पनी ८५
 शेष हुन् लक्ष्मण शंख हुन् भरतजी * शत्रुघ्न चक्रावतार्
 हुन् को जान्दछ तत्त्व यो बुझतिमी * लीला प्रभुको अपार
 मूलशक्ती प्रभुको अनन्त गुणको * सो दिव्य मूर्ती बना
 छोरो भै ति बसेकि छन् जनककी * सीता छ नाऊँ पनी ८६
 सीताराम दुइको बिबाह बिधिले * संयोग गराऊँ भनी

१

के.मित्रले राजा
बनक भोग रता
सकामको परिवार
गमको ।

धनुष भंग ।

२

द्वारका र जगन्नी
भेट ।

३

के.मित्रले राजा
रता रता ।

बचन परशुराम
सम्वाद ।

श्री रामचन्द्रजिका वरीपरि धुमी * प्रेमले नमस्कार गरी
 स्वर्गमा गइ रामका वचनले * वेश् एकविमान्माचढो ९३
 विश्वामित्र ऋषी बहुत् खुशी भया * त्यो कार्य देख्या जसै
 जो सब् शस्त्र रहस्य हो कहि दिया * श्री रामलाई तसै
 कामाश्रम् रमणीयस्थलत्तहिं थियो * एकरात् तहाँ बास गरी
 फेर सिद्धाश्रममा गया रघुपती * सब्लाई मङ्गल् गरी ९४
 तेस्सिद्धाश्रममा अनेक ऋषिथिया * पूजा सबैले गर्था
 मारिच् फेवन सुबाहु मार्नकन राम * ताहाँ अगाडी सर्या
 विश्वामित्रजिलाइ भन्नु पनि भो * मारिच् सुबाहु कहाँ
 बस्छन्, यज्ञ हुलो गरीलिनु भया * ती आउँथ्या को यहाँ ९५
 भेटै आज भएन मानु कसरी * यो मर्जि सून्या जसै
 विश्वामित्र ऋषि अरू ऋषि गई * होम गर्नलाग्या तसै
 दिन् मध्यान्ह भयो उसी बखतमा * आया ति राक्षस पनि
 मान्याकाल्कनचाल नपाइ अधिझ * होमनाशगरींला भनी ९६
 काँही हाड खसाउँछन् कहिरगत * यस्तै प्रकाले गरी
 आया ती जब यज्ञमा प्रभुजिले * हान्या आगाडी सरी
 मारिच्लाइ त बाणले जलधिका * तीरमा पुर्याई दिया
 अग्नीबाण धरी सुबाहुकन ता * भस्मै गराईलिया ९७
 तिन्काफौज्पनिताहिलक्ष्मणजिले * मारी सक्थाथ्या जसै
 खुशी भैकन पुष्पवर्षण गर्था * सब् देवताले तसै
 विश्वामित्र बहुत् प्रसन्न हुनगै * रामलाई काखमा लिया
 भोजन् गर्न निमित्त रामकन तहाँ * मोठा फलादी दिया ९८
 तीन्दिन्ताहिंमुकांगर्या प्रभुजिले * बार्ता कथाको गरी
 चौथादिन् ऋषिले गर्या विनति एक * रामका अगाडी सरी

विश्वामित्रजिको भयो र मनमा * आई रह्याछन् पनी
 दोनै योग्य म मान्दछु भनी दिया * अर्तो गुरुले जसै
 खुशीभै दशरथजिले पनि दिया * लक्ष्मण सहित् राम तसौ ८७
 राम लक्ष्मण कन पाऊँदा ऋषिपनी * अत्यन्त खुशी भया
 आशिर्वाद दशरथ जिलाइ दिइ राम * लक्ष्मण लिई ती गया
 केही दुर गइ रामलाइ ऋषिले * विद्या सिकाई दिया
 जुन विद्या पढि भोकप्यास कहित्यै * लाग्दैन यस्ता थियादद

मारीच सुबाहु ताडका परिचय र ताडका सुबाहुवध

गङ्गाका तिरमा बडो बन थियो * पूग्या जसै ती तहाँ
 विश्वामित्रजिले कह्या प्रभुजिथ्यै * राम ! ताडका छे यहाँ

छोरी यक्ष सुकेतुकी अधि थिई * कवै ताडका यक्षिणी ।
 सुन्दै नामक यक्षका सँग भयो * यस्को बिवाहै पनि ॥ ८९ ॥
 मारीच फेरि सुबाहु नामक दुई * यस्कात छोरा थिया ।
 पर्दा श्राप अगस्तिको त्यस घरी * सुन्दै अधि मारिया ॥
 सोही रीस् लिइ ताडका बन महाँ * घुन्थो सदा सर्वदा ।
 पूजा पाठ र यज्ञमा ति ऋषिका * दिन्थो बहुत दुख तदा ॥ ९० ॥
 सोही कारण श्राप परेर ऋषिको * राक्षस् सरीको भई ।
 जो भेट्यो त्यसलाइ बध गरिलिने * आफ्नो स्वभावै लिई ॥

सोही राक्षसि कामरूपि छ बहुत् * लोक्लाइ बाधा पनी
 दिन्छे त्यस् कन मारिबक्सनुहवस * यो पापिनी हो भनी ९१
 विश्वामित्रजिको बचन कन सुनी * श्री रामजिले पनी
 टङ्कार खुपधनुको गरया सुनि यहाँ * त्यो जलिद आवस भनी
 त्यो टङ्कार सुनि ताडका पनि तहाँ * दौडेर आई जसै
 हान्या बाण प्रभुले गड्यो हृदयमा * त्याबाण मरीत्यो तसै ९२
 यक्षीथो अधिको शराप् परि तहाँ * तेस्ती भयाको थिई
 रामले मारिदिदात श्राप पनि छुत्तयो * फेर यक्षिको रूप लिई

पाया एति शराप् र इन्द्रपनि केर * आपना स्थले मा गया
 पत्नीलाइ शराप दिएर ऋषिले * पत्थर बनाईदिया ५
 जन्तू कुल नहुनन् यहाँ अबउपर * पत्थर भइ तँ रहेस
 जैलहे ता रघुनाथ चरण धरिदिनन् * तैले तँ मुक्त भएस
 यस्तो सत्यशराप पर्यो र पतिको * ताहीं अहिल्या पनी
 पृथ्वीमा परि गै गइन् अचल भै * पत्थर स्वरूपको बनी ६
 पादस्पर्श ति खोज्दथिन् हजुरको * पाप् मुक्त होला भनी
 तिनलाई करुणा गरी हजुरले * कुल्ची दिन्या हो पनी
 यस्तो बिनित्सुन्या जसैति ऋषिको * श्री राम तुरुन्ते गया
 देख्या पत्थर एक ठूलो र रघुनाथ * ज्यूले त कुल्चीदिया ७
 सुन्दर मूर्ति भई खडी भइगइन् * ताहाँ अहिल्या पनी
 श्रीरामचन्द्रजिलेप्रणाम् पनि गर्या * इ ब्राह्मणी हुन् भनी
 देखिन् श्री रघुनाथलाई र तहाँ * खूशी अहिल्या भइन्
 पूजा पाठ गरेर रामसित विदा * मागी पतीथ्यै गइन् ८
 ताहाँ देखि चल्या र जतिद रघुनाथ * गङ्गाजिका तीर झर्या
 तर्नाको प्रभुले जसै मन गर्या * माझी चरणमा पर्या
 ख्वामित्काहुइपाउको अतिअलल * धूलो जसै ता पर्यो
 पत्थर हो त पनी मनुष्य सरिको * सुन्दर स्वरूपपो धर्यो ९
 तेस्तै पाठ चहाँ भयो पनि भन्या * डुङ्गा स्वरूप धर्दछन्
 डुङ्गाले पनि रूप धर्यो यदि भन्या * हाम्रा जहान् मर्दछन्
 तस्मात् पाउ पखालि वारि तिरमा * हाम्रा शिरोपर छरी
 पाल्नुहोस अहिले हजुरहर्यहाँ * गङ्गाजिका पार तरी १०
 यस्तो बिनित्सुनी तहाँ प्रभुजिले * पाऊ अगाडी दिया
 माझीले जलले पखालि उहि जल * आपना शिरोपर लिया

हेराम्! जाउँ जनकजिकापुरिमहाँ * राजा जनक् छन् बडा
तो खूब आदर भक्तिले हजुरका * साम्ने हुन्याछन् खडा १९
ताहाँ एकशिवको धनुष्पनि छ वेश * देखीयला त्यो पनि
यो बिन्ती ऋषिको सुनेर रघुनाथ * खुशी भया वेश भनी
बिश्वामित्र र भाइ लक्ष्मण लिई * श्री रामहिँड्याथ्या जसै
आश्रम् गौतमको पर्यो नजरमा * गङ्गा किनारमा तसै १००
आश्रम्कानगिचै असल्फलसहित् * फुलको बघैँचा थियो
जन्तू नाम थिएन कोहि त पनि * संसारबिनै त्यो जियो
मालुमरामकनक्याकहाँकमिथियो * जो ता जगत्का धनी
सोध्या तैपनि यो असल् छ किनहो * रिक्तो बघैँचा भनी १
बिश्वामित्र थिया सबै गुण निपुण * विस्तार सुनाया पनी
गौतम्को अधिवस्ति हो अबभन्या * छैनन् यहाँ ववै भनी
भार्या गौततकी समान गुणकी * भक्तै अहिल्या थिइन्
ब्रह्माकी ति त पुत्रि हुन् गुणिहुँदा * खूब खुश गराइलिइन् २
गौतम् कार्य निमित्त दूरजब गया * रूप गौतमको धरी
पौँच्या गौतमपत्निका नजिकमा * इन्द्र अगाडी सरी
इन्द्रै भोग विलास गरेर खुशि भै * फर्की गयाथ्या जसै
देख्या गौतमलाइ गौतमजिले * आश्चर्य मान्या तसै ३
आफ्नू रूप दुरुस्त देखिकन खूब * गौतम् रिसाया पनि
सोध्या होस्त कउन् बता नतरता * हेर् भस्म गर्छु भनी
ब्रह्मन्! इन्द्र महूँ भनेर डरले * बिन्ती गर्याथ्या जसै
गौतमले पनि रोसमा परि दिया * यस्तो शराप् पो तसै ४
योनीमा अति लुब्ध आज भइछस् * यत्रो बडो भै पनि
तेरो येहि शरीरमा अब हुनन् * हज्जार योनी भनी

पाऊले तहिं कुलधिंदा उठिगइन् * जसताकि तसतो भइन्
 सोही श्री रघुनाथको म अहिले * धेरै बयान् कथा गरू
 रूपमा शील महाँ पराक्रम महाँ * छैनन् इजस्ता अरू ३

श्री सुब्बा होमनाथात्मज पं० केदारनाथकृत सीता र रामको प्रथम मिलन ।

विश्वामित्रजिको सुनेर सब बात् * राजा जनक्ले तहाँ ।
 राख्या तो ऋषिका सहित् दुइ कुमार * उत्तम कुनै घर महाँ ॥
 सेवा गर्नु उचित् थियो ति सबको * जस्ता प्रकारले गरी ।
 त्यो सब पूर्ण गरी गया महलमा * रात्री भयाका घरी ॥ ४ ॥
 विश्वामित्र पनि सुतौं भनि गया * आफ्ना पलङ्गमा जसै ।
 पाऊ दावि लिनूभयो खुशि भई * रामचन्द्रजीले तसै ॥
 निद्रामा जब तो ऋषीश्वर पर्या * फेरी उसै बीचमहाँ ।
 भाईलाइ लिएर कयै घरि तलक् * सुत्नूभयो राम तहाँ ॥ ५ ॥
 भोली पल्ट उठी नुहाइ पहिले * फुल् टिप्नलाई भनी ।
 राम लक्ष्मण दुइ भाइलाइ ऋषिले * खुशमै पठाया पनी ॥
 फुल्बारी नजिकै थियो अति असल् * राजा जनक्को तहाँ ।
 पौँच्या तो दुइ भाइहेरु गई फेर * सोही बघैचा महाँ ॥ ६ ॥
 मन्दिर पार्वतिको थियो तहिं असल् * दिन् दिन् सिताजी गई ।
 गर्थिन् पूजन ती जगत् जननिको * ठूलो नियम्मा रही ॥
 नित्यैका सरि धेर लिएर सँगिनी * फेरी उसै बीचमहाँ ।
 हंसैका सरि मन्द मन्द गतिले * आइन् सिताजी तहाँ ॥ ७ ॥
 मङ्गल् बाद्य बजाइ पार्वतिजिको * पूजा विधानले गरी ।
 जो आफ्ना मनमा थियो वर पनी * माग्दीभइन् त्यो घरी ॥
 एकलै कवै सँगिनी ती जानकिजिको * फुल्बारीमहाँ गई ।
 राम लक्ष्मण दुइ भाइलाइ उसले * देखेर फिर्दीभई ॥ ८ ॥
 तेस् बेला बहुतै प्रसन्न थिइ त्यो * तेस्लाइ देखी लिई ।
 सोताका सँगिनी अरु जति थिया * तिन्ले सुध्याया गई ॥
 हे प्यारी ! तिमीलाइ खुब् खुशि हुन्या * देख्छौं सबैले किन ।
 त्यस्को कारण कुन्छ त्यो कह्यहाँ * चाँडो न ढाँटीकन ॥ ९ ॥
 यो प्रश्नै सँगिनि हरु सकलको * सुनेर खूसी भई ।
 भन्छिन् ती सँगिनी तहाँ सब कुरा * साम्ने सिताका रही ॥

यस्ता रीत्सित नाउमा चडि सहज * गङ्गाजिका पार गया
श्याम्सुन्दररघुनाथबहुत्खुशिहुंद * दाखिल जनकपुरभया ११
विश्वामित्र ऋषी बहुत् खुशि हुंदै * दूवैकुमार साथ गरी
आया यस. पुरिमा भनि जब सुन्या * दौड्या जनकत्यस घरी

राजा जनक वंश परिचय

इक्ष्वाकू रविवंशिका सुत निमी * क्वै एक भयाथ्या नृप
तिन्ले स्वर्ग सदेह जान्छुभनि मख् * गर्ने लिंदामा हठ ॥ १२ ॥
आफ्ना प्रोहित श्री बशिष्ठ सँगमा * तिन्ले लडाजी गर्या ।
श्राप पर्दा मुनिको विदेह हुनगै * राजानिमी ती मर्या ॥
सोहीलाश निमिको मथनगरिलिया * सारा महर्षी गइ ।
मन्थनले गरि एक शिशू उसवखत् * उत्पन्न ताहीं भइ ॥ १३ ॥
जन्मी मन्थनलो विदेह र मिथी * नाम्त्थस कुलैको चल्यो ।
तिन्कै वंशज हुन् जनक नृपतिइ * सीरध्वजै नाम् थियो ॥

पूगी प्रश्न गर्था सबै कुशलको * पाउ महाँ शिर धरी
देख्या सुन्दर राजकुमार जनकले * पूज्या ति ईश्वर सरी १४
पक्का गर्न निमित्त फेर जनकले * सोध्या ऋषीथ्यै पनी
जान्या जान्नत चित्तले त भगवान् * विष्णु इनै हुन् भनी
ब्रह्मन् ! पुत्र इ हुन् कउन पुरुषका * बिस्तार हवस बेश गरी
क्लेशको लेशनराखियस् बखतमा * मेरो लग्या मन् हरी १५
विश्वामित्रजिले सुन्या बिनति थो * राजा जनकको जसै
यस्ता हुन् इ भनेर सब ति ऋषिले * बिस्तार बताया तरौ
हे राजन् ! दशरथजिका इ सुत हुन् * नाम् राम लक्ष्मण भनी
भन्छन् मानिसले गरी नसकिन्या * गर्छन् पराक्रम पनी १६
मारिचलाइ सुबाहुलाइ अरु ता * को जिल सक्न्या थिया
राम्ले मारिचलाइ फ्याँकि सहजै * सूबाहु मारीदिया
पत्थर भै कति वर्ष सम्म रहँदो * गौतमकि नारी थिइन

ध्यान् राखी मनमा उसै स्वरूपको ॥ चिन्तिलिन्नयन् तथै घरी ॥
 देख्याथ्या सँ गिनी हरु सकलले ॥ त्यो हाल् सिताको जसै ।
 संकोच् मानिलिया तथापि मुखले ॥ बोल्नै सकेनन् तसै ॥ १८ ॥
 सीताका सँ गिनीहरू पनि सबै ॥ मोहित् हुनाले गरी ।
 लाग्या हेर्न घुमो घुमो प्रभुजिको ॥ सुन्दर स्वरूप त्यो घरी ॥
 छम् छम् नूपुरको उठ्यो मधुर स्वर ॥ जुन तर्फ बाटै तहाँ ।
 तेस्तर्फै रघुनाथको पनि पर्यो ॥ टुट्यो उसै विचमहाँ ॥ १९ ॥
 शोभा जो छ सिताजिको सकल त्यो ॥ देखीलिनले गरी ।
 मन् मन्मा बहुतै प्रसन्न हुनुभो ॥ राम्चन्द्रजी त्यो घरी ॥
 ब्रह्माले सब सुन्दरै चिजहरू ॥ जो हुन् निकाली लिया ।
 साँचामा धरि मानु जानकिजिको ॥ त्यो देह ढाली दिया ॥ २० ॥
 जस्तै बत्ति बलेर भाडहरूको ॥ भन् वदछ शोभा यहाँ ।
 वदथ्यो सुन्दरता सिताजि हुनगै ॥ सबको उसै रित् महौ ॥
 यसरी त्की ति सिताजिलाई प्रभुले ॥ देख्नु भएथ्यो जसै ।
 आज्ञा भो इ कुरा मधुर वचनले ॥ लक्ष्मणजिलाई तसै ॥ २१ ॥
 हे भाई ! बुझिल्यौ सिताजि इनि हुन् ॥ इन्लाइ देख्ता महौ ।
 मेरो इन्सित प्रेम हुन्छ किन लौ ॥ जानून् विधाता यहाँ ॥
 हेनू छैन कुट्टिले गरि यहाँ ॥ कवै नारिलाई भनी ।
 हेर्याको कहिल्यै थिएन बुझिल्यौ ॥ स्वप्ना हुंदामा पनि ॥ २२ ॥
 भाग्या छैन लडाइँ छोडीकन जो ॥ युद्ध भयाका घरी ।
 जो जन्हुन्न विकल् जनानि अरुको ॥ देखीलिनले गरी ॥
 भाग्या जन्हरूलाइ केहि नदिई ॥ फेर्दै जस्ले यहाँ ।
 तेस्तै जन्हरूलाइ मात्र तिमिले ॥ धन्यै बुभया मन्महाँ ॥ २३ ॥
 पैदा यो रघुवंशका कुल महौ ॥ हामीहरूको भई ।
 लाज्छन् लाउनु योग्य ठान्दिन यहाँ ॥ यस्ता प्रकारले रही ॥
 पैलहे एति भनेर भाइ कन फेर् ॥ लोएर साथमा तहाँ ।
 निस्की त्यो फुलवारि देखी रघुनाथ ॥ पाल्नुभयो वास्महाँ ॥ २४ ॥
 ध्यान्मा मग्न सिताजि तेस धरि थिइन् ॥ कवै एक सखिले गई ।
 बाह्र पक्रि सिताजिलाइ इ कुरा ॥ त्यो भन्न लाग्दीभई ॥
 हे राजपुत्रि ! अवेर भो अब छिटो ॥ जाऊँ सबै घर महौ ।
 जानूभो रघुनाथ ध्यान् यसरि यो ॥ कसको गर्याको यहाँ ॥ २५ ॥

देख्याँ राजकुमार सुन्दर दुहे ॥ मैले बधैंचा महाँ ।
 यौटा नीलमणिले र एक सुनलो ॥ मानू मढ्याका यहाँ ॥ १० ॥
 देख्नुया नेत्र भयो कुरा गरिलिन्या ॥ जिभ्रो भयो यो घरी ।
 जिभ्राले मइँले बयान् गरिलिनु ॥ कस्ता प्रकारले गरी ॥
 हेरी ती दुइको मनोहर स्वरूप ॥ नेत्रौ सुफल्यो गर्छ्याँ ।
 सुन्दरमाति समान् नमानि अरु कवै ॥ आनन्द साह्रै पर्य्याँ ॥ ११ ॥
 तेस्को तेस् रितको कुरा सुनिलिई ॥ सब् ती प्रसन्नै भई ।
 मन्को भाव सिताजिको पनि तहाँ ॥ सम्पूर्ण जानोलिई ॥
 यौटो कवै सँगिनीति जानकिजिको ॥ फेरी उसै बीचमहाँ ।
 लागी भन्न ई बात जानकिजिको ॥ हेरेर मुखमा तहाँ ॥ १२ ॥
 विश्वामित्रजिले हिजो दुइ कुमार ॥ ल्याईरह्याछन् जछन् ।
 जाने निश्चय राजकुमार ति दुवै ॥ श्रीरामलक्ष्मण उहुन् ॥
 देखी सुन्दरताति भाइ दुइको ॥ मोहित् सबै जन् भई ।
 गर्छन् बर्णन त्यो फगत् यस बखत् ॥ घर घर सबैका गई ॥ १३ ॥
 दर्शन् ती दुइ भाइको गरिलिनु ॥ योग्यै छ ऐलहे भनी ।
 दर्शन् यै अउसरु महाँ गरिलिछ ॥ हामीहरुले पनि ॥
 सुनिन् तेस् रितको कुरा सँगिनीको ॥ श्री जानकीले जसै ।
 लाग्यो बग्न तहाँ दुवै नयनमा ॥ हर्षाश्रुधारा तसै ॥ १४ ॥
 संकेतले गरिफेर्तँ हिँड् अधिभनी ॥ तेस्का पछाडो भई ।
 लागिन् जान सिताजि, फुल् रघुपति ॥ जुन् ठाउँ टिप्थ्या रही ॥
 फेरी ती सँगिनी पनि जती थिया ॥ लाग्या पछाडो महाँ ।
 छम् छम् नूपुरको मनोहर अवाज् ॥ उठ्ती भयो खुब् तहाँ ॥ १५ ॥
 आफ्नू हुन्छ विवाह रामसित भनी ॥ जानोलिनाले गरी ।
 लागिन् हेर्न सिताजि रामकन तहाँ ॥ चौतर्फमा त्यो घरी ॥
 मन्को बात सिताजिको उस बखत् ॥ जान्दैनथ्या कवै पनि ।
 ठान्थ्ये मात्र ई देख्न लाई आहले ॥ आइन् यसोरी भनी ॥ १६ ॥
 क्यै दूर बाट दुवै ति भाइकन फेर् ॥ देखेर सोही घरी ।
 देखायो सँगिनी हरु अधि सरी ॥ हातूले इशारा गरी ॥
 सुन्दर श्यामस्वरूप जसै प्रभुजिको ॥ देखिन् सिताले तहाँ ।
 उसमै मग्न भएर सब् अरु कुरा ॥ बिसिन् उसै बीचमहाँ ॥ १७ ॥
 खैचो सोही सकल तहाँ प्रभुजिको ॥ आफ्ना नयनले गरी ।

य विच्मा खुशिभै भन्या जनकले * रामले उचालुन् धनु
 सीता छोरी म दिन्छु रामकन गरुन् * वोहा बहुत क्या भनू
 साँचो वाणि सुन्या र सोहि रितका * बात्चीत् गर्याथ्या जसै
 पाँच हजार बिरले उचालि बलले * ल्याया धनु त्यो तसै ३३
 ताहाँ श्री रघुनाथ उठेर नजिकै * सोही धनुथ्यै गया
 बाम्हात्मा सहजै उचालि धनु त्यो * रामले त लोँदा भया
 ताँदो जल्दि चढाइ खँचनुभयो * ताहाँ धनूको जसै
 टुक्रा दुई भई गिर्यो धनुष त्यो * खुशी भया सब तसै ३४
 हर्षे हर्ष भई उसै बखतमा * सारा जनकपुर भरी
 आदर खूब प्रभुको गर्या जनकले * आलिंगनादि गरी
 सीताले पनि रामका शिर उपर * माला कनकको धरी
 छम् छम् पाउ गरी फिरिन् घरमहाँ * मङ्गल भयो तेस् घरी ३५
 मालिक हुन दशरथ खबर दिनु पर्यो * ती छन् अयोध्या महाँ
 जाउन् पत्र लिएर मानिसहरू * चाँडो ति आउन् यहाँ
 यस्तो बित्ति जनकजिले गरि तहाँ * एक पत्र लेखी दिया
 सोही पत्र लिएर दूतहरू पनि * चाँडै अयोध्या गया ३६
 त्यो बिस्तार दशरथ जिले जब सुन्या * आनन्दमा ती पर्या
 सबले जानु पर्यो जनकपुर महाँ * भन्न्या हुकुम् झटदिया
 जम्मा लश्कर भै गयो क्षणमहाँ * जल्दी जनकपुर पुग्यो
 क्या वर्णन् भिडको गरुँ उस बखत् * खाली अयोध्या भयो ३७
 यस्तारित्सित सब गया जति थिया * सेना जनकपुर महाँ
 दाखिल भो दशरथजिका हुकुमले * हर्षे बढ्यो खुब तहाँ
 ताहाँ श्री दशरथजिको जनकले * आदर बहूत गर्या
 लक्ष्मणले सँग राम पनि तहि पिता * जीका चरणमा पर्या ३८

जानूमी रघुनाथ भक्तेर तसको * त्यो बोलि कान्मा परी ।
खोलिन् नेत्र छुटेर ध्यान सब त्यो * सोताजिले त्यै घरी ॥
आफ्नू त्यो सबवात् बुभयाति सबलो * भन्त्या विचारो तहाँ ।
लाज्मानी बहुतै सिताजि पनि फेर * फिर्दोभइन् घरमहाँ ॥ २६ ॥

पिनाक धनुष परिचय र धनुषभङ्ग सीता स्वयंवर

विश्वामित्रजिले सकेर सब काम् * त्यो प्रातकाल्को तहाँ
सङ्मा राजकुमार दुवै लिइ गया * राजा जनक् छन् जहाँ
सत्कार पाइ जनक्जि देखी बहुतै * खुशी तिनै जन भया
विश्वामित्रजिले जनक्सित तहाँ * फेर भन्न लागी गया २७
हे राजन् ! शिवको धनु छ अहिले * तिम्रा सँगमा भनी
सुन्दा त्यो धनु हेर्न खातिर यहाँ * आया दुवै इ पनि
चाँडो त्यो धनुलाइ ल्याउ तिमिले * यो रङ्गभूमी महा
तिम्रो जो मतलब् छ त्यो पनि बुझे * सिद्धै हुन्या सब यहाँ २८
विश्वामित्रजिको इ बात् सुनिलिया * राजा जनक्ले जसै
मन्त्रीलाई हुकुम् दिया धनु यहाँ * लौ ल्याउ भन्त्या तसै

शारंगै र पिनाक नाम् दुइ धनु * श्री विश्वकर्माजिले ।
आफ्नो शक्त्यनुसार विश्वभरमा * प्रस्थात् गराइ रचे ॥ २९ ॥
पैलो चाहिं लिनु भयो हरिजिले * शारंग नाम्को छ जो ।
दोश्रो जो त्रिपुरासुरै वध गर्या * श्री शंभुलो सोहि हो ॥
पूजा गर्न पिनाक् धनु कन उही * शंकरजि देखि तहाँ ।
माग्दा देवसमस्तलो खुशि भई * राख्या जनक्पुर्महाँ ॥ ३० ॥
त्यस्को पूजन गर्दथ्या जनकजी * अत्यन्त भक्ती गरी ।
स्नान गर्ने नदिमा गया नृपति ती * कवै कालमा त्यसघरी ॥
हज्जारीजनलो उचाल्न धनुत्यो * सक्तैनथ्या कथै गरी ।
सीताले फुलमै उचालि धनु त्यो * लिप्पोत् गरिन् त्यसघरी ॥ ३१ ॥
लोकोत्तर बुझि शक्ति जानकिजिको * वालक् पनैमा पनि ।
द्यौता लाइ गराइ साक्षि नृपले * यस्तो गर्या प्रण अनि ॥
ताँदो यो धनुको उठाइ करले * खींच्नेछ जो वीर जन ।
सीता लायक तर हुनेछ त्यहीनै * गर्व म ज्ञाने प्राप् ॥ ३२ ॥

रावणले पनि हाँडि त्यो रागतको * हात्मा लिएथ्यो जसै ।
 लाग्यो पोल्न र नारद संग गई * सोझ्यो भयो यो यसै ॥ ४५ ॥
 देवप्रे ! किन अग्रिकै सरिछ यो * आज्ञाहवस् सब यहाँ ।
 रावणको सुनि वाणि नारदजिले * भन्दा भयो यो तहाँ ॥
 हे रावण ! यस रक्तवाट जुन स्त्री * उत्पन्न होली त्यही ।
 तेरो नाशनिमित्त भै कुलसहित * जान्छस् तँ नष्ट भई ॥ ४६ ॥
 यस्तो वात सुनेर नारदजिको * मन्मा बहुत् डर् परी ।
 एकलै रावण भट् उठ्यो रगतत्यो * फ्याक्ने इरादा गरी ॥
 हाँडी त्यो करमा लिईकन हिँड्यो * कालै स्वरूप जो थियो ।
 धेरै स्थान घुमियो जनक पुरमहाँ * त्यस्ताइ गाडीदियो ॥ ४७ ॥

जान्थ्यौं भूमि पवित्र गर्न भनि एक * कथे यज्ञ गर्दा महाँ
 जीततामा त सिताजिनिस्कनगइन् * आश्चर्य मान्यौं तहाँ
 पायाँ छोरि भनेर नाम पनि असल * सीताजि राखीदियाँ
 गर्थिन बालकमा अनेक तरहको * लीला म खूशी थियाँ ॥ ४८ ॥
 रामनामले दशरथजिका सुत भई * खेलछन् अयोध्या महाँ
 तिम्रो पुत्री सिता उनै प्रभुजिकी * माया ति आइन् यहाँ
 यो लीला छ बुझी सिताकन तिन * रामलाइ दीया भनी
 नारदजी उठि गै गया उहि सुनी * यादू भो मलाई पनी ॥ ४९ ॥
 कुन् पाठले अब रामलाइ म सिता * पारूँ विचारमा पर्याँ
 थोथो यो शिवको धनुष यहि उसै * मा यो प्रतिज्ञा गर्याँ
 ताँदो यस धनुको चढाउन जउन् * वीरले त सक्ला यहाँ
 सीता छोरि दिन्याछु तेसकन फिका * होवैन यस बात्त महाँ ॥ ५० ॥
 जानुन् सव् बिरले भनीकन गर्याँ * यस्तो प्रतिज्ञा जसै
 यो सुनीकन देशका बिरहरू * आया तुरुन्तै तसै
 को सक्थ्या धनु त्यो उठाउँन बिना * श्रीराम अगाडी सरी
 हिवमत् हारि सबै घरै फिरिगया * दर्शन् धनूको गरी ॥ ५१ ॥

वसनालाइ हबेलि सुन्दर जनक * जौले खटाया तहाँ
 खूशी भौ दशरथ पनी गइ बस्या * तेसै हबेली महाँ
 सुन्दर लगन खटन् गर्या जनकले * मङ्गल शहरमा चल्यो
 नाचकीर्तन्हरू भौ प्रकाश अतिहुन्या * रात्माचिराग खूबबल्यो ३८
 मण्डप जो छु बिबाहको उस उपर * झुम्का हिराका खुल्या
 मूगा, मोति, जुहार जनकपुर महाँ * घर घर सबैका झुल्या
 यस्तोरित्गरि सब बिबाह विधिभौ * चारै जना भाइको
 हप्पैले परिपूर्ण मन् हुनगयो * सीताजिकी माइको ४०
 राम लक्ष्मण दुइलाइ ता जनकले * आफनो ति छोरि दिया
 भाइका त भरतजिलाइ अनि फेर * शत्रुघ्नलाई दिया
 सीता पति भइन् रमापतिकि ता * लक्ष्मणजिकी उर्मिला
 पत्नी हुन श्रुतकीर्ति ता भरतको * शत्रुघ्नकी माण्डवा ४१

राजा श्री कुशकेतु जो जनकका * हुन् भाइ तिन्की सुता ।
 हुन ई माण्डवि, तक्ष, पुष्कर इ द्वि * इन्का भया पुत्रता ॥
 साकल्याधिप क्वै कुशध्वज भनी * भाई जनकका थिया ।
 तिन्की श्री श्रुतकीर्ति पुत्रीकन जो * शत्रुघ्नलाई दिया ॥ ४२ ॥
 तिन्कै पुत्र सुबाहु फेर हुनगया * श्री भूपकेतु पनि ।
 बद्धैगो यहि रीत् रघुकुल विषे * सन्तानको जीवनो ॥

जस्तै आफु थिया अनन्त गुणका * चौधै भुवन्का धनी
 अभ्यन्तर मनले बिचार गरदा * उसतै ति पति पनी ४३
 विश्वामित्र वशिष्ठ दूइ ऋषिथ्यै * यस्तो सिता हुन् भनी
 उत्पत्ती अधिको सबै जनकले * बिस्तारबताया पनी

लंका खोसिलियो कुबेर सँगमा * त्यो रावणैले जब ।
 जीती कौडी लियो सुरासुर समेत * त्रैलोक्य देखी तब ॥ ४४ ॥
 माग्यो कर ऋषिहेरुका सँग पनी * त्यस्तै बलात्कार गरी ।
 करका रूपमहाँ दिया रगतपो * हाबेर हाँडी भरी ॥

श्री रामचन्द्रसिंह लखन लि जमजमाया ।

त्यो रङ्गभूमि सब धेरि लिएर आया ॥ ५७ ॥

पैलहे सदाशिवजिले भुजमा लियाको ।

जो उत्तमै धनु थियो उहि भाँचियाको ॥

श्री परशुराम ऋषिले पनि चाल पाया ।

सोही जनकपुर उसैघरि दौडि आया ॥ ५८ ॥

बाबा श्री जमदग्नि औ जननि हुन् * श्रीरेणुका तिन्महाँ ।

जन्म्या श्रीहरिको लिएर अवतार् * श्रीपशुरामजी तहाँ ॥

एकदिन् भूपति कार्तवीर्य तिनका * पौँचेर आश्रममहाँ ।

गाई नन्दिनिलाइ देखि तिनले * चोर्दाभया भट् तहाँ ॥ ५९ ॥

बाबू श्रीकृतवीर्य औ जननि हुन् * एकावली, तिन् महाँ ।

जन्म्या हैहयराज सहस्रकर तो * श्रीकार्तवीर्य तहाँ ॥

सत्या नामकि पत्निबाट इनका * हजार छोरा भया ।

बैनी हुन् इनि रेणुकाकि जसमा * श्री पशुराम जन्मिया ॥ ६० ॥

गर्थे शासन नर्मदा तटविषे * माहिष्मती राज्यमा ।

अन्तिमकाल हुंदा गयो मन पनि * तो नन्दिनी चोर्नमा ॥

आफनी गाइन देखि क्रुद्ध अति भै * माहिष्मती पुर महाँ ।

आई इन्कन मारि गौलिइ फिर्या * श्री पशुरामजी तहाँ ॥ ६१ ॥

सोही रीस् लिइ कार्तवीर्य नृपका * छोराहरूले पनि ।

चोरमै गै जमदग्निलाइ छलले * मारीदिया, यो सुनी ॥

लालू लालू नेत्र गरेर क्रुद्ध अति भै * श्री पशुरामले तहाँ ।

एक्काईस पटक धराकन गर्छा * क्षत्रीयहीन क्षण महाँ ॥ ६२ ॥

गोरो छ वर्ण उस माथि विभुत् घस्याको ।

भारी जटाजुट छ माथ उपर गर्छाको

टेढा डुवै भृकुटि लाल नजर गर्छाका ।

साह्र डुलो परशु काँध विषे धर्याका ॥ ६३ ॥

देख्त्तै महाँ ति बुझिन्या भइ क्रोध मूर्ति ।

छोछ्या सबै नृपतिले तहिं आफ्नु फूर्ति ॥

लुक्छन् चरा जसरि बाज् गइ भम्टदामा ।

त्यस्तै भया नृपतिहेरु ति आउँदामा ॥ ६४ ॥

रामले पूर्ण गराइबब अनुभयो * मेरो प्रतिज्ञा पनी
यो जान्यो पनि सब कृपा चरणले * गर्दा भयाको भनी
विश्वामित्रजिथ्यै भनेर इ कुरा * फेरी अगाडी सरी
सीतानाथ रघुनाथको स्तुति गर्या * आनन्दमा ती परी ५२
दाईजो सय कोटि दौलत सहित * बेस बेस अथुत् रथ दिया
घोडा तिन्सय लाखदिया छसयता * खुब मत हात्ती दिया
पैदल लश्कर एक लाख सय तिन * केटी दियाथ्या जसै
पूजा ताहिं बशिष्ठको पनि भयो * भारी डवलले तसै ५३
पूजा ताहिं भरतृजिको पनि भयो * लक्ष्मणहरूको पनि
इच्छा भो रघुनाथको अब फिरी * जाऊँ अयोध्या भनी
जानाको मतलब बुझी जनकजी * रामका चरणमा पर्या
राजी मन् सबको गराइ बहुतै * बोदा जनकले गर्या ५४
सीताजी महतारिका अधि गई * आलिङ्गनादि गरी
लागिन् रुन र त्यो सुनेर सबका * आँसू खस्या बर्बरी
सीताजी कन अर्ति थो पनि दिया * सासू ससूरा सरी
अर्को छैन बडो यही बुझि गर्या * तिन्कोटहल बेस गरी ५५
स्त्रीको धर्म पतिव्रता हुनु ठुलो * जानेर हूनु भनी
एतो अर्ति दिया र तेस् बखतमा * बोदा भया ती पनी
यै बिचमा नगराबज्यो प्रभुजिको * भेरी मृदंगै पनी
स्वर्गमा पनि हर्ष भो प्रभु गया * फेरी अयोध्या भनी ५६
रामको लश्कर वाहकोश जनकपुर * देखी जसै ता गयो
सबको चित्तमहाँ बडो भय दिन्या * उलका बहूतै भयो

लक्ष्मण पशु राम सम्वाद—परशुराम कार्तवीर्य परिचय ।

सीताजीलाई हरन्या मनसुब् गर्याका ।

जो जो थिया अरु तहाँ तृपामा गयका ॥

हे ब्रह्मन् ! धनुर्माँचियो हनुस्वै ॥ होसा कुनै दास त्यो ।
 आज्ञाहोस् मँइ गर्नु परन्या ॥ त्यसले जती कामहो ॥ ७२ ॥
 श्री रामको इ कुरा सुन्या तर पनी ॥ क्रोधित् हुनाले तहाँ ।
 लाग्या भन्न ति परशुरामजि इ बात ॥ फेरी उसै बिच् महाँ ॥
 दासको काम् जति गर्दछन् जगतमा ॥ केवल उनै दास हुन् ।
 शत्रूको गरि काम् मदासहुँ मनी ॥ तेस्लाइ दास् मान्छ कुन् ॥ ७३ ॥
 भाँचतो भो धनुलाइ आइ जसले ॥ मेरा गुरुको यहाँ ।
 हे राम् ! मान्दछु तेसलाइ मँइले ॥ शत्रू ठूलो मन्महाँ ॥
 तस्मात्छोडि समूह यो अलगहोस् ॥ त्यो दुष्ट एसै घरी ।
 मन्थ्याछन नहिंता इ सब् जनअरू ॥ मेरा प्रहारले गरी ॥ ७४ ॥
 यो बात श्री रघुनाथजीसित गर्था ॥ श्री परशुरामले जसै ।
 लाग्या लक्ष्मण हाँसि भन्न इ कुरा ॥ तिन्का सँगैमा तसै ॥
 भाँच्यौ धेर धनु हामिले अधि तिसव् ॥ भाँची लिएको महाँ ।
 क्यै रीस् गर्नु हुँदै नथ्यो किन भयो ॥ ऐल्हे रिसानी यहाँ ॥ ७५ ॥
 भन्छन् लक्ष्मणालाइ फेर ति ऋषिले ॥ हे दुष्ट ! नाश भै मति ।
 वोल्छस् धेर किन मर्नलाइ तँ यहाँ ॥ ख्यालै नराखी रति ॥
 ठूलो यो धनु हो सदाशिवजिको ॥ प्रख्यात्छ संसार महाँ ।
 छुद्रा सब् धनुभै तँ यो धनु पनी ॥ मान्दोभइस् के यहाँ ॥ ७६ ॥

भन्छन् लक्ष्मणजि हाँसी धनुहरुजति छन् एक सरीनै सबै हुन् ।
 जोणै भै भाँचियो ता यहि धनु अहिले हानि भो लाभ भो कुन् ॥
 श्री रामले ठान्नु भै त्यो जवर धनु ऋषे ! हेर्न पक्रीलिनूभो ।
 छुँदैमा भाँचियो त्यो कसुर कउन फेर रामले गर्नु भो त्यो ॥ ७७ ॥
 भन्छन् फेर परशुरामजी परशु गरि खडा हेरि लक्ष्मणजिलाइ ।
 हे मूढ ! सामान्य ब्राह्मण भनिकन तँ यहाँ मान्दछस् के मलाई ॥
 हज्जार बाह्र भएको नरपति पहिले कार्तवीर्य थियो जो ।
 तेस्को सब् हात काट्या परशु लिइ यही प्राणहिन्को भयो त्यो ॥ ७८ ॥
 जो जो सब् क्षत्रि थोया पृथिविभरि अघी धेर पटक् मारिलोयाँ ।
 कश्यपजीलाइ मैले सकल पृथिवि यो खुश भई दान दीयाँ ॥
 बालक भै सोहि मेरा अधि सरि यसरी वोल्दछस् जो तँ ऐले ।
 तयै बातले आफनु आफै यहि बखत महान् डाक्छस् काल तैले ॥ ७९ ॥

राजा जनक उस वखत बहतै डराई ।
Vinay Avasthi Samit Bhawan Varanasi Trust Donations

सीता र राम दुइलाइ लिएर आई ॥

पाछ महौं ति ऋषिका तहिं पर्नलाया ।

आशिष दुवै कन तहाँ ऋषिको दिलाया ॥ ६५ ॥

श्री रामको अधिक सुन्दर रूप देखी ।

छुट्थयो सहज् मदनकै पनि जो छ शेखी ॥

श्री रामको उहि अपार स्वरूपलाई ।

हेरोलिया ति ऋषिले मन खुब् लगाई ॥ ६६ ॥

क्रोधित हुनैगइ नजानिलिन्या समान ।

सोध्छन् जनकजिकन फेरि ति परशुराम ॥

राजन् ! बताउ किन भूपति सब् इ आया ।

यो बात् सुनी जनकले बिनती चढाया ॥ ६७ ॥

सीताजिको भइ स्वयंवर इ तपोधन् ।।

जम्मा भया नृपति आई यहाँ सबै जन् ॥

त्यो बात् सुनी ति ऋषिले चउतर्फ हेरी ।

भन्छन् रिसाई ति जनकतिर फर्कि फेरी ॥ ६८ ॥

माँच्यो त्यस् धनुलाइ कुन् पुरुषले * कारण् यहाँकुन् परी ।

हेनीच् भूपति ! लौ बता म कन त्यो * सम्पूर्ण बिस्तार् गरी ॥

भन्दैनस् ति कुरा भन्या तँ अहिले * तेरो छ यो राज् जति ।

उल्टाई म दिन्याछु पृथिवतलमा * क्रोधित हुनाले अति ॥ ६९ ॥

भन्थ्या यै रितको कठोर् बचन धेर * श्री परशुराम्जी तहाँ ।

त्यस्को उत्तर दिन्नथ्या जनकजो * डर् पस्न गै मन्महाँ ॥

दुष्टे भूपति त्यस् स्वयम्बर महौं * जो जो गयाका थिया ।

त्यो हाल देखिलिंदा तहाँति सबले * खुब् हर्ष मानीलिया ॥ ७० ॥

के होला अब लौ भनेर डरले * एकैएक् क्षणै त्यो घरी ।

लागिन् मान्न तहाँ जनककि दुहिता * मानू छ मैन्हा सरी ॥

सारा काम बनेर विग्रन गयो * हामीहरूको भनी ।

लागे खल्वल गर्न दुखित भई * सब् पौरजन्ले पनि ॥ ७१ ॥

त्यस्तो हलचल देखिबक्सनुभयो * श्री रामजीले जसै ।

हात् जोडेर ति परशुराम् कन तहाँ * भन्दू भयो यो तसै ॥

म ता शूर वीर पा हु सुनि हजुरकी हप्क मईले ।

कसोरी मानूला डर हजुरको लौ म अहिले ॥ ८७ ॥

जसै लक्ष्मणको त्यो बचन ऋषिले सब सुनिलिया ।

तँलाई माछूँ हेर भनि परशु हात्मा धरिलिया ॥

नजर भै त्यो चाला रघुपतिजिले गै बिच महौ ।

पछाडो पानूभो उहि बखत लक्ष्मण कन तहाँ ॥ ८८ ॥

लक्ष्मण आहुति अग्निभै ऋषि थिया ॥ श्री राम जल् भै भई ।

बिन्ती गर्नु ति परशुरामासत भयो ॥ यो बात् तुरुन्तै गई ॥

हे ब्रह्मर्षि ! अजान बालक हुंदा ॥ यो भाइ मेरो अति ।

कुन् वात् कस्कन भन्नु पछि ति कुरा ॥ जान्दैन ऐलहे रति ॥ ८९ ॥

कुन् कस्तो गुणि हो नजानि सकिने ॥ जैलहे तलक् जन यहाँ ।

सबकासाथ गरिलिन्छ मनुपरि कुरा ॥ तैलहे तलक् लोक महौ ॥

बालकनै जन त्यो ठहर्छ उसले ॥ त्यै ठीक् कुनै वात् गरी ।

गदैनन् गुणिहेरु क्रोध रतिभर ॥ तेस्का उपर त्यो घरी ॥ ९० ॥

गछ्छन् बालकहेरु भै कन यहाँ ॥ अज्ञानको वात् जति ।

आमा बाबु गुरुहरु उसमहाँ ॥ हुन्छन् प्रसन्नै अति ॥

आफ्नै बालक शिष्य मानिलिनुभै ॥ त्यै ठीक् हजुरले यहाँ ।

माफी यस्कन बक्सनै उचित हो ॥ राखी दया मन्महाँ ॥ ९१ ॥

ज्ञानी धार्मिक धीर छैन अरु कतै ॥ जस्का समान् यो घरी ।

तेस्तो मैकन हे मुने ! हजुरले ॥ साह्रै अबुभका सरी ॥

बालक् माथि यसेरि क्रोध गरिलिनु ॥ वादा-विवाद महौ ।

देख्तामा अहिले मलाइ बहूतै ॥ आश्चर्य लाग्यो यहाँ ॥ ९२ ॥

त्यस्माथी धनु भाँचन्या पनि महुँ ॥ कयै दोषभया तेस्महाँ ।

दोषी ता म भयाँइ लक्ष्मण जको ॥ कयै छैन दोष यहाँ ॥

बिन्ती गर्नु भयो यसेरि बहूतै ॥ रामचन्द्रजीले जस ।

लाग्या भन्न रिसाइ तै पनि तहाँ ॥ श्री परशुरामजी तसै ॥ ९३ ॥

हे राम ! सक्तिन हेर्न भग्न धनु त्यो ॥ मेरा गुरुको यहाँ ।

निन्दा लक्ष्मणले मलाई बहूतै ॥ त्यस्माथि गर्दा महौ ॥

दोषी खुब् दुइ भाइ हो तिमिहरु ॥ भन्न्या बुझी यो घरी ।

वध गछ्छ तिमिहेरुलाइ म यहाँ ॥ काटेर टुकटुक गरी ॥ ९४ ॥

भन्छन् लक्ष्मण जि हाँसि हजुर कन बुझौं खुब घमण्डो मईलो ।
 देखाई बारबार त्यो परशु म कन लौ मान आँदू अहिले ॥
 पर्वतलाई उडाइ लिन मन गरन्या फुकनु मै मानिलिन्छु ।
 त्यै कारण हे द्विजोत्तम ! हजुरकन जवाफ यो यहाँ आज दिन्छु ॥ ८० ॥
 लज्जालू हामि हैनौ रघुकुल तिलकै हौं भनी हामि मान्छौं ।
 बमुकैकै यो बतास ले उहि सरि कसरी हामि मुर्झाइ जान्छौं ॥
 ब्राह्मण जानी जनै फेर उस उपर यहाँ देखि काँधमा धर्याको ।
 सब् वात् हामी सहन्छौं यस वखत महाँ त्यो हजुरले गर्याको ॥ ८१ ॥
 जसलाई मारदा पाप् जससित रणमा हारिँदा हुन्छ दुर्नाम् ।
 ब्राह्मण सोही हजुरका सँग लडि अहिले बन्छ हाम्रो कउन् काम् ॥
 चाहे मारिलिनुहोस् त पनि हजुरका पर्दछौं पाउ माहाँ ।
 वाक्यै ठुलो छ नाथको अरु लितु हतियार मान्दछौं व्यर्थ याहाँ ॥ ८२ ॥
 लक्ष्मणको त्यस प्रकारको बचन जब सुन्या परशुराम धेर जाग्या ।
 विश्वामित्रैजिलाई नजर गरि तहाँ यो कुरा भन्न लाग्या ॥
 ब्रह्मर्षे ! हेर यो मूढकन तिमि अहिले गर्छ कस्तो प्रलाप ।
 यस्लाई चूपगराऊ भनिकन तिमिले जो छ मेरो प्रताप ॥ ८३ ॥
 नाहोँ मान्याछु मैले परशु शिर उपर आज यसको बजारी ।
 पाउत्रौँ दोष मलाई दिन तिमिहरु कवै दोष यसकै बिचारी ॥
 लक्ष्मणले यस प्रकारको बचन जब सुन्या फेरि त्यै बीच माहाँ ।
 कयै हाँसी भन्न लाग्या नजर गरिलिइ परशुराम्लाइ ताहाँ ॥ ८४ ॥

ऋषे ! आफ्नू आफैँ गुणहरु बयान गर्नु सब भो ।
 हजुरको गुण सोही कहन अरु चाहिन्छ अबको ॥
 अरु केही भन्या हजुर कन मन्सुब् छ त अति ।
 बयान् आफ्नू आफैँ गरिलिनुहवस् गर्नुछ जति ॥ ८५ ॥
 न बोली मुखले कयै कट्टु बचन शत्रू कन यहाँ ।
 प्रकट गर्छन् शूरवीरहरु सब पराक्रम रण महाँ ॥
 घमण्डै गर्छन् जो हजुर सरि काम सिद्ध नभई ।
 अवश्यै मन्त्याछन् समर गरनै लाइ ति गई ॥ ८६ ॥
 अहो ! मेरो कालै लिइ हजुर आया सरि गरी ।
 मलाई गाली खुब किन दिनभयाको यस घरी ॥

त्यो सब् वात बुझेर लड्ढन म यहाँ * सक्मर् पछो सर्दछु ।
 लड्ढन तैपनि भन्नु हुन्छ त भन्या * त्यो सब् पुरा गर्दछु ॥ १०२ ॥
 धर्म सङ्गत गूढ मधुर बचन त्यो * राम्चन्द्रजीको सुनी ।
 अज्ञानको परदा खुलेर इ कुरा * फेर भन्न लाग्या मुनी ॥
 हे राम् ! यो धनु लेउ लक्ष्मिपतिको * खैचिलिया यो यहाँ ।
 जानूला तिमिलाई निश्चय पनी * नारायण मन्महाँ ॥ १०३ ॥
 पैलहे एति भनेर आफ्नु धनु फेर * लाग्या दिनै ती जसै ।
 आफ् त्यो धनु हातमा गइगयो * राम्चन्द्रजीको तसै ॥
 त्यो देखेर ति परशुरामजि तहाँ * आश्चर्य साह्रै भया ।
 साराशेखि छुट्यो पुकार्ति प्रभुको * भट्ट गर्न लागीगया ॥ १०४ ॥

हे राम् ! घमण्डहरुको सब शेखि हन्या ।

नित्यै दया सकल सज्जन माथि गर्न्या ॥

जुन् नाथको छ सब यो महिमा अपार ।

गर्छु प्रणाम उहि नाथ्कन बारबार ॥ १०५ ॥

सुन्दर् स्वरूप हजुरले अहिले धर्याको ।

देख्ता महाँ मदन तक् छ फिका पर्याको ॥

गर्छन् सुरासुर सबै जसको पुकार ।

गर्छु प्रणाम उहि नाथ्कन बारबार ॥ १०६ ॥

जस्को भजन् गरिलिया भइ ज्ञान बोध ।

छुट्न्या छ निश्चय पनी भ्रम मोह क्रोध ॥

गर्छन् स्वरूप जसको शिव तक् विचार ।

गर्छु प्रणाम उहि नाथ्कन बारबार ॥ १०७ ॥

मैले हजुर कन गर्याँ अनुचित कुरा जे ।

गर्थाँ कहाँ गरिलियाँ अनजानले यो ॥

माफ् राखिवक्सनुहवस भनि फेरि ताहाँ ।

बिन्ती गर्याति ऋषिले उहि बीच माहाँ ॥ १०८ ॥

पापी भो अति कार्तवीर्य अब ता * यसलाइ माख् भनी ।

बालख पो म थियाँ गर्याँ हजुरको * डुलो तपस्या पनी ॥

यस्तो वर खुशि भै मलाइ दिनुभो * शक्ती समेत दिइ ।

इच्छा पूर्ण हुन्याछ जाउ अब ता * क्यै शक्ति मेरो लिई १०९

भाँच्यो फेर तिमिहेरुले धनु जेउनु मेरा गुरुको यहाँ ।
 तेसैले तिमिहेरुलाइ मइँले मेरो लीयाको महाँ ॥
 आफ्ना ती गुरुदेखि हुन्छु म अक्रण * त्यो कारणीले गरी ।
 धर्म हो तिमिहेरुलाइ मइँले मेरो लीनु यो घरी ॥ ९५ ॥
 श्री रामजीकन परशुराम इ कुरा * भन्दैथिया त्यो घरी ।
 लाग्या लक्ष्मण भन्ने तिनकन इ बात् * हाँसेर ठड्डा गरी ॥
 ब्रह्मर्षे ! यदि हेर्न सक्नु नभया * त्यो भाँचियाको धनु ।
 आँखा चिम्लनुहोस् पर्छ किन फेर * त्यस् वातमा ताप् लीनु ॥ ९६ ॥
 लागेको छ हजुरलाइ ऋणा जो * आफ्ना गुरुको यहाँ ।
 आज्ञाहोस् उसको हिसाब जति हो * मेरा अगाडी महाँ ॥
 त्यो सब ब्याज समेत यस धरि तलक् * होला हिसाबले जति ।
 तिर्दिन्छु मसवै हजुर नलिनुहोस् * तेस्कोपनि ताप् रति ॥ ९७ ॥
 लक्ष्मणका इ कुरा सुन्या जब तहाँ * अत्यन्त कुद्दै भई ।
 लाग्या भन्ने ति परशुराम रघुनाथ * जीका नगिच्मा गई ॥
 हे राम ! दुर्जनहोस् तँ खुबबुभिलियाँ * तेरा मर्तले गरी ।
 निन्दा लक्ष्मणले मलाइ बहुतै * गर्दोभयो यो घरी ॥ ९८ ॥
 तस्मात् गर्दछु बध दुवै तिमिहरू * लाई म यै बिचमहाँ ।
 लड्नेलाइ तिमिहरू दुइ पनी * चाँडो तयार हो यहाँ ॥
 मुखले एति भनी तयार भइगया * ती लड्नेलाइ जसै ।
 हात् जोडीकन भन्नु भो यसरि फेर * रामचन्द्रजीले तसै ॥ ९९ ॥
 हे ब्रह्मर्षि ! सुरासुरै सहितका * राजाहरु छन् जति ।
 आया लड्ने भन्या पनी म कहिले * मान्दोन डर् एकरति ॥
 क्षत्री भै पनि युद्धगर्न जति जन् * डर् मान्दछन् मन्महाँ ।
 त्यस्तै जन्हरूलाइ सब इ दुनियाँ * मान्छन् कुलाङ्गार यहाँ ॥ १०० ॥
 सोही कारणले म देखि बढवान् * चाहे कुनै जन् हुनु ।
 चाहे पाश लिएर आइ यमराज् * मेरा अगाडी रहनु ॥
 आफ्नू क्षत्रिय धर्म पाऊन यहाँ * सब गर्न लाइ भनी ।
 क्षत्री भैकन जानुपर्छ मइँले * लड्ने अवश्यै पनी ॥ १०१ ॥
 शिर हुन ब्राह्मण बाहु क्षत्रिहु हुन् * त्यै कारणीले गरी ।
 हुन्छ रक्षितन बाहु डर् ति शिरको * आफ्ना मनैमा धरी ॥

क्यै दिन् भानिज हुन् भरतूकन यहाँ * ल्याऊँ घरैमा भनी ।
 भानिज् लाइ लिना निमित्त खुशिले * आयायुधाजित्पनि ११५
 बोदा श्री दशरथजिले पनि दिया * बोदा मिलेथ्यो जसै ।
 एक शत्रु घलिई भरतूजि त गया * मामा कहाँ पो तसै ॥
 आया राम बिहा गरेर पुरिमा * जससै उत्तयोथो खबर ।
 सारा रैयतको प्रसन्न मन भो * हुन्थ्यो खुशीक्याअबर ११६
 सीताराम् अघि तपगरिन् रतयहाँ * छोरा बुहारी भया ।
 कौशल्याकनतामित्यो अदितिको * शोभा सबै ताप् गया ॥
 सीताराम् पनि लोकमा सकलको * आनन्द मङ्गल् गरी ।
 चेष्टा मानिसको गरीकन रह्या * लक्ष्मी रविष्णू सरी ११७

इति सुब्बा होमनाथत्मज पं० केदारनाथ उपाध्यायजी र पंडित रामजी उपाध्याय कृत चोपक
 समेतको नेपाली कवि भानुभक्ताचार्य कृत रामायण बालकाण्ड समाप्त ।

नेपाली-साहित्यगगनमा सूर्य भैं प्रसिद्ध सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका ग्रन्थ रत्न—

अष्टावहर्ष महाभारत चमड़ा ढकनीको दाम २२।
 श्री कृष्णचरित्र चमड़ा ढकनीको दाम ८।५०
 आठै काण्ड रामायण चमड़ा ढकनीको दाम ८।५०
 ठूलो श्रीमद् देवीभागवत चमड़ा ढकनीको दाम ८।५०
 सचित्र नेपाल दिग्दर्शन इतिहास १ के ८।

यो समग्र पुस्तकको सेट एकै पटक रु० १०) पेशगी पठाई मगाए सिर्फ ५०) रुपयामा
 पाउनु हुनेछ । यो मौका नचुक्नुहवस् । खर्च पनि माफ हुन्छ ।

असली पुस्तक पाइने एक मात्र ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

हितैषी कम्पनी

वाराणसी १ (बनारस सिटी ।)

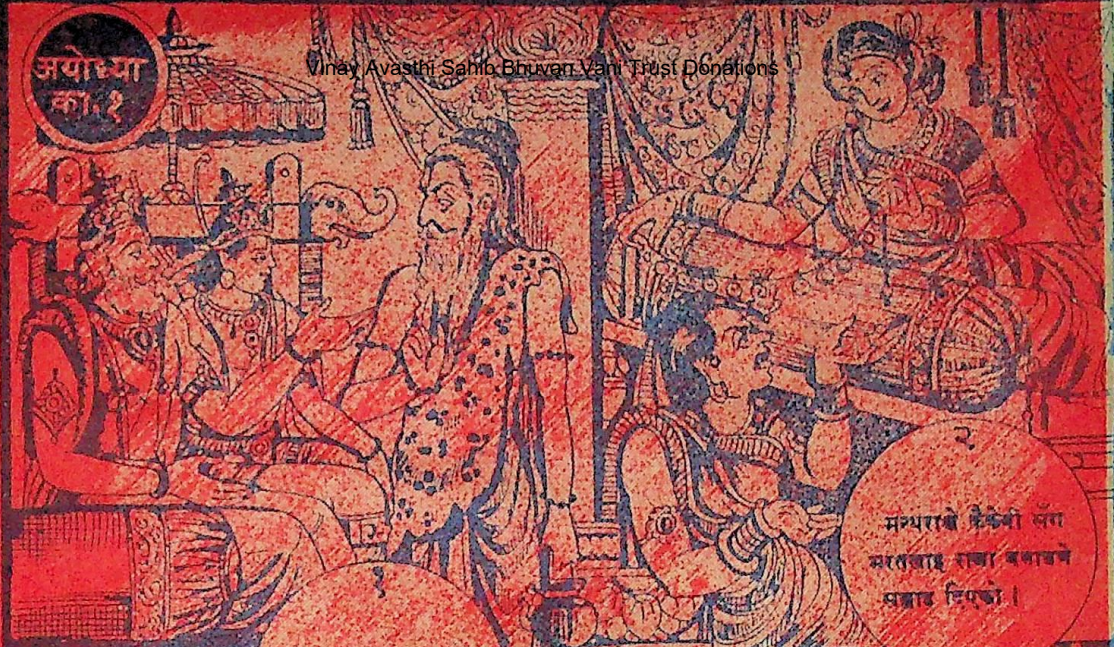

पैलहे मारि ति कार्तवीर्य कन फेर * सब क्षत्रिको नाश पनी ।
 एककाईस बखत् गरयाँ प्रभुजिको * हुकुम् छ यस्तै भनी ॥
 क्षत्री शून्य भयाकि पृथिव मडुँले * कश्यपजिलाई दियाँ ।
 एही कर्म गरी सकेर अधिको * शेखी पुरयाई लियाँ ११०
 त्रेतामा अवतार लिन्याछु नरमा * रामनाम जगत्मा धरी ।
 भेटहोला तिमिथ्यै उहाँ म लिल्ला * यो शक्ति फेरी हरी ॥
 ताहाँ देखि तपै गरेर रहनु * ब्रह्माजिको दिनु भरी ।
 एती अर्ति मलाइ दीकन गया * बकुण्ठ-धाममा हरि १११
 मैले काम् पनि सो सबै गरिसक्याँ * राम्लाइ भेट्याँ पनी ।
 मेरो शक्ति हजूरले हरिलिंदा * चीन्ह्याँ प्रभू हुन भनी ॥
 मेरो जन्म सुफल भयो सहजमा * पायाँ परात्मा पनी ।
 बूझ्याँ तत्त्व सबै पनी हजुरको * पात्रै कृपाको बनी ११२
 जो छन भक्त हजुरका ति संगमा * सत्सङ्ग मेरो हवर ।
 यो भक्ती दृढ भै प्रभू हजुरको * एही चरणमा रहोस ॥
 एती बिन्ति तहाँ गरी सकल पाप् * पुण्यै समर्पण गरया ।
 इच्छित् बर प्रभुले दिंदा परशुराम् * आनन्दमा खुब परया ११३

श्री रामचन्द्रजीको अयोध्या पुनरागमन

ताहीं श्री रघुनाथका वरिपरी * घूमी नमस्कार गरी ।
 मर्जिले ति गया महेन्द्र गिरिमा * मन् रामचरणमा धरी ॥
 देख्या तेज् दशरथजिले र सुतको * हर्षाश्रुधारा धरी ।
 प्रेमका सागरमा तहाँ डुबिगया * आलिङ्गनादी गरी ११४
 एती काम् गरी राम गया सहजमा * पूग्या अयोध्या महाँ ।
 सोतालाइ लिएर राज्यसुख भोग * रामले गरया वयै तहाँ ॥

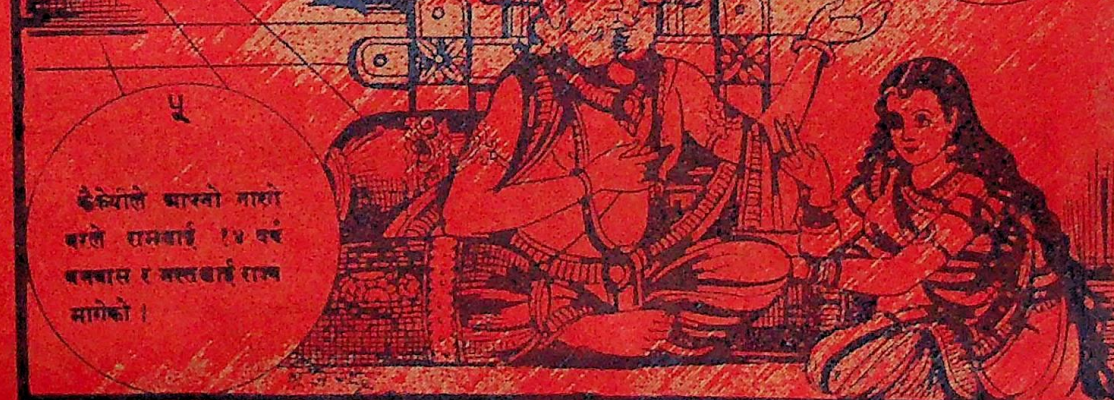
१
राजा दशरथले वशिष्ठजी
सग रामबाई राजदिने
सल्लाह गरेंको ।

२
मन्थराबो कैकेयी संग
सरतबाई राजा बलाबले
सल्लाह दिण्को ।

३
मन्थराबो कैकेयी बाई
दुष्टा बाली बरको सभना
गराण्को ।

४
कोप भयवमा कैकेयी संग
दशरथबो बन्को मनोरथ
तोष्को ।

५
कैकेयाले बारनो मागो
बरो रामबाई १४ वर्ष
बलाबास र बल्लबाई राजा
मागेको ।

सुब्बा होमनाथात्मजपं० केदारनाथजी रपं० रामजी उपाध्याय
 Vinay Avasthi Sahit Bhuvar Vahi Trust Donations
 कृत क्षेपक समेत महाकवि भानुभक्तोय

रामायण अथोध्याकाण्ड

श्री राम-नारद-सम्वाद

एकान्तस्थलमा सितापति थिया * सीता हजुरमा रही
 हात्मा चामर लि प्रभूकन तहाँ * हाँविथन् समिप्मा गई
 आकाश मार्ग गरी बहुत् खशि हुंद * नारदजि ताहीं गया
 नारदजीकन दण्डवत् गरि प्रभु * यो बिनति गर्दा भया १
 संसारी म थियाँ बड़ो हुनगयाँ * दर्शन् मिल्यो यो जसै
 यो भाग्योदय हो बुझ्याँ पनि यहाँ * दर्शन् मिल्याको उसै
 मैले गर्नु छ काम कउन् हजुरको * चाँडो उ आज्ञा हवस्
 त्यो काम सिद्ध गराउँला हजुरको * आनन्द मनमा रहोस २
 यस्तो बात् प्रभुको सुनेर खशि मै * सब गुह्य खोलीदिथा
 नारदले बहुतै गर्या स्तुति तहाँ * राम्लाइ मनमा लिया
 बिनती गर्नु कुरा थियो मन विषे * बिनती गर्या त्यो पनी
 ब्रह्माको बिनती लिई हजुरमा * आई रह्याछ भनी ३

भूको भार म दुष्ट मारि हरुला * जान्छु अयोध्या महाँ
 भन्त्या एति बचन् गरिकन हजुर * पाल्नु भएथ्यो यहाँ
 यस्तो हो तर गादि दीन दशरथ * राजाजिको मन् भयो
 ख्वामित्ले अब राज्यमा भुलिदिया * भार हर्नु कामता रह्यो ४
 नारदका इ कुरा सुनेर खुशि भै * उत्तर प्रभूले पनी
 जल्दी बक्सनुभो म राज्य न गरी * बन् जान्छु भोली भनी
 ख्वामित्का इ बचन् सुनेर बहुतै * नारदजि खुशी भया
 तिन् फेरा प्रभुको प्रदक्षिण गरी * आकाशगतीले गया ५

रामराज्यतिलकको आयोजन

सन्तोषले दशरथजिका मनविषे * आनन्द मङ्गल भयो
 रामलाई अब राज्य द्युँ भनि तहाँ * मन् यस लहड्मा गयो
 यस्तो मन् हुनगो र डाकि गुरुका * सडमा हुकुम् भो पनि
 भोली राज्य तिलक् दिन्याछु मईले * राम्चन्द्रलाई भनी ६
 मन्त्रीडाकि हुकुम भयो उहि बखत् * जो जो कहन्छन गुरु
 सोसो चीज झटपट तयार गरतिमि * सब् काम छोडी अरु
 मन्त्रीले पान थो हुकुम् सुनि तहाँ * साथमा गुरुका रह्या
 चाहिन्छन जतिचीज तिखोजन गुरुले * खोलेर सब् चिज कहा ७
 मन्त्रीलाई अह्लाइ राघवजिका * साथमा वशिष्ठ गया
 पैल्हे श्री रघुनाथले गुरु भनी * सन्मान गर्दाभया
 साह खुशि भई वशिष्ठ गुरुले * फेरी उसे बिचमहाँ
 श्री राम्चन्द्रजिका अगाडि इ कुरा * बिन्ति चढाया तहाँ ८
 हे त्रैलोक्यपते ! गुरु हुन म हूँ * तिम्रो म हूँ क्या गुरु
 इनका हुन् इ गुरु भनेर इ सबै * भन्छन भनुन् लौ अरु
 तिम्रो दर्शन पाउँला भनि यहाँ * प्रोहित भयाको म हूँ

अयोध्या
का. २

२

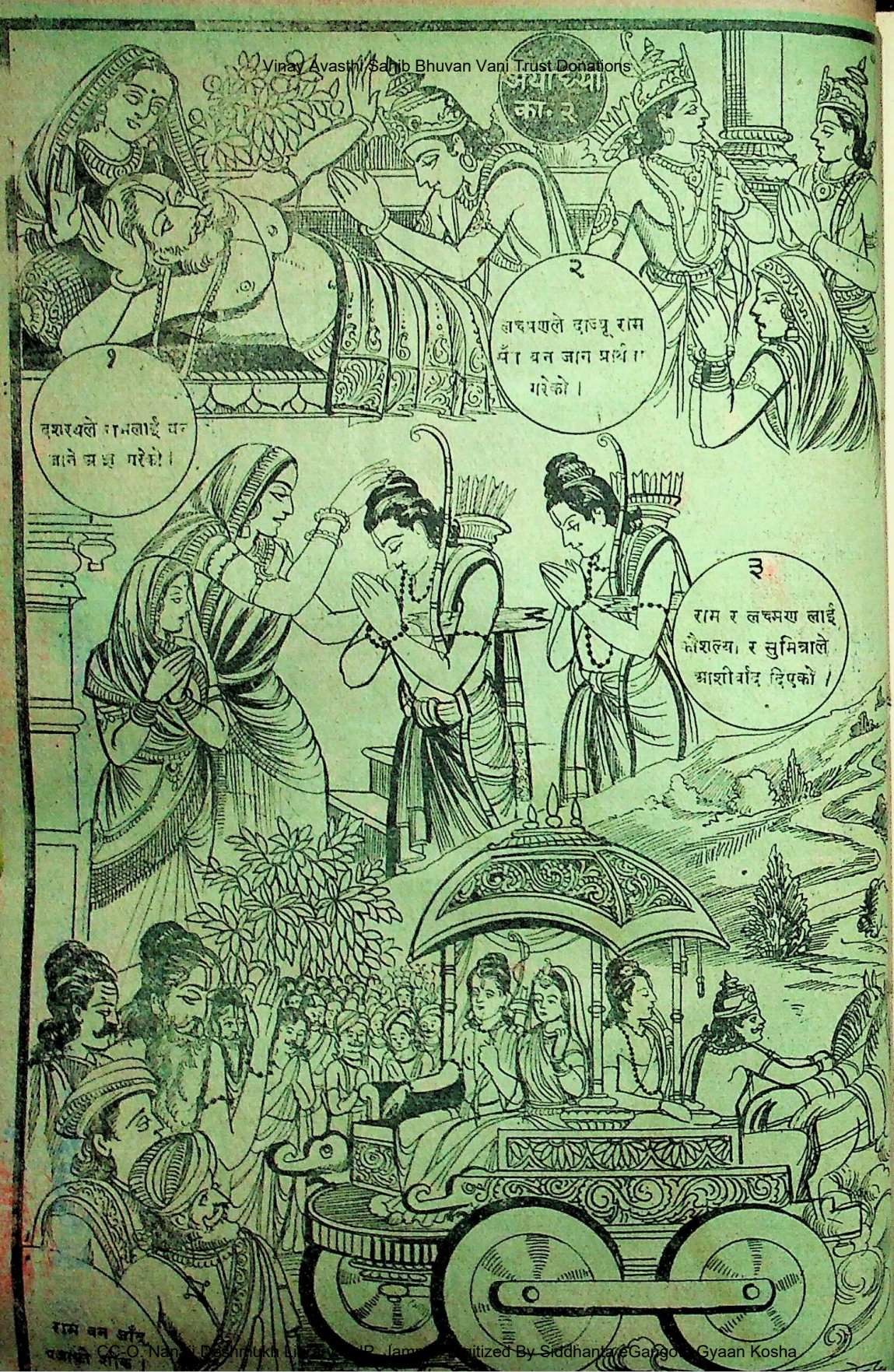
लक्ष्मणले दाख्यू राम
मैं वन जान प्रार्थी
गरेको ।

१

दशरथले रामलाई घर
जाने आज्ञा गरेको ।

३

राम र लक्ष्मण लाई
हौशल्या र सुमित्राले
आशीर्वाद दिएका ।

बुद्धी नाश गरिन् सखि सखिजिले * त्यो मन्थराको जसै !
 रामको राज्यतिलक् हुन्या बुझितहाँ * ताप मात्र लागी तसै ॥
 बिधनै गर्छु भनेर त्यो भरतकी * माता भयामा गई ।
 अश्रुपूर्ण नयन् गराई नखरा * पारेर रुँदी भई ॥ १६ ॥
 सामने तेस्कन् देखि तेस् तरहले * रोईरह्याकी तहाँ ।
 कथै हाँसेर ति रानि भन्न इ कुरा * लागिन उसै बिचमहाँ ॥
 रुन्छेस् कथान तँ आज भन् ति सबवात् * आफ्ना भयाको जति ।
 ठान्छु लक्ष्मणले तँलाइ अहिले * शिक्षा दिया हुन् अति ॥ १७ ॥
 बारम्बार ति रानि यै तरहले * सोध्निन् तथापी पनी ।
 त्यस्ले भन्दिनथि म रुन्छु अहिले * यस्ता कुराले भनी ॥
 सोही कारण मन्थरा कन तहाँ * हेरेर फेरी पनी ।
 लागिन् सोध्न छ कुन्कुरो यसरियो * तँले रुनाको भनी ॥ १८ ॥
 श्री रामचन्द्र र भूपती भरतजी * शत्रुघ्न लक्ष्मणहरू !
 ठान्छु फेरि सबै कुशल तव रुन्या * कुन्वात्छ यस्तो अरु ॥
 यस्तो वात ति रानिको सुनि तहाँ * त्यो मन्थराले जसै ।
 साम्को नाम् लिनु त्यो सुनेर पहिले * भन् डाह मानी तसै ॥ १९ ॥
 लामू स्वास गरेर नेत्र दुईमा * आँसू बहूतै धरी ।
 लागी भन्न ति रानिलाइ इ करा * त्यो मन्थरा त्यै धरी ॥
 भेली राज्यतिलक् हुन्याछ जसको * यो राजगद्दी महौ ।
 सोही राम सिवाय कौन अरुको * होला कशल्ली यहाँ ॥ २० ॥
 कौशलया सरि भाग्यमानि मइँले * मान्दिन केहि पनि ।
 गर्छिन् आफ्नु बढाइँती मसरिको * कवै हुन्न रानी भनी ॥
 हेनूँ गै किन हुन्न यस् वखतमा * तिनको छ शोभा जति ।
 तिनको चक्किकि सोहि देखि मनमा * ताप हुन्छ मेरा अति ॥ २१ ॥
 छैनन् पुत्र हजूरका घर महौ * ख्याल् छैन केहि पनी ।
 मान्नु हुन्छ हजूरले नृपति छन् * मेरा वशमा भनी ॥
 निद्रा खुप् छ सजी सजाउ सड्या * पाया यहाँ भै गयो ।
 जान्नु हुन्न कपट करो नृपतीको * कुन्हाल् हुन्या योभयो ॥ २२ ॥
 त्यस्तो वात ति रानिले सुनिलिइन * त्यो मन्थराको जसै ।
 तेस्को त्यो मनको कुभाव बुझि सबै * हप्काइ भन्छिन् तसै ॥

गुह्य खुलछ भनेर उर् हुमगयो * धेरै कुरा क्या कहं ९
 खोलन्या छैन म गुह्य चूप रहंला * सब जान्दछु ता पनी
 जानी जानि म बिनित गर्न अहिले * आयाँ हजुरमा भनी
 भेली हुन्छ तिलक हजुरकन यहाँ * सामग्रि जम्मा भयो
 पृथ्वीमा सुकला हवस् हजुरको * सबशास्त्रले भन्छ यो १०
 सब इन्द्रीय जितेर आज उपवास * गर्नु सिताले सँगै
 आज्ञा पाऊँ म जान्छु काम छ बहुत् * सब काम विचार छु म गै
 फर्क्या एति भनी वसिष्ठजि जसै * रामचन्द्रजीले पनी
 आज्ञा लक्ष्मणलाई भो तिमि गर्या * यो राज्यको काम भनी ११
 छैनन भाइ भरत ति आज उनका * खातिर छ मेरो दया
 लक्ष्मणका सँग यो कुरा गरि प्रभू * माता भयामा गया
 मातालाई भन्या जसै प्रभुजिले * सम्पूर्ण त्यो बात् गई
 लागिन् माइ विचार गर्न मनले * अत्यन्त खुशी भई १२
 राजाले त विचार गर्या दिन भनी * क्या गर्दछिन् कैकई
 अस्मा विघ्न कदापि पर्न नदिउन् * लक्ष्मी र दुर्गा भई
 कौशल्या पनि यो विचार गरितहाँ * गर्थिन पूजा देविको
 द्यौताका मनमा भने ठहरियो * काम बिघ्न गर्नुनिको १३

सुब्बा होमनाथात्मज पं० केदारनाथ उपाध्यायकृत मन्थरा कैकई सभाद ।

मनले एति विचार गरेर पहिले * फेरी उसै बिचमहाँ ।
 लाग्या भन्न सरस्वती कन गई * द्यौताहरूले तहाँ ॥
 है मातर ! रघुनाथ गएर बनमा * भूभार चाँडो हरुन् ।
 त्यसको केहि उपाय गर्दिनुहवस् * आनन्दमा सब परुन् ॥ १४ ॥
 यस्तो विन्त सुनी सरस्वतिजिले * द्यौताहरूको तहाँ ।
 त्योकामगर्न कबोल खुशीसितगरी * पौँचिन् अयोध्यामहाँ ॥
 दासी एक थिइ मन्थराभनि तहाँ * कैकईजीकी कुनै ।
 मनमा गै उसका पसिन् ति पहिले * बुझी विचारो दिने ॥ १५ ॥

देख्याँ हजुरको घटिया र ऐलहे ।
Avasthaya Huvah Van Donations

बिन्ती गर्याँ आफ्नु बिचार मैले ॥

मेरो भया चुक यहि बात माहाँ ।

माफ् बक्सियोस् हे पटरानि ! याहाँ ॥ ३१ ॥

त्यो मन्थरा तरफ देखि यसोरि हाँसी ।

फेरि सरस्वती स्वयम्पसि बुद्धि नाशी ॥

मोहित जसै गरिलिइन् तव सोहि रानी ।

लागिन सुध्याउन डुलो पतियार मानो ॥ ३२ ॥

राम्को तिलक् भइ कउन् घटिया छ ऐलहे ।

जान्दीन यो सकल सोचि बिचारी मैले ॥

हे मन्थरे ! म कन त्यो सब प्रष्ट खोली ।

चाँडो बता यसरि व्यङ्ग कुरा नबोली ॥ ३३ ॥

यो आज्ञा सुनि रानिको जब तहाँ * त्यो मन्थरा खुश भई ।

साढेसाति समान भै अबधको * फेर भन्न लागी गई ॥

राजाकै मन राख्न प्रेम हजुरको * रामचन्द्र गथ्या यहाँ ।

प्रेम गर्छन अब रामले हजुरको * कुन काम खातिर महाँ ॥ ३४ ॥

सूर्यदेखि अधी बढेर बहुतै * सूर्यकमल छन जति ।

सोही सूर्यजिदेखि शोषण भई * वैलाउँछन फेर अति ॥

त्यस्तै प्रेम अधि रामको हजुरको * साँचै थियो ता पनी ।

ती दिन बिन्न गया दिनै फिरि यहाँ * छुट्छन् सबै प्रेमभनी ॥ ३५ ॥

राजालाइ हजुरका वश महाँ * देखी लिनाले गरी ।

कौशल्याजि हजुरको मन महाँ * रोस् गर्दथिन् हर घरी ॥

मौका पाइ भरतजिलाइ परदेश * तिन्ले पठाई दिइन् ।

राजा राम हउन् भनी सकल काम * आफ्नु सह्यारी लिइन् ॥ ३६ ॥

राजा राम भया पछी हरजुले * पुत्रै सहित् भै यहाँ ।

कौशल्या कन गर्नु पर्दछ ठहल् * रातदिन् रही सङ्ग महाँ ॥

सेवा गर्नु भएन तिन्कन भन्या * दूधको भिंगा भै भई ।

पर्ला बस्नु हजरले अब यहाँ * साहँ डुलो भार सहो ॥ ३७ ॥

रेखा खैचि म भन्दछु अब यहाँ * कंदी भरतजी हुनन् ।

मन्त्री भैकन रामको सकल काम * लक्ष्मण अवश्यै लिन् ॥

घरमा फूट हुन्थ्यो कुरा यसरी यो * बेलीस भन्थो फेर यहाँ ।
जिभ्रो काटि निकालि दिन्छु मङ्गले * पकरे गर्धन् महाँ ॥ २३ ॥
कानी कूवरि होस् कुचाल बहूतै * देख्छु म तेरो यहाँ ।
उस्माथो पनि दासिहोस कसरिबुभ * योग्यै कुरा मन्महाँ ॥
जेठाको सब राज्य हुन्छ अरु सब * भाईहरू छन् जति ।
तिनको चाकरी गर्नुपर्छ उसको * यै राज्यको हो गति ॥ २४ ॥
उस्माथो पनि रामचन्द्र अहिले * माताहरू छन् जति ।
मान् राख्छन् सबको बराबर यहाँ * भेद छैन तिनमा रति ॥
मैमाथो छ विशेष प्रेम तिनको * जाने परीक्षा गरी ।
सोही कारण प्यार गर्छु मङ्गले * राम्लाइ प्राणै सरी ॥ २५ ॥
अर्को जन्म दिया मलाइ बिधिले * गर्छु पुकार यो पनी ।
मेरै पुत्र बुहारि भैकन यहाँ * जन्मुन्सिताराम्भनी ॥
भेली राज्य तिलक्भयो यदि भन्थो * मेरा उनै रामको ।
पाउँछेस् तँ इनाम् म देखि बुझिले * एकसौ ठुलो ग्रामको ॥ २६ ॥
जस्को सज्जनता स्वभाव गुण रूप * देखी लिनाले गरी ।
जस्देखी खुश छुन तिनै भुवनका * प्राणीहरू यो घरी ॥
सोही श्री रघुनाथको किन ठुलो * गर्छेस् तँ डाहै यहाँ ।
त्यस्को कारण कुन्छ त्यो सब बता * मेरा अगाडी महाँ ॥ २७ ॥

यो बात् सुन्दा मन्थरा ताहि फेरी ।

लागी भनै कैकईलाई हेरी ।

एकैबेरमा पाइ घरफोर्नि नाज् ।

आफ्नू जिभ्रो के म बेली कटाउँ ॥ २८ ॥

बोल्छन् भूठो बात जस्ले बनाई ।

प्यारा हुन्छन् सोहि जन्हेरु आई ॥

तेस्तै मालिकलाइ खूशी म पाछु ।

नाहीं मौने आज देखि म धाछु ॥ २९ ॥

जस्तो पूर्व जन्ममा कर्म थियो ।

दासी तेस्तै रूपको पारिदीयो ॥

राजा कवै हुन् कुन् मलाई छ हानी ।

दासी छोडी हुन कैवदे म रानी ॥ ३० ॥

केकई कन खोपिआ नृपतिले * देखदा भयानन् जसै
 सोध्या रानि कता गइन् भनि तहाँ * सब केटिलाई तसै
 यो आजा नृपराजको जब सुनो * केटि तहाँ जो थिई
 हात् जोड़ी उसले खड़ा भई तहाँ * बिंती चढ़ाई लिई ४६
 क्रोधागार विषे गयाकि त बुझ्यो * कारण छ कुन् कत्तिको
 बूझ्याको पनि छैन ग हजुरले * बूझनुहवस क्यान हो

कैकेयी वंश परिचय र राम वन जाने कारण

पैले केकय देशमा नृप थिया * ठूला यशस्वी गुणो ।
 नाऊँ केकयराज थियो तिनिमहाँ * जन्मिन् इछोरो पनि ॥ ४७ ॥
 वंशैको अनुसार कैकेयीभनी * तिन्को त नाऊँ रह्यो ।
 राजा श्री दशरथजिका सँगमहाँ * इन्को विवाहै भयो ॥
 काट्छी रानि थिइन् इनी नृपतिको * वीरांगना थिन् अति ।
 कर्तव्यादि गरेर पालन सबै * इन्ले रिभाइन् पति ॥ ४८ ॥
 द्यौता दानवको भयो रणदुलो * एकपल्ट स्वर्गै महाँ ।
 कैकेयी सँगली गया नृपति ई * डाक्ता सुरैलै तहाँ ॥
 सम्बर राक्षससाथमा नृपतिले * ठूलो लडाजी गर्या ।
 माँचीयो रथको धुरा र नृप ती * साह्रै सकस्मा पर्या ॥ ४९ ॥
 रानी कैकयिले त्यसै वखतमा * एक युक्ति शोची लिइन् ।
 आफ्नो बाहुलिनै लगाइ रथमा * धूरा बनाइ दिइन् ॥
 सोहीकारण खुश भएर नृपले * योवात् भने भट्त्तहाँ ।
 हे प्यारी ! वरदान दिन्छु दुइटा * लौ माग चाँडो यहाँ ॥ ५० ॥
 यस्तावात सुनेर ती नृपतिको * ती कैकेयीले पनि ।
 राखिन् त्यो वरलाइ भूप सँगनै * नासो रहोस् त्यो भनी ॥

केटीका इ बचन सुनेर डरले * राजा नगिच्मा गया
 केकई किन यो ठूलो रिस गर्यो * बात् खोल भन्दा भया ५१
 जो भन्छु म पुर्याँउला भनि तहाँ * खाया सफथ धेरै जसै
 लागिन् भन्न खुशी भएर इ कुरा * ती कैकइले तसै

कद्रले बिनसाजिलाई पहिले * जो दुस् दिईथिन् यहाँ ।
 कौशल्याजि हजूरलाइ उहि ठिक् * छोड्निन् नदुखदो कहाँ ॥ ३८ ॥
 यै रित्का अरुधेर कुरा सुनिलिईन् * त्यो मन्थराको जस ।
 मानमा ताप् बहुतै प्रकट् हुनगयो * कैकइलाइ तसै ॥
 छुट्तो भो पसिना शरोर्भरि बहुत् * कामेर थर्थर तहाँ ।
 लागिन भन्न ति मन्थरा कन इ बात् * फेरो उसै विच्महाँ ॥ ३९ ॥
 आफना माइतमा गएर म बरू * बसन्त्याछु जन्मै भरी ।
 सेवा सौतिनिको म गर्दिन कस * भन्त्याबुभेस् यो घरी ॥
 मुखले एति भनेर कैकइ बहुत् * ताप् गर्नलागिन् जस ।
 लागी फेर पनि भन्न लाइ इ कुरा * त्यो मन्थराले तसै ॥ ४० ॥
 ऐलहे हे पटरानि ! ताप किन यो * गर्नु भएको अति ।
 जो भन्छु गरिवकिसए हजुरले * पढैन यो दुख रति ॥
 थाती छुन् दुइ वर अधी नृपतिले * दिन्छु भन्त्याको तहाँ ।
 आज ती बरदान माँगिलिनुहोस् * राजाजिका सड्महाँ ॥ ४१ ॥
 वनमा गैकन चौध वर्ष तक राम * योगी समान् भेषधरुन ।
 राजा भैकन राज्यको सकल काम * छोरा हजुरका गरुन् ॥
 सत्यैका बशमा परी नृपतिले * त्यो पछि गर्ने यहाँ ।
 वनला कामहरू सबै हजुरका * एही उपायै महाँ ॥ ४२ ॥
 यो बात् कैकइले तहाँ सुनीलिइन् * त्यो मन्थराको जस ।
 भन्छिन् चित्त बुझेर फेरि इ कुरा * तेसका सँगैमा तसै ॥
 मेरो यो सबकाम् बन्थो यदि भन्थो * एही उपायै महाँ ।
 आँखाको पुतलो समान मइले * राख्छु तँलाइ यहाँ ॥ ४३ ॥
 यै रित्ले अधि मन्थराकन खुशी * ती रानी गर्दी भइन ।
 त्यो दुष्टैकन भट् बिदा दिइ तहाँ * एकान्त ठाउँ गइन् ॥
 कुन् रित्ले अधिराजलाइ मइले * पानू वशैमा भनी ।
 मनमा तर्क वितर्क धेर गरितहाँ * क्रोधगर्नलागिन् पनी ॥ ४४ ॥

सुन्दर बस्त्र निकालिफालि कपडा * मैला शरीरमा धरीन्
 आभूषण कन पर्याँकि खूब रिसले * खाली जमिन्मा परिन्
 सज्जन् बेस् सुमती पनी कुमतिका * सड्ले त बिग्री गयो
 भन्छन् जो दनियाँ उलक्षण यहाँ * ठिक् कैकइमा भयो ४५

खुशीले काख्मा लीकन जब भनिन् साज तिमिले ।

सुनो राम्ज्यू भन्छन् अब त कति खाँला नि मइँले ॥५८॥
गयो खाने बेला मकन त मिल्यो राज्य बनको ।

भरतले राज पाया यहि बसि गरुन् राज्य जनको ॥
बिदा बक्स्याजावस् खुशिसित म जानेछु बनमा ।

म चाँडै फिर्न्याछु विरह न हवस् कति मनमा ॥५९॥
बचन् सुन्दा मूर्छा परिकन उठेको छँदि तहाँ ।

भनिन् कौशल्याले तिमिकन म छोड्छु अब कहाँ ॥
भन्या राजाले ता तर म अहिले रोकदछु यहाँ ।

कि साथै लैजाऊ मकनतिमि जान्छौ अब जहाँ ॥६०॥
तिमिलाई बोदा दिई कसरि यो दुःख सहँला ।

बरु प्राण त्यागी यमपुरि महाँ जाइ रहँला ॥
विलाप कौशल्याको यति सुनि दयाले भरि गयो ।

तहाँ लक्ष्मणको मन्तव अरु उपर रोस हुनगयो ॥६१॥
नजर दी राम्ज्यूमा अरुसित उठ्याको रिस बढी ।

गर्या बिनती रामथ्यै अब भरतथ्यै लिन्छु म लडौ ॥
हजुरको राज हन्या जति जति ति छन् मार्दछु यहाँ ।

पितै माछु पैलहे तब म अरु फेर छोड्दछु कहाँ ॥६२॥
चढ्याजावस् गादी सकल रिपुको नाश म गरँला ।

यसै कामले माईहरु इ दुइको शोक हरुला ॥
सुन्या लक्ष्मणजीको बचनइ जसै राम खुशि भया ।

बुझाया बिस्तारले पनि तहिँ ठुलो लीकन दया ॥६३॥
सुन्यौ भाइ ! लोकमा शरिर अति कच्चा छ जनको ।

शरीर कच्चा जानी नगर तिमि रोस् कति मनको ॥

पैल्ले जो दुइ बर मलाइ दिनको * आज्ञा हजुरको भयो
 पायाको अझतक् थिइन मईले * थाँती हजुरमै रह्यो ५२
 एक बरले गरि रामचन्द्र बनमा * चौधै बरषतक् रह्यो
 अर्को जो वर हो भरतजि उसले * राजा यहाँका हउन्
 भोली एति कुरा भएन त भन्या * मन्याछु विष पान् गरी
 भन्या बात्सुनि रानिको गिरिगया * राजाजि मूर्छा परी ५३
 त्योरात् वर्षसमान् बित्योतिदशरथ * त्यो खोपि भित्रै रह्या
 सब सामग्रितयार् गरीकन बिहान् * मन्त्री हजुरमा गया
 देख्या चालर तहाँ विचार हुनगयो * सोध्या पर्यो क्या भनी
 विस्तार पाइ सुमन्त्र राम लिनगया * आया तहाँ राम् पनी ५४
 भन्छन् कैकइ रामलाइ बुझ यो * आज्ञा पिता कै यहाँ
 सौंपी राज्य भरतजिलाइ तिमिले * जानू पर्यो बन्महाँ
 यस्ताबात्सुनिबात्गरयाप्रभुजिले * धेरै कुरा क्या गरू
 राजा भाइ भया समान् म खुशिको * मान्दोन क्यै बात् अरू ५५
 गाह्रो कत्ति नमानि जान्छु बनमा * राजा त बोलुन् भनी
 बोलेको प्रभुको बचन् सुनि तहाँ * बोल्छन् ति राजा पनी
 हे रामचन्द्र! मलाइ आज तिमिले * बाँधेर राज्य गरी
 झुट्टादेखि बचाउ पाप रति भर * लाग्वैन यस्तो गरी ५६
 राजाएति भन्यार फेर पनि विलाप * खुब् गर्न लाग्दा भया
 राजाको बुझियो र आशय तहाँ * रामचन्द्र घरमा गया
 कौशल्या पनि भक्तिले प्रभुजिका * ध्यानमा रह्याकी थिईन
 रामजीलाई नदेखि खुब् दृढ भई * ताना हरीमा दिइन् ५७
 सुमित्राले भन्दा पछि पलक तिनको खुलिगयो ।

प्रभुलाई देख्ता अलिक मन संतोष पनी भयो ॥

कर्मैकां फल भोग गछु दुनियाँ * य बात जानोलिनु
 आमाले पनि एहि बात् बुझि यहाँ * बीदा उचित् हो दिनु ७०
 यो बिनती गरि पाउमा जब पर्या * बीदा दिइन् माइले
 आँशु थाम्न कठिन् भयो सब शरीर् * निथरुक्क भो आँशुले
 आशिर्वाद्भरविदासमेत् जब मिल्यो * खुश मन् भयो रामको
 लक्ष्मणले पनि साथ जान्छु म भनी * बिनती गर्था जानको ७१
 लक्ष्मणलाइ सँगै लिएर रघुनाथ * सीता भयामा गया
 बिस्तारपूर्वक सब कुरा प्रभुजिले * खोलेर भन्दाभया
 पङ्खा छत्र चमर् रहित् प्रभु तहाँ * देखेर दुक्खित् भइन्
 आज्ञा हुन्छ मलाइ क्या अब भनी * साम्ने खडा भै रहिन् ७२
 शङ्कित जानकिलाइ देखि प्रभुले * आज्ञा भयो यो पनी
 सासूको टहलै गरी घर रहू * चौधै वर्ष तक् भनी
 बाबाको बचनै लिई शिर उपर् * जानै पर्यो वन् महाँ
 चौधै वर्ष बिताइ निश्चय पनी * फिर्न्याछु फेरी यहाँ ७३
 यस्तो बात् प्रभुको सुनिकन तहाँ * सीताजि मूर्छा परिन्
 पैल्हे ज्योतिषिको कुरा सब कहो * छोड्दीन सेवा भनिन्
 सीताको यति वात् सुनेर खुशि भै * साथै सिताजी लिया
 ब्राह्मण खुशी सदा रहन् भनि तहाँ * दौलत् बहुतै दिया ७४
 कौशल्याजि जहाँ थिइन् तहिं गई * लक्ष्मणजिले फेर तहाँ
 माता मेरि पिछा भइन् अब भनी * सौँप्या उसै बिच्महाँ
 एतो काम गरि रामका हुकुमले * लक्ष्मण तयारै भया
 सीता लक्ष्मण साथमा लि रघुनाथ * राजा भयामा गया ७५
 बीदा हून पिताजिथ्यै जब सिता * लक्ष्मण लि रामज्यू गया
 यस्तो देखि असह्य भो र दुनियाँ * सब शोक गर्दा भया

सब बोलछन् चलछन् विजुलि सरि एतछिन्न न रहन्त्या ।

बिचार यस्तो राखी सहु तिमि बडो हुन्छ सहन्त्या ॥६४॥

भ्याक्तोखाँभनिखोजछडाँस्मुखविषे * साँपले धड्याको पनि
एस्तै भोग गरुँला भनेर मनले * भन्छन् दुनीयाँ भनी
क्याको रिस छ यहाँ बिचार मनले * काल सर्पका मुख परी
क्या होला बन जाउँला इ सबमा * आनन्द राखुन हरी
देश देशका बाटुलिन्छन् बुझ तिमो मनले बाटका पाटि माहाँ
बात्चित् गर्दै रहन्छन् खशिसित मनले बन्धु झै राति ताहाँ
प्रातःकाल भो जसैता उठोकन ति सब दशदिशा लागि जान्छन्
बन्धुको सङ्ग यस्तै बुझिकन गुणिले दुःखसुख एक मान्छन्
छाया तुल्य छ लक्ष्मी यौवन भया * भेलै सरीका भनी
भन्छन् स्त्रीसुखलाइ स्वप्न सरिको * साँचो कुरा हो पनी
यस्तो जानि पनी मनुष्यहरु सब * संसारमा भुल्दछन्
भुल्नैका वशले अनेक दुख सहो * संसारि भै डुल्दछन्
जुन यो देह निमित्त यो रिस गर्यो * चिन्छौ कि कस्तोछ यो
हाड् मासूर रगत नसायति कुरा * जम्मा भई बन्छ यो
विष्ठा हुन्छ कि भष्म हुन्छ पछितक * बाँच्तैन यो ता कस
यस्काखातिरक्रोधगर्योपनिभन्त्या * पाप मात्र मिल्छा उसै
क्रोध हो यमराज सबै इ जनको * वैतर्नि भन्ने पनी
तृष्णा हो भनि यो बुझेर तिमिले * कैलहे नविर्या अनि
सन्तोषै बुझ कामधेनु सरिको * सन्तोष मनले रहु
रिस गर्नु बडिया हुँदैन बनमा * जानू असल हो सहू
यस्तै हो सुन कर्मका बश हुँदा * बस्तैन एक ठाम रही
कस्तै कोहि हवस अवश्य करले * जानू छ जाहाँ गई

ककेईसित बात् बशिष्ठ गुरुले * एतो गराथ्या जसै
 बिदा भै रघुनाथ चढ्या रथ विषे * सम्पूर्ण रोया तसै ८२

सीताराम र लक्ष्मणको वनगमन

सीताराम् वनमा गया रथ चढी * लक्ष्मण गया साथमा
 वृक्षैका तलमा रह्या रघुपति * घर छाडि तेस् रातमा
 सुन्दर एक तमसानदी तहिं थिइन * तिन्का दुवै तोर भरी
 आई लश्कर रामका सँग बस्थो * खाली अयोध्या गरी ८३
 फिर्न ता रघुनाथ सँगै फिरि थला * जानन् चलीला सँगै
 रामजी छोडि यहाँ कसो गरी बसौं * काहाँ बसौंला न गै
 यस्तो सुर प्रभुले बुझीकन तहाँ * युक्ती गर्या छलनको
 प्रातःकाल भयो उठेर झटपट् * मन्सुबगर्या चलनको ८४
 फर्की फेरि शहर गया झई गरी * बाटो छली राम गया
 फर्क्याछन् रघुनाथ भनेर दुनियाँ * सम्पूर्ण फिर्दाभया
 यस रित्ले दुनियाँ फिराइ शहर * श्री राम् बन्मा गया
 गङ्गाका तिरमा पुगेर अब ता * रथ थाम भन्दाभया ८५
 सुन्दर वृक्ष थियो ठुलो तिर विषे * एक शिशपाको तहाँ
 दोश्रो बाय रघुनाथको तहिं भयो * त्यै वृक्षका तलमहाँ
 फलफुल लोकन भेटनलाई गुहजी * आया बडा हर्षले
 निर्मल देह भयो उसै बखतमा * श्री रामका स्पर्शले ८६

शृंगैवेर् पुरमा कुनै गुह भनो * राजा अनार्य थिया ।

तिले श्री दशरथजिका सँगमहाँ * मैत्री लगाईलिया ॥

पूर्वजन्ममहाँ थिया इनि पनी * व्याधा भयाका अधी ।

रामका भक्त भया कठोर गरि तप् * श्री शंभुजीको पछी ॥ ८७ ॥

मेरो आज पवित्र घर पनि हवस् * खवामित् गर्याँ बिनतीयो
 सेवकहूँ करुणानिधान ! मकनहोस् * माया र मर्जी छ जो

सीताराम कन दुःख थो हुन गयो * कैकेइ दुष्ट भई
सीता आज कसोरि दुःख सहनिन् * घोर जङ्गलैमा गई ७६
थो अन्याय भयो यहाँ त न बसौं * जाऊँ प्रभूका संगै
रामजी छोड़ि यहाँ कसोगरि बसौं * बुझ्दैन मन् ता न मै
यस्तो बात् गरि लोकले पनि बहुत् * शोक गर्न लाग्या भनी
सब विस्तार गरि बामदेव ऋषिले * थो बात् बुझाया पनी ७७
हे लोकहो! कतिगर्दछौ सकलशोक * त्यो शोक ता छाड़िछौ
साक्षात् विष्णु इ हुन् भनेर मनले * श्री रामजी जानिल्यौ
पृथ्वीको सब भार हरेर रघुनाथ * फिर्छन् इ जान्छन कहाँ
साँचा हुन् इ कुरा अवश्य किन थो * खेदमानिलिन्छौ यहाँ ७८
यस् बातले ऋषिले मनुष्यहरुको * खुब् मन् बुझाई दिया
पौंच्या राम पनि कैकेइ रदशरथ * जाहाँ बस्याका थिया
हे मातर ! बन जानलाइ अब ता * आर्यौ जना तीन चली
बोदा जान मिलोस् म जान्छु बनमा * रिसराग कसैमा न ली ७९
आज्ञाजानपिताजिको पनि मिलोस् * जान्छु बहुत् खुश म बू
दुखभोगन कि भनी पिताजिकन शोक * मन्मा नलागोस् कबू
कैकेइ यति बात् सुनेर खुशि भ * बस्त्र पुराना दिइन
लाया श्री रघुनाथले ति कपडा * सीताजिले ता लिइन् ८०
यस्तो वस्त्र म लाउँ आज कसरी * भन्त्या मनैमा धरी
साताले रघुनाथका मुखविषे * हेरिन् कटाक्षै गरी
श्री रामले मुटुरा गरी ति कपडा * हात्मा जसै ता लिया
त्यो देखीकन राजपत्निहरु सब * रोया तहाँ जो थिया ८१
दुष्टे ! आज सिताजिलाइ किन थो * बस्तर पुराना दिया
यसकामले जति छन यहाँति सबको * प्राण खँचि पेल्ले लियौ !

यस्तो बिनती गरी सिता मधुजिका * साथै चलिन् पार तरी
आज्ञाले घरमा फिरचा गुह पनी * भक्तो मनैमा धरी ९४

वनसा भारद्वाज र वाल्मिकि सँग रामको भेट दुवेच्छापिको परिचय

गङ्गा पार तरि मिर्ग मारि पकुवा * तारेर खाया तहाँ
तेश्रो बास रघुनाथको तहिं भयो * एक वृक्षका तलमहाँ
चौथो बास रघुनाथको हुनगयो * आश्रम भरद्वाजको
रामज्यूको ऋषिले गरचास्तुति अनेक * सुर जानी कामकाजको

इन्का बाबु थिया वृहस्पतिजि जो * हुन् देवताका गुरु ।

माता हुन् ममता, वृहस्पतिजि को * जो थिन् अघो भाउज्यू ॥

इन्का पालक थिया भरतुजि जुन हुन् * दुष्यन्तजीका सुत ।

जस्को नाम र कीर्तिले हुनगयो * विख्यात यो भारत ॥ ९६ ॥

पाँचौदिन ऋषिकाकुमारसँगलिया * बाटो बताउन् भनि
रामलाई जमुनाजितारि ति कुमार * साँझमा त फर्क्या पनि
सीताराम् पनि चित्रकूट पुगिगया * बाल्मीकि बस्थ्या जहाँ
बाल्मीकी कन दण्डवत् गरि बहुत * आनन्द मान्या तहाँ ९७

भाषा संस्कृतका इ आदि कवि हुन् * व्याधा थिया ई अघो ।

उल्टो पारि 'मरामरा' भनि जया * रामनाम इन्ले पछो ॥

सप्तर्षीहरूको मिलेर उपदेश * त्यस्कै प्रभावले गरी ।

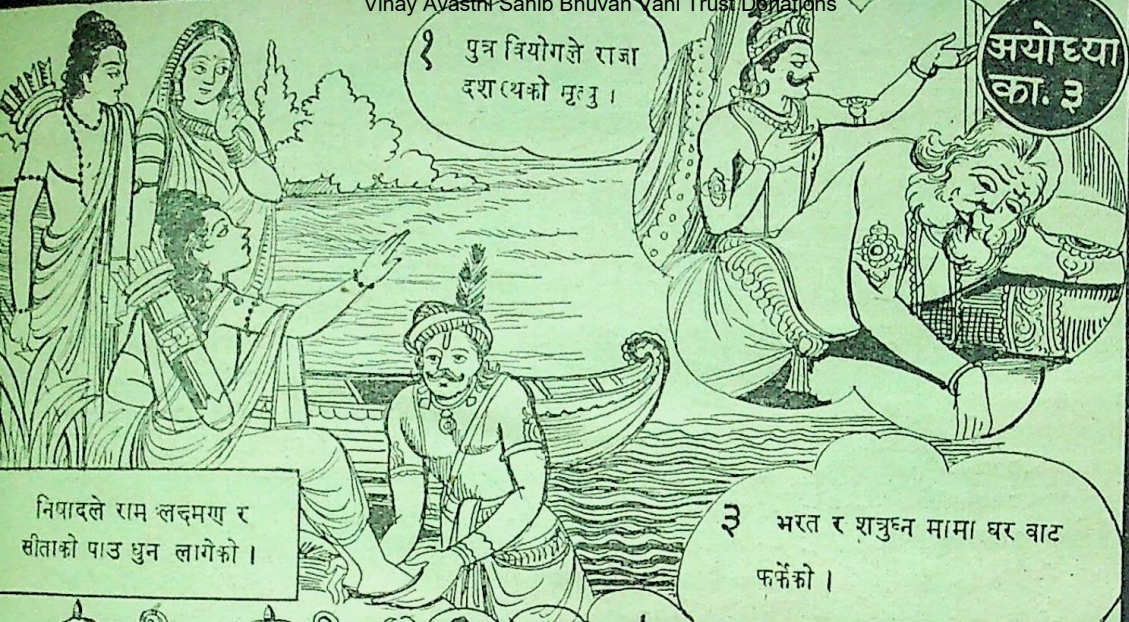
रामका भक्त भया ठुला पछो इनी * प्रख्यात विश्वै भरी ॥ ९८ ॥

बाल्मीकी कन भन्दछन् रघुपती * कयै दिन रहन्छ यहाँ
कुन् जग्गा बढिया छ सब तरहले * होला सुविस्ता कहाँ
सून्या वाल्मिकिले मनुष्य सरिभै * रामले गरचाका कुरा
सोहो माफिक बिंति बात् पनि गरे * बाल्मीकि छुनझनपुरा ९९
जान्दैनन् महिमा बडा ऋषि पनी * जस्को त एक नामको
यस्ता हो रघुनाथ हजुर कन यहाँ * के काम असल ठामको
सज्जनको हृदयै छ घर हजुरको * अर्को बताऊँ कहाँ

यो बिनती सुनि भन्दछन् प्रभु तहाँ * सून्यो सखे ! आज ता
वनमा जान चल्यौं म जान्न घरमा * याहीं रहन्छु म ता ८८
कौनै फलफुल खानु छैन अरुले * केही दिउन् ता पनि
भन्न्या यो मनमा छ थाम्छु मनको * आफ्नो प्रतीज्ञा भनि
मेरै हो तिमि राज्य जो छ उपनी * मेरै छ भन्दाभया
बरको दूध घसी जटा मुकुट झै * पारेर बाँध्दा भया ८९
जलपान मात्र गरी सिता र रघुनाथ * कुश आसनमा गया
लक्ष्मणका संगमा गई गुह पनी * रात् भर खडा भै रह्या
सीता राम फगत कुशासन विषे * देख्या सुत्याका तहाँ
साह्रै ग्लानि भई तहाँ गुहजिको * शोक परनगो मन्महाँ ९०
भन्छन् लक्ष्मणलाइ भाइ फजितो * खुप् कैकेईले दिइन्
राजाजिकन बश गरेर बहुते * हुर्मत् प्रभुको लिइन्
लक्ष्मण बात्सुनी भन्दछन् गुहजिको * दिल भित्र ठण्डा गरी
लाग्या सुन्न पनी तहाँ गुहजिले * तनमन् उसीमा धरी ९१
दाता को छ यहाँ इ दुःख सुखको * फल मिल्छ सब् कर्मको
अर्को भन्नु कुबुद्धि हो नभन यो * नाश हुन्छ संसर्गको
कर्ता हूँ पनि भन्नुछैन अभिमान् * जनले नगर्नु कहौं
कर्मको फल भोग मिल्छ तिमिले * बुझ्नु इ जाहीं तहीं ९२
धीरा भै रहनु बिपत्ति सहनु * कस्तै परोस् ता पनि
कैलेहे मोह विषे नपर्नु जनले * माया छ संसार भनि
यस्तो बात्सुनिरात् बित्यो गुहजिको * रामका नजिकमा रही
गङ्गा तर्न हुकुम् भयो प्रभुजिको * ताहाँ उज्यालो भई ९३
गङ्गा ! आज म जान्छु घोर वनमा * केवल नमस्कार गरी
फिर्दामा म पुजा अवश्य गरूँला * सामग्री ठूलो गरी

निपादले राम लक्ष्मण र सीताको पाउ धुन लागेको ।

१ पुत्र वियोगले राजा दशथको मृत्यु ।

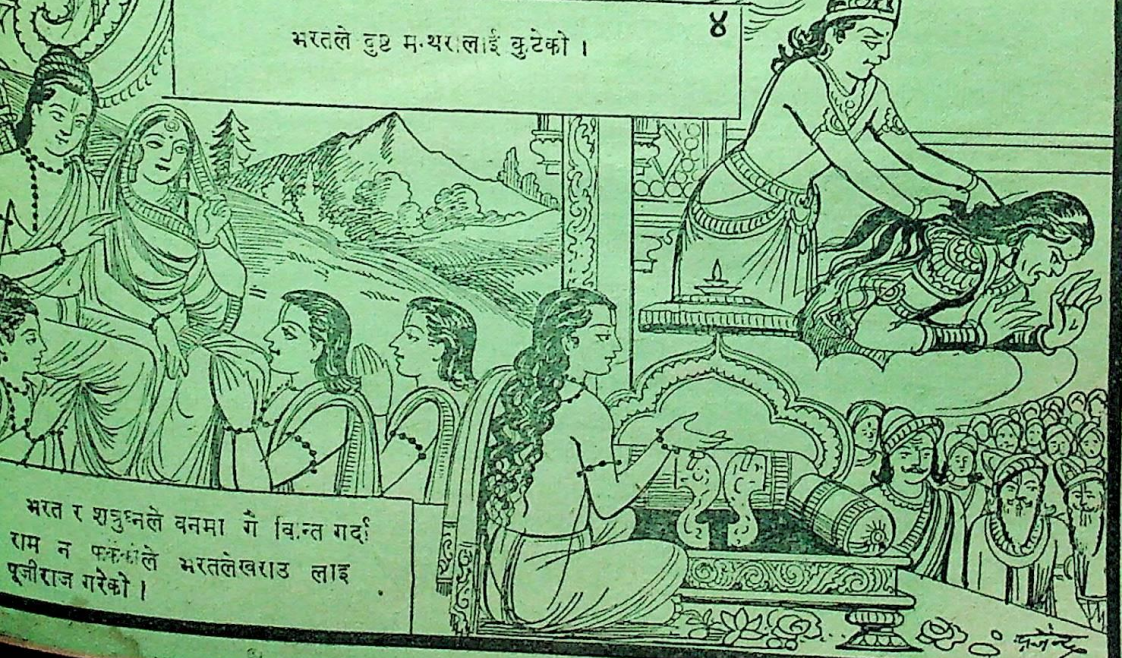
अयोध्या का. ३

३ भरत र शत्रुघ्न मामा घर बाट फर्केको ।

४ भरतले दुष्ट मन्त्रलाई कुटेको ।

४

५ भरत र शत्रुघ्नले वनमा गै विन्त गर्दा राम न फर्केकोले भरतले खराउ लाई पूजीराज गरेको ।

विस्तार यो सुनी बरसन् पनी हवस * विन्ती म गर्खू यहाँ १००
 ब्याधा हूं अधिको म सप्तऋषिका * निर्मल कृपाले गरी
 बाल्मीकि भनि नाम चलयो जब जपे * रामनाम उलटो गरी
 उलटै नाम जपे त यो छ महिमा * विस्तार धेर क्या कहूं
 गङ्गाको र इ चित्रकूट गिरिको * बीचका जगामा रहूं १०१
 बाल्मीकीऋषिको बचन् सुनि बहुत् * खुश भै जगन्नाथ गया
 गङ्गाको र ति चित्रकूट गिरिको * बीच पारि बस्ता भया
 गङ्गादेखि सुमन्त्र फर्कि दशरथ * जाहाँ बस्याका थिया
 ताहीं जल्दि गएर जो छ समचार * बिलकुल सुनाई दिया २
 बरको दूध घसी जटा मुटक झै * बाँध्या दुवै भाइले
 फर्की जा भनि यो हुकुम् तहिं दिया * रामले सिता माइले
 गङ्गा पार रघुनाथ गया नजरले * हेर्दा कठिन भो तहाँ
 छोड्याँ देख्न जसै रुँदै रथ लिई * दौडेर आयाँ यहाँ ३

राजा दशरथ को प्राणत्याग र श्रवण कुमार चरित्र, भरत कुद्ध हुन्

सेवा विन्ती गरेस भनी हुकुम भो * लक्ष्मण सीतारामको
 हाम्रो शोक रतिभर कदापि नगरुन् * हूँटैन शोक कामको
 यसतै बात् गरि राम गया भनी सबै * विस्तार सुनाया जसै
 कौशल्या दशरथजिलाइ रिसले * बाक् बाण बजारिन् तसै ४
 बाक्शरले अतिताप भएर दशरथ * भन्छन मलाई कति
 भन्छ्यौ मर्न बखत् यसै हुनगयो * छोड्यो शरीरले गति
 ऐल्हे मछु शराप पनी छ तिमिले * खुब पुत्र शोकले गरी
 जसतै हामि मर्यौ यसै गरी मर्या * ठूलो बिपत्ती परी ५
 एतो एक तपस्विले अधि शराप * जो दी गयाथ्या मरी
 तिन्कोतेहि शरापको फलमिल्यो * ठीक आज उस्तै गरी !

एकदिन् फौजलिई गयौ बनमहाँ * आखेट खेलै भनौ ।
 अन्धा कवै ऋषिदम्पती कुटिमहाँ * वस्थ्या बनैमा तिनी ॥ ६ ॥
 यौटामात्र श्रवणकुमार सुत थिया * तिन्का सदा साथमा ।
 माग्दापानि पिताजिले त्यसघरी * गाग्रो लिई हातमा ॥
 पानी ल्याउँ भनौ गया नदीमहाँ * साँभका वखत्मा जसै ।
 ऋदपद् पानि भरौ भनेर तिनले * गाग्रो डुबाया तसै ॥ ७ ॥
 गुडगुड शब्द सुनेर त्यो खुशिभई * गाढान्धकारै महौ ।
 हात्तीको भ्रम भै प्रहार गरि लियो * बाणशब्द भेदी तहाँ ॥
 छातीमा गइ रोपयो शर जसै * 'ऐय्या मर्याँ' लौ भनौ ।
 रोया बालक ती र दौडि म गयो * तिन्का अगाडी अनि ॥ ८ ॥
 देखी त्यो घटना अचम्भ हुनगै * मैले पनि फेर तहाँ ।
 बालक औ जललाइ लोकन गयो * ती दम्पती छनू जहाँ ॥
 आफ्नो भूल सबै ऋषीश्वरजिका * सङ्मा भन्याथ्याँ जसै ।
 सुन्दा त्यो सबवात्ति दम्पति दुवै * लोट्या जमीनमा तसै ॥ ९ ॥
 छातीको शरलाइ फेरि शिशुको * मैले भिक्काथ्याँ जव ।
 पानी खाइ पिताजिलाइ ति गया * तत्काल्परमूधामूतव ॥
 व्यूँभी क्यै घरिमा ति अन्धमुनिले * सर्वत्र हेर्दा भया ।
 पुत्रको गति देखि दुःखित भई * यो श्राप तिनले दिया ॥ १० ॥
 हे राजन ! जसरी मर्याँ म अहिले * यो पुत्र शोकमा परी ।
 सोही रीत् सित पुत्रकै विरहमा * जानू तिमिले मरी ॥

सब विस्तार शरापको कहौ सकी * हा राम् ! सिताराम् ! गरी
 प्राण त्याग दशरथजिले जबगरचा * खलबल्परचोतेसघरी ११
 प्रातःकाल भयो वशिष्ठ गुरु झट् * मन्त्री लि दर्बार गया
 तेलमा श्री दशरथजिलाइ धरि फेर * छोरा झिकाई लिया
 चाँडो आउनको वशिष्ठ रुगुको * आज्ञा छ भन्या सुनौ
 दूतका सँग लागि भाइ कन ली * आया भरतजी पनी १२
 कैकईसित भेट भयो भरतको * सोध्यापिता छनू कहाँ
 सब वृत्तान्त गरी भरतकन भनिन * ती कैकईले तहाँ

सूर्यमुखाले रामस्ति विवाह गर्न
विन्ति गरेको ।

लक्ष्मणले सूर्यमुखको नाक काटेको

रामचन्द्रले खर दूषण
लाई मारेको ।

शृषणखाले दाष्य खर र दूषण नाई
इ.पना हाल बताई राम लाई मार्न प्रार्थना
गरेको ।

कीर्तीमा अपकीर्ति पारि करारि * राज गर्नु मैले बसो
 दाज्युको टहलै गरी साँग रह्या * लक्ष्मण रह्याछन् जसो १९
 गया जाहाँ सीतापति म पनि जान्छू अब तहाँ ।

फगत् केकेई एक यहि बसिरहुन् छोड्दछु यहाँ
 फलाहारी हुन्छू शिरभरि जटाधारि बनना ।

म भोली जान्याछु हिंडिकन विचार यै छ मनमा २०
 प्रभूको गादी हो प्रभु कन फिराएर घरमा

म गादी सुम्पन्छू किन म गरुँला राज्य करमा

भरतजी को रामदर्शन लाई बन जानु

भरतको यसतो बात् सुनिकन सबै खूश अति भया

भरत भोली बेरै उठिकन सबेरै चलिगया २१

सबै माता भ्राता गुरु सहित सब फौज पनि लिई

फगत् सीतारामका चरण तलमा चित्त पनी दो

भरत गङ्गा पौँच्या गुहजि कन शङ्का हुनगयो

ढुलो लश्कर देख्या न बुझिकन तानै डरभयो २२

लड्डूला नाव खँची भरत कपटी हुन् यदि भन्या

भनी मन् मन् लश्करहरु कन तयार हौ पनि भन्या

ढुलो भित्री मतलब गरिकन गया बुझ्दछु भनि

तहाँ भेटो राखी नजरतिर हेर्या कछु पनि २३

जसै देख्या आँसू गह भरि धरी शोक पनि गरी

कहाँ मिल्छन् सीतापति म कन भन्दै घरिघरी

तसै शिर् पाऊमा धरि ति गुहले ढोग पनि दिया

भरतले अंकमाल गरुँ भनि उठाईकन लिया २४

भरतजीले सोध्या गुहसित सीताकापति यहाँ

सून्या शोक मनमा परचो भरतको * क्रोधले भन्या थो पनि
पापोही तिमिकुम्भिपाक नरकमा * भोगगर्म जाऊ भनी १३
कैकई कन गालि दीकन तहाँ * दुःखी बहूतै भया
कौशल्याजि जहाँ थिइन् तहिँ रुँदै * फेरी भरतजी गया
हे मातर ! मनमा कदापिन परोस * मेरो कुनै सम्मति
पाप लागोस गुरुलाइ मानु सरिको * यसमा भया मत् रति १४
बिन्ती थै गरि दुःखमा परि विलाप * गथ्या भरतजी जहाँ
मंत्रीवर्ग समेत बशिष्ठ गुरुजी * पाँच्या नजीकमा तहाँ
देख्या शोक भरतजिको र गुरुले * भन्दा भया थो पनि
शोकगनू बढिया तछैन किन शोक * गछौँ महाराज ! भनि १५
नाना तत्व कहौ तहाँ भरतको * सब शोक गुरुले हरया
सब आज्ञा गुरुको लिई भरतले * कामकाजपिताको गरया
राजाको किरिया जसै गरिसक्या * दान्को असंख्यै गरी
थै बिचमा मनले बिचार भरतले * राख्या बहुत् ताप धरी १६
माता मेरि इ राक्षसी सरि भइन् * इनका नगीचमा यहाँ
बरनू योग्य अवश्य छैन अब ता * जान्छू प्रभू छन जहाँ
यस्तो चित्त लिया तहाँ भरतले * इनको छ थो मन पनी
मालुम् ता गुरुमा थियो तर पनी * भन्छन् उचित हो भनी १७
राजाको छ हुकुम् यहाँ भरतले * राज गर्नु राम्ले गई
चौधे वर्ष तलक् बसुन् बनविषे * मानू मुनीश्वर भई
सीताराम यहि बातले बन गया * याहाँ हजूरले पनी
गादी चढनुहवस हुकुम् दिनुहवस * थो राज्य मेरो भनी १८
यस्तो विन्ति गरी बशिष्ठ गुरु चुप * जस्सै रहेथे तहाँ
उत्तर जल्दि दिया तहाँ भरतले * के गछु थो राज यहाँ

कैलहे पुण्ड्र कहाँ छुन भनिकन मनले दश दिशा दृष्टि दींद
जाँदा ताहिं भरतले प्रभुजिकन जसै नेत्रले देखनपाया
ख्वामित्लाई त पार्थो भनिकन खुशिले पाउमा पर्न धाया ३१
देख्या पाउ पर्याको गहभरि बहँदा अश्रुधारा झर्याको
सब राज्य तृण बराबर गरिकन बहुत आफुमा मन् गर्याको
यसतो देखी कृपाले भरत कन तहाँ काखमा राखिलिया
जसतो मन्हो भरतको बुझि रघुपतिले खुव कृपादृष्टि दिया ३२
माईका परि पाउमा रघुपति * भन्छन् कहाँकन् पिता
मैले लौ किन आज देखितन यहाँ * के गर्दछन् छन् कता
भन्द खोजि गर्या पिताकन् तहाँ * श्री रामजीले जसै
सब बिस्तार गुरुदेखि पाइ रघुनाथ * शोक गर्न लाग्या तसै ३३
गङ्गा स्नान गरी तिलाञ्जली दिया * फेर पिण्ड दानै पनी
फल फुलले रघुनाथले तहिं दिया * पाउन पिताले भनी
त्यसदिन माउपवास गर्या जबवित्तो * रात फेरी गङ्गा गिया
गङ्गास्नान गरि फेर फिरेर मडिमा * आएर बस्ताभया ३४
तहाँ सीता रामका चरणतलमा शिर् पनि धरि

अयोध्या लैजान्छु भनिकन ठुलो मन्सुब गर
भरत बिन्ती गर्छन् किन रघुपते ! आज बनमा
हजुरले आयाको मकन अति ताप हुन्छ मनमा ३५
ख्वामित् ! हजुरको म त दास पो हूँ

यो राज्य गर्नाकन योग्य को हूँ
यो गादि ता याँदि हजुरको हो ।

मैले त सेवा गरी बस्नु पो हो ३६
छोरा हुनन् यज्ञ बहुत गरीनन्

सुतेको स्थल कुन् हो म कन कहु जान्छु अब तहाँ

गया विस्तार पाई रघुपति सुतेका शयनमा

भरतले खेद मान्या कुश शयन देखेर मनमा २५

अहो ! मेरा खातिर बनबन सिताजी पनि सँगै

कुशासनमा सुत्छिन् नत यसरी सुत्थिन् अधि कतै

अहो ! धिक्कार मेरी जनम जननी कैकड भइन्

इनैले गर्दामा पतिसँग सिताजी बन गइन् २६

कहाँ छन सीतानाथ कति पर गया भेटदछु कहाँ

छ केही मालुम ता कहु म कन जान्छु अब तहाँ

बताया याहाँ छन भनी ति गुहले रामकन पनि

गुहैका सम्चारले खुशि पनि भया भेटदछु भनी २७

सब विस्तार सुनाइ ताहि गुहले * गङ्गाजि तारि दिया

ताहाँ देखि भरत चली पुगिगया * जाहाँ भरद्वाज थिया

एकदिन्ताहि मुकामगरचाभरतले * सन्मान ऋषिले गरचा

विलकुल सन्य जती थिया भरतको * मेजमानिले छकपरचा

भोलीपलट सबेर लश्कर लिई * बोदा ऋषिमा भया

कैले पुग्दछु चित्रकूट गिरिमा * भन्द भरतजी गया

खुश भै लश्कर चित्रकूट गिरिका * पाँच्या नगीचमा जसै

खोज्या ताहि भरतजीले अधि गइ * डेरा प्रभूको तसै २९

डेरा देखी भरतजी तहि नजिक गया पाउका छाप देख्या

श्रीरामका पाउका छाप चिह्निकन खुशिले माथले ताहि टेक्या

भन्छन् धन्न् रह्याछु यहि घरी म यहाँ पाउका छाप देख्याँ

ब्रह्मालाई नमिलने छ त पान सहजै माथले आज टेक्याँ ३०

भरतजी र रामचन्द्रजीको भेट र सम्वाद

यस्तो बोल्दै प्रभूको चरण धूलिविषे भक्तिले लटपटींदै

जानू असल होइन आज झाडी

ख्वामित् ! सदा बिनित छ फर्कि जाऊँ

फर्कन्न भन्याँ म जवाफ नपाऊँ ४३

यस्तो भरतले जब जिद्दी लीया ।

उत्तर प्रभूले पनि फेरि दिया ॥

फर्कन्न भैया ! तिमो फर्किजाऊ ।

पिताजिलाइ पनि दोष नलाऊ ॥४४॥

खुब सत्यवादी त पिताजी थोया ।

साँचो हुनाले बरदान दीया ॥

सो पूर्ण गर्नाकन जान्छु बनमा ।

साँचो कुरा हो बुझिलेउ मनमा ॥४५॥

उत्तर प्रभुको सुनि कष्ट पाया ।

फेरी चरणमा परि बिनित लाया ॥

फिर्नु हवस ख्वामित ! बिनित गर्छु ।

यस दण्डकारण्य विषे म जान्छु ॥४६॥

यस्तो बचन् सुनि भरतजिलाई ।

फेरी हुकुमभो तिमि फर्क भाई ! ॥

यो राज्य साट्या पनि हुन्छ झूटो ।

हे भाइ ! गर्छौं किन आज भूटो ४७

हुकुम सुनो एति भरत पनि रामका चरणमा ।

परो बिनितो गर्छन म त रघुपते ! छु शरणमा ॥

हजुर बाहेक एक छिन् रहन पनि ताप् हुन्छ मनमा ।

नफक्या ख्वामित्का ! पछिपछि म ता जान्छु बनमा ४८

नता फर्की जान्या न त मकन लान्या सँग पनि ।

सम्पूर्ण लोकको पनि ताप् हरीनन्

तब् पो ति छोराकन राज्य छाडि

जानू असल् हो त छँदैछ झाडी ३७

बेला त थो होइन जान बन्मा

मेरो त थै निश्चय हुन्छ मनमा

लौ जाऊँ घर फर्कि सवारी जावस

मेरो इ मातासित रीस् न आवस ३८

यसतै प्रकारले अति बित्ती गद

आँखा भरी आँसु बहूत धद

रोया भरतूले जब पाउमा गै

बोल्या प्रभूले पनि खुशि मन भै ३९

हे भाइ ! गछौं किन आज जिद्दी

फिर्नु असल होइन काम नसिद्धी

जान्छू म बन्मा तिमि फर्कि जाऊ

सब राज्यको काम तिमिले चलाऊ ४०

रामूले बनै गै मुनि भेष धन

याहीँ भरतूले बसि राज्य गर्नु

भन्याँ पिताको जब सुन्न पायाँ

आज्ञा म मानो बन जान आयाँ ४१

इ बात् भरतूले जब सुन्न पाया

फेरी चरणमा परि बित्ति लाया

हे नाथ ! पिता हुन् मतिहीन् भयाका

स्त्रीका त साह्रै बशमा पर्याका ४२

उन्ले भन्याथ्या भनि राज्य छाडी

चौधै वर्ष समाप्ति पारि नफिरचा * मन्याँछु साँचै म ता
यो बिनती सुनि हुन्छ लौ भनि हुकुम् * रामको भयो त्यो घरी
लागिन् ककड भन्न फेरि इ कुरा * रामका चरणमा परी ५४

कैकेइजीको पश्चात्ताप र रामको उपदेश

हे नाथ! दुर्बुद्धि आई अति फजिति दियाँ राज्यको घातू गराई
मायाले मोह पर्दा मन पनि भुलिगो बुद्धि मेरो हराई
क्यारूँ नाथ आज रुन्छू बिपति परि डुलो आज यो चेत आया
कटपुतली झैं जगत् यो वशगरि रहन्या धन्यछन् तिम्रि माया ५५
मेरो माया छ छोरा जन धनहरुमा यो सबै खचिदेऊ
दुर्बुद्धी हो पछो ता शरण परि भनी खुब कृपा राखिलेऊ
कैकेइ येहि पाठले स्तुति गरि हरिमा बारबार शीर धारिन्
हे नाथ! आई शरणमा परि भनि करुणा राख यो बिनति पारिन् ५६
हाँसी सीतापतीले पनि अभय दिया जो मलाई भन्यौ सो
दोष तिम्रो छैन घरमा बुझ तिमि मनले मनत मेरै थियो यो
मनमा सन्तोष लाउ म कन दिनदिनै सम्झँदै दिन् बिताऊ
छुटनन् सब कर्म तिम्रा रतिभर मनमा शोक नराखेर जाऊ ५७
कैकेइ करुणा बुझो खुशि भई * बीदा प्रभूमा भइन्
श्री रामको चरणारविन्द मनले * भज्दै अयोध्या गइन्
सब लश्करहरु ली भरतूपनि बिदा * भै फेर अयोध्या गया
सारा लश्करलाइ राखि घरमा * आफू फरक् भै रह्या ५८
नन्दीग्राममा सरचाका भुमि शयन गरी रोज फलाहार गरचाका
गादी माथी खराऊ धरिकन शिरमा खप् जटाजुट धरचाका
गथ्या सब राज्यको काम तर पनि सब बात गादिमा बिनतिगदै
चौधै वर्ष बिताया तहि भरतजिले राममा चित्त धर्दै ५९

भन्या मछ्ख रूवामत्त ! अब अरु कुरा केहि नभनि ॥
भनी आसन् बाँधी जब मरणमा निश्चय धरचा ।

खुशी भै श्री रामूले पनि अति दुयालू मन गरचा ४९
दिया सूचन् रामूले गुरुकन बुझाऊ तिमि भनी ।

गुरुले एकान्तै लगीकन भरतजीकन पनि ॥
बुझाया बात् खोलीकन सुन इ जो हुन् रघुपति ।

जगन्नाथ साक्षात् हुन् त्रिभुवनपतीका अधिपति ५०
अघी ब्रह्माजीले सकल भुमिको भार हर भनि ।

स्तुती गर्दा खुश भै सुन म हरूँला भार अब भनि ॥
भनेका हुनाले उहि बचन पालन् गरूँ भनि ।

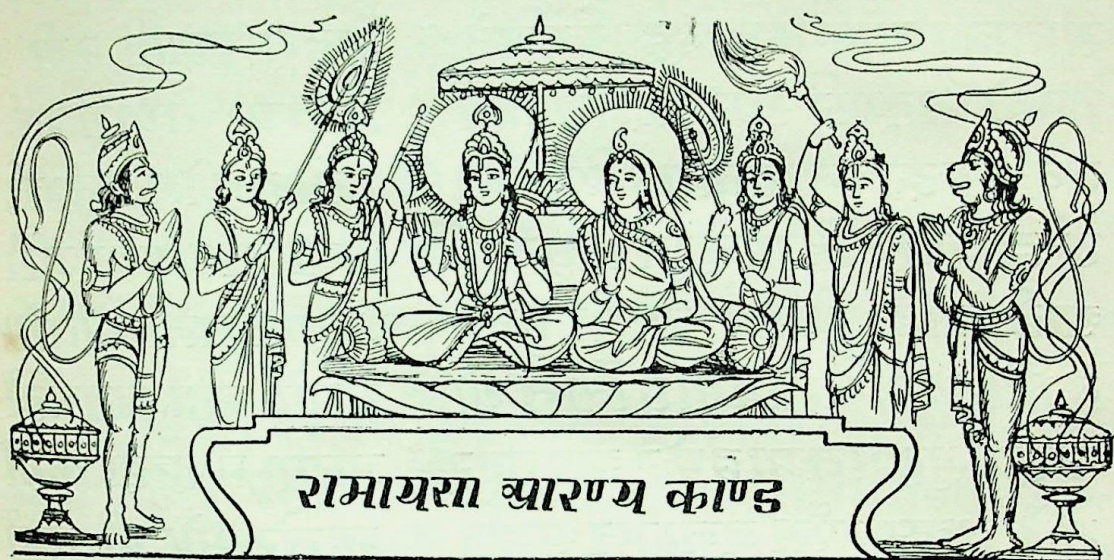
प्रभू जान्छन् बन्मा पछि त सुन फिर्छन् घर पनि ५१
प्रभूकै इच्छा हो न त इ कसरी ककड पनि ।

बनै जाउ भन्थिन् प्रभुकन यहाँ केहि नगनी ॥
कुरा यस्तो जानी नगर तिमि यो आग्रह यहाँ ।

भुमीको भार टारीकन पछि त जान्छन् प्रभु कहाँ ५२
रावण मारि उतारि भारि भुमिको * फिर्छन् जगन्नाथ भनि
यस्ता हुन् रघुनाथ भनेर गुरुले * खोलेर गुह्य पनि
सब बिस्तार गरीदिया र गुरुकै * बाणी सुनी खुश भया
फर्कन्नन रघुनाथ भनी मन बुझी * रामका नगिचमा गया ५३
हे नाथ! तत्त्व सुन्याँ म फिर्छु अब ता * जान्छु अयोध्या महाँ
पूजा गर्न दिनुहवस हजुरको * एक जोर खराऊ यहाँ
यस्तो बिन्ति गरी प्रणाम पनि गरी * घुम्दै प्रदक्षिण गरे
रामले आफनु खराऊ दी उहिबखत्त * सबतापभरत्कोहरया ५४
फेरो विन्ती गरचा तहाँ भरतले * लौ फिर्दछु फिर्न ता ।

सुब्बा होमनाथात्मज केदारनाथजी र पं० रामजी-
उपाध्यायकृत क्षेपकसमेत को
* महाकवि पं० भानुभक्ताचार्यकृत *

विराध राक्षस वध र शरभङ्ग ऋषीको स्वर्गगमन

अत्रीका आश्रमैमा बसि रघुपतिले प्रेमले दिन बिताई
दोश्रा दिनमा सबेरै उठिकन वनमा जान मन्सुब्ब चिताई
अत्रीलाई भन्या गै यही धरी अबता जान्छु बीदा म पाऊँ
रसता यो जाति होला भनिकन कहन्या एक अगूना खटाऊँ
सीतारामको हुकुम्यो सुनिकन ऋषिले मन्दछन् वया पठाऊँ
खनको रसता त देखन्या याहिं हजुर भन्या कुन अगूना खटाऊँ
चिन्हू लीला हजुरको तर पनि अगूना याहिं अरसल खटाई
यो मर्जी पूर्ण गर्नाकन भनि अगूना आज दिन्हू पठाई २
अत्रीले बिनित एती गरिकन अगूना शिष्य धेरै खटाया
केही रसता त आफैं पनि पाछिपाछि गै रामलाई पठाया
एक्कोश तक् पाँचदामा बडि नदि बहँने नाउले तर्नु पर्न्या
भेटिन्थ्यो तारिफ वर्या मटितिर ऋषिका शिष्य सब्बा फिर्नु पर्न्या ३

केही दिन् चित्रकूटमा बसिकन रघुनाथ बाल्मिकीथ्यै बिदा भै
 जान्छु बन्मा म फिर्छु भनिकन खुशिले अत्रिका आश्रमै गै
 अत्रीका पाउ माहाँ शिर धरि म त हूं रामभनी नामबताया
 श्री रामको बाणि सुन्दा मन अति खुशि भै अत्रिले हर्ष पाया ६०
 पूजा सीतापतीको गरिकन ऋषिले पाउमा बिन्ति लाया
 वृद्धा छन पत्नि मेरी सकल विषयमा एक रती छन माया
 भित्रै छन आज दर्शन दिन मडुलिविषे भित्र सीताजि जाउन्
 सीताजी पाई अब त ति बुढिले जन्मको सार पाउन् ६१
 अत्रीको बिन्ति सूनो हुकुम पनि दिया लौ सिता भित्र जाऊ
 अत्रीकी पत्नि भेटोकन अब तिमिले जल्दि फर्केर आऊ
 आफनानाथको हुकुम थो सुनिकन खुशि भै भित्र सीताजि जाई
 भेटिन वृद्धा बहुत् भकन बसि रहन्या अत्रिकी पत्निलाई ६२
 सीताले पाउमाहाँ शिर धरि बहुते प्रेम बुढिमा बढाइन
 जोरजोर कुण्डलर सारी दिइकन बुढिले अंगराम फेर् चढाइन
 यसले शोभा निरन्तर दृढ पनि रहला थो पनी बिन्ति लाइन
 सीताजीलाई आशिष दिइकन बुढिया ले बहुत् हर्ष पाइन् ६३
 सीता र लक्ष्मण सहित् गरि रामलाई

भोजन् म दिन्छु भनि खुबसित चित्तलाई
 भोजन् गराइ रघुनाथजिकि जानि माया

रामको सपत्नि ति दुई भइ कीर्ति गाया ६४

इति सुब्बा होमनाथत्मज पं० केदारनाथजी र रामजी उपाध्यायकृत चोपक समेतको नेपाली
 कवि भानुभक्ताचार्य कृत रामायण त्रयोध्या काण्ड समाप्त ।

शुद्ध पुस्तक र सकली माल पाइने ठेगाना —

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ हितैषी कम्पनी, वाराणसी १

जरसैरवर्ग विराध गया प्रभुजिले * रस्ता बनैको लिया
पालन गर्हु म योगिको अब मनी * मन्मा दया सुनू लिया
दयान गर्दै शरभङ्गजी बनमहाँ * जाहाँ बरयाका थिया
ताही श्री रघुनाथजी सुशि हुँदै * पौचैर दर्शन दिया १०
ताहाँ श्री शरभङ्गले प्रभुजिमा * तन्मन बचन सन्धरी
आपनू कर्मजती थियो तहिं तती * सम्पूर्णा अर्पणू गरी
अरसलू ताहिं चिता बनाइ हरिको * दर्शन नजरले गरी
आपनू देह दहनू गरी चलिं गया * संसारसागर तरी ११

ऋषी द्वारा रावणको उत्पत्ति वर्णन र राक्षस नासलाइ रामको प्रतिज्ञा

मुक्ती श्री शरभङ्गको जब भयो * तरसै मुनीश्वरहरू
आया भेटन मनी बहुत् सुशिमई * बनमा थिया जो अरु
हातजोरीरतुतिसुनू गरयाति ऋषिले * रुवामितइ नै हुन मनी
कोमल चित गरी तहाँ नजरले * हेरया प्रभूले पनि १२
बिन्ती सब् ऋषिले गरया हजुरमा * हाम्रा बिपती पनि
देरुया पूर्ण दया हुन्याछ बहुतै * आपत् रह्याछन मनी
जाऊँ सब् ऋषिका मठी मटि बिषे * बाहीं गई पो दया
होला चित बिषे मनीति ऋषिले * ताहीं प्रभूजी गया १३
देरुया त्यस बनका धरातल बिषे * सम्पर र सोदया तहाँ
कसका सम्पर हुन अनेक नजरले * देरुहु मरयाका यहाँ
श्री सीतापतिको बचन सुनि तहाँ * बिन्ती ऋषिले गरया
ईशिर हुन ऋषिका यहाँ छल परी * धेरै ऋषीश्वर मरया १४
राक्षसका छलले बहुत् ऋषि मरया * मन्या कुरा त्यो सुनी
ताहाँ सब् ऋषिलाई राखि सबका * सामने प्रतिज्ञा पनि
सब राक्षसहरूको मनष्ट गरुलाँ * मन्या प्रभूले गरया
सूरी मनु हुनगोर ताहिं ऋषि ती * आनन्दमा सब परया १५

सीताराम बनमा पुग्या बनाथयो * साहे खजितको तहाँ
 बाध्मालू अरु दुष्ट राक्षसहरू * दुल्हन निरन्तर जहाँ
 ताहाँ पौँचि हुकुमभयो प्रभुजिको * भाई ! तयारी भई
 सीताका मअगाडि हिँड्हुतिमिले * हिँड्न पछाडी रही
 यर-तो बातगारि राम लक्ष्मणातहाँ * हिँड्थ्या तयारी भई
 एक सुन्दरबनमातलाउ मिलिगो * ठूलो छ कोश बनगई
 ठण्डा जल तहि पान गरेर रघुनाथ * छाया बरयाथ्या जसै
 आई ताहि बिराध राक्षस ठूलो * बातबोलनलाग्योतसै
 कोहौस्त्रीपानिसाथमा छ किन यो * आयौ बडा बनमहाँ
 करतोसुर मनमा छ फेर अब उपर * जान्या छ दुच्छा कहाँ
 मैले सुन्दर गाँस् बनाउन असल * मानेरे सोध्याँ यहाँ
 सबनामकामसमेतबताउतिमिले * जुनकामछजान्छौ जहाँ
 तेसको उत्तर रामले दिनुभयो * फेर भन्छ राक्षस पनि
 बाँच्नै मन्छमने सिता र हतियार * छोडेर जाऊ मनी
 यर-तोबोली सिताजिलाडालिन सुर * बाँधेर दौड्यो जसै
 काट्या हात रघुनाथले सहजमा * तेस राक्षसको तसै
 जरसै हात गिरयो तसै तरिसले * साँ रामलाँड भानी
 दौड्यो त्यो मुख बाड फेर प्रभुजिले * काट्या ति गोडापनि
 हात गोडा नहुँदा त सर्प सारिको * परस्यो भूमीमा जसै
 रीसले पूरा भई सितापाति तरफ * धश्रेर आयो तसै
 धस्ती धस्ती उ सदैव्यो प्रभुजिले * काट्या तहाँ शिरपनी
 विद्याधरगसा हो हुटोअब शराप् * जावस् परमधाम मनी
 राक्षभदेहमरयो शराप् पनि टर्यो * विद्याधरै फेर भयो
 श्रीरामको स्तुति खुब गरेर खुशिमै * फेरबर्गलोकमागयो

अरण्य
का. २

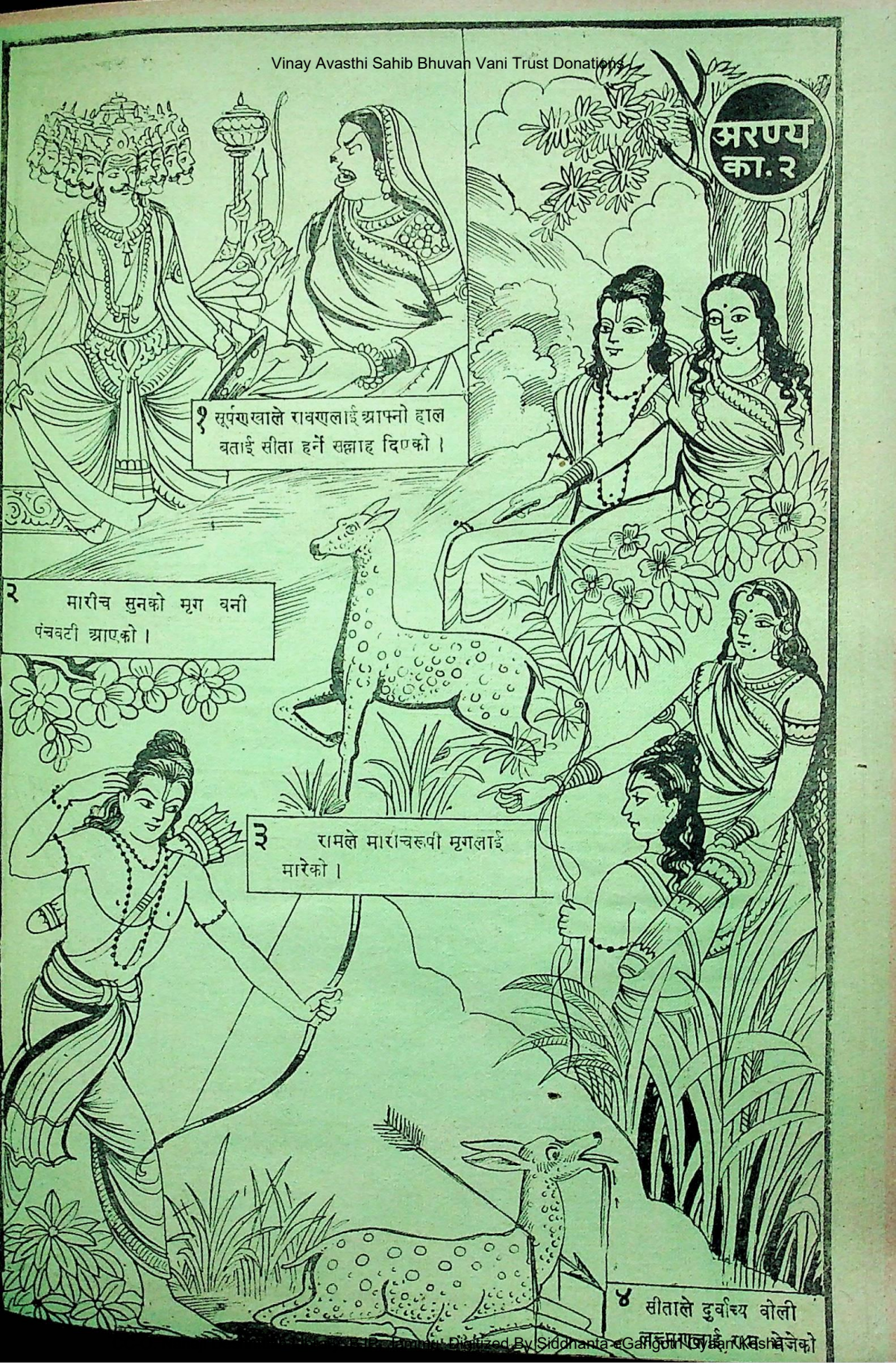
१ संपन्न खाले रावणलाई आफ्नो हाल
बताई सीता हर्ने सल्लाह दिएको ।

२ मारीच सुनको मृग बनी
पंचवटी आएको ।

३ रामले मारीचरूपी मृगलाई
मारेको ।

४ सीताले दुर्वाच्य बोली

बोली राखेको

केही वर्ष बिताइ ताहिं प्रभुले ॥ सन्न्योगिकोतापहरया
 माया फेरि सुतीक्ष्णो उपर मै ॥ प्रस्थान प्रभुले गरया
 थीया ती जुन ठाउँमा ताहिं गई ॥ दर्शन प्रभुले दिया
 पूजा पूर्ण गरी सुतीक्ष्णजिले ॥ रामलाई मनमालिया ॥
 सायुज्यै मुक्ति मिल्ला तिमिकन सुन यो देह जैल्हेत छुट्ला
 भन्या आज्ञा प्रभुको हुनगड्यन ता कर्मको पाश टुट्ला
 भन्या यो मन ऋषिको हुनगड बहुतै चित्तमा हर्ष पाया
 सीतारामले अगस्त्य तीसितगडकछुदिन न मनले चिताया ॥
 प्रभुका सोथैमा पाछि पाछि सुतीक्ष्ण पनि गया

अगस्त्यका भाईसित पुगि त एक रात प्रभु रह्यो
 ति अग्नीजिह्वा खुब् खुशि पनी भया ईश्वर भनी

चिन्ही ताहाँ तिनूले विधिसित गरया पूजन पनि ॥
 तहाँ देखी सीतापति उठि सबैरै चलि गया

अगस्त्य काहाँ छन भनि खबर ली दाखिल भया
 अगस्त्यले खुश मै स्तुति गरि बहुत मन पनी धरया

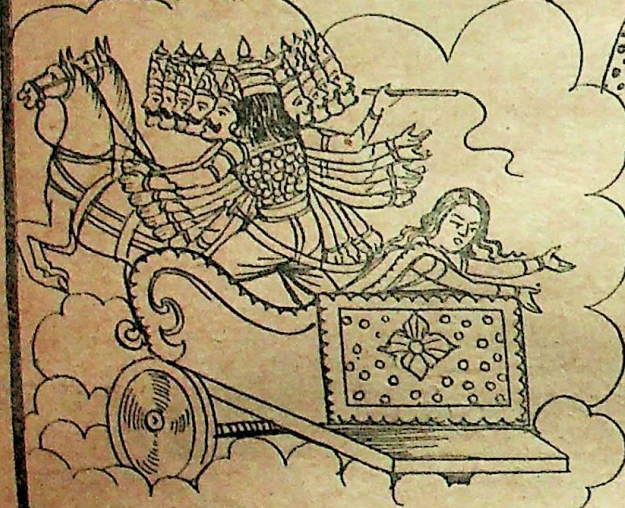
विराट रूपको बरान् गरिकन त पूजा पनि गरया ॥

कोही एक महर्षिभ्या अधि कुनै ॥ मैत्रावरुण नामका
 देखी उर्वार अप्सरा वनमाहाँ ॥ वशमा पारया कामका
 वीर्यपात भई घडाविच खसी ॥ त्यसैवाल् वालक भयो
 सोही कारणले अगस्ति ऋषिको ॥ कुंभजु भनीनाम् ॥ २०
 विन्ध्याचल् गिरिको सुमेरुसंगमा ॥ इश्या हुँदा एकदिन
 आकाश व्याप्त गरी ति विन्ध्यगिरिले ॥ उठ्ता इनै गैकन
 न्यूहाया गिरिलाइ छल् गरिभनि ॥ भन्छन् जगतमा सब
 आफ्नो सत्यमाहाँ ति दक्षिणमाहाँ ॥ छन विन्ध्यपर्वत अम् ॥ २१

वृत्रासुरकन इन्द्रले वधगन्या * संग्राम भूमीमहाँ
 जाली दानव कालकेय त्यसको * भाई थियो एक तहाँ
 पानीमा बसि दिनदिनै ऋषि हरु * त्यो दैत्य खान्थ्यो तहाँ
 द्यौताहेरु गएर आग्रह गन्या * इन्द्रा अगाडी महाँ २२
 शोष्या ई मुनिले समुद्रकन त्यो * तीन अंजुलीले पिई
 मान्या राक्षस लाइ देवहरूमा * आनन्द भो दुख गई
 वृत्रासुर वधले सुरेन्द्र कन मो * त्यो ब्रह्महत्या जब
 भागदै मानसमा गईकन लुक्या * श्रीइन्द्रजी भट् तब २३
 स्वर्गैको सब राज्यशासन तहाँ * राजा नहुषूले लिया
 सारै उद्धत भै शची उपरमा * दाऊ गरेका थिया
 सप्तर्षीहरूलाइ पालिक विचका * डोले बनाई लिंदा
 इन्को फेरि पतन् भयो इ मुनिले * सपै वनाइ दिदां २४
 राक्षस् मार्न अगस्तिले पिइलिया * सारा समुद्रै जब
 होला विघ्न भनेर गैकन वसिन् * गंगाजि स्वर्गै तब
 फेरि श्री भगिरथजिले तपगरी * गंगाजिलाई यहाँ
 ल्याया पूर्वज लाइ तार्न विविले * एकदिन धरातल् महाँ २५
 सुन्दर धनू र तरवार सँग बारा धर्याको
 ठोक्रो त जोडि आधि इन्द्रजिले दियाको
 ताहिं थियो सब दिया रघुनाथलाई
 निन्ती गर्या सकल मार हर आज जाई २६
 आठ कोशमा असल पंचवटी भन्याको
 आश्रम असल् छ रमणीक बहुत् बन्याको
 ताहिं बसेर कहु दिन् तिमिले बिताऊ
 सब साधु माथि करूणा ताहिं गै चिताऊ २७

२ राक्षसले भिक्षुको रूप धारण गरी सीतालाई
हर्न आएको ।

३ रावणले सीताजीलाई आकाश मार्ग द्वारा
उडाइ लगएको ।

४ सीताजीको रत्नगन लड्डा रावणले
जरायुको पखेथ काटेको ।

एकान्त देखिकन लक्ष्मणाले चरणमा

बिन्ती गया रघुपते ! म त हू शरणमा

ज्ञान कुन कहिन्छ अनि कुन त कहिन्छ विज्ञान

जान्दीन केहि म विषे त ठुलो छ अज्ञान ३४

आज्ञाहवरसू सकल तत्व म सुन्न पाऊँ

जान्छ्या पुरुष अरु छ को र कता म जाऊँ

यो बात लक्ष्मणजिको सुनि हर्ष पाया

लक्ष्मणजिलाई सब तत्व तहाँ बताया ३५

यै ज्ञान कहिन्छ सुन एहि कहिन्छ विज्ञान

यो रीत गरीकन बरया छुँदि छुट्छ अज्ञान
खोलेर एहि रितले प्रभुले बताया

लक्ष्मणजिले पनि तहाँ सब तत्व पाया ३६

यै बीचमा नजिक शूपाखा त आई

देखा तहाँ प्रभुजिले पनि दुष्टलाई

कन्दर्पका बश परी प्रभुका नजिक गै

सोधी तहाँ प्रभुजिलाइ बहुत खुशी मै ३७

राखा औ मुनि विश्रवा इ दुइका * कोखबाट पैदा भई
भार्या विद्युतजिव्ह दैत्यकि तथा * रावणकि वैनी थिई
एकदिन् रावणको पन्यो रण तहाँ * कैकेय दानव संग
रावणको शर भूलले रणमहाँ * लाग्याछ ज्वाजीकन ३८
हत्याभो जब ज्वाजीको रणमहाँ * दुःखित भई रावण
अर्को वर् तिमि खोज लौ भनि गन्यो * आदेश वैनीकन
खोज्यो शूर्पणखा परन्तु वर क्वै * पाईन त्यस्ले कहीं
त्यस्का दाज्यु थिया त्रिदूषण र खर् * नाम्का सहोदर तहीं ३९

यसूतो अगारित ऋषिको उपदेश पाई

श्री राम तयार पनि भया तहिं जान लाई
मालुम् थियो त पनि जुन ऋषिले बताया

सो मार्ग जानकन पाउ उत्तै चलाया २८

राम र जटायूको भेट-लक्ष्मणलाई तत्वज्ञानप्राप्ति ।

जान्थ्या प्रभू अलिकती पर केहि जाई

जङ्गल निषे अधिक वृद्ध जटायुलाई

देखेर राक्षस मनीकन मार्नलाई

माग्या धनू प्रभुजिले त लिला जनाई २९

माता श्येनि र सूर्यसारथि अरुण * तिन्का त पुत्रै पनि
सम्पाती र जटायु नामक थिया * दाज्यू र भाई इनी
पक्षीका कुलमा जनम् हुनगई * गृध्रै भयाका थिया
राजा श्री दशरथजिका प्रिय भई * श्रीराममा मा मन् दिया ३०

मान्या कुरा सुनि जटायु बहुत् डराया

राजाजिको प्रिय म हूँ भनि बिन्ति लाया
गन्याहु हित बसि बसी म सिताजिलाइ

कल्याण मिलास् हजुरदेखि बहुत् मलाइ ३१

श्री रामले पनि तहाँ अति खूशि मनूले

आनन्द निर्भय दिया पाछि फेरी तिनूले
स्वामित् ! शरण हु भनि खुबसित बिन्ती लाया

श्री राम तहाँ पाछि त पञ्चवटी ति आया ३२
डेर भयो प्रभुजिको तहिं बीच बनुमा

एकान्त देखिकन हर्ष भयो र मनुमा
आनन्दपूर्वक रह्या रघुनाथ ताहीं

आर्को त आश्रम नजीक थिएन काहीं ३३

थियो चौध हजार सैन्यहरूको ❀ सेनापती त्यो खर
 स्वामी पाँच हजार सैन्यहरूको ❀ दूषण थियो दुर्धर
 सेनाको भइ खूब सहाय इ दुई ❀ दाज्यू र भाई मिली
 यज्ञै नाश गरी महर्षिहरूमा ❀ पार्थे ठुलो खल्वली ४६

राक्षस मनी प्रभुजिले तहिं चाल पाया

लक्ष्मणजिलाई तहिं काम प्रभुले अहाया

हे भाइ ! आज तिमिले इ सिताजिलाई

गूफाविषे लगि बसी रहजल्दि जाई ४७

एक् जात नबोलिकन जल्दि उठेर जाऊ

संग्रामको बखत भो अब बेर नलाऊ

माई म दुष्टकन तेज् अधिकै जनाई

चौधै हजारकन सहज् टुकुरा बनाई ४८

यसतो हुकुम हुनगयो र सिताजिलाई

लक्ष्मणजिले सँग लिईकन भट्ट जाई

गूफा विषे बसि रह्या रघुनाथ तयारी

चौडै भया धनुर बाणहरु ठिक्क पारी ४९

आया खर-त्रिशिर-दूषणा तीन भाई

लक्ष्मण समेत सँग लिईकन रीस् बढाई

ठाकुरजिका उपर बाराकि नृष्टि पारया

ठाकुरजिले पनि ति बारा सब काटि टारया ५०

तिनका सबै ति हतियारहरु काटि टारि

सम्पूर्णा राक्षसहरु कन जल्दि मारी

मारया खर-त्रिशिर-दूषणालाई ताहाँ

सम्पूर्णा राक्षस सबया धरि चार माहाँ ५१

नाम सब कह्या प्रभुजिले जब नाम सूनी

ऐल्लहे म भज्दहु पती भनि एति गूनी
बिन्ती गरी मकन पतिन बनाड लेऊ

कन्दर्पको कठिन ताप हुटाइ देऊ ४०
यस्तो बचन् सुनि सिताकन हौंसि हेरी

उत्तर दिया प्रभुजिले घर मै छ मेरी
सीता बुझिकन न भज् तँ पती मलाई

भाई छ खालि बरु भज पति भाइलाई ४१
साँचो मन्या भनि त लक्ष्मणाका नजिक् गै

आयाँ म पतिन हुन एति मनी र खुश मै
मन्दाभया उ सित लक्ष्मणा फेरि ताहाँ

दासू हूँ म ता मसित कुन सुख मिल्ल्य याहाँ ४२
जा बाँहिं मालिक उ हुन उहिं बरनु अच्छा

बुद्धी रहेनछ बहुत रहिछस् तँ कच्चा
यस्तो बचन् सुनि र शूर्पणाखा रिसाई

सीताजिलाइ अब साँ भनि फर्कि धाई ४३
भार हर्न बात प्रभुजिले तहिं रोपन आँटया

लक्ष्मणाजिलाइ भनि नाक र कान काटया
आज्ञा लि लक्ष्मणाजिले पनि काटिदीया

मागी डराइकन भाइ जहाँ त थीया ४४
बिस्तार गरी त्रिशिर दुषणा खर मन्याका

राक्षस् पनी सुनि ति अग्नि सरी बन्त्याका
आया जहाँ प्रभु थिया तहिं तीन भाई

लश्कर सहित अधिक जल्दि कदम् बटाई ४५

मारया खर-त्रिशिर-दूषणालाई जसूसै

सीता र लक्ष्मणा पनी प्रभुसीत तसूसै

आया, डराइकन शूर्पणाखा त भागी

रावण जहाँ छ उहिं जाँ भनि जानलागी ५२

रावण जहाँ छ उहिं पौचि विलाप गेदैं

सब माइ बन्धुहरुको मनलाइ हदै
देख्यो तहाँ बहिनिलाइ त नाक् गयाकी

त्यो फेरि बुच्चि पनि कान न भै गयाकी ५३

माया भयो बहिनिमाथि र भट्ट ऊठ्यो

बिर-तार सोहन नजिकै पनि जल्दि छूट्यो
हे बैन्हि ! कुन पुरुष हो मन नाक काट्नेया

खुनै रह्याछ सहजै पनि मार्न आँट्नेया ५४

जसले त नाक् सहित कान इ आज काट्यो

हे बैन्हि ! बात सुन त्यो अब मर्न आँउयो
यस्तो बचन सुनि र नाम समेत बताई

सीता र लक्ष्मणा सहित रघुनाथलाई ५५

तीन छन पराक्रमि ति पञ्चवटी बर-याका

ठोक्रा भिरकन धनू पनि खुन् कर-याका
गर्ह बिचार मनले त यही म मान्छु

सब भरम पो गरिदिनन् कि भनेर ठान्छु ५६

आईरह्याछु म त खुनसित मन डराई

फिर्छन् ति सब ऋषिलाई त खुश गराई

आश्चर्य मानिकन दौडि म आज आयौं

बिर-तार पनी हजुरमा सब बिन्ति लायौं ५७

सीताजिलाहु पनि सुन्दरि मानि ताहाँ
 ल्याऊँ टपक्क टिपि सुन्दरलाई याहाँ
 मन्या निमित्त अति चित धरी गयाकी
 पायाँ विपत् नकाटि बुच्चि समेत भयाकी ५८
 ल्याऊँ समर्थ छ भन्या तिमि आज जाऊ
 साम्ने ठहर्न छ कठिन् तिमि मन् नलाऊ
 एक युवितले छल गरीकन हर्नु पर्ला
 साम्ने कदापि नगया तहिं देह मर्ला ५९
 तेसले बहुत भयमा परि जात गयाको
 लशकर समेत त्रिशिर-दूषणा-स्वर् मर्याको
 सून्यो र बैन्हि कन खातिर सुन्न दीयो
 एकान्तमा गइ लहइ पनि सून्न लीयो ६०
 सामान्य मानिस भया कसरी त मार्या
 लशकर स्वर-त्रिशिर-दूषणा हुट्टि पार्या
 सामान्य होइन ड ता परमेश्वरै हुन्
 नाहीं त भाइहरुका अधि टिक्दथ्यो कुन् ६१
 ईश्वर भया हुँदि कसै पनि मार्दछन् ती
 सामान्य हुन् पनि भन्या हरूला सिताजी
 ईश्वर भया हुँदि विरोध गरि सुश्रु हुन्याछन्
 रीसै हुन्याछ भजुँला त ममाथि ता मन् ६२
 एती विचार गरि तर्यो र समुद्र पारी
 मारिच् जहाँ छ ऋषिका सरि रूप धारी
 ताहीं पुग्यो र रथ राखि नजिक् गयाको
 बिरतार गरयो स्वरहरू सब नाश भयाको ६३

यस्मृतो परयो मकन आज सहाय देऊ

सुन्दर ठुलो मृग स्वरूप तिमि आज लेऊ
रामचन्द्रलाड छलि दूर तिमिले गराया

सीता जसै म हरैला तब फर्कि आया ६४
मारीचले यति हुकुम जब ताहिं सुन्यो

चिन्ता विषे परि तहाँ मन भित्र गून्यो
बिन्ती गरयो सकल तेज प्रभुको जनार्ड

स्वामित् भनेर अति हित मनले चितार्ड ६५
कसले गरयो र उपदेश तिमि आज आर्ड

सीता म हर्हु मृग होस् तँ मन्यौ मलार्ड
त्यै शत्रु हो तिमि उसैकन मार ताहाँ

कूलै समेत ब्रह्म गराउन खोज्छ याहाँ ६६
को सक्छ जित्न नबुझी तिमि सूर गर्छौ

यो सुर लिया कुल समेत तिमि आज मर्छौ
एक् बाराले मकन चारसय कोश सारया

बालक थिया त पनि भरम सुबाहु पारया ६७
आजै गयाँ बनविषे मृगरूप धारी

एक् बाराले मकन याहिं दिया पछारी
छाददै रगत अति डराड म भागि आयाँ

जाबैन मन्छु अब खुन सित चेत पायाँ ६८
तरमात तिमि पनि निरोध मति यो नलेऊ

सीता म हर्हु भनि आग्रह छोडि देऊ
सब नष्ट हुन्छ तिमिले मति एहि लीया

देख्यौ सर-त्रिधिर-दूषण मारिदीया ६९

हीतै कहन्हु भनि यो तिमि जानिलेऊ
 आर्को कहन्हु म गुठिल तिमि चित देऊ
 ई ता अनन्त अधिनाथ परमेश्वरै हुन
 ब्रह्माजिले पनि भजिन्छ सदा पुरुष जुन ७०
 नारदजिको वचन सुनि म आज मन्छु
 स्वामित् ! म ता हित चिताइ सदा रहन्छु
 लौ मार रावणा भनी बरदान माग्या
 ब्रह्माजिले र उहि सुर प्रभु गर्नलाग्या ७१
 जाऊ धेरै बसिरहू मति यो नलेऊ
 ईश्वर बुझेर उहि माफिक चित देऊ
 जो गर्दछन् प्रभु गरुन छ लीला उनैको
 लाग्दैन जोर प्रभु विषे अरु ता कुनैको ७२
 मारीचले जब याति सब् ब्रात बतायो
 भनू ब्रात सुनेर बुझि खुन्नसित चित लायो
 मारीचलाइ अनि रावण मन्छ हेरी
 सीता म हर्छु मृग मैकन जाउ फेरी ७३
 ईश्वर त हुन यदि भग्या ति अवश्य मार्छन्
 सामान्य हुन यदि मन्याति अवश्य हाँदछन्
 ईश्वर भया पनि असत् छ अवश्य तर्छ
 सामान्य हुनत म सिता सँग भोग गर्छु ७४
 जाए अवश्य म सिताजि हरेर लिन्छु
 बोल्यौ यहाँ कहू भने त म काटिदिन्छु
 यस्तो हुकुम गरि तहाँ जब बीच पार्यो
 मारीचले पनि तरै जिउ आश मारयो ७५

आखिर मर्या म हरिदसि मर्या त तहू

यस् दुष्ट देखि मरिछ त नरक् म पहुँ
यस्तो बिचार गरि तहाँ मृगरूप धारी

हुकुम् शिरोपर धरीकन भो तयारी ७६
दौडयो लिला पनि चरित्र विचित्र गदैँ

सीताजिका नजिक गैकन ताहिं फिदैँ
सीताजिलाड गरुँ मोह भनेर दाग्यो

लीला गरीकन बरीपरि चर्न लाग्यो ७७
छल् हो भनी प्रभुजिले पनि चाल पाया

एकान्तमा गड सिताकन काम अहाया
सीते ! अदृश्य भड लौ बस अग्नि माहाँ

दाया सिता पनि बनायर दाड याहाँ ७८
एक् भिडुको रुप लि रावरा आज आई

हन्याई दुष्ट तिमिलाड स्वरूप छिपाई
चाँडो अनश्य तिमिले पनि रूप छिपाऊ

एक् वर्ष सम्म छिपिं दिनु तिमिले बिताउ ७९
यस्तो हुकुम् सुनि अदृश्य स्वरूप धारी

दाया सिता पनि दुरस्त गरिनु तयारी
सीता छिपीकन रहिनु जब अग्नि माहाँ

दाया सिता सँग बरया रघुनाथ ताहाँ ८०
दाया सिताजि अति विचित्र मानी

खेलाऊँ तैस मृगलाड भनेर ठानी
बिन्ती गरिनु रघुपते ! मृग आज देख

खेलाउँछु अधिक जाति छ पक्रिलेऊ ८१

इच्छा थियो प्रभुजिको पनि निन्ति सूनी

जानू असल् छ भनि यै मन भित्र गूनी
हातमा धनू लि मृगका पछि आफु धाया

लक्ष्मणजिलाई बस याहिं भनी अहाया ८२
लक्ष्मण रह्या तहिं सिता सित चौकिदारी

मारीचलाइ प्रभुले पनि खुब् लधारी
पार्या तहाँ जब त दिक् बहुतै करायो

हे भाइ लक्ष्मण ! मर्याँ भनि छल् गरायो ८३
छल्का बचन् सुनि सिताजि बहुत् डराइन्

लक्ष्मणजिलाइ तिमि जाउ भनी अहाइन्
लक्ष्मणजिले हुकुम या सुनि निन्ति पार्या

हे भाइ ! जो मृग थियो प्रभुले उ मार्या ८४
ठाकुरजिले तहिं गिराइदिंदा करायो

हे भाइ लक्ष्मण ! मर्या भनि छल् गरायो
तेस्तो कहाँ मृग थियो मृग रूप धर्याका

मारीच राक्षस थियो उहि हो मर्याको ८५
ज्योती स्वरूप याहिं भयो र मिल्यो हरीमा

आश्चर्य भो सकललाइ उसै धरीमा
यस् दुष्टले पनि त यो गीत आज पायो

मन्या बुझेर सब जन कन हर्ष आयो ८६
लक्ष्मणजिको बचन सुनि सिता रिसाइन्

आँशु बहुत् नजरदेखि पनी खसाइन्
बोलिन् अवाच्य पनि लक्ष्मणलाइ ताहाँ

भज्ली मलाइ भनि मनू छ कि आज याहाँ ८७

रामदेसि बाहिक अवरत भजेन मैले

तिमै अगाडि यहिं छोड्दहु देह ऐल्हे

तिम्रो त चित्त अति दुष्ट ररयाछ जान्याँ

कामदेसि आज तिमिलाइ त शत्रु मान्याँ ८८

यस्मृतो बचन् सुनि ति लक्ष्मराजी रिसाया

बोलिन् अवाच्य भनि मित्र मनै चिताया

धिक चाण्ड ! एति भनि सूत्रसित चटपटाया

बनदेविलाइ रखवारि तहाँ खटाया ८९

सीताहरण जटायु मरण र मुक्ती

सीताजिलाइ ताहिं छोडि उठी गयाका

टाढा हुँदा नजरदेसि फरक् भयाका

देख्यो र रावरा सितातिर जील्द आयो

सन्यासिको स्वरूप लीकन रूप छिपायो ९०

सन्यासी हुन् भनि बहुत गौरि भक्ति लाइन्

पूजा प्रणाम पनि करीकन हर्ष पाइन्

बिन्ती गरिन बस गुरो ! प्रभु फार्के आई

गर्नन् बहुत प्रिय हजुरकन चित्त लाई ९१

यस्मृतो बचन् सुनि सितातिर टूटि दिंदो

को हो पति बुझ्नु भनीकन गुह्य लींदो

सोध्यो सितासित पनि पति जो छ को हो

नाम् काम समेत तिमि बताउन आज जो हो ९२

सिताजिले पनि भनिन् तब जो छ नाम् काम्

सन्यासि जानिकन कीर्ति नपाएर छल्छाम्

सोधिन् तहाँ म पनि नामहरू सुन्न फाउँ

को हौ बताउ तिमिले पनि नाम ठाउँ ९३

यर-तो बचन् सुनि सिताकन हर्न आँटी

नाम् काम् तहाँ सब कह्यो रति भर न टाँटी
बोल्हो अबाच्य पति मानि मलाइ लेऊ

रामचन्द्रलाइ तिमिले अब छाडि देऊ १४

यर-तो बचन् सुनी अलिक् मनमा डराइन्

बातले त दुष्टकन तृष्ण सारिको गराइन्
हे दुष्ट रावरा ! तँ आज अवश्य मलार्स्

ऐल्हे जसै प्रभुजिका अधि याहिं पलार्स् १५

यर-तो बचन् सुनी रिसायर जल्दि उठयो

धार्यो स्वरूप र अब हर्हु मनोर हुटयो
निश् बाहु दश् मुख शरिर् पानि शुद्ध कालो

देखाइ सब कन त राम् मन भित्र हाल्यो १६

सीताजीलाइ मनले चिह्निकन मनमा मातृवत् बुद्धि गर्दो
हातले मैले हुँदामा अनुचित छ भनी स्पर्श केहि नगर्दो
आपनानइसब्जामिन्माधसिकनजमीनैजल्दिहात्लेउठायो

सीताजीलाइ रथ्मा धरिकन दगुर्यो रामदेखी हुटायो १७

हाराम् ! लक्ष्मरा ! एतिमात्र मुखले * बोलैर साहै रुँटी

तन् मन राम निषे धरेर बहुतै * व्याकुल् निरन्तर हुँदी

देखा ताहिं जटायुले र उडि गै * रथ् चूर्सा पारीदिया

घोड़ा चूर्सा गराइ फेर धनु समेत * टुक्रा गराई दिया १८

रावराभन् बरिथीयो भटपट गरिखुब् हातमा खड्ग लीयो

काटयो दुवै पखेटा रिससित त तहाँ भूमिमा मारिदीयो

बाधा पाई जटायु पृथिवी तल गिर्या फेरि रथ्को तयारी

जल्दीपार्योसिताजीलिइकनपुगिगोटुष्टत्योसिन्धुपारी १९

आकाशमाजब्रह्ममूकगिरिका* ऊपरसिताजी पुगिन्
 आपनारसङ्गहनाफुकालिबलियो* पोको बनाई लिडन्
 रामूलक्ष्मण्कनयोदिउन्भानितहाँ* पोको खसालिन् पानि
 सुथिबले त गुफा विषे धरिलिया* कग्लेखसाल्योमनी १००
 सीताजीलाइ लडा लागि असुरपाति मातृवत् बुद्धि गर्दो
 भित्री जुनहो बधैचा ताहिं असल अशोक वृक्षका बीच धर्दो
 सेवा सुब् गर्न लाग्यो तरपानि मनमा माडले दुःख पाडन्
 हाराम्! हाराम्! जगन्नाथ! यहिबचन गरिराममाचितलाइन् १
 मारिच् मारेर फिर्था प्रभु पानि वनमा देखिया ताहिं भाई
 रामले ताहिं विचारया मन मन् ड कुरा भाइ पुनै नपाइ
 माया सीता बनेकी अलिकति पानि यादु दैन ड भाइलाई
 साँचै सीता डनैहुन् भनिकन मनले मन्दछन् चाल्न् पाई २
 यो बातखोल्दिनगुह्यारारूढ मपनी* मानुन् सिताहुन्भनी
 सिता निश्चय हुन्भनीति रिसले * लडन्न् रिपूथ्यै पनी
 यस्तोनिश्चय मन् भयो प्रभुजिको* लक्ष्मण पुग्या मट्ठहाँ
 सोदया श्रीरधुनाथले किन सिता * छाडेर आयौ यहाँ ३
 लक्ष्मणालेजबत्योहुकुम्सुनिलिया* बिन्ती गर्या त्यैधरी
 जो दुर्वाच्य सिताजिले गरिलिडन् * वयैहुन्न त्यै बात सरी
 मारिचकोछलकोबचन्सुनिबहुत् * दुर्वाच्य बोलिन् जसै
 सम्भायाँ भरिसक् अनेक् तरहले * लागेन बिन्ती कसै ४
 फेर उत्तर प्रभुले दिया अनुचितै * तिनले भनुन् ता पनी
 छोड्नु कति थिएन दुर्वचनले * स्त्री हुँन्ति सीताभनी
 एती बात गरि राम आश्रमविषे * जल्दी कदम् ली गया
 देख्यानन् २ सिताजिलाइ बहुतै * शोकगर्नलाभदाभया ५

कीताराक्षसले हरयोकि बनमा * का दुष्टले पेद भरयो
एकथोक्वयातमयोचवश्यग्रहिले * कुन्दुष्टकोखेल्परयो
बनदेवी हरलाइ मालुम भया * बिरतार बताऊ यहाँ
सीता मेरि पियारिदेस्तिनमता * जान्छु सिताछन् जहाँ ६

हावाले हल्लियाका तरुवर ! गिरिका हे लताका निकुञ्ज
मेरो यो दुःख देख्ता तिमिहरू किनहो वस्तछौ मौन आज
वामांगी मेरी प्यारी अतिशय शुशिला जानकीलाई कस्ले
हर्दोभो, हे लता हो ! भनन भन कहाँ छन् ति सीताजी ऐले ७
हा सीता ! हे पियारि ! मकन वन बिपे छोडि पारी अनाथ
ऐले बस्छ्यौ कहाँ गै अतिशय दुखले जर्जरै पारि गाथ
हे मेरी प्राण प्यारी ! जनकनृपसुता ! लोककी श्रेष्ठ नारी !
आउ भट्टै, मलाइ न धस न अहिले दुःखको यो कटारी ८
गोल् काँसीका सरीका अधर पनि थिया पुष्ट जंघा भयाकी
बाँधी काञ्ची कमरमा मम हृदय महाँ हर्हमेशा रह्याकी
यस्ती सीताजिलाई तिमिहरू बिचमा देख्छकी कोहि जन्ले
साँचो साँचो बताऊ बिरहि बुझि यहाँ रामलाई तिमिले ९
माझा शूगा परेवा हरिण मुजुर हो ! यस् वनैमा रह्याका
मेरी प्यारी सँगैमा पनि घरघडी बद्ध प्रेमै भयाका
देख्यौ की जानकीजी बल जफत गरी दुष्टले ताँनियाकी
साँचो ऐले बताऊ तिमि हर्छु ति कता छन् गएरै बस्याकी १०
जगतमा कहिल्यै सुनको मृग, न सुनियो किन फस्न गयो म त
विधि पनी किन आज निठुर भयो, तिमि विना सुख साधन सब् गयो
कति भन्या तिमिलाइ घरै बस, तर गर्यौ तिमिले अतिनै हठ
फल मिल्यो त्यसकै तिमिलाइ यो जगतमा प्रतिदिन् दुख भोग्नको ११
विपद औ सुखमा सडमा रही, मकन साथ दियो अति दुख् सही
कसरि आज भुलू म तिमिकन, अब त व्यर्थ भयो मम जीवन १२

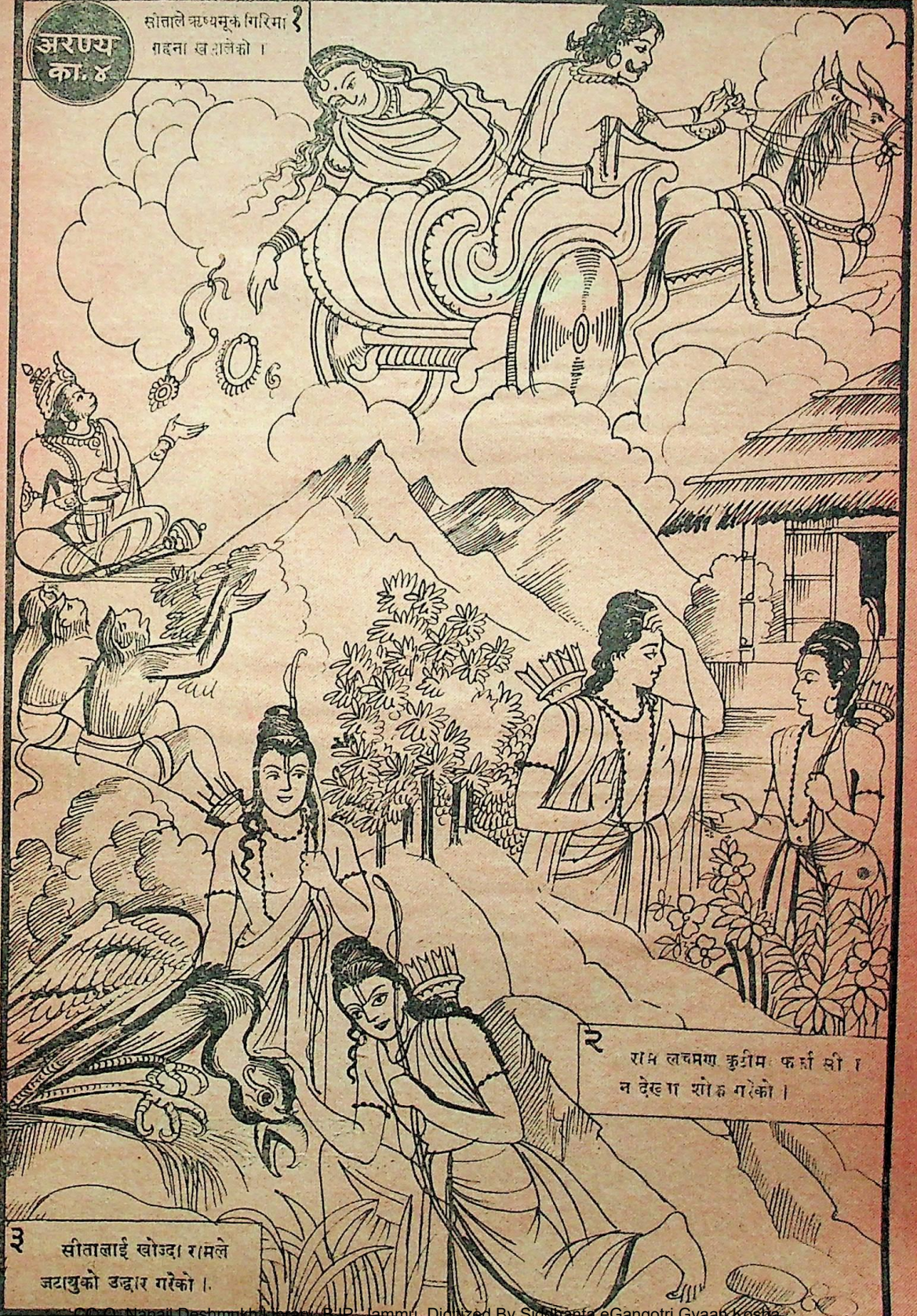

यस्मत्तारितरितरोधिरसोधिरेधुनाय् * जानै रवरूपी पनी
 जसूतो मानिस गर्द सोहि रितले * हा मेरि रिते !! मनी
 फिर्या तेस् वनमा बडा बिरहले * सोझा नपाई उसै
 यै निचमा बनमा त रथ र धनुका * देरुया अनेक टुकुत्त सै १३
 मन्धन् लक्ष्मणालाड भाई ! तिमिले * देरुयो यहाँको त चाल्
 अर्को आड जिति लियाछ निचमै * मैले त देरुयाँ कुचाल्
 एतीनात् गरि राम् अलिक परगया * देरुछन् त पल्टी रही
 चिन्है लाड कठिन् जटायुकन ती * दुवै पखेटा गर्द १४
 अजान् कति थिएन ता पनि तहाँ * मन्धन् अगाडी सरी
 चिन्हैको निचिन्है गरेर भगवान् * लीला नरैको गरी
 हे भाई ! धनु देउ दुष्ट मिलि गो * माहू म बारौ धरी
 खान्या एहि रहेछ हेर बुभियो * पल्टेछ खुन्पेट्भरी १५
 सून्या नातर जटायुले पनि हवाल् * वृत्तान्त चिन्ती गर्या
 सुन्दा पूर्ण दया भयो नजिक गै * दाम्यार सन्ताप हर्या
 सीताको समचार सबै कहि तहाँ * साम्ने जटायू मर्या
 रनान् दाहा गरि मासु पिराडहरुदी * क्रीया प्रमूले गर्या १६
 भवती राखेर राम्को स्तुति गरि बहुतै मोक्ष सायुज्य पाई
 पौंच्या धाममा जटायू प्रभु पनि नरको ठिक्क लीला जनाई
 वनवनमा फिर्न लाग्या बिरह गरि गरि सोछ्छन् जाहिं ताहिं
 दोश्रो देरुन्या अरु फेर सकल बन ढुँड्या एक पनी काहिं नहिं १७
 छातीमा मुस् भयाको शिर पनि नहुँदा नाम्कनै रह्याको
 चारचारको शरभम पुग्या दुइ अति बलिया दीर्घबाहु भयाको
 राक्षस् थीयो तहाँ एक बरि कनत्र क्षपिस ब्रह्मातले खै चिखान्या
 तेसैका बाहु निचमा रघुपति परदा रोकियो मार्ग जान्या १८

अरण्य
का. ४

सीताले कृष्णमूक गिरमा ?
गहना खसलेको ।

२ राम लक्ष्मण कुटीम फर्ति सी ।
न देखा शोक गरेको ।

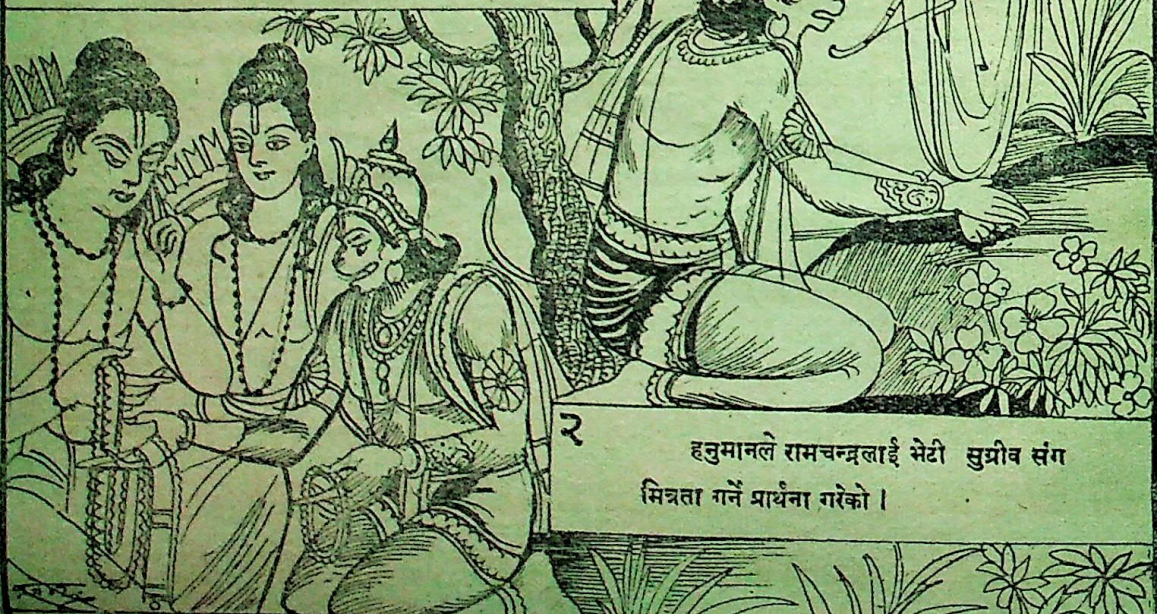
३ सीतालाई खोज्दा रामले
जटायुको उद्धार गरेको ।

किष्किन्धा
का. १

३
श्र रामका साथ सुग्रीवले मित्रता गरी सीताको
पत्ता लाउने प्रतिज्ञा गरेको ।

२
हनुमानले रामचन्द्रलाई भेटेी सुग्रीव संग
मित्रता गर्ने प्रार्थना गरेको ।

सुग्रीवजीले श्रीरामलाई सीताको श्राभूषण

राक्षसले धेरियाको बुझिकन रघुनाथ मन्दछन् माइलाई
 हे लक्ष्मण ! देखिलियो अबबिचपरियो निल्छकी हामिलाई
 ठाकुरजीका बचन्डसुनिकन बिनतीताहिलक्ष्मणजिगर्छन्
 हेनाथ ! क्याडरछयस्कोदुइमइदुइहात्काटिछूयाहिंमर्छन् १९
 एती बातगारि हात् दुवै सहजमा * काटी खसाल्या जरै
 राक्षसले पनिहात् गिरयोजब तहाँ * आश्चर्य मान्यो तरै
 सोछयोआजम विरकोपानिसहज् * हातै खसाल्यो यहाँ
 को हो क्या मनमा लिएर बनमा * दुल्छौ छ जानू कहाँ २०
 उत्तर श्री रघुनाथले पनि दिया * हाँसेर विरतार् गरी
 सून्यो राम मनी तहाँ र मनले * चीन्ह्यो इनै हुन हरि
 ठाकुरजीकनचीहिसुश्रुअधिकमै * विरतार्अनेक्फेरगर्यो
 हेनाथ ! आजचिन्ह्याहजुरकनयहाँ * पायोरसबन्ताप्टरयो २१
 ब्रह्मादेखि अबद्य पाड बरदान * गन्धर्व हूँ ता पनि
 राम्रो छु भनि गर्व भो र ऋषिता * साहै नराम्रो मनी
 हाँरयाँ केहि र अष्टनक्र ऋषिले * राक्षस् भयार् लौ मनी
 पैल्हे श्राप गरीदिया पाछि त फेर * मुक्ती बत्ताया पनि २२
 राक्षस् मैकन फिर्दछ्याँ म रिसले * शिर इन्द्रजिले हरया
 ब्रह्माको बरदान थियो र मजियाँ * इन्द्रादि सबछक्परया
 शीरै गै पनि यो जिया अब करो * गर्ला मनी खुन् दया
 आयो इन्द्रजिको र खानकनमुख * छाती निषे दी गया २३
 चारचारकोशतलक् समाउन मनी * लामा त हातै दिया
 सो हात् आज गिराइबक्सनु भयो * याही तलक् ई थिया
 जस्तो युक्ति ति अष्टनक्र ऋषिले * पैल्हे बत्ताया तहाँ
 तस्तै ठिक्कभयोइहात् गिरिगया * मुक्ती त पायाँ यहाँ २४

वया बात धन्य रहेहु आज म प्रभु*आगा गर्याथ्यौं जति
 रातोदिन् रटना थियो चरसाको * भैगो शरण्को गति
 खाडल् खुब् गाहिरो खनेर उसमा* यो देह मेरो धरी
 पोली भरम गराइबवसनुहवस् *जान्दूम संसार तरी २५
 सीता पाउनको उपाय बिनती * गन्याहु साँचो गरी
 मन्या यो बिनती सुनेर हरिले * पोलीदिया खाक् गरी
 सुन्दर शुद्ध रत्नरूपधर्यो प्रभुजीले*खुशमै दिया वस् पनी
 भकीले बहुतै गर्यो रतुति रत्यो*पौंच्यो परमधाम्पनी २६
 हेनाथ! सीताजिमिलिनन् अतिमिशवरी छन जहाँ ताहिं जाऊ
 सोहै भकी छ तिम्रा चरसा कमलको ताप तिनको छुटाऊ
 एहि बिनती जगन्नाथसित गरि जब धाम् त्यो गयो राम फेरी
 आश्रममा पौंचि दर्शन शवरीकन दिया खुब् कृपा राखि हेरी २७

पुत्रि हुन् इनी भिल्लवंशकी । शवर नामका कोहि भूपकी

मुनि मतंगको प्रार्थना गरी । भक्तिनी भइन् 'रामकी' बडी २८

आसनदेखि उठेर जल्दि शवरी *रामका चरसामा परिन्
 सकम्भरको बहुतै पुजा गरि तहाँ * हात जोरि बिनती गरिन्
 हेनाथ! हीनकुलकी रित्रजति मगरीन् * जान्दीन तिम्रो रतुती
 आधारमात्र फगत छ त्यै चरसामा * यसूतै छ मेरो गति २९
 निरतार सब गुरुदेखि पाइ गुरुको * आज्ञा मनैमा लिई
 कैहे देखहु हजूरलाड भनि खुब् * तनमन् हजूरमा दिई
 पुजा नित्य हजूरको गरि यहाँ * स्वामित! बसेकी थियाँ
 हे नाथ! आज दया भयो हजूरको * प्रत्यक्ष देखी लियाँ ३०

क्याले आज बहुत प्रसन्न हुनुमो*कुन् काम मैले गर्छौं
 योगीका मनले नभेटि सकिन्या* मैले त दर्शन गर्छौं
 यसतो ब्रिन्ती सुनी दया बहुतमो* हेतू प्रभुले कहा
 उच्चनिचस्त्री पुरुषै विचारि नमता * सुशुद्ध भक्तीभया ३१
 नौ साधनकि तमकिछन्ति नउमा* पैलहो त सत्सङ्ग हो
 पैलहो साधन यो भयो पनि भन्या* बाँकी रहेका ति जो
 आठ साधनहरु हुन्तिता क्रमसितै*मिल्छन् असल सङ्गले
 सत्को सङ्ग भयो सबै बनिगयो* क्या हुन्छ कूसङ्गले ३२
 सत्सङ्गै मै रह्याकी दिन दिन म उपर भकि ठूलो भयाकी
 सज्जनको सङ्ग पाईकन सब गुराका पार पाँची गयाकी
 देख्यौं मैले दर्शन दिन भनि सुशिले आज आफैं म आई
 दियाँ दर्शन र पायौतिमि अधमभया पाउँछौं क्या मलाई ३३
 मुकि मो आज तिम्रो सब फजिति छुट्यो सुशि मै आज जाऊ
 मेरी सीता कहाँ छन् कहू सबर भया त्यो पनी सब बताऊ
 हूकुम्जरसै सुनीथिन् तब ताहिं विनति गर्दछिन् क्या बताऊँ
 सर्वव्यापी हजुरले बुझिन नसकिन्या एकस्तीछैन ठाऊँ ३४
 साँचो ब्रिन्ती गर्छौं यो तर पनि नरको आज यो रूपधारी
 आज्ञा मो ता म ब्रिन्ति पनि हजुर विषे गर्दछु काल विचारी
 सीता लड्का विषे छन् अब त हजुरले भेटि सुधीबलाई
 बकरयाजाबसतिगर्न नजति छ सबतिकाम बिल्कुलै पारलाई
 पम्पा भन्या तलाऊ पनि नजिक हुन्या ऋष्यमूक् पर्वतैका
 टाकुरैमा ति बरछन् अति फजिति भई दिन बिताई सधैका
 बालीको डर हुनाले ताहिं बहुत बरया बालि जाँदै न ताहाँ
 बालीलाई न जानू भनि कनछ शर प्रसन्न गर्छौं ब्रिन्तीयाहाँ ३६

सुधीव्रसीतमित्यारिगनुसखकाम*हून्या छ सिद्धि पनि
 मिल्निन्आजमहेरखाकशरीरयो* गर्ह नजिकमा भनी
 विन्ती पारि चिताविषे पारि शरिर* जोहो उसबखाकगारिन्
 ठाकुरका अति भवितले ति शबरी* संसारसागर तारिन् ३७
 वयादुर्लभ रघुनाथसुसी हुनगया* जातकी अधममै पनी
 श्री रामका अधि देह छोडिकन ती* पौचिन् परमधाम अनी
 ब्राह्मण भैकन भवितगर्दछ भन्या* उरुकातभन् वयाकुरा
 जोकोहीपनि भक्तभोपानि भन्या* योगिति हुन्छन् पुरा ३८
 हेलोकहो! रघुनाथजिका चरसाको* भक्ती छ मुक्ती दिन्या
 जो जानीकन कामधेनु सारिका* रामहुन्मनैमालिन्या
 वया गर्दौं अरु मन्त्रयन्त्रहरुले* छाडेर सब् राममा
 तन् मन् लाउ अवश्य जान मनले* सारमिल्छयैकाममा ३९

इति सुब्बा होमनाथात्मज पं० केदारनाथ र पं० रामजी उपाध्याय कृत छेपक समेतको नेपाली
 कवि भानु भक्ताचार्य कृत रामायण आरण्य काण्ड समाप्त ।

—*~*~*—

नेपाली साहित्य गगनमा सूर्य झै प्रसिद्ध सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका ग्रन्थरत्न

अट्टारहपर्व महाभारत चमड़ा ढकनीको दाम २५।

श्री कृष्णचरित्र चमड़ा ढकनीको दाम १०।

आठै काण्ड रामायण चमड़ा ढकनीको दाम १०।

दूलो श्रीमद् देवीभागवत चमड़ा ढकनीको दाम ९।

सचित्र नेपाल दिग्दर्शन इतिहास १ के दाम ८।

यो समग्र पुस्तकको सेट एकै पटक रु० १०० पेशगी पठाई मगाए खर्च पनि माफ हुन्छ ।

पुस्तक पाइने ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

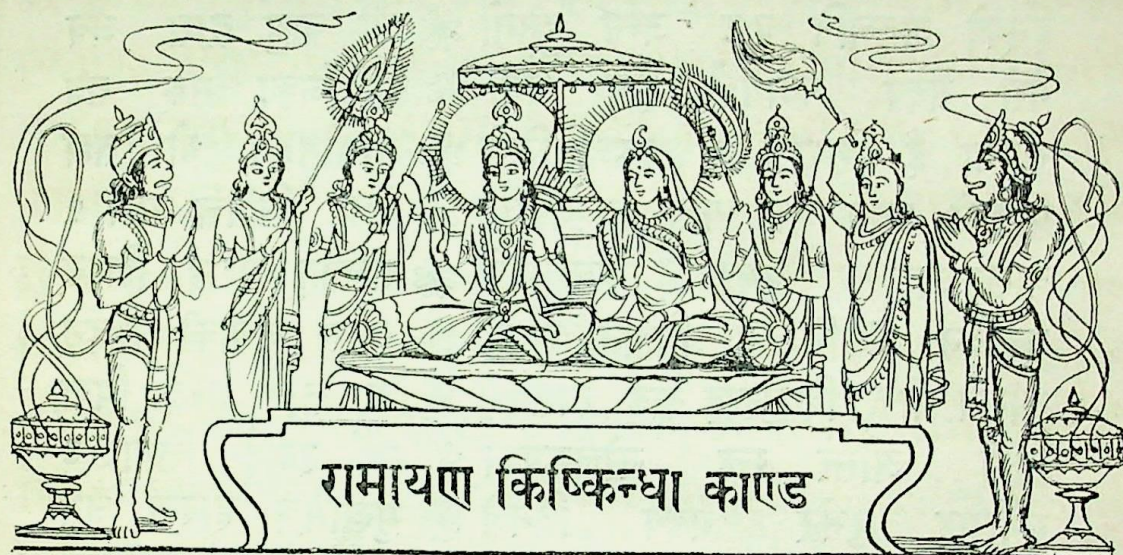
हितैषी कम्पनी

बाराणसी १ (बनारस सिटी, b)

सुब्बा होमनाथात्मज केदारनाथजी र पं० रामजी उपाध्यायकृत ज्ञेयक समेतको

✽ महाकवि पं० भानुभक्ताचार्यकृत ✽

रामायण किष्किन्धा काण्ड

हनुमान परिचय, हनुमानराम भेट र सुग्रीव राम मित्यारी

जरसै मुक्कतभई गडन् ति शबरी ✽ सञ्जातसुनीरामपनि
 जान्छु आज मङ्गल्यमूक गिरिमा ✽ सुग्रीव भेट्छु भनी
 जान्छु याकोशुभरिकोतलाउमिलिगो ✽ पम्पा भन्याको पनि
 चीन्हा श्री रघुनाथले शबरीले ✽ यैहो भन्याको भनी १
 माछा कच्छप चल्दछन् कमलको ✽ सञ् गिर्छ केसर तहाँ
 केसरले जब छोपियो पनि भन्या ✽ देखिन्छ जल् पो कहाँ
 नीलालालसफेदकमलपानिअनेक ✽ रङ्का भयाका तहाँ
 बोल्छन् हंस चकोर सारसहरू ✽ लाटा वनसेरा जहाँ २
 जरतो निर्मल हुन्छ सन्तहरूको ✽ मनसोहि माफीकजल्
 निर्मल देखि प्रभू प्रसन्न हुनुभो ✽ लाग्यो र साह्रै असल्
 केहिजल्पानि पानगरी सकल वन ✽ हेर्छु उरै बिचमहाँ
 देखुया सुग्रीवले रडाकि हनुमान् ✽ लाड अहाया तहाँ ३
 रामका भक्त प्रसिद्ध सुग्रीवजिका ✽ मन्त्री हनुमान् थिया
 भूको भर्कन हर्न शंकरजिले ✽ औतार साक्षात् लिया

ठूला पण्डित बंद व्याकरणको * वेदान्त ज्ञाता तथा
 भक्ती मार्ग महौ इनी दृढ थिया * रामका उपासक बडा ४
 इनको अञ्जनि बाट जन्म हुनगो * श्री वायु द्वारा जब
 मेरो भक्ष्य पदार्थहो कुन भनी * माताजिका सङ् तब
 सोध्या ई शिशुले र अञ्जनिजिले * भन्दीभइन् यो तहाँ
 पाकेको अनि रक्त फल् छ बढिया * तिम्रा निमित्तै महौ ५
 बालकलाइ बुझाइ यस्तरहले * सन्तोष गराई लिइन्
 एकदिन अंजनि ती विहान पखमा * अन्तै गयाकी थिइन्
 लाग्यो भोक शिशुलाइ खूब त्यसघरी * के खाउँ भन्दै थिया
 साही औसर रक्त गोलरूपका * सूर्यै उदाई लिया ६
 सूर्यैलाइ बुझेर भक्ष्य तिनले * मुखभित्र हाल्या जसै
 सूर्यास्तै सरि भै गयो क्षणमहाँ * गाढान्धकार भो तसै
 द्यौताहेरू मिलेर वायुसुतमा * यो बात भन्छन् तब
 छाडो देउ इ सूर्य हुन् यसघरी * चाँडै तिमीले अब ७
 द्यौताको सब बात त्यो ति शिशुले * मान्दा भयानन् जसै
 बज्रै लोकन इन्द्रले कुपित भै * मुख ताकि हान्या तसै
 लागी बज्र ति बालको मुख तहाँ * लामो र बांगो भयो
 सोहीकारण अंजनी सुतजिको * नाऊँ हनूमान रह्यो ८

बालीको छल हो भन्या बुझि तहाँ * हातले इशारा दिया
 औरै कोहि रह्याछ सज्जन भन्या * हाँसेर हेरी लिया
 ब्राह्मणको लडका बनेर हनुमान् * जाऊँति को हुन् कहाँ
 जान्छन् वयामनमाछ सब वरिपरि * हेरेर दुल्छन् तहाँ ९
 सुभीबले हनुमानलाई जब यो * हुकुम दिया जा भनी
 ब्राह्मणको लडका बनेर हनुमान् * रामका हजुरमा पनी
 पौँचीपाठसितबिन्तिपारिश्रवकाम् * सोध्या प्रभूको जसै
 विस्तार नामर कामको प्रभुजिले * खुशमै बताया तसै १०

सुग्रीवको हनुमानले पानि तहाँ * बिरतार बिनती गरया
बोक्कू श्री रघुनाथलाइ भनिफेर * आपनूरवरूपमदधरया
रामलक्ष्मणकनबोकिजल्दीहनुमान * सुग्रीवका पासमा
पौंचाऊँ रघुनाथलाइ भनि सुब्ब * कूचा ति आकाशमा ११
जल्दी पर्वतका उपर पुगिगया * छाया निषे राम र ह्या
सुग्रीवलाइ खबर दिनाकन तहाँ * जल्दी हनुमान गया
बिरतार पायर आड सुग्रीवजिले * दर्शन प्रभूको गरया
हाँगा कोमल माँचि आसन दिया * आनन्दमा ती परया १२
आसन सुग्रीवलाइ लक्ष्मणजिले * दीया हनुमानले
लक्ष्मणजीकनवरनआसनादिया * ताहीं ठुलो ज्ञानले
सीता जुनगहना खसालि गडाथिन् * हाजिर गराई तहाँ
लाग्या सुग्रीवभन्न लाइ ड कुरा * रामका हजूरै महौ १३
हारा लक्ष्मण ! यै पुकारि मुखले * ववै नारि आकाशमा
जान्थिन सङ्गहना फुकालीकनता * हाम्रा यसै बासमा
गिन्या पाहरित पोखसालिति गडन् * चीन्हीन याहिं थियाँ
कस्का हुन्यहि चीन्हि बक्सनु हवस् * यै हो हजूरमा दियाँ १४
एती बिनति गरी दियाति गहना * देख्या प्रभूले पनी
चीन्ह्या सङ्गहना रशोक बहत मै * हा ! मेरि सीता मनी
रोया छाति निषे धरेर गहना * नाना विलापले जसै
लक्ष्मण सुग्रीवले बुझाइ ड कुरा * बिनती चढाया तरै १५
हे नाथ ! रावरा लाइ मारि सहजै * सीताजी लाइ यहाँ
हाजिर हामि गराउँला हजूरमा * त्यो दुष्ट जाला कहाँ
एती बिनती तहाँ जसै ति दुडले * रामका हजूरमा गरया
साक्षी श्री हनुमानले पानि तहाँ * अग्नीजिलाई धरया १

अग्नि साक्षी धरै सुग्रीवजिले *रामथ्यें मित्यारी गरी
 बाहाँ जोरि सखा भई नजिकमा *एकदिन रही त्यै धरी
 सुग्रीवले तहिं निन्ति बात्पनि गर्या * हे नाथ फजीती सही
 बालीका डरले बहुत दिन बित्यो * एसै जगामा रही १७
 याहाँ बालि त आउँदै न छ शराप् * मातङ्गजीको र पो
 पायाँ बरन नहीं मन्या मकन ता * कसले बचाऊँ दथ्यो
 बालीको बल निन्ती गर्हु अहिले * जरदेसि सब् डर्दछन्
 कसुतै बीरहउन् लइया पानि मन्या * लइया सबै मर्दछन् १८

तेस्का साथ रणगर्न संमुख हुनन् * योद्धा जउन् जन् गई
 बालीमा बल जान्छ आधि उसको * बीर इन्द्रजीको भई
 सोही कारण सुरू असुर मनुजमा * जो बीर छन् यस धरी
 डरछन् ती र प्रमत्त बालि छ बुझी * आफू अजेयै सरी १९

ठूलो बीर मयपुत्र राक्षस थियो * मायाविता नामा थियो
 बालीसीत लड़ाई गर्न भनि त्यो * आयो र हाँक सून् दियो
 बालीले पानि दौडि गैकन तहाँ * हान्या मुठीले जसै
 बाधा पाई डराइ भागि उ गयो * लाग्या पछाडी तसै २०
 बालीका पछि लागि मै पानि गयाँ * राक्षस गुफामा गयो
 टोकामा त मलाइ राखि बिर त्यो * फेर भित्र जाँदो भयो
 मैन्हा दिन् बितिगै गयो तपानित्यो * फर्केन बाली जसै
 सारहै दिक् मथियाँ कसोगउँ मनी * आयो रगत पो तसै २१
 लौ बाली त मरेछ हेर रगतै * आयो गुफा देखि ता
 मैलाई पानि फर्कि माई रिसले * गुफा थुनी छुँ म ता
 यस्तो बुद्धि भयो र पत्थर ठूलो * ल्याएर गुफा थुन्या
 फर्की आउन मन गर्या पानि सहज * निरकीन सब कह्यो २२

यसतापाहरितस्त्रुथुन्यारमाफिरयाँ * वाली मरयो लौ मनी
 सब्बिरतार सुनि मन्त्रिले मकनता * राजा बनाया पनी
 राजा मैकन राजभोग् पानि गर्याँ * वयै दिन् पछी वाली ता
 राक्षस् मारि फिरेर दाखिल भयो * रीसाड मैमाथि ता २३
 तेस् दिन् देखि डराड याहिं म रह्याँ * मेरी त पत्नी पनी
 बल्जफ्तीरित भोग गर्छ गर्छ वया * पुग्दै न जोर वयै मनी
 याहाँ आउन सक्ने भया यहिं पनी * आर मा न्या थियो
 पापको वया डर मान्छ त्यो र बलले * जरले बुहारी लियो २४
 सारहै दुःख भएर सुयी वजिले * बिन्ती गर्याको सुनि
 सुयी वको अब दुःख हर्दछु मनी * अंतर कराले गुनी
 खातिर दी प्रभुले भन्या सुनसखे ! * त्यो वाली मारी यहाँ
 तिम्नो राज्य गराउँला अब उपर * जोर चल्छ तेस्को कहाँ २५
 यस्तो सत्य वचन सुनी प्रभुजिको * शङ्का पर्यो तै पनी
 सक्छन् वया प्रभु बालि मार्न कनता * ठूलो छ वाली मनी
 वाली लाड बहुत बीर बुझि तहाँ * रामका अगाडी सरी
 वालीको आघिको पराक्रम कइया * बिल्कूल विरतार गरी २६
 एक दिन दुन्दुभि नाम राक्षस ठूलो * आर हाँक्स्त्रुदियो
 वालीले सहजै निमोठि कन शिर * छुट्याडहात्मा लियो
 सोही फ्याँकि दिँदा यहाँ गिरि गयो * चारको शजगामा जसै
 छीटा पर्न गयो बहुत रगतको * ऋषी रिसाया तसै २७
 वाली लाड शराप् दिया अब यहाँ * आइस् भन्या तै पनी
 शिरजूदा भड पृथ्विमा गिरि ग्यास् * जरतै गिर्यो यो मनी
 यो मालूम मलाई सब्ब अघि थियो * सो जानि याहाँ रह्याँ
 तेस्लाई पनि यो छ याद तब म तेस् * वीर देखि नाँचो भयाँ २८

सोही शिर अम तक् द पवत सरौ * सोपयावनसवनूमया
 बाली मारन समर्थ ताहिं चिन्हैला * मेरो त शेखी गया
 इ बात सुथिवको सुनी मलक छै * इन्लाई मन्या भयो
 पयाँवया शिर ताहिं पाउका अंगुलिले * चालिसको शूतक गयो ६
 देरुया सुथिवले तथापि मनमा * शङ्का त फेरी रह्यो
 सवधन वयाइत बालि मारन कनता * ठूलो द मन्या भयो
 सातातल् बृक्ष इ दन् इ एक शरले * छेइदन् त मार्दन् मनी
 सुथीवको मनमा भयो र इ कुरा * विन्ती चढाया पनी ३०
 हे नाथ! विन्ति मगदहू अरु पनी * यस्तो द बाली मनी
 एही शिर कन पयाँकि मात्र मनले * मानेन विश्वाश पनी
 बालीले यहि ताल वृक्ष कन ता * बूटा बराबर गनी
 हल्लाएर खसालि दिन्छ जतिदन् * सम्पूर्णा पत्ता पनी ३१
 इ ताल वृक्ष पनी यहाँ हजुरले * एक बारा ऐल्हे धरी
 सन्मा छिद्र गराई बक्सनु हवस् * बुझ्नुया छमन् खुब गरी
 एती विन्ती तहाँ ति सुथिव जिले * राम्थ्यै जसै ता गर्या
 राम्जीले पनि लौ भनेर खुशिले * हात्मा धनुर्बाण धर्या ३२
 बाण प्याँवया प्रभुले र बेगसित गयो * सात ताल भेदन् गरी
 पर्वत भूमि समेत बिदारि पर गो * साम्ने सबै साफ गरी
 ठोकामा फिरि आइ बाण जब परयो * सुथीवजी दक् परयो
 साक्षात् श्रीपति हुन् मनी चिन्हितहाँ * राम्कोर तुती खुब गरयो
 हे नाथ! बल्ल चिन्हया अहो! सकलका * आत्मा जगन्नाथ मनी
 माया देखि फरक् भयाँ म अब लौ * लाग्दै न माया पनी
 वया गर्हु अब पुत्र दार धनले * सम्पूर्णा इ दुर रहन्
 मेरा सब दश इन्द्रियै हजुरका * सेवा टहल्मा रहन् ३४

यै पाहले जब तो गरया र तुतितहाँ * रामले तत्त यो सब सुनी
 यो ज्ञान आजन छुँ मनी प्रभुजिले * अन्तर करालो गुनी
 मायाले अति मोह पारि रथुनाथ * हाँसेर बोल्या जसै
 सुग्रीव मोहभया बचन सुनितहाँ * त्यो ज्ञान निर-या तसै ३५
 हे सुग्रीव सखे ! मलाई दुनियाँ * भन्न मित्यारी गरी
 कुन चीज सुग्रीवलाई दीकन गया * आपत्ति तिन्को हरी
 यो लोकको अपवाद मेट्हु अबता * वाली छ ऐले जहाँ
 ताहाँ गैकन हाँक देउ तिमिले * त्यो वाली माई यहाँ ३६
 ऐल्हे राज्य गराउँछु भनि तहाँ * रामको हुकुम भो जसै
 सुग्रीव सूशिमर बालिकन सुन् * हाँक्या बचनले तसै
 किष्किन्धा पुरिका नगाचिवनमा * आएर हाँक सुप् गरी
 सुग्रीवजी जब ता रह्यानु भिखन * वाली छुट्यो तेसुधरी ३७
 वाली सुग्रीवको लडाईँ पानि भो * सुग्रीव एकदरा अड्या
 सकथ्या सुग्रीवले कहाँ सहजमा * वाली बिरैले धड्या
 बाण छोडीकन बालिलाड अबता * मार्नन् प्रभूले मनी
 एकक्षरा तायाहि आशलो टिकि गया * धुरसा दिंदामा पनी ३८
 वाली सुग्रीवका दुरुरत अनुहार * एक देखिरामले जसै
 बाराथा म्याटिकि सवनु मुश्किल भई * सुग्रीव भाग्या तसै
 पौँच्या श्री रथुनाथका हजुरमा * काँपतै र छद्दै रगत
 बल् तोडिकन बालिले हरिलियो * एक देह पौँच्यो फगत ३९
 सुग्रीवले तहिं निन्ति सुपासित गर्या * हे नाथ ! मलाई तहाँ
 मार्नाको यदि मनु छ पो पानि मन्या * जोर चल्छ मेरो कहाँ
 ओफैले यहिं मारि बसनु हवन् * रुवामित ! हजुरले पनी
 शत्रुलाई लगाड मार्न त उचित * होके सखा हो मनी ४०

सुग्रीवका ड बचन सुनीगहमरी * ओशू प्रमूले धरया
 सुग्रीवजीकन खातिरी दिडतहाँ * योनात् प्रमूले गरया
 हे सुग्रीव सखा! दुरुरत अनुहार * एक देखि शङ्कामयो
 मर्नन मित्र भनेर पो डर हुँदा * बाँचेर वाली गयो ४१
 चिन्हूँ देह बिषे धरेर अहिले * जाऊ र हाँक् देउ फेर
 बालीलाड म मारिदिन्छु सहजै * लाग्दैन ऐल्हे त बेर
 यरतोनात्गरिखुब्शपथपनिगरी * सुग्रीवको मन् भरी
 आज्ञा लक्ष्मणालाड बक्सनुभयो * फुल्ल्याउ माला धरी ४२
 त्यो माला पहिराई भाड! तिमिले * जल्दी पठाऊ तहाँ
 हाँक् दीउनु अब बालीलाड अहिले * माहूँ म छोड्छु कहाँ
 लक्ष्मणलेपनियोहुकुमसुनितहाँ * माला लगाई दिया
 त्यो माला पहिरेर सुग्रीव गया * बीरबालिजाहाँ थिया ४३
 बालीलाड सुनाड हाँक् बहुत दी * सुग्रीव बरयाथ्या जसै
 बालीले पनि शब्द सुग्रीवजिको * सुन्दा उठयो रीस् तसै
 आश्चर्यै मनमा भयो अधि भन्या * उठयो पछी रीस् पनी
 मुक्का खाड लधारियो तपनी फेर * फक्क्यो भगूनाभनी ४४
 बालीलेपनि फेर कछाड करितयार * मै जान लाग्या जसै
 ताराले त नजाउ यस् बसतमा * भन्दै समातिन् तसै
 कोही बीरबलवान् सहाय मिलिपो * सुग्रीव आया यहाँ
 साहायै नभया त एहि धरिमा * सुग्रीव फिर्था कहाँ ४५
 ताराका ड बचन सुनेर बलवान् * बीरबाली बोल्छन् तहाँ
 हे प्यारी ! नडराउ को छ म सरी * बीर आज दोश्रो यहाँ
 सुग्रीवलाड सहज् सहाय सहितै * मारेर फिर्न्या म छु
 बीर हूँ हाँक् दिंदा कसोगारि बसै * शङ्का नमान्या कहूँ ४६

बालीका इ बचन् सुनीकन तहाँ * ताराजिले फेर पनी
 मन्दिनवात्कहुसूनीबक्सनुहवस् * वया मन्दे ये मनी
 निन्ती गर्हु म हितकुरो हजुरमा * साक्षात्प्रयोदयापति
 श्री रामचन्द्र सहाय छन् अब तहाँ * चल्दै नजोर एकरीति ४७
 सुग्रीवसीत मित्यारिलाइ रघुनाथ * ज्युले पिछामा लिया
 बाली मारि म राज्य आज दिउंला * मन्ग्या बचन् यो दिया
 मन्ग्या वात् अरुमा हुँदा बन्महाँ * सुनेर अझद् यहाँ
 आई सन् इ कुरा मलाइ आधि नै * मन्ग्यो नजाऊ तहाँ ४८
 सुग्रीवसीत विरोध नराखति मिले * जाऊ र ल्याऊ यहाँ
 यो राज् सुग्रीवलाइ देउ अब ता * जित्छैन तिमी तहाँ
 श्री रामका दुइ पाउमा पर तिमी * गर्नन् प्रभुले दया
 साँचा हुन् इ कुरा बुझी लिनुहवस् * भोग्गर्न इच्छामया ४९
 एती चिन्ति गरेर पाउ दुइमा * पक्रेर रोड्नु जसै
 तारालाइ बुझाउनाकन तहाँ * फेर बालिबोल्या तसै
 हे प्यारी ! नडराउ कति रघुनाथ * साक्षात् रमाका पति
 नारायण भनि चिन्दहु म पनि सो * नाथ हुन् जगत्का पति ५०
 ताहीं छन् रघुनाथ मन्ग्या चरसामा * पन्याहु चौडै तहाँ
 सुग्रीवैछ फगत मन्ग्या सहजमा * मान्याहु छोड्हु कहाँ
 सुग्रीव कुन बालियो छ पाजि भगुवा * त्योलइन मन्सु बालिन्या
 तेस् पाजिकन डाकी आज कसरी * यो राज्य मैले दिन्या ५१
 तर मातशोक नगरी बसीर हुतिमी * जान्हु म ताहाँ मनी
 लइनैलाइ कछाड कसीकन तयार * मै बालि दौड्या पनी
 बाली सुग्रीव दूड भाड रिसले * फेर लइनलाग्या जसै
 रुखको आड गरी तहाँ प्रभुजिले * एक बाण छोड्या तसै ५२

बाराबजरयोजनवालीकाहृदयमा* सर्वाङ्ग बाधा गरी
 पृथ्वी कम्पगराड भट् ताहंगिरया* जाली त मूर्छा परी
 मूर्छा दूड धड़ी परया पाछि अलिक* चैतन्य आगो जसै
 देरुया श्री रघुनाथलाड सुशि मै* साम्नेबरयाकातरसै ५३
 मन्धन् श्री रघुनाथलाड रघुनाथ! *तिम्रोजिराम्बयागरयाँ
 धर्मै छोडि लुकेर आज तिमिले* मारयौ म ऐल्हे मरयाँ
 यो वया क्षत्रिय धर्म हो लुकिलुकी* नीर बाराछोडिछन् कहीं
 जत्री मैकन धर्म छोडि लडन्या* एकआजदेरुयाँ यहीं ५४
 साम्ने मैकन बारा छोडि तिमिले* माथ्यौ तँ सुनयश्रथियो
 सुभीबूहोकतिरास्महूँ कतिकुरास्* हादैव! वयामनदियो
 सीतारावसाले हरयोमनि बहुत* सन्ताप् मनैमा धरी
 सुभीबूलाड सहाय ली मकन ता* लुकेर चोरले सरी ५५
 मारयौ यो अतियुक्मयोगरूँकसो* बाछ्यौ त याहीं बसी
 रावसालाड कुलै समेत सहजमा* झिक्थ्यौ मपाताकरी
 लङ्कापूरि समेत पनी म बलले* भिक्थ्यौ सहजमायहीं
 पाजी रावसालाड मारन तिमिले* वयाजानुपथ्यौ उहीं ५६
 चोरी मारिलिंदा न यश् हुन गयो* न मारू खानू भयो
 धर्मात्मा तिमि पापि मै हुन गयो* ज्यान्व्यर्थमेरो गयो
 बालीका ड वचन् सुनेर रघुनाथ* मन्धन् तँ बोल्छस् कति
 बाली हूँ भनि गर्व गर् त पनि हेर्* सौँचै तँ होस् दुर्मति ५७
 पाप्को डर रतिभर नराखि तडैले* खुश मै बुहारी हरिस्
 सोही पाप् अहिले प्रकट हुन गयो* तेस् पापले पो मारिस्
 धर्मरथापन गर्नलाई त यहाँ* औतार मैले लियाँ
 धर्मै जानी अधर्म ठानि अहिले* तँलाड मारिछियाँ ५८

श्रीरामका ड बचन् सुनी प्रभु मनी * जानी शरणापारया
बानर हुँ रघुनाथ क्षमा गर मनी * हातजोरी बिन्ति गरया
नामोच्चारणाले फगत सहजमा * संसार सागर तरी
रुनामित! जान्हु हजूरमा अबमन्या * मैले त दर्शन गरी ५९
पायाँ मर्नत भाग्यको कति बसान् * फेरी म ऐल्ले गरुँ
को पाऊँछ हजूरलाड भगवन् ! * मर्न्या बसतमा अरु
मेरो ता गति ये थियो मिलिगयो * जान्हु परमधाम म ता
अझ्द माथि दया रहोस् हजुरको * हाजिर सेवक उता ६०
मेरो छाति महाँ छ बारा हजुरको * यो सँचि छोड दिया
शीतल देह हुन्या थियो सहजमा * प्राण आज जान्या थिया
बालीका ड बचन् सुनी प्रभु जिले * बारा भीक हुँदा भया
ठाकुरका आधि देह छोडि सुनि मै * बाली परमधाम गया ६१
बालीका संगमा थिया जाति तहाँ * बानर ति भागी गया
ताराजीसित गै बहाँ सब हवाल् * निरतार गर्दा भया
रामजीले लुकि बारा छोडि सहजै * बाली त मारी दिया
सुभ्रीव मंत्रि समेत सुशी भई तहाँ * रामका हजूरमा थिया ६२
यो राज् अझ्द लाड बक्सनु हवस् * टोका शहरको थुनी
बरछौं जल्दि हुकुम् हवस् हजुरको * वया हुन्छ धेरै गुनी
एती बिन्ति गरया र बानर हरु * जल्दी तयारी भया
हुकुम् माफिक कामर्गन भनि सन् * बानर सडाँ मै रहया ६३
बालीको परलोक भयो भनि सबर * सूनिन् र तारा रुँदै
हेनाथ! आज कहाँ गयो भनि बहुत * बिहल निरन्तर हुँदै
वया गर्छ अब पुत्र दार धनले * भन्दै ति तारा जहाँ
बालीको परलोक भयो उहिजगा * सोधेर पौचिन् तहाँ ६४

बालीका दुड पाउ पाकि बहुते * रुदा विलाप् खुब् गरी
 भन्दिन् श्री रघुनाथ लाड रघुनाथ! * फेर चारा ऐल्हे धरी
 मारीदेउ मलाड जान्हु म पनी * मेरा पतीका सँगै
 खोजन नरवर्गविषे मलाड पातिले * काहाँ मजरहुनगै ६५
 पत्नीसीत वियोग हुँदा याति विलाप् * हुँदा रह्याछन् मनी
 मालूम सब छ तहाँ म फेर भनूँ क्या * पदैँन भन्नू पनी
 पत्नी दान गरिपुण्य हुन्छ जति सो * मिलन्याछ पुण्यै पनी
 तरमात् आज अवश्य हान शरले * जावस् पतीथ्यै मनी ६६
 एती बात अधि रामका सँग गरी * सुयीबलाई पनी
 भन्दिन् लौ गर राज्य आज खुशिले * मातले दियाको मनी
 ताराका इ बचन् सुनीकन बहुत * आयो प्रभूमा दया
 तारालाइ बुझाउनाकन तहाँ * एकतत्त्व भन्दा भया ६७
 हे ताराजि! विचार नराखिति मिले * शोकै कती गर्दछ्यौ
 यो मेरो पति हो भनेर न बुझी * व्यर्थै शरीर हर्दछ्यौ
 जीवै हो पति भन्दछ्यौ पनि भन्या * मदैँन जीव ता कहीं
 देहै हो पति भन्दछ्यौ त किन शोक * गछ्यौ छ ऊता यहीं ६८
 श्री रामका इ बचन् सुनीकन तहाँ * ताराजि चुप् भै रहिन्
 जुन सन्देह पर्यो वहाँ मनमहाँ * सो मात्र सोझी भइन्
 हेनाथ! मर्जि भयो सुन्याँ सब कुरा * बुम्दैँन मन् तै पनी
 सन्देहै मनमा रह्यो मकन ता * को गर्छ यो भोग् मनी ६९
 देहै गर्दछ भोग् भनूँ पनि भन्या * जइयो छ यो देह ता
 ईश्वर हो उहि गर्छ भोग् भनूँ भन्या * सकीन भन्नै म ता
 साहै मोह भयाँ म ता हजुरका * एकै वचनले गरी
 माया राखि बुझाइ वचन हुवस् * यत्नान मेरो हरी ७०

ताराकाइ बचन् सुनीकन बहुत् * माया मनैमा धरी
तत्त्वैज्ञान सब ताहिं बकरनुभयो * खोलेर विरतार गरी
हे ताराजि ! नरोउ याज मनले * संसार छ मूठा मनी
मूठो कुन् रितले छ यो पनि भन्या * मन्दुमा विरतार पनी ७१

म ता नित्यै पो हूँ यहि शरिरमा लागि म गयाँ
शरीर मर्दा आफैं मडै मरिगया मै पनि भयाँ

अहो ! अज्ञान मेरो भानिकन जहाँतक् मन महाँ
लिदै नन् ताहीं तक् फजिति पनि छन् ये जन महाँ ७२

रफटिक् जस्तो जीव् हो शरिरहरु लाहा बुझिलिन्
रफटिक् लाहाका सङ् धरिकन त दृष्टान्त छ दिनु

लहाका सङ् बरता रफटिक् म छु लाल् मन्द जसरी
शरीर मर्दा मर्छु म पनि जिजले मन्द तसरी ७३

रफटिक्ले रातोछु भानिकन सुहावस् त उ पनी
सुहावस् यस जीवले शरिर संग मै मर्छु म मनी

नता जीव् मर्ग्या हो शरिर संग लागेर जनको
नरातो हून्या हो रफटिक् सब खेल जान मनको ७४

मनैको खेल्ले जीव् शरिर मडै हूँ मन्द छ मनी
जहाँ तक् जान्दैनन् फजिति ताहिं तक् मिल्दछ पनी

मनैको खेल्ले यो हो भानिकन त जान्ग्या तारिगया
न जान्ग्या जीव् जो हुन् उति त सब फन्दा परिगया ७५

शरीर मै हूँ मेरै धन जनहरू हुन् भनि जसै
पर्यो मनका खेलमा तब फजिति मिल्छन् बुझ यसै

बिना सत्का सङ्गले बिनु गुरु कृपाले इ फजिति
अवश्यै छूट्दैनन् सकल मनका खेल न जिती ७६

म नित्यै आत्मा हूँ शरिरहलुहन् चार घड़िका

बिचारमा टिकतैनन् विषय पनि छन् स्वप्न सारिका
मनी जानी मनले दृढ़ गरि लिया भक्ति रसले

न बिरया इ मैले यति कहिंदियाँ प्रीतिबशले ७७
उम् जन्ममा अधिक भक्ति गर्यौ र ऐल्हे

दर्शन दियाँ नहिं त भट्ट म मिल्हु कैल्हे
मेरो स्वरूप र इ बचन् अब सम्भलिया

हुदन् तिमि दुःख तिमिलाइ जती त थीया ७८
लेखै हवैन अब कर्म पनी गरिन्या

रस्ता कहाँ भव-समुद्र सहज् तरिन्या
मेरो स्वरूप र इ बचन् जति सम्भलिन्दन्

सब कर्मपाश सहजैसित काटि दिन्दन् ७९
यस्तो बचन् प्रभुजिको सुनि सुनि मनले

छोडिन् जती छ अभिमान् पनि ताहिं तिनले
सुधीवको पनि गयो अभिमान ताहाँ

रामको कृपा हुनगया पछि टिक्छ काहाँ ८०
हकुम् भयो प्रभुजिको ताहिं मित्रलाई

हे मित्र सुधिव ! जलाउ इ बालिलाई
क्रीया गरीकन शरीर गर शुद्ध ऐल्हे

सब काम छोडिकन यै गर आज पैल्हे ८१
हकुम् भयो र तब बालि लगी जलाया

क्रीया गरीसकि तिमि सुधिव ताहिं आया
अर्पण गरी सकल राज् प्रभुका चरणमा

सैवक् बनीकन म बरहु भन्या गरणमा ८२

सुग्रीवलाइहुकुम् भयो प्रभुजिको * जो होतिमी सो म हूँ
 जाऊ आज र गादिमा बस म ता * याहीं बनैमा रहूँ
 गाऊँमा घरमा बसैन म मनी * मेरो प्रतिजा छ यो
 जानन् लक्ष्मणा ता सँगै घर पनी * भाई गया मै गयो ८३
 वर्षा काल्विती सकछ यो जबतरौ * सीताजिको सो जगरया
 एती मर्जि भयो र सुग्रीव बहुत * आनन्दसागर परया
 लक्ष्मणजी पनि रामकाहुकुमले * सुग्रीवका साथ गया
 सुग्रीव गादि निषे बरयापछि फिरी * दाखिल् प्रभूयै भया ८४
 रामले ताहिं थियो प्रवर्षरा गिरी * तेस्काशिखरमा चढी
 देख्या सुन्दर एक गुफा र फटिकको * ताहीं बनाया मढी
 फफुल ताहिं सचित थियो नजिक मै * थियो तलाऊ पनी
 देख्या मन् सुशिमो तहाँ प्रभुजिको * वरन्या जगाहो मनी ८५
 वर्षा काल तलकरहया प्रभु तहाँ * पथ्यो बसतमा झरी
 जन्तू पुष्ट थिया सबै ति वनमा * खाएर घाँस् पेट भरि
 बरथ्या श्री रघुनाथका वरिपरी * खुब् दयान् प्रभूमा धरी
 दयान् जन्तूहरुको विचार गरितहाँ * सूशी रहन्थ्या हरी ८६
 लक्ष्मणले ताहिं चिन्ती एक दिन गरया * हेनाथ पुजाको विधान
 पाऊँ सुन्न हुकुम् हवर सुशिमई * कुन होकर रानिधान
 ब्रह्मा व्यास् अरु नारदादिहरु सब * मन्दन पुजाले सरी
 अर्को तर्न उपाय छैन जनको * सुशब्द पुजामा हरि ८७
 यस्तो सुनि गयो र मन् चरामा * सोछे याँ पुजाको विधान
 साँचो तत्व बताऊँया हजुर मै * को छन्दयाका निधान
 यस्तो लक्ष्मणको बचन् सुनि तहाँ * पूजा निधि हो जति
 सब संक्षेप रितले कह्यो प्रभुजिले * लक्ष्मण भया सुश्रुति ८८

वर्षाकाल यहि रीतलेताहि बित्यो * वार्ता कथाको गरी
 संभया महु सितोजिलाइर बिलाप * फेर गर्न लाग्या हरी
 किष्किन्धा पुरिमा यरै बिच महौ * मन्त्री हनूमानले
 सुगिब्रसीतसिताजिसोजगरमनी * ब्रिन्तीगरयाजानले ८९
 हे राजन् ! रघुनाथले त उपकार * ठूलो हजुरको गरी
 योराजबसनुभो हजुरकनठूलो * बीर बालिलाई हरी
 सो बिरया महु मान्दहु हजुरले * सीताजिकोखोजखबर
 गर्ग्या हो अब ता बसत पानि भयो * सबकाम छोडीअबर ९०
 यादै धैन हजुरलाइ त सितो * खोज् गर्नुपर्ता मनी
 बालीको गति जुनभयो उहि गती * होला हजुरको पनी
 यो ब्रिन्ती हनुमानको भनि तहाँ * साँचो भन्या यो मनी
 सुगिब्रलेताहि महु हुकुम् पानिदिया * लश्कर पठाऊँ पनी ९१
 दश हज्जार बिरगै इशान दिशमा * बानरजती जन् सबै
 खोजी आज खबर दिउन् र सब बीर * जम्मा हुउन् महु अबै
 जो आवैन हुकुम् बदर गरि तहाँ * इ पन्ध्र दिन भित्रमा
 तेरकोपारामलिन्याहुनि श्रयनुभुन * ठानुन सबैचित्तमा ९२
 यरतो सुगिब्रको हुकुम् हुन गयो * सोही बमोजिम गरी
 दशहज्जार बिरकोखटन पानिगरया * लागेन बेर एक धरी
 दशहज्जार बिर दशदिशातिर छटी * सुश्रमै हनूमान रह्या
 ती बीर दशतिरगै खबर दिइअनेक * सेना बढुल्दा भया ९३
 लाग्या गर्न बिलाप अनेक तरहले * लीलागरी राम पनी
 मन्छनछनतिसीता कहाँअभतलक् * लागेन पत्ता मनी
 याहाँछन तिसीतामनीकनखबर * पाऊँ त जाऊँ तहाँ
 ल्याऊँ अमृत मै सितोकन यहाँ * पाऊँखबरयो कहाँ ९४

हे भाई ! सुन जो दृष्टाज त सिता * हन्या म तेस्को सबै
 कूलै भरम गराउन्याहु कसरा * राखै न उरमा कबै
 एती बात ताहि भाई सीत गरि फेर * सीताजिको शोक गरी
 लाग्या गर्न बिलाप अनेक तरहले * त्रैलोक्य कानाथ हरि ९५
 हे सीते ! कसरी म देखि पर मै * बरद्यौ तिमि दौ कहाँ
 प्रारौ था मन कठिनु भयो मनिनु मन * आपत् भयाहुन तहाँ
 तिम्रो भेट न पाउँदा मकन ता * ई चन्द्र सूर्ये बन्या
 तिम्रो तागरु वया बयान्ति मितमन * दौ दुष्ट का पारु मन्या ९६
 सुग्रीव आज कृतघ्न मै हुन गया * आयो शरद काल्पनी
 सुतेँ छैन सिताजिलाड अमृतक * खोज् गर्नु पर्ला मनी
 माहुँ सुग्रीव दुष्टलाड पानि फेर * वाली सरीको गरी
 लक्ष्मणले प्रभुको बचन सुनि गरया * चिन्ती अगाडी सरी ९७
 हे नाथ ! आज मलाड बकरा नुहवस * हुकुम म माहुँ गर्दै
 लक्ष्मणका डबचन सुनेर रघुनाथ * अत्यन्त खूशी भई
 मन्दन भाड नमार आज बहुतै * हप्काउ जाऊ तहाँ
 मारीहालन त योग्य छैन तर सुप * चेतोड आऊ यहाँ ९८
 हुकुम यो प्रभुको सुनीकन तहाँ * लक्ष्मणजि जल्दी गया
 सीतानाथ नरको लिला गरि बिलाप * सुन्न गर्न लाग्दा भया
 कि किन्धापुरि पाँचि लक्ष्मणजिले * टङ्कार धनूको गरया
 पत्थर बृक्ष उठाड बानरहरू * कोही अगाडी सरया ९९
 सब बानर कन नष्ट गर्दहु मनी * लक्ष्मणजिले बाणधरया
 अझट् आड हटाड बानरहरू * जल्दी चरणा परया
 अझट् सीत बहुत् प्रसन्न भइ भट् * ताहीं अहाया पनी
 जाऊ देउ खबर अगाडि तिमिले * लक्ष्मणजि आया मनी १००

अङ्कटगै पुरिमा खम्बर जवदिया * सुग्रीवजिलाई तहाँ
 जल्दी सुग्रीवले हुकुम् पानि दिया * तौ जाउ ल्याउ यहाँ
 अङ्कटलाइ सँगै लिएर हनुमान् * चाँडै शरणा मा परी
 लक्ष्मणलाइ बुझाइ ल्याउ तिमिले * सन् क्रोध शान्ती गरी १
 यस्तो सुग्रीवको वचन सुनि तहाँ * सोही बमोजिम गरी
 पाऊमा परि बाहुमा धरिलिया * ल्याया बहुत सुश्रु गरी
 हुकुम् सुग्रीवको सुनीकन तहा * ताराजि चाँडै गइन्
 लक्ष्मणलाइ बुझाइ सुश्रु गर्नु मनी * सुप्रविन्तिगर्दी भइन् २
 लक्ष्मण सुग्रीवको भयोजन त भेट * सुग्रीव चरणा मा पर्या
 लक्ष्मणले पानि ताहिं सुग्रीवजिको * सातो कुराले हरया
 वाली मै हुन मनु दकी भनि जरै * लक्ष्मण जिले बात गरया
 लक्ष्मणलाइ बुझाउनाकन तहाँ * जल्दी हनुमान् सरया ३
 लक्ष्मणजी पनिकामले बुझि गया * बात चित सुशीका गरी
 फिर्नाको मतलब गरया प्रभु थिया * जाहाँ जगन्नाथ हरि
 लक्ष्मणकारंगलागि सैन्य पानिली * सुग्रीव सुश्रु मै गया
 जाहाँ श्री रघुनाथ थिया बाहिं सबै * दाखिल् क्षरौ मा भया ४
 देखि श्री रघुनाथलाइ र परै * रथ देखि उत्रेर फेर
 लक्ष्मण सुग्रीव पाऊमा परि गया * लागेन एक दिन त बरे
 रामले सुग्रीवलाइ मित्र भनि सुप्र * आलिङ्ग दादी गरी
 सोधपुह गर्नु भयो बहुत सुशी हुँदै * आफैं अगाडी सरी ५
 लग्या सुग्रीव जित्ति गर्न रघुनाथ * मैले त सेना पनी
 ल्यायाँ निरह रुद्धन अनेक तरहका * धन डन्द्र तुल्यै पनी
 ईसब्रूनामित कानि मित सुशि मै * प्रारौ दिन्या धन जरै
 हुकुम् हुन्छ हवस् यहाँ हजुरको * गर्छन् ति ऐल्हे तरै ६

सूशी मै रघुनाथको हुकुम भो * हर्षाश्रुधारा गरी
हे सुगिब सखे ! ड बानरहरु * जाउनु दिशा दशमरी
जाहाँछन् ति सितातहाँ पुगिखनर * ल्याउनु मनी रामको
हुकुम पाड खटाई सुगिबजिले * उर्दी दिया कामको ७
जाऊ बिरहरु सत्र दिशा दश विषे * सीताजि मिल्छिन् जहाँ
पतालाड सिताजिको खनर ली * सब् वीर आउ यहाँ
मैन्हादीन् बिताइएकरीति खनर * केही न पाई त जो
टिल् गर्ला उसलाड ता म सहजै * मान्याहु मन्याछ त्यो
यर-तो जल्द हुकुमगरी अरु दिशा * बानर पठाया खनर
दक्षिणातीर त खुब् बडा बिरहरु * छानी पठाया खनर

हनुमान आदि आठ मुख्य वीरको सीताजीका खोजमा प्रस्थान

अङ्गदत्ताईरजाम्बवानहनुमान् * बिरनल्सुषेराफरशरम्
मैन्द द्वीविध आरु पठाइ प्रमुका * पारुमारहाएक्कगत ९
हुकुम पाड ति वीर बानरहरु * सञ्जान लाग्या जसै
हातमा औँठी लीएर यो हुकुमभो * रामचन्द्रजीले तसै
जाऊ कामपनि साधियाउहनुमान् * ली आउ औँठी पनी
मेरोनाम् याहि औँठिमा छ र दियाँ * सीताजि चिन्हिन् मनी १०
यो काम सिद्ध गरयाउ न्यातति मिछौ * तिम्रोछ यो बल् मनी
चीन्हेको छु तन्नै त भन्छु म शुभै * हन्याछ रर-ता पनि
एती श्री रघुनाथको पनि हुकुम * पाया र औँठि लिया
सूशी मै हनुमानले प्रमुजिमा * सम्पूरातन्मन्दिना ११
अङ्गद बिर हनुमानहरु हुकुमले * दक्षिण दिशामा गया
सर्वत्र पृथिवी ढुँडीढुँडि सबै * घुम्दै ति जाँदाभया
एकीदिन विन्ध यगिरि विषेवनमहाँ * देरुया र राक्षस जसै
रावण् होकि मनी मुठी कसिकनै * मारया करौले तसै १२

रावरा होइन यो त जाउँमानि फेर * आका वनैमा गई
 हुँइयाप्यासबटयोरजत्पनिहुँडी * हिँइयातियाकुल्भई
 गुफादेसितप्याँस् चिसा गरिगरी * हाँसुनिरकँदादेसितेस्
 गुफा मित्र परया सबै बिरहरु * देरुयाबहुतबारितबेस् १३
 ठण्डा जलसितका तलाउ पानिधेर * सब वृक्षफलफुल्भरी
 घरघनघेरघरमाछ चिज्पनिअनेक * हीरा जवाहर धरी
 गुल्जारदेरुनुभन्या मनुष्यहरुता * एक देरुनुनाही कही
 एकयोगीनिरवयंप्रभूकनफगत * दयानुगदिदेरुयातही १४
 सोधिन्योगिनिलेतिसब्रकनतहाँ * कुनकाम आयौ यहाँ
 क्या मन्सुब्रजताउ फेरअब उपर * जानू छ इच्छा कहाँ
 यस्तोयोगिनिकोवचनसुनि तहाँ * बोल्या हनुमानले
 आयौ आज यहाँ सबै याति जना * केवल जलै खानले १५
 बोलिन्फलफुलखाउ जत्पनिपिई * फर्केर आज यहाँ
 मेरो नाम बताइ आज त म ता * जान्छु प्रभू छन जहाँ
 काम्यै हो यहिकाम गर्नुछ मनी * बिरतारसुनाया जसै
 साहँ सुश हनुमानका वचनले * हुँदी भइन् ती तसै १६
 यस्तोयोगिनिकोवचनसुनि गयी * जत्पानुगरी फेरपनी
 आया योगिनिले गरिन् सब कुरा * रामका दुतैहुन् मनी
 हेमाकी साखि हुँ साखि गईगइन् * उनका वचनले यहाँ
 धेरै वर्ष बसी प्रभू भजिलिंदा * एल्हेकृतार्थे भग्यौ १७
 मन्थिनराम्यवतारहुन्याछहरिको * हन्याछ रावरा सिता
 खोज्याबानरआउनन्तहिंतलक् * याहीं रहया तीमिता
 बानरको रघुनाथको गरि पूजा * यै ब्रह्मलोक पाउली
 जान्छु आज म तातिमीबसिरहु * नयैकालपाछि आउली १८

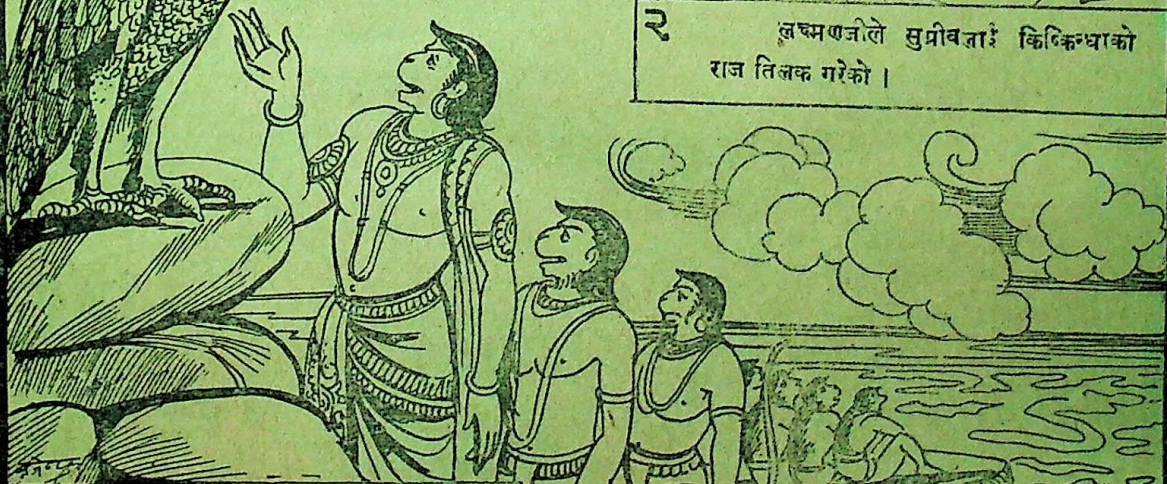
१

वाली सुग्रीव युद्ध ।

२

लक्ष्मणजीले सुग्रीवजाई किष्किन्धाको
राज तिलक गरेको ।

३

हनुमानले समुद्रका तीरमा सन्पाती लाई
भेटी लङ्काको पता लाएको ।

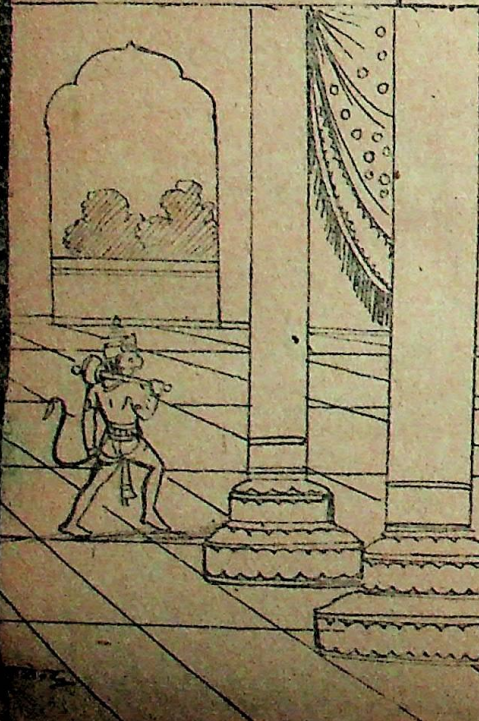

३ हनुमानजीले समुद्र पार
गर्न लागेको ।

२

जाम्बवानले हनुमान लाई
समुद्र तर्न आग्रह गरेको ।

४

हनुमानजी सूरमरूपले लङ्कामा प्रवेश गरेको ।

५

हनुमानजीले अशोक वाटिकामा
बसेको सीताजीलाई देखेको ।

यस्तो अति दीर्घ गडन् सांगिनिज्यू * जुन ब्रह्मलोक हो वहाँ
 नाचतैमा शिव सुशुद्धा अधिदियो * यो रथान बरती यहाँ
 पुत्री हुन्त त निश्चय कर्म किमहं * गन्धर्व कन्या सबै
 निरतार् आज कहा म जान्छु सुशिमै * जाँहाँ प्रभुछन् अबै १९
 आसाँ चिम्त पुरयाइदिन्छु सहजै * ररता विषे क्षण महौ
 जाउ तीमिहरू पनी भनि सहज * पौवाइ ररता महौ
 श्रीरामचन्द्रजिथ्यै तियोगिनि गडन् * बानर् पुग्या तीरमा
 पौचिन् योगिनी रामकाकुटि जहाँ * थायाउसै वरितमा २०
 रामकोरतूति गरिन् र बरदिनु भयो * जाऊ र बढी महौ
 मेरोदयान् गरियो बिताउ र शरिर् * मिला परमधाम तहाँ
 जोतिमो मनमाद्यो सत्रपुगोम् * यस्तो वरै ली गडन्
 बढीमा गड रामका बचनले * संसार तर्दी भडन् २१
 सीता खोज्न भनेर बानरहरू * फिर्था सबै जनमहाँ
 सीतालाइ नपाउँदा नितीगयो * धेरकाल एकदिन तहाँ
 अझदले अतिशोक गर्था अब सहज * मार्छन् यहाँ जियान् गरयो
 च्यारी प्राण कसोगरी अब धरौं * जाँचने यही त क्भरयो २२
 सुखिबले त मलाइ मार्नु छ सहज * पाया निहूँ यो पनी
 मार्छन् निश्चय शत्रुजानि अहिले * यो शत्रुको बोज् भनी
 केवल रामकृपा हुँदा अधि बर्छौं * ऐल्हे त रामले पनी
 दिन्छन् निश्चय मार्नलाइ मतलब * खोजेन सीता भनी २३
 अझट्का ड बचन् सुनी कन तहाँ * क्वै विन्तियो पाँदछन्
 हे साहेब ! यहाँ बसौं यहि बरया * कुन पाठले मार्दछन्
 अझट्का अरु बानरादिहरूका * सून्या र कूरा तहाँ
 बोल्या श्रीहनुमानले किन बहुत * छोटो गर्यौं नात यहाँ २४

सुभिव्का प्रियद्वौ अवश्यमगवान् * रामचन्द्रजीका पनी
 साँचो मन्हु म बेस् कुरा हजुरमा * यस्तो छ कारण् मनी
 भूभार हर्न मनोर राम अवतार * आदी पुरुषको भयो
 करले सकृद सितार्जिहर्न नाहिंता * इच्छा प्रभूकै छ यो २५
 मानिस्को अवतार भयो प्रभुजिको * सेवक् त बानर भई
 गद्दौ सेवन भकिले प्रभुजिको * केवल हुकुम्मा रही
 जान्यादौ पछि धाममा पनि सँगै * यो जान मनूले यहाँ
 क्या गद्दौ मनमा कुतर्क प्रभुको * रिस्दै न कौनै महौ २६
 यस्तो बात हनुमानको रूनिनु भया * अङ्गद र सुशी भई
 बिन्द्याचल्गिरिका कुना कुनिसमेत् * सम्पूर्णा खोज्दै गई
 पौच्या क्षीर समुद्रका तिर महौ * पर्वत थियो एक तहाँ
 तेस्को नाउँ महेन्द्र हो नजिकमा * देखिन्छ सागर जहाँ २७
 पृथ्वीमाना मिलिनु सितान जलमा * जान्या छ बाटो कतै
 खोजौ जाउँ भन्या सब यौ पृथिविसन् * पायौ न सीता करै
 फर्की जाऊँ भन्या पनी अब सहज् * मार्छन् त चाहिं यहाँ
 मर्नु आज निको भनेर तिरमा * बानर खर या सन्तहाँ २८

हनुमान आदिको सम्पाती संग भेट र सीताजीको संधान

सम्पाती अति वृद्ध गृद्ध बनमा * थियाति निरवया जसै
 हेरया दृष्टि फिरीड तेस्तिर महौ * देख्या ति बानर तसै
 बोल्या वाक्य पनी म महु अब पेद * पायौ अहारा भनी
 अङ्गद निरहरुले सुन्यार ड बचन् * सोहै डराया पनी २९
 लाग्या भन्न सबै ति बानरहरु * आयाछ हाम्रो त काल्
 मद्दौ आज अवश्य मार्छ यसले * यो गृद्धको हेर चाल्
 क्या बात भाग्यजटायुको प्रभुजिको * प्यारो हुन्या काम गरी
 ठाकुरलाड रिभाड पार् पनि गया * संसार सागर तरी ३०

व्यर्थै हामि त गृद्धका मुख विषे * सन् पर्न आट्यौं यहाँ
 एती बानरको कुरा सुनी तसै * सम्पातिबोल्या तहाँ
 हे वीर हो! नडराउ आज तिमिले * प्यारा सुनायौ कुरा
 मेरै भाड जटायु हो कहू खबर * तेस्कोत जोहो पुरा ३१
 अझट् वीरहरलाइ निर्भय दिई * एती मन्याथ्या जसै
 सन् वृत्तान्त बताइ अझदजिले * विस्तार सुनाया तसै
 सम्पाती तहिं मन्दछन् मकन लौ * लैजाउ सागर महौं
 दिन्हू आज जटायुलाइ जलदान * चाँडो म ऐले तहाँ ३२
 सीताको म बताउँला सब खबर * रनान् अञ्जलीदानगरी
 डँचातरूनि उचालि मट्लगिदिया * सम्पातिले रनान्गरी
 दीया अञ्जलिदान जसै फिरि उहीं * ल्याएर राखी दिया
 सम्पाती खुशिमै सबै कहि दिया * आपति देख्दै थिया ३३
 हे विरहो! मत गृद्ध हूँ र म सिता * देख्हु नजरले पनी
 याहीं छन् याहिं भेषद्वति संग छन् * यस्तो छ चाला भनी
 मन्हू सन् तिमिलाइ चारशय कोश * जो कुट्न् सबधौ यहाँ
 सो लङ्का पनि पुग्दछौ उति कुद्या * पौचिन्ह लङ्का महौं ३४
 लङ्कामा तिसिताजि छन् तहिं गया * मिलिछन् सिताजी तहीं
 गाहो चारशयकोश कुट्न् छ तहाँ * जाऊ न जाऊ कहीं
 रावणले लगि मित्र गुमि वनमा * राख्याकि छन् बखारी
 पौची भेट गर जानसबध यतिमा * को यो समुद्रै तरी ३५
 अशोकको वनमित्र वृक्ष छ असल् * एक शिंशपाको तहाँ
 सीता छन् तहिं भेट हुन्याछ तहिं लौ * जाऊ भयो काल् यहाँ
 क्यारू रावणलाइ मार्न मसहज * मान्या थियाँ हो र को
 साक्षात् सूर्यजिका कठोर किरणाले * प्वाँसै डट्यो सबरपो ३६

जाऊचारशयकोशकुटनसकन्या * वने वीर सागर महौ
 सीताको समचारसब बुझिसहज * फेर आऊ यहाँ
 यो समचार बताइफेरसुखि भई * आपनोहवाल्सबकह्यौ
 जुनरितलेअधिप्राँस्डटेरविपती * पाईअनेकदुस्सहयाँ ३७
 सम्पाती र जटायु भाई दुइ हौं * हाम्रो बुझौं बल् मनी
 आकाश तर्फ गयौं ऊड़ि पुगिगयौं * श्रीसूर्य विम्बे पनि
 ताहाँ भाइ जटायुले त अति ताप * मान्या र द्योप्याँ जसै
 बाँच्याभाइजटायु वयाँमगिरयो * मेराडट्याप्राँस् तसै ३८
 आकाशदेसिगिरेर विन्दयगिरिमा * तीन् दिन् त मूर्छाभयाँ
 बुझ्याफेरजबचन्द्रमामुनिमिलया * तिनकानजिकमागयाँ
 सोदयातीरूपिले र हालसबभन्याँ * आपनोविपत्कोगति
 मेरो चित्त बुझाउनाकन भन्या * सबदुःख हुन्छनजति ३९
 यस्तो हुन्छ निपति गर्भ रहँदा * यो हुन्छ यौवन महौ
 यस्तो हुन्छ भुटाहुँदा तमनु के * थोहै छ सबमन् महौ
 जाहाँ देह बन्यो र दुःख छ मनी * पर्देन भनै पनि
 जाहाँ देह बन्योरदुःख छ चिन्हयाँ * साँचो कुरा हो भनि ४०
 तरमातदुःख नमानदेहछ तरोग * छुटैतैन दुःखै सही
 श्रीरामकोअवतारहुन्याबसततक् * एही जगामा रही
 केही काल बिताउ राम अवतार * होला र सीता जसै
 हर्ता रावणाले र तेस् बसतमा * सीताजिखोजनै तसै ४१
 वीरवीरवानरआउननृतिरँग भेट * होला उ बेला महौ
 सीताको समचार जसैत कहला * प्राँस्उमननफेर तहाँ
 मन्थ्या सोहि कुरा जसै पुगिगयो * इ प्राँस् उम्रया पनि
 प्राँस् देखाइ बिदा भई उड़ि गया * जाऊतिमिलौ भनि ४२

अङ्कद्वीरहरुसुश्रूभयाअनामिलिन्*सीता मनी सब जसै
लाग्या गम्न समुद्रलाई र गमन्* गर्ने नरावनू करै
फेरीतापमनमापरयोरअतिशोक* अङ्कद्विजि गर्दा भया
अङ्कद्वलाइ बुभाउनाकन अधी*श्रीजाम्बवान्जीगया४३

ऋक्षराज हुन् जाम्बवान् इ नी* विधिजिकाइ हुन् पुत्रने पनि

श्री रघुनाथको साथ भैकन* खोज्न ती गया जानकी कन ४४

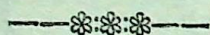
साहेब्!शोकरतिभरूकदापिनहवर्*जाउनुहनुमान्मनी
अङ्कद्वलाइ बुभाइ फेरि हनुमान्*जीका नागिचमा पनि
पौँचीबेस्सुत्तिगर्दछन्किनयहाँ* चुप्चाप् भई दूर रह्यौ
राम्कोकामनिमित्तमात्रहनुमान्* यो जन्म लींदाभयौ४५
वयावर्सान् बलको गरौं जघतिमी*जन्मयो उरैकाल् महौं
पावयाको फल ठानि सूर्यकनता* इच्छा लिन्या मै तहाँ
आकाशमा जब ता कुद्यौदुइहजार*कोशतक्पुगीफेरभर्यौ
यसतोबालकमै थियौ किनयहाँ*कोशचारशयैमाडर्यौ४६
सून्या सब हनुमानले सुत्ति तहाँ*जो जाम्बवान्ले गर्या
साह्रै सुश्रूहनुमान् भएर सुशिले* गर्जौ अगाडी सर्या
पर्वत तुल्य बडो स्वरूप धरी बचन्* बोल्या म सागर तरी
लङ्का भरम गराइ रावरा समेत* सब सैन्य चुरौंगरी ४७
सीता लीकन आउँहु कि रिसले*भुराड्याइ रावण्पनि
ज्यूँदै दाखिल गर्हु राम चररामा* सूनी हजुरको भनि
कीताछन्तिरितायहाँभनिसबर्* मात्रै सिताको लिई
फिर्छ श्री रघुनाथका चररामा*तन्मन्बचन्सबर्दिई४८

Vinay Avasthi Sahib Bhuwan Varanasi Trust Darbhanga

श्री रामको चरणारविन्द मनमा * राखेर उठ्ता जसै
 बोल्यो श्री हनुमानले यति कुरा * श्री जाम्बवानले तसै
 मन्छन् श्री हनुमानलाई तिमिले * भेट् मात्र ऐल्हे गरी
 फर्की आऊ सिताजिको खबर ली * एकलैनलङ्ग्यागरी ४९
 स्वामितका सँग लागि गैकनपछी * सकम् लडौला तहाँ
 मन्दा सूशि भई निदा पनि भयो * तीकुट्न् मन्सुव महौ
 लाल मुख पीतशरिर गिरीउपरमा * जरमै हनुमान् गया
 सब प्रार्णाहरुले तहाँ ति हनुमान् * जीलाई हेर्दा भयो ५०

इति सुब्बा होमनाथात्मज पं० वेदारनाथ र पं० रामजी उपाध्यायकृत छेपक समेतको नेपाली
 कवि भानुभक्ताचार्यकृत रामायण किष्किन्धा बाण्ड समाप्त ।

नेपाली साहित्यगगनमा सूर्य झैं प्रसिद्ध सुब्बा होमनाथ वेदारनाथजीका ग्रन्थरत्न

अष्टारहपर्व महाभारत चमड़ा ढकनीको दाम २५।

श्री कृष्णचरित्र चमड़ा ढकनीको दाम १०।

आठै काण्ड रामायण चमड़ा ढकनीको दाम १०।

ठूलो श्रीमद् देवीभागवत चमड़ा ढकनीको दाम ९।

सचित्र नेपाल दिग्दर्शन इतिहास १ के दाम ८।

यो समग्र पुस्तकको सेट एकै पटक रु० १०) पेशगी पठाइ मगाए खर्च पनि माफ हुन्छ ।

पुस्तक पाइने ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ वेदारनाथ,

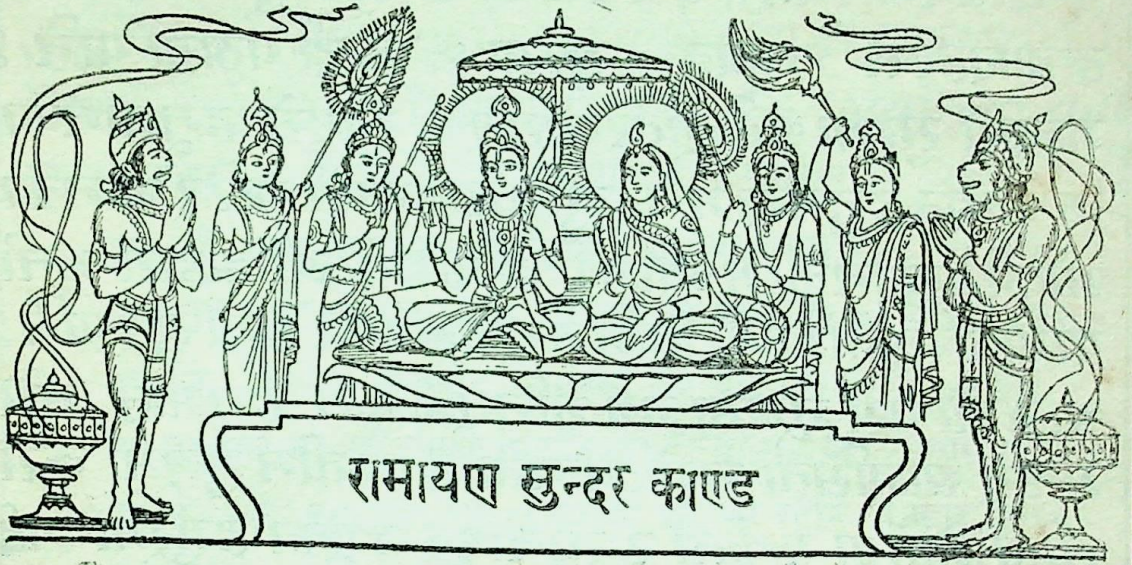
हितैषी कम्पनी

बाराणसी १ (बनारस सिटी ।)

सुन्वा होमनाथात्मज केदारनाथजा र पं० रामजी उपाध्यायकृत लेपक समेतको

✽ महाकवि पं० भानुभक्ताचार्यकृत ✽

हनुमान ले समुद्र तर्न सुरसा संतुष्टी सगर चरित्र सिद्धि का वध

तहू द्वार समुद्र आज सहजै ✽ मन्ग्या इरादा धरी
श्री राम्को चरसाराजिन्द मनले ✽ अत्यन्त चिन्तनगरी
मन्धनवीरहरुलाड ताहिं हनुमान ✽ हे बीर हो ! पार तरी
सीताजीकन भेटतहु म अहिले ✽ जान्हू बढो बेगारी १
पापी जन् पनि रामका रमराले ✽ संसार पार तहू ता
राम्कै कामीनमितथौंठी सँगली ✽ जान्हू दुतै हू म ता
के डर द्वार समुद्र तर्न सहजै ✽ पौचन्हू लड्का मनी
चारै पाउ जमिन् निषे धरि कुद्या ✽ हैदै तमाशा पनि २
दक्षिण तरफ मुख गरीकन कुदून बरता

उपर नजर दि अधिक दुइ पाउ धरता
सोभो गराडकन धौंटे कुद्या जरै ता

आकाशमार्गगिरा कुदरे हनुमान् * उड्याति आकाशमा
 सीताजीकन भोटि फर्कि कन फेर * रामचन्द्रका पासमा
 पुग्ने अवकल बल्छे छैन इनको * सारा जुमौं यो मनी
 इन्द्रादिहरुले खटाइ सुरसा * जल्दी पठाया पनि ४
 जल्दीगै सुरसा अधिल्तिर बरिन् * सामने हनुमानका
 के मन्धन् हनुमान भनेर खुशिमै * वार्ता गरिन् सानका
 भोकी धेरै दिनकी मस्यो जिहि ड्याँ * के खाँ अहारा मनी
 पायाँ बल्लयहाँ मिल्यौ तिमि त एक * साह्रै भयाँ खुश पनि ५
 आऊ लौ परा मूखमा जब भनिन् * फेरौ हनुमान तरौ
 मन्धन् आजसिता नभोटिकनता * परतीन मुखमा करौ
 सीता भोटि म फर्कुला र रघुनाथ * ज्यूका हजुरमा गर्दै
 बिरतार बिन्ति गरेर आइ पर्यौला * तिम्रो अहारा भई ६
 यस्तो बात सुनि मन्द छिन्ति सुरसा * मेरा मुखमा परी
 निस्की जाउ नहीं भन्या म बलले * पक्रेर दाहा धरी
 माई एति भनिन् र लौ तब यहाँ * मुख बाउ चाँडो भनि
 चारकोशको तशरि गरिकन जरया * आफू हनुमान पनि ७
 चारकोशका हनुमान देखि सुरसा * विश्कोशको मुख गारिन्
 चालिस्कोश हनुमान भएर असिकोश * मुख फेरि तिले धारिन्
 जल्दी फेर हनुमानले छबिरा कोश * को रूप गराइ बरया
 फेर दुई सय कोश मुख जब गारिन् * अँडु ८ मै मै परया ८
 निस्कया जल्दिर मन्द छिन्ति हनुमान * हे देवि! मुखमा परी
 निस्कयाँ जान्छु मता अग्रशय्य अग्रता * बन्दैन कामता बरी
 अवकल बलसितको वचन जब सुनिन् * यस्तो हनुमानको
 आफ्नो सत्य कुरा तरै सज कहिन् * छानिन् कुरा सानको ९

सवदाकामतिमिसाध्याउहनुमान् * यो बलद्वितीमो भनि
चीन्हा मन्हु म इन्द्रका हजुरमा * तिम्रो पराक्रम पनि
बल् बुमनै भनि इन्द्रका हुकुमले * आरुकि ता हूँ भनि
खुशमै रवर्ग निषे गडनुति सुरसा * कूचा हनुमान् पनि १०
मैनाक् पर्वतलाई त्यै धरि भन्या * फेर सागरैले तहाँ
जुन राजा सागरैजिले गरि भयो * परुयात् म सागर यहाँ

हुन् ई पर्वज रामका सितिपती * आहूकजीका सुत
जन्म्या साठि हजार पुत्र इनका * संसारमा विश्रुत ११
इष्याले गरि इन्द्रले सगरको * यज्ञाथलाई हरी
आश्रममालगि श्रीकपिल् मुनिजिका * बाँधिदिया त्यस्वरी
खोज्दै त्यो हयलाई पुत्र नृपका * फेर साठि हजार जन
पाताल्मा पुगि अश्वलाई तिनले * देखा कपिल्का सँग १२
गाली ती सबले गन्या अति तहाँ * चोर हुन् भनी तिन्कन
भ्रमले गल्लि गन्या ठूलो ति सबले * भस्मै भया सब जन
तिन्कै वंशज श्री भगीरथजिले * ठूले तपस्या गरी
गंगाजीकन ल्याइ वंशकन सब * मुक्तै गन्या त्यस् घरी १३

उन्कै वंश महाँ भयो प्रभुजिको * श्री राम औतार यहाँ
तिन्काकामनिमित्त आज हनुमान् * जान्छन् डलङ्कामहाँ १४
थाक्याहुन् हनुमान् निराडफलफुल * खाउन् र जाउन् भनि
मन्दा सागरको बचन् सुनि तहाँ * निरवयाति मैनाक् पनि
अर्को एक मनुष्यको स्वरुप ली * हात जोरि विन्ती गर्या
आई फलफुल खाड जाउ हनुमान् ! * मन्दै अगाडी सरयाश्च
आज्ञा सागरको हुँदा चरयामा * आयौं म ऐल्हे भनी
मैनाक्लेयति विन्ति वातज बगर्या * बोल्या हनुमान् पनि

रामको काम नगरी बसेर कसरी * खानू म जानू यरै
हातले हुन्छु म लौ भनेर खुशिले * छोएर कूद्या तरै १६
केही दूर हनुमान् पुगेपछि तहाँ * एक सिंहफा राक्षसी
द्याया पाक्रि उ जन्तु सैंचि बलले * खान्थी जलैमा बसी

पाताल वासिनी सिंहका जुन थिइ * सागर महाँ वस्थियो
धुम्थी रातमहाँ थिई जननि यो * प्रख्यात ग्रहै राहुको १७

द्याया पाक्रि उ तान लागी हनुमान् * ज्यूको गती बन्द भो
कसले बन्द गरयो गती भनि दिशा * दस्मा जसै दृष्टिगो १८
देख्या तलतिर दृष्टि दीकन तहाँ * जरसै नजरमा परी
एकै चोट दुड लात दिएर सहजै * धुश्रुवक ताहीं मरी
ताहाँ देखि कुदी गएर हनुमान् * पाँच्या जसै तीरमा
लङ्कापूरि तहाँ त्रिकूट गिरिका * देख्या उपर शीरमा १९

हनुमानजीको लङ्का प्रवेश लङ्किनी-संवाद

वरिपरि ताहिं तीरमा वृक्ष फल्फुल् मरी छन्

जउन वनमहाँ ता गर्दछन् पक्षिले गुन

भ्रमरहरु लताका फूलमा हल्लि हल्लि

धुनुनु धुनुनु गदै हिंड्दछन् बल्लि बल्ली २०

नजर वरिपरीको जो छ शोभा नजर भो

त्रिकूट गिरि उपरका पूरिमा फेर नजर गो

वरिपरि परखाल् छन् बीच बीचमा छ खाना

सहजसित अरुले गर्न के सक्छ दावा २१

अति तखत परेको खुन् अगम देखि लङ्का

योहि धरि पारि जाँ की राति जाँ एति शङ्का

गारिकन ठहराया योहि बरहू र राती

सहजसित म जाँला जान्छु ता राति राती २२

ताहिं बरिस गति गमल जाकि दिन् सन् बिताई
दिन बिति जब सत् मो जान पाऊ चलाई
स्वरूप पनि ति सानू ली परयाथ्या जसै ता

दुगुरि नजिक आइन् लङ्किनी पो सैत ता १३

को होस्! आजमलाइकेहि नगनी*यो मित्र जान्या भानि
चोरै होस्भानि लातउठाइ तिनिले*एक् चोट हानिन् पनि
ठोक्का नाम मुठी उठाइ हनुमान्*जीले जमिन्मा परिन्
छाट्दै ताहिं रगत उठेर भटपट*हातजोरिबिन्तीगोरिन् २४
लङ्कापूरि ति हून् ति राक्षस भई*बरिथन् सदा द्वारमा
जानिन् श्रीहनुमानभनेरजबचोट*पाईन् चलिन् सारमा
लङ्किनी हूँ मलाइ ता जितिलियौ*यसले सबयो राजगरी
रावराको तमरसाहुन्याबखतमो*आयो मरसाको घरी २५
ब्रह्माजी अधिभन्ध्या प्रभुजिको*हून्या छ समानतार
हर्ता रावराके सिता र रघुनाथ*सुखिवथ्यै मित्रचार
गर्नन् सुखिले पनी दश दिशा*सीताजीकोखोज्खबर
गर्नालाइ पठाउनन् बिरहरू*छानेर खुब्खुब्जब २६
तिन्मा एक्बिर आउलारतिमले*लात मारिछौली जसै
हान्ला नाम मुठी उठाइ र रगत*छाट्दै गिरौली तसै
रावराको ताहिंसम्मआयु छ मनी*भन्थ्यारसो बात सुनी
ब्रह्माको वचनैप्रमाणगारि भन्यौ*लौमछ रावरा पनी २७
जाऊ भेट सिताजिलाइ तिअगम्*मित्री बधैंचा महाँ
अशोककावनमा छ बृक्ष बढिया*एक् शिंशपाको तहाँ
ताहिं छन् प्रमुकी प्रिया बरिपरी*छन् राक्षसी गरा पनि
भेटी गै रघुनाथथ्यै मन सबै*यस्ताविपतछन्भनि २८

धन्यै भयौ म अहिले प्रमुको रमरसा मो

संसारको भय छ जो उत आज दूर मो

जस्तो मित्यो मकन सङ्ग र भौक ऐल्हे

यस्तै रहोस् यहि म पाउँ नबिर्सु कैल्हे २९

गवण भयप्रदर्शन सीतावर्तन र हनुमानसीतासंवाद

जस्तै श्रीहनुमान् पुण्या सहजमा* लङ्का समुद्र तरौ
तस्तै जानिको फुर्यो नजर बाम* हातै समेत खुन् गरी
रावराको पनि बामहात् नजर बाम* फुर्यो रघुनाथको
दक्षिणा अङ्ग फुर्यो उरौ बसतमा* सुश्रमन् भयो नाथको ३०
सानो रुप लिई परी सब शहर* हेर्दै विचार खुन् गरी
रावराको दरबार विशेष गरि दुँड्या* चोटा र कोठा भरी
पायानन् र कता म जाँ भनि तहाँ* मन्मा विचार भोजसै
सम्भया लङ्किनीको वचन रति गया* अशोक बन्मा तसै ३१
जो जो वृक्ष थिया ति इन्द्रपुरिमा* सो सो त सब छन् तहीं
रत्नैका शिंढिसाफ अरात् जल भरी* यस्तो तलाऊ कहीं
फल फुल्ले अति भार भए रुखका* हाँगाहरू सब पनि
लक्रेका भमरा र पन्छि बहुतै* रुख मानर याका अग्नि ३२
बीच बीचमा सुनका हवेलि पनि छन्* उच्चा मीराको छ थाम्
जस्मा छन् कति गर्नु बरान यहाँ* हेर्या तहाँ पवित्र काम्
यस्तो सुन्दर बन् नजर गरि सजै* डुल्दै हनुमान् गया
देख्या सुन्दर शिंशपा र सुशि मै* ताहीं ति दासि लभ्या ३३
अधिक गर्भिर छाया सूर्यको ताप् नपरन्या

उपर अति पहेला वेस् चरा मात्र चरन्या
वरिपरी पनि नाना राक्षसीको छ घेरा

रुख मानि ताहि सीता देखिडुन फेद नेरा ३४

भोकीमैलि निन्याउरीनत कपाल* कोरेकि सब केशुसै
 लट्टामात्रगरयाकिखालिभुमिमा* रूंदै बरयाकी त्यसै
 रामरामराम यतिमात्र बोलिरहँदी* देख्या र साना भई
 पातकाअन्तरमालुवयातिहनुमान्* रुस्का उपरमा गई३५
 मन्धन् श्रीहनुमान् तहाँ मनमनै* ऐलहे कृतार्थे भग्यौ
 जो सीताकन देखि आजखुगिले* सीता समिप्रमा रह्यौ
 साध्याँकाम्पानिरामकोभनितहाँ* खुशी भयाध्या जरै
 अन्तःपूर महाँ भग्यो र खलजल्* त्यो शब्दसून्या तरै३६
 के को शब्द भग्यो मनोर हनुमान्* लूवयातिभन् पातमा
 आयो रावण जलितताहिं नजिकै* सब रानी ली साथमा
 कैलहे महुँ म रामदेखि अमृतक्* सीता हरयौ ता पानि
 आयानन् रघुनाथ मनोर रहँदा* देखेछ स्वप्नापनि३७
 रामको दूतअतिचारिबानर अशोक* बन भित्र आई परी
 सीताजीकन देखिने गरि तहाँ* पात भित्र लूकी बसी
 मौका हेरिरहेछ हर्न भनि यो* स्वप्नामिलेथ्यो जरै
 साँचै हो कि मनोर दौडिकन भट्* आयो नजिकमा तरै३८
 साँचै पो यदिहो भन्या असल भो* दुर्वाच्य सीता महाँ
 जाई बोलहु म सो सुनेर रिसले* जाला र भन्ला तहाँ
 मेरो दुष्ट बचन् सुनेर रघुनाथ* आएर मार्नन् भनि
 परतोनिश्चय मन् गरी नजिकगै* दुर्वाच्य बोल्यो पानि३९
 सीताले पानि दुष्टलाड नजिकै* देखी अधोमुख गरिन्
 श्री रामको चरणारविन्द मनले* अन्तःकरणा धरिन्
 चुप् लागी जननी रहिन् जब तहाँ* सो देखि रावण तहाँ
 लाग्यो भन्न मलाड देखिकिन हो* लाग्यो अधोमुखहाँ४०

राम मेरा पति हुन मनैर तिमिपो * मन्धयौ उ मन्धन कहाँ
 मेरी हो यदि मन्धया तिनि मने * आऊनू पथ्यो यहाँ
 माया दैन तिमो उपर नबुमि यो * शोक मात्र गद्यौ उरै
 यौवन व्यर्थ गयो विचार नगरी * यौवन अफाल्द्यौ यरै ४१
 बिल्याकाल नफिर्द व्यर्थ मनमा * शोक गर्दद्यौ यो कति
 मैलाई पति मान आज तिमिले * हुन्दू म तिमो पति
 मेरी पतिन भयो भन्या त सबकी * मालिक हुनेछौ म ता
 साहै प्रेम गरि राखुंला बुझ यहाँ * बैगुनी हुन राम ता ४२
 मानिस्मूर्ख कृतन मानिस महौ * साहै अधम जो त दन
 शक्तिका पानिक मतिराम पानि यहाँ * आऊन के सबद दन
 तरमात छोड नराख रामतिर मन् * यस्तो मनेथ्यो जसै
 लाल लाल नेत्रगराड पूरा रिसले * बोलि नरिसिता जीतसै ४३
 पाजी रावरा ! बोलदछम् कति यहाँ * दुर्वाच्य बक्बक् गरी
 राघव दोख डराड छलन भानि एक * सन्यासिका रूपधरी
 जरतै यज्ञ विषे हवी कुकुरले * हर्दन् उरै चालले
 राम लक्ष्मण हुँदा हरिस् तँबुमिले * मर्तास् यरै कालले ४४
 सागर शोषि किराँधु लाड रघुनाथ * आर धरा दिई
 तेरो वंश विनास् गरेर पछि फेर * प्राण सँचि तेरो लिई
 लै जानन् रघुनाथ मलाड भानि यो * दीईन् जवाफ पो जसै
 लाल लाल नेत्र गराई खड्ग पानि ली * काटनै तयार भोतसै ४५
 मन्दोदरी बिनाति गर्न अगाडि सदी

यो खड्ग टारुँ कसरी भानि चित धर्दी
 पाऊ परीकन तहाँ आति बिन्ति पारिन्
 सब रीस् शमन् पानि गराड त खड्ग टारिन् ४६

रावण्को पटरानि मुख्य माहर्षी * मन्दोदी जो त हुन्
कन्यातुल्य सुकीर्ति शालिनि भई * अत्यन्त राम्रो थिइन्
हैमा नामकि अप्सरा जनान हुन् * औ बाबु दानव मय
इन्का हुन् सुत वीर अक्षय कुमार * औ इन्द्रजित् नामक ४७
हुकुम रावणाले तहाँ यति दियो * हे राक्षसी ! ई सिता
मैन्हा दूड यसै बसुन् तब उपर * मेरा शयनमा कि ता
बस्निन्जरितनपोभनिन्यादिभन्या * काटेरटुकटुक गरि
तर्कारी भुट्वा बनाउनु असल * मीठा मशाला धरी ४८
मासू खाइ म छोडुँला अम पनी * चेतोउ एती भनि
रावण फर्कि गयोति राक्षसिहरु * एकमुखभयासबअनि
एकमन्देकिनव्यर्थ यौवनसक्यौ * रावण गराऊ पति
दोश्रीकेभानिउरुतेछकिकतिवार * मन्देसुतथाकछेसकति ४९
काटनै पछे नकाटीहुन भनिजात * गर्दै थिई अर्क ता
हातमा ली तरवारदौडिपनि मै * मन्दै म काट्हु सिता
अर्कीधोरमुखवाइडर दिन नजिक् * धाई सिताथ्यै जसै
बूढी राक्षसी एकथिई त 'त्रिजटा' * त्यसले हटाई तसै ५०
लागी भन अमागी दुष्टहरु हो ! * के दुष्टका मै माति
गर्छौ छोड निरोध नराख गर खुब् * सीताजिको नै रतुति
पाऊमा परि दण्डवत् गर सबै * मालिक् इनै हुन् भनी
मेरो आजवचन् लियौ पनि भन्या * सुन् हीत होला पनि ५१
रवणाको सुन मन्हु लक्ष्मण यहाँ * श्रीराम सिताका पति
ऐरावत् उपरै चढेर सँगमा * भाई लिई वीर अति
याहाँ आइ रिसाइ भरम सब यो * लडा गराई दिया
रावण मारि सिता लिएर सँगमा * पर्वत उपर पोथिया ५२

रावरागोमय कुण्डमा कुल समित * सुब् तेल मर्दन गरी
 बुद्धयो सब मुड आफना उनिउरौ * मुडको त माला धरी
 श्रीरामका नजिकै विभीषणा थिया * भक्ती प्रभूको धरी
 गथ्या सुब् टहल् बहुत् सूशि हुँदै * तन्मन् बचनले गरी ५३
 रामले रावरालाड आज सहजै * मार्दन कुलै साफ गरी
 रावराको अब बृद्धि दैन यसको * आगो मरणाको धरी
 रामका भक्त विभीषणौ अब उपर * बरनन् यहाँ राज गरी
 जस्तो हुन्छ हुकुमसितापातिजिको * सोही गिरोपर धरी ५४
 यस्तोर वनभयोर सब भानिसवयाँ * एती मनी चुप जसै
 लागी थीं त्रिजटा तिजात सुनि डरया * सब राक्षसीगरा तसै
 निद्राका बरामा सबै परिगया * सीता बहूतै रुँदी
 आधार कोहि न पाउँदा अधिकताप् * मानेर विहल् हुँदी ५५

सीता ताप हनुमान सम्मुख उपस्थित

भोकी शोक् गरिभन्दछिन् अब यहाँ * ऐल्हे कसोरी मरू
 इन्का हात परेर मर्नु नानिको * आफैं म मर्छु बरू
 तापले पुरा हुँदा उपाय अरु थोक् * केही नजान्दी कनै
 मन्मा शान्ति नपाउँदा विरहले * देख्थिन् अँध यारो सबै ५६
 राममा चित दिउर मर्नु बढिया * मानेर सीता तहाँ
 भुराडीन्या मतलब लिई खाँदभइन् * पक्रेर हाँगो महाँ
 राक्षसका बिचमा बसी जिउनु धिक् * मर्नु निको मर्दछु
 चुल्हो लामु छ भुण्डिनाकन यहाँ * डोरी म मै गर्दछु ५७
 यस्तो निश्चय सुरु गरेर तिसिता * भुराडीन खाँटीन् जसै
 कामबितला भनिसानुबोलि भदपट * बोल्या हनुमान तसै
 भारत वर्ष बिषे मरणी मुकुट मै * नामता अयोध्या भनि
 ठुलो एक शहर थियो मरामयी * सुन्दर नयाको पनि ५८

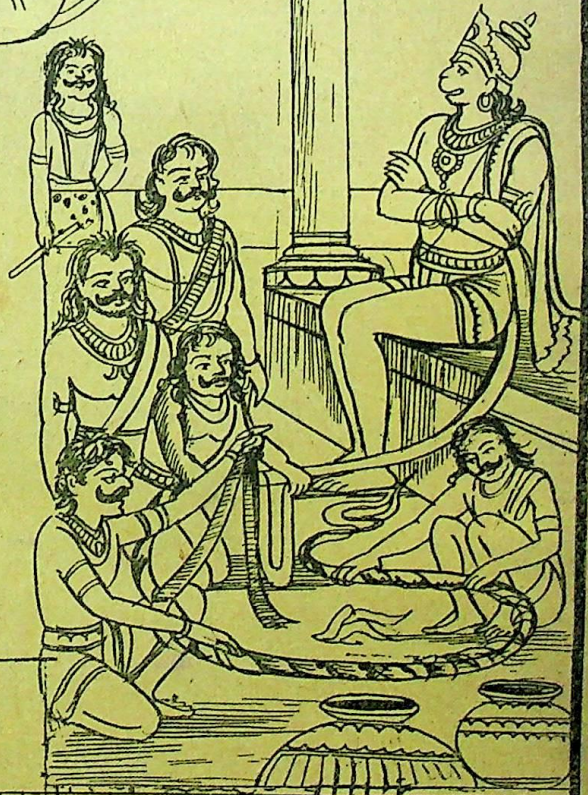
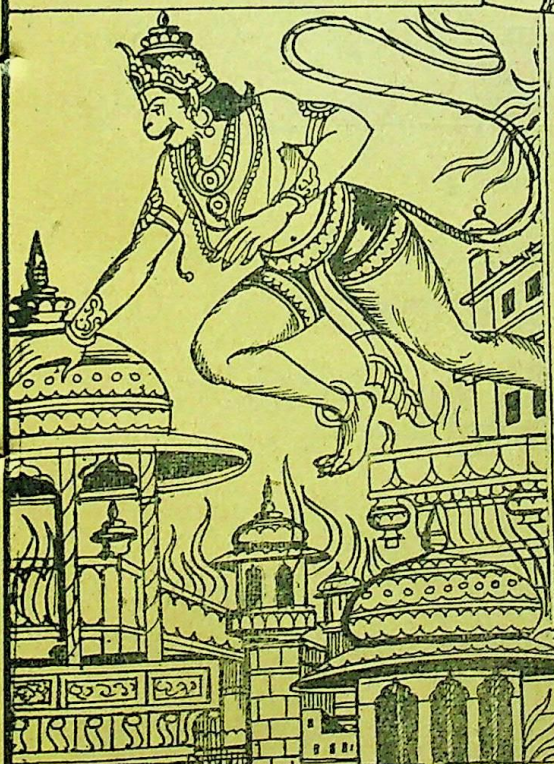

सुन्दर
का. २

२ हनुमानले रावणपुत्र अक्षयकुमार
लाई मारेको ।

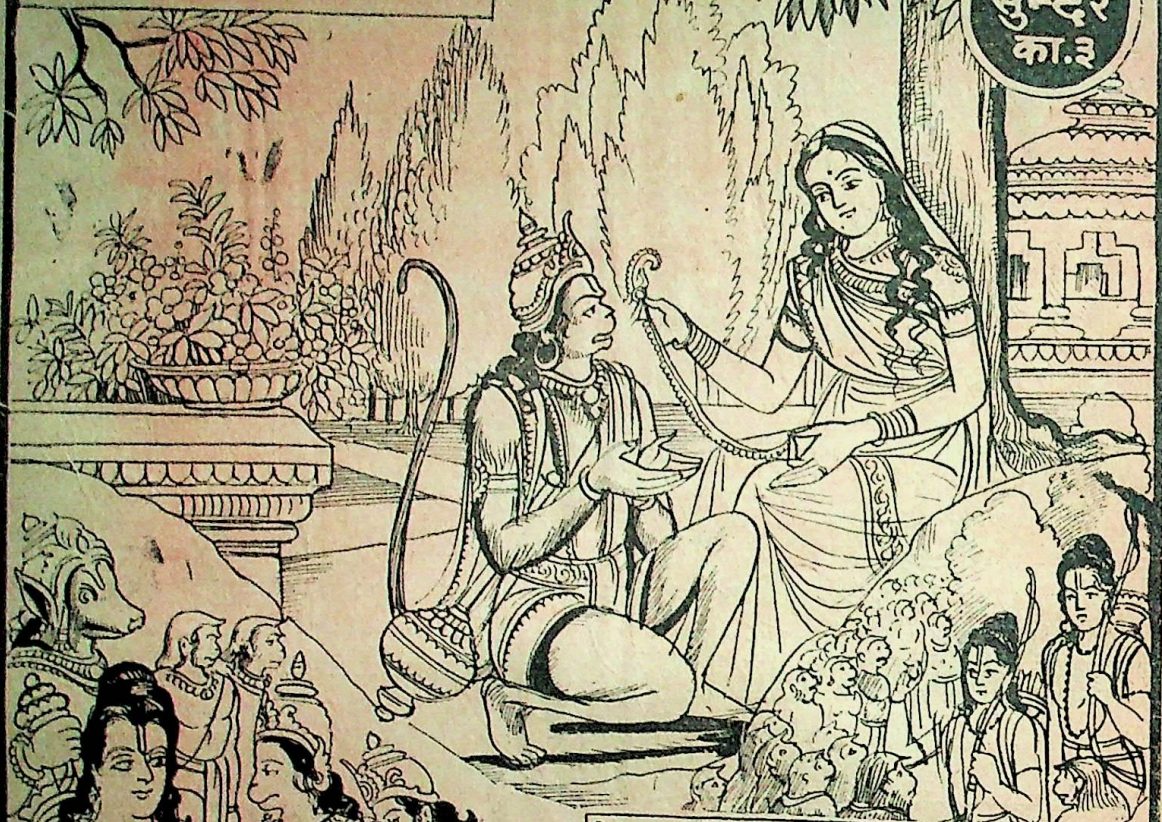
१ सीतानीलाई पत्थर फालेको हनुमानले
बिहानको चौरा चिन्नेको ।

४ हनुमानले लङ्का दहन गरेको ।

३ हनुमानले राक्षसगणलाई आफ्नो पुच्छर
उठाउन लगाएको ।

१ श्रीरामलाई हनुमान फर्केको सूचना
मिलेको ।

डक्काकूका कूलैमायातिवलि दशरथवीर महाराज रक्षाधन
तिन्कातिनुरानिमाहाँगुरागुरायातिवीरचारद्वोराभयाधन
जेठा रामजी तिचारमा उहिपाछित भरतजी र लक्ष्मण्ड तिने
फेरीरात्रुनकान्दारासकल गुरामहाँकमित्तैनन् डकौनै ५९
जेठा राम पिताजिका हुकुमले * सब् राज्य छोडी दिई
बनमाबरन चल्यानहुत सुशिहुँदै* सीता र लक्ष्मण लिई
एक् दिन पञ्चवटी गया प्रभुतहाँ* डेरा प्रभुको परचो
रावणले अति छल् गरेर ताहिं गै * सीताजिलाई हरयो ६०
रामलक्ष्मणहुँदा सितापनि तहाँ* चोरी जसैता हरयो
मेरी आज सिताहरयो भनि बहुत* खेद रामलाई परचो
जान्थ्यासोजिसिताजिलाड बनमा* फेला जटायू पर्या
तिन्माथि करुणा भयो प्रभुजिको * ताहीं जटायु तर्या ६१
भेट सुग्रिवसित भोपाछि प्रभुजिको * लाई मित्यारी अनि
बालि मारि रजाई बक्सनु भयो* मित हुन् ड मेरा भनि
वीर वीर बानर दानि सुग्रिवजिले* सीताजि खोज्नै भनि
हुकुम बक्सनुभो र ती सब गया* सीताजि खोज्नै पनि ६२
तिन्मा एक बिरता महुँ मत यहाँ* आयाँ समुद्रे तरी
सम्पाती सित भेट हुँदा खबरभो* उनका वचनले गरी
लङ्का दाखिल भै गयाँ दिनमहाँ * रामका प्रतापले गरी
फुट्की लङ्किनी देखि निर्भय भई * अशोकवनमा परी ६३
देख्याँ सुन्दर वाटिका बरिपरी * रुख बेगु लताले गरी
बेहेको चहुँओर रत्न सरिका * फलफूल फल्याका भरी
देख्याँ आज सिताजिलाड र यहाँ* आनन्द पायाँ भनि
एती ब्रिन्ति गरेर चुप् भडरह्य * ताहाँ हनुमान पनि ६४

सीताजिले जब इ बात क्रमले सुनीथिन्

आश्चर्य मैकन बरीपरि हेरि एक दिन
कोही नदेखि ति सिता अरुलाइ ताहाँ

मन्दिन् कुरा इ कहनै जनको छ याहाँ ६५
अम् हो मनू पनि मन्या सब चेत् छ मेरा

स्वच्छा कसोगारि मनू निंद छैन मेरा
जो हो इ बात कहने उ अगाडि आई

अमृत वचन् इ सब आज मनोस् मलाई ६६
सीताजिको याति वचन् जब सुन पाया

सानू स्वरूप लि हनुमान्जि अगाडि आया
दर्शन प्रणाम पनि गरेर सिताजिलाई

ताहिं खडा भइ रह्या अति हर्ष पाई ६७

लाल् मुखपीतशरिर् स्वरूपपनिअधिक * सानूभँगेरासरी
धोरेका हनुमान देखि मनले * आफैं त शङ्का गरी
रावणको छल हो कि यो भनि तहाँ * लाइन् अधो मुख जसै
शङ्का भो अब माइलाइ भनि भद * बोल्याहनुमान्तसै ६८
हे मातर ! म त दास हूँ हजुरको * रामका हुकुमले गरी
आयाको हु हजुरका स्वरमा * गम्भीर समुद्र तरा
राजा सुश्रितको त मंत्री पनि हूँ * बायु पिता हुन् पनि
एति बिन्ति गरेर चुप् भइ रह्या * क्या हुन्छ मर्जी भनि ६९
सीताजी पनि मन्दछिन् कसरी यो * जानू म मानिस् पनि
बाँदर साथ मित्यारी लाउँछ कतै * क्याहुन् कुराको जनी
एती बोलि सिताजि चुप् भइ रहिन् * साँचो नमानी जसै
फेर वृत्तान्त गरी सुत्ताइ सब बात * औँठी दिया धो तसै ७०

झौंठीदीकन फेरप्रसाम् पनिगरी * जरसै हनुमान् बरया
हेरिन् झौंठी जरै उसै बखतमा * हर्षाश्रुधारा खरया
बर्बर झौंशु खसाउँदै प्रभुजिको * झौंठि शिरोपर धरिन्
सोहै खुश हनुमान् उपर भइ तहाँ * प्राराम्भै पियारोगारिन् ७१

हित गारि हनुमान् जीलाड भन्दिन् ति माता

म कन तिमि भयौ सुब् प्राराम्भै आज दाता
तिमिसित रघुनाथले सूब विश्वास मान्या

तब म निर पठाया उहि कामले त जान्या ७२
अब त तिमि हनुमान् जल्दि गै रामलाई

भन बिपाति परयाको देखि हाल्यौ मलाई
जुन तरह म उपरमा रामको हुन्छ माया

उहि गारि तिमिले सुब् युक्तिले बिनितलाया ७३
जिन्तिन् शरीर महिना दुइ ता म धर्छु

ताहाँ पछीत तिमि निश्चय जान् मर्छु
खान्याछ दुष्ट तरकारि बनाइ जान

धैनन् यहाँ अरु सहाय मलाई ठान् ७४
तरमात् अवश्य ड दुई महिना नजाई

सुग्रीव समेत सकल सैन्य लिएर आई
यस् दुष्टलाई सब बंश समेत मारुन्

यो दुःखबाट अब नाथ मलाई तारुन् ७५
सिपसित गारि बिन्ती सुब् दयालू बनाया

जति छ फजिति मेरो यो सबै थोक् जनाया
यति बिनती गरेमा पाउला धर्म धेरै

सकल भनि सबयाँ बात के मनू बेखेरै ७६

बिन्ती श्रीहनुमानल पनि गरया * माता ! म सेवक् त हूँ
 रूनामितकाडिनिपतसजैमकहुँला * धेर बात यहाँ वया कहूँ
 रामलक्ष्मणदुडभाड सुभिनसमेत * बानर करोडौं लिड
 वंशैरावराको बिनाशगार दिनन् * धेरा शहरमा दिड ७७
 रूनामितलाई लिएरफेरि रघुनाथ * जानन् अयोधया महाँ
 आवैनन् रघुनाथ भनेर मनमा * शङ्कै नलागोस् यहाँ
 योबिन्तीसुनिभन्दछिन् तहिसिता * रामचन्द्रजी वया गरी
 सेना लीकनआउनन् अतिगामिर् * यसूतो समुद्रै तरी ७८
 जननि कन जुभाया यो हुकुम् सुनि ताहाँ

मडैहु प्रभुजिको दास् बोकुँला पीठ माहाँ
 रघुपाति दुड भाईलाई के दुःख पर्छन्

सकल अरु र सुयीव् कूदि आफैं त तर्छन् ७९
 जननि ! म त बिदा भट्ट पाऊँ मजीं त सुन्या

अब त उहि गया पो हुन्छ काम जल्दि हुन्या
 जउन चिज दिंदामा राम विश्वास मान्छन्

उहि चिज अब पाउँ जान्हु दिन् मात्र जान्छन् ८०

याति सुनि अधिदेखी केशपाशमा धरयाको

मरिा भिकि दिड हालिन् रामको मन परयाको

मरिा दिड तब भन्छिन् चित्रकूटमा भयाको

शरणा पारि नजर दी काग बाँची गयाको ८१

अत्यन्त कागको कथा

एकदिनहेहनुमान् ! मचित्रकूटमा * रामकानाजिक्माथियाँ
 मेरा काखमहाँ सुत्त्या र रघुनाथ * हातको तकीया दियाँ
 मेरा लाल् दुईपाउ देसिकनकाग * आई हुँगेथ्यो जरै
 लाग्यो बगन रगत न थामिनगर्द * धाराबग्ग्या मैँ तरै ८२

व्यूँभी श्री रघुनाथले नजर मो *ताहीं थियो काग पनि
 प्रयाँवयाएकतुरालीतहाँप्रभुजिले *त्यो काग माई भनि
 त्योकागचौधभुवनहुत्योकहिंपनी* पाएन आधार जसै
 मेरो आइ शरणा परीकन तहाँ*माफ्माग्नलाग्योतरौ८३

त्यो इन्द्रको सुत जयन्त थियो र त्यस्तै

चिन्हेन राम प्रभु हुन् भनि केहि पैल्हे
 शक्ती कति छ बुझने मनले विचारी

हुँग्यो मलाइ गइ कागसरि रूपधारि ८४

फेरी आज शरण पर्यो भनिदया *आयो उ कागमा जब
 मैमाथी त दया कसो न हुनगो*मन्थिन् मन्या यो सब
 हातजोरीकनबिन्तिफेरिहनुमान्*बीर गर्नलाग्या तहाँ
 सन्धान् केहि नपाउँदा हजुरको *आऊन टिल्मो यहाँ८५
 रावणले हरि ली गयो भनि खबर*हुन्थ्योत बाँच्छ्यो कहाँ
 योबिन्तीहनुमानको जब सुनिन्*मन्दिन् सिताजी तहाँ
 देख्छु रूप त सानु मानु माँगिरा*जत्रो कसोरी लडी
 राक्षसनाशतिमि गर्दछौ कितहुला*हुन्छौरवरूपको बढी८६
 तिम्रो रूप अति सानु देख्छु अरुता*कत्रा हुनन् मन् भनि
 सम्मन्छु मनले र गम्छु मनमा *आश्चर्य मान्छु पनि
 यसूतोमर्जिसिताजिको सुनितहाँ*पर्वत सरीका भया
 मेरू पर्वत मै भएर हनुमान् *सामूने खडामै रह्या ८७

जब त ति हनुमानको रूप ठुलो देखी लीइन्

सुशि भइ ताहिं बीदा माइले जल्दि दीइन्

अब त तिमि हनुमान् ! धृष्ट चाला छिपाऊ

इनिहरु सब देख्नुन कूदि फेर जाइ जाऊ ८८

याति सुनि हनुमान्ल फेरि बिनित लगाया

सहजरित म जान्थ्याँ केहि फल खान पाया

वरिपरि फलफुल छन् मजि मात्रै म पाउँ

हुकुम् बिनु कसोरी आज आफैं म खाऊँ ८९

अशोक वाटिका हरूको मास र अक्षय कुमार वध

याति बिनती गरयाथ्या खानको मजि पाई

खुशि भड फल खाई माइथ्यै फेरि खाई

चरसा पारि बिदा मै बयै गया दूर जसै ता

आलिकती कहु काम् फेर गर्न आँटिया तसै ता ९०

आफनैमन्मनमन्दछन्तिहनुमान्* जुन् वीर दूत मै गर्ड

जतीख्वामितकोहुकुम् छ उतिमा* मात्रै चनाखो भई

उतीकाम् गरिफिछ पो पानि भन्या* त्योदूतअधमहो मनी

मन्दनसब् दुनियाँ म भेटिकन जाँ* करतोहरावरणपनि ९१

याति गमि ति बगैँचा नाशू न मन्सुब् चलाई

खुशि भड ति महावीर जल्दि फेर फर्कि खाई

सकल बन उखेल्लै चौकि सम्पूर्णा मारया

फगत जनानि बरन्या एक शिशौँ रोष पारया ८२

जब त बन बिनाश्या राक्षसी जल्दि खाई

पुगि नजिक सिताका सोधि सीताजिलाई

भनन तिमि सिताजी ! वीर यो क्यान आयो

याति असल बघैँचा क्यान मैदान बनायो ९३

याति सुनि ताहिं सीता मन्दछिन् के म जानू

बिपति पारिरहेकी हू म ता चानुमानू

तिमि बुझ न सबै बात हो कउन् क्यान आयो

याति असल बघैँचा क्यान मैदान बनायो ९४

सकल दल त हो यो राक्षसै मर्छ माया

जब त याति मनीथिन् राक्षसी सब हराया
कहन मनि गया सब रावरीका हजुरमा

पुगि कहन ति लाग्या जेसक्या त्यो बिसुरमा ९५
ऐल्ह हे नृपराज् ! अधीक बलियो* आयो र जानर यहाँ
सीताजी सँग केहि बातचित गरी* कूद्यो बधैंचा महौ
सारा रुख सहजै उखेलिकन साफ* मैदान बनाईदियो
चौकि चूरा गरी हवेलि पानि सब* नाशीबरयाकोथियो ९६
आयौं हामितीबन्तिगर्न मनि यो* बिनती गरयाया जसै
सूनी जल्दि उठेर पक्रन मनी* लश्कर पठायो तसै
हुकुम् पाड त लाख लश्कर गयो* पकरे ल्याऊँ मनि
एकलाख लश्कर लाइदेखि हनुमान्* अत्यन्त गज्या पानि ९७
त्यो शब्दै सुनि मोह लश्कर भई* छोड्या हतीयार पानि
सबमारया हनुमानले बरामहौ* ईहन् भुसूमा मनि
लौहरतम्भ उठाड साफ सब गरया* सम्चार पुगेथ्यो जसै
रावण् सुन रिसाई फेर पानि ठुलो* सेना पठायो तसै ९८
सेनाका पति पाँच गया हुकुमले* ठुलै थिया ती पानि
तिनलाई पानि साफ तहाँ गरिदिया* उरतै भुसूना गनी
फेर मन्त्री सुत सात गया हुकुमले* सेना समेत धेर लिई
लौहरतम्भ उठाड साफ गरि दिया* सबलाई ठक्कर दिई ९९
सात मन्त्री सुतलाड सैन्य सहितै* सारी सवयाथे जसै
कान्छो रावण पुत्र अक्षयकुमार* पो लइन आयो तसै
भारी फौज लिएर त्यो पुतलि मै* आई जसै ता परयो
आकाशमा कुदिलौ हट्टाड शिरमा* ठोक्क्या सहजमा मरयो १००

पैलहेत्यस्कनमारि फेरिअरुसब् * सेनासमेतनाशगरया
 आऊँदै तहिं बतिका पुतलि में * फेरीअनेक वीर मरया
 सब् राक्षसहस्ताइ मारिसाकि फेर * आऊँछ कुनबीर भनि
 लौहरतम्म लिई खडा भइरह्या * ताहाँ हनूमान्पनि १
 जब त अति पियारो पुत्र कान्छो मरयाको
 खबर कहन आया फौज समेत नाशगरयाको
 तब त अधिक ताप मै सूख रावण रिसाई
 अब त गड म आफैं मार्दहु तेसलाई २

इन्द्रजीत परिचय हनुमानजी बाँधिनु र रावणहनुमान संवाद

कीमार्दकि त बाँधिल्याऊँहु यहाँ * तेरा नजिकमा भनि
 रावणले याति इन्द्रजीतसित भन्यो * त्यस् इन्द्रजीतले पनि
 हातजोरीकन बिति गर्छ म छँदै * आफैं हजुरले तहाँ
 जानूपछ कतै कहीं सहजमा * ल्याऊँहु बाँधी यहाँ ३
 जन्म्यो मेघ समान नाद गरि त्यो * सोही कुराले गरी
 त्यस्को नाम प्रसिद्धभो जगतमाहाँ * फेर मेघनाद त्यस्घरी
 बाँध्या रावणलाई युद्ध भुमिमा * श्री इन्द्रजीले जब
 जीत्यो इन्द्रकनै र इन्द्रजित मै * यस्को चल्थो नाम तब ४

एती निन्ति गरी चट्योरथ महाँ * वयैफौजपनीसाथलिई
 आयोत्योहनुमान्थियाजुनतरफ * सामने मूहडा दिई
 देखा श्री हनुमानजे जब तहाँ * गर्जेर सामने भई
 लौहरतम्म लिई कुदेर भटपट * आकाशबीचमागई ५
 लौहरतम्म उचालि घुम्नकन ता * लाग्या गरुडमैं जसै
 पाँचबाराछोडिलगाईआरुअनिथपी * फेरी लगाया तसै
 बारालाग्योभनिइन्द्रजीतखुशिमई * गज्यो जसै ता तहाँ
 धोडा सुव्रथ चुरामारि हनुमान * कदयालियाकाशमहाँ ६

फेर अर्को रथमा चढ्यो र अन्तर्मा * बाँध्नु म ऐल्हे भनि
 पर्यावयोजल्लिदरब्रह्मपाशात्तहनुमान् * जीलाड बाँध योपनि
 बाँधी श्री हनुमानलाड सँग ली * फर्केर दर्बार गयो
 बाँधेका हनुमान देखि शहरै * सम्पूर्णा सृष्टि मयो ७
 जुनरामकोचरसौर मरणगारिसहज् * अज्ञानपाश नाश गरी
 वैकुण्ठै सज पुग्दछन् पनि भन्या * त्यस् ब्रह्मपाशमा परी
 बाँधिन्थ्या हनुमान् कहाँ तर पनी * बन्धन् पर्या मँ भया
 रावण लाड त भेटि जाउँ भनिती * चुपचाप लागी गया ८
 बाँध्याकाहनुमानलाड लिइसाथ * त्यो इन्द्रजीतवीर तहाँ
 लागेथ्यो धरजानलाई जब ता * आएर रस्ता महाँ
 रीस् फेर्या पुरवारिले पनि मुठी * ऊठाड हानी जब
 रिस फेर्छन् मुसुना भनेर हनुमान् * चुपचाप लाग्या तब ९
 पैल्हे ता ब्रह्मपाशमा परिकनक्षरा भर् बाँधिने काम थीयो
 ब्रह्माको नावय साँचो गरिकन पछि त्यो पाशले छाडि दीयो
 बन्धनदेखी तसुर वयातर पनि हनुमान् भेट नमनु सुबधरयाका
 पौँच्या रावण छ जाहाँ सुष्टि भइ अरुता बान्दथ्या पाक्रियाका १०
 रावण वीर पनि मन्त्रि वर्ग सँगमा * भारी समामा थियो
 पौँच्यो ताहि र इन्द्रजीत तहनुमान् * जीलाड सुम्पी दियो
 हात जोरी विनती गर्यो अति हरिप् * बानर् छ सेना पनि
 धेरै नाश गरेछ आज मडैले * ल्यायाँ सुनी हो भनि ११
 जो गर्नु अज पछ मन्त्रि सँगमा * सल्लाह बातचित गरी
 गरको आज ठिकानुलगाउनु हवस् * मनुमा विचार सुबगरि
 एती बिन्ति सुन्यो र इन्द्रजीतको * हेर्यो नजरले तहाँ
 लाग्यो सोधन प्रहर तलाड किनयो * आयाछलौ सोध्यहाँ १२

अरसलमापनिवयामनूयातअरसल * भरो बधैंचा पनि
 नाशयोबीरपनिनाशगारयोमकनता * मानू मुसूनै गनि
 हुकुमयोसुनीत्योप्रहरतहनुमान * जीका अगाडी गड
 लाग्योसोदनसबैकुरापनिबहुत * आधार दीने भड १३
 यै बीचमा न डराड रावरा तरफ * साम्ने नजर दी तहाँ
 बोल्या श्री हनुमानले तँ बुझिले * कामले म आयाँ यहाँ
 भार्याजसुकिहरिसुनैजगतनाथ * रामको म दासुहुँ अति
 बुद्धी भष्ट भयाद्य अति दिन पो * आयाँ न ले यो मति १४
 आया राम मतङ्ग पर्वत विषे * लक्ष्मण सहित मै जब
 लाया सुग्रीवले मित्यारि सुशिमै * रामचन्द्रजीथ्यै तब
 बाली मारि रजाँड वकसनु भयो * सुग्रीव राजा भया
 सीता खोजन हुकुम हुँदा विरहरु * फेरदशदिशामागया १५
 एकवीर ता मडहूँ हुकुम शिरउपर * लीएर आयाँ यहाँ
 पायाँ देखन सिताजिलाड दुत हूँ * रामको छालिन्थ्याँकहाँ
 बानर हूँ म उखेलि साफगारिदियाँ * तेरो बधैंचा अनि
 आया मान मलाड जो अधिसरी * उन्लाडमारयाँपनि १६

यो इन्द्रजाति गड यसै बिचमा मलाड

बाँधेर ल्याइकन आज दियो तँलाड

बन्धन परयो भनि नठान् तँ दियाँ जनार्ड

सूला हु अति पनि दिन्हु म सुन तँलाड १७

लोक्को गती सब बिचार गरि आज तँले

यो राक्षसी मति न ले हित भन्हु मैले

ब्राह्मण तँ होस् ऋषि पुत्रत्यजिको त नाती

राक्षस कसो गरि तँ होस् बुझिले न माँती १८

आत्मा स्वरूप उ त हूँ छ स्वरूप कहाँ
जाती र बर्सा लिड मन सकिन्छ याहाँ
यो आत्मरूप भनि नित्य विचार गर्नु

आनन्दमा रहूँ भने मति एहि धनूँ १९

जो यो लोक विषे प्रपञ्च छ सबै* जानूँ बन्जरतो भनि
सूतूञ्ज्यालू रवपना छरात्यउठिता* लाग्दैन साँचो पनि
त्यस्तै ज्ञानूत भयो भन्यात्रिभुवनै* भर्देस्छ आत्मैफगत
अज्ञानरूपनिंदमाभुत्योपनि भन्या* दोस्निन्दनानाजगत २०
आत्मा सत्य म हूँ भनेर बुझिले* यस देहलाई पनि
भूटो जानूँ पृथिवीर जल्हसु मिली* भूटो बन्याको भनि
तलार्ग्यो मनमालिङ्गपनि भन्या* तान्यो उनै विष्णु हुन
जो हुन विष्णु उराम हुन शरणा पर* सीस उठ्छतेरो तभनूँ २१
यस्तो मूर्खपना त छोड लिड तँजा* सीता शरणा मा तँ पर
खुशहून नरधुनाथ शरणा परिगया* यो दुष्ट चाला नगर
रामको भकि नराखि आज कसरी* संसार तलार्स उसै
पर्ला जन्मनु मर्नु यै फजितिमा* छुट्तेन यो ता कसै २२
योजानीकन भक्ति गर शरणा पर* रामका हजुरमा गर्ड
आत्मा लाड नरक्विषे न लडजा* यस्तो तँ जान्छा भई
सीतारामसितको विरोध गरित हेर* गिलार्स नरक्मा जब
फेर उतीर्छा हुनू कठिन् छ बुझिले* अती दियाँ यो सब २३
यस्तो बात हनुमानको जब सुन्यो* रावण रिसायो तहाँ
लाल्लाल नेत्र गरार्ड भन ड कुरा* लाग्यो सभा बीच महाँ
मेरो डर रतिभर नराखि बहुतै* के बोल्दछस् रे ! यहाँ
राम लक्ष्मण दुइ भाइलाड सहजै* माई म छोड्छु कहाँ २४

सुभीब्लाड तैलाड माहु पाहि फेर * माहु सिताजी पानि
 राम लक्ष्मणसित के डराउहु यहाँ * मार्नन् मलाई भानि
 तिनकावानरसैन्यकोपनिविनाश * गन्याहु एती जरै
 बोल्यो रावणाले सुनीकन तहाँ * बोल्या हनुमान्तरै २५
 यसरि किन बहुतै गर्दछम् शोख धेरै

प्रमुकन त परै राख् जोरि छैनम् तँ मेरै
 आधि सरुँ त तँ जरता कोटि रावण् म मारुँ

हुकुम त नभयाको मार्न पो आज क्यारुँ २६
 यस्तो बातहनुमानकोसुनितहाँ * रावण रिसागो अति
 साँचै हुन् इ कुरा तथापि मनमा * लिन्थ्यो कहाँ दुर्मति
 यो बानरकन काट लौ अबभनी * यस्तो हुकुमपो दियो
 हातमाभेस्सहति यारलिईअधिसरयो * जुनबीरनीजकमाथियो
 त्यसविचमा त विभीषणोअधिसरी * हातजोरिबिन्तीगरया
 दूतहो योअधिराज! कुरा पनिवहाँ * लै जान्छ को यो मरया
 चीन्हों केहि लगाड छोड्दिनुहवस् * जावभूरनिरतारगरोस्
 एरै बानरका कुरा सुनि यहाँ * आउनुतिसंभाम्परोस् २८
 साँचो भन्यो भनि बुझी कपडा मगायो

तेल् धीउले मुछि पुछर भरि बेर्न लायो
 हुकुम दियो अब जलाड त बाँधि लेऊ

सारा शहर भरि घुमाड त छोडि देऊ २९
 जावस् ठुठो पुछर लीकन फर्कि बाहीं

पुछर डटो नसकि छोड्नु हुँदैन काहीं
 यस्तो हुकुम जब दियो तब बाँधिलीया

आगो पनी पुछरमा त लगादरीया ३०

बाँध्याकाहनुमान् लियरसुखि मै* मेरी अगाड़ी फुकी
 लाग्या धुमन् शहर ति राक्षसहरु* चोरहोमनी खुन्नमुकी
 चुप्लागी हनुमान् पनी खुन्नसुख* गम हेरि हिंडै गया
 टोका पश्चिम जुन् थियो शहरको* ताहाँति साना भया ३१
 बन्धनदेसि त सुगार्क सूक्ष्मरुपले* पर्वत सरिका भया
 ठूलो रतम्भ उठाड राक्षस अनेक* मारेर कुट्टै गया
 बल्दो लामु पुछर लियर घरघर* कुट्टै शहरमा हुली
 पोल्या सब शहरै हुटेन कहंधर* बाँकी कतैएकमुली ३२
 लाग्यो बल्न शहर जलेर सब घर* सब बन्द बाटो भई
 भागी जान नपाउँदा हुँदि अनेक* राक्षस अटाली गई
 फाल्हालीकन अग्निमापरिमरया* यो चाल् शहरमा भयो
 पोल्या ननुधरएक बिभीषराजिको* त्यैमात्र बाँकी रह्यो ३३
 एती काम गरीसकी पुछरको* आगो निमाऊँ भनि
 कूदी जल्दि समुद्रमा पुछर त्यो* चाँडो निभाया पनि
 अग्नीले पनि मित्र पुत्र भनिताप* केही गर्यानन् तहाँ
 सीताको पनि प्रार्थना हुनगयो* उद्दयाहनुमान् कहाँ ३४
 रामको फगत रमरसाले पनि दुःख हुदछन्

आध्यात्मिकादिहरु ताप पनि जल्दि हुदछन्
 साक्षात् उनै प्रभुजिका दुत मै गयाका

इदृश्या तहाँ ति हनुमान् किन हित भयाका ३५

सीताजी सँग विदामै हनुमान फकि अंगदादिसंग भेटनु

फिर्न्या मन्सुबलीसितासित बिदा* माग्नै हनुमान गया
 बीदा सुखि मयर बक्सनुहवस्* जान्छु म भन्दा भया
 आऊँछन् रघुनाथ अवश्य भनि यो* बिन्ती गर्याथ्या जसै
 साह्रैशोक मनमा गरीकन सिता* वयै भनलागिनु तसै ३६

तिमिकन नजिकैमा दसि सुब्ब सुशि हुन्थ्या

धरिधरि रघुनाथका मिष्ट वार्ता म सुन्थ्याँ
अब कसोरि म यस्तो दुःखले प्राप्ता धर्नु

तिमि पनि फिरि जान्या फिरि तापमा म पर्हु ३७
सीताका ड वचन् सुनेर भटपट * हातजोरि बिन्ती गर्या
यस्तो शोक अब छाडि बसनु हवस् * आपत्ति साहै पर्या
ऐल्हे दाखिल गर्हु राम चरसामा * बोकी हुकुम लौ हवस्
धेरै शोक किन गर्नु हुन्छ मनमा * यो शोक दुर्गमा रहोर ३८
सीताजी तब भन्दछिन् मत न जाँ * जाऊ तिमि मात्र गै
बिरतारि बिन्ती गरेर जल्लिंदरघुनाथ * तीर आऊ सँगै
राम आईकन दुष्टलाइ सहजै * मारी मलाई सँगै
लै जानन् तब पो त कीर्ति रहला * के हुन्छ एसै म गै ३९
सीताको जब त्यो हुकुम हुन गयो * बीदा हनुमान् भया
तीन बेर जल्लिंदर परिक्रमा गरि तहाँ * पाऊ परी ती गया
पर्वतमा थिचटी रत्न रूप पनि ठूलो * पर्वत सरीको धर्या
आकाश मार्ग लिइ कुदेर सुशिले * सुब्ब शब्द ठूलो गर्या ४०
सूण्या शब्द ति अझदादि हरुले * बोल्या परस्पर पनि
शब्दले बुझियो अवश्य सहजै * मेटेर आया भनी
यस्तो बात तिरमा बसेर जनबीर * गेदै थिया सब जहाँ
पौच्या श्री हनुमान् पनी सुशि हुँदै * नाचतै दुर्गे तहाँ ४१
भेट भो अझद वीर हरसित जरै * बिरतार कुरा सन्न गर्या
सारा बानरले धरी पुछरमा * बारबार चुम्बन गर्या
नाच्याको हि सुशी भएर याहिरीत * गेदै ति रामथ्यै गया
सुभिन्को मधुवन मिल्यो पथ निषे * ताहाँ ति अझदा भया ४२

बिन्ती अङ्गदथै गरया ति सजले * साऊँ ड फल्फुल् भनि
अङ्गदले पानि साउ जाउ हनुमान् * जीका प्रसादले भनि
दीया मर्जि र साऊँ फल्फुल् भनी * जानरगाथ्या जसै
चौकी वानरका थिया सज तहाँ * आगार रोवया तसै ४३
रोवयाजानरलाइतातदिइ पिया * मीठो मधूरसु तहाँ
त्यो चुवली दधिबकले लिइ गया * सुग्रीवजी छन जहाँ
सब निरतार दधिबकले जजगरया * लूटया मधुवन भनि
लुटपिटकोसमाचार सुनेर पानिरीसु * ऊठेन कती पनी ४४
मेदयाछन बुभियो सीताकननता * लुटया मधुवन कहौ
ई बात सुनिव गर्दया प्रभुजिका * कान्मापरयो त्यो तहाँ
सीताको पानिनामलि रसतिमले * के बोल्दछौ बात भनि
सोधीबक्सनुभो र सुनिवजिले * बिन्ती गरया सब पानि ४५
हेनाथारुक्म मधुवन थियो अति असल * मेरो बधैंचा तहाँ
ऐल्हे ता हनुमान हरु बलजफत् * ताहाँ गई क्षण महाँ
लूटयाछन मधुवन सबै तरहका * चौकी कूटयाछन पानि
आया आज फिराद गर्न मधुवन * लूटयार कुटया भनि ४६
सोही बात म गर्दछु रघुपते ! * तिनले सिताजीकन
मेदयाछन तब पो लुटेर मधुवन * रोवता कुटया इन्कन
त्यो बिन्ती गरि जल्दि सुनिवजिले * ती चौकिलाई तहाँ
दीया शीघ्र हुकुम् गइ तिमिहरु * चौडै पठाऊ यहाँ ४७

(हनुमानजीले श्रीरामचन्द्र कहौ सिताजीको समाचार पुग्याउनु

आउनु श्री हनुमान हरु अब यहाँ * चौडो भनी यो जसै
दीया निर्भयदी हुकुम् उहि बसत * फर्केर दौडया तसै
मामा सुनिवका थिया ति दधिमुसु * जाइ सुनाई दिया
सूशी मै हनुमान हरु भट पुया * जाहाँ रघुनाथ थिया ४८

लक्ष्मणालाइ अवाच्य जात भइले * बोल्योकि हु ता पनि
 त्योरीसूलक्ष्मणालेकदापिनालिउनु * एसो भनीथिनु भनि
 हातजोरीकनबिन्तिसुपुगरिलिया * एती हुकुम् भो जसै
 सन् ब्रतान्तसुनीविदा पनि भयो * फर्केर आयौ तसै ५५
 माईसित बिदा भई जब फिर्यौ * मन्मा लहइ योगयो
 रावणालाइ नभेटि जाँ म कसरी * भन्यौ विचार पो भयो
 भेटि रावणालाइ अति पनि दी * फिर्नु असल् हो भनि
 फर्कीद्वारतगरयाँअशोकवनको * मारयाअनेकजिरपनि
 कान्छो रावणपुत्र अक्षयकुमार * मार्यौ र रावण जहाँ
 थियो ताहिं गई भन्यौ हितबचन * टेरेन केही तहाँ
 गथ्यौबक्बकजातअनेक तरहको * मैले भुसूनै गनी
 रावणकैअधि साक्पनीगारिदियाँ * पोलेर लङ्का पनि ५७
 एती काम गरी यहाँ हजुरमा * आयौ म ऐल्हे भनि
 सारा बिन्ती गरी खडा भडरह्यो * ताहाँ तिसैबक् बनी
 श्रीरामलेपनि काखमालिनुभयो * सर्वरव दिन्हू भनी
 बातले चित बुभाइबक्सनु भयो * सर्वरव यै हो भनि ५८
 मैलेसुश्रमइकास् दियाँ यदि भन्या * फेर दीनु बाँकी रति
 केही चीज रहँदैरसन् मिलिगयो * यो बातबताऊँ कति
 काखमाराखिहुकुम्भयो यति जसै * सूशी हनुमान भया
 आनन्दाश्रु गिराइ भक्ति रसले * हाजिर हजुरमारह्यो ५९

धन्य हुन् इ हनुमान् इ सरीको
 कोहि छैन अरु भक्त हरीको
 भक्ति सुन् गरी त कास् पनि पाया
 लोकमा अधिक धन्य कहाया ६०

जसको पुजा तुलसि मात्र चढाइ गर्छन्
 उरता पनी त भवसागर पार तर्छन्
 ई ता उनै प्रभुजिका दुत हुन् त काहाँ
 सक्नुछ बरान्न गरी इनको त याहाँ ६१

इति सुब्बा होमनाथात्मज पं० केदारनाथ र पं० रामजी उपाध्यायकृत स्लेपक समेतको नेपाली
 कवि भातुभक्ताचार्यकृत रामायण सुन्दर काण्ड समाप्त ।

नेपाली साहित्यगगनमा सूर्य झैं प्रसिद्ध सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका ग्रन्थरत्न

अष्टारहर्ष महाभारत चमड़ा ढकनीको दाम २५।

श्री कृष्णचरित्र चमड़ा ढकनीको दाम १०।

आठै काण्ड रामायण चमड़ा ढकनीको दाम १०।

ठूलो श्रीमद् देवीभागवत चमड़ा ढकनीको दाम ९।

सचित्र नेपाल दिग्दर्शन इतिहास १ के दाम ८।

यो समग्र पुस्तकको सेट एकै पटक रु० १०) पेशगी पठाइ मगाए खर्च पनि माफ हुन्छ ।

पुस्तक पाइने ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

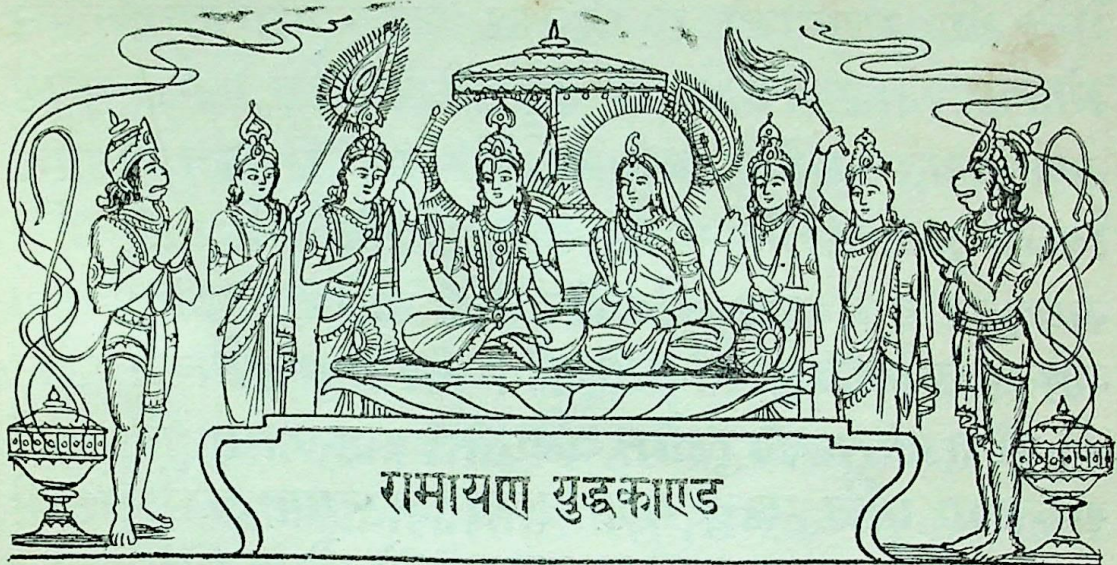
हितैषी कम्पनी

बाराणसी १ (बनारस सिटी ।)

सुब्बा होमनाथात्मज केदारनाथजी र पं० रामजी उपाध्यायकृत लेपक समेतको

✽ महाकवि पं० भानुभक्ताचार्यकृत ✽

श्रीरामको लङ्का पुग्ने चिन्ता, हनुमान द्वारा लङ्का वर्णन

लङ्कापुरी सकल स्वाक् गरि सैन्य मारी

फेरी समुद्र सहजै तरि आइ वारी
सीताजीको जब सबै समचार बताया

श्री रामले ति हनुमान्कन खुब सहाया १
मन्धनश्रीरघुनाथ अहो! इह नुमान् *लेखुनु तुलोकामगरया
एकलै गैकन रावरादि बिरको * शेखी इनैले हरया
यत्रो क्षीर समुद्र कूदिकन फेर * स्वाक् गर्नु लङ्काकन
को सकला सब डर्दछन् इजति छन् * इन्द्रादि द्यौताजन २
सुग्रिवका सब मन्त्रिमा इ सरिको * होला न कोही भया
द्वोरो रावराको निभाइकन ता * साम्ने उसैका गया
सेवकले जति गर्नुपर्छ उति सब * सेवा इनैले गरया
सीताको समचार सुनाई मनको * हाम्रो तुलो ताप् हरया ३

वीर हुन् ईहनुमान् र कूदकनगै* कूदर आया यहाँ
 यो सागर कसरी तरी म अहिले* पौंचन्दु लङ्का महाँ
 गैहो क्षीर समुद्र यो छ बिचमा *जल्मायनेकजन्तुछन्
 सो सागर कसरी तरिन्छभानिसुब्*आतिन्छ मेरो त मन् ४
 रावणालाड कसोरि मारुँ कसरी*तारुँ म फौज् यो भनि
 चिन्ता हुन्छ कसोरि पाउँछु अहो!* सीता पियारी पनि
 राघवका ड बचन् सुनीकन तहाँ* सुगिन् अगाडी सरी
 गर्छन् बिन्ति हजूरमा रघुपते ! *क्या हुन्छ चिन्ता गरी ५
 यो फौज् बानरको हुलो छ बलियो* लङ्ग्या छ धूँडा धरी
 अग्नीमा पनि परन्नु पर्दछ मन्या*परन्याछ कम्मर कसी
 सागर तर्न उपाय मात्र त हवस्*यो फौज जावस् तरी
 रावणामार्नकीठन्छव्यासहजमा* मारिन्छ एसै धरी ६
 मेरो चित्त महाँ त यो छ रघुनाथ!* साम्ने हजुरको परी
 लङ्ग्यावीर कहिँछैन कोहि अहिले*सारा तिनै लोक भरी
 हाम्रो निश्चय जीत हुन्याछ बाटिया* देखिन्छ लक्षणा पनि
 माछौं राक्षसलाड नाथ ! सहजै *साना भुसूना गनी ७
 सुगिन्का ड कुरा सुनी हुकुम भो* श्री रामजीले तहाँ
 जुन् पाठ्ले तरिन्छ सोहि गरुँ*कस्तो छ लङ्का महाँ
 लङ्काको अकबाल् सुनी त पहिले*कस्तो छ तेरूको तखत
 सब जानीकन पोगयाजितियला*यैहो बिचारको बखत ८
 ठाकुरका ड बचन् सुनेर हनुमान्* ताहाँ अगाडी सरी
 बाँधी अञ्जलि भक्ति साथ पदमा * शिरलाई फेरी धरी
 गर्छन् बिन्ति जगतपते ! रघुपते !! * लङ्कापुरी सुन्दरी
 देखिन्छे, जाति देख्छन् ति सबैको*लिच्छे सब मन हरी ९

त्रीकुट पर्वतका उपर छ सुनको* पर्खाल छ चारौं तरफ्
थामै छन् मीराका जउन् घर महौ* देखिन्छ तिनको फरक्
एक् खावा त समुद्र भो अरु तहौ* अर्को खन्याको पनि
पर्खालका छ नजिक विशालरूपको* बैरी नआउन् भनि १०
घर पनि सुनकै छन् गलि फेर छन् सुनैका

मीरा जीडित हुनाले बह्छ शोभा कुनैका
धुमिधुमिकन हेर्यौं सब् बघैंचा तलाऊ

सतज सित करैको केहि लाग्दैन दाऊ ११
टोका छन् चार शहरका तहिं बिरहरुको फौज ठूलो बरयाको
जोताहौं पर नजालाउ ससित लडी खुब् मर्न कम्बर करयाको
एक् अर्बुद् पूर्व टोकातिर अति बलवान् जाङ्गि पाले बरयाका
राक्षस् छन् हाति घोडा रथहरु सजिती लि खडा भैरव्याका १२
टोका पीछे यसै रिति सत सब पहरा छन् खडा नित्य ताहौं
एतीजम्मा छ फौज सब् भनिकन तखन् पाइ सब नुछकाहौं
यस्तो मजबूतको फौज छ तपनि उसको द बरत चौथाई पार्यौं
लंका पोलेर सब् खाक् गरिकन सहजै बैरिको रेंसिभार्यौं १३
यहिं टिल किन रुनामिन् जाउँ सागर छ जाहौं

कहु टिल तहिं हाला तर्नु पन्या छ ताहौं
गीतं विनीति हनुमानले गरयाथ्या जसै ता

हुकुम पनि ति सुथिवलाइ मैगो तसै ता १४
हे सुथीव सखे ! असल विजयको* ऐल्हे मुहूर्त परयो
यस् साडत महौं मुहूर्त न चुकी* जस्ले त साडत गरयो
त्यस्ले जित्छ अवश्य यै बखतमा* परथान फौजले गरुन्
मेरो दक्षिण नेत्र फुछ अहिले * लक्ष्मणदेव रघीरधर १५

रावराजाड कुलै समेत बध गरी * ल्याइन्छ सीता अब
 बानरकोजतिफौजभट्टअबचलोस् * लागेर बाटो सब
 लक्ष्मण अङ्गदमा चहुन् दुड जना * चढ्छौं हनुमान् महौ
 सुग्रीवलाइ यती हुकुम् दिड गर्या * परथान् प्रभूले तहाँ १६
 रामसुग्रीवहनुमान्महौचढिचल्या * लक्ष्मणाजि अङ्गद महौ
 बानरकोसबफौजचल्योपृथिविसब * छोपेर जाहाँ ताहाँ
 चाहौदैन रसद सबै विरहरु * खान्छन्तिफलफुल्फगत
 गर्जन्छन् अतिमेघ गर्जनसरी * सबकाँनलाग्योजगत १७
 रातदिनफौजहिंडी टिकेनबिचमा * काहीं कतै एक धरी
 बिन्द्याचलतकनाधिफेरिमलया * चल नाधि यसूतै गरी
 पौंच्यो क्षीर समुद्रका तिरमहाँ * डेरा प्रभूको परयो
 बानरको सब फौजले खचित मै * साराकिनारा भर्यो १८
 बानरको सब फौज तहाँ हुकुमले * तीरमा जसै ता बरयो
 सागर तर्न उपाय केहि नहुँदा * मन्मा ठुलोताप् परयो
 मन्छन् बीरहरु यो समुद्र कसरी * तर्ने कठिन भो यहाँ
 यसूलाई न तरी त जानु कसरी * हीडेर लडा महौ १९
 सबराक्षसकनमार्दथ्यौंयाहिबसत् * सागर तरी पार गया
 आपुसमा यति बात् बराबर गरी * जम्बा प्रभूथ्यै मया
 सीताजीकनसम्मिसम्मिरधुनाथ * जानै स्वरूपी पनि
 लाग्या गर्न बिलाप् अनेक तरहले * सीतेकहाँछौं भनि २०
 रामको नाम फगत लिन्याकन पनि * सबदुःख ताप् टर्दछन्
 आफैं श्री रधुनाथलाई पनि क्या * सन्ताप् कतै पर्दछन्
 सच्चितरूपपरिपूर्णा अद्वितियएक * आत्मा स्वरूपी पनी
 गर्छन्मानिसमैं लिलापनिअनेक * सबखीरदुखीबानी २१

कुदि कुदि सब लंका पोलि फेर पुत्र मारी

बहुत बिरहरुको सैन्य सब दवरत पारी
गरिकन तब भेटघाट ती हनुमान् फिरयाको

सुनिकन ताहिं सबरा भैगयो नूर गिरयाको २२
उहि बसत महाँ त्यो मन्त्रसाा गर्न लाई

सब बिरहरु ताहाँ डावन जल्दी पठाई
वरिपारि बब राखी मन्त्रिथ्यै भनलाग्यो

कसरि सहज उम्की त्यो हनूमान भाग्यो २३
अब त जसरी मेरो हुन्छ हित् सो चिताऊ

बुभिकन सबले एक मन्त्रसाा लौ बताऊ

रावण लार्ह सभासद हस्ते रामसँग युद्ध गर्ने हौसला बढाउनु

तिमि सबकन नाधी काम सिध्याइ भाग्यो

मकन त हनुमान्का कामले लाज लाग्यो २४
याति हुकुम सुनी सब धोचियाभ ति जाग्या

अधि सरिसारि निन्ती शोखिको गर्न लाग्या
किन अधिक हजुरले गर्नु रामदेखि शङ्का

कसरी सहज जित्ला यो अगम् दिव्य लङ्का २५
कीति बिनाति गरौं धेर इन्द्रजित् पुत्र जस्को

छ त कसरि त जित्छन् पुछ जोर आज कस्को
फगत हजुरको एक पुत्रले इन्द्र जीत्या

याहि बुभि अरु दिक्पालका समेत शोखिबीत्या २६
अधिपाति 'मय' हुन् सब दैत्यका सो डरैले

खुरु खुरु याहिं आई छोरि सुमण्या करैले
अरु अब कीहँ छन् क्याबिर् हजुरै सरीका

सब बिर बशमै छन् ई तिनैलोक् भरीका २७

अलिकति हनुमान् लै जा यहाँ बौर मार्यो

कुदिकुदि सब लड्डा पोलि फेर दवरत पार्यो
उ त फगत यसैले गर्न के सबध भन्दा

चुक भइ गरिहाल्यो फेरिको क्या छ धन्दा २८
हुकुम दिनुहवर् लौ दश दिशा बौर जाऊन्

जति जति आधि सधैन् मारि तिन्लाड आऊन्
सकल पृथिविमाका जानेर हुदि गर्छौं

सकल हजुरको ताप एक दिनैमा त हर्छौं २९

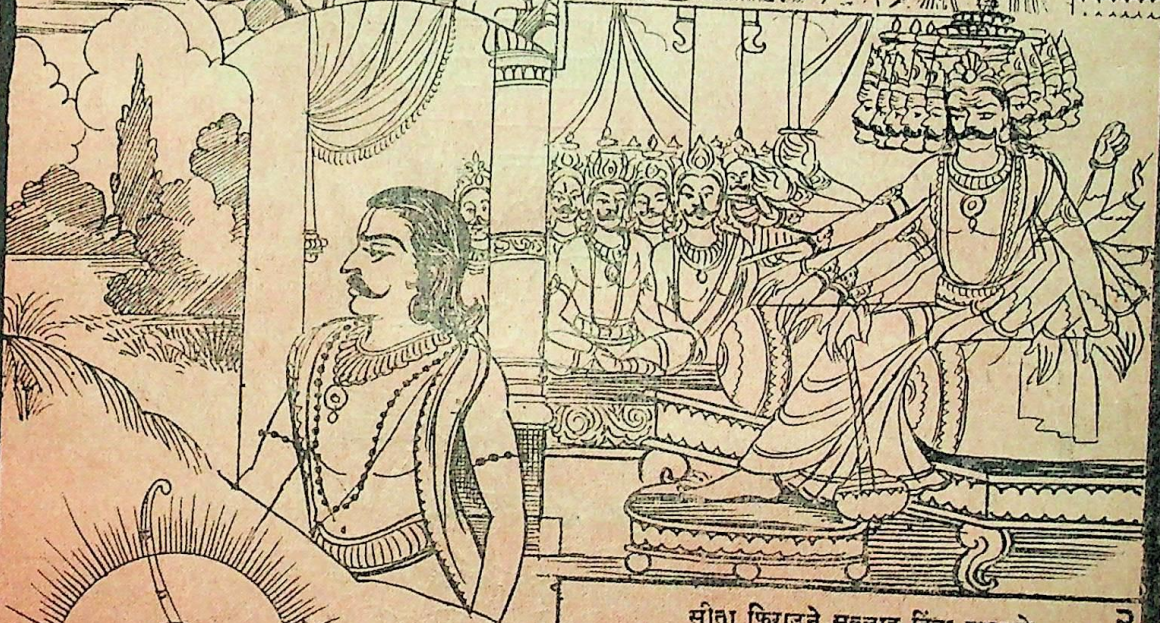
कुम्भकर्णले रावणलाई रामको शरण पत्नीको निम्ति संभाउन्

एतां गर्व गरी सबै ति विरले *बिन्ती गर्याको सुनी
मेरो मत पनि बिन्ति गर्दहु भनी * आफ्ना मनैले गुनी
बिन्ती गर्दछ कुम्भकर्ण बिरले * हेनाथ! लियौ के मति
सीतालाइ हरेर भूल अति गर्यौ * कुन हुन्छ तिम्रो गति ३०
श्री रामचन्द्रजिले अवश्य आधि नै * देख्यात एकजारा धरी
तिम्रो प्रारा लिन्या थिया सहजमा * केवाँच्छ यौ त्यस धरी
सीता चोरि हर्यौर पो तिमि बच्यौ * को टिकछ सामने परी
त्यम्को फल तिमि भोग्दछौ अब यहाँ * मार्छन् कुलैसा फगरी ३१
रामजी हुन् प्रभु हुन् अनन्त आधि नाथ * चौधै भुवनका धनी
लक्ष्मी हुन् जगदीश्वरका त उनकी * पत्नी इ सीता पनि
सब राक्षसहरु नाशगराउन यहाँ * सीता तिमिले हर्यौ
साँचा हुन् इ कुरा अवश्य तिमिले * यो नाशको पथ धर्यौ ३२
जुन काम गर्नु उचित थियो न उहिकाम * भूल्ले गर्यौ तापनि
सब हाम्रा भरले गर्यौ अधिक वीर * छन माइ छोरा भनि
लड्छौ निश्चय भाइ बन्धु पनि सब * हामी जती छौ यहाँ
यस्तो यो अदना कुरा कन लिई * सोक् गर्नु पर्ला कहाँ ३३

सुन्दर
का.४

वानरगणले समुद्रमा पुन बाँधेको ।

सीता फिरोउने सल्लाह दिँदा रावणले
विभीषणलाई निकालेको ।

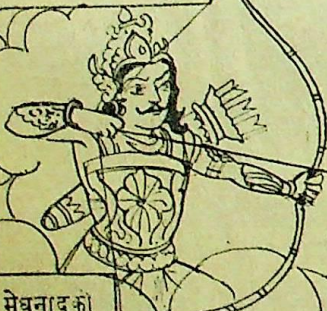
शरणगत विभीषणलाई रामले

लंका
का ?

१

रावणले अटालीमा दसी रामका
सैन्यहरूलाई हेरेको ।

२

रामदत्त अंगदको खुट्टा उठाउँ ।
रावणको मुकुट खसेको ।

३

रामलक्ष्मण मेघनादको
नागपाशले बाँधिएको ।

४

इन्द्रजितले राम र लक्ष्मणलाई
नागपाशले बाँधा गरुड आई मुक्त गरेको ।

त्यस कुम्भकर्षा बिरले सब यो मन्याको

श्री रामलाइ परमेश्वर मानियाको

सून्यो र इन्द्रजित मन्द हुकुम् म पाऊँ

सेना समेत सहज रामकन मारिआऊँ ३४

यरतै तहाँ बरिहरू सब निन्ति पाथ्या

केवल गफै गरि मुखै तरवार माथ्या

श्री रामभक्त ति विभीषणा ताहि आर्ड

निन्ती गर्या हित बचन् मनले चिताई ३५

विभीषणको अर्ति सुनी रावणले उनलाई निकाली दिनु

श्री रामजीसित निरोध किन हो गर्ताको

सीताजिलाइ तिमिले किन हो हरयाको

श्री रामचन्द्रकन सवतछ जित्न करले

मार्या सर-त्रिशिर-दूषणा वीर जरले ३६

हला मन्नु इ कुम्भकर्षा बिर हुन्* के चल्छ इन्को पानि

शेखी गर्दछ व्यर्थ इन्द्रजीत यो* रामलाइ जित्छु भनि

शेखी गर्नु जतीछ सब यहि गरुन्* को टिक्छ साम्ने परा

सबूराक्षरहरनाश हुनन् जब तहाँ* येत्नन् युकेकोधरी ३७

सीताजी ग्रह तुल्य मैकन सजै* साक् गर्न आँटिन्यहाँ

यो प्रारान्त बसतुमयो अम पनी* चेत्छैन चेत्गो कहाँ

बाटनाको यदि मन् भया यस धरी* श्री रामजीथ्यै गई

सीता सुम्पिदिनु तहाँ चरसामा* सोभो र साम्ने भई ३८

श्री रामचन्द्रजिफौज् लिईकन यहाँ* आर्ड न लइदै गया

आयोआजगरापरयोभनि बहुत्* गर्नन् प्रभूले दया

चाँडै आज सिताजि सुम्पनुहवस्* सीताजि लड्का रही

बाँचीसक्नु कदापि छैन अरुथ्यै* काही शरणमा गई ३९

हितअमृतसारिकोविभीषणाजिको* सून्यो बचन् यो जरै
 लिन्योत्योडकुराकहाँअधिक मन्* रावरा रिसायो तरै
 लाग्यो मन् रिसाइ आज सुन यो* शत्रू सरीको मयो
 मेरो शत्रु ति रामचन्द्रसित सुब्* प्रेमवर नयस्कोगयो४०
 आफ्नो ज्ञातिबटयो मन्याअरुसन्ने* ज्ञाति गिरोस् योमनि
 मन्दन् निश्चय मन्द्या उहि छटा* यसूले जनायो पनि
 ऐल्हे मारिदिन्या थियाँ अरु भया* भाई भयो क्या गरू
 राजसूका कुलमा अधम् यहि भयो* धिक्कार दिहू बरू४१
 मेरो आज नजीकमा रहनको* लायक् तँ छैनस् भनि
 धिक्कार होतँ अधम् मडस् भनिबहुत* धिक्कार दियो फेरपनि
 धिक्कारको यातिजात सुन्यारोति नले* श्री राममा मन् दिडे
 आकाश मार्ग गरेर भट्ट हिंडिगया* चारमन्त्र साथ मालिडे४२
 लाग्या फेरि ति मन्त्रलाइ अधिराज्* हीतै मन्याँ ता पनि
 धिक्कार पोति मिले गरयौ ननु भिझन्* शत्रूसमान होस् भनि
 दाज्यू हौ पित्रि तुल्य दौयति सही* ऐल्हे अलग् लौ भयाँ
 सुशीमै तिमीराज् गरया म त उनै* रामका शरण माग्याँ४३
 काली हुन् जगदम्बिका भगवती* सीताजिराम कालहुन्
 भूभार हर्न निमित्त यो छ अबतार* बाँच्या छ पापी कउन्
 श्रीरामको मतलब् छ मार्न तब पो* फिर्दैन तिम्नो मति
 कालरूप श्रीरघुनाथको अरु यहाँ* कोनु भन्सक्छन् गति४४
 राजसूका कुलको हुन्या छ अब नाश* छोड्छन् प्रभूले कहाँ
 तिम्नो नाश कसरी म देखुँ अबलौ* जान्छु प्रभू छन जहाँ
 सुशीमै चिरकाल तक् गर यहाँ* राज् सुब् चिरायुष्मया
 रती बिनती गरी विभीषणा तहाँ* ऊडेर रामथ्यै गया ४५

चार मन्त्री रँगली विभीषण गयो* श्री रामका पासमा
वाहाँ जान डराइ सम्मुख भई*बोल्या ति आकाशमा
हेनाथ! आज शरणापर्याय चरामा* आई म सेवक भनि
उच्चा शब्द गरी गर्या निनीति धेर*वृत्तान्त आफ्नो पनि ४६
हेराम! रावण कुम्भकर्षा बिरको* भाई विभीषण म हूँ
रावण आज अधम भयो हजुरमा*बिरतार कहाँतक्कहूँ
सीता क्या नहरयो! फिराउ भनि नाथ!*हीतै भन्याथ्याँ पनि
मनुष्यकार गरी खड्गली कन उठयो*काट्छु तैलाई भनि ४७
यस्तो रावणाले गर्यो र रघुनाथ!*आयाँ शरामा म ता
संसार पार सहज उताई जसले*सो छाडि जानू कता
यस्तो निन्त सुन्या विभीषणजिको* सुग्रीवजीले जसै
रावणको छल मैँ बुझेर भटपट*निन्ती गर्यायो तसै ४८

विश्वास नमान्नु रघुनाथ! इ त दुष्ट पो हुन

गर्न इ औसर पर्यापदि देहमा सुन

मर्जीहवस् इ सब पक्रि निभाइ हालुन

भाई त हूँ पनि मन्यो उ छैदैछ मालुम ४९

विश्वाशकीर्ति नमानि बसनु हवस्*सब दुष्ट पो हुन इ ता
रावणकै यदि भाइ हो त किन देर*गर्न्या नमारी उ ता
जैल्हे पर्दछ छिद्र उस् बसतमा*मान्नु दगा इ गरी
मान्नालाइ हुकुम हवस् सहजमा*मारिन्छ एसै धरी ५०
मेरो मत् निन्ती गर्याँ हजुरको*डच्छाछ के नाथ! यहाँ
त्यस्तो सुग्रीवको सुनेर निन्ती*श्री राम बोल्या तहाँ
हे सुग्रीव सखे! म आँटु त सबै*लोक दवरत ऐल्हे गरी
फेर सृष्टी क्षरामा गरूँ सहजमा*लाग्नै नएक् बरामरी ५१

तरमात् भक्त जुमैर निभय दिया*आजन् तिल्याऊ यहाँ
 त्यों माथी पनि शत्रुदत् यदि भया*माथ्यों म छोड़्या कहीं
 शत्रुका तिरका ड हुन् तर पनी*आया शरणा मा यहाँ
 तरमात् कारणा सरुनुपर्द संगमा*इनलाड छोड़हू कहीं ५२

एकै बखत पनि शरण भनि जो मलाई

समक्षे पदछ शरण त्यस दीनलाई

लिन्दु शरण यदि हवस् रिपु नै त पैलहे

मेरो छ यो व्रत कसोरि म छोड़हु ऐलहे ५३

श्रीरामचन्द्रजिका हुकुम याति हुँदा*ल्याई विभीषणा कन
 पौचाया रघुनाथका हजुरमा *सुयीबले ततक्षरा
 श्री रामचन्द्रजिको विभीषणाजिले* पाया र दर्शन तहाँ
 खुब् साष्टाङ्गरी प्रणाम पनिगर्या *पश्चेर पृथ्वी महौ ५४
 दर्शन श्री रघुनाथको जब मिल्यो *सूशी विभीषणा भई
 जो जो पीर थियो अगाडि मनमा *सारा तुरुन्तै कही
 सर्वात्मा रघुनाथको रतुति गर्या *ईश्वर इनै हुन् भनि
 तिनकोट्यो रतुतिले तहाँ रघुपती *सूशि हुनूभो पनि ५५
 क्या माग्यौ वर मागदिन्दु म भनी *हुकुम भयाथ्यो जसै
 भक्ती मात्र थियो तहाँ मन महौ *त्यो भक्ति माग्या तसै
 हे नाथ! भक्ति रहोस् सदा हजुरमा *कैलहे नबियोस् मति
 भूटा मान्दुछ म भक्तिदेखि अरु चीज *यो रघुहिमा छन् जति ५६
 तरमात् कर्म विनाश गर्न कन यो *ध्यान मात्रतिम्रो हवस्
 एतीले म कृतार्थ हु विषयसुख *सम्पूरा द्वै रहोस्
 केवल भक्ति मिल्या प्रसन्न हु भनी *बिन्ती गर्यथ्या जसै
 होला लौतिमिलाइ भक्ति भनि फेर *दीनू भयो वर तसै ५७

Viray Avasthi Sahib Bhuwan Vani Trust Donations

ऐलहे तिमिले गरयो रत्नात जउन् * जगल्यती पाठगरोम
 त्यसूलाई पनि वर मदिन्दु सहजै * संसारसागर तरोम
 एती भक्त विभीषणौसित हुकुम् * भो फेरि लङ्कामहाँ
 राज् दिन्दु सीहले मनीकन लहइ * आयो र मनमा तहाँ ५८
 भाई लक्ष्मणालाइ मर्जि पनि भो * हे भाई ! लङ्का महाँ
 राज् गर्नन् पाछि ई मदिन्दु अभिषेक् * इन्लाइ ऐलहे यहाँ
 त्याज् जल् तिमि जाइ सागर महाँ * भन्या हुकम् भो जसै
 दौडी सागरमा गई क्षरा महाँ * त्याडिदिया जल् तसै ५९
 राजामै तिमिले रहया अब उपर * लङ्कापुरीको भनि
 श्री रामचन्द्रजिले विभीषण उपर * दीया अभिषेक् पनि
 लङ्काका अधिराज् विभीषण हुदा * सुशिवहर सुश्रु भया
 चाँडो सुशिवजी विभीषणजिका * साम्नेनजीकमागया ६०
 खरी भैकन अङ्कमाल् पनि गरी * सुश्रुन मन्दन् तहाँ
 सेवक् हौं सब रामका तर तिमि * दौ मुर्य सज्मा यहाँ
 यसरावराकनमार्नलाइ अधिराज् * साहाय देऊ भनि
 सुश्रुले याति जातगरया जब तहाँ * बोल्या विभीषण पनि ३१
 हे सुश्रु ! प्रभुमा सहाय दिनको * के शक्ति मेरो यहाँ
 तिनलोकका अधिनाथ परात्मा रघुनाथ * आफैं खडाछन् जहाँ
 दास हूँ श्री रघुनाथको म गरुला * सज्जात भरसक् गरी
 यस्ता जातचित गर्दथ्या तिनिहर * ताहाँ त तेसै घरी ६२

रावणको शुकद्वारा दुर्ग्वल नाई चेतवता र रामद्वारा त्यो बाँध्नु

रावणको शुकनाम दूत नभमा * आएर साम्ने भई
 बाहाँ जान त डर भयो र डरले * आकाश बिच्मा रही
 लाग्यो सुश्रुलाइ भन्न कपिराज् * सुश्रु ! खराबी भयो
 रामलक्ष्मणसितकोमिलाप मसितको * बैरी हुन्या मनगयो ॥

भाई हो मितका जनाउनु असल् * सम्मो तँ लौ जा भनि
 हुकुम रावराको भयो र अहिले * याहाँ म आयौ पनि
 तर मातरावराको हुकुम सुनातिमी * क्या काम आयौ यहाँ
 सबलशकर लिइ फर्कि जाउ तिमिले * फेर राजधानी महौ ६४
 लडा यो जिति सक्नु छैन अहिले * इन्द्रादिले ता पनि
 बानर पो तिमि हो त के गरु कुरा * योरथान्जितौला भनि
 सीताजी अहिले हरयाँ त मडैले * श्रीरामको पो हरयाँ
 भाई हो मितका विरोध न गर यो * तिम्रो विराम क्या गरयाँ ६५
 मेरै भाइ सम्मान हो भन तिमि * हित जानि अर्ती दियाँ
 जो गद्दौं गर फर्कि जाउ मत हित * गदैँहु गदैँ थियाँ
 यर-तोरावराको हुकुम छ कपिराज् ! * एती भनेथ्यो जसै
 पक्र्या बानरले र सौचिकन खुल्छ * हान्या मुठीले तसै ६६
 बानरले बहुतै फजित जब गर्या * हेराम् ! मर्याँलौ भनि
 श्री रामचन्द्र सुनुन भनेर शुक्लले * साह्रै करायो पनि
 दूत हूँ मार्न उचीत होईन भनी * बिन्ती गर्याथ्यो जसै
 कुट्नु छैन भनी हुकुम हुन गयो * सूनेर छोड्या तसै ६७
 बानर दोसि हुट्यो जसै भट उडी * आकाश बाँच्मा गयो
 क्या उत्तर दिनुहुन्छ पाउँ म जबाफ् * जान्छु म भन्दो भयो
 त्यसको सुनिबले जबाफ् तहिं दिया * मित दाज्यू होस् ता पनि
 बाली मैँ गरि मारुँला अधम होस् * भन्दीन दाज्यू भनि ६८
 श्री रामचन्द्रजिको रिता हरि कहाँ * उम्केर जालाम् उसै
 यो बानरावराथ्यै भनेस् भानिकह्या * सुभीबजीले तसै
 त्यस्तो सुनिबले जबाफ् जब दिया * रामको हुकुम भो तहाँ
 पक्रुन बानरले नछोड अहिले * वगैँदिन होस् यो यहाँ ६९

श्री रामचन्द्रजिको हुकुम याति हुदा * त्यो शूक बन्धन परयो
त्यसू मन्दा अधिआइ शार्दुल फिरा * बिरतार उसैले गरयो
बिरतार शार्दुल देखि राम बलको * सून्यो र रावण पनि
चिन्तामा परिगैगयो आति हुलो * आयाछ लश्कर मनि ७०

सागर प्रति रामको क्रोध, समुद्रले जमा मानु र सेतु बन्धन ।

त्यै बीचमा रघुनाथरिसाउनुभयो * आएन सागर मनि
लालू लालू नेत्र गराइ लक्ष्मणजिको * साम्ने हुकुम भो पनि
हे भाई ! तिमी हामिलाइ यसले * सामान्य मानिभूनी
भेटै आज गरेन हेर अहिले * यसू कोतमाशा पनि ७१
सागर शोषण गर्न लाई धनुली * बारासिंचनु भो फेर जसै
काँपिन् भूमिपनी भयंकर स्वरूप * रामलाइ देखिन् तसै
चारकोश त कृत समुद्रको जल पुग्यो * दशदिक् अँध यारो भया
जो जन्तू जलमा थियाति पनि ता * सन् खलू जलाई गया ७२
त्यस्तो देखिइ राइ सागर तहाँ * सुन्दर स्वरूप एक धरी
भेटी खातिर लाइ रत्नहरु जेसू * लीएर मटपट गरी
श्री रामचन्द्रजीका गया सरसामा * भेटी अगाडी धरी
पाऊमा परि दण्डवत् पनि गर्या * सन्न शोखि गान्दु र गरी ७३
हात जोरि र तुलिति बिन्ति धेरै जज गर्या * हे नाथ ! म हूँ जइ यसै
सीतानाथ प्रभुलाइ जानु कसरी * वयै चेत नपाई उसै
चेत ऐल्हे प्रभुले दिंदा हजुरका * आई शरणमा पर्यौ
बाटो दिन्छु दया रहोस् महु अनाथ * माफ्पाउँ विन्ति गर्यौ ७४
सागरका ति वचन सुनी हुकुम भो * साँचो मन्यो ता पनि
बाँराको रथान खटाउना कन पर्यो * यसलाइ लौहान् मनि
मेरो बारा त अवश्य काम नगरी * फिर्दै न कैल्हे यसै
ज्यान् राख्छौ त अवश्य देउ बदला * टर्दै न यो बारा कसै ७५

श्रीरामचन्द्रजिको हुकुम याति सुनी * हात जोरि जित्ती गरया
पापी छन् दुमकल्पमा अहिर हुन् * उत्तर दिशामा परया
ठाकुरका यहि बाँसाले जाति छन् * पापी सबै नाश गरौस्
यसकामले मयनाथ गरि बहुरका * दासको सबै ताप हरौस्
याति जित्ति गरयाको सानि खुब् हर्ष मानी

अभय पनि दिनु भो तेहि बारा जालिद हानी
रिससित गड बारा ले पापीको नाश गराई

अनि फिरिकन ठोकामा पर्यो शीघ्र आई ७७
त्यै बीचमा ति समुद्रले चरामा * पश्चेर जित्ती गरया
कीर्ती खुब् रहन्या छ सेतु बालियो * हालेर लश्कर तरया
सेतु बाँध्नु महासमर्थ नल छन् * डुनले त बरदान पनि
पायाको छ ड विश्वकर्मसुत हुन् * बाँध्नु ड सेतु मनि ७८
एति जित्ती गरेर पाउ परि फेर * सागर अदृश्यै भया
सागरको जित्ती सुनी नलपनी * रामका हजुरमा गया

विश्वैकर्म र अग्निका क्रमसँगै * नलनील पुत्रै थिया
एकदिन कै ऋषिका समुद्रतटका * आश्रम विषे ती गया ७९
बस्थ्या ताँही दुई जना खुशि भई * दाज्यू र भाई सरी
प्रेम गर्थ्या ऋषिहरू ती दुइ कनै * पुत्रै समानको गरी
बाँदर भै उहि माथि पुल पुलिइ तो * फेर बाल्य चाञ्चल्यले
शालिग्राम शिला लगी उदधिमा * हाल्य्या सदा खेलले ८०
सोही कारण भन्दछन् ऋषिहरू * साह्रै रिसाई तहाँ
बोयाको तिमिले शिला त नडुवोस् * उत्रेर पानी महाँ
डुब्न्या छैन समुद्रमा पनि शिला * भन्न्या परी श्राप् उही
सोही कारण सेतु बाँध्न तिनमा * औसर मिलेथ्यो तहीं ८१

हूकुम् भो नललाड सेतु तिमिले * चोडो बनावु भनि
लशकर साथ लिरर जालिद नलले * सेतु बनाया पनि ८२

सुशि भड नलले सब् बीरको तेज् जगाई

बीरपीर जाति छत् सन् बृक्ष पर्वत मगाई

अधि सरिकन सेतु बाँध नलाग्या जसै ता

शिव ताहिं रघुनाथले एक थाप्या तरसै ता ८३

रामेश्वरभानिनामचलोभ्यनउपर * संकल्प याहाँ लिई
गंगाजल्लिनकाशिगौकनउजल् * ल्याई नुहाई दिई
पर्यावलाकामरुफेरसमुद्रजलमा * जसले बगोरु यो भनि
त्योलन् मुक्तहवस् भनेर रघुनाथ * कोयोहुकुम्भोपनि ८४
बाँध्या सेतु छपन्न कोश पहिले * दोश्रा दिनैमा असी
कोशचौरासीसक्यातृतीयदिनमा * कम्बर सजैले कसी
कोश अष्टासि सक्या चतुर्थदिनमा * बाँकी बयानव्य कोश
पाँचौदीन महौसक्या नजरभो * निरकेनएक्काहीदोष ८५

श्रीरामको लंकायात्रा र अंगदरावण संवाद

तेही मार्ग गरेर फौज् सब तरयो * टाक्या त्रिकुट पर्वतै
टापू टाकिदियो रहेन बिचमा * खाली भन्याको कतै
भाईलाई चलाई अङ्गद महौ * आफू हनुमान् महौ
चहनु भो रघुनाथ र जानु पनि भो * थियो जगाऊँ चहौ ८६

(क्षपक) सुब्बा होमनाथात्मज केदारनाथजी कृत रावण अङ्गदसंवाद

आज्ञा भो रघुनाथको उहि वखत् * अङ्गदजिलाई पनि
रावणलाई तिमी गएर अहिले * सम्झाई आऊ भनि
त्यस्को जो छ बिचार त्यो सब कुरा * जानी अगाडी महौ
सोही माफिक काम गर्नुछ उचित * हामीहरूले यहाँ ८७

आज्ञा त्यसूरितको तहाँ हुनगया ॐ श्री रामजाको जसै
 पाऊमा परि भट्ट विदा भइगया ॐ वालीकुमार ती तसै
 रावणको डर क्यै नराखी मनमा ॐ जाँदा ति वीर त्यो घरी
 साम्ने राक्षस पर्दथ्या जति ति सब ॐ माथ्या सहज्मै धरी ८८
 लङ्का भस्म गराउन्या अधि यहाँ ॐ यै वानरै हो भनि
 लाग्या भाग्न डराइ राक्षस सबै ॐ छाडेर पालो पनि
 अङ्गद द्वारमहाँ पुग्या त्यसरि गै ॐ लङ्कापुरीमा जसै
 त्यो द्वार बन्द थियो र लात ऊसमा ॐ हान्या बलैले तसै ८९
 त्यो ढोका खसिगो र अङ्गद बढी ॐ लङ्कापुरीमा गया
 खेल्यो रावणपुत्र एक पहिले ॐ त्यसलाइ भेट्ता भया
 बातै बात महाँ तहाँ ति दुइको ॐ खुब् क्रोध बढ्नै गयो
 साहै वीर तरुण हुँदा ति दुइ जन् ॐ युद्ध भयंकर भयो ९१
 क्यै बेर युद्ध गरी ति अङ्गदजिले ॐ त्यो राक्षसैको तहाँ
 गोडा पक्रि तहाँ घुमाइकन खुब् ॐ पक्या जमीनै महाँ
 त्यसमै ज्यान गयो र तेस् असुरको ॐ राक्षस तहाँ जो थिया
 भागी त्यस् स्थलदेखि ज्यान् ति सबले ॐ आफ्नू बचाई लिया ९१
 बाटामा अरू भिल्दथ्या असुर जो ॐ रावण छ ताहीं भनि
 दिन्थ्या मार्ग बताइ सब् ति डरले ॐ सोद्वै न सोध्या पनि
 यस् रित्ते जत्र अङ्गद पुगिगया ॐ रावण रहन्थ्यो जहाँ
 खाली आसनदेखि एक तहिं नगीच् ॐ वस्ता भया त्यसमहाँ ९२
 बीस हात् दश मुख देह पर्वत समान् ॐ शस्त्रास्त्र हात्मा धरी
 मन्त्रीवर्ग लिएर रावण तहाँ ॐ बस्थ्यो महेन्द्रै सरी
 देखी अङ्गदलाइ ढीट बहुतै ॐ मन्त्रो नगीच् जो थियो
 को हो वानर सोध् भनेर रिसले ॐ त्यसलाइ आज्ञा दियो ९३

मन्त्रोले नमुध्याउ दें ति सब बात * गजेंर अङ्गद तहाँ
लाग्या रावणलाइ भन्न इ कुरा * सब्का अगाडी महाँ
हे राजसूति ! मित्र हौ तिमी यहाँ * मेरा पिताका भनि
क्यै हित बात भनूँ भनेर अहिले * आईगयाँ मै पनि ६४
नाती हौ तिमी श्रीपुलस्त्य ऋषिका * भारी तपस्या गर्यौ
इन्द्रैलाइ समेत जितेर तिमिले * सातो अमरको हर्यौ
त्यै कारण् अभिमान् गरेर अथवा * मोहै हुनाले गरी
ल्यायौ व्यर्थ तिनै भुवन्कि जननी * सीताजिलाई हरी ६५
जो भन्छु हितको कुरा उहि गन्या * छोडी विरोध् मन्महाँ
तिम्रो सब् अपराध माफ् गरिदिनन् * श्री रामजीले यहाँ
सीताजीकन सुम्पि ती प्रभुजिका * भट्पट् शरणमा पर
माफ् पाऊँ अपराध् गन्याँ भनि तिमी * हातजोरि बिन्ती गर ६६
त्यस्तो कुरा सुनि ति अङ्गदलाइ हेरी

लाग्यो रिसाइकन रावण भन्न फेरी
को होस् यसोरि बढि बात गरन्या तँ ऐल्हे

तेरा पितासित मित्यारि गन्या म कैल्हे ६७

त्यस्तो कुरा सुनि ति अङ्गद ताहिं फेरि

लाग्या जवाफ दिन रावलाइ हेरी
श्री रामका चरणमा मन आफ्नु धन्या

बाल्कुमार म हूँ अङ्गद नाम गन्या ९८

बालीको जब नाम त्यो सुनिलियो * संकोच् हुनाले गरी
लाग्यो रावण भन्न अङ्गद तरफ् * हेरेर सोही घरी
बाली वानरलाइ जान्दछु म खुब् * त्यस्कै भया पुत्र तँ
जन्मीछस् कुलघातकै हुनगई * भन्न्या विचार गर्छु म ९९

गर्भपात नभएर जन्म लिइस्स * तैले त व्यर्थै महौ
 सेवक हूँ भनि भन्दछस् तँ कसरी * राम जङ्गलीको यहाँ
 तैले सेवक तेसको हुनुपन्यो * कारण यहाँ कुन भई
 वालीभो त कुशल बता अब सबै * जस्तो छ त्यो सब कहि १००
 त्यस्तो रावणको कुरा सुनिलिया * ती अङ्गदैले जसै
 लाग्या त्यस्कन ती जवाफ दिन तहाँ * ठट्टा गरी धेरै तसै
 दश दिनमा तँ स्वयम् गएर अब लौ * वाली रहन्छन् जहाँ
 सोध्यास् आफ्नु ति मित्रको कुशल सब * तिन्का संगैमा तहाँ १
 जुन हालत हुनजान्छ राघवजिका * सडमा विरोध गरी
 भन्याछन् ति कुरा पनि तँ सितलौ * तिन्ले सबै त्यो घरी
 हे पापी ! रघुनाथका संग महौ * जसले विरोध गर्दछन्
 तिन्को हुन्छ कुशल कहाँ सकल ती * त्यै रीतले मर्दछन् २
 ब्रह्माजी शिवजी र सब ऋषिहरू * जुन रामजीको यहाँ
 गर्छन् भक्ति ठुलो तिनै प्रभुजिको * बस्ता त सेवा महौ
 कुन रीतले कुलघातकै हुनगयाँ * तेरा समान दुष्ट जन्
 जो छन् ती यसरी अधो सरिसरी * दुर्वाच्य वात बोल्दछन् ३
 त्यस्तो अङ्गदको कुरा सुनिलियो * त्यो रावणले जमै
 लाग्यो क्रोध गरि भन्न लाइ इ कुरा * तिन्का संगैमा तसै
 हे नीच ! रीति छ मार्नलाई नहुन्या * कवै दूतलाई भनि
 राख्छू आज दया तँलाई नहिँ ता * मार्थ्या अवश्यै पनि ४
 यस्तो रावणका कुरा जब सुन्या * ती अङ्गदैले तहाँ
 लाग्या गर्न जवाफ यस्तरहको * फेरी उसै बीचमहाँ
 ठीक हो नीति ठुलो बुझो तईले * छल्ले परस्त्री हरिस्
 त्यस्तै नीति बुझीलिन भइ दया * मेरा उपरमा गरिस ५

बैन्हीको अधि नाक कान उसले * कारो दियाथ्या यहाँ
 गर्वस लक्ष्मणका उपर पनि दया * धर्म बुझी मन्महाँ
 त्यस्तो धर्म र शीलता छ जसको * प्रख्यात् तिनै लोक भरी
 दर्शन आज मिल्यो मलाइ उसको * भाग्यै हुनाले गरी ६
 यस्तो छेड सुनीलिएर रिसले * रावण तहाँ चूर् भयो
 हेरी अङ्गद तर्फ सामु सबका * फेर भन्न लागीगयो
 कैलाश पर्वत तक् उडाउन सक्या * मैले बलैले गरी
 कस्ले सक्तछ जित्न लौ मकन ता * रणगा अगाडी सरी ७

ती राम लक्ष्मण दुवै नर जङ्गली हुन्
 हुन् शिल्पकार नल नील दुवै ति छन् जुन्
 ती जाम्बवान् हुनगया अब धेर बूढा

सुग्रीव विभीषण दुवै पनि हुन् भगूवा ८
 सक्तैन कवै मसित लड्न् तहाँ जतो छन्

आया यहाँ ति सब मर्न हुनै गई मन्
 त्यै एक वानर फगत बलवान् छ ताहाँ

जस्ले गन्यो उधुम क्यै अधि आइ याहाँ ९

लाग्या अङ्गद भन्नलाइ इ कुरा * फेरी उसै बीचमहाँ
 हे रावण ! तईले बयान् गरलिइस् * जुन् वानरैको यहाँ
 सुग्रीवको अति तुच्छ सेवक उ हो * बाँध्या असुरले भनि
 किष्किन्धा पुरि फेर ठुलो शरम भै * फर्केन सोही पनि १०

त्यस्तो निर्वल शक्तिले रहितको * कवै छैन वानर् अरू
 सक्छन् मार्न सबै असुरकन कही * एकएक् ति वानरहरू
 त्यस्तो अङ्गदको कुरा जब सुन्यो * हाँसेर ठट्टा गरी
 फेरी रावण भन्नलाइ इ कुरा * लागीगयो त्यै घरी ११

हेनीच् ! वानर होस् तँ धन्य सबहुन् ॐ वानरहरू छन् जति
 नाच्नु कुदनु गरी अनेक् तरहले ॐ रामें नराखी रति
 खुश गर्छन् जनलाई स्वामिहरूको ॐ हित गर्न खातिर महौं
 तैले भन्नु सबै इ बातहरू हुन् ॐ तेस्तै प्रकारका यहाँ १२
 त्यस्तो रावणको कुरा जब सुन्या ॐ यसले हियायो भनि
 लाग्या क्रोध गरेर भन्न इ कुरा ॐ फेर अङ्गदौले पनि
 हे रावण ! सुनिले भ गर्दछु वयान् ॐ तीन् रावणै यो यहाँ
 कुन् होस् तीन् उनमा नढाँटि तँ भनेस् ॐ मेरा अगाडी महौं १३
 यौटा रावण बलीका सँग लडन भनी गो रसातल छ जाहाँ
 पक्र्या बालकहरूले उसकन बिचमै खेलका निम्ति ताहाँ
 देख्या राजा बलीले गइकन जब त्यो छोड् दिया तेसलाई
 त्यो रावण फर्कि गैगो उहिघरि घरमा ज्यान आफ्नू बचाई १४
 अर्को रावण थियो जो लडन भनि उ गो कार्तवीर्येजिका सङ्
 त्यसलाई पक्रि बाँध्या बलसित उनले बयै घरी तक् गरी जङ्
 भयालूखान्मा राखि कयैदिन् उसकन उनले आफ्नू कैदी गराया
 नाती जानी पुलस्त्य ऋषि गइकन फेर तेसलाई छुटाया १५
 बालीका साथ अर्को लडन भनि गयो रावणै जौन याहाँ
 तीन्लोक् तिन्ले घुमाया उसकन बलले च्यापि ली काखिमाहाँ
 रावण नाम्का भयान् अन्तक अरु कवै तीन ती छोडि कैल्हे !
 कुन् रावण होस् ति तिन्मा मकन सब बता बात खोलेर ऐल्हे १६
 अङ्गदको ति कुरा सुनेर रिसले ॐ दाँत कट्कटाई अति
 लाग्यो भन्न पनि तहाँ इ सब बात ॐ त्यो राक्षसैको पति
 सोही रावण जान् मलाई जमले ॐ तीन्लोक् बशौमा गन्यो
 दिक्पाललाई सहज जितेर जसले ॐ सातो ति सबको हन्यो १७

त्यो हो राम मनुष्य फेर उसका ॐ कुन् डर्यहाँ मान्दछू
 भालू बानरहेरु सब त भुपुनै ॐ माफिक् भनी ठान्दछू
 तस्मात् बक्वकधेर नगर तँ पनि फेर ॐ बालिस् भन्या क्यै यहाँ
 मारी दिन्छु तँलाइ कत्तल गरी ॐ मैले यसैबीच महौं १८
 पैलहे मारि तँलाइ लक्षण सहित ॐ त्यो रामको बध गरी
 मान्यार्छू सब ऋक्ष बानर हरू ॐ जो छन् इ पृथ्वी भरी
 यस्तो रावणको कुरा सुनिलिया ॐ ती अङ्गदले जसै
 लाग्या लात बजान्छाई रिसले ॐ पृथ्वी तलेमा तसै १९
 लागिन् डगूमग गर्न भूमि बहुतै ॐ सोही दमकले गरी
 रावणको सब गिर्न गो मुकुट फेर ॐ ताहीं जमीनमा झरी
 पक्रयो रावणले मुकुटहरु अनेक ॐ आफ्ना भन्याका तहाँ
 फ्याँक्या अङ्गदले मुकुटहरु ति क्यै ॐ आफ्ना तरफ् फौज्महाँ २०
 त्यो हाल देखि लिएर रावण तहाँ ॐ साह्रै मलीन् भ गयो
 सैवान् भैकन आफ्नु आसन उपर ॐ चुपचाप लागी रह्यो
 तेजोबध गरिदिन्छु खुब् म अहिले ॐ यस रावणैको भनि
 हेरी रावण तर्फ अङ्गदजिले ॐ भन्दाभया यो पनि २१
 हे रावण ! जति छन् इ राक्षसहरु ॐ तेरा अगाडी महौं
 मेरो एक चरण उठाइ त लिउन् ॐ आएर एक एक यहाँ
 सोही एक चरण उठाउन सक्या ॐ त्यै हार मानी लिई
 फर्कन्छौं सब हामि बानरहरु ॐ यो युद्ध छोडीदिई २२
 रावणले खुशि भै ति अङ्गदजिको ॐ त्यो बात मानीलियो
 तिनको त्यो चरणो उठाउन तहाँ ॐ सब्छाई आज्ञा दियो
 अङ्गदको चरणो उठाउन भनी ॐ क्रमले ति राक्षस् गया
 सारा शक्ति लगाउँदा नसकि ती ॐ अत्यन्त लज्जित भया २३

आफैं रावण फर् उठाउन गयो ॐ तिनका चरण त्यो जसै
 लाग्या रावणलाइ भन्न इ कुरा ॐ हाँसेर अङ्गद तसै
 मेरो पक्रि चरण हुँदैन अहिले ॐ उद्धार तेरो कुनै
 श्री रामको तहँ ले चरण धरिलिया ॐ उद्धार गर्नन् उनै २४
 अङ्गदका ति कुरा जसै सुनि लियो ॐ अत्यन्त लज्जित भई
 फर्की रावण त्यो बस्यो उस बखत ॐ सिंहासनैमा गई
 फर्की अङ्गदजी पनी उहि बखत ॐ आफ्ना फउजमा गया
 लङ्कामा जति बात भो सकल त्यो ॐ विस्तार गर्दा भया २५

श्रीरामको लंका दर्शन शुक्पूर्व वृत्तान्त

ताहीं राज् भइ त्यो विचित्र नगरी ॐ रामले नजर भो जसै
 त्यो रावण कन कौशिमागइ तमाश ॐ हैथ्यो नजर गो तसै
 त्यै बीचमा शुक्लाइ छोडि दिनुभो ॐ दौडेर त्यो शुक् गयो
 रावणासीत तुरन्त गैकन सनै ॐ निरतार गर्दो भयो २६
 पैल्हे हे अधिराज् ! गयौं हजुरको ॐ हुकुम् हुनाले तहाँ
 बाँधी बानरले पर्यौं सकसमा ॐ आऊँ कसोरी यहाँ
 ऐल्हे पो रघुनाथको हुकुमले ॐ छोडी दिया जा भनि
 बाँच्यौं बल्ल भनेर हर्षसित खुन्न ॐ भागेर आयौं पनि २७
 आयो फौज् रघुनाथको अति ठुलो ॐ याहीं समुद्र तरि
 जीती सकनु कठिन् हुन्याछ बलले ॐ ऐल्हे लडाइँ गरी
 सीताजी लागि रामका चरामा ॐ की आज पर्नुहवस्
 लइनै मनुष्य भन्या तुरन्त अब लौ ॐ संग्राम गर्नुहवस् २८
 रामको एक समचारम भन्दहु हरिस् ॐ सीता कउन् मन् लिई
 संग्राम गर्न अगाडि सर बखत भो ॐ साम्ने मुहडा दिई
 भोली दवरत गराउँहु अधि खबर ॐ दीयौं उचित हो भनि
 हाँक् दिन्हु अब हेर छोडिदिन यसै ॐ मैले नमारी पनि २९

देख्नुभो रघुनाथले र मट बारा * छोडी दिनुभो जसै
त्यग्बाराएलेदशधनुदशमुकुटसब् * काटी खसाल्यो तसै
आफनाधनुदशमुकुटजबगिरयो * लाज्जामानीरावरापनि
ओली जल्दि अटालि देखि त गयो * हान्नुड फेरी भनि ४२
दर्बार मित्र पारि हुकुम् पानि दियो * लौ लड्न जाऊ भनि
निरवयालड्नभनीप्रहरतहरबीर * छार्द रसारथल् पानि
राँगा ऊँट गधा र सिंहहरुमा * बीर बीर सवारी भया
नाना शस्त्र र अस्त्र लीकन तहाँ * सबलड्नलार्ड गया ४३
चारटोकातिरबाटनिरिककनफौज * सामनेभयाध्याजसै
बानरले नजिकै गर्ड कति जना * घेरीलियो मट तसै
रावराकोसबफौज निरकन तहाँ * पाएन ठाउँ पानि
गर्जन्धनु सब बीर बानरहरु * रामचन्द्रजित्धनुभनि ४४
यसैतरितसितहान्नमान्नपानिसब् * लाग्या ति बानरहरु
राक्षसको पानि फौज हटेन डरले * प्राणछोड्न लाग्यो बरु
संयाम् यस रितले जसै हुनगयो * ताहीं ति बानर भन्या
श्री रामको करुणाकटाक्ष हुनगै * अत्यन्त गोछा बन्या ४५
राक्षसतर्फ भन्या घटयो बल सबै * ठूला ठूला बीर मर्या
मारया बानरले ति राक्षस सबै * चौथाड बाँकी गरया
आफनाफौजसबनष्टदेखिकनफेर * साह्रै लडाका शुरो
आयो इन्द्रजितै म लड्दहु भनी * सर्वास्त्रमाको पुरो ४६
ब्रह्मपाशकन छोडि त्यस अरुरले * सबफौजको नाशगरयो
श्री रामलेपनी ब्रह्मपाश अतिठूलो * जानेर मानै परयो
एकदिन चुप्रहनु भयो र रघुनाथ * फेरी तयारी भई
ऐल्हे माईहु मेघनादकन भनी * सामने उसैका गर्ड ४७

मानू मो धनु देउ लक्ष्मणा भनी * श्री रामजीले जसै
 माईनकी भनि मेघनाद डरले * फर्केर भाग्यो तसै
 भाईमा प्रभुजी मुसुक्क मनले * हाँसेर मन्धन अनि
 यो बच्चापनि जोरिखोज्छ मकनै * सम्मन्ध कच्चाभनि ४८
 पृथिवितल गिर्याका बीर बचाऊनलाई

हुकुम प्रभुजीको मो बीर हनुमानलाई
 दिल नगर हनुमान् क्षीर सागर त जाऊ

तिहिं छ अगम पर्वत दोरा लीएर आऊ ४९
 टिपि पिंधिकन रुबाई औषधी फौज बचाऊ

यति गारि शुभ कीर्ति दश दिशामा चलाऊ
 हुकुम सुनि तुरुन्तै दोरा लीएर आया

पृथिवितल गिर्याका बीरलाई बचाया ५०
 यति गारि हनुमान् ले कीर्तिले लोक द्याया

लगिकन उहि फेरी दोरा राखेर आया
 जब त परिगयो त्यो औषधी पेटमाहाँ

भईकन तब संज्ञा नाचन लाग्या ति ताहाँ ५१
 लाग्या बानर सैन्य गर्जन त्यसै * बीच्मा तरावर तहाँ
 लाग्यो भन्न मलाइ मार्न बलवान् * यो शत्रु आयो यहाँ
 जाऊ लौ अतिकाय बीरहरु तहाँ * कम्बर कसी शूर मै
 मान्याहु त्यसलाई बरछ धरमा * जो लइनलाई न गै ५२
 हुकुम् यो अतिकाय बीरहरुले * सूनेर कम्मर कसी
 पौच्या बानर सैन्य मार्न हतियार * छोड्या अगाडी बसी
 बानरले पनि बृक्ष पर्वत मुठी * दाहा नडैले गरी
 रावराको बलको बिनाश गरि दिया * ताहीं अगाडी सरी ५३

रावणलाइ सुनाउनु यात थियो * हे शुक्र! सुनाईदियास
 तैं जान्छस् त पठाउँको अरु तहाँ * यो जातसुनाईदियास्
 परतो श्री रघुनाथको हुकुम भो * भन्नू समाचार भनि
 साँचो जित्ति गरी सवयाँ सकल जात * मैले हजुरमा पनि ३०
 मेरो राय म जित्ति गर्हु अहिले * रामहुन् जगतका पाति
 जीती सवन्नु कदापि दैन अरुले * के भो हजुरको माति
 सीता आज लगेर सुम्पनु हवस् * रामका चरणमा परी
 बाँच्छ्याँ रहि उपाय देखु नहिं ता * आयो मरणाको धरी ३१
 यो जित्ती शुक्ल गेयोर सुनि सुब् * रावण रिसायो तहाँ
 लाग्यो भन्न मलाइ पाजि शुक्र यो * अर्ती दिन्या भो यहाँ
 औरै कोहि भया त निश्चय यहाँ * मारी दिन्या पो थियाँ
 तेरो गुरा अधिको थियो र गुराले * बाँचिसुनि दाजा दियाँ ३२
 रावणले शुक्लाइ जा भनि तहाँ * बीदा जसै ता दियो
 त्यो शुक्ल ब्राह्मण हो अधी पछि शराप् * पर्दा त शुक्ल्यो भयो
 रावण हुन् शराप् पनी तहिं छुट्यो * बीदा तुरुन्तै भयो
 रावण देखि बिदा भयो र पछि ता * शुक्ल ब्राह्मणो भै गयो ३३
 ब्राह्मण हुन् धरमा थिया शुक्र ऋषि * एक दिन अगस्ती गयो
 भोजन दिनु अगस्ती लाइ म भनी * निम्ता ति गर्दा भया
 र नान् तर्पण गरि आउँछु म त भनी * हाँदिया अगस्ती जसै
 आयो रावण वज्रदंष्ट्र रिसले * पायो र अन्तर तसै ३४
 जर तोरु पछि अगस्ती को उहिर वरुप् * धारयो र बोल्यो पनि
 मास खान मलाइ देउ ति मिले * इच्छा छ मेरो भनि
 परतो छल् पहिले गर्यो र पछि फेर * खान्या बखतमा पनि
 मास मानिसको लगामि सी दियो * ठीक शुक्र पत्नी बनी ३५

देखी मारु अगारितको रिस उठयो * दीया शरापै पानि
 मारुमानिसको दिडसुत तमयास * राक्षस अवनश्यै भनि
 शुक्ले जित्ती गरया सबर हुन गर्डे * यो छल् परयाको जसै
 चाँडै मुक्ति हुन्या अगारित त्रिषिले * बेला बताया तसै ३६
 हे शुक्र! राम अवनतार हुन्या छबरा लौ * रावरा कहौ गै तही
 रामको दर्शन पाउला तिहिं शराप् * हुटला नजाऊ कहौ
 यस्तो अति अगारितको सुनि उरै * माफि करया कोथियो
 रामका दर्शनले शराप् हुटि गयो * फेरजाति आपनै लियो ३७
 रावरा की महतारिको पानि पिता * हूँ हित म भन्दू भनि
 रावणका नजिकै गर्डे तब मन्यो * त्यो माल्यवानुले पानि
 राम नारायण हुन सिता कन पनी * लक्ष्मी जुभी ज्ञानले
 चाँडो सुम्पि त हाल राख मनदि * पूजा गरी ध्यानले ३८
 उल्का हुन्छ अनेक अनेक शहरमा * उत्सव मन्याको रति
 काँहीँ छैन बताउँ वया असुरराज * याहाँ हजुरमा कति
 तर मातृजिन्ति यो बहुत् हजुरमा * हित जानि लीनू हवस्
 सीतानाथ कन ईश्वरै बुझि सिता * सुम्पेर दीनू हवस् ३९
 त्यो जित्ती सुनि माल्यवानु सित बहुत् * रावरा रिसा यो अनि
 लाग्यो भन्न अबुम समानाति मिले * बोलेछौ बुढा मै पानि
 वयाले राम परमेश्वरै पानि मन्यौ * माना सिलाई यहाँ
 लिन्छन् बानरको सहाय जसले * त्यो हुन्छ ईश्वर कहौ ४०
 तिम्रो बात सुनि चित पोल्छ बहुतै * जाऊ धरैमा भनि
 मन्त्रीवर्ग लगाड साथ धरमा * जल्दी पठायो पानि
 रावरा उच्च अटालिमा बसि कति * आया बडा बीर भनि
 हे दैलइन खटन गरी कन हुकुम * दिन्यो तिलदध्या पानि ४१

मानू भो रघुनाथले कीत तहाँ * सुग्रीवजीले कीत
 अइत् श्री हनुमान लक्ष्मणा डनै * वीरले गिराया कीत
 राक्षसमा करुणा भयानर तहाँ * राक्षस मरी गै गया
 श्रीरामको करुणा कटाक्ष हुनगै * बानर बलीयामया ५४
 सर्वेश्वर सर्वरूपी प्रभुकन यरारी लइन पो वयान पथ्यो
 वाक्बाराएकद्वौडदीयापनीरिपुहरुकोनाशउरौलेतगथ्यो
 मायाले भविष्यदात्मा नर भइ नर कै युद्ध लिलादि गर्छन्
 जुनलीलाले त पापी अधमपतितको पाप सन्तापहर्छन् ५५
 रावणाले अतिकाय वीरहरुको * फौज मारियाको जसै
 सून्यो दुःखि भएर पूर्ण रिसले * सुबलइन आँटयोतसै
 सुन्दर एकस्थमाचटयोरहतियार * शस्त्रास्त्र सबफेरलियो
 लडा रक्षणा गर्नु इन्द्रजितले * भन्ग्याहुकुम्भयोदियो ५६
 केही फौज पनि साथमा लिइगयो * श्री रामजी छन् जहाँ
 रोक्का बानर सैन्यले र रिसले * मारयोअनेकवीरतहाँ
 सुग्रीवादि बडा बडा जति थिया * वीर वीर तिनैले पनि
 जीतीसवनुभएनराक्षकनजित्यो * पारयोजमिन्मापनि ५७
 देरुयो विभीषणाजिताड गदा लियाका

श्री रामका चरणामा टट मन् दियाका
 मन् मुख्य शत्रु त यही छ भनेर ठान्यो

साहै रिसाइकन साकि उठाड हान्यो ५८

आयो साकि तहाँ विभीषणाजिको * प्राण सँचन्या सुर गरी
 लक्ष्मणले तहिं भट् बचाउनु भयो * आफू अगाडी सरी
 शकी लक्ष्मणालाइ बज्जन गयो * लक्ष्मणा त मूर्छा परया
 मूर्छा पर्नु कहाँ थियो प्रभुजिले * चेष्टा नरैको गरया ५९

लक्ष्मणालाई उठाउनाकन तहाँ * दोडर रावण गयो
 सक्थ्यो रावणाले उठाउन कहाँ * आश्चर्य मान्दो भयो
 लक्ष्मणालाई उठाउन्या वसतमा * देख्यो उठ्यो रीरूपनि
 चाँडो श्रीहनुमान् गया नजिकमा * रावण गिराऊँ भनि ६०
 हान्यो बज्र समानको त मुठिले * त्यो चोट लाग्यो जसै
 रावण हो बलवान् तथापि रगतै * छोदै गिर्यो पो तसै
 लक्ष्मण श्रीहनुमान् देखि सुनि मै * साह्रै हलूका भया
 चाँडो हात विषे उठाइ हनुमान् * रामचन्द्रजीथ्यै गया ६१
 लक्ष्मण नारायणौ हुन भनि बुझि डरलेशकिले छोडिदीयो
 रावण मूर्छा पर्याको पनि उठिउबसतफेर धनुर्बाण लीयो
 सीतानाथ श्रीजगन्नाथ प्रभुपनि हनुमान्चारिका काँधमाहाँ
 चढनुभोलइनमन्सुवर्गारिकनलिनुभोफेर धनुर्बाणताहाँ ६२
 टङ्कार सुब् धनुको गरी हुकुमभो * उम्केर जालाम् कहाँ
 तेरा बन्धु सबै निभाइ रसामा * मार्हू तैलाई यहाँ
 रावणले तिबचन्सुन्योरविजवाफ् * मै रीरूप मनैमा लियो
 हान्यो श्री हनुमान लाइ शर ले * धाऊ लगाई दियो ६३
 धाऊ श्री हनुमानका शरिरमा * देख्नु भयाथ्यो जसै
 साह्रै रीरूप उठि कालरुद्र सरिको * ठाकुर हुनुभो तसै
 घोडा रथ ध्वजसूतशस्त्र धनु सब * छत्रै पताका पनि
 काटी रावणालाई हान्नु पनि भो * मूर्छा परोभ्यो भनि ६४
 लाग्योबाण रघुनाथको रतिहिंत्यो * चाँडो धरामा गिर्यो
 हातमाफेर धनु थाम्न शक्ति नहुँदा * हूटेर ताहाँ भर्यो
 त्यै बीचमा शिरको किरीट शरले * काटी खसाली दिया
 रावणको सब शोखिमान् प्रभुजिले * सँचेर ताहीं लिया ६५

बाधा रावणालाइ सुत्र हुनगयो * बाँदा प्रभूले पनि
 ऐल्हे जा घरमा भनी दिनुभयो * भोली लडौंला भनि
 शेखीशान् रतिभर तहाँ न रहँदा * रावण मर्या मै भयो
 फेर लइन भनेर शक्ति नहुँदा * लाजमानि घरमा गयो ६६

राम र रावणको प्रथम युद्ध लक्ष्मण मूर्च्छा पर्व र हनुमान द्रोणाचल लिन जानू

लक्ष्मण मूर्च्छित मै भया र रघुनाथ * शोक गर्नु लाग्यो हरि
 जस्तो मानिस गर्छ सोहि रितको * चेष्टा अनेकौं गरी
 लक्ष्मणालाइ बचाउ फेरि हनुमान् ! * ली आउ औषध भनि
 हूकुम श्री रघुनाथको तहिँ हुँदा * दौड्या हनुमान् पनि ६७

बाबूले राज्य मेरो भरतकन दिया * फरी साँताजि लाई
 हर्दोभो रावणले अनुज पनि गिर्या * बाणको चोट खाई
 मैले मार्याँ हजारौ रिपुगण रणमा * लाशको पारि घान
 सोही मैले अहोले सकिन किन यहाँ * भाइको राख्न प्राण ६८
 हे प्यारा भाइ मेरा ! तिभिन अहिले * दूट्नगो सब सहारा
 आशवाशन् देउ भट्टै उठेन दुखि यो * दाज्यूमा बेसहारा
 मेरो निम्ती अनेकौं दुख सहि तिमिले * घोर वन् भित्र आयो
 मेरै लागी लडाइँ गरिकन अहिले * प्राण सम्मन् गुमायो ६९
 द्रोणाचल पर्वतैमा बुटि लिन हनुमान् * छन गयाका ति औले
 फक्यानन् यसघरी तक् कतितक सहनू * पछि यो कष्ट मैले
 आधारात् वित्ति लाग्यो तर पनि कपि ती * आउन्या नाम छैन
 हे भाई ! व्यूँभ भट्टै तिभिविन प पनी * क्यै गरी वौचदीन ७०
 आई यं घोर बन्मा तिमिसित यसरी * फेर विछोड् हुन्छ भन्न्या
 जान्दो हूँ ता पिताको वचन पनि तहाँ * निश्चये तोडिदिन्याँ
 मिल्छन् संसारमा सब सुत धनगृह स्त्री * नित्य यत्नै गरेमा
 आफ्नौ यौटै सहोदर अनुज त कहिल्यै * मिल्न सक्तैन लोकमा ७१
 तस्मात् हेभाइ ! तिप्रो सहि यसरी पिछोड् * वाँचन सक्तैन राम
 तिम्रै साथला खुशीले मिनाकन म पारी * जाउँला स्वर्ग धाम

औषध लीन गया जरै ति हनुमान् * चाल पाइ रावरा पानि
 रात्रीमा उठि कालनेमि सित गो * वयैनिहन पारुं भनि
 राजा रावरा लाइ रात्रि बिचमा * देख्यो अकर मात जरै
 सन्मान सुन्न गारि जिनती गर्दछ तहाँ * त्यो कालनेमी तरै ७२
 हेनाथ ! के परिआज आउनु भयो * यो रात्रिका बीच यहाँ
 त्यो जिनती सुनि कालनेमि सित सन् * निरतार बतायो तहाँ
 यस्तो भो सुन कालनेमि ! अहिले * लक्ष्मण गिरया काथिया
 तिनुलाई पानि फेर बचाउन हुलो * राम चन्द्रले सुरीलिया ७३
 औषध लीन भनेर आज हनुमान् * दोसाचलैमा गयो
 चाँडो गैकन निहन पार ति मिले * लौ जाउ बेला भयो
 मायाले मुनि भेष धरेर हनुमान् * लाई मुलाऊ गर्दै
 सकन्याछौ ति मिले मुलाउन पनी * योगी सरीका भई ७४
 यस्तो रावरा ले हुकुम् जब दियो * लौ निहन गर् जा मनी
 राम ईश्वर बुझि कालनेमि जिरले * वयै जिनती पार्यो पनी
 एती हित बुझी जिनती गर्हु अधिराज् * हीतै मन्याको मनी
 मेरो जिनती सधाइ बक्सनु हवस् * होला हुलो हित पानि ७५
 ज्यानुको आश पानि कति छैन अधिराज् * दीन्याहु यो ज्यानु पनी
 जीतीन्या तर छैन जानइ त हुन् * चौधै भुवनका धनी
 भाई बन्धु मराइ बाँचिकन पो * वयाशोस् छ राजा भई
 ईश्वर हुन् पर रामका शरणा मा * ऐलहे तुरुन्तै गर्दै ७६
 सीता सुम्पि दिहाल राज्य पानियो * देखु निर्माषण् गरुन
 सूशी मैकन आज देखि रघुनाथ * तिम्रो निपत्ती हरुन
 जाऊ लौ वनमा र लेउ मनमा * आत्मै बिचारको मति
 मायाले त मुलाउँ छिन् जगतमा * यस्तै बलिबुको भति ७७

१

कुम्भकर्ण नाई गणहरूले
विहनाद गरी उठाएको ।

२

श्रीरामचन्द्र र कुम्भकर्ण युद्ध ।

लंका
का.३

१

मेघनाद हनुमान युद्ध ।

२

मेघनादको यज्ञलाई लक्ष्मणले विध्वंस
गरेको ।

३

रावणले लक्ष्मणलाई बाणहानी मूर्च्छा
पारेको ।

४

लक्ष्मण मूर्च्छा पर्दा रामले शोक गरेको ।

आत्माचिन्नु अन्नश्यपर्ह अधिराज् ! * एकाग्र मै ध्यान् धरी
 आत्माचिन्न समर्थ होउ नसवसा * रामभज्नु एकमनगरी
 कौरतुम् हारकिरीट केयुरअनेक् * भूषण शरिर्मा धरी
 हाफना ये हृदयारविन्द विचमा * राखेरसुप् ध्यान्गरी ७८
 सीतारामकन भज्नुपर्ह अधिराज् ! * राम हुन् जगतका पति
 ईश्वर जानि अन्नश्यदोडतिमिले * यस्तो विरोधूको मति
 एती बिन्ति गरेर सुप् भड रह्यो * त्यो कालनेमी तहाँ
 अमृततुल्यजचन्सुन्योतपीनित्यो * लिन्थ्योअधमलेकहाँ ७९
 रावणले तरिसाइ तेसूकन तहाँ * मनूमान् मनसुब् धर्यो
 मान्थे मनबुझि कालनेमी विरले * फेर बिन्ति ताहाँ गरयो
 यस्तो वयानरिसानीहुन्छ अधिराज् ! * ऐल्हे तहाँ मै गर्ड
 सर्कारको सब कामबन्दछ मन्या * जान्छु तयारी भई ८०
 एती बिन्ती गरेर तेहि बिचमा * ऊठेर दौड्यो पनि
 लाग्यो गर्न उपाय फेरि हनुमान् * फिर्नै नपाऊन् भनि
 ररतामागड एक तपोजन असल् * त्यसले तयारी गरयो
 मायाले फुलको र फल् सहितको * वृक्षादिले बन् भर्यो ८१
 एक आश्रमपानिकल्पनातहिं गर्यो * आफू मुनीश्वर बनी
 तेसै आश्रममा बरयो र हनुमान् * लाई छल्ला भनि
 तेसूका शिष्यअनेक् थियावरीपरि * ताहीं हनुमान् गया
 वयादेरुया अधि कोही आश्रमयहाँ * थीयान भन्दा भया ८२
 कसूको आश्रम हो बुझी जल पिई * जाँला म जल्दी भनि
 बुझ्ने खातिर तेहि आश्रम बिषे * पोँच्या हनुमान् पनि
 योगी मै भड कालनेमि शिवको * पूजा बिधानले गरी
 कुनरितले हनुमानलाड ठुँला * भन्या इरादा धरी ८३

थीयो आश्रम मित्र, दर्शन गरु ॐ मन्थ्या डरादा धरी
 योगेश्वरभूमिभक्तिरासिहनुमान् ॐ ज्यूले नमस्कारगरी
 दूत हूँ श्रीरघुनाथको म हनुमान् ॐ मन्धन मलाड पानि
 औषधल्याउनको हुकुम प्रभुजिको ॐ हुँदा म आयाँ भनि ८४
 सन् वृत्तान्त गरेर जल् पिउनको ॐ इच्छा बहुतै थियो
 सोज्या जल् हनुमानले र खुशि मै ॐ तेसले तहाँ जल् दियो
 आऊ फल् फुल खाउ पीउ हनुमान् ॐ ठण्डा छ यो जल् पनी
 साहै हतपत गर्नु छैन तिमिले ॐ कैल्हेम जाँलामनि ८५
 योगी हूँ सत्र जादू म अहिले ॐ रामले नजर सुप्रगरी
 लक्ष्मणलाइ बचाइ बक्सनु भयो ॐ सम्पूर्णा बाधा हरी
 बानरकोपनि फौज खडासबभयो ॐ एती मन्थाथ्या जसै
 तिस्रा मेदिइन्थ्या नदेखि जलले ॐ बोल्याहनुमान्तरै ८६
 तिस्रा ज्यादिछ जल् कमीछ यातले ॐ मेदतैन तिस्रा पानि
 धेरै जल् छ कहाँ बताउनुहवस् ॐ बाहाँ त खाँला भनि
 सुन्यो श्री हनुमानकोर ड वचन ॐ वनै एक तलाउ थियो
 त्यै देखाउनलाइ एक अगुवा ॐ शिष्यै पठाई दियो ८७
 ऐल्हे जाउर जल् पिएर हनुमान् ॐ फर्केर आऊ यहाँ
 केही मन्त्रम दिन्छुत्यो सुनिगया ॐ मिल्थ्याछ औषध तहाँ
 सून्या श्री हनुमानले र ड वचन ॐ बेस् होहवस् लौ भनि
 पाँच्या जल्द तलाउमार हनुमान् ॐ ब्रीरलेपियाजल्पनी ८८
 ताहाँ तेहि तलाउमित्र मकरी ॐ वनै एकबरयाकीथिई
 सैची श्री हनुमानलाई निलुला ॐ मन्थ्या ठुलो सुर लिई
 च्यापू च्याति पधारि ताहिं मकरी ॐ लाई निभाया जसै
 स्त्रीको सुन्दर रूपबनीर बिनती ॐ त्यो गर्न लागी तरै ८९

स्वर्गैमा म त अप्सरा अधि थियो * नाम धन्यमाली थियो
 ब्राह्मणको त शरापले मकरिको * रूप यो बनाई दियो
 तेसै रूपकन मारिबसनु हुँदा * आपत्ति मेरो गई
 जान्छु स्वर्गनिषेध आज हनुमान् ! * जस्तो कि तस्तै भई १०
 अर्को निन्तिम गर्ह अर्ति सरिको * त्यो हो हजुरको खुनी
 जस्तो कि मुनी भन्नु हुन्छ हनुमान् * थोयो कहाँ त्यो मुनी
 औषध लीन गया छ आज हनुमान् * लौ विघ्न गर् जा भनि
 रावणले उपदेश दियो र बलवान् * त्यो कालनेमी पनि ११
 निघनै गर्न भनेर आइ अहिले * यो चाल तेसले गर्यो
 तेस्तो कि तहिं मारि औषधि पनी * लै जाउ बेला टर्यो
 यो निन्ती गरि इन्द्रका हजुरमा * त्यो धन्यमाली गई
 आश्रममा हनुमान् फिर्याउ हि वसत * केही न जान्छा भई १२
 देख्यो श्री हनुमानलाइ नजिकै * आइ पुग्याको जसै
 मेरो काम अब सिद्ध गर्दछु भनी * त्यो बोल्न लाग्यो तसै
 ऐलहे दिव्य म सिद्ध मन्त्र हनुमान् * यो मन्त्र लेऊ पनि
 देख लौ गुरु दक्षिणा पनि ठुलो * मेरा गुरु हुन् भनि १३
 छल्लामकाड बचन् सुनेर हनुमान् * वीरमा उठ्यो रिस पनि
 हान्या मुझ्कि उठाइ तोहि बिचमा * लौ दक्षिणाले भनि
 पायो चोद तहिं मुझ्कि कोर मुनि भेष * तेसको चुरन्तै गयो
 जर तो राजसको रवरूप अधि थियो * सोही रवरूपको भयो १४
 माया राजसको अनेक तरहको * त्यो गर्न लाग्यो जसै
 हान्या मुझ्कि उठाइ फेरि शिरमा * ताहीं मरयो त्यो तसै
 एती काम गरेर जल्दि हनुमान् * द्रोणाचलै मा गया
 पर्वत बोकि चुरन्त फर्कि सहजै * लङ्का तरफ तीहिं १५

द्रोणाचल् गिरिलाइ वोकि हनुमान् ॐ फर्कीरह्याका थिया
 आकाशमार्ग गरी उडीकन तिनी ॐ लंकातरफ् गै गया
 हात्मा बाण धनुष् लिई भरतजी ॐ वस्थ्या अयोध्या महाँ
 उड्दै आइपुग्या त्यहीं ति हनुमान् ॐ देख्या भरतले तहाँ ६६
 राक्षस् हो भनि भान् परेर तिनले ॐ एक बाण हान्या जसै
 रामको नाम लिंदे खस्या ति हनुमान् ॐ पृथ्वी तलैमा तसै
 हेन्या फेरि भरतजिले गइ तहाँ ॐ राम नाम् सुन्याध्या जव
 रामको भक्त बुझेर हाल जतिहो ॐ रामको सुध्याया सब ६७
 सीताजी हरिन् मित्यारि गरिन ॐ सुग्रीवका सङ् अनी
 लङ्का पुग्नु र युद्धको सकल हाल् ॐ खोलेर विस्तार भनी
 शक्ती लक्ष्मण लाइ लागि ति भया ॐ मूर्छित् र त्यै कारण
 औषध् संजिविनी न चिन्ह्यो गिरिनै ॐ लग्दोछु ऐले पुनः ६८
 रात्रीमै यदि औषधी पगिगया ॐ वाँच्छन् ति लक्ष्मण् भनी
 आँसू खूब गिराइ ती कपिशले ॐ विन्तीगन्या सब् अनी
 यस्ता बात कपिको सुनी भरतले ॐ पर्वत् सहित् नै तहाँ
 पौचायां तिनलाइ वाण् बिच घरी ॐ तत्काल लंका महाँ ६९
 द्रोणाचल् लिइ ती कपीश प्रभुका ॐ साम्ने पुग्याध्या जव
 देखि काखिविषे दिवाकर तहाँ ॐ आश्चर्य मान्या सब
 रामले सोध्नुभयो कपीश ! तिमिले ॐ श्री सूर्यलाई किन
 व्याप्यौ काखिमहाँ ? बताउ सब यो ॐ उत्सुक छ मेरो मन १००
 भन्छन् ती हनुमान् बुझाइ सवत्यो ॐ हे नाथ ! संजीवनी
 खोज्दा डर् हुनगो मलाइ अतिनै ॐ रात् बित्न लाग्यो भनी
 तस्मात् सूर्यजिका गयेर सँगमा ॐ अत्यन्त नम्रित् वनी
 विन्ती खूब गरी भन्याँ उनि अलिक् ॐ ढीलो उदाउनु भनी १

धेरै विन्ती गन्या परन्तु रविले * ध्यानै दियानन् जब
 रामको भक्त महुँ भन्या इ अहिले * काखीविपे हुनू तब
 भन्दैमा उनि काखिमा हुनगया * आयाँ लिइ साथमहाँ
 रामले त्यो सुनि सूर्यको स्तुति गरी * वीदा दिनभो तहाँ २
 स्रुशी स्त्रुब्धुनाथ तहाँ हुनुभयो * औषधसुषेणले गरया
 बाधा लक्ष्मणाको सबै जातिथियो * त्यो औषधीले हरया
 रावणमाथि दया धरेर सहजै * लक्ष्मणाउठयाथ्याजसै
 बाँच्यामाई दया गर्यौ २ हनुमान् * भन्याहुकुम्भोतरसै ३

रावणको त्रास

संयामको मतलब् गरेर रधुनाथ * सामने हुनूभो तहाँ
 बानर्कोपनिफौजसबैअधिसरयो * त्योभनूरहन्थ्यो कहाँ
 जरतै सर्प गिराउछैन् गरुडले * सोही तमाशा गरी
 रावणलाड गिराडबक्सनु हुँदा * गीरेर मूर्छा परी ४
 ऊठी दुःख बहूत पाड मनले * हारी गयाको थियो
 श्री रामचन्द्रजिको प्रचण्ड बल सब * नुभन्यालहइरुपलियो
 बेस् सिंहासनमाबसीसकलबार् * राखी समा स्त्रुब् गरी
 लाग्यो भन म महुँ हेरविरहो ! * रामका अगाडी परी ५
 राम नारायणहुन् अवश्य नुभियो * चौधै भुवनका धनी
 मानिस्कोअवतारलिया प्रभुजिले * मार्छेन् मलाई पानि
 मानिस् देखि त मर्नुपर्छ मडँले * ब्रह्माजिको बरछ यो
 मानिस्भैरधुनाथसरयाअधिभन्या * काल्टानसक्न्याछको
 राजा बीर अनराय सूर्य कुलमा * ववैएकमहात्मा थिया
 मैले व्यर्थ विरोध गर्यौं र उवसत * तिनले शराप् यो दिया
 मेरा वंश महाँ अवश्य अवतार * नारायणले लिनन्
 तेरो राक्षस वंश मारि सहजै * तैलाड मारीदिनन् ७

दीया एति सराप् र तेरुबखतमा * राजा बित्ती पो गया
 सोही पूरा गराउनाकन यहाँ * श्री राम तयारी भया
 आया श्री रघुनाथ मलाइ अहिले * मानै इरादा धरी
 मार्धन निश्चय आज महुँ सहजै * रामका अगाडी परी ८
 भाई मूर्खद कुम्भकर्ण अम् तक् * यरतो पर्यो तापानि
 सूत्याकै छ उठाइ ल्याउ अहिले * चाँडोहुकुम् मो मनी
 हुकुम् पाइ बड़ाबड़ा विर गया * ल्याऊँ उठाई मनि
 पौँची जल्दि उठाइ मट हजुरमा * ल्याईपुर्याया पानि ९
 पाऊमा परि कुम्भकर्ण बलवान् * सामने बसेथ्यो जसै
 रावणले पानिदीनबचन गरि सबै * विरतार सुनायो तसै
 हेभाई! सुन कुम्भकर्ण! अहिले * आपत् मलाई पर्या
 दोरा नाति समेत बड़ा विरहरु * ऐलहे बहुतै मर्या १०
 प्रारणकोअन्त्यहुन्याबखतमडगयो * बाँच्या उपायै कहू
 राम शत्रु बलवान् बुभिन्द ति मिले * साहै चनाखो रहू
 गम्भीर एहि समुन्द्रमापानि सहज * साँधू लगाई तर्यो
 बानरकोसबफौजसमेततारियहाँ * धेरवीरकोनाशगार्यो ११
 बानरदेखू मवीर अनेक्तरहका * सूरालडाकी बड़ा
 हाभ्रा लश्करकाअनेक्वीरमर्या * बानर सबै छन खडा
 तिनकोनाशगारिसबनुदेखतिनयहाँ * कौनै उपायै गरी
 नाशतिनकोति मिले गराउ अहिले * चाँडो अगाडी सरि १२
 रावणले इ बचन विलापसरिको * बोली सकेथ्यो जसै
 हारयोखुप्रसितकुम्भकर्ण र तहाँ * बिनतीगार्योसाफ तसै
 मैलेकयागऊँनिन्ति आज अधिराज * पैलहे गर्याँथ्याँ पानि
 रामनारायण हुनसिताप्रभुजिकी * हुनगोमाया मनी १३

मेरो ब्रिन्ति सधेन तेम् बसतमा * मन्सुपरिसानीभयो
तेस्कोयोफलहोअवश्यअधिराज् ! * जोमन्त्रिकोज्यानगयो
एक् दिन् पर्वतकाउपरसिखरमा * थीयाँ म रात्री महौ
नारदजीकन मध्यरात्री बिचमा * देख्यौंअकरमाततहौं १४
सोदयौं आउनुमो हजुर किनयहाँ * जानू छ काहाँ भनि
मेरो ब्रिन्ति सुनेर सब् तिरुपिले * बिरतार् बताया पनि
बिरतार्लौसुनकुम्भकर्ण ! अहिले * जीतेर सबलोक लियौ
इन्द्रादीहरुलाइ दुःख तिमिले * अत्यन्तसाह्रै दियौ १५
सब इन्द्रादि ति विष्णुकोहजुरमा * पौँची शरणमा पर्या
यो रावणकन मारिदेउभगवान् ! * मन्या त ब्रिन्ती गर्या
ब्रह्माको वरदान् छ मर्नु तडैले * मानीसदेखि भनि
मानिसभैकनमारिबसनुहवस् * मन्याछ रावणपनि १६
एती ब्रिन्ति गरेर देवगरा सब् * पाऊ पर्याय्या जसै
सोही रितरितमाउँलाभनिहुकुम् * श्री विष्णुको भो तसै
सोही बात परिपूर्णा गर्नरघुनाथ * ऐल्हे तयारी भया
मान्याछन् तिमिलाइ निश्चयभनी * ऊठेर नारदगया १७

तरमात अवश्य रघुनाथ कन दैव जानी

ड वैरि हुन् भनि यहाँ रति भर् नमानी
यो वैर भाव तिमिले अब छाडिदेऊ

भक्ती गरी भजनको मति आज लेऊ १८
भक्ती मुख्य छ सर्व साधन महौ * भक्तीछसब ज्ञानदिन्या
भक्तीले सब मुक्त हुन्छ दुनियाँ * यो नित्य जानी लिन्या
भक्तीहीन् भड कर्मगर्दछ मन्या * त्यो निरफलै हो भनि
जानी श्री रघुनाथका चरणमा * भक्ती लगाऊ पनि १९

हज्जारन् अवतार धन प्रभुजिका * रामावतारले सरी
 अर्को छैन भजन् गर्यो पनि भन्या * जसका भजन्ले गरी
 जान्छौ दुःख कतै नपाई सहजै * संसार सागर तरी
 सोही धाम पुगि जाउ पूर्ण रुपले * जाहाँ रहन्छन् हरि २०
 जो रामचन्द्र तिर रातदिन चित धर्छन्

रामको चरित्र पाटि सुप्रसित मग्न पर्छन्
 तिनका ति कर्मबशका सब पाप छुट्छन्

बैकुण्ठका सकल सौख्य तिनै त लुट्छन् २१
 सून्यो विन्तिर कुम्भकर्षा निरको * साह्रै रिसायो पनि
 लाग्यो भन्न तैलाड डाकिन यहाँ * ज्ञान सुन्न देलाग्नु भनि
 जस्तो मन्हुम सोहि मान्नु छ भन्या * गर् युद्ध साम्ने सरी
 सुत्नाको मतलब छ पो पनि भन्या * जा सुत पलद्मा परी २२
 राबराको ड वचन् सुनेर अहिले * साह्रै रिसाया मनी
 वयै उत्तर न गरी उठी कन गयो * खुबलइन आँटयो पनि
 पर्खाल्ना धिगयो र लइन कन सुर * बाँधी करायो जसै
 कालै तुल्य बुभे र बानार हरु * साह्रै डराया तसै २३
 बीर बीर बानरलाइ पक्रि मुखमा * हाल्दै र निल्दै गयो
 प्वाँस् लागी कन पर्वतै उडि तहाँ * आइ गयो मै भयो
 सक्थ्या कुन अघि टिक्न तेसु बखतमा * तेसुका अगाडी सरी
 बानरको सब फौज तहाँ हाटि गयो * साह्रै सकरमा परी २४

दाज्यू मनी तहिं विभीषणा भेट्न आया

पाऊ परी कन बहुत् गरि बिनित लाया

कान्छो विभीषणा महुँ करुणा म पाऊँ

लङ्का महाँ मकन वरन मिलेन ठाऊँ २५

सीता न राख धरमा तिमि सुम्पि देख

रामचन्द्रलाइ परमेश्वर जानिलेऊ

बिन्ती गर्छौं यति र लात् पनि मारि लाया

निक्ली तँ जा भनि मलाइ निकालि दीया २६

चार मन्त्र साथ निरिक्त म याहिं आयाँ

श्री रामका शरसामा परि बिन्ति लाया

ठूलो दया गरिलिया प्रभुले मलाइ

आज्काल् खुशी हु रघुनाथ सित बरन पाई २७
बिन्ती बिभीषणाजिको जब सुनिलीयो

माई चिन्हीकन खुशी भइ काख लीयो
माई ! चिरञ्जिवि रह्यतिमि दैन जानी

रामचन्द्रको गर भजन् अति हर्ष मानी २८
खुब् भक्त छौं बुझिलियाँ तिमिलाई माई !

मन्या चिन्हेर अधि नारदले मलाइ
साँचो भयो ति ऋषिले जाति हो मन्याको

प्रत्यक्ष देख्नु तिमि भक्त बडो बन्न्याको २९
माई ! बिभीषणा ! परै रहहु जल्दि जाऊ

संश्रामको वसतमा नजिकै न आऊ
यस्तो बचन् सुनि बिभीषणा फर्कि आया

थामी न सक्नु भइ आँशु पनी खसाया ३०
बीदा भै जब ती बिभीषणा फिर्या * यो फौज गिराऊँ भनि
लाग्यो घुम्नर कुम्भकर्ण निरले * धेर फौज गिरायो पनि
बानरको सब फौजलाइ बलले * थिच्दै र मिच्दै गयो
को सक्थ्यो अधि टिक्न तेसू वसतमा * खूब् नाश गर्दो भयो ३१

मुद्गर हाथ विषे लिरर रिसले * त्याधुमनलाग्यो जसै
 फौजको नाश बहुतै गरयो र रघुनाथ * साहै रिसाया तसै
 बायब्यास उठाइ मुद्गर समेत * हातै खसालहु भनि
 हान्या श्री रघुनाथले र सहजै * काटी खसाल्या पनि ३२
 गीरयो हात जब कुम्भकर्षाविरको * मुद्गर सहितको तहहाँ
 हुलो शब्द गरेर फेरि रिसले * आयो प्रभू छन् जहाँ
 शालको वृक्ष उखेलि हान्न भनि त्यो * आयो नजीक्मा जसै
 सोही हातपनि काटिबक्सनुभयो * वानरभयाखुशतसै ३३
 हातै गिरयो जब दुवै तब सुन् करायो

साहै रिसाइ रघुनाथातिर दौडि आयो
 फेर अर्ध चन्द्र सरिका दुइ बारा लीया

गोडा पनि सहज काटि खसालि दीया ३४
 हात पाउ केहि नहुँदा अति दुःख पाया

मुख बाइ रामकननिलू भनि धाइ आयो
 रामचन्द्रले पनि मुखै मरी बारा हान्या

त्यो देखि फौजहरुले अति हर्ष मान्या ३५
 यै रीत गरेर अधिबाट थला बसाया

फेर हानी इन्द्रशरले शिर नै खसाया
 टोका थुन्यो शहरको शिरले र ताहाँ

गीउ उफ्रिगैकन पर्यो र समुद्र माहाँ ३६
 आहादि जन्तु मिचि नाश बहुतै गरायो

इन्द्रादि देवगराको पनि ताप् हरायो
 सुन् पुष्प वृष्टि रघुनाथ उपर गराया

रामलाइ भेटने भनि नारद तहिं आयो ३७

नारदले रतुति सुख गर्चा प्रभुजिको * नारायणो हुन् भनि
भोली देखि हुन्या कुरा जति थियो * सो सब्बताया पनि
हेनाथ ! वीर यहि कुम्भकर्ण विरहो * यो ता सहज्मा गयो
ठूलो वीर अब इन्द्रजित छ उसको * लौ भोलि बेला भयो ३८
भोली मर्दछ इन्द्रजित पनि यहाँ * लक्ष्मणाजिका हातपरी
आफैं मारु हुन्याछ रावण भन्या * परी लडाई गरी
देख्न्याछन् मुनि देव सिद्धगणाले * त्यो सब तमाशा भनि
नारद ताहिं बिदा भई गइगया * फेरब्रह्मलोकमा पनि ३९
रावणाले पनि कुम्भकर्ण तमर्यो * भन्या सुनेथ्यो जसै
सोहै दुःखितमै विलाप पनि गरी * मूर्छा पर्यो सुब्ब तसै
रावणालाई बुभाउना कन अधी * त्यो इन्द्रजित वीर सर्यो
जल्दी विन्ति गर्यो खडै छुम छैदै * कुन्तापहजुरमा पर्यो ४०

शक्ति प्राप्त गर्न रावणले होमगर्न र इन्द्रजित वध

शत्रुको भय आज कति नरहोस् * ई शत्रु मै मारुंला
सब शत्रुहरु मारि ताप हजुरको * चाँडै सहज् टारुंला
होम गर्छु अब कुम्भिला रथलमहाँ * ऐल्हे पुरन्तै गर्ड
होम सम्पूर्णा भया मलाइ अहिले * अग्नी प्रसन्नै भई ४१
दीन्याछन् हतियार तिनीं लि गर्ड * संग्राम गर्छु जसै
कुन् साम्ने भइ टिवछते सब्बसतमा * सब्ब नारा हुन्छन् तसै
एती विन्ति गर्यो र होम गरुं भनी * ऊठेर जल्दी गयो
भक्ती सुब्ब गरी कुम्भिला रथलमहाँ * होम गर्न लाग्यो भयो ४२
सून्या त्यो समचार विभीषणाजिले * होम गर्न लाग्यो भनि
सब्ब विरतार रघुनाथका हजुरमा * गै विन्ति पारया पनि
ऐल्हे हे रघुनाथ ! इन्द्रजितले * होम गर्न लाग्यो भनि
भूण्याँ योरम विन्ति गर्न अहिले * आयाँ हजुरमा पनि ४३

होमकोविद न तगनु पदधराज ! * होम सिद्ध पारयो मन्या
 राक्षस योजिति सवनु धैन कहिले * इ सब अजेयै बन्या
 लक्ष्मण लाइ मलाइ बवसनु भई * हुकुम हवस लौ यहाँ
 माई न लक्ष्मणाले गएर आहिले * त्यो बीर न सवला कहाँ ४४
 एती बिन्ति सुनी हुकुम हुन गयो * जान्हू म माई भनि
 फेरी बिन्ति गरया बिभीषण जिले * यस तो छ यो बीर पनि
 साँदै केहि न खाइ कति न सुती * रात दिन नियम सबु गरी
 जस को बितछ बाह वर्ष उ पुरुष * त्यस को अगाडी सरी ४५
 त्यस को प्रारालि न्याछ यो छ बरदान * त्यस लाइ यमले गरी
 मारी सवनु कदापि धैन आहिले * कोही अगाडी सरी
 रात दिन कति न खाइ कति न सुती * सब दिन रह्याका यहाँ
 लक्ष्मण छन सब लौ हुकुम दिन हवस * त्यस लाइ मारुन तहाँ ४६
 ईश्वर प्रभु हौ रघुनाथ माई

लक्ष्मण त शेष हुन करुणा जनाई
 भू-भार हनार्किन जन्म लीयो

यो रूप भजन् गर्न बनाइ दीयो ४७
 रामले मर्जि भयो बिभीषण तरफ * हेरेर यो बात पनि
 साँचो बिन्ति गरयो म जान्हू सबै * त्यो बीर छ तेस तो भनि
 हिँडै देखि न खाइ कति न सुती * लक्ष्मण रह्याका पनि
 जानी जानि मयुप्रह्याँकिन मन्या * लाग्याछ यो काम भनि ४८
 लक्ष्मण लाइ पनी हुकुम तहिं भयो * माई ! तयारी भई
 केही फौज पनि साथमा लिइ तहाँ * ऐल्हे तुरुन्तै गई
 चाँदै प्रारालि इन्द्रजितको * जान्हू बिभीषण पनि
 सबको छिद्र बताउन न बसतमा * यस तो छ यहाँ भनि ४९

हुकुम् यो रघुनाथको सुनि धनु * लौड तयारी भया
 रामको पाउ समाड लक्ष्मण तहाँ * वगै भन लागी गया
 मेरो बारा अब इन्द्रजीत विरको * प्राण्लाड चाँडो हरी
 पातालभोगवतीमहाँपुगीतहाँ * निर्मलहुननरनानगरी ५०
 एती बिनित गरी धुमी वरिपरी * लक्ष्मण चरणमा पर्या
 बीदा मै रघुनाथको हुकुमले * साइत तुरुन्तै गर्या
 केहीफौजलिङजाम्बवानरनुमान * अङ्कदहस साथ गया
 पौंच्या जलिद र इन्द्रजीत विरको * फौजलाडदेस्ताभया ५१

हुकुम् शिरोपर धरीकन जलिद पौंची

लक्ष्मण अधी जब सरया धनुलाड सँची
 लश्करहर पनि अगाडि सरेर धाया

ताहाँ विभीषण अधी सरि बिनित लाया

कालो मण्डल देखिइन्छ अधि जो * त्यो फौजहो वीरको
 टुक्टुक्पारिगिराड बक्सनुहवस् * सब वीरका शीरको
 ऐले जलिद न हानि बक्सनु भया * होम् सिद्ध गर्न्या छ यो
 होम्कोसिद्धगर्यो भन्यापछीयहाँ * जीतीनसबनुछत्यो ५३
 त्यस्फौजलाडगिराडबक्सनुभया * त्यो इन्द्रजीतवीरपनि
 होम् छोडीकन लइन आउँछ यहाँ * त्योफौजगिरायामनि
 एही युक्ति तहाँ विभीषणजिले * बिनित गर्याथ्या जसै
 लक्ष्मणले पनि सैन्यमाथिशरको * वृष्टी गराया तसै ५४
 बानरले पनि वृक्ष पर्वत शिला * फौजमाथिफयाँवयाजसै
 राक्षसको पनि फौजअधीसरिसरी * खुब् लइन लाग्यो तसै
 लक्ष्मणले शरले अनेक तरहले * मोर नाश्या मनी
 सोहै क्रोध गरेर इन्द्रजित वीर * होम्छोडि आयोपनि ५५

पवका बैरा रथमा घटी धनु लिई* सामने अगाडि सरी
 लाग्यो लक्ष्मणालाड मन्त्र अबहेर* मेरा अगाडी परी
 आँटिसुमर्न मन्योर ताहिं नजिकै* थीया विभीषणा पनि
 तिनूलाडपनिखून् मन्योतँ कुलको* शत्रुअधमहोसमीन ५६
 एती मन्यो र रिसले रथमा बरयाको

सबूलाड जित्ने भनि कम्बर खुन् करयाको
 केही नटेरि अरु जानरलाड हँलौं

साह्रै गराइकन मन्त्र परया ड फेलाँ ५७
 बाण हानि पारा सबको म हरेर लिन्छु

तिम्रो शरीर पृथिविमा म गिराइ दिन्छु
 यसतो बचन् सुनी ति लक्ष्मणजी रिसाया

हानेर बारा तहिं तुरुन्त थला बसाया ५८
 मूर्छा पर्यो दुड धडी र खुरुवक उठयो

लाल् लाल् नजर गरि रिसाइ अगाडि छुट्यो
 मेरो पराक्रम रती न बुझेर पैल्हे

हानिस् पराक्रम तँ लौ बुझिले न ऐल्हे ५९
 एती मन्यो र मनले अति वीर मानी

लक्ष्मणजिलाड तहिं सात् शर जल्दि हानी
 दश बाराले त हनुमान् विरलाड हान्यो

मन् मुख्य शत्रु त विभीषणालाड ठान्यो ६०
 हान्यो फेरसयशरविभीषणा उपर* एती गरयाथ्यो जसै
 काट्या लक्ष्मणाले कवचशरिरको* त्यो इन्द्रजित्को तरै
 हज्जारशरकनहानिलक्ष्मणजिको* गाथ्कोकवचको पनि
 टुकटुक पारि गिराउँदो तहिंभयो* मेरो गिरायो मनी ६१

लक्ष्मणले पनि फेरि पाँच शरले * घोड़ा र स्थ सुत धनू
 काटीबक्सनु भो उसै बखतमा * अर्को उठायो धनू
 फेर तेसै धनुलाड काटिदिनु भो * तीनबाणले फेर धनु
 लीयो लक्ष्मणलाड धेर शरले * हान्यो छिटो वयामनू ६२
 बारौले गरि सब भयो दश दिशा * वानर सकम्मा पर्या
 लक्ष्मणले पनि इन्द्रजीत विरको * प्राणलीन मन्सु बधर्या
 जुन इन्द्रास्त्र थियो उही धनु महौ * लाई अगाडी सर्या
 चिन्तन् श्रीरघुनाथको गरि तहाँ * जल्दी प्रतिज्ञा गर्या ६३
 धर्मात्मा यदि सत्य दास रथि छन् * हुन नाथ जगतका धनि
 साँचै ता अब इन्द्रजीत यहि मरोम् * एसै शरले मनि
 छोड्या बारा र इन्द्रजीत विरको * शीरै खसाया जसै
 इन्द्रादीहरु पुष्पवृष्टि खुशि मै * खुब गर्न लाग्या तसै ६४
 हपैले नगरा बज्यो पृथिविको * जुन भारि हो सो गयो
 हपैले 'जय' शब्दको ध्वनिपनी * ताहाँ बहुतै भयो
 लक्ष्मणले पनि शंखको ध्वनि र खुब् * टङ्कार धनूको गर्या
 वानरले बहुतै गर्या र नुति तहाँ * आनन्दमा सब पर्या ६५
 लक्ष्मणजी सब फौजलिहर रघुनाथ * ज्यूका हजुरमा गया
 पाउमा परि दण्डवत गरि तहाँ * सब निन्ति गर्दा भया
 खूशी खुब् हुनुभो सुनेर रघुनाथ * हुकुम भयो बेसुगर्यौ
 मार्यौ इन्द्रजितै त आज तिमिले * सब शत्रुको मूल हर्यौ ६६
 मेरो शत्रु अवश्य छैन अब बीर * जुन वीर हो सो गयो
 यस रावणक नमान्न लाड सजिलो * यो वीर मर्दा भयो
 ऐल्हे युद्ध हुँदा म माह्र सहजै * भन्या हुकुम यो भयो
 रावणले पनि यो सुनेर समचार * मर्दा तहाँ भैगयो ६७

काटयाथ्या जब हात इन्द्रजित को * लक्ष्मणजिले रणमहाँ
 वेग्ले हात उडेर त्यो गई खस्यो * त्यसूको थियो घर जहाँ
 त्यसूकी रानि सुलोचना तहिं थिइन् * कसूको खस्यो हातमनि
 बुझ्ना खातिरमा लिएर सगिनी * दौडिन् ति आफैं पनि ६८
 त्यो हातलाई चिन्हेर आफनुपतिको * साहै ठूलो शोक गरी
 हे नाथ ! देख्छु म क्या भनेर मुखले * लोटिन् ति मूर्छा परी
 मूर्छा केहि परेर चेत् जब भयो * फेरी उसै विच् महाँ
 लागिन् गर्न विलाप ती अति ठूलो * यस्ता प्रकारले तहाँ ६९
 क्या आश्चर्य छ हेर जुन् इ पतिले * ठूलो पराक्रम गरी
 द्यौता दानवहेरु सब्कन जित्या * कुन् हाल् भयो यो घरी
 स्वर्गेमा गइ इन्द्रलाई जसले * बाँधेर ल्याया यहाँ
 यो हात हो उनकै भनेर मइँले * मान्नु कउन् रीत् महाँ ७०
 बाह्रै वर्ष न खाइ कति न सुती * ब्रत् गर्दछन् जो अति
 तेस्ता जन्हरुदेखि मात्र रणमा * मर्त्या इ मेरा पात
 तेस्तो कुन् अहिले थियो र रणमा * इन्को यहाँ ज्यान्गयो
 बन्या बात मलाई आज बहुतै * सन्देह मन्मा भयो ७१
 साँचै छु म पतिव्रता यदि भन्या * आफ्नू हवाल् हो जति
 यै हात लेखि लिन्या छ आज करुणा * राखी म मारी अति
 रावणकी ति बुहारिका वचन यो * सूनी लियाथ्या जसै
 ल्याई पाटि खरी तहाँ धरिदिया * केटीहरुले तसै ७२
 सामने ती सबका उठेर उहि हात * त्यो इन्द्रजीतको तहाँ
 लाग्यो लेख्न खरी लिएर इ कुण * फेरी उसै विच् महाँ
 हे कल्याणि ! इ राम लक्ष्मण दुवै * हुन् चौधलोक्का पति
 मानिस् भैकन जन्मि पृथ्वि तलमा * हाम्रो गरायो स्वति ७३

यो सम्चार तिभिलाइ नै दिन भनी * यो हात् खसायाँ यहाँ
 मेरो शीर छ यसू वखत् बुभिलिया * रामचन्द्रका सङ् महौं
 त्यो शीरलाइ मगाइ साथ उसकै * आगो जलाई पसी
 भस्मै आफनु शरिर् गराउ म बिना * कुन्सुख् लोकमावसी ७४
 लेखी यै रितका अनेक् अरु कुरा * त्यो हात् खसेथ्यो जसै
 देखि सोहि सुलोचनाकन भयो * विश्वास मन्मा तसै
 स्वामीका सँगमा म जान्छु सति भै * भन्न्या विचारले गरी
 शोक् सुर्ता सब छोड्दिएर मनको * खूशी भइन् त्यै घरी ७५
 रावण्की ति बृहरि रानि पनि फेर * वीरइन्द्रजित्की ति हुन्
 छोरी बासुकि नागकी ति हुन गै * कमती थियो बातकुन्
 तिनको किन्नर् अप्सराहरु टहल् * गर्थ्या तथापी पनि
 आँतिन् ती सति जान स्वामी न भई * व्यर्थै छ यो सुख भनी ७६
 आफ्नू जो धन रत्न दौलत थियो * तिनले निकालीलिइन्
 साह्रै खुशि भएर त्यै वखतमा * सबलाई बाँडी दिइन्
 पाल्कीमा चढि हात् लिएर पतिको * फेरी उसै विचमहाँ
 लागिन् जान विदा म हुन्छु भनि ती * रावण रहन्थ्यो जहाँ ७७
 त्यो सम्चार जब फैलियो शहर भर * सद् पौरवासीहरु
 लाग्यापाल्कि पछाडिशोक् गरि ठुलो * छोडी सबै काम् अरु
 बाजाहेरु बजाइ फौज् पनि ठुलो * सङ्मा गयाको थियो
 रावण्लाइ ति शत्रु हुन् कि भनि खुब् * शङ्का गराई दियो ७८
 सोही कारणले हुकुम् हुनगई * त्यो रावणैको तहाँ
 दौज्यो फौज उसै तरफ् अति ठुलो * अस्त्रै लिइ हात् महाँ
 चौतर्फै तिरवाट घेरिकन गै * त्यो फौज पौबी गयो
 देखाथ्यो ति सुलोचनाकन जसै * अत्यन्त लजित् भयो ७९

त्यस्त्रितले ति सुलोचना जब पुगिन् ❀ रावण् रहन्थ्यो जहाँ
 हात् जोडीकन विन्ति यो गरिलिईन् ❀ तिन्ले उसै विच् महाँ
 हे नाथ् ! बाहुलि यो उडेर पतिको ❀ मेरो घरैमा भरी
 लेख्तो भो जति बात् म भन्दछु सबै ❀ सुन्नूहवस् यो घरी ८०
 हौनन् मानिस राम लक्ष्मण दुवै ❀ हुन् चौध लोकका पति
 मानिस्को अवतार् लिएर अहिले ❀ हाम्रो गराया खति
 मेरो शिर रघुनाथले छ अझ तक् ❀ राखीलिएको तहाँ
 मागील्यौ शिर त्यो गएर तिमिले ❀ ती नाथका सङ्महाँ ८१
 मेरो त्यो शिर ल्याई सोहि शिरका ❀ सङ्मा सती भै गई
 चाँडो आउ तिमि पनी म सित लौ ❀ दिव्यै स्वरूपकी भई
 लेखी एति कुरा मलाई पहिले ❀ फेरी उसै विच् महाँ
 निश्चल् भैकन भूमिमा गिरि गयो ❀ योस्वामिको हात् तहाँ ८२
 सोही कारण रामचन्द्रसित लौ ❀ मागूछू म त्यो शिर गई
 आज्ञा बक्सनुहोस् मलाई अधिराज ! ❀ चाँडो हजुर खुश भई
 यस्त्रितले ति सुलोचना गइ तहाँ ❀ विन्ती चढाइन् जसै
 लाग्यो रावण भन्न ताप् गरि ठुलो ❀ तिन्लाई यो बात् तसै ८३
 भर गरिकन मैले भाइ छोराहरूको
 लडिन न गइ आज् तक् बल् बुझ्याँ ती अरूको
 जब त ति कन मान्या बानरैले नरैले
 कसरि भनु म वीर् हुन् ती सबैलाई ऐल्हे ८४
 भन तिमि अरूको छन् वार मेरा समान
 तिनिहरु सब जस्तो यो मलाई न ठान
 त्रिभुवन भरमा जो वीर छन् मुख्य ऐल्हे
 लडिन् सहजैमा वश मान्याकोछु मैले ८५

नल निल हनुमाने राम लक्ष्मणहूको
Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

कतल गरि सहज् शिर् शत्रु पत्नी अरूको
यहि घरि तिमिलाई ल्याई सौंपन्छु याहाँ

तिमि कन किन पर्ला जान तेस् ठाउँ माहाँ ८६

शेखीका ति कुरा जसै सुनिलिइन् ॐ त्यो रावणको तहाँ
लागिन् भन्न सुलोचना बचन यो ॐ फेरी उसै बिचमहाँ
जसले गर्व हन्या सहजसित यहाँ ॐ श्री परशुगम्को पनि
तेस्ता रामकन भन्नु हुन्छ कसरी ॐ सामान्य मानिस् भनी ८७

नाथी क्षीर समुद्रलाइ जसले ॐ आएर लङ्का महाँ
भस्मै यस् पुरको सहज् गरीदिया ॐ साम्ने हजुरका यहाँ
जस्का माफिक कोहि छैन बलवान् ॐ ती वायु पुत्रे पनि
आज्ञा हुन्छ हजुर कसोरि अहिले ॐ सामान्य बानर् भनि ८८

यस्तो बुद्धि लिएर जो हजुरले ॐ सीताजि हनू भयो
तेसैले सब पुत्र भाइहरुको ॐ ऐल्हे यहाँ ज्यान् गयो
रावण्लाइ सुनाइ एति पहिले ॐ फेरी उसै बिचमहाँ
तेस् ठाम् देखि उठेर ती चलिगइन् ॐ मन्दोदरी छन् जहाँ ८९

साम्नेमा गइ सासुका ति पहिले ॐ पश्री चरणमा परिन्
जस्तो आफ्नु हवाल हो सकल त्यो ॐ खोलेर विन्ती गरिन्
सब विस्तार बुहारिको सुनि तहाँ ॐ मन्दोदरीले पनि
सम्झाइन् सति जान हुन्न तिमिले ॐ मुख हेरि मेरो भनि ९०

मानीनन् ति सुलोचना जब तहाँ ॐ कौने प्रकारले गरी
लागिन् फेर पनि भन्नलाइ इ कुरा ॐ मन्दोदरी त्यो घरी
हे कल्याणि ! विचार जो छ तिमिले ॐ ऐल्हे गन्याको यहाँ
साँचै हो वढिया छ सब तरह त्यो ॐ तिम्रा निमित्तै महाँ ९१

भेटी नारदजी अगाडी इ कुरा ॐ भन्थ्या मलाई पनि
 श्री रामचन्द्र भई अवश्य भगवान् ॐ औतार लिन्याछन् भनि
 मर्नन् रावण कुम्भकर्ण अरु सब् ॐ हात देखि तिन्कै यहाँ
 गर्नन् राज्य विभीषणै सकल यो ॐ बाँचेर लङ्का महाँ ६२
 हुन्थ्यो त्यो ऋषिको कुरा किन भुटो ॐ त्यै कारणले गरी
 मान्दैनन् ति कुरा बुझाइ ससुरा ॐ भन्न्या बुभया यो घरी
 जाऊ लौ शिर माग्न आफ्नु पतिको ॐ रामचन्द्रका सङ्महाँ
 राख्याछन् करुणा अवश्य पनि ती ॐ तिम्ना उपर खुब् तहाँ ६३
 सुग्रीव् श्री हनुमान आदिक तहाँ ॐ बानरहरु छन् जती
 सेवाले रघुनाथको ति पनि सब् ॐ धार्मिक भया हुन् अती
 कान्छा छन् ससुरा गरेर बिनती ॐ रामचन्द्रका सङ् महाँ
 तिम्नो मन्सुव जो छ पर्ण सब त्यो ॐ गर्नन् अवश्यै तहाँ ६४
 त्यसरितले ति सुलोचनाकन विदा ॐ तिन्ले दिईथिन् जसै
 पाल्कीमाथि चढेर त्यै घरि गइन् ॐ रामका समिपमा तसै
 लाग्यो राक्षसको फउज् अति ठुलो ॐ तिन्का पछाडी महाँ
 लाग्या बाघ वजाउनाकन पनी ॐ खुब्शोक जनाई तहाँ ९५
 बालख् बृद्ध समेत मिलि अति ठुलो ॐ त्यो फौज जम्बा भयो
 रामका फौज् तिरमा चलाई कदमै ॐ बढ्दै बरावर् गयो
 क्यै दुरबाट जनानी पाल्किकन त्यो ॐ देखी लीयाय्या जसै
 रामका फौज् तिरमा कुरा हुनगयो ॐ नाना प्रकारको तसै ६६
 इन्द्रजीत् परिगो भनेर बुझ सब् ॐ डर् रावणले लियो
 सीताजीकन रामका हजुरमा ॐ ऐल्हे पठाई दियो
 लड्नेलाई परेन लौ अब यहां ॐ जीत् भो यसैले गरी
 भन्दै फौज् रघुनाथका जति थिया ॐ खुबखश भया त्यो घरी ६७

त्यो फौज्माति सुलोचना जत्र पुगिन् ॐ पाल्की अज्याई लिई
 लागिन् हेर्न खडा भई नजरले ॐ चारों तरफ् मन् दिई
 अङ्गद् श्री हनुमान सुग्रीव समेत ॐ बानरू छन् जति
 सेवा श्री रघुनाथको गरि तहाँ ॐ घेरेर वस्थ्या अति ६८
 लक्ष्मणजी र विभीषणै दुइ तरफ् ॐ श्री रामजीका थिया
 तारा मण्डलमा समान शशि भैं ॐ रामचन्द्रजी देखिया
 देखी श्यामल गौर वर्ण गरन्त्या ॐ राम लक्ष्मणै लाइ ती
 दौडिन् त्यस्तिर मानु मुक्ति पदवी ॐ सायुज्य कै पाइ ली ६९
 सामने गै ति सुलोचना प्रभुजिका ॐ पश्री चरणमा परिन्
 हात् जोडीकन भक्तिपूर्वक तहाँ ॐ यस्तो पुकारा गरिन्
 हे नाथ् ! हात् पतिको खसेर घरमा ॐ लेखी सबै बात कह्यो
 सतगत गर्न निमित्त पाउँ मइँले ॐ ती स्वामीकोशिरू जो १००
 जान्दैनन् महिमा जउन् हजुरको ॐ ब्रह्मा महेश्वरू
 भार्या राजसको भएर मइँले ॐ वर्णन् कसोरी गरू
 भन्छन् दीनदयाल् हजुरकन सबै ॐ त्यै कारणैले गरी
 आयाँ पर्न शरण् महौ हजुरको ॐ दुःखित भई यौ घरी १
 गर्थिन् विन्ति सुलोचना यहि प्रकार ॐ रामचन्द्रका सङ्गहाँ
 गर्थ्या वर्णन रूपको ति सतिको ॐ बानर थिया जो तहाँ
 त्यो हाल् देखि बुहारिको मन महौ ॐ दुःखित विभीषण् भया
 हात् जोडी रघुनाथका हजुरमा ॐ भट् भन्न लागी गया २
 राजा रावणकी बधू र महिषी ॐ वीर् इन्द्रजितकी इ हुन्
 छोरी वासुकि नागकी हुन गई ॐ इनका समान् स्त्रीछ कुन्
 आइन् पर्न शरण् महौ हजुरका ॐ चाँडो हजुरले पनि
 योग्यै हो करुणा यहाँ गलिन् ॐ ऐल्हे सती हुन् भनी ३

विन्ति त्यस्त्रितको तहाँ ति दुइको * मुन्नू भएथ्यो जसै
 आज्ञा भो ति सुलोचनाकन तहाँ * रामचन्द्र जीले तसै
 हे देवी ! तिमिलाइ मन् यदि भय * मेरो बोलै गरी
 पैलहे माफिक बाँचि इन्द्रजित यो * उठन्या छ एसै घरी ४
 राजा भै रहला अनेक दिन तलन् * यो इन्द्रजित वीर यहाँ
 पाऊली सुख भोग् ठुलो तिमि पनि * यसका रही सङ्गहाँ
 आज्ञा त्यस्त्रितको तहाँ प्रभुजिगे * सुन्दा भग्या जसै
 क्या गर्हन् प्रभुले यहाँ अब भनी * सब् खलवलाया तसै ५
 लड्ला निश्चय वीर इन्द्रजित यो * जीवित भया फेर यहाँ
 राजा एहि भया विभीषण हुनन् * राजा कउन् रीत महाँ
 यस्तै तर्क वितर्क बानरहरू * गर्दै थिया त्यो घरी
 लागिन् भन्न ति नागराज - तनया * रामका चरणमा परी ६
 सब् सामर्थ्य छ हे प्रभो ! हजुरमा * आश्चर्य मान्दीन क्यै
 गर्देनन् अरु कवै हजुरसरि दया * जानीलिया देखि यै
 लक्ष्मणलाइ सुपात्रजानि जिउदान् * मेरा पतीले दिया
 क्या भन्नन् पति ती मलाइ उहिदान् * मले फिगई लिया ७
 उस्माथी पनि युद्धमा मरण यो * साने हजुरको भई
 मिलन्या भो शुभलोक तिनकन सहज् * सब् पाप छुट्ने गई
 तिनको भाग्य ठुलो थियो र अहिले * संयोग् पन्यो यो यहाँ
 पाया जो पतिले अलभ्यपद यो * नाश् गर्छु मैले कहाँ ८
 तस्मात् हे भगवान् ! जहाँ यस वखत् * मेरा इ स्वामी गया
 तहाँ जान भनी हुकुम् दिनुहवस् * राखी ममाथी दया
 यस्तो विन्ति सुलोचना गरि तहाँ * नौनै भईथिन् जसै
 आज्ञा गर्नुभयो बहव् खुशि भई * रामचन्द्रजले तसै ९

CC-O. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

हे नाथ ! यो शिर वीर इन्द्रजितको ॐ हाँस्यो कउन् वात्महाँ
 आज्ञा गर्नुहवस् मलाइ अहिले ॐ खोलेर त्यो सब् यहाँ
 बिन्ती त्यस्त्रितको ति सुग्रिवजीको ॐ मुन्नू भयाथ्यो जसै
 आज्ञा गर्नु भयो बहुत् खुश भई ॐ रामचन्द्रजीले तसै १६
 हे सुग्रिवजी ! यहाँ ठुलो तप अघी ॐ वीर इन्द्रजितले गन्यो
 तेस् भन्दा सतिको महत्व हुनु यो ॐ यसका मनैषा पन्यो
 तेस्तै जानकिको मदेखि बढता ॐ मानी महत्व यहाँ
 हाँस्यो हेरि मलाइ यस् असुरले ॐ भन्न्या बुभया मन् महौ १७
 नारीहेरु पतिव्रता जति हुनन् ॐ तेस्ता इ नारी सरी
 साँच मान्दिन लौ पुरुषहरु कुनै ॐ मैले पनि यो घरी
 तेस्तै इ सति हुन भनिन् र इनले ॐ हाँस्यो शिरै यो यहाँ
 जो भन्छन् सतिहेरु पुग्छ सब त्यो ॐ जान्याछ निष्फल कहाँ १८
 रामले सुग्रीवलाइ त्यस् तरहले ॐ सम्झाउन् भो जसै
 साह्रै मान् ति सुलोचनाकन गन्या ॐ बानरहेरुले तसै
 हातमा ली शिर वीर इन्द्रजितको ॐ रामलाई ढोगी तहाँ
 पाल्कीका चढिती मसान्तिर गईन् ॐ फेरी उसै बिब्रमहाँ १९
 रावणले ति कुरा जसै सुनिलियो ॐ सुर्ता मनैषा गरी
 रानीहेरु लिइ मसान् तरफमा ॐ जाँदोभयो त्यै घरी
 सेवकले बढिया चिता रचि तहाँ ॐ हाल्या सुगन्धै अति
 स्वामीको शिर ली चिता उपर गै ॐ चढ्दी भइन् ती सती २०
 आगो लाया चितामा जब गइ सबले बल्न लाग्यो चिता त्यो
 ज्वाला निक्लेर तेस्को लपक उठी ठुलो स्वर्ग लोकमा पुगीगो
 गज्या बानरहरू धेरै उहि बखत महौ सिंहनाइ सोही सूनी
 लाग्यो क्रोध गर्न रावण अतिशय मनमा हँसि गर्व्या ति बूनी २१

जित्नु कुन् रितले लडेर मइँले ❀ रामचन्द्रलाई भनी
गर्दा रावणले विचार मनमा ❀ सम्भयो कुरा यो पनि
मैरावण भनि पुत्र जो छ बलवान् ❀ मेरो रसातल् महाँ
डाक्छू रामसित लड्नु लाइ अबलौ ❀ त्यस्तै मँले यहाँ २२
मन्मा त्यस्सितको विचार गरिलियो ❀ त्यो रावणले जसै
प्रत्यक्ष हुनगो बुझेर ति कुरा ❀ मैरावण त्यो तसै
रावणले जब आफ्नु पुत्रकन त्यो ❀ प्रत्यक्ष देख्तो भयो
राक्षसहेरू जती मन्मा समरमा ❀ विस्तारति सब्कोकह्यो २३
रावणदेखि सुनेर त्यो सकल हाल् ❀ मैरावणले तहाँ
लाग्यो रावणलाई भन्न इ कुरा ❀ फेरी उसै विच् महाँ
राम लक्ष्मण दुइ भाई जाइ अधिराज् ❀ मँले छलैले हरी
मन्दिरमा लागि देविको त वलिदान् ❀ गर्न्याछु एसै घरी २४
रावणलाई भनेर एति पहिले ❀ मैरावण त्यो तहाँ
मायाले लिइ रूप् विभीषणजीको ❀ गो रामका फौज् महाँ
त्यस् बेला भई रात्रि राघव तहाँ ❀ सुत्थ्या दुवै भाइ ती
आँखा सब् अरुको छलेर चलिगो ❀ साथमा दुवैलाई ली २५
पत्तै केहि पनी भएन उसको ❀ रामका फउजमा तहाँ
आकाशमार्ग गरी उडी असुर त्यो ❀ पौँच्यो रसातल् महाँ
प्रातःकाल भया पछी खबर त्यो ❀ जानरूहरूमा भयो
देख्यानन् दुइ भाइलाई र तहाँ ❀ सुर्ना ठुलो भै गयो २६
लङ्कामा पनि चर् विभीषणजीका ❀ धेरै बस्याका थिया
तिनले आइ विभीषण कन तहाँ ❀ सूत्रन् सबैले त्यो दिया
डाकी वायु-कुमार विभीषणजिले ❀ भन्दा भया यो पनि
राम लक्ष्मण दुइ भाईलाई लिई गो ❀ मैरावणले भनी २७

त्यो वीर बस्तछ गै रसातल महाँ ❀ जाऊ तिमो भट् तहीं
 कसूतै केहि परोस् तथापि तिमिले ❀ ढीलो नगनू कहीं
 त्यसूतो बात सुनो विभीषणजीको ❀ खुश वायु-पुत्रे भया
 चाँडो ल्याऊंछु ती दुवै प्रभु भती ❀ उफेर बेगले गया २८
 सर्वात्मा पूर्ण ब्रह्म रघुनाथि कन क्या सक्तथ्या बाँधनै को
 किती होस् मारुतीको भनिकन खुशले बाँधिया भैं हुनू भो
 साँवै तो बाँधियाका बुझिकन बलिदान् गर्न मन्ते विचारी
 मैरावण् होम गथ्यो खुश भइ बहुतै त्यस् घरी मौनधारी २९
 पौंच्या श्री हनुमान गै उहि बखत् ❀ होम् गर्दथ्यो त्यो जहाँ
 द्वारपाले भइ बस्तथ्यो अति बलो ❀ वानर् मयध्वज् तहाँ
 रोकी श्री हनुमानलाइ उसले ❀ भन्दो भयो या पनि
 खोज्छस् लौ किन पस्त मन्दिर महाँ ❀ अ.एर ऐल्हे भनि ३०
 पुत्रै हूँ हनुमान हो तँ बुझिले ❀ ऐल्हे तँलई यहाँ
 मान्याछु मईने तलइ सज्जे ❀ जोर् पुग्छ तेरो कहाँ
 त्यसूतो बात हनुमानते सुनिलिया ❀ त्यो वानरैको जसै
 लाग्या क्रोध गरेर भन्न इ कुरा ❀ तेस्का सँगैना तसै ३१
 हे वानर् ! हनुमान मै हुँ बुझिने ❀ स्वप्ना भयामा पनि
 संगम् गर्दिन नारिको म कसरी ❀ मानू तँ पुत्रै भनी
 बोल्छस् व्यर्थ भुगे यसोरि तँ यहाँ ❀ कुन् कारणैले गरी
 खोली त्यो सब बात मलाई तईले ❀ विस्तार भन् यो घरी ३२
 यसूतो बात हनुमानको सुनिलियो ❀ त्यो वानरैले जसै
 आफ्नू जन्म भयो जसोरि पहिले ❀ सब् भन्न लाग्यो तसै
 हे नाथ ! तर्नु भयो समुद्र जब ग ❀ पित जि खेजूदा महाँ
 छुट्यो भो पसिना बहुत हजुरको ❀ तेस्रो भयाँ मै यहाँ ३३

सोही कारणले हजुरकन यहाँ * मान्छू पिता यो घरी
 जीवन् धर्न भनेर यस् असुरको * गर्दो भयाँ चाकरी
 राजपुत्रै दुई ल्याइ गर्छु वलिदान * भन्या विचारले यहाँ
 मैरावण गरदोछ हेम् अति ठुलो * यै देवि मन्दिर महाँ ३४
 द्वारपाल हूँ मँ मलाई यस् असुरको * आज्ञा भई यो घरी
 छोड्नु हुन्न यहाँ वसैमन पनी * आपना खुशिले गरी
 तस्मात् रोकछु हजूरलाई मईले * जन भया मन् यहाँ
 पाल्नहोस बलले मलाई अहिले * जीतेर युद्ध महाँ ३५
 यस्तो बात हनुमानले सुनिलिया * त्यो बानरैको जसै
 बेही पुच्छरले घुमाइकन खुप् * तेस्नाइ फ्याँका तसै
 आपन सानु स्वरूप गराइकन फेर् * तेस् मन्दिरमा पसी
 पिठ् तर्फै गइ देविको उहि बखत् * हेन्या तमाशा बसी ३६
 होमको सिद्ध गरेर पूजन तहाँ * मैरावणले गन्यो
 नवेद्यहरु सामु ल्याइकन धेर् * श्री देविजीको धन्यो
 खाया श्री हनुमानले सकल त्यो * गुप्तै रिसावले गरी
 प्रत्यक्ष हुनु देविले बुझि तहाँ * खुशभो असुर त्योघरी ३७
 राम लक्ष्मण दुइ भाइलाई पनिफेर् * सामने मगाइ लियो
 सेवक् गणकन देउ लौ बजि भनी * आज्ञा असुरले दियो
 आज्ञा पाइ ति सेवकहरु तहाँ * आया अगाडी जसै
 देवीको तरवार लिएर हनुमान * गर्ज्या तहाँ खुब् तसै ३८
 सेवक्हरु पनी थिया उस बखत् * मैरावणैका जती
 दौडी श्री हनुमानलाई सबले * घेन्या रिसाई अती
 हातमा त्यै तरवार लिएर हनुमान * खुब् घुन्न लागी गया
 सक्थ्या टिकनति कुन् सहज् सित तहाँ * सबलाई कट्ना भया ३९

देखी सेवकको विनाश बहुतै * क्रोधित भई मन् महाँ
 भन्दो भो हनुमानलाइ इ कुरा * मैरावणैले तहाँ
 हे मूढ बानर ! के तँलाइ मनमा * लाग्दैन डर् क्यै पनि
 चिन्दैनस् कि मलाइ क्या तँ अहिले * मैरावणै हो भनि ४०
 जम्बूमाल् म नहूँ न अक्षय म हूँ * मैरावणै वीर् म हूँ
 आफ्नू काल् तईले मलाई बुझिले * धेरै कुरा क्या कहूँ
 यो बात् श्री हनुमानलाई मुखले * बोलेर तेसुले तहाँ
 हात्मा खड्ग लिई घुमाईकन खुन् * छोड्यो उसै बिचमहाँ ४१
 त्यो खड्गै हनुमानले बिच महाँ * पक्रेर हात्मा लिया
 त्यो मैरावणको सहज् शिर तहाँ * काटी खसाली दिया
 त्यो कर्मै पहिले गरेर हनुमान् * रामका चरणमा पन्या
 फर्को हे प्रभु ! लौ भनेर तहि फेर * हात् जोरिबिन्तीगन्या ४२
 त्यो विन्ती हनुमानले गरिलिया * आफ्ना सँगैमा जसै
 तिन्का काँध महाँ चढ्या खुश भई * भाई दुनौ ती तसै
 उफ्र्या श्री हनुमान् फिरेर तहि फेर * लङ्का तरफ् त्यै घरी
 आफ्नू फौज जहाँ थियो पुगिगया * हाँ समान् बेगु गरी ४३
 राम लक्ष्मण दुई भाईलई लिई ती * पौन्या फउज्मा जसै
 सारा फौज उठी गन्या जय पुकार् * रामचन्द्रजीको तसै
 गर्दा त्यै जयघोष तहाँ ति सबले * त्रैलोक्य पूर्णै गन्यो
 रावण्का मनमा सुनेर उहि स्वर * अत्यन्त सन्ताप् गन्यो ४४

नरान्तक वध

रावणलाई भन्यो उसै घरि कुनै * मन्त्री गई यो पनि
 पुत्रै छन् अधिराज ! जो हजुरका * ऐल्हे नारान्तक् भनि
 ब्रह्माको शिवको मिलेर वरदान् * रिनलाई ऐल्हे यहाँ
 तिन्का साथ लडेर जित्ने अदिने * सकैन कुनै लोक महाँ ४५

मारनू ती सब शत्रुलाई सहजै * आएर युद्धै गरी
 डाकी बक्सनुहोस् प्रभो ! हजुरले * तिन्लाई एसै घरी
 मन्त्री एति भनेर चुप् जब भयो * फेर रावणैले पनि
 लेख्यो पत्र नरान्तकै कन तहाँ * चाँडो तँ आयास् भनि ४६
 धूम्रैकेतु भनेर राक्षस थियो * तेस्लाई डाकी लिई
 भट् त्यो रावणले भन्यो यहि कुरा * त्यो पत्र हात्मा दिई
 हे वीर ! गैकन वैहवालपुरमा * मैले दियाको भनि
 यो पत्रै तँ नरान्तकै कन दियास् * ठीलो नहोस् क्यै पनि ४७
 आज्ञा रावणको जसै सुनिलयो * त्यो राक्षसैले तहाँ
 त्यो पत्रै लिइ वैहवालपुर तरफ * दौड्यो उसै बिचमहाँ
 धूम्रैकेतु गएर त्यो पुर महौ * जैल्हे पुग्याको थियो
 हात्मा सोहि नरान्तकै कन गई * त्यो पत्र तेसले दियो ४८
 बाबूको जत्र पत्र त्यो पढि लियो * खुशमै नरान्तक अति
 जम्बा पारिलियो उसै बखतमा * आफ्ना फउज हुनजति
 त्यो वीर जान तयार भो फउज ती * लङ्कापुरीमा जसै
 रानी त्यसकि पनी चढिन् रथ उपर * सङ्गमा खसम्का तसै ४९
 घोडा रथ गज पाल्कि माथि चढन्या * तिन् कोटि राक्षस थिया
 पैदल् फौज दश कोटि भैकन तहाँ * तिन्लाई गै साथ दिया
 दशलाख् फौज चल्थो अगाडि सबका * बाजा बजाई अति
 यस् रितले गरि वैहवालपुरको * हिँड्दोभयो त्यो पति ५०
 श्री रामचद्रजीका फउज नजिकमा * त्यो फौज पुग्याथ्यो जसै
 आयो फौज लिई को भनेर हनुमान् * त्यस्तर्फ दौड्या तसै
 देखी राक्षसको ठुलो फउज त्यो * ती वीर गर्ज्या अति
 दौड्या फेर तहिं अङ्गदादिक पनी * बानर् थिया वीर जति ५१

देखेथ्यो जब वैहवालपतिले ॐ ती वायु-पुत्रै तहाँ
 माछूँ यसकन लौ भनेर धनुवाण् ॐ झट्पटलियो हात् महाँ
 बाण् छोडनै उसले नपाई हनुमान् ॐ दौडेर सामने गया
 तेस्को त्यो धनुलाई भाँचि रिसले ॐ एकमुड्कि हान्दाभया ५२
 लागेथ्यो हनुमानको मुठि जसै ॐ मूर्छा नरान्तक् पन्यो
 चेतभो केहि पछी र शक्ति लिई बेस् ॐ त्यसले तहाँ त्याग्न्यो
 लाग्दो भो हनुमानका हृदयमा ॐ त्यो शक्ति बेग्ले गरी
 सामने सबविरका गिन्या ति हनुमान् ॐ मूर्छा तुरुन्तै परी ५३
 लोठ्या मूर्छित भै जसै ति हनुमान् ॐ अत्यन्त क्रोधित भई
 घेन्या तेस्कन अङ्गदादिक ठुला ॐ बानरहरूले गई
 मूर्छा एक छिन भै उठेर हनुमान् ॐ फेरी उसै बिचमहाँ
 राजस्को सब सैन्य मार्दछु भनी ॐ दौड्यो रिसाई तहाँ ५४
 सामने तेस् घरि पर्दथ्या असुर जो ॐ बेन्ही पुछरले कति
 प्याँ क्या सागरमा घुमाई बहुतै ॐ क्रोधित भई ती अति
 लात्तीले मुठिले कसैकन तहाँ ॐ ठोकी सहज् मार्दथ्या
 यस् रितले हनुमान त्यो असुरदल् ॐ धेरै सखाप् पार्दथ्या ५५
 अङ्गदले पनि एक पहाड अति ठुलो ॐ ल्याएर त्यै बिचमहाँ
 छाडी बेग सित वैहवाल-पतिको ॐ रथ चूर्ण पान्या तहाँ
 रथदेखी पहिल्यै कुदी असुर त्यो ॐ मुग्दर करैमा धरयो
 अंगदका शिरमा घुमाईकन खुब् ॐ जोरले प्रहारै गरयो ५६
 लागी मुग्दर त्यो ति अङ्गद गिन्या ॐ मूर्छा तुरुन्तै परी
 फौजमा बानर को नरान्तक छुटयो ॐ क्रोधित भई त्यै घरी
 ठोकी मुग्दरले ति सबकन तहाँ ॐ पैल्ह हटाई लियो
 फेर तेसले हनुमानलाई पनि गै ॐ क्रोधित भई हाँकदियो ५७

हे वानर् ! अब हेर् तँलाई मईले * एक मुड्कि हानी यहाँ
 तेरो शिरकन चूर्ण गछु सहजै * उमकेर जालास् कहाँ
 पैल्ले एति भनेर तेस् असुरले * खुपमुड्कि वाँधीलियो
 ताकी श्री हनुमानका शिर महाँ * जोरले चलाई दियो ५८
 त्यो मुड्की सहजै सहेर हनुमान् * भन्दा भया यो पनि
 हे राक्षस् ! अब हेर् तँ यै घरिमहाँ * शिरफुट्छ कस्को भनि
 पैल्ले एति भनेर फेर पुछरले * बेहरे तानी तहाँ
 तेसलाई हनुमानले उहि बखत * एकलातदिया शीरमहाँ ५९
 लाग्यो लात हनुमानको शिर उपर * त्यो राक्षसैको जसै
 छाँददै धेर रगत अचेत् हुनगई * पस्यो जमीनमा तसै
 छाडी तेस्कन ताहिं फेरि हनुमान् * अन्यत्र दौडी गया
 साम्नेमा जति पर्दथे असुरदल * सब्लाई मादा भया ६०
 मूर्खा एक घडी परेर जब चेत * आयो नरान्तक् महाँ
 माया राक्षसको म गछु अब लौ * भन्न्या विचान्यो तहाँ
 मायाले गरि अन्धकार बहुतै * पारेर सोही घरी
 ढाकतो भो रणभूमि त्यो सहजमा * वर्षा शरैको गरी ६१
 आफ्नु हात समेत ति वानरहरु * देख्दैन्थ्या क्वै तहाँ
 बारम्बार गइ अस्त्रशस्त्रहरु धेर * लाग्थ्या शरीरै महाँ
 हाहाकार परिगो सबै फउज भर * वानरविनाश धेरभया
 अङ्गद बीर हनुमान् समेत उस घरी * मूर्खा तहाँ भै गया ६२
 त्योहाल लक्ष्मणले जसै सुनिलिया * क्रोधित भई मन् महाँ
 जान्छु लड्न म लौ भनी चलिगया * त्यो युद्ध हुन्थ्यो जहाँ
 अग्न्यास्त्रैहरुको प्रयोग गरि तहाँ * लक्ष्मणजिले त्यै घरी
 पान्या त्यो रणभूमि भर अति प्रकाश * सयै उदाए सरी ६३

माया आपनु तिनष्ट भो भनि तहाँ ❀ क्रोधित नरान्तक् भई
 हान्यो शक्ति ठुलो कुदेर नगिच ❀ श्री लक्ष्मणैका गई
 लाग्यो शक्ति ठुलो जसै असुरको ❀ लक्ष्मणजि मूर्छा पय्या
 राक्षसहेरु जती थिया ति सबले ❀ खुब् सिंहनादै गय्या ६४
 त्यो राक्षसकन दौडी गै उहि बखत् ❀ बीर् जाम्बवानले तहाँ
 कम्मर् पक्रिलिई उठाइ बलले ❀ फाल्या समुद्रै महॉ
 जोरले गिर्न गई नरान्तक तहाँ ❀ बुड्दै बरावर् गयो
 पाताल तक् पुगिलात् दिई जमीनमा ❀ उफैर फिर्दोभयो ६५
 फर्की आइ न पुग्दै असुर त्यो ❀ पर्दो भयो रात् पनि
 चैतन्यै भइ लक्ष्मणैहरु फिन्या ❀ भोली लडौंला भनी
 सागरदेखि फिरी नरान्तक पनी ❀ अत्यन्त लजित भयो
 बाँच्याका जति फौज लिएर सँगमा ❀ लङ्कापुरीमा गयो ६६
 सामने रावणको नरान्तक गई ❀ पाऊ परेथ्यो जसै
 राख्यो रावणले बहुत् खुश भई ❀ आपना नगिच्मा तसै
 सीतालाई हरण गय्यापछि तहाँ ❀ आफ्नो हवाल् जो भयो
 दुःखित भैकन पुत्रलाई सब त्यो ❀ तेस् रावणैले कह्यो ६७
 रावणदेखि सुनेर त्यो सकल हाल् ❀ फेरी नरान्तक् पान
 लाग्यो भन्न हजूरले अब सबै ❀ छोड्नुहवस् ताप् भनी
 भोली मार्दैछु राम लक्ष्मण समेत ❀ बानरहरु सब् यहाँ
 बाँच्याको म छँदैछु शत्रुहरुको ❀ डर् मान्नुपर्ला कहाँ ६८
 पुत्रैको सुनि विन्ति यस् तरहको ❀ त्यो रावणै खुश भयो
 नाच् गान् बाद्य गराइ तेस्कन तहाँ ❀ खुश गर्न लागीगयो
 रानी विन्दुमती नरान्तक कि जो ❀ सङ्मा गयाकी थिइन्
 तिनले गैकन सासुका सँगमाहाँ ❀ फेर ताहिं भेरी लिइन् ६९

आयाकी ति बुहारिलाइ घरमा * देखी लिईथिन् जसै
 राखी प्रेमसित बातचित गरिलिइन् * मन्दोदरीले तसै
 पुत्रैलाइ बुहारिलाइ पहिले * खुशू यै प्रकारले गरी
 आफ्ना खोपि महौं ति सासु ससुरा * जाँदा भया त्यै घरी ७०
 मौका वेस् रितको बुझेर मनले * मन्दोदरीले तहाँ
 लागिन् रावणलाइ भन्न इ कुरा * फेरी उसै विच् महौं
 हेनाथू! आधहि होस् बचोस् छ बढिया * सर्वस्वको नाशू न होस्
 दासी हूँ म हजूरकी हजुरले * यो विन्ति मान्नुहवस् ७१
 इन्द्रैजित् मरिगो मन्था समरमा * साहँ ठुला बीरू अरू
 यो युद्धै अब क्या लडेर अहिले * जित्लान् नरान्तकहरू
 सीता सौँपिदिएर मेल गरिलिई * रामचन्द्रका सङ्गमा
 बाँकी छन् अरू जो बचाउनुहवस् * चाँडो हजूरले यहाँ ७२
 विन्ती त्यस् रितको तहाँ गरिलिइन् * मन्दोदरीले जसै
 त्यो बात रावणले नमानिकन क्यै * गर्दोभयो क्रोध तसै
 छोडी तिन्कन ताहिं त्यै बखतमा * ऊठेर अन्तै गयो
 भोली के अब हुन्छ यो फिकिरमा * त्यो रात जागा रह्यो ७३
 युद्धै त्यो दिनको कह्या सकल गै * लक्ष्मणहरूले जसै
 रामले सोध्नुभयो विभीषणजिका * सङ्गमा कुरा यो तसै
 को हो राक्षस त्यो कसोरि हुनगो * तेसूता प्रकारको यहाँ
 सब् विस्तार गरी बताउ तिमिले * मेरा अगाडी महौं ७४
 सोध्नुभो रघुनाथले जब तहाँ * यसूता प्रकारले गरी
 हात् जोरीकन फेर विभीषणजिले * विन्ती गन्था त्यै घरी
 त्यो हो रावणपुत्र तेस्कन सबै * भन्छन् नरान्तक भनी
 तेस्को हाल छ जो म भन्दछु सबै * सुन्नुहवस् त्यो पनी ७५

मूल नक्षत्रमहाँ परी जनम भो ॐ तेस्को जउन् दिन्महाँ
 त्यै दिन्मा अरू राक्षसैहरू पनी ॐ पैदा भया जो यहाँ
 गर्छन् धन् जनको विनाश ति सबले ॐ भन्न्या गूणीले कही
 सागरका तिरमा ति बालक लगी ॐ फ्याँक्या सबैले गई ७६
 यौटा क्वै बरको ठूलो रूख थियो ॐ सागर किनारा महाँ
 बाँच्या तेस् घरिमा ति बालक सबै ॐ तेस्कै पिई दुध् तहाँ
 क्यै दिन्मा ति सबै वढेर बहुतै ॐ खुब् घुमन लाग्दा भया
 शुक्राचार्यजिको थियो कुटि जहाँ ॐ एकदिन् ति ताहिं गया ७७
 त्यस्तो हाल तिनिहेरको जसरि भो ॐ श्री शुक्रजीले पनि
 सब् विस्तार गरीदिया उहि बखत् ॐ यस्ता सबै हौ भनि
 आफ्नो हाल सुनेर बालक ति सब् ॐ अत्यन्त दुखिखत् भया
 ब्रह्माको तप गर्दछौं अब भनी ॐ सब् ताहिं लागीगया ७८
 खान् पीन् छाडि दिएर ती सकलले ॐ एकाग्र मनमा धरी
 एकै ठाउ महाँ रही तप गन्या ॐ हजार वर्षे भरी
 यस् रितको तप देख्नु भै ति सबको ॐ साहै प्रसन्न भई
 आज्ञागर्नु भयो सबैकन तहाँ ॐ ब्रह्माजी साम्ने गई ७९
 हे राक्षसहरू हो ! म दिन्छु वरदान् ॐ राजी हुनाले यहाँ
 जो इच्छा मनमा छ त्यो मन सबै ॐ मेरा अगाडी महाँ
 आज्ञा गर्नु भयो ति सब् कम तहाँ ॐ ब्रह्माजिले त्यो जसै
 एकमत भै वरदान मागिलिन पो ॐ लाग्या ति सबले तसै ८०
 हे नाथ् ! जित्ने इ हापिलाइ नसकुन् ॐ द्यौता र दान् कुनै
 वरदान् बक्सनुहोस् अजेय रणमा ॐ सब् हापिलाई हुनै
 विन्ती त्यस् रितको तहाँ ति सबको ॐ सुन्नू भएथ्यो जसै
 आज्ञा ती सबलाई बक्सनु भयो ॐ ब्रह्माजिले यो तसै ८१

हे राक्षसहरु हो ! सुरासुरहरु ❀ सब्लाई गै रण महाँ
जित्नेछौ तिमिहेरु निश्चय पनि ❀ मेरा वरैले यहाँ
यौटा काल अवश्य हुन्छ सबको ❀ भन्न्या मनैमा धरी
भालू वानरका न लड्नु सँगमा ❀ कैल्हे अगाडी सरी ८२
वरदान् ती सब राक्षसैकन दिई ❀ त्यस्ता प्रकारको तहाँ
अन्तर्धान् भइ पाल्नुभो उहिबखत् ❀ ब्रह्माजि धामै महाँ
वरदान् त्यस् रितको मिलेर ति सबै ❀ सान्हे खुशीभै गया
मालिक् मानि नरान्तकैकन तहाँ ❀ एक टापुमा गै रह्या ८३
सन्तोष् केहि नभै नरान्तक तहाँ ❀ सोही वरैले गरी
लाग्यो फेर तप गर्न शंकरजिको ❀ पैल्हे गरेका सरी
तेस्का तेस् तपले प्रसन्न हुनुभै ❀ आई सदाशिव् पनि
आज्ञा त्यसकन ताहिं वक्सनुभयो ❀ बर् माँगिले लौ भनि ८४
त्यो आज्ञा शिवको नरान्तक तहाँ ❀ सुन्दोभयाथ्यो जसै
हात् जोरीकन भक्तिपूर्वक इ वात् ❀ विन्ती चढायो तसै
हे नाथ् ! सब् धन धान्य पूर्ण नगरी ❀ वक्सिसहवस् यै घरी
पाउन् सब् चिज रैतिहेरु सबले ❀ कष्टै नगर्नु परी ८५
वर्दान् त्यस् रितको नरान्तक तहाँ ❀ माग्दो भयाथ्यो जसै
तेस्लाई बर त्यै दिएर शिवजी ❀ गुप्तै हुनुभो तसै
आज्ञाले भगवान् सदाशिवजिको ❀ फेरी उसै विव्महाँ
वर्दान् माफिकको शहर रचिदिया ❀ आई मयैले तहाँ ८६
भन्छन् तेस्कन बैहवालपुर सबै ❀ ताहीं नरान्तक् रही
राज्यै त्यै दिनदेखि गर्छ अफ तक् ❀ इन्द्रै समान्को भई
यै रित्ले गरी बैहवालपतिको ❀ वृत्तान्त जो हो तहाँ
सब् विस्तार गरचा विभीषणजिले ❀ रामका हजूरै महाँ ८७

आए नारदजी उसे बसतमा * आकाश मार्गे गरी
 तिन्लाई पनि सोधिवक्सनु भयो * रामचन्द्रले त्यो घरी
 हे देवर्षिजि ! वैहवालपति यो * मर्ला कसोरी यहाँ
 आज्ञागर्नुहवस् उपाय सब त्यो * मेरा अगाडी महौं ८८
 प्रश्नै श्री रघुनाथको सुनि लिया * यस्ता प्रकारको जसै
 लाग्या भन्न खुशी भएर इ कुरा * नारदजि यो बात् तसै
 नाथले के छ नजान्नु तै पनि यहाँ * सोध्नु हुनाले गरी
 बिन्ती गर्दछु जुन् उपाय गरदा * जाला नरान्तक मरी ८९
 पत्नी सुग्रीवकी हरण् जब गरया * बीर् बालिजीले यहाँ
 गर्भै सुग्रीवको पतन् गरिदिइन् * तिन्ले गई बन्महाँ
 त्यो गर्भै तहिं छोडि ती चलीगइन् * जुन् ठाउँ बाली थिया
 शुक्राचार्यजिले लगेर कुटिमा * त्यस्लाइ पाली लिया ९०
 शिष्यै शुक्रजिका तहाँ उस बखत् * पढ्थ्या जतीले गई
 सुन्थ्यो बानर त्यो पनी सकल त्यो * सङ्मा ति सब्का रही
 पढ्थ्यो शुक्रजिका गएर सँगमा * क्वै दिन् नरान्तक पनि
 लाग्यो तेस्कन त्यो गिजाउन बहुत् * हो तुच्छ वानर् भनि ९१
 त्यो देख्ता गुरुजी नरान्तक उपर् * क्रोधित बहुत् भै गया
 माला बानर यै तँलाइ भनि श्राप् * तेस्लाइ गर्दा भया
 सोही कारण डाक्बक्सनुहवस् * तेस्लाइ यै विच्महाँ
 माला निश्चय त्यो नरान्तक असुर * हात् देखि तेस्कै यहाँ ९२
 तेस्को नाम्दधिवल्छ बस्छ गइ त्यो * धौलागिरीमा पनि
 आज्ञाहोस् हनुमानलाइ तिमिले * डाकेर ल्याऊ भनि
 बिन्ती त्यस्रितको गरेर ऋषि ति * वीदा भयाथ्या जसै
 त्यै आज्ञा हनुमानलाइ दिनुभो * रामचन्द्रजीले तसै ९३

आज्ञाले रघुनाथको ति हनुमान् * उफरे वेगले गया
 बस्थ्या ती दधिवल् जहाँ उहि वखत् * पौंचेर सब हाल् कह्या
 साथ् लागी हनुमानका ति दधिवल् * फेरी उसै विचमहाँ
 दौडी आइपुग्या तुरुन्त रघुनाथ् * राज् गर्नुहुन्थ्यो जहाँ ६४
 आई पाउ महाँ पन्या ति दधिवल् * रामचन्द्रजीले पनि
 राख्नुभो नजिकै पियार् गरि बहुत * छोरो मितैको भनी
 सुग्रिन् अङ्गदहेरु सबसित मिली * फेरी उसै विचमहाँ
 लाग्या गर्न टहल् ति खुब् खुशभई * रामचन्द्रजीको तहाँ ६५
 भोलीपल्ट उठेर वानरहरु * अत्यन्त क्रोधित भई
 लाग्या गर्न उपद्र धेर तरहको * लङ्कापुरीमा गई
 देख्थ्या राक्षस क्वै अगाडि जब ती * वानरहरुले तहाँ
 लाखौं गैकन टोकी लूनि बहुतै * माथ्या उसै विचमहाँ ६६
 टिक्नैलाइ कठिन् भएर बहुतै * राक्षसहरु छन् जति
 रास्ता जुनतिर मिल्दथ्यो उहि तरफ् * भाग्य्या डराई अति
 राक्षसलाइ भगाइ यस् तरहले * फेरी उसै विचमहाँ
 राक्षस्नीहरुलाइ दुख् दिउँ भनी * लाग्या ति वानर् तहाँ ६७
 दौडी दशतिरबाट गै त कतिको * चिज्चिज्जुनिकाल्थ्या अनि
 काट्थ्या गैकन नाक कान कतिको * टोकेर दांतले पनि
 चोली सारी चदर् खिचेर कतिको * फाल्थ्याति च्यातौ दिई
 तान्थ्या खुब् बलले गएर कतिको * चुल्ठो समाती लिई ६८
 घर घरमा पसि दुःख यै रित दिया * वानरहरुले जसै
 गाली रावणलाइ खुब् दिइ दिई * सब् रून लाग्या तसै
 त्यो हाल् देखिलिई नरान्तक तहाँ * अत्यन्त क्रोधित भयो
 आफ्नो फौजलिई ति सबसित तहाँ * खुब् लड्न लागीगयो ६९

वर्षाया जब शस्त्रअस्त्रहरु धेरै ❀ राक्षसहरुले तहाँ
 दौड्या फर्कि सबै ति वानरहरु ❀ युद्धस्थलै हो जहाँ
 क्रोधित भैकन फेर नरान्तक पनि ❀ आफ्नो सबैफौज लिई
 आयो त्यै रण-भूमिमा उहि वखत ❀ साम्ने मुहूडा दिई १००
 यस्त्रिले जब युद्धको शुरु भयो ❀ त्यो युद्धका स्थलमहाँ
 भट्पट् पौँचिगया कुदेर दधिवल् ❀ बस्थ्यो नरान्तक जहाँ
 भेट्घाट् आपुसमा जसै गरि सभ्या ❀ प्रेम् धेरै मनैमा धरी
 लाग्या भन्न नरान्तकैकन तहाँ ❀ सुग्रीवकुमार् त्यैधरी १
 हे भाई ! अति दुष्ट रावण तरफ् ❀ लागेर ऐल्हे यहाँ
 आयौ लड्न तिमी यसोरि किनलौ ❀ रामचन्द्रका सङ्महाँ
 कल्याण हुन्न विरोध रामसित गरी ❀ लोभ्मा कसैको पनि
 जानी ल्यौ तिमिले तिनै-भुवनका ❀ मालिक् इनैहुन् भनि २
 खुब् बीर रावण हो विरोध् गरिलिई ❀ रामचन्द्रका सङ्महाँ
 कस्तो हालतको भयो बुझ् तिमी ❀ मनले विचारी यहाँ
 हीजै खुब् तिमिले पनि लडिलियौ ❀ तिम्रो चल्थो जोर कुन्
 कस्ले शक्त छ जित्न रामकन यहाँ ❀ जान्या अजेयै इ हुन् ३
 सोही कारण रामका पर शरण् ❀ बन्त्या इरादा भया
 आयो पर्न शरण् भनेर रघुनाथ ❀ राख्नन् अवश्यै दया
 त्यस्तो बात गुरुभाइको जब सुन्यो ❀ फेरी उसै बिच् महाँ
 लाग्यो क्रोध गरेर भन्न इ कुरा ❀ त्यो राक्षसैले त्यहाँ ४
 हे वानर् ! किन रामको तँ अहिले ❀ गर्वस् वयान् यो अति
 बीर् हूँ फुर्ति सुर्ति सुनेर बोहि अरुको ❀ राख्छु म के डर् रति
 वानर् भै डरछेरुआ जगतमा ❀ हुन्नन् अरु क्वै पनि
 मान्छस् के तँ मलाई आज मनले ❀ आफैँ समात्तहो भनी ५

बालीलाई लुकेर छाडिकन बाण् ❀ जुन् राम मार्दो भयो
 क्या आश्रय छ हेर अङ्गद यहाँ ❀ उसकै टहलमा रह्यो
 वानरको रित पो छ यस तरहको ❀ भन्न्या मनैमा धरी
 पर्देनौ गइ शत्रुका शरणमा ❀ हामीहरू यो घरी ६
 माछ्छु रामकन गै तँ हेर् अब भनी ❀ फेरी उसै बिच् महाँ
 राज हुन्थ्यो रघुनाथ जहाँ उहितरफ् ❀ दौड्यो असुर त्यो तहाँ
 त्यो हाल देखिलिएर सुग्रीवकुमार ❀ अत्यन्त क्रोधित भया
 पख् पख् लौ भनि वैहबाल-पतिका ❀ उफेर सामने गया ७
 बेही पुच्छरले घुमाइ कन खुब् ❀ फाली दियाध्या जसै
 लङ्काका गइ द्वारमा गिरि गयो ❀ बेग्ले असुर त्यो तसै
 झट्पट् राक्षस त्यो उठेर तहिं फेर ❀ सामने ति वीरका गयो
 माछ्छु हेर् म तँलाइ लौ अब भनी ❀ एकमुड्कि हान्दोभयो ८
 तेस्को चोट सहजै सहर रिसले ❀ सुग्रीव-कुमारले तहाँ
 बज्रै तुल्य मुठी बटारि उसका ❀ हान्दा भया शिरमहाँ
 लाग्यो त्यो जब मुड्कि बज्रसरिको ❀ धूलो शिरैको भई
 काटेको रुख भैं नरान्तक तहाँ ❀ लोट्योजमीन्मा गई ९
 राक्षसका जति फौजयिया उसबखत् ❀ त्यो युद्धका स्थलमहाँ
 मान्या ती सबलाइ गे सहजमा ❀ वानर् अरुले तहाँ
 यस्त्रितले जब त्यो नरान्तक मोन्यो ❀ वानरहरू छन् जति
 लाग्या गर्जन सिंहनाद् गरी गरी ❀ हर्ष हुनाले अति १०
 रानी बिन्दुमतिजिले खबर त्यो ❀ सुन्दी भईयिन् जसै
 लागिन् जान सुलोचना सरि भई ❀ रामका हजुरमा तसै
 होली यो पनि ता कुनै सति भनि ❀ वानरहरूले तहाँ
 रोक्यानन् र पुगिन् सरासर तिनै ❀ रामका हजुर महौ ११

पाऊमा परि रामका ति सतिले ॐ विन्ती गरिन् यो पनि
 पाऊँ देह यहाँ नरान्तकजकी ॐ सतगत गराऊँ भनि
 त्यस्तो विन्त तहाँ ति बिन्दुमतिको ॐ सुन्नू भएथ्यो जस
 तेस्को देह मगाइ बक्सनु भयो ॐ तिन्लाई रामले तसै १२
 रामकै सामु महाँ चिता अतिअसल् ॐ तिन्ले तयारी गरिन्
 स्वामिको बिइ शव् कुदेर उसमा ॐ भस्मै भई ती मरिन्
 आई दिव्य विमान् चढेर ति दुवै ॐ स्वर्गैपुरीमा गया
 त्यो हाल देखि लिया र वाजरहरू ॐ आश्चर्य मान्दा भया १३

रावण ताप र मंत्रणा

आपनूनाशुभिबुद्धिहीनुहुनगई ॐ फेरानपै बीर पनि
 दौडयो एक तरवार लिएर रिसले ॐ काट्हु म सीताभनी
 सङ्गमा मन्त्रि सुपार्श्व तेसधरि थियो ॐ त्यो बीर अगाडी सरयो
 स्त्रीघातगर्नु अवनश्यदै न अधिराज् ॐ योजल्दिजिन्ती गरयो १५
 सूपार्श्वको विन्ति सुन्यो र ताहाँ

फर्की फरक्कै दरवार माहा
 शोकले बहुत मूर्खसमान मै गो
 फेरी समा गर्हु मनरे गै गो १६
 सब मन्त्रिले सँग बसेर विचार गर्दा
 हीतै हुनै ठहरियो र अगाडि सर्दा
 जो बाँके राक्षस थिया सब साथ लीयो
 सुब् लइनलाइ रघुनाथ तिर चित दीयो १७
 त्यो अग्निमा सलह मै जन्न पर्न आयो
 सक्थ्यो कहाँ अडिन ठक्कर फेरि पायो
 धेरै वार मर्या हृदयमा पनि बाण लाग्यो
 दिव्यै तहाँ नराकि जल्दि फिरेर भाग्यो १८

लंका
का. ४

१ हनुमानले द्वाणान्नल स्याई लक्ष्मणलाई
स्वेत गराएको ।

२ राम-रावण युद्ध, रावणको
मरण ।

३ लंकामा रावणका रानीहरूको
विलाप ।

लंका
का. ५

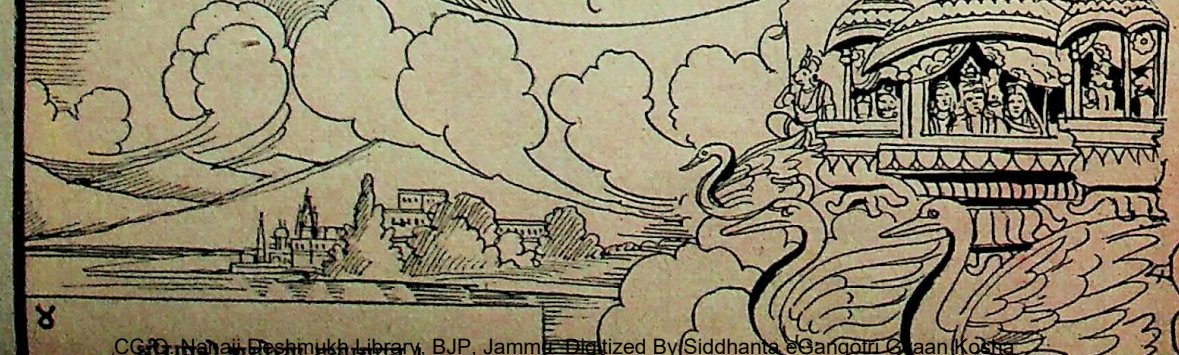

१ लङ्कामा विभीषणको राज्याभिषेक ।

२ सीताजीको अग्नि परीक्षा ।

३ हनुमान्को हृदयमा श्रीराम-पंच शतक दर्शन ।

४ श्रीरामको अयोध्या प्रत्यागमन ।

सम्मयो गुरुकन विपाति पर्यो र ताहो

चौडै गुरुसित गर्दै शिर पाउ माहो

राखी गर्यो विनति दुःख बहुत पायाँ

यो दुःखको विनातिगर्न म आज आयौं १८

हे नाथ ! हजुर गुरु भई पनि दुःख पर्न्या

क्या भो मलाइ कसरी अब चित्त धर्न्या

यस् रामले सकल बन्धु र पुत्र मार्यो

सरा अनेक विरहरू पनि हुई पार्यो १९

रावणको होम भंग हुनू र मन्दोदरीको रावणलाई उपदेश ।

रावणको विनती सुनेर गुरुले * पायाछ आपत् भनी
गर्न्यासम्म गरौस् भनेर उपदेश * दीया गुरुले पनि
हे रावण ! सुन मन्त्र दिन्छु अब गै * होम गर्न सुपूयान्धरी
होम सम्पूरा गर्यौ भन्या तहतियार * मिल्न नूतिनैले गरी २०
जित्नुयाछौ सब बरिलाइ भनियो * आज्ञा गुरुको जसै
पायाथ्यो सुशि भै उठी धर गर्दै * होम गर्न आँट्यो तसै
पाताल पुत्य गुफा खनी तहिं नरयो * होम गर्न लाई पनि
ढोका बन्द गर्यो सबै शहरको * कोही न आउन् भनी २१
लूक्यो रावण एहि रितसितर सुपू * होम गर्न लाग्यो तहाँ
लूक्यो रावण ता पनि तर धुवाँ * लूकी रहन्थ्यो कहाँ
देखा तेहि धुवाँ विभीषण जिले * होम गर्न लाग्यो भनी
पायाँ भेट् भनि रामका हजुरमा * गौबन्ति पारया पनि २२
लाग्यो रावण होम गर्न रघुनाथ ! * होम सिद्ध पार्यो भन्या
साँचो चिन्ति म गर्दछु हजुरमा * ड सब अजेयै बन्या
हूकुम् जानर लाई बक्सनु हवस् * बीर बीर अगाडी सरी
जल्दी गैकन यज्ञनाश गरि दिउन् * हूकुम् शिरोपर धरी २३

विन्ती एति गरया विभीषणाजिले * हुकुम प्रभूको भयो
 अझद्वीर हनुमान दुबै त स्वटिया * दशकोटिको फौज गयो
 पर्खाल नाघि गयो र तेस शहरमा * दर्बार पुग्नाथ्या जसै
 चौकी राजगका थिया जति तहाँ * तिनुलाड मारया तसै २४
 रानी हुन सरमा विभीषणाजिकी * लडै शहरमा थिड्नु
 रावरा लूकिर ह्याछ ताहिं छ भनी * तिनुले इशारा दिड्नु
 गुफाका मुखमा त पत्थर ठुलो * लाएर पक्का गरी
 होम गथ्यो ताहिं भित्र रावरा उही * पौँच्या ठुलो बेगारी २५
 त्यो पत्थर कन लाति अझदजिले * दीया धुलो मै खरयो
 होमको बिटन गराउना कन तहाँ * वयै फौज भित्रै परयो
 रावरा एति हुदाँ पनी दट भई * दयानुगर्न लाग्यो जसै
 बीरबीर बानरले अनेक तरहले * त्यो यज्ञ नाश्या तसै २६
 रावरा ले ताहिं होम गर्न भनिएक * सूरौ लियाको पानि
 खोरया श्री हनुमानले र रिसले * हान्या उठोस्यो भनी
 दयानैमा दट मनु गरी अचल मै * रावरा बसेथ्यो जसै
 ल्याया अझदले त खैचि नजिकै * मन्दोदरी पो तसै २७
 ती मन्दोदरिलाइ रावरा नजिक * ल्याएर हुर्मत् लिया
 चोलीखोलि अफालि फेरि कटिको * सारी खसाली दिया
 लायाका गहना समेत शरिरको * बस्त्रै अफाल्या जसै
 रुँदै रावराका नजीक रहँदी * विन्ती गरिनु यो तसै २८
 हे नाथ! आज कता गयो हजुरको * लज्जा अनाथ वया गरूँ
 पत्नीको डबिला प्रसुनी जिउनु धिक् * मर्नु निको हो बरु
 एती विन्ति गरिनु र पुत्र कन सुपू * सम्भेर लागिनु रुनै
 आर्को कोहि थिएन ताहिं तिनको * साहाय

स्वामीले पनि बाँचुला भनि यहाँ * लाजैसमेत त्याग गर्या
 तेरो ज्यान अधिगै गयो गरुँकसो * ऐल्हे बिपत्ती पर्या
 ती मन्दोदरि रानिको अति बिलाप * सामूने सुनेथ्यो जसै
 ऊठ्यो खड्ग लिएर अङ्गदजिका * हान्यो कटीमा तरौ ३०
 होम्को नाश गराइ अङ्गदहस * दौडेर रामथ्यै गया
 ती मन्दोदरि रानि रावरा दुजै * को बाततहाँ सुप्भया
 लाग्यो रावरा भन्न रानि ! अहिले * बाँचनू असलूहो भनि
 बाँचनै खातिरमा म चुप् भइ रह्यौं * एती हुँदामा पनि ३१
 बाँच्या देखि त देखि डुन्द सज थोक् * यसतो जुमी जानले
 यो शोक् दूर गरि हाल हुन्छ अजकै * यसतो असतृयानले
 अजानै छ मुलाउन्या शरिरमा * यो देह मै हूँ मनी
 त्यै अजानु बलवान् भयो पनि भन्या * फैलिन्छ संसार पनि ३२
 आत्मै जान स्वरूप जुमेर मनले * अजानको नाश गरी
 स्वरथै भैरहु शोक् नमानति मिले * के हुन्छ यो शोक् गरी
 हे मन्दोदरि ! माहु रामकन सहज * संग्राम हुलो गरी
 रामैले यदि मारिदछन् त पनि बेस् * जान्याहु संसार तरौ ३३
 संग्राममा मरिगैगयो पनि भन्या * मार्नु र सीता यहाँ
 अग्नीमा तिमिले प्रवेश तब गरी * आया म जान्छु जहाँ
 रावराका डुबचन् सुनेर अति ताप * मन्दी ति मन्दोदरी
 साँचो ब्रिन्ति म गर्हु आज अधिराज ! * भन्दै अगाडी सरी ३४
 ब्रिन्ती रावराथ्यै गरिन् पनि तहाँ * राम हुन् जगन्नाथ हरी
 जीती सक्नु कदापि छैन अरुले * कसतै लडाई गरी
 वैवरवत् मनुलाइ मत्स्य रुपले * जसले त रत्ना गर्या
 फेरी कूर्म भएर मन्दर पनी * जसले पिठैमा धर्या ३५

प्रारा सैंचेर लिया बराह रुपले * जसूले हिरसायाक्षको
 बाँचीकोहि फिरेन लइदहु मनी * सामने मयाको द जो
 ठूलो दैत्य थियो हिरसायकशिपू * मारया नृसिंहै भई
 राज्यै सैंचि लिया छलेर बलिको * वामन स्वरुपले गई ३६
 थीया क्षत्रिय पृथ्विमा परशुराम * मै नाश सबैको गरया
 तिम्रोप्रारालिनलाइ आजस्यधिनाथ * राम मै अगाडीसरया
 सीता हर्नु थियान हेलन गरी * सीताजि हर्नु भयो
 यैकामले इविपत् परयाहजुरमा * ज्यानइन्द्रजितको गयो ३७
 सीता सुम्पनु पर्छ आज अधिराज * रामचन्द्रजीथ्यै गई
 लङ्कामा पनिराज बिभीषणा गरुन * रामकै पियारो भई
 सब छाडीकन आज जाउँ बनमा * एती मनीथिन् जरै
 रावणले पनि योजवन् सुनिजवान् * सुपदीनलाग्यो तरै ३८
 हे मन्दोदरि ! इन्द्रजित पनि मरयो * ठूलाठूला वीर मरया
 कुम्भैकर्ण मरयो अनेक अरु पनी * संग्राममा वीर परया
 एती सम्म भया पछी कसरी फेर * लत्रेर पाऊ पर्छ
 शत्रुथ्यै गई लत्रि बाँच्नु नानिको * प्रारा आज जावस्वरु ३९
 बिष्णू हुन् रघुनाथ सिता पनि इनै * लक्ष्मी मनी जान्दहु
 जानी जानी सिता हरयाँत म उरै * वया आज डर मान्दहु
 रामका हात परी मरू भनि तहाँ * सीताजिताई हरयाँ
 रामका हात परी मरयाँ पनि भन्या * संसारसहज्मा तरयाँ ४०
 फेरी तुरन्त रघुनाथसित लइन जान्हु

मार्नन मलाइ रघुनाथ तब सूशि मान्हु
 संसारका सकल ताप्हरुलाइ तोडी

जान्याहु पारी तिमिलाइ त बारि दोडी ४१

राग द्वेषका भेल चलधनु मँवार सारि इ युग धुमदधनु बीचमाहाँ
पुत्रादी मरत्य मै धनुरिस पनि बडवानलु सरीको छ ताहाँ
कामैको जल्छ ठूलो तर पनि बलिया तेहि जाल्लाइ फारी
संसारसागरसहज्मातरिक नहीरथैबर नजान्याछुपारी ४२
मन्दोदरिसित यती भनि लडनलाई

कम्मर कसेर बलियो रथ एक मगाई
रथमा चढेर रघुनाथसित जान आयो

साम्बन्द्रको सकल जानर फौज डरायो ४३

रावणबध लक्ष्मणले रावण सँग अति लिनु र विभीषण सान्त्वना

त्यो रावण रसामूमिमा जब पुग्यो *सामने हनुमान गया
मूर्छा पारि गिराउँ यसुकन मनी *एक मुड्की हान्दा भयो
छातीमा जब मुड्की बज्जन गयो *सुप् बज्ज तुल्यै गरी
धूँडा टेकि गिरयो तहाँ दुड धडी * मूर्छा तुरुन्तै परी ४४
मूर्छादेखि उठयो र रावण तहाँ *रयावाशु त होस् बीरभनि
ठूलो बीर हनुमान्लाइ बुझि सुप् * साहै सरहायो पनि
रावणले हनुमानको सहनि सुप् * ताहाँ गरेथ्यो जसै
रावणको सबशेसितोइन हनुमान् *बीरबोलन लाग्या तसै ४५
हे रावणा किन गर्दछस् सहनि सुब् * धिक्कार म मान्छु बरु
मेरो मुड्की परयापछि पनि बाचिस् * बोल्छस् यहाँ क्या गरु
एक चोट हान् तै पनि मलाइ मपनी * फेर हान्छु छाती महाँ
एक मुड्की अब हानुलाँ तै न मरी * उम्केर जालास् कहाँ ४६
ई बात श्रीहनुमानले जब गरया * बेसै भन्यो यो भनि
एक चोट श्रीहनुमानका हृदयमा * ताकेर हान्यो पनि
फेरी श्रीहनुमान सरया अघि तहाँ * मुड्की उठाई जसै
रावणा टिकन सकेन एक क्षणपनी * अन्यत्र भाग्यो तसै ४७

रावणाका सँग चार जना बिरयिया * मन्त्री लडाका पानि
 ई चार वीर कन चार जना अधिसरी * पैलहे निभाऊं भनि
 अङ्गद श्रीहनुमान नील नल ई * चार वीर कूदी गया
 रावणाका सँग कार्तिकार वीर सहज * मोरेर फिर्दा भया ४८
 ती चार जना जब मरया तब भन् रिसायो

रामका उपर अधि सरीकन बारा खसायो
 बाक्लो बुँदै सारि ति शर् जब खरन आया

सुप् बानरादि बिरले पानि दुःख पाया ४९

यो चाल् बानरको बुझी रघुपति * साम्ने अगाडी सरी
 लाग्या लड्न तहाँ अनेक तरहले * त्रैलोक्यका नाथ हरी
 त्यो रावणा रथमा थियो रघुपती * खाली जमिन्मा थिया
 रामका खातिर इन्द्रले अति असल् * एक रथ पठाई दिया ५०
 जल्दी मातलि सारथी रथ लिई * रामका हजुरमा गया
 हात् जोरिकन रामका हजुरमा * वयै बिनित गर्दा भया
 हे नाथ ! रथलिइ इन्द्रका हुकुमले * आयाँ खडा हु पानि
 यो रथमा चढि बिसयो सहजुरले * बेगु बिनित पारयो भनि ५१
 यो बिनती गरि मातली अधिसरया * स्वामित सितानाथ पानि
 तेस रथलाइ परिक्रमा गरि चढ्या * चढ्नू उचित हो भनि
 ताहाँ देखि त मच्चियो अधिक भन् * संयाम् निरन्तर गरी
 गुनबारा रावणाले तदाइ उहि बारा * काट्छन् जगन्नाथ हरी ५२
 यस्तारित सित अस्त्र शस्त्र सब थोक * काट्या प्रभूले जसै
 रावणाले पानि राक्षशास्त्र लिइ सुप् * फेर हान्न लाग्यो तसै
 रावणा हान्दछ बारा जती जति तहाँ * सब सर्प रुप मै खरया
 हान्या बारा रघुनाथले पानि जती * बारा ती गरुड मै परया ५३

काट्या सर्प पनी सबै गरुडले * पक्रेर टुक टुक गरी
तेसबिचमाशरवृष्टिखुप्रसितगारयो*रामका अगाडी सरी
धक्का केहि दियो प्रभूकन तहाँ * बैरी गिराऊ मनी
हान्योमातलिलाइजारा र पादिफेर*केतु खसाल्यो पनी ५४
घोडालाइ पनी अनेक शरले * सुप् हान्न लाग्यो जसै
आश्चर्यै भइ देव पितृ ऋषिगण * खेद मान्न लाग्या तसै
लीलाले रघुनाथ पनी जन्न तहाँ * दुःखी सरीका भया
बानरकोसजफौज्जिभीषणसमेत*साहै डराई गया ५५
निशु बाहू दश शिर भयङ्कर खरुप्*मैनाक सरीको भई
लइथ्यो रावणा रामका हजुरमा * सामने नजीकै गई
ऊठ्यो रिसु प्रभुको र ताहिं बिचमा*कालाग्निजसूताबनी
रावणाको दश शिर गिराउन लिया*जल्दी धनुजारापनि ५६
कालाग्नी सरीको भयङ्कर खरुप्*रामको बनेथ्यो जसै
काँपिन् पृथ्वि पनी भयङ्कर खरुप्* देखिन् र रामको तसै
रावणाको पनि चित्तमा भय पर्यो* उल्का बहूतै भयो
क्या गर्छन् प्रभुले यहाँ भनि तहाँ * सबलोक डराईगयो ५७
आकाशमा बसि हेर्दथ्या जतिथिया* सब देवतागण पनि
कर-तारितरित मर्छ रावणा यहाँ * हेरौं तमाशा मनी
रामको रावणाको परर-पर तहाँ * खुब् युद्ध हुलो भयो
रात्रीकोदिनको प्रकाश नभ डक्कै*काल् बित्त धेरैगयो ५८
रावणाकोशिरकाट्नलाइजन्नजारा* फैंक्या प्रभुले तहाँ
तालैकोफल मै गिरयात पनिशिर* गिर्यान पृथ्वी महौ
एकोत्तरशयशिरगिरयाजतिगिरन्*सब् बन्न लाग्या जसै
क्या भो आज मनी प्रभूकन पनी * आश्चर्यलाग्यो तसै ५९

हुला दैत्य बडा बडा विर पनी * जुनबाणले मारिया
 सोही बाणपनियाज रावरा उपर * ताकेर खुप् छाडिया
 काट्छन् सन्न शिर बाराले दश शिरै * मैमाससात्छन् पनी
 फेर्यौं कातिउँ शिर हुन्या गरुँकसो * क्या होयहाँको जनी ६०
 यो चिन्तार घुनाथको जन्म पर्यो * साम्ने विभीषणा गया
 यो हेतु छ भनेर हेतु जति हो * सन्न चिन्ति गर्दा भया
 ब्रह्माको वरदान छ शिर सरि गया * फेर उमनन् शिर मनी
 फेर्यमृतपानि नाभिमा छ तब यो * मर्दैन काट्या पनि ६१
 त्यो अमृत सन्न शोषिन्न वसनु हवम् * सुक्या छ अमृत जरै
 चाँडै त्यो मारि जान्छ तेम् नसतमा * उठ्तेन फेरी करै
 हात् जोरेर जरै विभीषणा जिले * यो गुह्य खोली दिया
 ठाकुरले पानि अग्नि बाण भटपट * हानेर गोषीलिया ६२
 त्यो अमृत जन्म शोषिन्न वसनु भयो * यो दिन्छ अर्ती मनी
 रिरले शक्ति लिई विभीषणा उपर * ताकेर हान्यो पानि
 रामले शक्ति र शिर दशै छिनि दियाँ * फेर एक शिरको भई
 नाना शस्त्रालि र सुन्नसित लड्यो * रामका अगाडी गई ६३
 तेम् निचमा पानि मातली अघि सरि * हात् जोरि चिती गर्यो
 हेनाथ! रावरा लड्छ यो अम्भ भन्या * फेर शस्त्र हानै पर्यो
 ब्रह्मास्त्रैकन छोडि नवसनु हवम् * चाँडो मरोम् यो मनी
 मान्या युवित त एक यै छ नाहिता * मर्दैन काट्या पनि ६४
 चिन्ती मातलिको सुनी प्रभुजिले * एक बाण हात् मालिया
 जरमा अग्नि रवा यु सूर्य डसमेत * लोकपाल वरया काथिया
 मन्त्री वेद विधान साथ धनुमा * त्यो बारा लगाया जरै
 पारालाड पनी बहुत भय भयो * सुप्रभु मारि कापि नतसै ६५

रावणकोतीहछातताककनजारा*छोडयामरोस्योभनी
तेस्वाराएले त तहाँ सहज्मरिगयो*धुमेर लोटयो पनि
बाँकी राक्षस जो थियातिपनीसन्*दौडेर भागी गया
जीतभो श्री रघुनाथको भानि तहाँ*सम्पूरा खुशी भया ६६

रावणको जब अन्तको समय भो*आज्ञा भयो रामको
हे सौमित्र ! भएन कबै जगतमा*रावण सरीको ठुलो
अष्टै सिद्धिहरू र फेर नवनिधि*उस्का अधीनमा थिया
शारत्रेहेरु र शस्त्रका सकलगुण*यस्का वंशमा भया ६७
योगो भोगि तराविका सँगसँग*थियो यशस्वी पनि
बुद्धो औ बल शौर्यया मपनि ता*मान्ध्याँ महान् होमनी
कर्माधीन भएर नष्ट मतिने*दुर्बुद्धि प्रेरित भई
यो मर्दोछ तुरन्त अति तिमिल्यो*श्रद्धेय मानी गई ६८
लक्ष्मणले सुनि रामका सब कुरा*रावण समीपमा गया
देखी तिन्कन भन्छ रावण पनि*राखेर मन्मा दया
हे लक्ष्मण ! किन पाल्नु भो प्रभु यहाँ*मेरा मरणका घरी
मन्मा कयै छ भन्या सुध्याउनुहवस्*भन्न्याछु बुद्धो सरी ६९
भूटो वोल्दिन मर्नका बखतमा*रामका शरणमा पर्न्याँ
तर्न्या मन्सुवले गरीकन फगत*माता जगतकी हन्याँ
रावणको सुनी त्यो वचन गहभरी*आँसू गराईकन
आज्ञा लक्ष्मणको भयो त्यसघरी*यो बात रावण सँग ७०
हे रावण ! तिमि विज्ञ छौ चतुर छौ*छौ शौर्यशाली भनी
रामको मर्जी भएर अति लिनन*आई रह्याछू पनि
लक्ष्मणको सुनि त्यो वचन त्यसघरी*लंकेशका मन्महाँ
रामको देखि विशालता सदयता*भक्तो बढ्यो खुब तहाँ ७१

गाँठो पारि मुद्राविषे नयनमा * दृषांशुमोचन् गरी
 लाग्यो रावण भन्न लक्ष्मण तरफ * हेरेर सोही घरी
 राम नारायण हुन् म जान्दछु सब * यत्रो दया लीकन
 मेरो गर्न महत्व लक्ष्मण ककै * भेज्नुभयो ज्ञान लिन ७२
 ज्ञानी नै म छु कौन तैपनि कृपा * श्री राम प्रभूको भई
 भन्छू एक कुरा छ मुख्य जगमा * त्यै गर्नु तत्पर रही
 भोली गर्नुछ काम जुन सकलत्यो * आजै गरून् सर्वथा
 आजै गर्नुछ काम भन्था गरिलिउन् * तत्कलिनै त्यो सदा ७३
 गन्या काम म भोली गर्दछु भनी * जो संचिता गर्दछन्
 भोलीक्या हुन जान्छ जान्दछ कउन् * हुन्छन्विनाश सोहिजन्
 आमा बाबु जिवित् रह्यातकतहाँ * सन्तान् न कैल्यै मरून्
 मेवैहेरू किसानका अधिन भै * पर्याप्त वर्षा गरून् ७४
 फेरी सार्वजनिक सिंढीविच चढी * जाउन् सबै स्वर्गमा
 सुन्मा फेरि सुगन्ध होस् यही सबै * निश्चित गन्याको थियाँ
 भोली गर्नु भनेर औसर सबै * मैले गुमाई दियाँ
 ईच्छा त्यो मनको मनै रहिगयो * मने वखतमा पुग्याँ ७५
 तत्मात् अर्ति म क्या दिऊँ अब यहाँ * यै मुख्य जानी लिया
 भन्द रावण स्वर्ग भो उहिवखत * लक्ष्मणजि फर्कीगया

त्यो निचमा नगराबज्योप्रभु उपर * सुन् पुष्पवृष्टि भयो
 नाच्याअप्सरगण्त्रासुशिमया * सम्पूर्णाकोताप गयो ७६
 रावणाको पानि देहदेखि ताहिं तेज् * निरवयो र सूर्यै सरी
 श्री रामचन्द्रजिमामिलीपनी गयो * संसार सागर तरी
 विष्णुद्वेषि परस्त्रिमा रत हुन्या * यो ब्रह्मधाती पानि
 श्री रामचन्द्रजिमामिल्योकसरिलौ * आश्चर्य लाग्योभनी ७७
 गथ्या बात् ताहिं देवतागणहरू * नारदजि ताहिं गया
 जेले रावणा राममा मिलि गयो * त्यो ताहिंभन्दा भयो

साँचो मन्हु म आज देवगरा हो ! * यरलेबहुत दयानगरयो
सीतानाथप्रभुको र यो तब सहज * संसारसागर तरयो ७८
भवतीले भयले अवर तरहले * कोनै प्रकारले गरी
दयानसीतापातिकोगरयोपनिभन्या * जाइन्छ संसार तरी
यै रितले गरि देव पितृ ऋषिगण * गथ्या अनेक बात तहाँ
रावण मारि धनू उतारि प्रभुले * सारुनू भयोस्थमहाँ ७९
कोटी सूर्यसमान तेज्जु जसको * यरता जगन्नाथ हरि
राज्भोएकदिनफेरतहाँ जगतको * सम्पूर्णा दुस्नाशू गरी
रावणमारि उतारि भार भूमिको * सुधीव विभीषणहरू
लक्ष्मणअङ्गदजाम्बवानरहनुमान * जो जोधियात्रीरुख ८०
ती सबलाई हुकुम भयो प्रभुजिको * तिम्रा कृपाले गरी
मारयाँ रावणलाई किर्ति रहला * तिम्रैतिनै लोकमरी
रावणकासबराणि आयर बिलाप * खुब् गर्न लाग्या तहाँ
पृथ्वीमा लडिसुब् विभीषण पनी * रोया रहन्थ्या कहाँ ८१
बीत्यादाज्यूभनी विभीषणपनी * खुब् रुन लाग्या जसै
लक्ष्मणलाई हुकुम भयो प्रभुजिको * सम्भाउ भन्या तसै
दाज्यूको किरिया गरुनसबहरुन् * तीरानिको शोकपनि
हुकुमएति मिल्योर लक्ष्मणगया * जल्दी बुभाऊ भनी ८२
लाग्या भन्न अहो ! विभीषण ! तिम्री * के योनजान्छ्या सरी
लाग्यौ गर्न बिलाप अनेक तरहले * स्याली जमीनमा परी
तिम्रो यो अधि जन्ममा कउन हो * ऐल्हे त दाज्यू भयो
फेरी के हुनलाई रावण यहाँ * छोडेर काहाँ गयो ८३
जम्मा भैकन बालुवा जसरि फेर * फिर्दैन ति गङ्गा महाँ
उस्तै रितसित फिर्दैनइ दुनियाँ * वगैँदैन आफ्नू यहाँ

अज्ञानको माति यो नलेउ तिमिले * मूटा जगत हो मनी
 जानी श्री रघुनाथका चरणमा * सुबूधयानलगाऊपनि ८४
 प्रारब्धै बलवान् बुभेस सब यो * राज्यादि गर्दै रहू
 जो पर्छन् परि आत्म्या सब कुरा * नीको ननीको सहू
 दाज्यूको गरि हाल आज तिमिले * संस्कार विधानले गरी
 रुन्छन् रानिहरु बुभाउ अहिले * चाँडो भगाडी सरी ८५
 यसूतोठाकुरको हुकुमधर्मान्धेस * रीतले बुझाया जसै
 बिरतारलक्ष्मणाको सुनेरभटपट * ऊठ्या विभीषणा तरै
 ब्रिन्ती गर्न मनी जहाँ प्रभु थिया * ताहीं तुरुन्तै गया
 हात जोरीकन रामका हजुरमा * वयै ब्रिन्ति गर्दाभया ८६
 हेनाथ मर्जिभयो कबुल् गरिलिया * आज्ञा शिरोपर धरी
 ब्रिन्ती गर्हु तथापि सत्य भगवान् ! * एक भारि शङ्कापरी ८७
 यो क्रूर हो प्रभु ! पररित्र पनी त हन्या

यसूको क्रिया कसैर योग्य भनेर गर्न्या
 ब्रिन्ती गरया याति विभीषणले र ताहाँ

सुशी भड हुकुम भो उहि बीच माहाँ ८८
 बाँचुन ज्यालूरिसहुन्छ शत्रुसितको * ऐल्हे मरी यो गयो
 यसूको रिम् अब गर्नुछैन अब ता * मेरो त रिम् दूर भयो
 रुन्छन् रानि बुभाउ मद्द गर लौ * संस्कार विधानले गरी
 ऐल्हे यै न गरी हुँदैन तिमिले * यो हो क्रियाको धरी ८९
 हुकुम् एति सुन्या जसै प्रभुजिको * योग्यै हुकुम् भो मनी
 रानीलाड बुभाउनाकन गया * चाँडै विभीषण पनि
 रानीलाड बुभाड सब गरि सक्या * क्रीया विधानले गरी
 रानी सब धरमा पठाड ति गया * जाहाँ थियाराम ९०

सूशी सुब् रघुनाथ पनी हुनु भयो * सम्पूर्णा सूशी भया
 बीदा मैकन मातली पनि तहाँ * फेर इन्द्रका पारू गया
 लक्ष्मणालाड हुकुम् दिया प्रभुजिले * मेरा तरफको भई
 गादीमा विभीषणजिलाई अभिषेक * गर्नु तिमिले गर्दै ११
 आजा यश्रितको तहाँ प्रभुजिको * सूनी लियाथ्या जसै
 लक्ष्मणालेलगिगादिमाथि धरि फेर * दीया अभीषेक्ष तसै
 गादीमाथि बसाइ साथ लिड फेर * रामचन्द्रजीथ्यै गया
 लक्ष्मणले रघुनाथका हजुरमा * सब्बिन्ति गर्दा भया १२
 तेसबिचमारघुनाथप्रसन्नहुनुभो * पूग्यो प्रतिजा पनि
 सुभिल्लाड पनी सहाउनु भयो * तिम्रो कृपा हो भनी
 ऐरहे हे हनुमान् ! विभीषणजिका * मतले सिताथ्यै गर्दै
 सब्ब सम्चार बताउ जाउ अहिले * रूनु नबहुत खश भई १३
 जो भन्दिनु ति कुरा बताउन यहाँ * फेर जल्दि आऊ भनी
 हुकुम् पाड गया विभीषणजिका * मतले हनुमान् पनि
 सीताथ्यै हनुमान् पुग्यारख भनी * सीता बरयाकी थिडनु
 पाऊमा हनुमान् परया जननिले * चुप्पै नजर सुब्ब दिडनु १४
 चीन्हि नई हनुमान हुन भनिर सुब्ब * सुशी भईथिन् जसै
 निरतार निन्ति गरया सबै जननिथ्यै * श्री रामजीको तसै
 भन् सुशी जननी भडन् सुशि हूँदै * वयै बोलन लागिन् तहाँ
 वयादी नूति मिलाड चीज हनुमान् ! * सुशी गरायौ यहाँ १५
 तिम्रो यो प्रियवाक्य तुल्य त अनेक * रत्नादिका हार पनि
 लाग्दैनन् अरु चीज देख्दिन ठूलो * यो चिज् दिग्याहो भनी
 भट्निन्ती हनुमानले पनि गरया * श्री राम जगत्का पति
 सूशी सुब्ब हुनुहुन्छ ता सुशि म हू * चाहिन्न दौलथ् रति १६

यो विन्ती सुनि सुशि मेकनतहाँ * फेरी अहाडन् पनि
 रामको दर्शन गर्हु विन्ति गर गै * भेटगर्नस्यो जिघ्रन् मनी
 सीताका ड बचन् सुनेर हनुमान् * रामका हजुरमा गया
 दर्शनको मतलब् थियो जनानिको * सो विन्ति गर्दा भया ९७
 त्यो विन्ती हनुमानले हजुरमा * ताहाँ गर्याथ्या जरै
 मर्जी भो प्रभुको विभीषणाजिका * सहमा तुरुन्तै तरै
 जाऊ ल्याउ सिताजिलाड तिमिले * सब् देह निर्मल गरी
 आउन् भेटन सिता अने क्तरहका * भूषण शरीरमा धरी ९८
 हकुमले हनुमानलाड रँगमा * लीई विभीषणा गया
 जल्दी रनान गराउनाकन तहाँ * सुब् यत्न गर्दा भया
 पैल्ले रनान गराड शुद्ध कपडा * पैल्लाड भूषण पनी
 दीया सुन्दर जुन थिया सुसि हुँदै * पैहुन सिताजी मनी ९९
 पाल्की माथि सिता चढाड सुशि मै * हीड्या विभीषण जरै
 दर्शन गर्न भनेर वानरहरू * आया र धेरया तरै
 चौकी गर्न भनेर डोलि नजिकै * जो ता रह्याका थिया
 सब वानरहरूलाड तेसु बसतमा * तिनले हटाई दिया १००
 कोलाहल अधिकै भयो प्रभुजिले * गूनी नजर भो पनी
 हकुम् भो रघुनाथको किन तहाँ * वानर हटायौ मनी
 आमा जानि ति हेर्दछन् सजबना * हेरुन् ति वानरहरू
 पाल्कीमा किन चढाछिन् अब सिता * पैदल ति आउनु बरु १
 गूनि नरुवामितको हकुम् जनानिले * जल्दी जमिन् माभरिन्
 पाऊ पहुँ भनेर सुब् सुशि हुँदै * सामने अगाडी सारिन्
 कामको सिद्ध गराऊनाकन सिता * माया र वरुपी थिइन
 काम हो रावरा मानको कुलसमेत * त्यो सिद्ध पारी दिनु २

अग्नीमायाधिराखियाकिकनफर * लोन्या तहाँ सूर गरी
 दोष दीया रघुनाथले किन यहाँ * आगौ अगाडी सरी
 अकीको धरमा चरयाकि भनि यो * दोषे दिनूमो जसै
 लक्ष्मणलाइ हुकुम दिइनु जनीनले * विश्वास खातिर तसै ३
 हेलक्ष्मणतिमि अग्नि जाल अहिले * ताहीं प्रवेश गर्दछु
 साँपै छु त म बाँचुला मुटि भया * ऐले यहीं मर्दछु
 हुकुम लक्ष्मणले तहाँ जनानिको * सूनेर रामको पनी
 मत् पाईकन अग्नि सुन्नगार ठुलो * चाली दिया बेस् भनी ४
 सीताजी पनि सुन्न प्रदाक्षिणा गरिनु * रामको र भकी गरी
 अग्नीका नजिकै खडा पनि भइनु * साम्ने अगाडी सरी
 द्यौता ब्राह्मणसम्म रामचरणको * दयानुमित्रमन्मा धरिनु
 सबकासाक्षि भनेर अग्निसितहात् * जोरी पुकारा गरिनु ५
 जस्ता रितसित रामकै चरणको * दयानुमा रक्षाकी म छु
 तेस्तारितसित अग्नि शीतल हुनु * तापै नलागोस् कहू
 बोलिनु एतिर अग्निमा पसिगडनु * ताहाँ सितोजी जसै
 सबको ताप मनमा भयो निरहर * जात गर्न लाग्या तसै ६
 सीता अग्नि बिषे जसै त पसिथिनु * इन्द्रादि दिक्पाल हरू
 ब्रह्मा रुद्र समेत सबै तहिं गया * जो देवता छन् अरू
 जम्मा मै रघुनाथको रतुति गरया * सब देवगणले पनी
 ब्रह्माले पनि सुन्न गरया रतुति तहाँ * मालिक डनै हुनु भनी ७
 भूषण वस्त्र अनेक धरयाकि जननी * सीता अगाडी धरी
 अग्नीले पनि बिन्ति सुन्न सित गरया * रामका चरणमा परी
 सीताजीकन आज सम्म त यहाँ * राखी दियाको थियाँ
 कामको सिद्ध भयो लिनु यत्र हवरा * सीता हजुरमा दियाँ ८

अग्नीलेपनि जिनति जातगारिहो* सीता जसै ता दिया
 सूशी मन रघुनाथको हुन गयो* सीताजिलाई लिया
 सीताजीकन काखमा लिइ तहाँ* ठाकुर बरयाथ्या जसै
 मकीले रतुति इन्द्रले पनि गर्या* सूशी भया सुब् तसै ९
 फेर जिनती शिवले सुशी भडगर्या* रामका हजुरमा तहाँ
 सीतानाथ! मत आउन्याहु पछि फेर* बाहीं अयोध्यामहाँ
 ऐल्हे ई दशरथ पिता हजुरका* मिला कि दर्शन मनी
 आया दर्शन आज बवसनुहवस्* रुनामित! प्रभुले पनि १०

यो विन्ती शिवको सुनेर दशरथ* जीका हजुरमा गई
 पाऊमा शिर राखिबक्सनु भयो* श्री रामले सुशु भई
 आलिंगन दशरथजिले पनि गन्या* आफना ति छोराकन
 डाकी लक्ष्मणलाई फेरि नृले* शिवादिया यो पुनः ११
 आफनो श्रेय निमित्त लक्ष्मण! तिमी* रामको गन्या सेवन
 मानव रूपमहाँ विशाल हरिको* औतार संझीकन
 सिद्धे चारण ओ मुनीश्वर तथा* इन्द्रादि द्यौताहरू
 गर्छन् ध्यान र पूजनादि इनको* मानेर आफना गुरु १२
 गुप्तैतत्त्व र वेदको हृदय फेर* अन्यक्त ब्रह्मैकन
 वेदले मान्दछ जुन इन्द्ररूपको* आधार पाईकन
 यस्तो अर्ति दिएर लक्ष्मणकनै* रामका ति पार्षद जति
 सारालाई दिएर आशिष तहाँ* लुप्ते भया भूपति १३

बानरकाजीतफौज मरचारराहुँदा* ती सब बचाऊ मनी
 अमृत वृष्टि गराउनाकन हुकुम* भो इन्द्रलाई पनी
 हुकुम पाइ ति इन्द्रले पनि तहाँ* अमृत गिराया जसै
 बानरको सबफौज सडापनि भयो* रामका कृपाले तसै १४

जिन्तीताहिं गरया विभीषणाजिले * रामका चरणमा परी
मङ्गल रनान् गारिबस्त्रभूषणाधरी * योरनानको हो धड़ी
मङ्गल रनान् गारिबस्त्रभूषणाधरी * राज् आज याहीं हनोस्
सेवक हूँ करुणानिधान् हजुरको * प्रीती ममाथी रहोस् १५
जिन्ती रूनि हुकुम् भयो हुनत हो * जान्या तहाँ रनान् गरी
वयास् आज धरै छ भाइ त भरत * मैं मैं जटाजुट धरी
त्यो भाइ पर राखि आज म यहाँ * कुन् रीतले रनान् गरू
सुथिन् बिहल छन् डदेउ तिमिले * डन् लाड खिलत हरू १६
हुकुम् एति हुँदा विभीषणाजिले * रत्नादि वृष्टी गरया
जस्ले जून् चिज खोज्छो चिज दिई * सन् फौजको तापहरया
सन् फौज लाड बिदापनी दिनु भयो * रामले कृपा सुन् गरी
फौज बानरहरुको पनी तरिगयो * आनन्दमा सुन् परी १७

पार्षदगण सहित श्रीराम अयोध्या फर्केनू

काम सन्निधि भयो यहाँ किन बरू * जान्हु अयोध्या भनि
सीतालक्ष्मण साथमा लिइ चट्या * श्रीराम बिमान् मापनी
सुथिन् अङ्गदजी विभीषण समेत * रामका हजुरमा थिया
तिन् लाई पनि जाउ राज् गर भनी * बीदा प्रभूले दिया १८
ती सन्नेले ताहिं विन्ति सुन्नि सितगरया * जान्छौं अयोध्या भनी
सन्को आग्रह देखि खूशि हुनुभो * ताहाँ रमानाथ पनी
पुष्पकमा चढि आज जाउँ सब लौ * भन्या हुकुम् भो जसै
सुथिन् श्री हनुमान अङ्गद चट्या * पुष्पक विमान् मा तसै १९
आफना मन्त्रि लिई विभीषणापनी * तेसै विमान् मा बरया
सेना सुथिन्का पनी हुकुमले * सम्पूर्णा ताहीं परया
सीतानाथ हरू सबै बरिसकया * पुष्पक विमान् मा जसै
साहै खूशि भई ति बानरहरु * सब कुटन लाग्या तसै २०

सेना समेत सब विमान उपर चढाई

हुकुम दिया प्रभुजिले ताहिं जानलाई

आकाश मार्ग गरि जान विमान लाग्यो

शोभा अपूर्व रघुनाथ चढ्यार पायो २१

दौडयो पुष्पविमान् जसै हुकुमले * आकाश बीचमा परी

पृथ्वीको पनि यादु सबै हुनगयो * तैसै विमान्मा बसी

जुनजुन काम जहाँजहाँ अधिभयो * जान्नु सबै त्यो मनी

सीतालाइ नजर् गराउनु भयो * सूश्रुमै प्रभुले पनी २२

यो लङ्कापुरि हो अगम् छ बलले * को जान सक्छन् अरु

त्यो मूमीरसा भूमि हो तिहिं मर्या * ठूला ठूला वीरहरू

ताहिं रावण कुम्भकर्षा तमर्या * भारी लडाईं गरी

लक्ष्मणले ताहिं इन्द्रजित्कनजित्या * राम्ने अगीडासरी २३

सेतू सागरमा बनाइ बलियो * मैले समुद्रै तरयाँ

रामेश्वर भनिना मराखि शिवको * रथापन किनारमा गरयाँ

चार मन्त्री सँग ली विभीषणा तहाँ * आई शरणा मा पर्या

किष्किन्धा यहि हो यसै नगरिमा * सुग्रीवले राज् गरया २४

जो आश्रम यमुनाजिका छतिरमा * ताहिं भरद्वाज छन्

गङ्गा हुन् इ अगाडि की नजरले * देख्दै खुशी हुन्छ मन

जो देख्छ्यौ अमभन्पैर सरयू हुन् * त्यै हो अयोध्या पुरी

पुरीलाइ प्रणाम लौ गर तिमी * भकी गरी नीहँरी २५

श्रीरामको भारद्वाजश्रममा विश्राम

सीताजीकन यहि रितरित सबै * खोलेर निरतार गरी

भारद्वाजकन गै प्रणाम पनि गरया * जल्दी जमिन्मा भरी

हात् जोरीकन सोध्नु भो जबतहाँ * सबजन कुशल छन् मनी

बूढै हुन् महतारिको छ गति वया * ज्यूँदैति छन्की पनी २६

क्याजात् माहुअन्निभस्तपनिभया*सङ्का उपर काम् गरी
चौधै वर्ष रह्या ब्रती भइ ति ता * चिन्तन् ममार्थी धरी
मारद्वाज् ऋषिले पनी सन्न कुशलत् * थीयो बताई दिया
हे नाथ्! दन् कुशलै सन्नै भरतका * मात्रै विपत्ती थिया २७

हजुर पर हुनाले रोज् फलै मात्र खान्छन्

हजुर सरि सराऊँ गादिमा राखि मान्छन्
शिर भारि छ जटाजूट् बल्कलै दन् धरयाका

फगत हजुरमा दन् प्राण अर्पण गरयाका २८

सन् जान्दछु हजुरले पनि काम् गरयाको

राक्षस् बिनाश गरि भार् मुमिको हरयाको

त्यो सन् प्रसाद हजुरको सन्न तत्त्व जान्छौं

जो ब्रह्म हो उ त हजुरकन आज मान्छौं २९

लीला गरी हजुरले अवतार लियाको

ब्रह्मादि देवगराको पनि ताप् हरयाको

जो इ चरित्रकन खुश भइ गान गर्छन्

संसार समुद्र सहजै पनि आज तर्छन् ३०

ब्रह्माजिका वचनले यहि रूप धारी

भार् हर्नु भो सकल राक्षसलाइ मारी

सन् लोकको हित हुन्या अरु काम् गरीनन्

चौधै भुवन हजुरका यशले भरीनन् ३१

मेरो आज पवित्र धर् पनि हवस्*एकुरात् यहाँ राज् गरी

भोली जानु असल् हुन्याछ पुरमा* बिन्ती छ पाऊ परी

मारद्वाज् ऋषिले यती हजुरमा * बिन्ती गर्याराज् भयो

सन्मान सैन्य समेत गरेर तिनले*सम्पराकोताप गयो ३२

Vinay Ayasthi Sahib Bhuwan Yogi Trust Donations

हुकुम् भो हनुमानलाई हनुमान् ! * लौ शृङ्खलेमा गर्डे
मेरो सुब्ब प्रिय छन् सखा गुह तहाँ * तिन्थ्यै समाचार कही
नन्दीभाम् गड भाइलाइ गरि भेट् * श्री राम आया भनी
मेरो लक्ष्मणको सिताजिहरुको * सम्चार बताऊ पनी ३३
मैले काम जती गर्याँ भरतथ्यै * सम्पूर्णावितार गरी
बाहाँको सम्चार लिई कनफर्या * सन्ताप सबको हरी
हुकुम् यो हनुमानले जब सुन्या * मानिसूसरीकाजनी
जल्दी गै गुहलाइ सब कहि दीया * आयासिताराम् भनी ३४
फेर जल्दी सरयु तिरै तिर गया * देख्या अयोध्या पनी
नन्दीभाम् जब देखियो ताहिं गया * जान्या यही हो भनी
बैलाई रहँदा जउन तरहले * फुल् सुवद्ध फोश्रो भई
तेस्तै रैयतको दशा उस बखत * देख्या हनुमान् गर्डे ३५
देख्या तहाँ भरतलाइ जटा धर्याका

श्री रामको चरणा चिन्तन सुब्ब गर्याका
रामको सराउकन मालिक जानि मानी
दिन्थ्या हुकुम् पनि त सेजक आफु जानी ३६
सब गेरुवा पहिरि मन्त्रि पनी बर्याका
रामको भजनातिर त कम्मर सुब्ब कर्याका
देख्या भरतकन र सुश्रु भई हात जोडी
जिन्ती गर्या भरतको सब ताप तोडी ३७

अयोध्यामा उत्सव भरतमिलार र श्रीराम राव्याभिषेक

जसको चिन्तन गर्नु हुन्छ महाराज् ! * सोनाथसिताराम् पनी
आईपुनूभयो मलाइ अधिराज् ! * भेट भाइलाई भनी
हुकुम् भो रघुनाथको र मयहाँ * आयौ हुकुमले गरी
सीता लक्ष्मणले सहित कुशल छन् * त्रैलोक्यकानाथ हरि ३८

एतीवीरहर साथधनु मणि कुशाल* विरतार सुनाया जसै
 खूशी मैकन अहमाल्पनिगरया* ताहीं भरतले तसै
 राम् यौ सुगिवको कहाँ हुनगयो* भेटसब्बताऊ मनी
 सोदया ताहिं भरतजिलेर हनुमान्* जीले जताया पनी ३९
 सुगिव साथमित्यारि गर्नु पनिभो* साहाय सुगिव भया
 लङ्कामा रहिछन् रित्ता र रघुनाथ* ज्यूका सँगैमा गया
 सीता रावणाले हरेर बहुतै* दुःखी सरीका भई
 सीताजीकनखोजि खोजिरघुनाथ* फेरकप्यमृक्मा गई ४०
 लंकामा गड युद्ध गर्नु पनि भो* राक्षस र रावण गिरया
 लंकाका अधिराज निभीषणान्वया* श्रीराम् अयोध्या फिरया
 यो विरतार हनुमान देसि रघुनाथ* ज्यूको सुन्याथ्या जसै
 भाईलाइ हुकुम दिया नगरको* संस्कार खातिर तसै ४१
 हे शत्रुघ्न ! गराउ सब नगरको* संस्कार अजाडी सरी
 सब देवालयमा पुजा अब गरुन्* नाना विधानले गरी
 सुतबैतालिक बान्दजनहरु समेत* निरकुन्तितकरवीहरु
 सब जाउन् रघुनाथका हजुरमा* जो जो यहाँ छ छन् अरु ४२
 भारी फौज लिएर मन्त्रिहरुले* सब राजपत्नी लिई
 ब्राह्मणलाइ अगाडिलाइ हिंडन्* सबलाइ उर्दी दिई
 हुकुम एति दिया तहाँ भरतले* हुकुम बमोजिम गरी
 हातमा भेटि लिएर लश्कर चल्थो* खुब् हर्षभो तेस् धरी ४३
 श्री राम् चन्द्रजिको स्वराउँ गिरमा* राखी तयारी भया
 भाई साथ लिई भरत प्रभुजिमा* हिंड्दै ति पैदल् गया
 आयो श्री रघुनाथको पनि विमान्* चन्द्रै सरीको बनी
 देखाया हनुमानले प्रभुजिको* तेही विमान् हो मनी ४४

देख्या श्रीरघुनाथको जब विमान* कातन् सबैले गर्या
 धोड़ामा रथमा जती बिर थिया* ती सब जमिन्मा भर्या
 पृथ्वीमा न भरी तहाँ प्रभुजिको* दर्शन मिलेथ्यो जसै
 टाढैबाट गर्या प्रणाम भरतले * सुब्रह्म मान्या तसै ४५
 भाईलाई विमानमा लिनु भयो * तहाँ जमिन्मा भरी
 फेरी जल्दि पर्या भरत चरामा* साष्टाङ्ग सेवा गरी
 कासैमा पनि राखि बसनु भयो* रामले भरत सुश्रमया
 सीताजीकन दण्डवत् गरुं भनी * साम्ने अगाडी गया ४६
 स्वामित! हँम भरत पर्या चरामा * यसतो पुकारा गरी
 सीताका पनि पाउमा परि गया* आनन्द सागर परी
 लक्ष्मणलाडपनी प्रणाम तहिं गर्या* काम्ले बडा हुनु भनी
 आलिङ्गन् गरी सुभिन्नादि बिरको * मन्सुश्रगरायापनि ४७
 सुभीन्नादि जती त बानर थिया * ती मानिसै मै मर्ड
 सोध्या प्रश्न कुशल सवै भरतको* आफ्नो कुशल सब कहि
 मर्जी सुभिन्नाड तेसु बसतमा * यसतो भरतको भयो
 याहीबाट दया मर्ड प्रभुजिका * सब शत्रुको ज्यान गयो ४८
 चारै माई थियौं अगाडि अहिले * पाचौं हुनुभो यहाँ
 माईका भई यो सहाय नभया * राक्षस जितिन्या कहौं
 यसतो प्रेम्सित्नात् गर्या भरतले* सुभीन्नाजीथ्यै गर्दै
 श्री रामचन्द्रजिका पर्याचरणमा * शत्रुधन सूशीमर्ड ४९
 लक्ष्मणजीकन दण्डवत् गरिसिता* जीका चरणमा परे
 सेवक हूँ करुणानिधान! हजुरको * यो ताहिं विन्ती गरे
 श्री रामचन्द्रजिको सराउँ शिरमा* राखी गरका थिए
 बेलामो भनि पाउमा भरतले * ताहीं लगाई दिए ५०

हात् जोरि विन्ती भरे पनि तहाँ * नासो लिएको थिएँ
 यो गादी लिइबिसयोस् हजुरले * ये हो हजुरमा दिएँ
 सन् थोकमा पनि सन्को र धनको * दश स्वराड बढ्दै गरी
 राखेको हु दयानिधान् ! हजुरको * रोना निषे मन् धरी ५१
 यो विन्ती सुशिले तहाँ भरतले * साम्ने गर्या थ्या जसै
 देखा भकि भरतजिको सुशी भई * सम्पूर्णा रोया तसै
 नन्दीयाम् पुगी उज्ज्वलसनु भयो * ठाकुर जामिनमा पनि
 पुष्पक्लाड निदापनीदिनु भयो * लैजा कुजेरुथैं मनी ५२
 फेरी श्री रघुनाथ बसिष्ठ गुरुका * पाऊ निषे भट्ट परी
 याहाँ राजगारि बिसयोस् भनि ससत् * आसन् आगाडी धरी
 आसन्मा गुरुलाइ राखि नजिकै * आसन् निषे राज् भयो
 पाया दर्शन रामको र सन्को * सम्पूर्णा सन्ताप गयो
 कैकई र भरत मिलेर रघुनाथ * जीका चरणमा पर्या
 हात् जोरीकन राज्य अर्पण गरी * विन्ती बहूतै गर्या
 जसले एक कटाबले सहज यो * ब्रह्माण्ड सन् हर्दधन्
 जो ऐश्वर्य छ इन्द्रको उ पनि एक * क्षणमा तयार गर्दधन् ५४
 यस्ता शुद्ध अनन्त पूर्णा सुखरूप * ब्रह्मै स्वरूपले पनि
 के राज् गर्नु थियो तथापि लिनुभो * सुशी हुनु ई मनी
 पैलहे र नान् भरतादिले जब गर्या * क्षौरले जटा साफ् गरी
 र नान् सीतापतिको पछीतिहं भयो * तेस्तै प्रकारले गरी ५५
 माला चन्दन वस्त्र आदि पहिरी * आसन् निषे राज् भयो
 रामको र नान् रसिताजिको तीहं सँगै * हुँदा सबै ताप् गयो
 सीताराम् रथमा सवार हुनु भयो * सुग्रीव् विभीषणहरू
 हात्तीमा रथमा सवार हुन गया * घोडै महौं बन्ने अरु ५६

रामको सारीथ ता भरत हुन गया * सेवा म गर्ह मनी
 सेतो छत्र लिया बहुत् खुशी हुँदै * शत्रु नजीले पनी
 पंखा लक्ष्मणाले लिया प्रभुजिको * सुग्रीवले ता चमर
 लीया चामर एक विभीषणजिले * सूशीमया सन्ध्यावर ५७
 मानिगले तब खान्कहाँ तक गरुन् * सब देवताले पनि
 रामको कीर्तन सुन्न गर्यार सुनियो * मीठो मधुर सन्ध्यावनी
 मेरी शङ्ख मृदङ्ग आदि नगडा * सुन्न जनलाग्या पनि
 श्रीरामको पनि कूच भयो स्थवरी * जाऊँ अयोध्या मनी ५८
 श्रीरामको पुरिमा प्रवेश जन भयो * सब पौरवासी पनि
 निरवया बालक वृद्ध दर्शन गरी * हेरौं तमाशा मनी
 देख्या श्री रघुनाथलाइ रथमा * धारण पिताम्बर गरी
 श्याम सुन्दर शरीर किरीट शिरमा * भूषण शरीर माधरी ५९
 लाल्छन्नेत्र विशाल सुन्न हृदय बिच् * बेस् मोतिका हार छन
 शोभा चन्दन पुष्पको छ पनि बेस् * देख्ने भयो सूशि मन
 सून्या रत्नीहरूले पनी शहरमा * आया सिताराम मनी
 सबको चञ्चल चित्त भो र बहुतै * हेरौं सिताराम मनी ६०
 छोड्या कामधरको चढ्या गृह उपर * सब स्त्री अटाली गई
 लावा पुष्प चढाउँदै प्रभुजिको * दर्शन गर्या खुश भई
 रामको मोहनि मूर्तिमा जब नजर * सब स्त्रीहरूका परया
 सूशी मैकन अङ्गमाल मनले * सब रत्नीहरूले गर्या ६१
 मन्दै हारय गरी प्रजाकन नजर * दीदै रमानाथ तहाँ
 दर्नार पाँचनु भो अगाडि दशरथ * बरथ्या खुशी मै जहाँ
 कौशल्याहरूलाइ योग्य रितले * ताहाँ नमस्कार गरी
 सुग्रीवको पनि बास् खटाउनु भयो * साह्रै पियारो गरी ६२

Vinay Avasthi Sahitya Bhuvan Varanasi Trust Darshan

सुथिन्जीकन राख भाइ ! तिमिले * पैलह म बरथ्या जहाँ
 सन्लाई तिमिले सटाउ बटिया * धर बरनलाई यहाँ
 हुकुम् एति हुँदा तहाँ भरतले * सोही बमोजिम गरया
 सन्को बास सटन् भयो सन् तहाँ * आनन्द सागर परया ६३
 आफैं श्री रघुनाथ हुकुम् अब गरन् * यो मन भरतले गरी
 सुथिन्लाई अहाउनु पनि भयो * सुश्रु मै अगाडी सरी
 हे सुथिन ! सटाउनु अब परयो * बीरवीर विचार सुन्न गरी
 चारै तर्फ गई समुद्र पुगि जल् * ल्याउनु कलश माभरी ६४
 श्रीरामचन्द्रजिलाडराज्य अभिषेक * गर्ह म ऐल्हे मनी
 मर्जीभो र भरतजिको उहि बसत् * ल्याई दिया जल् पनी
 जल्तीनाकन जाम्बवान् रहनु मान् * अझट् सुषेरा चार गया
 पौंच्या जल्दी समुद्रमा असल जल् * लीएर दाखल् भया ६५
 त्यो जल् साथ लिई बशिष्ठ गुरुका * साम्ने भरतजी गया
 यो हो चार समुद्रको जल् मनी * यो जित्ती गर्दा मया
 फेर जित्ती कर जोरि सुन्न सित गरया * यै जल् हजुरले दरी
 श्री रामचन्द्रजिलाडराज्य अभिषेक * दानूहवस् यग्धरी ६६
 यस्तो जित्ति सुनी बशिष्ठ गुरुले * बेस जित्ति गर्दौ मनी
 श्री रामचन्द्रजिलाडराखनुपनि भो * सिंहासनैमा पनि
 गौतम बाल्मिकि वामदेव डसमेत् * जाबालि ताहीं थिया
 ती सन्ले सँग मै बशिष्ठ गुरुले * जल्दी अभीषेक दिया ६७
 कन्या ब्राह्मराले पनी तुलसिदल् * हालेर कुशले असल्
 मन्त्रै पूर्वक सूशि मैकन दरया * रामका उपर शुद्ध जल्
 सेतो छत्र लिया तहाँ प्रभुजिको * शत्रुघ्नजीले गई
 सुथिन्ले र तहाँ विभीषणाजिले * हाँवयाचयमरस्वशमई ६८

माला काञ्चन बायुले पानि दिया * हरि इन्द्रजीले पानि
 माला रत्न खचित गराइ त दिया * पैरुहुन सिताराम्भानि
 गाउँछन् तहिं देवतागराहरु * सन् अप्सरा नाचछन्
 वरयो सुनसित पुष्प वृष्टि नगरा * सुन्दाभयो सुशिमन् ६९
 गम्भीरश्यामगरि रकिरिदृष्टिरमा * माला पिताम्बर धरी
 कोटी कामसमान सुन्दरस्वरूप * वाम् तर्फ सीता धरी
 सिंहासन बसिसन् प्रजातिर नजर * दीनू मण्ड्यो जसै
 दर्शन गर्न मनोर पार्वति समेत * आया सदाशिव्तरौ ७०
 डिम् डिम् शब्द भयो तहाँडि मरुको * नन्दी र मृङ्गी पनी
 ताल्ने ताल्हरु नाचन लागि गयो * आया सदाशिव् मनी
 शम्भूका पाछि देवगरा सन् तहाँ * आर हाजिर भया
 श्रीरामको रतुति सुनगरै सुशिमै * सन् जल्लिद फर्की गयो ७१
 बाजा सुन् शब्द गर्छन् रतुतिगारि ऋषिगण देवगण पाठ गर्छन्
 वर्षन्छन् पुष्पवृष्टि प्रभुउपर अनेक प्रारिले सौरभ्य गर्छन्
 सिंहासन मानि राजमानसकलगुरा निधान राम्हुन भोजसै ता
 सीता लक्ष्मण सँगै छन प्रभुकन हुनगो पूर्ण शोभा तसै ता ७२
 राजा श्री रघुनाथ हुँदा पृथिविमा * सरयादि सूत्रै बढ्यो
 थीयानन् आधिगन्ध जौन फुलमा * तिन्मा सुगन्धी चढ्यो
 धेनू दान वृषदान गरया प्रभुजिले * तिन्कोटि सुन्दान गरी
 वस्त्र भूषण रत्न दान पानि गरया * दारिद्र सन्को हरी ७३
 दानले ब्राह्मण सुशृङ्गराइ रघुनाथ * सुशोबलाई पनी
 माला सूर्य समानको दिनु भयो * दीनू उचित हो मनी
 मर्यादा गरि बाजुबन्द दिनु मो * अङ्गद जिलाई पनी
 ताहीं एक अमूल्य हार दिनु मो * सिता जिलाई पनी ७४

सीताले हनुमानलाई दिन सूर * बाधेर हात्मा लिइन्
करतोहुन्छहुकुमभनीकननजर * रुनामिततरफसूत्रदिइन्
जसलाई दिन मन्त्रदेउ भनि यो * हुकुम भयाध्यो जसै
प्याराश्रीहनुमान् थिया तहिं दिइन् * त्योहारसितालेतसै ७५

श्रद्धापूर्वक हार त्यो जब लिया * वायुकुमारले तहाँ
हेन्या वलि र पलि नाम प्रभुको * सोहीजुहारं महौं
देख्यानन् प्रिय नाम राम प्रभुको * त्यस्मा रह्याको जब
एक् एक् रत्न चुँडाइ हेर्न अनिता * लाग्या हनुमान् तब ७६
छिन्दामा पनि देखियान त्यसमा * राम नाम काहीं पनि
दाना ती सब दाँतले गरि तहाँ * फोरेर हेर्था उनी
सारा रत्न फुटाउँदा पनि कहीं * रामनाम् न देखीकन
माटोकै सरि मानि रत्नहरू ती * फ्याँक्या कपीले पुनः ७७
त्यो चाल् श्रीहनुमानको नजरभै * सीताजीले राम महौं
साहै मूर्ख रह्याछ वानर भनी * विन्तो चढाइन् तहाँ
जुन् हार हेर्न नपाइ व्यग्र अतिछन् * ठूला ठूला भूपति
घौता दानवहेरु सम्मकन हो * दुष्प्राप्य यो हार अति ७८
सोही हार इनि भक्तहुन् भनि दियाँ * इन्ले त माटो सरा
फ्याँक्या क्यान भनिन् र फेरी प्रभुले * शोचन्भयो त्यसघरी
सीताको अभिमान तोड्दछु भनी * डाकेर सन्मुख महौं
भन्नूभो हनुमान लाई, किनयो * माला टुटायौ यहाँ ७९
आज्ञा राघवको सुनेर मनमा * अत्यन्त दुःखित भई
भन्छन् वायुकुमार व्यग्र स्वरले * रामका समीपमा गई
हे नाथ ! वक्सिस हार पाइ खुशिभै * मले लियाँ त्यसघरी
हेन्याँ नाम प्रभुको हुन्याछ यसमा * भन्न्या विचारले गरी ८०

फेरी भन्नु भयो प्रसन्न मुखले ॐ श्यामासि दी तिन्कन
 तिप्रो मन्सुव पूर्ण निश्चय पनि ॐ गन्याछु मैले सुन
 भूको भार उताछु कृष्ण रूपले ॐ डार युगौमा जब
 स्वर्गारोहणका बखत् म मरूँला ॐ हातदेखि तिम्रै तब ६३
 हन्छित वर् प्रभुशाय पाइकन यो ॐ अत्यन्त खूशी भया
 रामको होस् जय सर्वदा भनि उनी ॐ आफ्ना नगरमा गया

फेर ठाकुर गुहका अगाडि गइ यो ॐ हकुम् कृपाले गरया
 जाऊ लौ घर मै बसीरहु फगत ॐ मन्मात्रमैमा धरया ९४
 यो प्रारब्ध हुलो छ भोग नगरी ॐ टर्दै न कसतै गरी
 हन्याछौ तिमि मुक्तदेह पछि ता ॐ संसार सहज्मा तरी
 हकुम् यो गरि मुख्य भक्त गुहका ॐ सामने अगाडी सरी
 आलिङ्गन गरि भूषणादि दिनुभो ॐ राज्यै समेत त्यै धरी ९५
 तत्त्वै ज्ञान पनि बक्सनू तहिं भयो ॐ आनन्दसागर परी
 बीदा मै गुहजी गया घर महौ ॐ मन् रामचरणमा धरी
 यभूता रितसित सब् बिदा तहिं हुँदै ॐ सुभिन् विभीषण गया
 लक्ष्मण सेवक छन सदा हजुरमा ॐ राम राज्य गर्दा भया ९६
 आत्मा रूप सब कर्मका अधिपती ॐ निर्मल अकर्ता पनी
 कर्ता मैकन लोकलाइ उपदेश ॐ गर्नु उचित हो भनी
 गर्ना लायक अश्वमेधहरु जो ॐ ठूला ठूला यज्ञ हुन
 ती सब यज्ञ पनी गरया प्रभुजिले ॐ बाँकी रहन्या कउन ९७
 राजा राम भइ बक्सनू जब भयो ॐ पाराणी प्रजा खुश भया
 जो पथ्याअधि ताप् अनेक तरहका ॐ ती सब प्रजाका गया
 गर्दै नन् विधवा बिलाप् मुलुकमा ॐ लाग्दै न रोग व्याध पनी
 सब डाँकू दबिया परेन कहिं ताप् ॐ यो चीज हरायो भनी ९८

बूढा बाँचि मरेन बालस कहौं * यस्तो मुलुकमा भयो
 छोरा मै गरि पालिबबसनु हुँदा * ताप्सब जनैकोगयो
 गर्छन् राधवको भजन जनहरू * वर्षेन्द्र मेघ कालमा
 वरणाश्रमसब गर्दछन् दिन बित्यो * सबका सुखीचालमा १९
 अग्रुत वर्ष त राज् प्रभुको भयो

सकल ताप् दुनियाँहरूको गयो
 शिवजिले याति पार्वतिथ्यै कहा

सकल ताप् छुटि जान्छ सुनी रह्या १००
 श्रीरामको याति कथाकन जो कहन्छन्

सब थोकले ति परिपूर्णा भई रहन्छन्
 धन पुत्र राज्यहरु कर्मित हुँदैने केही

पाप् हर्नलाइ पनि मुख्य छ धर्म एही १
 जन्मन्छन् तर मर्दछन् पनि सबै * जस्का त छोराहरु
 त्यस्ता स्त्रीहरुले भन्या यदि सुन्या * बाँच्छन् ति छोरा अरु
 बन्द्यास्त्रीपनि पाउँछन् सुत असल * गर्छन् कृपा राम धनी
 आधि व्याधि अनेक दुःख भय ताप् * पर्दैने कैल्हे पनी २
 श्री रामको याति कथा जतिले त सुन्छन्

सब देवता ति सँग सुन्नसित खूशि हुन्छन्
 जो बिदन् हुन् ति पनि नष्ट भएर जान्छन्

सम्पूर्णा जन् पनि तिनैकन आइ मान्छन् ३
 आधि व्याधि पनी छुटी उस उपर * धनधान्य सन्तान्पनी
 बढ्छन् इष्ट कुटुम्ब मित्रहरुका * मान्यैति हुन्छन् भनी
 यस्ताको मबखान् कहाँ त कगरुं * जो मन् प्रभूमा धरी
 गर्छन् राम भजन त मुक्त पनि मै * जान्छन् तिरसंगारतरी ४

शम्भूले सब वेद मन्थन गर्या * श्रीरामको नाम् सरी
 अर्को तत्व मिल्यान केहि र लिया * साहै पियारो गरी
 सोही तत्व त पार्वती कन दिया * अष्टयात्म रूपले गरी
 जसले प्रेम गरी सुन्द यो सहज त्यो * उन्नद्ध संसार तरी ५

इति सुब्बा होमनाथात्मज पं० केदारनाथ र पं० रामजी उपाध्यायकृत छेपक समेतको नेपाली
 कवि भानुभक्ताचार्यकृत रामायण युद्धकाण्ड समाप्त ।

नेपाली साहित्यगगनमा सूर्य सैं प्रसिद्ध सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका ग्रन्थरत्न

अष्टारहर्ष महाभारत चमड़ा ढकनीको दाम २५।

श्री कृष्णचरित्र चमड़ा ढकनीको दाम १०।

आठै काण्ड रामायण चमड़ा ढकनीको दाम १०।

ठूलो श्रीमद् देवीभागवत चमड़ा ढकनीको दाम ९।

सचित्र नेपाल दिग्दर्शन इतिहास १ के दाम ८।

यो समग्र पुस्तकको सेट एकै पटक रु० १०) पेशगी पठाइ मगाए खर्च पनि माफ हुन्छ ।

पुस्तक पाइने ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

हितैषी कम्पनी

बाराणसी १ (बनारस सिटी ।)

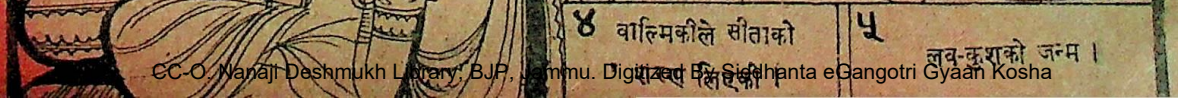
१ श्रीरामको राज्य
शासन ।

३ रामको आज्ञाले
लक्ष्मणले
सीतालाई
वनमा
लागेको ।

२ घोषीको वचन द्वारा रामको
पश्चात्ताप ।

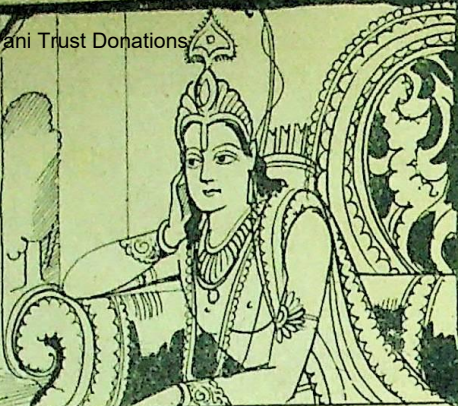
४ वाल्मीकीले सीताको

५

लव-कुशको जन्म ।

उत्तर
का.२

२ श्रीरामल लव-कुशको रामायण सुनेको ।

१ लव-कुशले रामायण पढेको ।

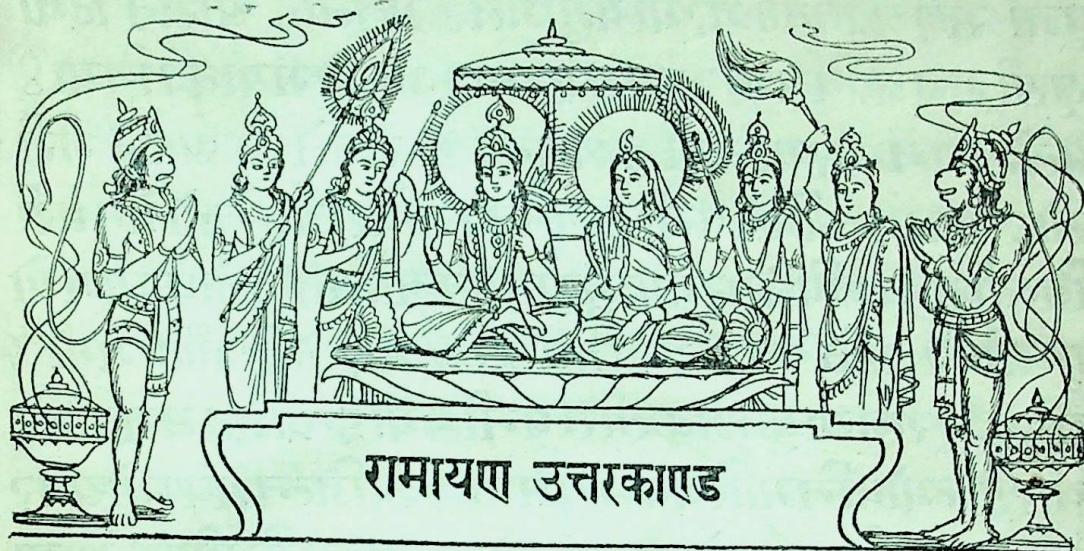
३ रामचन्द्रले अश्वमेधको घोडा छोडेको ।

४ रामचन्द्रको अश्वमेधको घोडालाई लवकुशले समातेको ।

मुन्वा होमनाथात्मज केदारनाथजी र पं० रामजी उपाध्यायकृत क्षेपक समेतको

❀ महाकवि पं० भानुभक्ताचार्यकृत ❀

पुलस्त्यका नाती कुबेर रावणादि सबै भाई भाई को उत्पत्ती वर्णन

शम्भूका मुखदेखि राज्य अभिषेक् ❀ रामको सुनिथीन् जस
 सोधिन् पार्वतिले सदाशिवजिथ्यै ❀ लीला पछीका तसै
 पृथ्वीमा कति वर्ष राज हुनगयो ❀ लीला तहाँ कुन् भया
 करता रितरितराज्य छोडि रघुनाथ ❀ बैकुण्ठ धाममा गया १
 शम्भो ! श्रीरघुनाथका त जति छन् ❀ लीला कृपाले गरी
 आज्ञा आज हवस्म सुन्दु भगवन् ! ❀ बिन्ती छ पाऊ परी
 यो बिन्ती जब शम्भुका चरणमा ❀ श्री पार्वतिले गारिन्
 सब् लीला प्रभुको कह्या शिवजिले ❀ खुब् हर्षमा ती पारिन् २
 रावण मारि उतारि भार भूमिको ❀ राज्यै ति गर्छन् भनी
 जानी एकदिन ता गया ऋषि अनेक ❀ भेटौं सीताराम भनी
 दुर्वाशा भृगु अङ्गिरा इ पनि छन् ❀ कश्यप र बामदेव भया
 विश्वामित्र आसित्तर कण्डिव सहितै ❀ समर्पि अत्री गया ३

सब् शिष्यै सहितै अगारि तजि गया ❀ द्वारमा पुण्याथ्या जसै
 हाजिर जल्द पठाइ मर्जि भइ ती ❀ पौंच्या हजुरमा तसै
 पूजा सब् ऋषिको गर्या प्रभुजिले ❀ सब् लाइ आसन् दिया
 सूशी सब् ऋषिगरा भया हजुरमा ❀ जो जो गयाका थिया ४
 पैलहे प्रश्न गर्या तहाँ कुशलको ❀ रामले र आदर् गरी
 सोध्या सब् ऋषिले पनी कुशलको ❀ विरतार् बडो प्रेम धरी
 बिन्ती सब् ऋषिले गर्या हजुरमा ❀ रुनामित ठुलो काम भयो
 पृथ्वीको अति भार इन्द्रजित हो ❀ भार तेहि जाँदा गयो ५
 वीर हुन् रावरा कुम्भकर्ण त पनी ❀ यो इन्द्रजित् भन् जबर
 वीर हो त्यो पनि मारि वसन् भयो ❀ को जित् न सक्थ्यो अब्
 लङ्कामा इनि दुष्टको मरसा भो ❀ साँचा निभीषण् थिया
 पाया राज्य कनक् भई र खुशिले ❀ चाकर सदाका भया ६
 जो दक्षिणा अभयको अधि हो दियाको

सो पूर्ण गर्न कन दुष्ट हरी लियाको
 देख्यौ कृतार्थ हुनु भो रघुनाथ ! ऐलहे

मर्था ति राक्षसहरु अरु देखि कैलहे ७
 यो बिन्ती ऋषिको सुन्या प्रभुजिले ❀ आश्चर्य मान्या पनी
 क्याले रावरा देखि भन् अति ठुलो ❀ भो इन्द्रजित् बार् भनी
 सोध्या सब् ऋषिका अगाडि र तहाँ ❀ साम्ने अगस्ती थिया
 यसतो त्यो बिरहो भनी सब कुरो ❀ विरतार् बताई दिया ८
 ब्रह्माका सुत हुन् पुलस्त्य तपका ❀ खातिर सुमेरु गया
 राजर्षी तृणाबिन्दुका नागिचमा ❀ आश्रम ति गर्दा भया
 तप् गर्था ताहि देवपुत्रीहरु सब् ❀ आएर खुब् गान् गरी
 नाच्यो हार यकुरा अनेक तरहका ❀ गर्दै नजरमा परी ९

तप्को विद्वन् हुन्या पुलस्त्य ऋषिले ॥ ब्रूमया वडाधीरथिया
 जुन् स्त्री देरुहु म गर्भिराणी उहिह वस् ॥ मन्न्या शराप् पो दिया
 भाग्या सन् तृसाविन्दु पुत्री त सुनी ॥ साम्नेना गिच्मा गडन्
 देरुया ताहिं पुलस्त्यले र ति तहाँ ॥ मद्गर्भिराणी भै गडन् १०
 काँपिन् सुब् डरले पितासित गडन् ॥ जान्या पिताले पनि
 छोरी गर्भिराणी भैद्य आज ऋषिका ॥ साँचो वचनले मनी
 जानी छोरी पुलस्त्यजीकन दिया ॥ जल्दी नागिच्मा गर्ड
 ती कन्या ति पुलस्त्यले पनि लिया ॥ अत्यन्त सुशी भर्ड ११
 तिन्का पुत्र त विश्रवा हुन गया ॥ सुब् ब्रह्म जान्या मनी
 भारद्वाज ऋषिले त तिन्कन दिया ॥ छोरी बडो गुर्मा सुनी
 तिन्का पुत्र कुवेर मया गुर्मानिधी ॥ तिन्ले तपरया गरी
 ब्रह्मालाड रिभाउँदा ति धनका ॥ मालिक् मया ते सुधरी १२

एक् आँखा, तिन पाउ, बाहुपनि आठ ॥ इन्का शरीरमा थियो
 तस्मात् देह विकार भए ॥ इनको ॥ नाउँ कुवेर रह्यो
 फेरी ई अलकापुरी नगरिका ॥ लोक्ष्माल थिया विश्रुत
 यक्षगण हरूका अधीश्वर भई ॥ उत्तर दिशा-मा स्थित १३

मालिक् दौलथको गराड ति गरुन् ॥ यस्मासयल् सुप् मनी
 ब्रह्माले ताहिं फेरि पुष्पक विमान् ॥ तिन्लाड दीया पनी
 तेसैमाथि चढी पितासित गर्ड ॥ तप्को सबै फल् कह्या
 सन् पायाँ तरवार त पाडन कता ॥ जाऊँ म भन्दा मया १४
 सून्या विन्ती कुवेरको र सुशी मै ॥ ती विश्रवाले पनी
 लङ्का खालि थियो र ताहिं दिनुभो ॥ लौ राज्य गरजा मनी
 लङ्कामा अधि राज्य राक्षसहरु ॥ गथ्या बडा बीर थिया
 तिन्कै खातिर विश्वकर्म खुशि मै ॥ लङ्का बनाई दिया १५

आज्काल् राक्षसनिष्ठा लोकां तलदा * भांगर पातालमा
 लुवना स्वातिर गै गया २ शहरै * खाली द्र यस् कालमा
 आज्ञा एति दिया कुबेर कन तहाँ * ती विश्रवाले जसै
 लहामा ति कुबेर गई कन बरया * राजगर्न लाग्या तसै १६
 एकदिन कै कसि द्यौरि ली कन ठुलो * राक्षस् सुमाली पनी
 दुल्लयो यस् पृथिवि निषे सब धुमी * हेरू तमाशा मनी
 पाताल बाट सयल गरू भनि तहाँ * आएर दुल्दा महौ
 पुष्पक् माथि चढेर सुवसित सयल * गथ्या कुबेरजी तहाँ १७
 लाग्यो दृष्टि सुमालिको २ मनले * मान्यो बडा हुन मनी
 यस्तो वीर कुलमा कसो गारि हुन * यस्तो चितायो पनी
 लाग्यो कै कसी लाड भन त्यसले * पुत्री ! बहुत काल भयो
 कोड वर पानि पाउँदीन गरू वया * यौवन ततिम्रो गयो १८
 तर मात आजत विश्रवा ऋषि जिथ्यै * जाऊ २ साम्ने गई
 हात जोरी ऋतुदान माँग ति मिले * दासी चरणाको भई
 जमले पुत्र हुन अन्वश्य उनका * पुत्रै हुन वीर मनी
 द्यौरि लाड त विश्रवासित तहाँ * त्यसले पठायो पनी १९
 जल्दी कै कसी विश्रवासित गई * साम्ने खडा मै रहिन
 पृथ्वी तर्फ नजर दिई चरणाले * लेखती जमिन्मा भई न
 चेष्टा कै कसिको नजर गरी तहाँ * ती विश्रवाले पानि
 कन्या कसकि तँ होस्वता किन यहाँ * आइ भयगाडी मनी २०
 सो दया कै कसिलाड लाज हुन गई * ती धेर सकसमा परि न
 दयानैले सब जानि बसनु हवस् * यस्तो त विन्ती गारि न
 सून्या विन्ती र भट्ट बिचार पानि गरया * मालुम भयो सब जसै
 द्यौरा पाउन आइ वस् भनि तहाँ * बोल्या ऋषिले तसै २१

बेला दारुणा पारि आज ऋतुदान् * मागिस् म दिन्हू पनी
 दोटा पुत्र हुनन् भयङ्कर स्वरूप * बेला सरीका मनी
 यस्ताबात् गारिदान् दियार ऋतुको * ती बात् जसैता सुनिन्
 कुन रितले अब पुत्र पाउँ नदिया * यस्तो मनै मागुनिन् २२
 विन्ती कैकसिले गरिन् उहि बसत * स्वामित् पती भै पनि
 त्यस्ता पुत्र दुँदा त बुझ्छ कसरी * यो मन् कठिन् भो मनि
 सून्या विन्तिरखुब्दया पनि उठयो * ती विश्रवाको पनी
 तेश्रो पुत्र हुन्याछ रामचरणाको * दासबुद्धिमान् खुब् मनी २३

यस्ता रीत्सित कैकसी तरफमा * तीन पुत्र तिन्काथिया
 जेठो रावण् कुम्भकर्ण पछि फेर् * विभीषणैजी भया
 राखा नामकि पत्निमा पनि तहाँ * श्री विश्रवाजी कन
 त्यस्तै शूर्पखा त्रिदूषण स्वर * सन्तान् भमा फेर् तिन २४
 हेमा नामकि अप्सरा र सयकी * मन्दोदरी पुत्रिको
 रावण्का सँगमा विवाह हुनगो * कन्या र वर् योग्यको
 पौत्री दानवराज् वलीजिकि वृष * ज्वाला थिइन् तिनसँग
 कभैकर्णजिको विवाह हुनगो * शास्त्रै विधानले पुनः २५
 गन्धर्व पति सैलुवै कि दुहिता * थिन कोहि सर्मा मनी
 तिन्कै साथ भयो विभीषणजिको * फेरी विवाहै पनि
 यस्या रीत्सित भाइ हेरू सवको * सम्बन्ध ठूला सँग
 जोडी फेर् तपले अजेय हुनगो * संसारमा रावण २६

भरतजीसमेत रामको पुनः लङ्का यात्रा

एक् दिन् रामकन संभना हुन गयो * राजा विभीषणजिको
 शोचन् भो प्रभुले विभीषण तहाँ * सारा प्रजावर्गको
 कस्ता रीत्सित गर्दछन् ति प्रतिदिन् * शासन् र पालन् पनि
 नाशको कारण देवविरोधि व्यवहार * हो भूपतिको अनि २७

लंकाको दिइ राज्य तिन्कन यहाँ * पैले म आयाँ अब
अैले गैकन हेर्दछु नृपतिको * राजमा छ क्या हालत
राज्यैको मदले ति भूपति कहिं * गर्वन् कि पापै भनि
शोचतैथ्या प्रभुजि उसे वखतमा * आए भरतजी पनि २८
देखी रामकन शोचमा भरतले * प्रश्नै गन्याथ्या जसै
तेस्को कारण भन्नुभो प्रभुजिले * सङ्गमा भरतका तसै
हे बाबू ! तिमी लक्ष्मणै सरहहौत * अत्यन्त मेरो प्रिय
तस्मात् सबतिमिझाइ भन्छुसुनिल्यौ * मन्को कुरा यो अब २९
मेरो यै मनमा छ एकपटक फेर * लंका माहाँ गैकन
राजपाठ् कुन् रितकोछ हेरूँ अहिले * भेटी विभीषण् सँग
फेरी तिन्कन क्यै गरेर उपदेश् * फर्कन्छु चाँडै यहाँ
यस्ता बात सुनि रामको खुशि भई * भन्छन् भरतजी तहाँ ३०
हे नाथ् ! सत्यछ जुन् कुरा हजुरले * मर्जी भयो हो यहाँ
जानैपर्छ, सवारि होस्, हजुरका * जान्छु म फेर साथमा
इच्छा त्यस् रितको बुझी भरतको * श्रीराम् खुशी भैकन
राज्कोसव् अभिभार सुम्पनुभयो फेर * भाइ लक्ष्मण् कन ३१
लंका तर्फ सवारिभो दुइजना * पुष्पक् विमान्मा चढी
बाटोमा दुइ पुत्र श्री भरतका * राजधानि माहाँ पुगी
तिन्का कार्य सबै निरीक्षण गरी * तहाँ बसी क्यै क्षण
फेरी लक्ष्मणका सुपुत्रहरूका * राजमा बसी दुइ दिन ३२
भारद्वाज र अत्रिका कुटिमहाँ * पाल्नुभयो त्यस्पछी
फेरी बढ्नु भयो अगाडि प्रभुजि * पुष्पक् विमान्मा बसी
सीताको हरणै जटायु मरणै * औबालिवध्का स्थल
फेरी मृत्यु कवन्धको पनि भयो * जुन् स्थानमा त्योसब ३३

भाई लाइ विभिन्न स्थानहरू सव् ॐ देखाउनु भो तहाँ
आफूमा घटना भयो जुन अघी ॐ त्यो दण्डकारण्यमा
किष्किन्धा विच पुग्नुभो अनिपछी ॐ श्रीराम भरतका सँग
ओल्ही पुष्पकवाट भेट्नु पनि भो ॐ तत्काल सुग्रीव् सँग ३४
सुग्रीव्लाइ समेत लिएर सँगमा ॐ फेरी विमानमा चढी
लंकामा पनि पुग्नुभो सबजना ॐ आकाशवाटो गरी
दूत द्वारा सुनि यो खबर खुशिभइ ॐ राजा विभीषण् पनि
स्वागत गर्न भनेर आउनु भयो ॐ अत्यन्त नम्रित् वनी ३५
उत्सव् खूब भयो सबै नगरमा ॐ बाजा बज्या हर्षका
सारा सैन्य र मन्त्रिगणहरू समेत ॐ आया नजीक् रामका
श्रीराम लाइ प्रणाम गरी नृपेतिले ॐ भन्नू भयो यो कुरा
मेरो जन्म सफल भयो हजुरको ॐ पाएर दर्शन पुरा ३६
यस्ता बात भनी विभीषणजिले ॐ रामलाइ एक उत्तम
सिंहासन विच राखि शास्त्र विधिले ॐ गर्नु भयो पूजन
रामको दर्शन गर्न उत्सुक थिया ॐ लंकाधिवासी सब
जानी यो प्रभुले सबैकन तहाँ ॐ दर्शन दिनुभो तव ३७
यस्ता रीतवसित चारदिन वितिगयो ॐ वस्ता तहाँ हर्षले
रामको दर्शन गर्न कैकसिजिले ॐ इच्छा गरिन् स्नेहले
इच्छा यो बुझि रामले पनि तहाँ ॐ राजा विभीषण् सँग
भन्नूभो जननीजि मान्छु म पनि ॐ तिम्री ति माताकन ३८
यस्ता बात भनी विभीषणजिका ॐ साथैमहा राम पनि
पाल्नु भो जननी ति कैकसि कहाँ ॐ भेट्गर्नलाई भनी
भेटी उक्कन नम्रभै प्रभुजिले ॐ साष्टांग पैले गरी
माता मान्छु हजूर लाई म समेत ॐ भन्नू भयो त्यस घर ३९

ठूलो पुण्य न भै मनुष्यकन फेरूँ भक्तै विभीषणजिकी
 माताको शुभ दर्श नै पनि कहाँ भिल्ल्यो सदा सात्वकी
 पाई दर्शन आज यो हजुरको अत्यन्त हर्षित म छू
 कौशल्या जननी र कैकसि हजुर एकै समान् मान्दछू ४०
 यस्ता बात सुनेर कैकसी तहाँ खूब हर्षगद्गद् भइन्
 आशिर्वाद अनेक रामकन तहाँ फेरूँ मातृभावले दिइन्
 त्यस्का क्यै पछि फेरि ताहिं सरमा पत्नी विभीषणजिकी
 आईराम प्रभुको अनेक स्तुति गरिन् तल्लीई उनैमा भर्छू ४१
 आफ्ना भाइ भरतजिले परिचयै सोध्यार तिन्को अनी
 रामले भन्नु भयो विभीषणजिको हुनपत्ति सरमा भनी
 तत् पश्चात् दुइदिन् अरू पनि तहाँ आनन्दले बस्नुभो
 फेरी सबकन सान्त्वना दिनु भई श्रीराम फिर्नु भयो ४२
 फिर्दा सोहि बखत् विभीषण कनै डाकेर रामले तहाँ
 शिच्चा औ उपदेश् अनेक दिनु भयो राखी प्रजा साथमा
 हे निष्पाप ! दयालु ! देवहरूको गर्नु सदा काम प्रिय
 तिन्को क्यै अपराध् न गर्नु र हुनु धर्मै महाँ खूब स्थिर ४३
 लंका राज्यमहाँ मनुष्य हरूको कैल्यै न होस् बध् भनी
 उर्दी आज गराइदेउ तिमीले सारा प्रजामा पनि
 शिच्चा यो सुनि श्री विभीषणजिले आज्ञा शिरोपर् गन्या
 तत्पश्चात् प्रभुजि सबै संगमहा आफ्ना विमान्मा चढ्या ४४
 यौटा विन्ति गरे विभीषणजिले सोही बखत्मा तहाँ
 जैले सम्म हुन्याछ पुल् हजुरको यो राज्य लंकामहाँ
 भारतवाट मनुष्य आइ प्रति दिन् गर्लान् भिजो खूब्यहाँ
 बन्दोवस्त गराइ बसनुहवस यस निम्ति बेलै महाँ ४५

यस्तो विन्ति सुनी विभीषणजिको ॐ श्रीराम प्रभूले तहाँ
 त्यो सेतूकन तोड़ी वक्सनु भयो ॐ पैले त माफ महाँ
 टुक्रा त्यस्कन फेरि तीन् तिन् ॐ गरी चूँँ गराईकन
 लंका-भारत-मार्ग वन्द हुनगो ॐ श्रीराम द्वारा पुनः ४६

रावणादिको तप वरदान प्राप्ति

मन्धन ती फेर्यगर तीहृदयविचमहाँ आत्मरूपले रह्याका
 निर्मल सर्वज्ञ पूरौ प्रभु पनि नरको रूप ऐल्हे भयाका
 साधनू भो आज लीला गरिकन त सबै रावणादीहरूको
 बिरतारचिन्तामगर्ह्यरूपनी भगवान् तेजहरयाकोयरुको॥
 एकदिन पुष्पकमा चढीकन कुबेर ॐ आया पिताथ्यै जसै
 देखिन् कैकसिले र पुत्रसित गै ॐ वयै भन्न लागिन् तरौ
 देख्यौ पुत्र ! कुबेरलाइ तिमिले ॐ सब द्रव्यकाछन् धनी
 गर्छन् पुष्पकमा सयल सुशि हुँदै ॐ तेजस्वि देख्नैपनी ४८
 जरतो यत्न गरेर हुन्छ तिमिले ॐ सो यत्न ऐल्हे गरी
 सबकामालिकभैसयलगर्यनेक् ॐ यस्तै इनैले सरी
 रावणालेइ बचन् सुनी जननीको ॐ साम्ने प्रतिज्ञा गर्यो
 हे मातर ! म बडो भएर रहँला ॐ वयाआजचिन्तापर्यो ४९
 यस्तो जात ताहिं कैकसीसित गरी ॐ तप् गर्न रावण गयो
 गोकर्णेश्वरमा गई दृढ भई ॐ तप् गर्न लाग्दोभयो
 रावणकासँगकुम्भकर्णविभीषण ॐ भाई दुवै ती गया
 ईश्वरलाइ गरू प्रसन्न भनी सुन्न ॐ तिनलेपनीमनूदिया ५०
 तप् गर्दा हुँदि कुम्भकर्णबिरको ॐ ताहाँ अयुत् वर्ष गो
 टेकी एक चरण विभीषणजिको ॐ पाँचै हजार मात्र भो
 रावणको तबखान् कहाँतकगरौं ॐ ठूलो तपरया गर्यो
 सुन्नैकायभएररोज्प्रभुजिको ॐ ६५०मात्रहुतमन्धर्यो ५१

दशहज्जार जब दिव्य वर्ष बितिगो * एकशिर तसै होमगरी
 यरतैरितरितनौ तशिरपनि हुम्यो * भकी प्रभूमा धरी
 नौशिर होमगरी शिरदशैपनी तहाँ * दीनै तयार भो जसै
 ब्रह्मा आइ हटाइ बर दिन तयार * हनू भयो पो तसै ५२
 हे रावण ! बर माँग दिन्हु अहिले * इच्छा बमोजिम भनि
 ब्रह्माबाट दया भयो र खुशि मै * माग्यो तहाँ बरपनि
 हे नाथ ! बरत अमर म पाउँ नमरू * वनै बीर देखी कसै
 मानिसको तडै म मान्दिन रती * मेरा सँधै छन बशै ५३
 ब्रह्माले पानि लौ भनेर वरदान * माग्या बमोजिम दिया
 काट्याकापानिशिर तयार गरी दिया * जरता अगाडी थिया
 ब्रह्माजी ताहिं बीर बिभीषणाजिका * साम्नेनजिक् माग्या
 इच्छा के मनमा छ माग उहि बर * दिन्हु म भन्दा भया ५४
 माग्या बर खुशि मै बिभीषणाजिले * हे नाथ ! निरन्तर भाति
 धर्मै तर्फ रहोस् अधर्म तिर ता * कैल्हे नलागोस् रति
 ब्रह्माले अधिकै दया गरि दिया * होला तँलाई भनि
 माग्यानन् त पनी तहाँ गरि दिया * कल्पान्त आयूपानि ५५
 फेर कुम्भकर्ण बिरका अधि जाल्द आई
 आज्ञा भयो अब त दिन्हु म बर तँलाई
 क्या माग्दछस् भनि दया हुनगो जसै ता
 जिह्वा बिषे गइ ति वारिा बसिन् तसै ता ५६
 बाराणिले जब मोह सुप्सित भयो * धतको बिधतको पानि
 थाहा केहि भएन तेसुकन तहाँ * यरतो म मागूँ भनि
 माग्यो मूढ भएर एहि वरदान * निद्रा छ मैन्हा परोस्
 एकदिन मात्र मलाइ खानपिनको * खातीर निद्रा छोडो ५७

यरतो वाक्य सुनेर तोहि बरदान * दीया प्रभुले जरै
सुन्या त्यो बरदान र देवगराले * सूशी भया सब तरै
जिह्वा देखि सरस्वती जब गइन् * सेदुते सब सतमा पर्यो
इच्छा ईश्वरकै रहेछ बलवान् * मन्या विचार्यो गर्यो ५८

रावणको लङ्का समेत त्रैलोक्य विजय

बाबू कैकरिको सुमालि सुशिमै * पायो र यो सब सब
आयो जल्दि तहाँ प्रहरतहरु धेर * सइमा थिया नीरज बर
रावणका सँग गै मन्यो सुशि हुँदै * हे पुत्र! सुनू काम गर्यो
निष्णूको अधि डर थियो अब गयो * सन्तापति मिले हर्यो ५९
लङ्कामा अधि राज्य राक्षसहरु * गथ्या बडा सुशु थिया
निष्णूले गड छिन्नि भिन्न गरि सब * राक्षस् धपाई दिया
बयारौं जोर न पुगेर भागि कन सब * पातालगयाका थियौं
तिम्रो आज सहाय पाइ कन पो * आई बतार्दै दियौं ६०
आज्काल राज्य कुबेरको छिति मिले * मागी बलात्कार गरी
जुन पाइले गरि हुन्छ लेउ अहिले * रथान छैन लङ्का सरी
राजाको त हुँदैन बन्धुसितको * बन्धुत्व धर्म पनी
यो सन्देह नमान कति कसरी * लङ्का मलीऊ भनी ६१
यरतो निन्ति सुमालिको सुनि मन्यो * लङ्का कसोरी हरू
दाज्यू हुन पित्रितुल्य छन् तहिं बसुन् * अन्तै बरूला बरू
यरतो रावणको वचन सुनि तहाँ * साम्ने प्रहरतै सरयो
रावणको माति फेरि फराउन बहुत् * सिप्लाइ निन्ती गरयो ६२
हे नाथ! कश्यप पुत्र हुन इजित छन् * द्यौता र राक्षसहरु
लइयाती पानि भनू मन्यात अरुको * निन्ती कहाँ तक गरू
तर मात आज कुबेर छन् त पानि सो * लङ्का लिन्या हो भनी
हात जोरी निन्ति गरयो र सुनित्यो * निन्ती त मान्यो पनी ६३

ब्रह्माको सब देव दैत्यहरुको * जो श्री थियो सब हरी
लाग्यो रावणा नाश गराउन अनैके * रङ्का उपद्रव गरी
पाया थाह कुबेरले र किन यो * गर्दस् उपद्रव नगर
भन्ना खातिर दूत पठाउनु भयो * बोलाक् चतुरोजवर ७०
दूत गौबन्ति गार्योर भन् विस्वामित्र * उठ्यो तुल्यारी गरी
जल्द गै तिकुबेरको जिति लग्यो * पुष्पक विमानै हरी
कुबेरलाइ जीति यमै पनि जित्यो * जीत्यो वरुसौ पनि
पौंच्यो स्वर्ग विषे पनी खुशि हुँदै * फेर इन्द्र जित्नु भनि ७१
एक ठक्कर लाई इन्द्रले सहजनै * पक्रेर पाता करया
हुर्मत रावणाको गयो खुशि भई * सम्पूर्ण देव गरा बरया
यो थाहा भइ मेघनाद रिसले * आयो अगाडी सरी
जीत्यो इन्द्र जिलाइ तेसू बखतमा * भारी लडाई गरी ७२
रावणलाइ फुकाइ इन्द्रकन ली * फर्केर लड्का गयो
जीत्यो इन्द्र र इन्द्रजित् भनि ठुलो * नाम ताहि देखी भयो
ब्रह्मालाइ खबर भयो र उ बखत * लड्कापुरीमा गई
इन्द्रलाइ फुकाइ बक्सनु भयो * तेसूलाइ बर्दान दिई ७३

रावण लाई मानीस र वादरका हात मर्ने श्राप तथा तीन पराजय

ब्रह्मा इन्द्रजिलाइ स्वर्ग लागि फेर * जानू भयो धाममा
लाग्यो रावण फेर जगत जितुं भनी * संग्रामका काममा
कैलाश पर्वत यो ठुलो छ गरहुँ * होला कहाँ तक् भनी
कैलाश हात महाँ लिएर सहजै * एकदिन ततौ ल्यो पनी ७४
नन्दीश्वरकन रीसू उठ्यो र रिसले * दीया शरापै पनी
मानि भवान र शत्रु मैकन सहज * मारुन तँलाई भनी
ताहाँ देखि त कार्तवीर्यसित गो * संग्राम खातिर जसै
पुण्योतिन सित जोर कहाँ सहजमा * पाता करया पो तसै ७५

मेरो नाति भनी पुलस्त्य ऋषिले * आर बिन्ती गरी
बन्धन् देखि फुकाडनवसनु हुँदा * लाजमै फिरयो ते स धरी

प्रह्लाद् पौत्र वली भनी अधि भया त्रैलोक्य जीती लिया
वामन् रूप गरि विष्णुले छल गरी पाताल् पठाई दिया ७६
तिन्का साथ रण गर्न गार शिशुले बाँधी तबेला महौ
राख्याथ्या अनि श्री पुलस्त्य ऋषि नै जाई छुटाया तहाँ

फेरी रावरा बालि जित्हु भनि गो * साथमा अनेक नारी गया
बालीले पनि पक्रि ते स कन तहाँ * सुब्का सिच्यामा भया ७७
कासीच्यापि समुद्र चार घुमि फेर * छाडी दियाथ्या जसै
मैत्री गर्हु भनी मित्यारि गरि सुब् * लाजमानि फवयो तसै
ई बाहेक् अरु नारी सनै बश गरयो * तिन लोक बिषे छन जति
कस्ता बिर्हरु मारि बसनु भयो * बिन्ती गरुं यो काति ७८
नारायण हुनु हुन्छ बिष्णु भगवान् * सब् यो चराचर पनी
जो देखिन्छ कहिन्छ शास्त्रहरुले * नारायण हो भनी
रुनामिका अधि नाभिमा कमल भो * ब्रह्माजी ताहीं भया
बारीले सड अग्नि ती हजुरका * ब्रह्माजी ताहीं गया ७९
बाहु देखि त लोकपाल हुन गया * इ इन्द्र सूर्य पनी
आँखा देखि भया दिशाहरु यहाँ * कान् देखि शब्दै अनी
सब्को प्राण तयार भयो हजुरका * प्राण देखि मुरुगै भई
नासा देखि त वैद्य अश्विनि कुमार * वेदाङ्गमा पार गर्ई ८०
जंघा जानु उरु जघन याति शरीर * देखी भुवर लोकहरु
कोखा देखि इ चार समुद्र त भया * वरान् कहाँतक् गरुं
निरवया स्तन दुइ देखि इन्द्र वरुण * जो दग् दिशाका पाति
रैतै देखि त बालासिल्यहरु सब् * निरवया तपरनी याति ८१

धर्माधर्म विवेकका ति यमराज् * फेर लिङ्ग देखि भया
मृत्यु ता गुददेखि रुद्र त हजुर * का क्रोधदेखी भया
हाइदेखी जीत पर्वतादिहरु छन् * केरुदेखि सन्मेषमनि
जोछन् यौषधि रोमदेखि त भया * नडदेखि सन्बर-बरपानि ८२
विश्वात्मा हुनुहुन्छ नाथ! पुरुषरूप * माया त शक्ती लिन्या
सूशी भैकन देवताकन सदा * अमृत पिलाई दिन्या
रुनामितकै छ त भृष्टिसन् जीतियो * संसार चराचर भरी
बाँच्याको पनि देखिन्छ भगवान्! * आधार हजुरको गरी ८३
जस्तै दूध विषे रहन्छ भरिपूर * धीऊ उही रीत गरी
सन् चीजमा हजुरै पसी रहनु भो * सर्वान्तरात्मा हरि
हुन्छन् सूर्य प्रकाशमान् हजुरका * तेजले हजुर सन् धनी
रुनामितलाइत नाथ! प्रकाशगारिने * छैनन् अरु वनैपनि ८४
ज्ञानी जनहरु देख्छन् सकलरूप * अज्ञानी अन्धा सरी
देख्छैनन् प्रभुलाइ मूढ हुन गै * घुम्छन् विपत्तमा परी
योगी भैकन नेद शीर्षरुले * खोज्छन् त देख्छन् पनि
यस्ता रितसित पो चराचर विषे * श्रीराम रह्याछन् मनी ८५

बक्नात् गरयाँ प्रभु ! हजुरसित रीस् नमानी

रत्ना हवस् प्रभु अनुग्रह पात्र जानी

चीन्हाँ त अद्वितिय नित्य हजुरलाई

भज्छु निरन्तर टहल् गरि हर्ष पाई ८६

वाली सुग्रीव जन्मकथा र किष्किन्धा पुरीको रजाँ पाउनु

यो नात् अगारित ऋषिको सुनि राम फेरी

भन्छन् तहाँ ति ऋषिका मुखतर्फ हेरी

वाली र सुग्रीव इ बानर ठूड भाई

पैदा भन्या कसीर भन्नुहवस् मलाई ८७

वाली सुथिव सूर्य इन्द्र सुत हुन्*मन्या सुन्याको त हू
 कसूता रितरित जन्म मो इटुइको*विरतार समेतस्योद्दहू
 विरतारसुनमपाउँसबभनिहुकुम्*रामको भयाथ्यो जसै
 विरतारसुशिमई अगारितरूपिले*विन्तीगरचासन्नतसै८८
 ब्रह्मा चारशय कोशको गरि सभा*सूमेरु माथी थिया
 इश्वरलाइ रिभाउनाकन तहाँ*सुब् योगमा मन्दिया
 योगमा चित्त बढ्यो र भक्ति रसले*आँशू खसाया जसै
 आँशूको तीहिं वीर वानर बन्यो*आश्चर्य मान्या तसै८९
 ब्रह्माका इ बचन् सुन्यार सुशिमै*बोल्या बचनले पनी
 मेरो नित्य नजीकमा रहू यहाँ*कल्याण होला भनी
 ब्रह्माका इ बचन् सुनेर सुशिमै*वाही नजिकमै रह्यो
 फल् फुल् खाइ त तेही पर्वत निषे*त्यो नित्य दुल्होभयो९०
 लाग्योपानिपियारभूकूपनजिकमा*देख्यो र पौँच्यो तहाँ
 दायौंआपनु पनी नजर परिगयो*त्यो कूप हेर्दा महाँ
 अर्को वीर सरि मानि तेहि कुपमा*कूदी पसेथ्यो जसै
 अर्को कोड न देखि फेरि भटपट*उफेर निरवयो तसै९१
 निरवयो बाहिर कूपदेखितअसल्*स्त्रीकोरवररूपकोभनी
 लीयो खेट मनमा कसोरि म भयाँ*स्त्रीकोरवररूपकोभनी
 देख्या इन्द्रजिले र तेहि बिचमा*तिनूमा बहुतमन्भयो
 पक्र्या इन्द्रजिले र वीर्य त गिरि*सबबालदेशमागयो९२
 तेही वीर्य त एक कुमार हुनगयो*बालमागिर्याकोपनी
 बालदेखी त भयो भनीकन कहा*नाम्बालिवीरभोभनी
 माला काञ्चनिपुत्र जानि बढिया*एक इन्द्रजीले दिया
 बानूको करुणा बुझेर सुशिमै*त्योबालिवीरलेलिया९४

तेसू बिचमाताहसूर्य आडतनजर* दीया उसै स्त्री महौ
 सूर्यैको पनिबीर्य पात हुनगयो* ग्रीवानिषे पो तहौ
 तेहीबीजपनिवेसकुमारजबभयो* ग्रीवा निषे एक जसै
 ग्रीवादेसि भयो भनेर तिनको *सुग्रीव नाममो तसै १४
 सूर्यैले पनि पुत्रलाइ बलवान् * साहाय दिन्हू मनी
 बीरमद्येबलवान् थियारहनुमान्* ज्यूलाइ दीया पनी
 सुग्रीवकारसँगमारह्या तिहनुमान्* श्री सूर्य धाममा गया
 बाली सुग्रीव दुइ पुत्र यसरी *ती बानरीका भया १५
 बाली सुग्रीव दुइ पुत्र सँगमा *ती सुत्न खातिर गड्ढ
 प्रातःकाल निषे त फेरि अधि मै*ती स्त्री पुरुष नै भड्ढ
 स्त्री रूप मैकनबालि सुग्रीव दुवै* जन्माइ पुरुष भया
 ब्रह्मालाइ गरु प्रणाम भनि दुवै* छोरा सँगै ली गया १६
 ब्रह्मालाइ खबर भयो र सुशि मन् * तिनको गराया पनी
 किष्किन्धापुरिदीन मन्सुव भयो * आश्रित्यनाथहो मनी
 थियो एक ताहि बेस दूत बलवान्* हाजिर र मजी पनी
 ब्रह्माको हुन गो लगेर गरिदे * यसलाइ राज्यै मनी १७
 किष्किन्धापुरिमा लगीतिलक दे* सुब्राज्यशोखमापरोस्
 सातद्वीपमा जातिबानरादिहरुछन्* तिनमा हुकुमयोगरोस्
 श्री नारायण मार हर्न भूमिका * रामचन्द्र हुनन् जसै
 तीनैलाइ सहाय दीनकन ता * तत्परहवस्यो तसै १८
 किष्किन्धापुरिमा लगीतिलक दे * मन्या हुकुमभोमनी
 तेसू ऋक्षाधिपलाइ साथ लिड गै * राजा बनाया पनी
 त्यै ऋक्षाधिपका ति पुत्र दुइ हुन् * बाली र सुग्रीवमनी
 सब विरतार गरी सवयाँ हजुरमा* मालू एथियोतापनी १९

किष्किन्धा ताहिदेखि बानरकि मै ❀ सुयविहसु धनु तहाँ
 सर्वेश्वर हुनुहुन्छ ता हजुरमा ❀ क्याधरे बताऊ यहाँ
 नित्यानन्दाचिदात्मनाथ ! हजुरले ❀ लीला स्वरूप यो धरी
 ब्रह्माजीकन सुशु गराऊनु भयो ❀ सम्पूर्णा भूमा रहरी १००
 वाली र सुशिव दुवैकन धर्म जानी

कीर्तन गरोस् त गुरा जन्म सबै बखानी
 सम्बन्ध केहि रघुनाथसित पर्न जाई

पाप् हुन्छ धर्म पनि बढ्द छ तेसलाई १

१। ता सीताजी लाइ राखण ले हन्या कारण

बरान् ता यति कर्मले हजुरको ❀ हुँदै नथ्यो ता पनी
 बरान् गर्छ जगत यहाँ किरघुनाथ ! ❀ सब ताप् हरोँला भनी
 अर्को आज कथा कहन्छु रघुनाथ ! ❀ सीताजीलाई पनी
 रावणले हरि ली गयो त यहि हो ❀ तेस्को इरादा भनी २
 रावणको र सनतकुमार ऋषिको ❀ एकदिन भयो भेटकहीं
 सोधयो रावणले परी चरामा ❀ क्याँबाट ऋषीथ्यै तहीं
 ब्रह्मन् ! को बलवान् छ देवहरुमा ❀ आधार कस्को गरी
 जित्छन् सब रिपुलाइ देवगणले ❀ साम्ने अगाडी सरी ३
 कस्को पूजन गर्दछन् द्विजहरु ❀ जो योगिहुनसो पनी
 कस्को ध्यान कन गर्दछन् सहजमा ❀ संसार तरौला भनी
 यस्को निश्चय कति पाडन यहाँ ❀ कस्तै विचारदा पनी
 ठूलो कुन छ बताइ बक्सनुहवस् ❀ एही छ ठूलो भनी ४
 सून्या प्रश्न सनतकुमार ऋषिले ❀ यस्ता प्रकारको जसै
 जान्या रावणको र आशय उसै ❀ माफिक् बताया तसै
 सून्यो रावण ! एक हरी सरि ठूलो ❀ मिल्दै न अर्को कनै
 छौताका सब दानवादिहरुका ❀ आधार इनै हुन सबै ५

जरलेनाभिकमल् विषेत भगवान्* ब्रह्माजि पैदा गरी
 तिन्द्वारा जगतै बनाउनु भयो * ठूला तिनै हुन् हरि
 इन्द्रादीहरु जित्छन् रिपु सबै * आधार हरीकै गरी
 दयानूले योगिहरु तिनैकन भजी* जान्छन् सहज्पार तरीद
 रावणाले डबचन् सुन्यो रक्षिको* बिन्तीगर्यो फेरतहाँ
 बिष्णूले जाति मार्दछन् रसा महाँ* तीबरन जान्छन् कहाँ
 दोश्रो प्रश्न सुन्या तहाँ ति रक्षिले* यस्ता प्रकारको जसै
 उत्तर फेरि दिया कृपा गरि तहाँ * तेस्लाड तिनूले तसै
 छोटाले जाति मार्दछन् ति त अनेक्* स्वर्गादिको भोग् गरी
 कालान्तरपछि जन्म हुन्छ तिनको* पृथ्वी तलैमा मरी
 जस्लाई हरि मार्दछन् ति त तसै* जान्छन् चुरुन्तै अग्नि
 मुकै भैकन बरछ जन्म उसको * हुँदैन कैल्हे पनि ८
 यस्तो सत्यवचन् सुनी मनबुभयो* रावण भयो खुश पनि
 संग्याम् श्री हरि थियै गरी ताहि मरी * मुकै म हुन्छु मनी
 यस्तो सुर मनमा जसै दृढ गर्यो * जान्या रक्षिले पनि
 खूशी भै ति सनत कुमार रक्षिले * आशिष दिया फेरपनि ९
 हे रावण! सुन बात जो छ मनमा * स्वाभीष्ट सिद्धी सबै
 तिम्रो त्यो परिपूर्णा हुन्छ मनमा * शङ्का नमान्या कबै
 रूप कस्तो हरिको छ भन्छु अहिले* यस्ता हरी छन् भनि
 रथावर जङ्गम सूर्य चन्द्र पृथिवी * शेष दैत्य दानव पनि १०
 यै रूप हुन् हरिका अनेक तरहका* यो रूप विराट् रूप हो
 पीताम्बर धनश्याम सूक्ष्म रूप हो* देखू कृपाले छ यो
 यो रूप देखू न त मनसुबाछ त हुनन्* इक्ष्वाकु कुल्मा हरी
 छोरा हुन् दशरथजिका भनि जगत* भनन्ति रामनाम गरी ११

सीता लक्ष्मणा साथमालिङ्गपिता * जीका हुकुमले गरी
 जानन्द डकबन्महाँ भजिलिया * चीन्हा तिनै हुन हरि
 यो बिरतार सनतकुमार ऋषिका * मुखदेखि जरसै सुन्यो
 चीन्हीरुनामितलाइतेसूत्रसतमा * तेग्ले त यस्तोगुन्यो १२
 श्रीरामजीसँगमा विरोधगारितिनै * का हात देखी मरी
 संसार सागर पार तरेर सहजै * जान्छु जहाँ छन हरि
 यस्तोआरायलेसिताकनहरयो * राबरा त हो बुद्धिमान्
 लक्ष्मीहुनइसितामनीकनाचिन्ह्यो * हुन्योकहाँत्योअजान् १३

जो यो कथा कन खुशी भइ पाठ गर्छन्

सुन्छन् कहीं कहिं सुनायर पाप हर्छन्

सुन्न आयु बढ्छ तिनको अति सौख्य हुन्छन्

धनलाम हुन्छ बहुतै जब नित्य सुन्छन् १४

रावण श्वेतद्वीपका वीरु द्वारा लाञ्छित हुन्

एकदिन नारदजीधुमीसकललोक * आया नजिकमा जसै
 देख्यो रावणाले र पाउ परि मट् * चिन्ती गर्यो यो तसै
 हे सर्वज्ञ मुने ! लडाकि बलिया * वीर छन कहाँ सो कही
 पाऊलागुनुहवसगर्योबिनातियो * सुन्न लइन इच्छा भई १५
 रावणका इ कुरा सुनेर ऋषिले * मनले विचार सुन्नगरी
 मन्छन् को भनूँ छैन वीर अरु ता * याहाँ तिमीले सरी
 तिम्रो मनसुन्न पूरा गर्न सकन्याँ * वीर श्वेतद्वीपमा गया
 मिल्छन्जाऊतहाँनजाऊकहिलौ * सुन्नलइनमनसुन्नभया १६
 जो विष्णुको पूजन नित्य गर्छन्

जो विष्णुका बाहुलिदेखि मर्छन्

त्यस्ता महात्मा तिहिं बरन जान्छन्

त्रैलोक्यका वीर कन पुच्छ मान्छन् १७

नारदका इबयन् सुनीकन त दूट * पुष्पक विमान्मा चढी
 श्वेतद्वीपमापनि पुद्गुमनिचल्यो * रावरा त तेसै धरी
 श्वेतद्वीपकानाजिकै पुग्यापाछिनिमान् * पुष्पकनचलन्याभयो
 ओल्ही पुष्पकदेसि हिवमतिथियो * पैदल दगुदै गयो १८
 श्वेतद्वीपमा त पुगी प्रवेश गरुंमनी * मन्सुवगरयाथ्यो जरै
 आया सुन्दरि नारि धेरि चहुँ ओर * आश्चर्य मान्यो तरै
 गौटीले गडु शीघ्र पक्रिकन सन् * वृत्तान्त सोझी भई
 अर्कीले अम अर्किले धरि लिंदा * चेतमो तहाँ त्यो गर्दै १९
 उम्वयो स्त्रीहरुदेसि बल्लर बहुत् * आश्चर्य मान्यो पनि
 महुँ मै पनि विष्णुदेसि र यहाँ * आर बरहुँ भनि
 जल्दी मर्न निमित्त सून् छल गरी * सीताजिलाई हर्यो
 लङ्कामा गर्दै मातृवत् जननिको * सेवापनि सुवगरयो २०
 रामनामले परमेश्वरै हुनु भयो * मालु मद्यसन्को गति
 के चिन्ती गरुं धेरै हजुर त सबका * साक्षी जगतका पति
 मेरो एहि चरित्र गायर रहोस् * यो लोक संसारभनि
 गर्नुहुन्छ यही अनेक तरहका * संसारि लीलापनि २१
 एही रितसित रामकोरतुति गरी * खुशमै अग्रती गया
 संसारी सरि मैअनेक विषय भोग् * श्री राम गर्दा भया
 फवर्यो पुष्पनिमान् कुबेरसित गर्दै * रामकै हजुरमा गयो
 फवर्यानाथ ! म कुबेरको हुकुमले * यो चिन्ति गर्दो भयो २२
 पैल्हे रावरा ले जितीकन लियो * सेवा उसैका गरिस्
 ऐल्हे श्री रघुनाथले जितिलिंदा * उनकै अधीनमा परिस्
 खुब् यो योग्य भयो अमै पनि तँ जा * सेवा प्रभूको गरी
 आऊँनू पाछि फेर यहाँ जब त राम * बैकुण्ठजान्छन् फिरी २३

हुकुम् एति कुबेरलेपनि गरया ॥ रुनामित! पुण्याथ्याँ जसै
मञ्जुरसोहिहुकुमगरीकनफिर्याँ ॥ सुशुमै हजुरमा तसै
पुष्पक्को बिनती सुनेर रघुनाथ ॥ जीको हुकुमभो पानि
ऐलहे जा तँ म सम्भुला उस बखत ॥ चाँडै तँ आयास् भनी २४

श्रीरामचन्द्रजीको राज्यशासन विधान

पुष्पकलाइ बिदा दिएर रघुनाथले ॥ राज्यको भोग् गरया
जसका राजमहाँ बुढा पछि रही ॥ बालक न कैलहे मरया
यरतो राज प्रभुले गरया सकलको ॥ आनन्द मै काल् गयो
श्री रामको तहिं राजमापनि ठुलो ॥ आश्चर्य एकदिन भयो २५
ब्राह्मणको लाडिका मरया छरति सुब् ॥ रुँदा रह्याछन् वही
देरुया श्री रघुनाथले तब बिचार ॥ सारुया प्रभुले तही
बयालेयो निधिभो भनी कन बिचार ॥ गर्दा भयो याद जसै
तप् गथ्यो तहिं शूद्र जङ्गल बिषे ॥ उरुलाइ मारया तसै २६
तप् गन्या जन शुद्ध मारिदिनु भो ॥ ऊठयो लडीका अनी
ब्राह्मण सुश भया गया परमधाम ॥ त्यो शूद्र चाही पनी
यरतै रितसित पालना गरिलिंदा ॥ दुःखी भयान न कही
कोटी लिङ्ग पनी रथलै रथल बिषे ॥ थाप्या प्रभुले तही २७

श्रीरामको स्वर्गरोहण आयोजन

संसारको सुखभोग् गराउनु भयो ॥ सीताजिलाई पानि
एही गायर लोक तरुन् भनि भयो ॥ रथापन कथाको पानि
सीता मात्र थिइन् प्रिया प्रभुजिकी ॥ राजर्षिको चाल् धरी
शिवाखातिर गादि मानसि अनेक ॥ रसका अनेक नात गरी २८
दशहज्जार जन वर्ष ता निति गयो ॥ काल्तायसै बिच् महाँ
सीताले रघुनाथका चरसामा ॥ निन्ति गरिन् एकतहाँ
रुनामित! नित्य हजुरका चरसाकी ॥ दासी म हूँ ता पनी
पर्छन् आयर पाउमा मारि सित सुब् ॥ बढादिद्योता पानि २९

गर्धनं जिनति हजूर अधी गइदिया * आफै प्रभू राम पनि
पाऊ लाग्नु हुन्याछ युक्ति यहि हो * बैकुण्ठ जान्या भनि
मन्दनं जिनति गरयाँ हजूर सित सजै * ब्रह्मादिको ता पनि
जर तो गर्नु उचीत हो उहि हवस् * रुनामित जनायाँ भनि ३०
सीताले जिनती गरिन् र रघुनाथ * ज्यूको हुकुम भो तहाँ
बेस् मन्दन याति गर्नु पर्दछ यसो * बैकुण्ठ जाँदा महाँ
लोकको एक अपवाद लगायरति मी * लाई बडा बन महाँ
छोडी त्याग पनि गर्नु जानु तिमिले * बाल्मीकि आश्रम जहाँ ३१
ऐल्हे गर्भ छ जन्मनन् दुइ कुमार * वीरवीर तिमिले पनि
लोकको यो अपवाद मेदछु अब ता * परछु म नीयाँ भनि
याही आयर लोकका विच महाँ * न्यायै परसौली जसै
फाटनिन् धतिर ताहिं बाट तिमिले * बैकुण्ठ जानू तसै ३२
यसरितले तिमि जाउली जब अधी * वयै काल बसी मै पनी
आऊँला किन बरतछु कहिसवयाँ * यै सूर छ मेरो मनी
जानाको यहि सूर निश्चय गरी * श्री राम समामा गया
हाम्रो यश अपयश कसो छ दुनियाँ * हो एहि सोछा भया ३३

सीताजीको पुनः वनागमन र वाल्मीकीको आश्रम प्राप्त

सब्ले जिनति पनी गरया हजूरका * बोलछन् यसै यश पनी
गौटाले पछि वया मन्यो कि रघुराज् * एक सुन्दु अपयश मनी
रावणले बनमा हरी घर लगी * कवै दिन् तराख्यो पनी
यस्ती हुन् इ सिता उनै कन धेरै * लयायाछ चोखी भनि ३४
यस्ती स्त्री पनि चोखी हो भनियहाँ * राजा त राख्छन् मन्या
चोखी कुन रहली यहाँ अब उपर * सम्पूर्णा बेश्या बन्या
मन्दन अपयश एहि मात्र भनि यो * जिनती गरयाया जसै
लक्ष्मणजीकन डाकिल्याउन हुकुम * दीया प्रभूले तसै ३५

हूकूमले रघुनाथका हजुरमा *लक्ष्मणा पुण्याया जसै
 सुनैलाड कठिन् हुन्या अतिकठोर* हूकुम् भयो यो तसै
 हे भाई ! इ सिताजिलाड अहिले *त्याग्नू त मैले परयो
 चोखी जानिलिंदा त दुर्यश बहुत *लोकले मलाई गरयो ३६
 सीतालाड चढाड जल्दि रथमा *बाल्मीकि आश्रम महाँ
 जो ताहीं छ नजिक् गएर जनमा *छोडेर आऊ यहाँ
 उत्तर केहि गरयो भन्यात तिमिले *मारयौ म ऐल्हे मरयाँ
 भाई ! भोलि बिहान लानु जनमा *हूकूम त यैहो गरयाँ ३७
 लक्ष्मणाले जनयो हूकुम् कनसुन्या *तूलो सकस्मा परी
 प्रातःकाल महाँ उठेर बढिया *एक् रथ तयारी गरी
 सीतालाड चढाड ली जन महाँ *छोडेर आया पनी
 लागिनुर्नी बिला प्रसिताजि जनमा *छोड्या मलाई भनी ३८
 रन्थिन् ताहिं सिताजि शिष्यहरुले *बाल्मीकिजी थ्यै गर्ड
 सारा हाल कहेर बाल्मीकिजिले *सीताजिको याद भई
 ल्याया आश्रममा र लोक जननी *सीता डनै हुन् भनी
 स्त्रीजन लाडलगाड सुन्नसित गरया *सेवा सिताको पनी ३९
 ती निप्रपातिहरुले पनि लक्ष्मि जानी

पूजा सिताकन गरया अति भाग्य मानी
 सीतापती पनि निरक्त भएर सुखभोग्

छोडी मुनी सारि भड मनले लिडन योग् ४०

श्री राम गीता प्रारम्भ

लीला गाड भनी सुनी कन तरुन् *ई लोक संसार भनी
 लोकैकाहितका निमित्त भगवान् *मानिस र वरुपका भनी
 लीला गर्नु भयो र बृद्धहरुले *जो गर्दथ्या सो गरी
 सत्कर्मै गरि दिनु बिताउनु भयो *बाधा सबैको हरी ४१

साधुमालक्ष्मराजीथियाप्रभजिथ्यै*कुन् हो ठुलो बिष्मनि
 सोधयालक्ष्मराले र सक्कहनुभो* विस्तार प्रभुले पनि
 ब्रह्मरवै विष हो मनी नृगजिको*विस्तार सुनाया जसै
 ब्रूमयो चित्त र फेरि लक्ष्मणजिले*योसोदनलाग्यातसै ४२
 हे नाथ! ज्ञान स्वरूप देहहरुको*आत्मा अधीन मै पनि
 भूभार हर्नुभयो अनेक तरहको*यस आकृतीका बनी
 लीला होइन आत्मरूपिभगवान्!* भक्तै फगत जान्दछन्
 यो लीला त दया निमित्त हुनगो*यस्तोपनी मान्दछन् ४३
 यस्ता मालिकजानि पाउतलमा*स्वामीमत! परयाको मद्द
 संसार रूपि गभीर समुद्र सहजै* कुन् पाठले तर्दछ
 सोही युक्ति सिकाइववसनुहवस्* जुन् पाठले यो तरी
 पुग्ग्याछ पनि धाममा सहजमा*आनन्दको भोग्गरी ४४
 लक्ष्मणका डबचन् सुनेर रघुनाथ*मुख खुब् हँसीलोगरी
 आफनाभक्तिमाइलक्ष्मराजिको* संपूर्ण सन्ताप् हरी
 तत्त्वै ज्ञान पनि तहाँ दिनुभयो * जस्ताइ वेदले पनि
 मन्दछन् लोकहरुलाइ तर्न सजिलो*साँध छ एही मनी ४५
 ई वर्णाश्रमका क्रिया जति त छन्*तिन्लाइ पैल्हे गरी
 दश इन्द्रिय र मन जितेर गुरुका* साम्ने अगाडी सरी
 आत्मैज्ञान मिलोस् भनेर गुरुको*सेवा निरन्तर गर्या
 आत्मैज्ञान पनिमिल्छ एहिरितले *संसारकतीलेतरया ४६
 फल् इच्छा गरि कर्म गर्छ यदि ता* फेर देह यस्तै लिई
 त्यो फल् भोग्ग पनि गर्छगर्छ अरुफेर*कर्म बहुत मन दिई
 तेस्को फेर पनि बन्द देह करले* एसै जगतमा परी
 यस्तै रितरित घुम्छ त्यो भुवनमा* अत्यन्त दुक्कै सरी ४७

अज्ञानै द्व घुमाउन्त्या सकलको * शत्रू सरीको यहाँ
 ज्ञानैले गरि नष्ट हुन्छ पनि सो * लीनू यही मन् महौ
 अज्ञानको र इ कर्मका द्व कति फेर * तरमात् क्रियाले गरी
 अज्ञान नष्ट हुँदैन दैन अरु थोक् * उपाय जानै सरी ४८
 अज्ञान नष्ट हवस् नराग् न तहुटोस् * अज्ञानका कर्मले
 कर्म गर्छ त घुम्छ यै जगतमा * त्यो कर्मका धर्मले
 तरमात् ज्ञान विचार गर्नु जनले * जानूले कती पार भया
 ज्ञान छोडी कन कर्मले जनहरू * संसार पारको गया ४९
 विद्यालाइ सहाय कर्म द्व तुलो * भन्छन् इ वेदले पनी
 तरमात् कर्म अन्वय गर्नु जनले * साहाय होला भनी
 वनै एसो पनि भन्छन् तति भनुन् * साहाय केही रीत
 विद्यालाइ त चाँहिदैन बुझ यो * विर-तार् बताऊँ कति ५०
 हुन्छन् कर्म जती त देहहरूमा * पूरा अभीमान् भई
 विद्या हुन्छ त जो द्व तैह अभिमान् * देहादिमाको गर्छ
 विद्याको र इ कर्मको द्व त विरोध * साहाय हुन्छ्यो कहाँ
 विद्यै एक द्व समर्थ मुक्ति दिनमा * यै जान सबूले यहाँ ५१
 वाजीका श्रुति तैत्तिरीय कहिन्या * श्रुतीहरूले पनी
 भन्छन् एहि कुरा सहाय अरुको * सौज्दैन विद्या भनी
 तरमात् कर्म विरोध जानि जनले * सब् कर्म छोडी दीनू
 विद्या मात्र तुलो बुझेर यसमा * यो मन् लगार्इ लिनु ५२
 जो यो तत्त्वमयी द्व वाक्य यसको * वाक्यार्थ जानी लिनु
 यसमा तिन पदछन् ति तीन पदको * तात्पर्यमा मन् दिनु
 तत्को अर्थ परात्म हुन्ति पदमा * त्वं भन्नु जीवात्म हो
 इनको ऐक्य बुझाउन्त्या द्व अरिपट् * रातदिन विचार गर्नु यो ५३

मायाले त बन्यो शरीर सब यो*आसिर् द मन्या पनी
 देखून् पञ्च-महामुतै द सबमा *यस्तो प्रकारको मनी
 संसारमा सुख दुःख साधन र वरूप* देखिन्छ जो देह यो
 स्थूलोपाधि मनी कहिन्छ सबले* यो नाम यसैको तहो ५४
 दश इन्द्रिय र मन प्रपञ्चिकृत भूत* यो सोह जम्मा द जो
 स्थूलोपाधि मनी कहिन्छ सबको* मूल भोग साधन द यो
 यसै स्थूल उपाधि भित्र द सदा *इनको वियोग भोजसै
 स्थूलोपाधि गलेर जान्छ सबको *टिकैत एकक्षणाकसै ५५
 जीवता मुक्त द शुद्ध निर्मल फटिक्* जस्तो उपाधी गरी
 सो निर्मल पनि हुन्छ सङ्ग गुराले* उस्तै उपाधी सरी
 ईनै दूड उपाधि देखि बुझि खुब् *होला फरक् जीव जसै
 तेस्तै मुक्त हुन्छा दैन नहिं ता* अर्को उपायै कसै ५६
 राताका सँगमा रह्यार फटिक् ठीक्* देखिन्छ रातै सरी
 तेस्तै आत्म पनी उपाधि सँग मै * हुन्छन् उपाधी सरी
 आत्मामा द उपाधिकेहि न फटिक्* मा वयै द रातो कतै
 मुद्दै मात्र द त्यो मलक् यहि विचार* खुब् राखनु जता ततै ५७
 जाग्रत र वप्न सुषुप्ति वृत्ति तिनि दन्* यस बुद्धिका ई पनी
 मुद्दै देखि लिइन्छ नित्य सुख रूप* यस् ब्रह्म रूपमा मनी
 मानी वृत्ति निरोध गरेर जनले * यो आत्म जानी लिनू
 आत्मा भित्र उपाधिलाइ त मुटो * जानेर छाडी दिनु ५८
 आत्मा हो सुख रूप दुःख रूपको* संसार द उरमा कहाँ
 अज्ञानले गरि मात्र सत्य रूपले * मल्कन्छ आत्मा महाँ
 ज्ञानले लीन पनि हुन्छ डोरिकन साँप* बुझनु द जस्तो फगत
 त्यस्तै ईश्वरको अनेक तरहको * देखिन्छ यस्तो जगत ५९

अष्टयासूहृन्धचिदात्ममादिसर्वको * जी धन अहङ्कारका
 इच्छादी पनि बुद्धि धर्म बुझनु * धैननु कुनै सारका
 आत्मा साक्षिद्योपृथक् इ सबको * सत्मा धुरयाको पनि
 जग्गै धुरतद्ध अग्नि लौहहरुमा * त्यस्तै प्रकारको बनी ६०
 यै आत्मा कन चिन्नु पर्छ गुरुका * वेदका बचनले गरी
 आत्मा लाई चिन्त्यो भन्या बुझिलिनु * त्यो मुक्त भो तेस धरी
 तरमात् आत्म विचार गर्नु जनले * यस रूपका हुन भनि
 अज्ञान नष्ट गराउना कन अजर * धैननु उपायै पनि ६१
 आत्मा यस रितले चिन्हिन्छ पहिले * एकान्तमा गै बसोस्
 दश इन्द्रिय जितेर मनु पनि जिती * आत्मै विचारमा पसोस्
 जानोस् जो जजत प्रकाश सकलमा * यै आत्म सत्ता भनि
 एही तत्त्व बुझी त पूर्ण रूपको * होइन्छ आफू पनि ६२
 ॐकार वाचक हो सबै जगतको * अज्ञान अवरथा महाँ
 ज्ञानोत्तर हुन सबै वाचक कहाँ * लीन हुन्छ आत्मै महाँ
 आत्मामा जन्म लीन भयो अ उ म तीन् * विश्वादि साक्षी सहित
 आत्मै मात्र रहन्छ तेस बसतमा * निर्मल उपाधी रहित ६३
 सोही आत्म म हूँ मनीषित भयो * ज्ञानका विचारले जसै
 जीवन मुक्त भनी कहिन्छ जन त्यो * पर्दैन् तापमा कसै
 सब इन्द्रिय शमन गरेर बलवान् * कामादिको नाश गरी
 अग्यास् गर्छ समाधिमा त सहजै * देखिन्छ सामने हरि ६४
 एही पूर्ण अनन्त आत्मरूपको * ध्यानान्त्यगर्दै रहोस्
 जो प्रारब्ध छ सो बुझेर बलियो * ईदुःख सुख सब सहोस्
 एही रितसित दिन बिताउँछ मन्या * यो देह हट्ला जसै
 संसारका सब दुःख छोडि कन त्यो * लीन हुन्छ मैमा तसै ६५

आदीमा न त अन्त्यमा नाचिमा * यो देहधारी बनी
 पूरानन्द हुँदै न जानु त्यसले * यो सत्यवात् हो मनी
 तरमा तयो विधि छोड़ि गर्नु जनले * आत्मै विचार सुबगरी
 त्यो मै मा मिलि जान्छ जल जलधिमा * पौचेर मील्या सरी ६६
 आत्मै मात्र द्रवित्य यो सब जगत * मूटै छ मूटो पनि
 डोरी सर्प बुभया सरी अजुभमा * देखिन्छ साँचो भनि
 जानु जानिइएन यो भनि भन्या * मेरा चरणमा परी
 सेवा गर्नु र जान्छ जन् नतर ता * टर्दै न कसूतै गरी ६७
 वेदको सार हर यसकहि सवयाँ * जो यो विचार गर्दछन्
 कोटी जन्म सहस्रका सकल पाप * तिनका सहज टर्दछन्
 तरमा त माइ विचार यो सब जगत * मूटो चटक् मै मनी
 मैमा भक्ति सदा लगायर रहू * आनन्दरूपी बनी ६८
 मेरो एहि सगुणार वरूप कन सुशी * मानी भजन् ध्यान गरु
 वा निर्गुण परिपूर्णा आत्मरूपमा * लागेर ई मन धरु
 ती हुनै मई तुल्य हुन् ति मई हूँ * ती मै सरीका बनी
 गर्छन् सर्व भुवन पवित्र तिनले * कुल्ची दिंदामा पनी ६९
 शब्दा भक्ति रहोस् गुरु चरणमा * मेरा बचनमा पनी
 यसलाई श्रुति सार बुझी कन पढोस् * मूल तत्त्व यै हो मनी
 यसूतै रित रित यो पट यो पनि भन्या * अज्ञानको नाश गरी
 यसूतै रूप बनि जान्छ जान्छ सहजै * संसार सागर तरा ७०

शत्रुघ्नजी द्वारा लवणा सुरवध र मथुरा को राज्य प्राप्ति

एकदिन श्री यमुनाजिका तिर महाँ * बरग्या मुनीश्वर हरू
 मार्गव फेर च्यवन थियो इ संगमा * बरग्या थिया जो अरू
 आया श्री रघुनाथका हजुरमा * आपत्ति हुदैन मनी
 आदर सुब रघुनाथबाट हुनगै * आज्ञा भयो यो पनी ७१

सेवक ब्राह्मराको म हूँ अति कृपा * गर्नु भयो धन्य हो
 सेवक लाड अहाड बक्सनु हवस् * कुन काम छ इच्छा छ जो
 सेवक हूँ सब सिद्ध गर्हु भनि यो * रामको हुकुम भो जसै
 आपत बिती गरया तहाँ च्यवन ले * रामका हजुरमा तसै ७२
 हे नाथ! वनै मधुनामदैत्य शिवको * प्यारो महात्मा थियो
 त्यसलाई शिवले त्रिशूल अति प्रमोद * दीया खुशी भै लियो
 रावणकी बहिनी खिसम्भन थिई * ब्रिहा गरया को थियो
 जन्म्यो पुत्र २ लोक कण्टक सबै * चाल् राक्षसै को लियो ७३
 तेसको नाम लवण्छ राक्षस छ चाल् * तेसले त्रिशूल त्यो लिई
 आपद् सब ऋषिलाड गर्छ रघुनाथ! * बाधा अनेकौं दिई
 यो आपति हुटोस् भनी हजुरमा * आयौ मन्याथ्या जसै
 तेसको ताप नमान माहुँ अहिले * यसतो हुकुमको तसै ७४
 त्यों बिचमा सब भाइलाड रघुनाथ * ले सोधनु भो को गर्दै
 माछौं कण्टक तेस लवण्छकन ऋषि * को प्रासादात्ता भई
 हात जोरी बिनती गरया भरतले * स्वामित! म जान्छु भनी
 ताहीं फेर बिनती गरया अति उचित * शत्रुघ्न जीले पनि ७५
 लक्ष्मणले पनि काम गरया अति बडो * साथै हजुरका गर्दै
 दुःख भोग भरत जीले पनि गरया * योगी सरीका भई
 स्वामित! आज हुकुम भयात खुशी भै * जान्छु म ऐल्हे तहाँ
 राम ठाकुर बहुतै खुशी हुनु भयो * त्यो बिनती मुन्दामहाँ ७६
 यसतो हुकुम भो बहुत खुशी भई * शत्रुघ्नलाई तहाँ
 गादी आज म दिन्छु राज पछि गरया * पूरी बनाई तहाँ
 पैल्हे जल्द त मारि हाल लवरौ * लै जाउ यो बारा भनी
 बारा मामुख्य जउन्थियो उहि भिकी * दीन भयो भटपनी ७७

अतीवयादिनुभौकिभाडि! शिवको * त्रिशूल छ तेसको घर
पूजा नित्य गरेर जान्छ ब्रह्मा * आहार खातिर पर
तेसलेत्यो शिवको त्रिशूल लिन भनी * जानै न पावस् घर
फिर्दा मातिहि लड्नु हान्नु यहि गर * मर्ता र गिर्ता पर ७८
पायो त्यो शिवको त्रिशूल लिन भन्या * तेसै त्रिशूल ले गरी
सबको नष्ट गराउन्या छ यहि सब * सारुनू विचार सुबगर
त्यो मारया पछितेस मधुवन महौ * एक बेस बनाऊ शहर
जसमा वर नमिलोस भनी सकल ले * सुबगर नमानु नहर
तेसको नाम मथुरा हुनेछ नगरी * त्यै राजधानी गरी
राजगर्नु तिमिले अनेक तरह ले * सबको विपत्ति हरी
एकलै गै अधि मार राक्षस पछी * आऊँछ सेना पनि
सबलाई खुशि राखि राजगर तहाँ * रामले दियाराज भनि ८०
आशीर्वाद दिइ साथ जाउ ऋषिका * भन्या हुकुम भो जसै
हुकुम माफिक काम गरया सँगगई * शत्रु नजीले तस
राक्षस मारिलिया तुरन्त र तहाँ * पूरी मथुरा बनी
हुकुम माफिक राजगरयातिहि वसी * शत्रु नजीले पनि ८१

संचित लवकुश चरित्र

सीताका पनि दुइ पुत्र सुकुमार * जन्म्याह पैदा भया
बाल्मीकी ऋषिले ति पुत्र दुइको * नाम कर्म गर्दा भया
जेठाको कुश नाम धरया लव भनी * जुन चाहि कान्छा थिया
तिनको नाम धरया क्रमै सित अनेक * शारत्रै पढाई दिया ८२
कालैमा ब्रतबन्धकर्म पनि भो * वेदार्थ जानुन भनी
लाया वेद पनि पढ्न शास्त्र हरको * तात्पर्य जान्या पनि
उत्तम निर्मल सूर्यवंश बिचमा * पैदा भयाका थिया
सोही माफिक शस्त्र अस्त्र हरको * शिक्षा गुरुले दिया ८३

बाल्मीकिले सकल रामचरित्र लाई

गान् गर्न काव्य रितल कविता बनाई

गान् गर्दथ्या खुशि भएर पढाइदिया

त्यो गाउँदा त्रिभुवनै वश पारिलीया ८४

जम्ल्याहा दुइ भाइ सुन्दर कुमार*हातमा सितार् एकलिई

पूरा सुरसित गाउँथ्या दुइ जना* ताल् सुर मिलार् दिई

खुशहुथ्या ऋषिगणसन्नेतितनका* सूनेर तेस् गानले

प्यारो खूब्रसित गर्दथ्या ति दुइको* ठूला भनी मानले ८५

यै रीतले राम चरित्र गाई

सम्पूर्णाको मन पनि खुश गराई

बाल्मीकि कै आश्रममा रहन्थ्या

गथ्या सधै बाल्मिकि जो त भन्थ्या ८६

त्यै बीचमा सब अश्वमेधहरु गरी*रामले अनेक दानदिया

सीतार्जी बनमा थिइन् र सुनकी* सीता बनाई लिया

ब्रह्मर्षी र बडा बडा पृथिविका* राजाहरु धेरै अनी

ब्राह्मराक्षत्रियवैश्यसन्ततिहिं पुग्या* हेरौं तमाशा भनी ८७

लवकुशलाइ बाल्मिकि द्वारा तत्वज्ञान दिनु र रामायण गान

बाल्मीकी ऋषिका सँग ति कुशलन्*हिँडथ्याति जान्थ्या जहाँ

पाया फुर्सत सोधनको र कुशले*सोध्या कुरा वयै तहाँ

हे सर्वज्ञ गुरो ! कउन तरहले *बन्धन विषे पर्दछन्

कुन पार्ले सब बन्धनै पनि सहज्*तोडेर पार तर्दछन् ८८

बाँधिन्छन् यहि रीतले याति गर्था* संसार तर्छन् भनी

यस्को तत्व बताइबसनुहवस्* जानू म मूढले पनि

मन्त्रीका वशमा परी शरिरकै * मै हूँ अहंकार भनी

यस्तो प्रश्न सुनी भन्याति ऋषिले*बाधिन्छयसूले भनी ८९

यस् जीवले निहकै निचार नगरी* मन्त्री अहंकार लिंदा
मन्त्रीले जति आफूमा गुसा थिया* जीवमा मिलाई दिंदा
मन्त्रीका वशमा परेर यहि जीव* मै हु अहंकार मनी
लाग्यो भन्न मन्या पर्यो निषयमा* नौधिन्द्यो जीवपनी १०
जो छन सत्त्व-रजस्-तमै त्रिगुणा इ* रूप हुन अहंकारका
इ तीनै मनले निचार गरि लिंदा* छैनन कुनै सारका
इच्छा सत्त्व विषे धर्यो पनि मन्या* ऐश्वर्य भोग् जुन पनि
संसारकै व्यवहार बद्ध रजले * स्त्री पुत्र मेरो मनी ११
जोताछन् तमगुणमहाँ सुखिहुन्या* तेस्ता ति कीरा भई
फर्न्याछन् ति निपतिमा सुखसयल* मिल्दै न कोही गई
जोतातीन् गुसालाइ तुच्छबुभिसुव* आत्मै निचार गर्दछन्
सन् बन्धनहरुलाइ तोडि सहजै * संसार ति नै तर्दछन् १२
तरमात् अहंकारकन तुच्छ मानी

आत्मा म हुँ पूर्ण भनेर जानी
आत्मै निचारमा तिमि चित देऊ
साँचो मन्या यो तिमि जानिलेऊ १३
बाल्मीकिदेखी यति तत्त्व पाई
ज्ञान मै गयो ती कुशचन्द्रलाई
मुकै थियो नित्य तथापि ताहाँ

गदैरह्या कार्य त लोक माहाँ १४
एकदिन बाल्मिकिले त अर्तिदिनु भो* हे पुत्र हो ! गाउँछौ
तिम्रा गान सुनि सुखिहुन्छ दुनियाँ* अत्यन्त यश् पाउँछौ
श्री रामको पनि गान सुन्न क्रनमन्* आयो र गाऊ मनि
लाया गाउन पो मन्या दुड जना * मीलेर गाया पनि १५

गान्लेसुशमइजो तवाविससमयो * वाविससु भयाकोजाति
 चीजूकोसब् तुरामैं गरेर तिमिले * केही नलीया रति
 अती बाल्मिकि देखि पाइ कुशलन् * अत्यन्त सुशी भई
 लाग्या गाउन दुइ भाइ ऋषिका * साम्ने अगाडी गई ९६
 सुन्या ताहिं अपूर्ब गान् रघुनाथ * ज्यूको पनी मन् गयो
 मेरो मन् पनि गानले हरिलिया * कोहुन् डमन्या भयो
 साम्ने डाकिम सुन्दु फेरियाहि गान् * मन्या डरादा धरी
 राजा पण्डित बृद्ध जनहरु बहुत * ऋषी समा खुबगरी ९७
 गान् सुन्दर सब डाक्याहिं ति कुमार * आउन् समामा भनि
 हुकुम् भो र दुनै कुमार हुकुमले * आया समामा पनि
 देख्या मूर्ति कुमारको र सबले * आश्चर्य मान्या पनि
 कसका हुन्डकुमार कसो गीर भया * रामै सरीका भनि ९८
 रामैका सारि बरत्र भूषण भया * रामचन्द्रकुन् हुन् भनि
 चिन्है लाइ कठिन् हुन्या छ यहिनात * सब भन् लाग्या पनि
 लाग्या गाउन लाइ ती जब तहाँ * गान्धार रवरले गरी
 गान् सुन्दा बहुतै सुशी हुनु भयो * त्रैलोक्यकानाथ हरि ९९
 हुकुम् ताहिं भरत जिलाइ दिनु भो * लौदेउ सिद्ध भनि
 दशहज्जार रुपियाँ लगा कन दिया * जल्दी भरतले पनि
 दशहज्जार रुपियाँ दिया तपनित्यो * सब तुरा सरीका गरी
 जाहाँ बाल्मिकि जी थिया उहिं गया * धन् छोडि तेसै धरी १००
 जान्या श्री रघुनाथले इ त सिता * जीका कुमार हुन् भनि
 तयै बिचमा प्रभुले हुकुम् दिनु भयो * शत्रुघ्न लाइ पनि
 हे भाई! तिमि जाउ जल्द अहिले * बाल्मीकि जी छन् जहाँ
 सीता जी रति बाल्मिकी कन लिइ * दौड़ेर आऊ यहाँ १

सीतालाइ नियाँ म दिन्हु अछिले * सीताजी नीयाँ पसुन
आफनू दोष अफालि निर्मल भई * सुश्रु मै सीताजी बसुन
हुकुम श्री रघुनाथको यति हुदाँ * शत्रुघ्न फर्की भया
बाल्मीकी ऋषिका परी चरसामा * सब्बिन्ती गर्दा गयार
सून्या बिन्ति र जुनूत आशयथियो * रामको उ जानी लिया
पसुनि नभोलि नियाँ सीता भनि तहाँ * उत्तर तुरन्तै दिया
उत्तर बाल्मीकि देखि पाइ कन ता * शत्रुघ्न फर्की गया
श्री रामचन्द्रजिका पुगी हजुरमा * त्यो बिन्ति गर्दा भया ३
सुनू भो जब उत्तरै ति ऋषिको * ताहीं प्रभुले पनि
परिघनू भोलि सीता नियाँ भनि हुकुम * मोलोक जानु भनि
हुकुम एति सुनेर लोक पनि सबै * हेरौं तमाशा भनि
ब्राह्मण क्षत्रिय वैश्य शूद्र जाति घन * आया ति हेनै पनि ४
आया बाल्मीकी ताहि देखि बिचमा * सीताजिलाई लिई
सीताजी पनि यजमा पुगि गडन * श्री राममा मन दिई
सीताजीकन देखि लोकहरु सब * बेसभोबहुत बेसभनी
लाग्या बोलन तहाँ त्यसै बसतमा * ती बाल्मीकीजी पनि ५
श्री रामजीसित बिन्ति गर्दहु भनी * रामका अगाडी सरया
सीताजी अति शुद्ध घनू भनि बहुत * बिन्ती हजुरमा गरया
घोरै हुन कुश लवू पनि हजुरका * बिन्ती कहाँ तक् गरू
वयै शङ्का मनमा रह्या हजुरमा * गर्हु शपथ मै बरू ६
बोल्याँ केहि मूठो भन्या हजुरमा * बोल्या मुठो बात भनि
निष्फल आजगरुन प्रभू जाति थियो * मेरो तपरया पनि
सून्या बाल्मीकीको शपथ र रघुनाथ * ज्यूको हुकुम यो भयो
मेरो शंसय छैन कति मनमा * साँचो शपथ हुन्द्यो ७

लहामापनि एकनियौ आधि लिदा * जचैर सीता लिया
 ऐल्हे यो अपवाद् गर्या भनि उरै * सो मेट्न छोड़ी दियाँ
 अर्काले अपवाद् गर्या भनि उरै * सौचै सिता त्याग गर्याँ
 एसतै भो तपनी रिसानिन हवम् * सोहै सकसमा पर्याँट
 मेरा पुत्र त हुन दुवै ड कुल लव * जम्ल्याह पैदा भया
 सिताजी पनि शुद्धन सब बुभयाँ * सन्देह मेरा गया
 हूकुम यो रघुनाथको हुनगयो * हूकुम भयो ता पनि
 सिताजी त तयार भडन उखसत * परहु म नीयाँ भनि ९
 ब्रह्माजी अरु लोकपालहरु सब * आया सिता छन जहाँ
 ब्रह्माजीहरुका अगाडि ति सिता * वयै बोलन लागिन वहाँ
 जसतो भर्की छ रामका चररामा * मेरा उ जानी लीउनु
 सौची हू त मलाई जानी अहिले * बाटो धरित्री दिउनु १०
 यसतो नारायण सिताजीको पृथिविले * सूनी सकीथिन् जसै
 बेगुसिंहासन एकतयार गारि सिता * जीलाइ राखिन् तसै
 त्यो सिंहासनमा बसी जनानिले * औदार्य मनमा लिडन
 सिताजीकन जानलाइ बाढिया * बाटो मुमीले दिडन ११
 यसरितले जननी सिता जब गडन * सुब्ब मोहमा लोक परया
 डन्डादीहरुले त सुब्ब सुशि हुँदै * धेर पुष्प बृष्टी गर्या
 सिताको ताहिंशोक गर्या प्रभुजिले * संसारि जसता भई
 ब्रह्मादाहरुले बुभाउनु भयो * सामने अगाडी गई १२
 ब्रह्मा बक्सनुभो र शोक पर गरी * बाँकी जउनु काम थिया
 सब सम्पूर्ण गराइ दान दिनु भयो * ब्राह्मण तही सब थिया
 जो ता यज्ञमहाँ थिया जन अरु * धनले ति पूरौ भया
 बीदा बक्सनुभो र दुःख भई दूर * बीदा हुँदै ती गया १३

सिताजीसितको वियोग् जब भयो* श्री राम विरक्तै भया
 यज्ञै रथान्कन छोडी पुत्र सँग ली * जल्दी अयोध्या गया
 कौशल्या जननी पनि खुशि भइन्* श्री राम आया भनि
 लक्ष्मण अन्त्यनिहारि ज्ञानिक कथा* चर्चा गरिन् बेस् पनि १४
 कौशल्या रामलाई त्रिभुवन भरिका* नाथका नाथ जानी
 कुन पाठले बन्धुदत्ता भनिकन मनमा सुब्बुलो दुःख मानी
 आइन् पाऊपरिन् फेरि विनती पनि गरिन् रामजीका चरणमा
 कुन पाठले बन्धुदत्त नन्यतिम कन कहूँ आज आया शरणमा १५
 यस्तो विन्ती सुनी सुब्बुशि पनि हुनु भो बन्धुदत्त या उपाई
 सब् भन्दा सहि ठुलो भनि कहनु भयो भवित योग् माइलाई
 भवती योग् माजती छन् त्रिगुरा रहितको भवित छन् सोहि गर्नु
 गङ्गाजीका प्रवाहा सरि गरि यस मनलाई मै माथि धर्नु १६
 मै माथी चित्त धर्या जनहरु सहजै भक्तिमन् होइ जान्छन्
 चार्छन् मुक्तीति चौर कन पनि तरुका तरु सरी काति मान्छन्
 मै माथी चित्त धर्या भनिकन बुभिल्यौ साधनै गर्न माहाँ
 तेस्को वरान् मगर्ह्य बसब बुभिल्यौ सब् सुला साध्याहाँ १७
 इच्छा काहिं नरारुनू यो विषयमा* सब् धर्म थाप्नै पनि
 सत्काम गर्न विचारारुनु मनमा* हिंसा घटीया भनि
 मेरो दर्शन गर्नु सुब्बु रतुति पुजा* गर्नु रमराम सब् गरी
 पाऊमा परि दराइवत् गरिलिनु* जाइन्छ यसले तरी १८
 सब् प्राणीहरुमा म हूँ यति विचार* रारुनू असङ्गी भई
 साँचो बोलनू बडो मिल्या चरामा* पर्नु पुरन्तै गई
 गर्नु दुःखि उपर दया समयमा* तिन्मा त मैत्री पनी
 सेवा गर्नु यमादिको पनि असल्* बाटो इनै हुन् भनि १९

बेदान्तैकन सुन्नु गर्नु खुशि में ॐ कीर्तन सदा नामको
 सज्जनको सहवाप गर्नु दिनदिन ॐ सोभो हुनु कामको
 मेरो देह बनाउने अति ठूलो ॐ छोड्नु अहङ्कार अनि
 यो मन शुद्ध गराइ बुझ्नु जति छन ॐ सम्बन्ध मेरो पनि २०
 जसैतै गन्ध रहन्छ फूलहरुमा ॐ फुल्मा रह्याको पनि
 वायूका बशमा परीकन उडी ॐ आउँछ नाकमा पनि
 तेसैतै योग बिषे दिया मन यहाँ ॐ त्यो योग वायू पनि
 गन्धै में गरि मन उडेर सहजै ॐ आउँछ मैमा पनि २१
 सर्वात्मा म हु जो त एति नबुझी ॐ पूजा सदा गर्दछन
 ती देखी खुशि हुन कति ति गरुन ॐ व्यर्थै शरीर हर्दछन
 पूजा गर्नु त तोहि हो न गरि सो ॐ तिनले पुजा कुन गर्या
 मृत्यूको भय हुन्छ तिनकन सदा ॐ संसारमा ती पर्या २२
 सर्वात्मा म हु एति जानि सबजीव ॐ लाइ नमस्कार गरुन
 जीवात्मा र परात्म एक बुझिसदा ॐ अन्तरकरणा मा धरुन
 मातर ! मार्ग त तर्न लाइ सजिलो ॐ एही छ यसैतै गरी
 संसारका कति पार गया सहजमा ॐ संसार सागर तरी २३
 याहाँ लाइ त भन सहज छ म तहुँ ॐ पुत्रै छ पुत्रै भनि
 सम्झी मात्र दिनु हवस्यति गर्या ॐ हुदन नइ बन्धन पनि
 कौशल्या रघुनाथको यति हुकुम ॐ सानिन् र मुकै भडन
 कैकेई पनि देह छोडि दशरथ ॐ जीकाहजुर मागइन २४
 त्यसैतै सुमित्रा दरशथकि रानी

संसारको सुख सब पुच्छ जानी
 प्रारब्धका बन्धन लाइ तोडी
 पौचिन् पतीथ्यै तहिं देह छोडी २५

पापात्मा अति दुष्ट शत्रु सचका *तीन् कोटि गन्धर्व छन्
ई सन्लाई मराउने अब पर्यो *बदनननमारयातमन
यस् सुले रघुनाथका हजुरमा *एकदिनयुधाजित गया
पारया विन्तिभरत् गहु हुकुमले*गन्धर्व मार्दा भया २६
पूरी एक तहिं पुष्करावति बनी*पुष्कल् त राजा भया
अर्को तक्षशिला पुरी बनि तहाँ * राज् तक्ष गर्दा भया
छोरा पुष्कल तक्षलाड तिमी राज्* गर्नु त याहीं भनि
फर्की श्री रघुनाथका हजुरमा * पौंच्याभरतजीपनि २७
लक्ष्मणलाडपनिहुकुमत्तहिंभयो * भाई ! तिमीले पनि
छोरालाड लगेर पश्चिम मुलुक्* मा राज्य देऊ भनि
पश्चिममा अति दुष्ट मल्लहरु छन् *तिन्लाड संहार गरी
दूई पूरि बनाउनु पनि तहाँ *रत्नादिदौलथ्भरी २८
राजा अझद चित्रकेतु इ दुवै * लाई बनाया तहाँ
छोरालाड रजाई दीकन तिमी * आया तुरुन्तै यहाँ
हुकुम श्री रघुनाथको यति हुँदा * लक्ष्मण तुरुन्तै गया
जो जो हुन् अति दुष्ट मल्लहरु सब*तिन्लाई मार्दा भया २९
पूरी दूड बनाइ लक्ष्मणजिले * ताहीं रजाई दिया
छोरा छोडि दियार लक्ष्मण गया * जाहाँ रघुनाथ थिया

कालको श्रीराम सँग भेट र स्वर्गारोहण लाई विन्ति गर्नु

एकदिनकाल्ऋषिभैरवभरतरघुनाथ* ज्यूलाड भेट्छु भनि
आया श्री रघुनाथजिका पुरिमहाँ*चिन्दैन कोही पनि ३०
पौंच्या द्वार तलक् जसै प्रभुजिका*चौकीतलक्ष्मण थिया
द्वारमा एक ऋषिछन् खडाभनिगई*हाजिर पुर्याई दिया
हाजिरसूनि हुकुमभयो प्रभुजिको* ल्याऊ तुरुन्तै भनि
लक्ष्मणले पनि जालिद गै हजुरमा*ल्यायाडनैहनुभनि ३१

पौंच्या श्री रघुनाथका हजुरमा ❀ काल् विप्र रुप्ले जरै
 'त्वं वर्द्धव' भनेर आशिष दिया ❀ श्री रामलाई तसै
 सत्कार श्रीरघुनाथले पनि गर्या ❀ पैलहे कुशल क्षेम गरी
 तिनको आशय बुझनलाई हरिले ❀ सोध्या अगाडी सरी ३२
 कुन काम गर्नु छ र जल्दि आई

भेट गर्नु भो आज यहाँ मलाई
 हुकुम प्रभुको जब एति पाया

ती काल् पुरुषले पनि बिन्ति लाया ३३
 हे नाथ ! चरामा अहिले म पर्छु

एकान्त बकर्याहुँदी बिन्ति गर्छु
 मेरो कुरा कोहि नसुन्न पाउनु

सुन्न त मारीदिनु दूर जाउनु ३४
 ती काल् पुरुषको यति बिन्ति सुनी

बैसै ड मन्धन् भनि भित्र गूनी
 हुकुम भयो लक्ष्मरालाड ताहाँ

कोही नआउनु अब भित्र याहाँ ३५
 वैं आउनन् भित्र त मर्न जानन्

अत्यन्त गोता बिहकै ति खानन्
 एकान्त तक् कोहि यहाँ नआउनु

यो उर्दि सबले तिमिदेखि पाउनु ३६
 सून्या हुकुम एति र काल बोल्यो

आफ्नू सबै आशय तीहि खोल्या
 हे नाथ ! म हूँ काल् सबलाई हन्या

मालुम छ यो सब किन बिन्ति गर्नु ३७

ब्रह्माजिको चिन्ति लिरर आयाँ

सुब् भाग्यले दर्शन आज पायाँ

ब्रह्माजिको चिन्ति म आज गर्हु

होला हुकुम् जो उहि शीर धर्हु ३८

मृष्टीदेखि अगाडि पूर्णरूपले *आत्मारवरूपकथियौ
नारायण जलसायि रूप त पछी *यै मृष्टि स्वातिर लियौ
रुनामितकोतीहं नाभिकाकमलमा *एकलै म पैदा भयाँ
मृष्टी गर्न हुकुम् हुँदा हुकुमले *लोक मृष्टि गर्दै गयाँ ३९
जसले दुःख दिया प्रजाकन तिनै *लाई त मारुँ भनि
युगयुग्माश्रवतारसमेतलिनुभयो *यसतै अगाडी पनि
ऐल्हे यो अश्रवतार पनि पृथिविको *भार हर्न स्वातिर धरी
भूको भार पनि टारि बक्सनुभयो *सब् दुष्ट संहार गरि ४०
एधारे म हजार वर्ष रहँला * जाँदा हुकुम् जो भयो
सोही वर्ष गरातले गनि लिँदा * एधार हज्जार गयो
बरनैको अरुमन्त्र पो त भगवान् * इच्छा हजुरको हवस्
जानाको यदि मन्त्र भयो बसत भो * लौजलिदपाल्नुहवस् ४१
ब्रह्माको चिन्ती सुनेर रघुनाथ * हाँसी तिनै कालका
साभनेनातचितगर्नुभोपनिबहुत् * सब जान कै चालका
दुर्वाशा यहि बीचमा तिहं गया * राम्लाड भेट्हु भनि
लक्ष्मणद्वार महाँ थियार ऋषिले * तिन्लाड भेट्या पनि ४२

लक्ष्मण को स्वर्गारोहण

लक्ष्मण्लाड तहाँ भन्या ति ऋषिले * हाजिर पुर्याऊ भनि
लक्ष्मण्लाड कठिन् भयो कठिनले * चिन्ती लगाया पनि
मित्रै जान हुँदैन जाऊँ कसरी * विरतार् कहाँ तक गरूँ
जुनकाम स्वातिर आज आउनु भयो * सो पूर्ण गर्हु वस् ४३

लक्ष्मणले यति ती मुनीकन तहाँ ❀ बिन्ती गर्याथ्या जसै
 दुर्वाशा ऋषि हुन् बडा तपनि खुब् ❀ रीसाड बोल्या तसै
 लैजाऊ अम रामका चरामा ❀ बाही शरण पर्दहु
 लैजावौ त मलाड मित्र म कुलै ❀ को भरम फेर गर्दहु ४४
 सून्या एतिबचन् र लक्ष्मणजिते ❀ मन्मा निचार्योगर्या
 कुल्को नाश्न हवस् कुशल सवरहुन् ❀ वयाहुन्छ एक मैमर्या
 ऐलहे मित्र त जान निश्चय परयो ❀ यसूतो विचार खुब् गरी
 लक्ष्मण मित्र गया जहाँ प्रभु थिया ❀ त्रैलोक्यकानाथ हरी ४५
 द्वारमा हाजिर छन् ऋषि भनि तहाँ ❀ बिन्ती गर्याथ्या जसै
 ती काल्लाड बिदा गरेर रघुनाथ ❀ बाहीर आया तसै
 दुर्वाशासित भेट भयो जब तहाँ ❀ रामले नमस्कार गरी
 सोधनू भो ऋषिलाड आउनु भयो ❀ कसूतो डरादा धरी ४६
 इच्छा भोजनमा थियो ति ऋषिको ❀ सो बिन्ति गर्दा भया
 भोजन बक्सनु भोर भोजन गरी ❀ ऋषी खुशी भै गया
 त्यैविच्मा तीहि सम्मि बक्सनु भयो ❀ रामले प्रतिज्ञा पनि
 लक्ष्मणलाड कसोरि मारूँ अहिले ❀ यै हो विपत्ति मनी ४७
 सन्ताप श्री रघुनाथको जन्म परयो ❀ लक्ष्मणचरणमा पर्या
 मारीदीनु हवस् मलाड भगवान् ❀ मन्या तबिन्ती गर्या
 ठूलो भन्नु छ धर्म हो उहि रहोस् ❀ बिन्ती गर्या यो जसै
 यसूको निश्चय गर्नलाड हुन गो ❀ ठूलो समा एक तसै ४८
 सबले बिन्ती गर्या बुझी हजुरमा ❀ त्याग मात्र गर्नु हवस्
 मारीहालनु त योग्य छैन भगवान् ❀ ज्यान आजडन को रहोस
 ज्यान हर्न र बियोग गर्नु समझन् ❀ यै होस् मन्याथ्या जसै
 लक्ष्मणलाड पनी बिदा दिनु भयो ❀ श्री रामजीले तसै ४९

लक्ष्मणजी सरयू गया उस बखत * रामका चरणामा परी
 पायायाम् तिरमा गरीकन गया * जाहाँ रहन्या हरि
 यसरितले नरलोक छोड़िकन ता * लक्ष्मण जसै ता गया
 भेटना खातिर शेषका हजुरमा * ब्रह्मादिजम्मा भया ५०
 लक्ष्मणजीसितकोवियोगजबभयो * दुःखी सरीको बनी
 सोहै दिवक भयर मंत्रिहरु थ्यैं * यस्तो हुकुम् भो पनि
 जान्हू लक्ष्मण दन जता मत उतै * यो राज् भरतले गरुन
 राजा मैकन जो प्रजाहरु त दन * इनकोसबैतापहरुन ५१
 जरसै एति हुकुम् सुन्या भरतले * मूर्छित सरीका भई
 यस्तो जिनती गरया तहाँ भरतले * रामका हजुरमा गई
 बरथ्याँरुवामितलाडछोड़िमकहाँ * तिनलोक बकरया पनि
 छोरे दन अधिराज प्रभो ! हजुरका * राजका इनै हुन मनी ५२
 जेठा पुत्र हजुरका इ कृश वीर * राजकोशलैमा गरुन
 उत्तरमा बसि राज् गरी ड लबले * सम्पूर्णाको ताप् हरुन
 हई भाइ चलाउँदन् इ जति दन * सबराज्यको कामयहाँ
 दूत जाउन् मथुराविषे किन उसै * शत्रुदन् बरदन् तहाँ ५३
 सुन्नन् लक्ष्मणको पनीत समचार * पौंच्या परमधाम् भनि
 साथै जान हजुरका चरणामा * दौडेर आउन् पनि
 यस्तै जिनति हजुरमा भरतले * गर्था प्रजाले पनि
 पाया थाह र ताप् भयो मनमहाँ * जानन् किछोड़ीमनी ५४
 जिनती एक बसिष्ठले तहिं गरया * लान्छन् किछोडदन् मनी
 रुदन् सब दुनियाँ यहाँ हजुरको * पाउन् प्रसाद इ पनि
 सुन्नू भो तहिं यो बसिष्ठ ऋषिले * जिनती गरयाको जसै
 ठाकुरको पनि खुबदया हुन गयो * ती सब प्रजामा तसै ५५

इच्छा वयाह बलाउ पूरा गरला * मन्था हुकुमभो पनि
 सबले जिन्ति गरया प्रभूसित तहाँ * सब साथ जान्छौं भनि
 इच्छा पूरा हवस् भनी हुकुमभो * सब ती प्रजा सुश्रमया
 उत्तर कोशलमा दुवै ति कुश लव * राजगर्नखातिर गया ५६
 कोही दूत मथुरा तरफ प्रभुजिले * जल्दी पठाई दिया
 दूत पौच्यो रघुनाथका हुकुमले * शत्रुघ्न जाहाँ थिया
 दूतदेखी समचार सुन्या प्रभुजिको * शत्रुघ्नजीले जसै
 होरालाड रजाई दी प्रभुजि थ्यै * ती जान आया तसै ५७
 जेठा पुत्र सुबाहुलाड मथुरा * फेर राजधानी दिया
 गुप्तार्ड विदिशा दिया र ति गया * जाहाँ रघुनाथ थिया
 जल्दी गैकन पाउमा पारि तहाँ * यो जिन्ति लाया पनि
 साथै जान भनेर आज रघुनाथ ! * आयाहंजुरमा भनि ५८
 लौ मद्यान्ह हुँदा तयार भइ रह्यो * यसूतो हुकुमभो तहाँ
 आया राक्षस ऋक्ष बानरहरु * सबले त सुन्दा महौं
 जान्छौं आज संगै प्रभो ! हजुरका * यै जिन्ति सबले गरया
 सुग्रीवजी पनि जिन्तिगर्न रघुनाथ * जीका अगाडी सरया ५९
 अङ्गदलाड रजाई दीकन यहाँ * जालाँ म साथै भनि
 आयाकोहु दयानिधान ! हजुरमा * यो जिन्ति लायाँ पनि
 सुग्रीवको र अरु ति ऋक्षहरुको * जिन्ती सुन्या थ्या जसै
 प्यारा भक्त जहाँ विभीषणा थिया * ताहाँ गया राम तसै ६०
 ताहीं गैकन यो हुकुम पनि मयो * बरनू तिमीले यहाँ
 प्रारब्धै बलवान् छ जान ड सबै * हुदधन न भोगी कहाँ
 जाहाँ सम्म रहन्छ भूमी ताहिं तक् * राज गर्नु याहीं बसी
 रक्षा गर्नु खुनै प्रजाकन बहुत * अन्यायलाई कसी ६१

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

यसको उत्तर छैन चुप् रहु मनी * हुकुम् भयाध्य जसै
 तेसै ठाउँ महाँ तुरुन्त हनुमान् * जीलाइ देख्या तसै
 हुकुम्भो हनुमानलाइ हनुमान् ! * चिरञ्जिवी मै रह्या
 मेरो जुन्छ हुकुम गर्न सब दिन * अत्यन्त तत्पर भया ६२
 बुझीमान्ताहिंजाम्भवान्पनिथिया * ठान्थ्या म जाँला मनि
 तिनलाई पनि यो हुकुम हुन गयो * बरनू तिमीले पनि
 द्वापरमा कहु युद्ध गर्नु तिमिथै * पर्न्याछ सोही गरी
 स्वर्गमा तिमि जाउला पछि भन्या * ऐल्हे त यसूतै परी ६३
 यसूतो रित्सितजो अह्माउनुथियो * सो सब अह्माइ वरी
 सब प्राणीहरु साथमा हिंड मनी * हुकुम् भयोत्यस् धरी ६४

आफना पुरोहित ति वशिष्ठलाई

हुकुम् भयो मङ्गल गर्नलाई

मङ्गल् अनेक ती ऋषिले गराया

राम स्वर्गजानाकन निरिक् आया ६५

सीताजिले रूप अधिको छिपाइन्

लक्ष्मीभई वाम्तिर वरन आईन्

दीक्षार् तरफ् भूमि बसिन् हरीका

सब ताहिं आया भुवनै भरीका ६६

शस्त्रास्त्र सब ती पनि रूप धर्दै

हिंड्या तहाँ मङ्गल शब्द गर्दै

गायत्रि चार्वेद सब ताहिं आया

रूपधारी मङ्गल् यश शब्द गाया ६७

जो ता अयोध्या पुरवासि थीया

तिनले सँगै सब परिवार लीया

बालक बुढो कोही रहेन ताहाँ

सबको गयो मन् उहि राम माहाँ ६८

सुधिवहसु बानर मुख्य आया

सब ताप हूटयो भनि हर्षपाया

जो लोकथिया रामसित जानगैगो

गुल्जार अयोध्या पनि शून्यमैगो ६९

छोडी शहर वयै गइ भूमि माहाँ

देरुया प्रभूले सरयू र ताहाँ

आफ्नू विराट् रूपकन सम्मिलीया

आफैं ति सबकापनि नाथ थीया ७०

ब्रह्मा ऋषि देव र सिद्ध आया

आकाश बिमानले भरि छुट्टि छाया

श्री राम उपर सुबसित पुष्पवृष्टी

सब गर्नलाग्या उहिंलाइ दृष्टी ७१

सवै प्रजा र सपार्षद श्री रामचन्द्रको स्वर्गारोहण

गाउँछन् कहिं नाच्छन् प्रभुजिकै* यश्मात्र किर्तन् गरी

त्यै बिच्मा रघुनाथपरयासरयूमा* सबका अगाडी सरी

ब्रह्माको पनि ताहिं औसर परयो* हातजोरिबिन्ती गरया

सबकोतापअबगैगयोसकललोक* आनन्दसागरपरया ७२

रुवामितलेअबविष्णुकोरुपलिन्या* बेला भयाथ्यो भनि

पारयाबिन्तिरहोइबक्सनु भयो* श्रीराम चतुर्भुज पनि

जो शत्रुधन भरत थिया दुइ जना* तो शंख चक्रै बनी
 रूनामितकोतहिंजाहुमाबरिगया*बरन्या यहीहो भनि ७३
 ब्रह्माण्डै सब देवगण सुशि भया* त्यो रूप देख्या जसै
 ब्रह्मालाई हुकुम गर्या प्रभुजिले*सब प्रारिा स्वातिर तसै
 हेब्रह्मन्!जति जन् थिया शहरमा*सब साथ जान्छौं भनि
 आया सब परिवार लिएर सँगमा*लाग्या पछाडी पनि ७४
 इनलाई शुभलोक देउ तिमिले *सतलोकमाबासगरुन्
 आफ्ना सब परिवारले सँग रही* आनन्दमा ई परुन्
 ब्रह्माले प्रभुको हुकुम याति सुनी*हुकुम शिरोपर लिया
 सबलाई सुश गर्नलाई पनि एक*लोकै खटाई दिया ७५
 ती लोकले पनि सुश भएर सरयू*कोर नानसबलेगर्या
 जुन शान्तानिक लोकहो उहिंपुगी*आनन्दमा सब पर्या
 सुथीन् सूर्य विषे गई मिल गया* अशै हुनाले गरी
 भूभार यै रितले हरेर रघुनाथ *वैकुराठ पौंच्या हरि ७६
 एति मात्र कह्या सदाशिवजिले * ती पार्वतीथ्यै पनि
 जसले यसकन पाठ गर्छ मनले* अत्यन्त ठूलो भनि
 तिन्को जन्मसहस्रका जतितछन्*पाप्मरम हुन्छन् भनि
 सब षट्शास्त्र बताउँछन् पढिलिया*तछन् दुनियाँ पनी ७७
 सम्भूले पार्वती थ्यै सुशि भई बहुतै प्रेमपूर्वक् कहाको
 संसार पार तर्नलाड सबकन सजिलो साँघु मै मै रह्याको

जानी यसूलाड जो जो जनहरु बहुते प्रेमले पाठ गर्छन्
संसारको सौख्य सब भोग्गारिक नहुनियाँ सब सहज पारतर्क्य ।

इति सुब्बा होमनाथात्मज पं० केदारनाथ र पं० रामजी उपाध्यायकृत छेपक समेतको नेपाली
कवि भानुभक्ताचार्यकृत रामायण उत्तरकाण्ड समाप्त ।

नेपाली साहित्यगगनमा सूर्यक्षेत्र प्रसिद्ध सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका ग्रन्थरत्न

अठ्ठारहपर्व महाभारत चमड़ा ढकनीको दाम २५।

श्री कृष्णचरित्र चमड़ा ढकनीको दाम १०।

आठै काण्ड रामायण चमड़ा ढकनीको दाम १०।

टूलो श्रीमद् देवीभागवत चमड़ा ढकनीको दाम ९।

सचित्र नेपाल दिग्दर्शन इतिहास १ के दाम ८।

यो समग्र पुस्तकको सेट एकै पटक रु० १०) पेशगी पठाइ मगाए खर्च पनि माफ हुन्छ ।

पुस्तक पाइने ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

हितैषी कम्पनी

बाराणसी १ (बनारस सिटी ।)

स्वर्गवासी सुब्बा होमनाथ उपाध्यायकृत

शेष वात्स्यायन सम्बाद, शेष द्वारा श्रीरामको उत्तरार्ध जीवनको वर्णन ।

वात्स्यायन् ऋषिलेकुनै दिनमहाँ * शेषका चरामा परी
 श्री सीतापतिको चरित्रकन खुब् * सुन्या इरादा गरी
 हातजोरी विनती गर्या जगतको * सृष्टी मयाको पनि
 आज्ञा भो पछि फेर जगत लय भई * जाला यसोरी मनी १
 राजाहेरु पनी अधी पृथिविमा * जो जो प्रतापी मया
 आज्ञा भो सबको चरित्र पहिले * राखी म माथी दया
 मंझल्दायक रामको पनि सबै * अद्भूत चरित्रै यहाँ
 पुर्नाधिकन भन्नु भो हजुरले * मेरा अगाडी महाँ २
 राबरा मारिसक्या पछि रघुपती * फेरी अयोध्या गई
 वयै काल राज गरेर फेरि अपवाद * सूनेर दिक्दार भई
 सीताजीकन त्याग गरेर पछि फेर * एक अश्वमेधै यहाँ
 गर्नु भो भनि भन्नु भो हजुरले * मेरा अगाडी महाँ ३

संक्षेपले त सुन्या तथापि रघुनाथ् ❀ ज्यूको चरित्रै जती
 विरतार् पूर्वक सुनलाइ चाहिले ❀ मन् भो मलाई अती
 वात्स्यायन् ऋषिकोकुरा सकलयो ❀ सुन्नू भएथ्यो जसै
 शेषले खुशि मएर लौ सुन भनी ❀ आज्ञाभयो फेरतसै ४
 ब्रह्मर्षे ! सुन रामचरित्र जति हो ❀ सम्पूर्णा भन्दू भनी
 मनै सकहु कहाँ म भन्दू तर लौ ❀ जो जान्दहु त्यो पनि
 एती बात सुनाइ नेत्र दुइभट्ट ❀ चिम्लेर शेषले तहाँ
 वयैकाल ध्यान रघुनाथको गरिलिया ❀ एकाग्रमै मन्महाँ ५
 खोली फेरि नयन् उसै बखतमा ❀ भर्ता मनैमा धरी
 भन्नुभो ऋषिका अगाडि खुशि मै ❀ गद्गद् बचनले गरी
 हेवात्स्यायनजी ! जसोरि हुनगो ❀ रामाश्वमेधे यहाँ
 विरतार् पूर्वकले म भन्दू सुनित्यौ ❀ धैर्यै गरी मन्महाँ ६
 सीता त्यागि सक्या पछी रघुपती ❀ मानू मनुष्यै सरी
 राजहुन्थ्यो सबकाम छोडि कनाठिक् ❀ सुर्ता पर्या मै गरी
 सोही औसरमा ऋषीश्वरहरू ❀ आई हजारौं तहाँ
 बरथ्या सब इतिहास् सुनाइ रघुनाथ् ❀ ज्यूका हजुरै महाँ ७
 धेरै थोक् इतिहास् सुनेर खुशि मै ❀ रामचन्द्रजी ले पनि
 सन्तान् रावरा हो कउन् पुरुषको ❀ आज्ञाहवस्यो भनी
 सोधी बवसनुभो र तेस् बखतमा ❀ सामने अग्रतीथिया
 सन्तान् रावरा हो पुलरत्य ऋषिको ❀ भन्त्या सुनाइ दिया ८

अगस्ति ऋषि द्वारा रावणको जीवन वर्णन ।

हे राम ! त्यो ऋषिपुत्र हो तर पनी ❀ मत् राक्षसैको सरी
 लाग्यो रावरा गर्न राक्षसि तरफ् ❀ पैदा हुनाले गरी
 ब्रह्माको वर पाइ फेरि अरुले ❀ जीती न सकनू भई
 सब प्राणीहरूलाई दुस् अतिदियो ❀ चौधै भुवनमा गई ९

रावणाले अति दुस् दिंदा अमरगण * सोहै सकसूमा परया
त्यसको नाशहवस् भनेर भगवान् * ब्रह्माजिकोर तव्गरया
ब्रह्माले स्तुति देवता सकलको * सुनू भएथ्यो जसै
सोहै खुशि भई प्रकट हुनुभयो * सबका अगाडी तसै १०
सोहै दुःख दियो भनेर सब बात * सूनी दयाले तहाँ
रावणको कसरी विनाश गरुं मनी * चिन्ता गरी मनुमहाँ
इन्द्रादी सब देवता कन लिई * कैलाशपुरीमा पनि
पाल्नुभो शरणौ सदा शिवाजिको * पर्नै पर्योलौ मनी ११

पुण्या कैलाशैमा सकल अमरै गणहरु जसै
ति सबले शंकरका चरणायुगको ध्यान गरि तसै
खुशि मै भकीले गरि शिर महाँ अञ्जलि धरी
स्तुति गर्ने लाग्या जगतगुरुको फेर उहि धरी १२
नयन् छन तीन जसका रवि शशि हुताशन ति खुलन्या
अनेक सपै भूषण शिर भरि शरिरमा ति मुलन्या
जटादेखी गङ्गा भरि पृथिविमा जाइ परन्या
शरण बकरया जानस् हर ! त्रिपुर संहार गरन्या १३
सदा बायाँ कास्का उपर जगदम्बा कन लिन्या
हलाहल आफूले पिड जगत रक्षा गरिदिन्या
हजुरको हे शम्भो ! अधिक दुख पर्दा चरणामा
सबै हामी पछौं अब लिनुहवस् लौ शरणमा १४
नजरहोस् लौ हामीहरु शिर जमिनुमा धरि धरी
नमस्कार गर्छौं हे शिव ! हर ! त्रिलोचन ! धरि धरी
मनी सारा द्यौताहरु मिलि जसै स्तव् गरिलिया
खुशी मै कैलाशनाथ पनि प्रकट मै दर्शन दिया १५

दरशन जब बक्रयो पार्वतीनाथ आई

अमरगंगा सहित मैं सामु ब्रह्माजि जाई
बिनति गारिदिया, नाथ् ! देवगंगा दुःख पाई

हजुर सँग इ आया सन् शरणा पर्न लाई १६
कुमाति अति भयाको दृष्ट यो रात्रौले

हररा गारिदियो भाग् देवताको बलैले
यस बखत कृपानाथ ! त्यो अधमलाडु याहाँ

बध गरन् उपायै मन्नुहोस् हामि माहाँ १७
धुमि धुमि अति निद्युत् रानरौले गरयाको

त्रिभुवन भरिका सब प्राणि दुस्मा पर्याको
सुनिकन शिवजीले देवतालाइ ताहाँ

राँग लिड हरिका फेर जानु भो धाम माहाँ १८
 पौंची धाम महाँ जनार्दनजिका * पाऊ विषे मन् धरी
 लाग्या योर-तुतिगर्न देवमुनिगरा * जम्बा भई त्यो धरी
 हे माधव ! जय हे हरी ! हजुरका * चाकरहरूको यहाँ
 यो सब दुःख छुटाइ बक्सनुहवम् * जाऊँशरामाकहाँ १९
 रूपगुरा नाम्हरु छैनवयै हजुरको * लीला गरी तै पनि
 मेरो एहि सगुरारवरूप कन भजी * भक्तैतरुन् सब् भनी
 वरौँश्यामभुजचार कमलनयनको * सुन्दर स्वरूपै धरी
 पालनगर्नु हुन्याजगत उहि स्वरूप * ध्यानगर्दछौंयोधरी २०
 वनमाला र किरीट कौर-तुभमराणी * शोभाशरिरकोदिन्या
 शंसै चक्र गदा र पद्म अग्नि फेर * चारबाहुलीमालिन्या
 बायाँ काख महाँ जगत कि जननी * लक्ष्मीजिलाई लिई
 पालनगर्नुहुन्या जगत उहिरवरूप * ध्यानगर्दछौंमन्दिर २१

प्रह्लादलाइ गजेन्द्रलाइ पहिले * दुस्मापरयाछन्मनी
 उब्जार गर्नुभयो जउन् तरहले * हामीहरुको पनि
 उब्जार गर्नुपर्यो यहाँ दश-बदन् * रूप कालसाँपलेधरी
 आँटयोनिन्न नहीं मन्यासहजमा * चौधैभुवन् योधरी २२
 यस्तैरितरितलेखनेकरतुतिगरया * द्यौताहरुले जसै
 सन्तोष मैकन गर्नुभो प्रभुजिले * आकाशबारागी तसै
 हे द्यौताहरु हो ! अवश्य बुझिल्यौ * राममैअयोधयामहाँ
 बध गर्ने अबतार लिन्याहु मडैले * तेस्रावरौकोयहाँ २३
 ऐल्हे जल्द यहाँ सबै तिमिहरु * द्यौता जती द्यौ गर्ड
 अशै लीकन जन्म ल्यौ पृथिविमा * सब्त्रक्षवानर् भई
 यो आज्ञा हरिको सुनेर ति सबै * द्यौताहरुले पनि
 जन्मे अंश लिई लिई पृथिविमा * सब्त्रक्षवानर्बनी २४
 सोहीबाट तिमिले पुरयाउन मनी * अ्यौतार ऐल्हे लियौ
 मारी रावणालाइ सब् जगतको * आपत् हुटाई दियौ
 त्यो सबरापनिहो पुनरत्यत्र ऋषिको * नाती मनीफेरतहाँ
 बिन्ती पारिलिया अगारित ऋषिले * रामकाहजुरैमहाँ २५

श्रीरामको सन्ताप अगस्ति ऋषिको सान्त्वना र अश्वमेध यज्ञको वर्णन ।

यो बात सुनेर मनमा अति ताप् परयाका
 आँशु दुवै नयनमा बहुतै धरयाका
 क्या काम गरेहु मनी मोह भएर ताहाँ
 गिर्दामया रघुशिरोमणि पृथ्वि माहाँ २६
 देखेर मूर्छित तहाँ रघुनाथलाई
 फेरी अगारित ऋषि जल्द नगीच जाई
 आफ्ना दुवै करकमल जलले भिजाया
 प्रेमले मुसारि रघुनाथ कन भट्ट जगाया २७

ताहाँ अगारित ऋषिले पनि जल्दि फेरी

बिन्ती गर्या रघुपती तिर फर्कि हेरी
कुन काररौ भइ यहाँ यति ताप् गरयाको

आज्ञाहवस् सकल ताप् मनमा परयाको २८

बिन्ती एति सुनी अगारितऋषिको * सन्तापगरी मनमहाँ
सुरकेरा मुखदेखि हालि रघुनाथ * भन्दाभए फेर तहाँ
हे ब्रह्मर्षि ! कउन् अधम छ मसरी * ब्रह्मर्षिकुल् नाशगरी
इक्ष्वाकू कुलमा कलङ्क मडैले * पादौ भयौ यो धरी २९
जुन ब्राह्मण कुललाइ धनदिइ पुजा * गर्छन् सबै जनहरू
सोही ब्राह्मणकुलविनाश गरीदिन्या * मेरोबयान के गरू
ब्राह्मणलाइ अवाच्य बारिारिसले * जो गर्छ दुर्जन यहाँ
चौधै कुल् गइ गिछ तेस् अधमको * सबकुम्भिपाकैमहाँ ३
मूलहुन् वेद सबधर्मको जगतको * ती वेदका मूल पनि
मन्छन् सज्जनहेरु सब जन यहाँ * ब्राह्मणहरूहुन्भनी
तेस्तो ब्राह्मणकुलविनाशगरीदियाँ * मैले कुलाङ्गार भई
मेरो कुन गाति हुन्छ गिछु अबलौ * कस्ता नरकमागई ३१
सारा तीर्थ र दान व्रतहरू यहाँ * देख्दैन मैले भनी
ब्रह्मनैहरूलाई निरकृति हुने * कस्तै गरुन् ता पनि
पैरितका अरुधेर अनेक तरहका * रामचन्द्रजालि तहाँ
लाग्यागर्नविलाप अगारितऋषिका * साम्ने अगाडीमहाँ ३२
माया मानिसको गरेर अति ताप् * रामले गरयाको जसै
सून्या सबति अगारितले र तहिफेर * बिन्ती चढाया तसै
हे नाथ ! दुष्ट विनाशगरी हजुरमा * त्यो ब्रह्महत्या कहाँ
लाग्यो नाहक गर्नुहुन्छ किनयो * सन्तापहजुरले यहाँ ३३

साक्षात् ईश्वरपूरा सन् जगतका * कर्ता र हर्ता भई
चैतन्यै तिमि गर्दछौ घटघटै * प्राणीहरूका रही
हेनाथ ! नाउँ फगत सदा हजुरको * जो जनर-मरणागर्दछन्
करतै पापिहउन् तथापि ति पुरुष * संसारपार तर्दछन् ३४
त्यो राजा पनिहो कहाँ अमुरलौ * सेवा हजुरकै गरी
बरथ्यो द्वार महाँ उसै बखतमा * काराकुनै एकपरी
श्राप् पायो सनकादिको र अहिले * त्यो जन्मत्यसुलेधर्यो
मारीबक्सनुभो कृपा गरि र पो * संसारसहज्मातुर्यो ३५
बिन्तीएति मुनी अगारित ऋषिको * रामचन्द्रजीले तहाँ
आज्ञा गर्नुभयो अनेक तरहको * सन्तापगरी मन्महाँ
ज्ञानाज्ञान दुइ पापगर्द दुनियाँ * अज्ञानको पाप् यहाँ
पश्चात्ताप गरिलियो यदि भन्या * नाशहुन्छसंसारमहाँ ३६
ज्ञानै पूर्वक पाप् जउन् जनहरू * गर्दन् उनै जन् मरी
भोगगर्दन् यमदराड खुब्रसिततहाँ * ठूला नरकमा परी
ज्ञानैपूर्वक ब्रह्मघात गरिलिये * योपाप् कुन रीत गरी
निरतार हुन्छउपाय केहिछ भन्या * आज्ञाहवम् योधरी ३७
गरतो प्रश्न तहाँ मनुष्य सरिमै * रामले गर्याको सुनी
सम्बोधन् गरि रामलाइ तहिफेर * मन्दन् अगस्ती मुनी
हेराजन ! सुनिबक्सियोस् हजुरले * जो ब्रह्मघात गर्दछन्
तेरताले पनि अश्वमेध गरिलिया * संसार पार तर्दछन् ३८
अश्वमेध पहिले गरी हजुरका * बाजे दिलीपले यहाँ
ठूलो कीर्ति चलाइ तिन भुवनमा * पाँच्या परम्पद् महाँ
फेरी एक सय यज्ञ यै गरिलिया * श्री इन्द्रजीले जसै
राजा स्वर्गपुरी निषे हुनगया * छौताहरूको तसै ३९

यै यज्ञै मनुले र फेर नहुषले * राजा सगरले गरया
आजतक् कीर्ति छँदैछती सकलको * चौधे पुरुष पारतरया
नष्टे ब्रह्म बधादि पाप् गरिदिन्या * यो यज्ञ ऐल्हे गरी
ठूलो कीर्ति चलाई बक्सनु हवस् * सारातिनैलोकमरी ४०
यरतोचितिसुनी अगारितत्रक्षिको * रामचन्द्रले फेर तहाँ
सोधीबक्सनुभो कउन् निधि गरी * त्यो यज्ञ गर्नु यहाँ
फेरी अश्व पनी कउन् तरहको * चाहिन्छ कुनरीतगरी
छोड्नूपदछ त्योविधान् मकनसब् * आज्ञाहवस् योधरी ४१
रामचन्द्रको याति बचन् जब सुन्न पाया

फेरी अगारित ऋषिले पनि निन्ति लाया
हे नाथ ! मुनीलिनुहवस् मडैले मन्याको

चाहिन्छ अश्व याति सुन्दर रूप बन्याको ४२
जसको छ लाल मुख पुछ्छ पनि पीत बरौं

जो फेर सफेद सकल रङ्ग भई श्यामकरीं
जो चल्छ बेग पवन में गारि पृथ्वि माहाँ

चाहिन्छ यज्ञ गरदा उहि अश्व याहाँ ४३
वैशाखी पूर्णिमाका दिन निधि सित त्यो यज्ञ प्रारम्भ गर्नु
पत्रै सुनको तयार एक गरिकन हयका शीरमा सोहि धर्नु
फेरआपनूकीर्तिनामबल्हरू जतिसबत्यैपत्रमा लेखिलीनू
पूजा शास्त्रै विधानले गरिकन पछिफेर अश्वत्यो छोडिदीनू ४४
त्यो घोडा जान्छ जाहाँ पछि पछि उसका बीरहरू धेर जाउन्
जुनबिरले धर्छतेसका सँगलाडि जितित्यो अश्वलाई फुकाउँन्
यै रितले वर्ष दिन तक् धुमिधुमि पृथिवीभर परिक्रम गराई
व्रतकोरसंपूर्णपारीसकिकन पछित्यो अश्वल्याउनाफिराई ४५

बौधे दिन् तक् नियम् गै गारिकन यजमान् ले मृगैचर्म माहाँ
 सुत्नू फेर ब्रह्मचर्यै धरिकन गड् तयै यज्ञभूमी छ जाहाँ
 दुःखी कङ्काल् गारिन् ले चिजबिजहरु जो प्रार्थना गर्दै आई
 धन् वस्त्रै भोजनादीहरु दिइकन सुशु गदिन् तेसलाई ४६
 एहीहो अश्वमेधको विधि सकल कह्या जो पुरुष एहि गर्ता
 पाप्को सब् नष्टपारी त्रिभुवन बिचमा नाम् हुलो तोहिधर्ता
 हे राम ! जिन्ती म गर्हु गारिकन अहिले अश्वमेध यज्ञ यहाँ
 मर्यादा कीर्ति थामी पछि हजुर पनी जानुहोस् धाम महाँ ४७
 यस्तो कुरा सुनि तहाँ ऋषिलाइ हेरी

रामको हुकुम् हुनगयो तहिं जल्दि फेरी
 त्यो चालको म सँग अस्तबलै भरीमा

घोडा छ दैन गर्दै हेरु यसै धरीमा ४८
 आज्ञा एति सुनेर तयै बसतमा * अत्यन्त सूशी भई
 घोडा हेर्न भनेर रामकन लिई * फेर अस्तबल्मा गर्दै
 जो जो अश्व थिया अगस्ति ऋषिले * होरीलियाथ्या जसै
 देखी चित्र विचित्र अश्वहरु सब् * आश्चर्य मान्या तसै ४९
 लाखौं एकतिशोराका मुलुकका * घोडाहरु छन् तहीं
 लाखौं एकतिरफेर विचित्रचिनियाँ * टाँगुहरु छन् कहीं
 हज्जारौं तहिं श्यामकर्का पानिछन् * घोडाहरु ती जसै
 सारा देखि लिई अगस्ति ऋषिले * आश्चर्य मान्या तसै ५०
 फेरी श्री रघुनाथलाइ खुशि मै * मन्छन् अगरती तहाँ
 यज्ञै लायक अश्व हे रघुपते ! * धेरै छन् तबेला महाँ
 त्यो यज्ञै यदि गर्न मन्सुब मया * खुब् धैर्य मन्मा धरी
 चाँडै लौ गारिबिसयोस् हजुरले * सामग्रि जम्बागरी ५१

बिन्ती तहाँ याति सुनी रघुनाथ फेरी

सदां तयार गारि वयै न गरेर देरी

सइमा अगारित ऋषिलाड लिएर ताहाँ

पालनूमयो सरयुका पनि तीर माहाँ ५२

पुनू भो रघुनाथ जसै सरयुमा * सुनका हलोले गरी
चार्योजन् मुमिजोति शास्त्रविधिले * शुद्धै गर्या त्यै धरी
अश्वैमेध गरदा जउन् तरहको * चाहिन्छ कुराडै तहाँ
पार्या जल्दि तयार वशिष्ठ ऋषिले * सूशी सई मनूमहाँ ५३

नारद कश्यप अङ्गिरादिहरु जो * हुला ऋषिश्वर थिया
ती सब्लाड पनि वशिष्ठ ऋषिले * निमृता पठाई दिया
निमृता पाइ सुशी भई जगतका * सारा ऋषीश्वर तहाँ
आयो शिष्यहरु लिएर सँगमा * रामका हजुरै महाँ ५४

श्रीरामचन्द्रजिले पनी ति ऋषिका * पाऊ विषे शिर धर्या
हर-तार्धादि गरेर ती सकलको * पूजा विधानले गर्या
सुन्दर आसनमा बसाइकन फेर * गाई सुनरौं पनि
प्रत्येक ती ऋषिलाड अर्परा गर्या * सूशी गराऊ मनी ५५

फेरी प्रश्न गरी तहाँ कुशलको * सब्का अगाडी गई
हात् जोरीकन केहि काल् रघुपती * बरता भया सुश्रु भई
सोही औरसरमा त धर्म कुन हो * बरार्थमैको मनी
प्रश्नै ती ऋषिहेरुका सँग गर्या * रामचन्द्रजीले पनि ५६

चारै आश्रमका धर्मको वर्णन ।

त्योप्रश्नै रघुनाथको सुनिसक्या * सारा ऋषिले जसै
जो हो धर्म गृहरिथको सकल त्यो * बिन्ती चढाया तसै
वेदाद्यायन यज्ञयाग आतिथिको * सत्कारनियम मारही
गर्नुपर्दछ यत्नपूर्वक सदा * ब्राह्मण गृहस्थीसई ५७

सेवा नीचहरुको कदापि न गरुन् * करतै ति ब्राह्मणहरु
दुखमा पर्न गएर खान नमिले * भिक्षा गरुन् लौ बरु
आपद्मा पनि थाम्दछन् कुलधरम् * जुन ब्राह्मणले यहाँ
तेरताब्राह्मण मुरुयहुन्नुभिलिनु * साराजगतभरमहाँ ५८
करतै सुन्दरि देखिउन् तर पनी * जो छन् पर स्त्री जाति
माता मै ठहराइ बयै पनि बिकल् * गर्दै न गर्नु माति
आपनीस्त्री सहवासपनी ऋतुमती * हुन्दै बखतले जसै
पैलहेतिनदिनत्यागिसोह्मदिनतक् * भोग्गर्नु सद्मातसै ५९
सोह्मदिनपाछिभोग् कदापि नगरुन् * त्योसोह्मदिनमा पनि
श्राद्धै व्रत अरु धर्मका परबमा * कुत्तिसत्करमहोमनी
सम्भोग्स्त्रीसितगै कदापिनगरुन् * जो दुष्टले गर्दछन्
साक्षात्तीपशुहुन्मर्यापाछितिसन् * नकै विषे पर्दछन् ६०
धार्मिकदोषरहित कुलिनपुरुषकी * कन्या विवाहै पनि
गर्नुपर्दछ पुत्र खातिर फगत * रक्षा हवस् कुल् मनी
सम्भोग्का बखतै ति दम्पति दुवै * चिन्ताअसल्कामगरी
प्रीतीपूर्वकभोग्गविलासगरिलिउन् * सन्तानमा मनुधरी ६१
जसले एति नियम् गरेर रहला * तेस्ता पुरुषको यहाँ
सन्तानधार्मिक सुप्रतापि बहुतै * हुन्छन् जगत भर महाँ
यो शास्त्रै विधिलाइ छाडिकन जो * कामका बसैमा परी
स्त्रीको सङ्गत गर्छ पुत्र उसका * हुन्छन् पशुकै सरी ६२
अनै जल्हरुले पनी अतिथि मै * जो आउँछन् घरमहाँ
गर्नेपर्छ गृहारिथले खुशि भई * खातिरितिसन्को यहाँ
जस्का घरगड खालिफिर्छ अतिथी * दुःखित मनैले अती
पुरायैनाशमडुजान्छसन्जनमभर * तेसले गरेको जती ६३

जो चिज् बन्दछ देव पितृ अतिथी * सञ्जलाड पैल्हे दिई
बाँकी बाँच्छ जो उ चिज्कन जहान् * सञ्जले बराबर लिई
खानूपर्द गृहरिथ भैकन सदा * कोही गृहरथी भई
खान्छन् कुवकुरमैं भन्या नरकमा * गिर्छन् तिसञ्जन् गड ६४
षष्ठी अष्टमिमा नलाउनु यहाँ * तेलबवै पुरुषले पनि
पूरौमासि चतुर्दशी दुइ तिथी * मासू निषेध हो मनी
त्याग्नू फेरपनि त्याग्नूपर्द जनले * एकादशीमा यहाँ
अन्नै भक्षरा गर्नलाड विधि यै * दोसिन्छ शारत्रै महौ ६५
सन्ध्याकालमहाँ नखानुकहिल्यै * फेर बिरतरामा गड
खानू छैन कदापि कोहि जनले * म्लेच्छै समान्को भई
आफ्नू सुब्रगुराको बयान्सकलले * गर्छन् तथापी पनि
गर्नुछैन कदापि शेखि मनले * ठूलो रहेछु मनी ६६
शेखी गर्दछ जो पुरुष मनमहाँ * ठूलो हु भन्या भई
त्योजन् भूपीत नैहवस् पनि तिसद् * गर्दै नगर्न गड
जो अर्काकन मर्म पारि बहुतै * छेड्का कुरा गर्दछन्
ती सञ्ज दुर्जन हुन् मर्यापछि नरक् * तेस्तै पुरुष पर्दछन् ६७
एही शास्त्र विधि विचार गरि यसै * माफिक् नियममा रही
बरन् पर्दछ धर्म थामि कुलको * सञ्जले गृहरथी भई
पुत्रोत्पादन भो जसै जतनले * त्यो पुत्रलाई यहाँ
विद्याभ्यास गराउनु दिन दिनै * प्रीतीलिई मनमहाँ ६८
होओस्लायक त्योजसै उहिबस्वत * त्यो पुत्रलाई पनि
कन्या खोजि विवाहगर्दिनु असल् * रक्षा हवस् कुल् मनी
फेरी त्यै सुतलाड सौँपि घरको * धन्दा खुशिले अती
जाउन् जङ्गलमा ति दम्पति दुत्रै * राखी धरम्मा मति ६९

हे राम ! यै रितले जउन् जन यहाँ * बरधन स्वधर्मै गरी
जान्धन मुक्त भएर फेर सकल ती * संसार सागर तरी
मन्या यै रितका अनेक तरहका * बार्ता धरमका अस
बिन्ती श्री रघुनाथका हजुरमा * पार्थ्याजहषीश्वरहस ७०
सोही औसरमा बसिष्ठ ऋषि भट * रामका हजुरमा गया
सम्बोधन गरि रामलाइ तहिं फेर * यो बिन्ती गर्दाभया
हे राम ! यज्ञशुरू हुन्या बसत मो * ऐल्हे तयारी भई
घोड़नू पर्दछ अन्न पूजन गरी * चाँडो हजुरले गर्दै ७१
जोजोब्राह्मराधन तिसबकन पनी * पूजा विधानले गरी
प्रत्येक कार्य महौ लगाउनु पर्यो * पालनूहवम् यै धरी
दुविषत अन्ध दरिद्रहेरु जतिधन * यो यज्ञभूमी महौ
तिन्कोदिल्पानिखुशगराउनुहधम् * बविसम्दिईधर्यहाँ ७२
सुन्कोएकप्रतिमूर्ति जानाकिजिको * जल्दी तयारी गरी
फेरी एक मृगशृङ्गलाइ अहिले * आफना कटीमा धरी
हातमा दराड कमराडलू लिईसदा * धैर्यै गरी मनमहौ
सुत्नू पर्दछ वर्षभर हजुरले * खालीजमिनूमायहाँ ७३
यज्ञको शुरू गर्नुपर्द रघुनाथ ! * चाँडो हजुरले मनी
बिन्ती पारिलिंदा उठेर सुशिमै * रामचन्द्रजीले पनि
आज्ञा लक्ष्मरालाइ बवसनु भयो * हे भाई ! लौ यै धरी
घोड़ा शोभित पारि फौजहरु गर्दै * ल्याउनु तयारी गरी ७४
लक्ष्मराले रघुनाथको यतिहुकुम् * सूनी लिख्या जसै
सेनानायक कालजितकन तहाँ * आज्ञा गर्या फेर तसै
हे सेनापति ! लौ गएर तिमिले * उर्दी तुरन्तै दिई
साराफौज अहिले तयार गरियहाँ * आज सँगैमा लिई ७५

उर्दी माफिक अश्वलाई पनि फेर * चाँडो तयारी गरी
ली आऊ भनि उर्दि यो तहिं दिउ * लक्ष्मराजिले त्यै धरी
उर्दी लक्ष्मरादेसि पाइकन त्यो * सेनापतीले तहाँ
ल्याया सैन्य समेत गएर हयभट्ट * त्यो यज्ञभूमि महौ ७६

अश्रमधे यज्ञको घोडाको वर्णन ।

सुन्को तार समानको पुछरफेर * ठिक्कनिल्मराकासरी
कानैको रँग फेरि मारिाक सरी * रँडको मुखैले गरी
साहैसुन्दर अश्वफेर मरिाजडित * माला गलामा धरी
नाच्योधेर धुँगुराबजाड सुनका * साहै शुसोभितगरी ७७
वरिपरि सब फेरी सैन्यले धेरियाको

बहुत युवाति जनूले चाँवरै फेरियाको
उहि बखत महौ त्यो अश्व ल्याएर तहाँ

फउज अधिक आया यज्ञ भुमी छ जहाँ ७८
हय रथ गज पैदल्ले सहित तेज धारी

हुकुम शिर धर्याका रामका फौज मारी
पराव पटह मेरी शंखको शब्द गर्दै

उहि बखत ति आया हातमा शस्त्र धेँदै ७९
करतूरी लेपि छाती उस उपर महौ रत्नका हार मुल्याका
सुन्काकुराडल्किरीटफेरधारिकनमुहुडादेसियाकासुल्याका
यरता राजा हजारौं रथ उपर चढी यज्ञको अश्वलाई
रक्षा गर्ने निमित्तक् उहि बखत गए रामको उर्दि पाई ८०
ती सब् फौजहरूले खाजित हुनगयो * त्यो यज्ञभूमी जसै
काँप्यो थर्यारि पाउका दमकले * साराजमीन् भरतसै
शोभा धेर गरेर सब् नृपातिका * छत्रैहरूले गरी
दावयो सूर्यकिरणपनी उहिबखत * त्यो यज्ञभूमी मरी ८१

देखी फौज्हरूले सबै वरिपरी * धेरा गराई तहाँ
 ल्यायाको हयलाइ शोभित गरी * त्यो यज्ञभूमि महौ
 सोहै सूशि भई बशिष्ठसित गै * रामचन्द्रजीले पानि
 आजा गर्नुभयोगुरो ! जतिद्व काम * गर्नुहवस् लौ मनी ८२
 यो आजा सुनि रामलाइ सुनकी * सीताजिका सङ् धरी
 संकल्पैपानि ब्रह्मवध् जनितपाप् * नष्ट हुने रित गरी
 शारैका विधिले बशिष्ठ ऋषिले * पैल्हे गराई तहाँ
 लाग्याफेर ऋषि सबलिई हवनको * कामगर्न यज्ञैमहाँ ८३
 यज्ञाचार्य बशिष्ठजी हुनगया * त्यो यज्ञमा सूशू भई
 गथ्याजोपरिआऊँयो सकलकाम * ताहीं अग्रती रही
 द्वार बन्धन् सब यज्ञको अधिगरी * फेरी अग्रती पानि
 लागे गर्न हवन् गएर हय त्यो * छोड्नुयावसतमोमनी ८४
 सुन्दर अलङ्कार लगाइ अड्मा

आएर नारीहरू एक सड्मा
 ददयक्षताले गारि अश्वलाई

पूजन् गर्या मङ्गल गान गाई ८५
 फेरी निराजन् गारि धूप जलाया

सुरवी सबै यज्ञ भरी चलाया
 माला फुलैको लिई अश्वलाई

लाई दिया ती सब नारि जाई ८६

पूजा यै रितले जसै गारिसके * नारीहरूले तहाँ
 सुनको पत्र लिई अगारित ऋषिले * फेरी उसै बिचमहाँ
 रामको नाउँर कुल् पराक्रम जउन् * रामले गर्याका थिया
 सोही पत्र उपर रचित गारि असल् * श्लोकबद्धलेखादिया ८७

श्लोकको अर्थयही थियो रघुकुलै ❀ बिचमा अयोध्या पाति
 राजा श्री दशरथ भया त्रिभुवनै ❀ भरका प्रतापी अति
 कोशल राजकुमारि मुख्यमहिषी ❀ तिन्कीथिडनसबमहाँ
 तिन्का रत्न समानका उदरमा ❀ रामचन्द्रजन्मयायहाँ ८८
 द्यौता दानव यक्ष राक्षसहरू ❀ जसका चरामा परी
 आज्ञा मार्फक गर्दछन् सब कुरा ❀ मन्मा ठुलो डर धरी
 यस्ता हुन् रघुनाथ उनै प्रभुजिले ❀ यो अश्वलाई पनि
 छोड्या यज्ञ ठुलो म गर्हु अहिले ❀ एक अश्वमोघै भनी ८९
 जरले बीर हुँ भनेर ठान्छ मनले ❀ आएर त्यो बीर यहाँ
 पक्रोस् यो हय सक्भया नहिंभन्या ❀ कौडी लिई सद् महाँ
 यज्ञै हुन्छ जहाँ उसै रथल विषे ❀ रामका नागिचमा गई
 जोदिन्छन् रघुनाथ हुकुमउहिगरोस् ❀ चाकरसमानकोमई ९०
 रक्षा यो हयलाई गर्न अहिले ❀ शस्त्रै लिई हातमा
 भाई श्री रघुनाथका अति ठुला ❀ धेरै बीर लिई साथमा
 धर्ला यो हयलाई जान जरले ❀ तेस्लाई युद्धै गरी
 जान्छन् शोखि हुटाऊनाकन भनी ❀ शत्रुधनजी यो धरी ९१
 यै रितले प्रभुको प्रतापहरु सबै ❀ लेखेर पत्रै महाँ
 त्यो पत्रै हयका ललाट बिचमा ❀ बाँधेर फेरी तहाँ
 वायूका सारि बेगूगरी कन सदा ❀ चलने त्रिलोकै भरी
 त्यो घोडा रघुनाथको ति ऋषिले ❀ छोड्दा भया त्यै धरी ९२
 आज्ञा भो रघुनाथको उहि वस्त्र ❀ शत्रुधनलाई पनि
 हे भाई ! हयका गएर सँगमा ❀ रक्षा गरे खुब् भनी
 रस्तामा तिमिलाइ मझल हवस् ❀ शत्रुहरू धन जउन्
 तिम्रा सामु महाँ पर्या पछि सबै ❀ चाकरसमानकाहुन् ९३

मूर्धित फेरि विरथ् भएर डरले * भाग्नेहरूको पनि
फेरि पर्दछ आइ जो शरसामा * तिम्रो शरणाहू मनी
तेर-ता शत्रु हुनु तथापि ति उपर * वयैशस्त्रकोत्यागरी
तिनकोप्राणकहिल्यै नहर्नुतिमिले * धर्मै तरफ् मनु धरी १४

अर्काका धनमा र फेरि अरुका * नारीहरूमा अति
हे भाई! सुन मन्दु वनै दिन पनी * तिम्रो नजावस् मति
पूज्यै जनहरूको नगर्नु अपमान * गौ विप्र वैष्णव् जति
देखिन् छन् सबलाइ पूजन गर्या * राखेर भकी अति १५
हे भाई! इ सबै कुरा यस बखत * मैले मन्याको जाति
कर्ताकेहि न निर्सिकाम् गरिलिया * कल्याण मिला अति
अर्ती एति दिएर भाइकन फेर * सद्माजउन् विरथिया
ती सब् तरफ नजर गरेर रघुनाथ * जीलेहुकुम् योदिया १६

भरतका पुत्र पुष्कलको साहश र धैर्य देशका राजाहरूको आत्म समर्पण ।

हे वीर् हो! तिमिहेरुका विचमहाँ * शत्रुधनका सद् गर्ई
सक्छौ रक्षणा गर्न लौ मन कउन् * वीर् चक्र-रक्षक भई
यो आज्ञा रघुनाथको जब सुन्या * ऊठेर सोही धरी
हात् जोरेर भरतजिका सुत तहाँ * आया अगाडी सरी १७
फेरी विन्ति गर्या परी चरसामा * हे नाथ! मलाई यहाँ
आज्ञा गर्नुहवस् म जान्हु अहिले * शत्रुधनका सद् महाँ
घौता दानव आउनु तर पनी * एकलै अगाडी सरी
जित्ना हू रसामा सहज् हजुरका * केवल कृपाले गरी ३८
हामीहेरु निमित्त मात्र भइ सब् * जान्छौ तथापी तहाँ
जित्ला खालि गर्ई प्रताप हजुरको * शत्रुहरू रसा महाँ
पुष्कलको विनतीसुनेर रघुनाथ * अत्यन्त खूशी भई
आज्ञा भो तिमि चक्र-रक्षक हुनु * शत्रुधनजीको गर्ई १९

पुष्कल्लाड अह्लाड एति पाछि फेर * वानरहरू धन जाति
 सबका तर्फ फिरी उसै बसतमा * मन्धन रमाका पाति
 हे वीर हो ! तिमीहेरले पनि गर्दै * शत्रुधनका सङ्ग महौ
 रक्षा गर्नु पर्यो बहुत जतनले * यो अश्वलाड तहाँ १००
 सबानरकनयोअह्लाडहनुमान * जीलाड फेरी पनि
 आजा भो सब फौजलाड तिमिले * रक्षा गर्या खुब् मनी
 सीताजीकन खोजनलाड पहिले * एकलै समुद्र तरा
 लङ्का दाह गर्यौ भने जमतमा * कुन वीरछतिमा सरी १
 शत्रुधनैकन कह वयै समरमा * पर्दा पनी मद् गर्दै
 रक्षा खुब् तिमिले गर्या जतनले * सङ्गमा उनैका रही
 यो आजा हनुमानले जब सुन्या * सबका अगाडी महौ
 रक्षा गर्न कबोल गर्या उहिबखत * सम्पूर्णा फौजको तहाँ २
 सुभीन् अङ्गद जाम्बवान् प्रभृति जो * ठूला ठूला वीर थिया
 तिनलाडपनि एहिरितसित हुकुम् * रामचन्द्रजीले दिया
 फेरी डाकि सुमन्त्रलाड नागिचै * आजा भयो मद् तहाँ
 कुनकुन वीर तिमिलेखटन गरिलियौ * निरतार बताऊ यहाँ ३
 आजा एति सुमन्त्रले सुनिलिया * रामचन्द्रजीको जसै
 नौवीरताहिअगाडि सारिकनफेर * बिन्ती चढाया तसै
 हे नाथ ! ई नउ भूपती हजुरको * आजा शिरोपर धरी
 आया रक्षणा गर्नलाड हयको * जान्छन् सबै यो धरी ४
 प्रजापात्र र नीलरत्न रिपुताप् * आदी ड राजा यहाँ
 नौ वीरछन् सब शस्त्रधारिहरुमा * प्रख्यात जगतभरमहौ
 प्रत्येकका सँग चल्दछन् दश दशै * अक्षौहिसा फौज पनि
 शस्त्रैअस्त्र लिएर वीरहरु सबै * जान्छन् लडौला मनी ५

पर-तोविन्ती सुमन्त्रको सुनिलिड * सूशी भई मन्महाँ
 डाकी ती सब बीरलाड नगिचै * रामचन्द्रजीले तहाँ
 आजा गर्नुमयो सबै तिमिहरू * ऐल्हे एकदठा भई
 रक्षा गर्नु जतन् गरेर हयको * शत्रुधनका सङ्गई ६
 यो आजा रघुनाथको सुनि तहाँ * राजाहरूले पनि
 हात्मा शस्त्रालिया बहुत् सुशिभई * जान्छौं समरमा मनी
 बीदा मै रथमा चढेर उ बसत् * शत्रुधनजी फेर तहाँ
 आजा माग्न भनेर भद्र जनानिको * जाँदाभया घर महाँ ७
 सोही औसरमा ऋषीश्वरहरू * जोजो बर-याका थिया
 पूजा तिन्कन रामले गरि तहाँ * दौलथहरू दान दिया
 श्रीरामको जयहोस् भनेर जयघोष * एकै बसतमा गरी
 आशिर्वाद दिया सबै ति ऋषिले * रामलाई फेरत्योधरी ८
 शत्रुधनजी पनि उसै धरि जल्दि जाई

आफ्नू हवाल् जनानिलाइ सबै सुनाई
 अश्वै लिडकन म जान्छु भनेर ताहाँ

माग्या बिदा शिर धरीकन पाउ माहाँ ९
 आजा दिइन् जनानिले पनि पुत्र ! जाऊ

शत्रु जिती हय सँगै लिड फर्कि आऊ
 बालस् छ पुष्कल बहुत् तिमिले जतनले

रक्षा गर्या अधिक प्रीति गरेर मनले १०
 आजा एति सुनेर खुब् खुशि भई * शत्रुधनजीले पनि
 रक्षा पुष्कलको म खुब् जतनले * गर्न्या हु एती मनी
 बीदा मैकन भाइका सँगमहाँ * फर्केर जल्दी गया
 फेर यज्ञै बिच रामका हजरमा * पौंचेर हाजिर भया ११

हाजिर मै रघुनाथका हजुरमा * शत्रुघ्नजीले पनि
 फेरी बिन्ति गर्या बिदादिनुहवम् * हे नाथ ! मलाई भनी
 यो बिन्ति सुनि रामलेपनि बिदा * दीया र फेरी तहाँ
 शिक्षाको सब बात सुनाउनु भयो * शत्रुघ्नका सद्महाँ १२
 हे भाई ! सुन कै जनानिहरुमा * बालसूहरुमा अनी
 फेरी शस्त्र बिहीन भएर रसामा * भाग्या पुरुषमा पनि
 तिम्लेक्यैहतिगारनछोड्नुभनियो * सम्वन्द्रजीले तहाँ
 भाईलाइ सिकाइ बक्सनु भयो * सब्का अगाडी महाँ १३
 यो शिक्षा सुनि रामको अलीअली * हाँसी अगाडी सरा
 भन्छन् छेड्गारिभाई जानाकिजिका * लक्ष्मीनिधी त्यो घरी
 हे नाथ ! भन्नु भयो जती हजुरले * शत्रुघ्नलाई यहाँ
 गर्न के इनले पनी कुलधरम् * छोडेर लौ रसा महाँ
 नारी अबध्य सब हुन् भनि जानि जानि

त्यो ताडकाकन जसोगारि बारा हानी
 मारूगयो हजुरले उहि ठिक् ड जाई

शत्रुघ्न बध गरिलिनन् सब नारिलाई १४
 लक्ष्मराजिले पनि पराक्रम खुब् गर्याको

काटेर नाक् युवातिको अधि नाम धर्याको
 त्यो धर्म दाज्युहरुको सब समझि यहाँ

शत्रुघ्न काम गरिलिनन् रसामूमि माहाँ १६
 यस्तो लक्ष्मीनिधीको बचन सुनिसकी रामले फेरि ताहाँ
 क्यै हाँसी मिष्टवाराणी गरि सब ऋषिका भन्नुभो सामुमाहाँ
 सूरवीरले जान्दछन् त्योबुभतिमी कसरी युद्धमा गर्नुपर्न्या
 योगीले धर्म बुझ्छन् बुभतिमि कसरीपारि संसारतर्न्या १७

दुस् दिन्धन् अरुलाइ जौन जनले * सारा जगतमा यहाँ
 तेस्तै दुर्जनलाइ मार्न कुलको * धर्मै छ हाम्रो यहाँ
 हे लक्ष्मीनिधि! जो कुरा गरिलियो * साँचो सबै मान्दछु
 शत्रुधनैपनिजाइ खल् बिनिबिनी * मार्नन् मनी ठान्दछु १८
 यस्तो श्री रघुनाथको सब कुरा * सूनेर खुश मै अति
 हाँसे यज्ञमहाँ त्रिपिश्वरहरू * थोया बसेका जति
 घोडा पूर्व तरफ चल्थो उहि बखत * सब फौज पछाडी गयो
 पृथ्वी त्यो सब फौजका दमकले * डगमग् बहुतै भयो १९
 श्री शत्रुधन जसै चढ्या रथ उपर * सबदिक् उज्यालो भयो
 साह्रै मन्द गती पवन हुन भई * फौजका पछाडी बह्यो
 लाग्यो दक्षिण बाहु फुर्न बहुतै * चल्न्या बखतमा पनि
 साह्रै सूशि भया भयो विजयको * सूचन् मलाई मनी २०
 पुष्कलजी पनि सोहि ओसर महाँ * आफ्ना धरैमा गया
 आफ्नी प्राणपियारि रानिकन फेर * पौँचेर देख्दा भया
 सुन्दर चन्द्र समानका मुख निषे * ताम्बूल चपाई तहाँ
 प्रीतीपूर्वक रानि पुष्कलजिकी * आइन् समीपै महाँ २१
 आफ्ना सामु महाँ सबै शरिरमा * सुन्दर अलङ्कार धरी
 आयाको तिनि लाइ पुष्कलजिले * देखेर प्रेमले गरी
 बाहु पक्रि बसाइ काख् उपरमा * चुम्बन् मुहारको गुर्या
 आलिङ्गन् गरि फेरि पियारिकन खुब् * सन्ताप मनै कोहर्या २२
 फेरी भट्ट चिउँडो समाति करले * अत्यन्त सूशी भई
 मन्धन् पुष्कलजी म ता सँग महाँ * शत्रुधनजीका गई
 घोडा रक्षणा गर्न लाइ रघुनाथ * ज्यूका हुकुमले गरी
 आँट्या जाना प्रिये! मलाई तिमिले * देऊ बिदा यो धरी २३

सूशी मै तिमिले पनी घर विषे ❀ सारसूहसूको यहाँ
 प्रीतीपूर्वक सुब् टहल् गरिलिन् ❀ चिन्ता न लीमन् महौ
 रत्नामीका ई कुरा सुनेर सुशि मै ❀ हाँसी मुखैले गरी
 प्रीतीपूर्वक फेर ति कान्तिमतिले ❀ बिन्तीगारिन्त्योधरी २४
 हे नाथ ! शत्रु सबै पराजय हुउन् ❀ सब्का अगाडी गई
 लड्नु सुब् रसामूमिमा हजुरले ❀ शत्रुधनका सङ्ग रही
 दौरानीहरुले मलाइ धरमा ❀ कातरकिपत्नी भनी
 भनै लाइ न पाउँन्या गरि समर् ❀ गर्नु हजुरले पनि २५
 टङ्कार सुनी हजुरले धनुको गर्याको

सब् शत्रु बाहिनी ठुलो डरमा पर्याको
 फैलोर् समरविच महौ अति बीर नाऊँ

लोकमा चलोर् हजुरको उहि सुन्न पाऊँ २६
 हे नाथ ! एहि धनु लिएर करमा ❀ रसामा अगाडी सरी
 सारा शत्रु जितीलिएर हय त्यो ❀ फर्केर जल्दी गरी
 आई अर्पणा गर्नुहोर् हजुरले ❀ रामचन्द्रजीको पनि
 सन्तोषसुब् मनमाहवर् अधिकबिर् ❀ दोरोद मेरोभनी २७
 यस्तोबिन्ती गरीकिरिद कवचफेर ❀ अक्षय्य तूषाणि पनि
 पैहाइन् सुशि मै पतीकन तहाँ ❀ जाउन् समर्मा भनी
 फेरी पाउ विषे परीकन भनिन् ❀ दासी हजुरकी म हूँ
 दिलमा याद रहूँ सदा हजुरको ❀ धेरै कुरा के कहूँ २८
 बिन्ती यस् रितको सुनेर सुशिमै ❀ पुष्कलजिभन्धन्तहाँ
 हे प्यारी ! तिमिले भन्यौ जातिकुरा ❀ मेरा अगाडी महौ
 सब्को पूरा गराउँन्या हु मडैले ❀ ठहा करैले पनि
 तिम्रो गर्न सक्न यस् जगतमा ❀ कातरकिपत्नीभनी २९

वातचित्तै रितको गरेर सुशि मै * कुराडल् किरिदले गरी
 शोभितमैकनसुब्सुगान्धिफुलको * माला गलामा धरी
 आपनीप्रासा पियारिकारसंगमहाँ * बीदा तुरुन्तै भया
 फेरी पुष्कलजी बिदा हुन पिता * माता भयामा गया ३०
 पौची मातृ र पितृका नगिचमा * पस्ती चरसामा पर्या
 बीदा पाऊ भनेर पुष्कलजिले * हातजोरिबिन्तीगर्या
 फेरीबिन्ती गर्या पिता तिरिफेरी * रामचन्द्रजीको यहाँ
 लक्ष्मणले र हजूरले भइ सबै * कामगर्नु यज्ञै महाँ ३१
 बिन्ती पुष्कलकोसुनी जनानिले * काखमा बसाई लिइन्
 फेरी सुशि भएर आशिष दिई * बीदा तुरुन्तै दिइन्
 माताका र पिताजिका संगमहाँ * बीदा भई भट् तहाँ
 पुष्कलजी रथमा चढी चलिगया * शत्रुधनजी छन जहाँ ३२
 घोडा हाति सवारले र रथिले * पैदल्हरुले गरी
 बोटित मै रघुनाथको हय गयो * पञ्चाल् तरफ् त्यैधरी
 पाञ्चाल् मत्स्य कुरू र उत्तरकुरू * फेरी दशार्वा गई
 लाग्योत्योहय धुम्नसब्मुलुकमा * साहै सुशोभित भई ३३
 राजा ती सब देशका जाति थिया * सुशी भई सब तहाँ
 सारा रामचरित्रको गरी वयान् * शत्रुधनका सङ्ग महाँ
 हामी दास भयौं भनेर पहिले * आई शरसामा पर्या
 फेरी राज्य र रत्न दौलथ पनी * अर्पण तुरुन्तै गर्या ३४
 साराशास्त्रमहाँ कुशलसुमतिएक् * मन्त्री थिया सङ्गमहाँ
 सल्लाहै उनको लिइ सकलकाम् * शत्रुधन गथ्या तहाँ
 धुम्थ्यात्यै रितलेति सब्मुलुकमा * वनैवीर् अगाडी सरी
 धनैलाड सकेन त्यो हय तहाँ * रामकाप्रतापलेगरी ३५

ती सब्देश महाँहुकुम् उहिबस्वत् * आपनू चलाई दिया
 फेरी ती नृपतीहस् जाति थिया * सब्लाडसद्मालिया
 एही रितसित जान्छ त्यो हयजहाँ * शत्रुधनजी फेर तहाँ
 जाँदामा अहिक्षत्रमा पुगि गया * सब्फौजलिईसद्महाँ ३६
 सुन्दर त्यो अहिक्षत्रपुर अतिथियो * चार वर्राको वारम्भई
 देरुया सुन्दर त्यो पुरी निकटमा * शत्रुधनजीले गर्दै
 सुन्का सब्धरधन् मराणी जडितका * सारा शहर भर् महाँ
 रत्नमैफट्टिकका भईकन अधिक * शोभितमयाकातहाँ ३७
 ती सब् धरधरका उपर दत्त महाँ * नारीहस् धन् जती
 दुल्हन सुन्दर अप्सरा सदृशको * शोभा गरार्दै अती
 फेरी त्यो पुरिका सबै सडकमा * हातमा हतीयार् लिई
 धुम्भ्या बिरहरु धेरैअनेक तरहले * शोभा शहरको दिई ३८
 फेरीतेरपुनिका नागिच् अतिप्रसल् * वनै एक बधैंचा थियो
 घोडा त्यो रघुनाथको धुमि धुमी * रस्ता उसैको लियो
 शत्रुधनै पनि फौजहस् लिई सबै * त्यो अश्वका सद्महाँ
 जाँदा पौचिगया उसै बसतमा * थियो बधैंचा जहाँ ३९
 देरुयाआँपकटहर अशोक कदली * जम्बू कदम् पासरी
 मन्दार् साल तमाल दाडिमहस् * बृक्ष सुशोभित गरी
 पङ्की पारि ठुलो ति बृक्षहस् सब् * प्रत्येक् रकमूले तहाँ
 लायाका अतिचित्र पारिकनत्यो * सारा बधैंचा महाँ ४०
 बरिपारि सब ताहाँ धेरै लताहेर मुल्ल्या

टकमक भई फेरी फुल्हस् धेरै फुल्ल्या
 अमरहरु लताका फूलमा नृत्य गर्दै

धनुन धनुन गथ्या पारिको चित्त हर्दै ४१

उहि नगिच महो धर रत्नहेरु जडयाको

बहुत असल मन्दिर काञ्चनैले मढयाको
नजर गरि चकित भै जल्दि शत्रुघ्न फेरी

सुशि भद्रकन सोदघ्न मन्त्रिका तर्फ हेरी ४२

सुमन्त्रले शत्रुघ्नलाई सुमद राजाको जीवनी बताउनु ।

हे मन्त्री ! अहिले म देख्दछु असल * देवालयै एक यहाँ
करले मन्दिर यो तयार गरिलियो * पैलहे बघैचा महो
यस्मा स्थापित देवता कउनु छन * भन्या सुदयाया जसै
हातजोरीकन फेर तहाँ सुमतिले * विन्ती चढाया तसै ४३
हेनाथ ! कोहिहुला सुमद अधियहाँ * राजा भयाका थिया
तिनले सुन्दर यो जगतजननिको * मन्दिर बनाई दिया
भक्तिले आति सुश्रु भई नृपतिका * आरु पारै महो
कामाक्षा भनिनामधरी भगवती * बरिछन् निरन्तर यहाँ ४४
घोता दानव आड ईन्कन यहाँ * भक्ती मनैमा धरी
दयानुगछन् सबलाईवर पनिइनै * दिन्छन् सुशीले गरी
धर्म अर्थ र काम मोक्षहरुको * इच्छा छ जसको जउनु
दिन्छन् ई जगदम्बिका भगवती * भक्तैहरुमा तउनु ४५
हेनाथ ! दर्शन ई जगतजननिको * गर्नुहवस् लौ यहाँ
सबकामसिद्ध गराउनिन् हजुरको * इच्छा छ जो मनमहाँ
विन्ती एती सुनेर ती सुमतिको * शत्रुघ्नजीले पनि
सोधे फेरिसुमद कउनु नृपतिहुन * केतपुगरयाथ्यामनी ४६
आज्ञा यस्वरितको सुन्यासुमतिले * शत्रुघ्नजीको जसै
जो वृत्तान्तथियो सुमद नृपतिको * विन्ती चढाया तसै
हेनाथ ! यो अहिक्षेत्रमा अधि इनै * राजा सुमदजी थिया
तिनलाई अरु शत्रुले जय गरी * लूटेर राज्यै लिया ४७

हारी दुश्मन देखि फेर सुमदजी * अत्यन्त दुःखित भया
 तिथैं हो भनि हेमकूटगिरिका * बन्मा तुरुन्तै गया
 आसनबौधितहाँ जगतजननिको * पाऊविषे मन् धरया
 एकाग्रै भइतिन् वर्ष तक तहाँ * ठूलोतपरयागरया ४८
 तिन् वर्षै याहि रीतले ब्रत गरी * तिन् वर्ष फेरी तहाँ
 सूखापातहरु खाइ तप् गारिलिया * एकाग्र मै मन्महाँ
 त्योब्रत पूरा जसैसबै गरिसक्या * राजा सुमद फेर पनि
 लाग्या गर्न कठोर ब्रत भगवती * लाई रिभाऊ मनी ४९
 शीतकालभरजलमा बसीतपगरी * फेर शीष्म कालै भरी
 पञ्चाणीकनतापि तप्गारिलिया * एकाग्र चित्तै गरी
 वर्षाकाल भयो जसै उहि बसत * साली चउरमा गई
 एकै आसनमा बसी तप गरया * नाझा शरिरका भई ५०
 तिन् वर्षै भरी यो ठूलो ब्रत गरी * सिद्धै गराई तहाँ
 निस्वास् बन्दारेर वयै अरुकरा * चिन्ता नली मन्महाँ
 नासाग्रै पुटमा नयन् युगलले * हेरी निरन्तर मती
 राखी श्रीजगदम्बिका चरसाको * दयानुगर्न लाग्यायती ५१
 बाह्रै वर्ष तलक् यसै तरहले * ठूलो तपरया गरया
 तिन्कोत्यो तपदेखि इन्द्राजपनी * डरमा बहूतै परया
 तप्को भइ गराइ आउ भनिफेर * कन्दर्पलाई तहाँ
 भज्या इन्द्रजिले उसै बसतमा * राजासुमदधनजहाँ ५२
 कन्दर्पै पनि हेमकूटगिरि गै * जाहाँ सुमदजी थिया
 मायाले गरी भइ बसन्त ऋतु मै * सब् बन् गराई दिया
 फलफुलसब्रुसमासचित हुनगया * कोयलहरु खुशभई
 लाग्या बोल्न कह कह स्वर गरी * रुखका उपरमा रही ५३

फुल्का अङ्कुरमा बसेर भमरा * नाचेर सन् बन् मरी
लाग्या धुमन् तहाँ सबै रुखमहाँ * गुञ्जायमानै गरी
जातजातकाफुलको सुवासालिङ्गेर * मन्दै गतीले तहाँ
लाग्यो चलन पवन पनी सुमदजी * गथ्या तपर याजहाँ ५४
तेस्तोबन् जब मै सबयो उही वसत * सन् अप्सरागरा पनि
आज्ञा इन्द्रजीको हुँदा सुमदको * तप् नष्ट गर्ने भनी
ताही आई मृदङ्ग आदि सब थोक * बाजा बजाई कती
गान् गथ्या कतिना च्छया सकल बन् * शोभा गराई अती ५५

त्यो गान बाधहरुको स्वर कान माहाँ

पर्दो भयो नृपतिले पनि जल्दि ताहाँ

सन् ध्यान भङ्ग भड पटल खोलि दीया

जो जो थियो सकल कौतुक देखि लीया ५६

कन्दर्पले पनि उसै धरि जल्दि जाई

राजा सुमद उपर वारा दिया चलाई

फेर अप्सरागराहरु तहिं सामुमा गै

बरता भयो सकल दारि समानका मै ५७

चेष्टा अनेक तरहका गरि नृत्य गर्न्या

हाँसी कटाक्ष गरि फेर मनलाड हर्न्या

ती अप्सरागराहरु र बसन्त मै बन्

देख्दा भयो सुमदको पनि चञ्चलै मन् ५८

धैर्यै गरी जब सबैतिर टाँडि दीया

त्यो इन्द्रको छल भनेर विचारि लीया

जो अप्सराहरु थिया सजलाड हेरी

प्रश्नै गर्या सुमदले तहिं जल्दि फेरी ५९

हे अप्सरागरा ! तिमिहरुलाड वनूमा

देखेर दक् परिगयाँ म बहुत मनूमा
वया काम खातिर तिमिहरु आज आई

नाचगान् गर्यौ सकल बात कहू मलाई ६०

आजा एति सुनेर ती सुमदको * अत्यन्त सुशी भई
रम्मानामकि अप्सरा उहिनखत् * साम्ने सुमदका गई
लागिन् भन्न हजूरका तपसले * हामीहरु हौं जाति
आयौं वशुभद वरनलाड सँगमा * प्रेमले गराई पाति ६१
चम्पा पुष्प सरी छ बर्रा जसको * डे हुन् धृताची पनि
आडनपानहरु खाडमुख हजूरको * चुम्बन् गरूला मनी
सुन्दर पुष्ट उँचा कठोर कुच दुनै * आपना करैले धरी
इनको लाल मधुर अधर रस हजूर * पान्गर्नुहोस् योधरी ६२
रम्गा हूँ म अगाडि हु हजूरकै * मन्दार फुल्को पनि
यो माला अहिले हजूरकन यहाँ * पैहाड छैला मनी
ल्याएको हु सुशी भई सुरतमा * गर्न्या कुरा छन् जती
सारा जान्दहु नविसयोस् हजूरले * ऐल्हे मलाई रति ६३

मेरा अधर बिच छ अमृत जो अहीले

पान् गर्नुहोस् हजूर त्यो पनि लौ पहीले
फेरी बिमान् उपरमा बसि जल्दि जाई

गर्नुहवस् सयल साथ लिई मलाई ६४
सारा अमरगराहरु पनि जाड जाहाँ

गर्बन् बिहार रमणी लिड साथ माहाँ
सोही सुमेरुगारिमा गड साथ भैर

सुन्दर नारि तिलोत्तमादिहरु धेर * जोछन् बरयाका यहाँ
 ऐल्हे ती नवगौजना सकलले * चाँमर लिड कर महौ
 हाँक्ता हुन् सब देवताकन पनी * दुर्लभ द्रसौरुयै जउन्
 मेरा साथ महौ बसी हजुरले * गर्नुहवसभोग्ताउन् ६६
 रम्माका ड कुरा जसै सुनिलिया * राजा सुमदमा पनि
 चिन्ता पर्नगयो सबै तपसको * बिहने ड गर्छन् मनी
 पैल्हे एति विचार गरेर पाछि फेर * जो अप्सरागण थिया
 तीन्ले ती सजलाड धैर्य गरि खुब् * उत्तर पुरुन्तै दिया ६७
 रवर्गैका सुसलाड ता म अहिले * पुच्छै मनी ठान्दहु
 मेरीरनामिनिआड जोवरदिनीन् * त्यै खुब् ठुलो मान्दहु
 ब्रह्माजीकनसत्यलोकपनिदिन्या * जो अभिका हुन् उनै
 मेरोसुखसब गदिनेन् अरुमसुख * मान्दीनमनलेकुनै ६८
 पुच्छै मान्दहु त्यो सुमेरु सुनको * पर्वत मनैले यहाँ
 नन्दनका बनमा र अमृत महौ * मुल्य्याँ म ऐल्हे कहाँ
 यस्तै जात सब गर्दथ्या सुमदजी * कन्दर्पले त्यै धरी
 आपनाशरहरु सज्यटाड धनुमा * छोड्या बडोजोरगरी ६९
 फेरी ती जति अप्सराहरु थिया * पारेर नक्कल् तहाँ
 हाँसी हेरि कटाक्षको शर सुमद * राजाजिका अडमहाँ
 हान्थ्या बाहुलिका बजाईगहना * नूपुर पयर्को पनि
 छमछमरवरगारि चल्दथ्या बरिपरी * बश गर्नुलाई मनी ७०
 तेसमावयै मनमा विकारनगरी * राजा सुमदजी रह्या
 लाचारी भड अप्सराहरु सबै * फर्केर रवर्गै गया
 फेरी इन्द्रजिका गर्ड हजुरमा * बिन्ती गर्या यो पनि
 तपको भड हुँदैन् केहि रितले * राजासुमदको मनी ७१

आफना पाउ चिताइ सुब् दृढ भइ * राजा सुमदजी तहाँ
 लागेको तप गर्न देखिकन फेर * सूशी भई मन्महाँ
 पाँचमुखकारुपले त्रिलोकजननी * प्रत्यक्ष ताहीं भइन्
 हात्मा अङ्गुश पाशधनू लिइ सुमद * राजाभयामागडन् ७२
 जसै देखे कोटी रवि सारि किरणकी भगवती

उठी भटपट मन्मा खुशि भइ सुमदले पनि आति
 गर्या साष्टाङ्गै सुब् चरणा युगलैमा शिर धरी

मुसारिन् माँडले पनि शिर सुमदको उहि धरी ७३
 अती हाँसी हाँसी जगत जननीले ताहि जसै

मुसारिन् आफनू शिर खुशि भइ सुमदले पनि तसै
 बहुत गद्गद् बाराणी गारि शिर महौ अञ्जलि धरी

रत्नुती गनैलाग्या अति मधुर गम्भीर स्वर गरी ७४

हे मातर! जगदम्बिके! हजुरको * ब्रह्मा महेश्वरहरू
 दिनुदिनुखुब् रत्नुति गर्दछन् खुशिभई * जो देवता छन् अरु
 पर्वत दिग्गजले साहितकि पृथिवी * तिम्रै कृपाले गरी
 बरिछन् रथार मरुत्कथल महौ * प्रार्थीहरू सबधरी ७५

उत्तापित गारि सूर्यका किरणले * तिम्रै कृपाले यहाँ
 सागरको जलसब् सिंचेर उहिजल् * छोड्छन् जमीनै महौ
 सृष्टी पालन यो सबै जगतको * आफैं हजुरले गरी
 लिच्छयौ सबप्रलयै गरेर पाछिफेर * आफनैशरिरमाधरी ७६

हे मातर! जगदम्बिके! हजुरको * भक्ती जउन् गर्दछन्
 ती सबजन्हरुसिद्धि पाडकनफेर * संसार पार तर्दछन्
 चाकर हूँ म हजुरका चरणामा * ऐल्हे शरण पर्दहु
 मेरो कष्ट हुटाइ बक्सनहवस * विन्ती म यै गर्दहु ७७

सूसीमै रनुतिया सुनी सुमदको * माई जगतकी तहाँ
 मेन्दिन् लौवरमाग दिन्दुसबथोक् * डच्चा बमोजिम् यहाँ
 आजा एति सुनेर सुब् सुशि भई * राजा सुमदले पनि
 पारया निन्ति हजूरका चरसाको * भक्तीम माग्हु मनी ७८
 अर्कोवर पनी माग्दहु म अहिले * सब शत्रुलाई यहाँ
 जीति राज्पनि भोग्न पाउँ मडैले * मन्ग्या हजूरै महाँ
 निन्ती यस्मरितको सुमद नृपतिको * सुन्नू भएथ्यो जसै
 आजा गर्नुभयो जगत जनानिले * सूसीमई फेर तरै ७९
 हे राजन्! सब शत्रुको जय तिमी * मेरा कृपाले गरी
 भोग्ने छौ सब राज्य बन्धु संगमा * लीएर पैल्हे सरी
 फेरी सबसालाह मारि रघुनाथ * एक अश्वमेधे यहाँ
 गर्न्याछिन्ति मिलेपनी ताहिं तलक् * भोग्नु योराज्महाँ ८०
 माई श्री रघुनाथका जब यहाँ * शत्रुघ्न घोडा लिई
 तिम्रा राज्य महाँ प्रवेश गरिलिनन् * तिन्लाड सब राज्दई
 फेरी श्री रघुनाथको चरसाको * दर्शन तुरुन्तै गरी
 जानेछौ तिमि पार भएर सहजै * संसार सागर तरी ८१
 यस्मरितले महाराज सुमद कन तहाँ * बर्दान् अगाडी दिई
 पाल्नु भो पछि धाममा मगवती * फेर अन्तरै दयान् लिई
 सोही आज तलक् सुमद नृपतिले * गर्छन् यहाँ राज्पनि
 हे शत्रुघ्न! ति आउनन् हजुरमा * भेट्गर्नलाड मनी ८२
 मन्त्रीले सबत्यो सुमद नृपतिको * वृत्तान्त बिल्कुल् तहाँ
 निन्ती पारिलियार त्यो सुनि बहुत् * सूसीमई मन् महाँ
 आजा गर्नुभयो उसै बसतमा * शत्रुघ्नजीले पनि
 साहै सूसीमयाँ सुमद अती ठुला * राजा रघ्याछन् मनी ८३

सोही औरसर्मा सुमद् नरपती * आपना सभामाथिया
 राजदूतलेगई अश्वको सकलहाल् * बिन्ती चढाई दिया
 आयो अश्वमनी खबर सुनिलिया * रामाश्वमेधको जसै
 सभयाजातअधिकोजगतजनानिले * बर्दान दियाको तरै ८४
 आपना मन्त्रिहरु सबैकन तहाँ * उदी दिया यो पनि
 तोरए आदि धरी सबै शहरमा * मझल् गराऊ मनी
 फेरी सब परिवारले सहित मै * लश्कर लिई सडमहाँ
 भेटना खातिर ती सुमद् चलिगया * शत्रुनजी छन जहाँ ८५
 भेटना खातिर फौज लिएर नागिचै * आया सुमद्जी जसै
 देखीबक्सनु भो र खुब् सुशिमई * शत्रुनजीले तरै
 आपना मन्त्रिहरु लिएर संगमा * वगै दूर अगाडी गई
 प्रीतीपूर्वकले मिली कुशलको * वार्तागरया सुशमई ८६
 भेटी रत्नहरु दिएर सुशि मै * राजा सुमदले तहाँ
 सोदया श्रीरघुनाथको पनि कुशल * शत्रुनका सड महाँ
 फेरी बिन्तीगरया मुलुक हजुरमा * अर्पए सबै गर्दछ
 ऐल्हे श्री रघुनाथका चरणमा * जाई शरण पदछ ८७
 हे शत्रुन ! म आज तक् हजुरकै * आश्र निरन्तर गरी
 बरथ्याँदिन दिन सब जगतजनानिको * शिक्षा शिरोपर धरी
 पाल्नु मै पुरिमा नजर भड सबै * प्रार्थ कृतार्थे गरी
 वगैदिन तक् यहिराजूहवस् सकल दुस् * मेरामनैकोहरी ८८
 बिन्ती एतीसुनी सुमद् नृपतिका * शत्रुनजीले पनि
 साथमा पुष्कलजी र मन्त्रिहरुली * जान्छ म ऐल्हे मनी
 हातीका पिठमा सवार भड फेर * मानू मेहेन्दै सरी
 मझल् बाघ बजाइ राजमहलमा * जाँदा भया त्यै धरी ८९

कन्याहेर गरर राज् महलमा * परन्या बखतमापनि
 जातजातकाफुलवृष्टिखुपसितगर्या * शत्रुघ्न आया मनी
 हरतार्धादि गरी सुमद नृपतिले * सूशी भई मनमहाँ
 आपनू राज्यसबै समर्परागर्या * शत्रुघ्नलाई तहाँ ९०
 तिन्दिनतक्धरमासुमदनृपतिका * शत्रुघ्नजाले गर्दै
 सारा मन्त्रिहरू लिएर सँगमा * अत्यन्त सूशी भई
 बरनू भो उहि बीचमा सुमदजी * आएर दिन् दिन् तहाँ
 गथ्या रामचरित्रकै सब कुरा * शत्रुघ्नका सङ्गमहाँ ९१
 कामाक्षाजगदम्बिका जनानिको * आज्ञा म ऐल्हे लिई
 गन्याहु रघुनाथको सकल काम * चाकरसमान्को भई
 मन्याबिन्तिरुनि सुमदनृपतिको * शत्रुघ्नजाले पनि
 आज्ञागर्नुभयो मिलोस् अबाविदा * जान्छु म चाँडैभनी ९२
 जान्छुलौ म भनी हुकुम हुनगयो * शत्रुघ्नजीको जसै
 छोरालाई गरेर राज्य अभिशेष * राजा सुमदले तसै
 सारा फौजहरू जो तहाँ सँगमहाँ * शत्रुघ्नजीका थिया
 सुन्दर वस्त्र अमूल्य भूषणहरू * सबलाईतिन्लेदिया ९३
 फेरी फौजहरू धेरालिएर सुशिमै * राजा सुमदजी पनि
 जान्छु रक्षणा गर्नलाई हयको * शत्रुघ्नका सङ्गमनी
 सुन्दर रथ उपरै चढेर हतियार * लिएर भद्र हातमा
 रामकालशकरमा मिलीकनचल्या * शत्रुघ्नका साथमा ९४
 घोडालेपनिफेर पयोष्यानिदीको * बाटोकिनारकोलियो
 पौँच्यो जल्दि धुमीधुमी कनजहाँ * आश्रमच्यवनकोथियो
 शत्रुघ्नैपनि फौजलिये सँगमा * त्योअश्वका सङ्गया
 त्योआश्रम ऋषिको अपूर्वरितको * देखेरखुब् छक्कभया ९५

तेसबनमा ऋषिकाथिया वरिपरी * आश्रमकाहजारौं अरु
 निरुकी आश्रमदेखि अश्वकनसब् * हेथ्या ऋषीश्वरहर
 जम्बामै ति गुरानुवाद् रघुपती * जीको सबै गर्दथ्या
 त्योफौज श्रीरघुनाथको अतिठुलो * देखेर द्रक्पर्दथ्या ९६
 शत्रुधनै पनि रामको अतिबयान् * सबले गरयाको सुनी
 चल्थ्या सुशि भइ सबै बनभरी * हेदै हजारौं मुनी
 फेरी ती मुनिले बसेर कुटीमा * सुप् अग्निहोत्रै गरी
 ऊठयाको चरुको धुवाँकन तहाँ * देख्दाभया बनभरी ९७
 वेदाध्यायन गर्दथ्या ऋषिहर * सारा कुटीमा बसी
 सुन्यासुन्दरत्यो आवाजवरिपरी * शत्रुधन बनमा पसी
 सपै न्याउरि फेर मयूरहर पनी * यौटै थलामा रही
 गथ्या नृत्य मुसा बिडालहरु सब * बन्धू समानका भई ९८
 हाती सिंह र गाइफेर मृग पनी * निवैर पूर्वक् तहाँ
 डुल्थ्या आश्रमका सबै वरिपरी * डरभर नलीमन्महाँ
 त्योआश्रमकनदेखि सुप्सुशीभई * शत्रुधनजीले पनि
 सोधयामन्त्रितरफ्फिरेर कसको * यो आश्रमैहो भनि ९९

च्यवन ऋषिको जीवनीको वर्णन ।

प्रश्नैछति सुनेर मन्त्रि सुमती * साम्ने अगाडी सरया
 जसको आश्रमहो बताउँहु भनी * हातजोरि बिन्ती गरया
 हेनाथ ! यसबनमा ऋषीश्वरच्यवन * बरछन् तपरया गरी
 प्ररुयात आश्रमहोबुभीलिनुहवस् * सारातिनैलोकभरी १००
 पैलहे इन्द्रजिको इनै च्यवनले * शेखी टुटाइ लिया
 यज्ञमा पनिभाग आश्वनि कुमार * लाइ दिलाइ दिया
 इनकासुप्तपको प्रभावभइयहाँ * बनमा रह्याका जाति
 आपुसमा इ पशु विरोध नगरी * बरछन्सुशीले आति १

बिन्ती एति सुनैर खुब्खुशी भई * शत्रुघ्नले फेर पनि
सोदया इन्द्रजिको कउन् तरहले * शेखी टुटाया भनी
फेरी इ ऋषिले कउन् तपगरया * इनको चरित्रै यहाँ
विरतारपूर्वक सब बताउतीमले * मेरा अगाडी महौ २
प्रश्नै एति तहाँ सुन्या सुमार्तले * शत्रुघ्नजीको जसै
जो वृत्तान्त थियो सबै च्यवनको * बिन्ती चढाया तसै
ब्रह्माका सुत जो भया मृगुऋषि * तिनले तपस्या गरी
साह्रै मान्य भयासबै ऋषिमहाँ * सारातिनै लोकभरी ३
कोहीदिन समीधालिनै मृगुऋषी * बन्मा गयाथ्या जसै
आयो छिद्र मिलेर राक्षस् ठुलो * नाम् दुर्मनाको तसै
सोदयोस्वै मृगुपत्निलौ कहुभनी * साह्रै ठुलोस्वर गरी
अग्निले इनिहुनभनी कहिदिया * तेस्का डरैमा परी ४
देखी ती मृगुपत्निताड खुशिमै * पक्रेर काँधमा धरयो
लै जान्हु धरमा भनेर उ बसत् * त्यो राक्षसैले हरयो
स्थिनजोरसितखुब्तिगभिणिथिइन * छटपट बहूतै गरी
गर्भेपात् हुनगो उसै बसतमा * पीडा शरिरमा परी ५
बालस् सूर्य समानको हुनगई * तेस् गर्भ देखी तहाँ
हेरयो राक्षसलाड तेस् बसतमा * क्रोधितभई मनमहाँ
हेर्दामा दुइ नेत्रदेखि शिशुका * एकतेज निक्लीगयो
तेस् तेज्जले गरि दध राक्षसभई * ताहीं खरानी भयो ६
राक्षस् दधभया पछी ति मृगुकी * पत्नीअधिकखुशमइन्
आफनू पुत्र लिएर आश्रम महौ * फर्केर जल्दी गइन्
देखाचाल् मृगुले फिरेर कुटिमा * फेर अग्निलाई पनि
क्रोधले श्रापदिया भएस्अबउपर * लौ सबभक्षी भनी ७

अर्थात् जेन गो सराप् सुनिलिया * काँपेर. थरथर गरी
 हातजोरीबिनतीगरया मृगुजिका * पाऊ विषे शिर धरी
 हेनाथ ! राक्षसको ठुलो डरहुँदा * मैले कहा ता पनि
 तेस्कोमाफ्गारिबिसयोसहजुरले * आयोशरणमा मनी
 ब्रिन्ती अग्निजिको सुनेरमृगुजी * सूशी भई मन् महौ
 मन्धन् शुद्ध हुनेछ लौ बुभुतिमी * जोखाउला चिज्यहाँ
 बर्दान् योदिइ अग्निजिको जातिथियो * सन्तापमनैकोहरया
 फेरी आफ्नू कुमारको पानितहाँ * भट्जात कर्मगरया
 गर्भेच्युत् भइ जन्मभो भानितहाँ * त्यसबालसैकोपनि
 राख्यारसब्रह्मपिहेरुआइकननाम् * यसकोच्यवनभोमनी
 शुक्लैपक्ष भएर चन्द्र जसरी * बढ्छन् उसै रितगरी
 बढ्दामा इ समर्थ मै तप गरया * साक्षात्पिताकैसरी १०
 फेरी आश्रम त्यागगेर ति ऋषी * रेवा किनारमा गया
 शिष्यैवर्ग लिई अयुत् वरष तक् * तपार्न लाग्दा भया
 एकै आसनमा बसी तप गरया * भयाऊजमेथ्यो जसै
 गुण लाया धमिराहरु गइ तहाँ * तिन्काशरिमातसै ११
 माटोखुपूजामि टिरिकलोसारिजसै * ताहाँ च्यवनजीभया
 टिरिकोजानिचिताइमान् मृगगण् * आइदल्न लागीगया
 एकचित्तै तपमा अधिक दृढथिया * तेस्तो हुँदामा पनि
 केही थाहथिएन तिन्कन शरीर * यस्तोछ भेरोमनी १२
 सर्याती नृप तीर्थ गर्दहु मनी * रेवा किनारै महौ
 आया सब परिवारले सहित मै * बरथ्याच्यवनजीजहाँ
 रनान्तर्पणनादिमागरयानृपतिले * पुत्री सुकन्या पनि
 आफनासबरागिनीलिइयातिगइत * हेई सबैवन मनी १३

धुमै तेस् बनेमा ऋषीश्वर च्यवन * गथ्या तपरया जहाँ
पौंच्याती ऋषिताइ देखिकन सुब्ब * आश्चर्य भै मनमहाँ
वयाहोयो मनीवयैन जानिकन एक * देखको करै मालिइन
घोची फेरि दुवै ऋषीश्वरजिको * नेत्रै फुटाई दिइन १४
लाग्यो बगरगत जरौ नृपसुता * चिन्तित बहुतै भइन
त्योहाल्वनै रितवयैन सोलिकन ती * फर्केर पाल्मागइन
चिन्तित धेरथइन तथापि तिनले * माता पितामा पनि
आफनो त्यो अपराध प्रकाशगारिनन् * मैले गरें यो मनी १५
उल्काज्यारित भएर तेस् बसतमा * बागु बहुतै बह्यो
लागिनु डगमग गर्न फेरि जिमिपनी * सब्दिकुँछै यारो भयो
आपुसमा कलहै परयो पशुहरु * रोगले बहुतै मर्या
त्यो देखीकन सुब्बठुलो नृपतिले * सन्ताप मनै मागरया १६
फेरी ती नृपती डराई बहुतै * सोदया करैले यहाँ
ऐल्हे धै ऋषिको गरयो कि अपराध * भन्या फुज् भर्महाँ
सोही औरमा डराइ नृपका * सामने सुकन्या गइन
आफनू त्यो अपराध पितासित सबै * सोलेर मन्दी भइन १७
पुत्रीको अपराध बुझी च्यवनका * पासमा ति राजागया
माफपाऊँ अपराध भनेर तहिं फेर * रतवर्गन लाग्दा भया
रतवले सूरिभएर तेस् बसतमा * मन्दन ऋषीश्वर पनि
तिमी पुत्रि मलाइ देउ र सबै * कल्याण होला मनी १८
आज्ञा एति सुनेर त्यै बसतमा * आफनी कुमारी तहाँ
सौपी ती ऋषिताई फेर नरपती * फिर्दा भया घर महाँ
सर्गाती अधिराज् फिर्या पादितहाँ * सुश्रु भै सुकन्या पनि
लागिनु गर्न टहल् पतीकन सदा * ईश्वर समान हुनु मनी १९

फलफुलखाइसदा जउन्पातहुकुम् * गथ्या उरैमा रही
 संसारको सुख भोगलाइ मनले * त्यागेर खूशी भई
 इन्द्रैलाई शची जउन् तरहले * गर्दिन् टहल् त्यै सरी
 हज्जारवर्षतलकटहल् गारिलिइन् * सन्तोष मनैमाधरी२०
 हज्जारवर्ष बित्यापही च्यवनका * आश्रम निषे फेर तहाँ
 रत्नगैका पनिवैद्य अश्विनिकुमार * आया दुबै सइमहाँ
 आयाका अतिथि भई ति दुइका * साम्ने सुकन्या गई
 सत्कारपूर्वक खुब् पुजागारिलिइन् * अत्यन्त खूशी भई २१
 देखाथ्या नृपपुत्रिले अधिक त्यो * सत्कार गरयाकोजसै
 सोहै खुशि भएर अश्विनिकुमार * मन्दा भया फेर तसै
 हे देवी ! बर मागिल्यौ मनमहाँ * इच्छा छ तिम्रो जउन्
 दिन्दौ हामिहरू पनि खुशि भई * जोमाग्दछ्यौबरतउन् २२
 यस्तो बात सुनेर अश्विनिकुमार * लाइ सुकन्या पनि
 भन्दिन् नेत्र दुबै खुलुन् इ पातिको * यै वर म पाऊँ मनी
 मागिन् त्योबरदानजसै उहिवसत * खुशीभई मनमहाँ
 लाग्या भन्न इबात अश्विनीकुमार * राजपुत्रीलाइतहाँ २३
 हे देवी ! यदि यज्ञमा अब उपर * हाम्रो महन्दै सरी
 भाग्हाम्रोतिमिले दिलाउनसक्या * हामी पनि यै धरी
 खोल्नेछौं सहजै नयन् बुझतिमी * तिम्रा पातिले पनि
 हाम्रासाथमहाँ कबोलगारिलिउन् * गर्हुमत्योकाममनी २४
 एती बात सुनेर फेर च्यवनले * खुशी भइ मनमहाँ
 इन्द्रैकासरिभाग्दिलाउँन कबोल * गर्दा भया झट तहाँ
 सून्यासत्यकबोलअश्विनिकुमार * अत्यन्त खूशी भयी
 कवैएकपोखरिमाच्यवनकनलिई * सोहीबसतमागयी २५

पौँची सोहि तलाउका जल निषे * जल्दीतिनै जन्परया
रनान्खून् अझ मलीमलीगारिली * वयैकाल जल्माबरया
कञ्चन् देहभयो जसै उहि बखत् * फेरी तिनै जन् तहाँ
एकै शकलका जवान् पुरुषमै * निरक्याकिनारामहाँ २६
तेज्मा दिवाकर सरी बदनै गरयाका

भूषण् अनेक् रकमका अडमा धरयाका
आफना पती कउन हुन् न चिन्हेर फेरी

सोध्छिन् ति राजदुहिता सबलाइ हेरी २७
आफना पती न चिन्हि संशयमा परयाको

आएर आफु सँग प्रश्न समेट् गरयाको
देखेर अश्विनिकुमार अगाडि जाई

सर्पाति पुत्रि कन स्वामि दिया चिन्हाई २८
फेरी ति अश्विनिकुमारहरु जल्दि ताहाँ

बीदा भई च्यवनका पनि साथ माहाँ
आफना विमान् उपरमा चढि स्वर्गमा गै

बरता भया अमरगण् सँग खूशि मनमै २९
सुन्दर नयन् शरिर सुन्दर मै गयाका

फेरी च्यवन् ऋषि पनी आति खुश भयाका
मन्छन् पियारिकन के मनमा छ ऐल्हे

दिन्छु पुर्याइ सबथोक् तिमिलाई मैले ३०
बचन् यो स्वामीको सुनि जीत छ आफना मन माहाँ
अरज् गर्छिन् फेरी खूशि भइ सुकन्या पनि तहाँ
बहुत दिन् भो बन्मा बसिकन रहेकी टहलमा
म बरनै खोज्छु नाथ अब त रतनैका महलमा ३१

सुकन्याको यस्तो बिनाति सुनि सुब् सूशि मनले
 विमान् यक् रत्नैको रचित गरि भद्र योगबलले
 सरोवर फेर यौटा रचित गरि फेर त्यै सर महौ
 अहाया प्यारी ! रनान् गर भनि सुकन्याकन तहाँ ३२
 पतीका आजाले गर्दकन सुकन्या उहि धरी

नुहाइन् त्यै सरमा पसि अधिक सूशी मन गरी
 भयाको धेर काल रनान् न गरिकन सुब् पूरा मनले
 शरिर् आफ्नू धोई निरमल गरिन् सोहि जलले ३३
 उसै बिच्मा रलै जडित गहना सब् थारिथारि

लगायाका लाखौं युवतिहरु फेर सिर्जन गरी
 उसै सर देखी भद्र भिकि सकल दारी सँग महौ
 च्यवनजाले सौँप्या सुशि भई सुकन्या कन तहाँ ३४
 मरणीका धेर जेवर असल कपडा लाइ अडमा

ती सब् सुन्दर दारीहरुकन लिई फेरि सँगमा
 पतीका आजाले गरिकन सुकन्या गर्दै तहाँ
 चाटिन् त्यै रलैका सुशि भई विमान्का बिच महौ ३५
 देखीसुन्दरविमान्त्योवरिपरि परखाल्सब्सुनैलेमट्याको
 उसमार्थी चित्र धेरै गरिकन बहुतै रलहेरु जड्याको
 रतम्भैघननिल्मरणीकाकाहिकहिं सुनकापानिलेलेसियाको
 मूर्ती फेर देवताका भइकन उसमा सुन्दरै देखियाको ३६
 खिड्कीघननील्मरणीका कुँधिकुँधिमुस्तीहेरुलेसुब्सुल्याको
 भालरमोती भयाका वरिपरि परदा फेरि उसमा मुल्याको
 हीरा मारिक् जडेका पलंगहरु अनेक् ठाउँठाउँ छ तहाँ
 मेवाभरपुर भरयाका सुनहरि थलियाहेरुन् फेरि तहाँ ३७

चौतर्फीछन् अटाली बिचबिच गमलारत्नका धेर सुल्याका
जात्जात्काफेरिउरुकाउपरताहिलतामुल्दछन्फूलफुल्याका
साहै सुन्दर बधैंचा भइकन बिचमा एक सरोवर छ ताहाँ
नीला लालै कमल्का उपर गड भमर धुम्दछन्धेर जाहाँ ३८
तारागणहरुले सहित गगनमा * श्री चन्द्रमाले सरी
सर्पाती नृपकी कुमारि पनि सब् * दासीहरु सङ् धरी
शोभित्मैकन त्यैविमानुपरमा * सारा जगत भर् गर्ड
लागिन् गर्न सयल् पतीसँग रही * अत्यन्त खूशी भई ३९
एकसौ वर्ष तलक् गरेर सुखभोग् * सङ्मा सुकन्या लिई
त्यागीसुरुख विमानकोसकलत्यो * फेर योगमा मन्दिई
आश्रम येहि बनाइ शिष्यहरु धेर * लीई च्यवनजी यहाँ
लाग्या गर्न अधोर तप् विषयसुख् * तुच्चैबुभी मन्महाँ ४०
सर्पाती नृपले उसै बसतमा * यजै म गर्हू मनी
डाक्याथ्या र गया बहुत् खुशिमई * ताहाँ च्यवनजी पनि
सोही यज्ञ गराइ अश्विनिकुमार * लाई महन्दै सरी
यजैको सबभाग् दिया च्यवनले * तप्का प्रभावले गरी ४१
यजैमा अहिले मलाइ अपमान् * यसले बहुतै गरयो
मन्याभैमनमाच्यवनऋषिऊपर * रीगुन्द्रजीको परयो
साहै क्रोधगारि बज्ज बाहुलि महाँ * तीर इन्द्रै पनी
आया यज्ञ जहाँ थियो च्यवनको * संहार म गर्हू मनी ४२
देखी इन्द्रजिलाइ फेर च्यवनले * हुंकार गरयाथ्या जसै
रतम्भन् इन्द्रजिको भयो करतहाँ * बजै सहितको तसै
मन्त्रैको बश पर्छ सर्प जरसरी * सोही बमोजिम गरी
बग्मापर्नगई अनेक-तुतिगरया * इन्कैशरणमापरी ४३

सन्तोषमैरतुतित्योसुनाच्यवनले * रतम्भन् भयाको तहाँ
 बाहू इन्द्रजिको हुटाड दिनुभो * फेर यज्ञभूमी महौ
 यज्ञैकोपनिभागतिश्विनीकुमार * जीको महेन्द्रै सरी
 उभदिनदेखि भयो इनै च्यवनको * केवल कृपाले गरी ४४
 हे शत्रुघ्न ! उनै च्यवन अमृतलक् * आश्रम बनाई यहाँ
 तप गर्छन् अहिले गई हजुरले * इनका अगाडी महौ
 दर्शन गर्नुहवस् परी चरामा * भक्ती मनैमा धरी
 सबकामसिद्ध हुन्याछ लौहजुरको * इनकै कृपाले गरी ४५
 विन्ती येतिसुन्या जसै सुमतिको * शत्रुघ्नजीले तहाँ
 जान्छु दर्शन गर्न लाड म भनी * आँट्या उसै बिचमहाँ
 घोडा श्री रघुनाथको पनि तहाँ * धूमेर त्यो बन्भरी
 पौँच्यो जल्दि गई उनै च्यवनका * आश्रम निषे त्यैधरी ४६
 शत्रुघ्नै पनि फौज लिई पछिपछी * त्यो अश्वका सङ्गमहाँ
 जाँदा पौँचिगया उसै बसतमा * बरथ्याच्यवनजीजहाँ
 देखि ती ऋषिलाड खुब् खुशिभई * पैलहेनमरकार गरया
 फेर सर्यातिकुमारिका पनि तहाँ * परी चरणमा परया ४७
 विन्ती फेरिगरया ऋषे ! रघुपती * जीको हुकुमले गरी
 यज्ञैको हयलाड लीकन यहाँ * आइपुग्या यो धरी
 भाई हूँ रघुनाथको मकन सब * शत्रुघ्न मन्छन् पनि
 आयाँ दर्शन गर्न पाप् शरिरको * मेरोहुटोसबभनी ४८
 विन्ती एति सुनेर सुब् खुशिभई * मन्छन् च्यवनजी तहाँ
 हे शत्रुघ्न ! हुनेछ कीर्ति बहुतै * तिम्रो जगत भर महौ
 यज्ञैको हय रक्षरौ गरुँ भनी * जुन देशमा जाउला
 शत्रूका सँगमा लडेर जयलाम् * तिमले सदा पाउला ४९

आशिर्वाद आधि यो तहाँति ऋषिले * शत्रुघ्नलाई दिई
लाग्या भन्न ति फेर उसै बखतमा * अत्यन्त खूशी भई
जस्को नाउँ फगत जपेर दुनियाँ * संसार पार तर्दछन्
आश्चर्यै सुन त्यो उनै प्रभु यहाँ * यज्ञैहरू गर्दछन् ५०
जस्को पादकमलविषे पारिलिन्ना * रूपकी अहिल्या गई
वरिद्धनयोधरिस्वामिकारसंगमहाँ * सुन्दर स्वरूपकी भई
ब्रह्मधै र परस्त्रिमा रत हुन्या * पापी जती छन् यहाँ
जस्कोचिन्तनलेतिपापिपानिसब् * पुग्छन् परम्पदमहाँ ५१
जस्कोचिन्तन हृदकमलविषसदा * योगीहरूले पनि
गर्छन्, चौध भुवनविषे सकलका * आत्मा इनै हुन् मनी
हे शत्रुघ्न ! उनै प्रभूकन यहाँ * सुब् यादु गराई दियो
एसैले तिमिले मलाई अहिले * उद्धार गराई लियो ५२
मेरो जन्म सबै सफल हुनगयो * आजै अयोध्या गई
गर्ह दर्शन रामका चरणाको * अत्यन्त खूशी भई
भकीका रसले अनेक अरु पनी * रामको प्रशंसा गरी
शत्रुघ्नै सँग जात गर्या च्यवनले * हर्षाश्रु मोचन् गरी ५३
यो आज्ञा ऋषिको सुनेर खुशिमै * शत्रुघ्नजीले तहाँ
बिन्ती पारिलिया ऋषे ! हजुरले * जाई अयोध्या महाँ
तिन्लोक शुद्ध गराउन्या हजुरका * पाऊ कमल यो धरी
रामको यज्ञ पवित्र सब हजुरले * गर्नुहवस् ये धरी ५४
बिन्तीयस्मृतिकोसुन्या च्यवनले * शत्रुघ्नजीको जसै
पत्नीलाड समेत लिएर सँगमा * ऊठेर फेरी उसै
पैदलजान तयारभया र हनुमान् * शत्रुघ्नलाई तहाँ
मन्छन् ई ऋषिलाड बोकि पिठमा * जान्छु अयोध्यामहाँ ५५

यस्तोनात् हनुमानको सुनीतहाँ * साँचो बतायौ मनी
 साहै सुखी भई उसै बखतमा * शत्रुघजाले पनि
 आज्ञा गर्नुभयो चढाड पिठमा * रामका हजुरै महौ
 पौँचाई ऋषिलाड जल्दि तिमिफेर * फर्केर आऊ यहाँ ५६
 आज्ञा एति सुनी च्यवनकन तहाँ * आफना पिठमा धरी
 कूदया श्रीहनुमान् उसै बखतमा * वायु समान् बेगगरी
 फेरी श्री रघुनाथका हजुरमा * जल्दी पुर्याई तहाँ
 फर्की हाजिर भैगया दिन महौ * शत्रुघजी छन् जहाँ ५७
 श्री रामचन्द्रजीले पनीति ऋषिका * पाऊ निषेशिर् धरया
 हरतापीदि गरेर खुब् खुशि भई * खातिर नहूतै गरया
 फेरी निन्ती गरया ऋषे ! हजुरले * यो यज्ञभूमी महौ
 पाल्नु भैकन शुद्ध गार्दिनुभयो * मेरो सबैकाम यहाँ ५८
 यो आज्ञा रघुनाथको सुनिसकी * मन्धन् च्यवनजी तहाँ
 यज्ञ शुद्ध गराऊन्या हजुरको * देख्दीन मैले यहाँ
 पाऊ स्पर्श गरेर जुन् पुरुषको * गङ्गा पवित्रै भई
 तार्दिन् प्रारिाहरु सबैकन यहाँ * पृथ्वीतलैमा नही ५९
 तेसुता ब्रह्म अनन्तपूरा रुपका * आफैं हजुर भै पनि
 मर्यादा सब धर्मको जगतमा * थाम्नु उचितहो मनी
 यो यज्ञ गरिबविसयो हजुरले * सब जान्दहू लौ यहाँ
 भक्तै हूँ म त यो हुकुम् हजुरले * गर्नु उचितहो कहाँ ६०
 एती निन्ति गरेर फेर च्यवनले * रामका हजुरमा रही
 यज्ञको पनि काम सबै गरिलिया * अत्यन्त सुखी भई
 घोडाले पनिफेर पयोषिया नदिको * बाटो किनारको धरी
 छोडी त्योरथललाड तेसुधरि गयो * वायुसमान बेगगरी ६१

साराफौजपनिफेर चल्थो पाँछपछी ❀ त्योअश्व जान्थ्यो जहाँ
 पौँच्योसोहिधरी निमलनृपतिका ❀ सुन्दर बघैचा महौ
 आयो श्री रघुनाथको हय मनी ❀ जान्या निमलले जसै
 आयाफौजहरु सबलियर सँगमा ❀ भेट गर्नलाड तसै ६२
 शत्रुघोसित गै निमल नृपतिले ❀ पैल्हे चरणमा पर्या
 फेरी राज्य र रत्न दौलत पनी ❀ अर्पण तुरुन्तै गर्या
 देखी ती नृपलाड खुब् खुशि भई ❀ शत्रुघ्नजीले पनि
 आलिङ्गन गरि स्वातिरी गारिलिया ❀ गर्नु उचितहो मनी ६३
 पुत्रैलाई दियर राज्य खुशि भै ❀ फेरी निमलजी तहाँ
 आफ्नू फौजहरु सबै लिई गया ❀ शत्रुघ्नका सङ्ग महौ
 गै रितले हय पुग्छ जुन मुलुकमा ❀ राजा उ देशको गर्ड
 शत्रुघ्न सँग हिँड्दथ्या पाँछपछी ❀ सेवकसमानकाभई ६४

राजा रत्नप्रीवको जीवन चरित्र र नीलमणि पर्वतको वर्णन ।

एहीरितसितसब्रमुलुकमुलुकमा ❀ त्योअश्व जान्थ्यो जहाँ
 शत्रुघ्न पनि चल्दथ्या पाँछपछी ❀ सब्रफौजलिईसङ्गमहौ
 घुम्दै वयैदिन फेरि निल्गिरिमहौ ❀ त्योअश्व पौँच्यो जसै
 देख्या सुन्दर त्योपहाडकनतहाँ ❀ शत्रुघ्नजीले तसै ६५
 मर्छन् धेर छहरा सबै बरिपरी ❀ शोभा गराई अती
 वायु चल्छ सुवास लियरफुलको ❀ खुब् मन्द मन्दै गती
 मल्कन्छन् सुनकार चाँदिहरुका ❀ खानी हजारौं जहाँ
 पत्थर रफट्टिकका र गेरुहरुका ❀ देखिन्छ सारा तहाँ ६६
 भारले फलफुलका नुहेर रुखका ❀ हाँगाहरु छन् जती
 उसमा वायु बहेरलागिकन खुब् ❀ शोभा गराई अती
 गर्छन्की गिरिको ड रुखहरुसदा ❀ पूजा मन्या मै गरी
 वर्षा फलफुलको ति वृक्षहरुले ❀ गर्छन्सबै बन्मरी ६७

बोल्यन हंस चकोर सारस मयूर ❀ नाचेर रुस्मा बसी
 बज्जन बेनसारि वंशफेर पवनगै ❀ द्विद्वैहस्मा पसी
 गन्धर्वै र महर्षि सिद्धगाले ❀ फेर अप्सराले गर्ड
 नाच्यन शोभितधेरगराड गिरिको ❀ अत्यन्त सूशीमर्द ६८
 देख्या सुन्दर त्योपहाडकन तहाँ ❀ शत्रुघ्नीले जसै
 सोहै सूरि भएर मन्त्रि सुमती ❀ लार्ड सुधयाया तसै
 हेमन्त्री! म अगाडि देख्दहुअधिक ❀ सुन्दर पहाड यो यहाँ
 ठान्छु योगिरिका समानअरुकुनै ❀ धैननूजगतभरमहाँ ६९
 देखी सुन्दरता सबै नजरले ❀ यसमा भयाको जती
 मेरो मन अति चञ्चलै हुनगयो ❀ आश्चर्य मान्छु अती
 नाऊँयो गिरिको पनी कउनहो ❀ आश्रमछ करूको यहाँ
 निरतारपूर्वक त्योबताउतिमिले ❀ मेरा अगाडी महाँ ७०
 यस्तोप्रश्न सुन्या तहाँ सुमतिले ❀ शत्रुघ्नीको जसै
 निरतारयोगिरिकोकहन्छुमभनी ❀ बिन्ती चढाया तसै
 हेनाथ! निलगिरिहोयसैगिरिमहाँ ❀ क्रीडा निरन्तर गरी
 बरछन पार्षद सबलियर सँगमा ❀ त्रैलोक्यकानाथहरि ७१
 दूलो पुण्य थियो र पो हजुरले ❀ आएर ऐल्हे यहाँ
 देख्नुभो गिरिलाड नाहिगिरियो ❀ देख्छन सबैले कहाँ
 मिथ्याबादि परस्त्रिमा रत हुँने ❀ दुर्जनहरू कयै गरी
 आया याहिभन्यासमेत गिरि यो ❀ लोप् हुन्छसोही घरी ७२
 यो पुण्यै गिरिहो यहाँछ हरिको ❀ मन्दिर उसैमा गर्ड
 भक्तीपूर्वक दर्शनै गरि जउन ❀ खान्छन प्रसादसुखमर्द
 ती सबजनहरुभट्टचतुर्भुजरवरूप ❀ हुन्छन हरी कै सरी
 यसकोसबडतिहाससुनाउँछुयहाँ ❀ सुनूहवसु यो घरी ७३

हेराजन्! अगाडि काञ्चिपुरिमा * प्ररुयात्तिनैलोकमरी
 रनैर्भावमनि एकठुलानृप थिया * बरथ्या ति धर्मै गरी
 धर्मपूर्वक सब प्रजाकन सदा * पालथ्या सुशाले तहाँ
 बरथ्या रैतिहरूपनी सकलती * आपना रनधर्मैमहाँ ७४
 कोहीएकदिनमा सभाविचतिनै * राजा बरयाका थिया
 सज्जनब्राह्मणएक् उरैबसतमा * आएर दर्शन दिया
 देखी ब्राह्मणलाड सुब् सुशिमर्ड * पश्री चरणमा परया
 हातजोरिकन फेर तिनेनृपतिले * योप्रश्नताहाँगरया ७५
 ब्रह्मर्षे ! सब तीर्थका विचमहाँ * मुरुयै छ तीर्थै कउन
 छौतामापनि मुरुयकोछ सबमा * आज्ञाहवर लौ तउन
 यो प्रश्नै नृपको सुनेर सुशीमै * मन्दन्ति ब्राह्मणपनि
 हेराजन्! बुभ रामका सरिठुलो * कै छैन छौता मनी ७६
 तीर्थैमापनि मुरुय छन पृथिविमा * जुनजुनसबै त्योयहाँ
 विस्तारपूर्वकले कहन्छुसुनिल्यौ * तिम्रा अगाडी महाँ
 गर्ह तीर्थ भनेर निरिक् म अधी * पैलहे अयोधया गयाँ
 देखी त्यो पुरिताड सुन्दर बहुत * अत्यन्तसूशीमयाँ ७७
 फेर बाराणासिमापनीचलिगयाँ * फेरी प्रयागमा गयाँ
 गङ्गासागरमा गई कपिलको * दर्शन म गर्दौ मयाँ
 एही रितिसित्त यो सबै पृथिविमा * प्ररुयात्त भएकाजती
 मैले तीर्थ गरयाँ धुमेर पहिले * बाँकी नराखीरती ७८
 हेराजन् ! तर नीलपर्वत ठुलो * एकतीर्थ मैले गरयाँ
 सोही पर्वतको प्रभाक् अतिठुलो * देखेर सुपछक् परयाँ
 जग्मासब्वनवारिमिलहरूपनी * कीर्तन् हरीको गरी
 धुम्धम् त्यो गिरिमा चतुर्भुज मर्ड * मानूहरीकै सरी ७९

शसैचक्रलिन्या रवरूपकन त्यहाँ ❀ ब्रह्मादिलाई पनि
 दर्शन मात्र छ दुर्लभै ड कसरी ❀ यस्ता भयाहुन् भनी
 चिन्ता सुब् मनमा भयो मपनी ❀ तिनकाना गिच्माग्याँ
 यस्तो रूपहुनगो कसो गरिभनी ❀ सब्लाडसोददोभयाँ ८०
 मेरो प्रश्न सुनेर सब् ति मिलले ❀ मन्दा भया फेर तहाँ
 हे ब्राह्मण! सुन मन्दछौं जस रिमो ❀ हाम्रो चतुर्भुज यहाँ
 एकदिन बालसुपुत्र हामिहरुको ❀ एही शिखरमा गई
 फर्क्यौं केहि धरी बिताड धरमा ❀ चार बाहुलीको भई ८१
 आश्वर्यै भड त्यो शिशूसँग सबै ❀ हामीहरुले पनि
 सोदयौं कुन रितले भडस् तँ आहिले ❀ चार बाहुलीको भनी
 फेर त्यो बालसले भन्यो म आहिले ❀ एही शिखरमा ग्याँ
 एक देवालय रत्नको अतिश्रसत् ❀ पाँचैर देसदोभयाँ ८२
 त्यो देवालयमा परेर मडैले ❀ केयूर किरीटले गरी
 साह्रै शोभित मूर्तिका उहि धरी ❀ देस्यौं जगन्नाथ हरि
 ताहीं फेर करमा लिई तुलासिदल् ❀ नैवेद्य धेरै अरु
 ल्याई पूजन गर्दथ्या प्रभुजिको ❀ सारा ऋषीश्वरहरु ८३
 नाच्छ्याकोहि बजाउँथ्या ऋषिहरु ❀ देवालयैमा तहाँ
 कोही कीर्तन गर्दथ्या प्रभुजिको ❀ सुशी भई मन्महाँ
 यै रितले हरिको पुजा गरिसकी ❀ फेरी प्रसादै पनि
 खाई ती सबले मलाडपनि भाग् ❀ दीया तँ खायो भनी ८४
 फेरी फर्कि ति सब ऋषीश्वरहरु ❀ धर्मा गयाथ्या जसै
 त्यो पसाद मडैले पनि तहिं बसी ❀ खायाँ सुशीले तसै
 खाँदामा हरिको प्रसाद उहि बसत ❀ चार बाहुलीको भयाँ
 आश्वर्यै मनमा भर म यहाँ ❀ फर्केर आई ग्याँ ८५

मन्यात्योशिशुकी कुराजबसुन्या ❀ अत्यन्त सूशी भयौ
 फेरी दर्शन गर्नलाड हरिको ❀ हामी सबैजन् गयौ
 दर्शन श्री हरिको गरेर अहिले ❀ पूजाविधानले गरयौ
 प्रसाद खाडसवया पछी हरिकृपा ❀ हुँदारवरूपयोधरयौ ८६
 तिम्लाड पनि चार बाहुलिहुन्या ❀ मन्सुन् यदीवयै भया
 हुन्याछौहरिकै समान् स्वरूपका ❀ सोही शिखरमा गया
 यस्तोबातभिलले भन्यारमपनी ❀ अत्यन्त सूशी भयौ
 फेरी दर्शन गर्नलाड हरिको ❀ सोहीशिखरमागयौ ८७
 पैलहे मन्दिरमा पसेर हरिको ❀ पूजा गरी फेर तहाँ
 खायाँ श्री हरिको प्रसाद उहिवसत् ❀ सूशीभई मन् महाँ
 सोही कारणले चतुर्भुज भयौ ❀ राजन् ! तिमीले तहाँ
 संसार सागर तर्न मन्सुन् भया ❀ जाऊ, नजाऊ कहीं ८८
 ब्राह्मणका ड कुरा सुनेर बहुतै ❀ सूशी भई मन्महाँ
 रत्नैग्रीव् नरराजले उहि बसत् ❀ बिन्ती गरया फेर तहाँ
 ब्रह्मर्षे ! अहिले प्रभाक् प्रभुजिको ❀ त्योनिन्गिरिकोपनि
 सुन्दा मन् हुनगो यसै बसतमा ❀ जाऊँ म तहाँ भनी ८९
 दर्शन गर्न भनेर जान्छु हरिको ❀ तहाँ म चाँडो गरी
 जानू पर्दछ तीर्थ कौन विधिले ❀ आज्ञाहवस् यो घरी
 यस्तो प्रश्नसुन्या जरै नृपतिको ❀ ती ब्राह्मणौले पनि
 लाग्या तीर्थ विधि बताउन सबै ❀ यस्तोविधीहोभनी ९०
 हे राजन् ! जब तीर्थमा गमनको ❀ डच्छा भयो त्यै घरी
 सारा धनजनमाथि छोडि ममता ❀ एकाग्र चित्तै गरी
 कीर्तन् श्रीहरिको गरीविषयसुख ❀ तुच्छै बुझी मन्महाँ
 चिन्ता त्यैनिशिदिन् सदागारिलिन् ❀ जानू छ तीर्थ जहाँ ९१

तीर्थैमा गड गर्छ दर्शन सदा ❀ साधूहरूको जउनु
 संसार सामर पार भएर सहजै ❀ पुग्ला परमधाम तउनु
 भक्ती श्री रघुनाथका चरणाको ❀ गर्न्या ति साधूहरू
 भेटिन्छन् सब तीर्थमा नाहिं भन्या ❀ भेटिन्न काँही अरु ९२
 पैल्हे तीर्थ गरौं भनेर मनले ❀ निरकन्ध जुन दिन यहाँ
 त्यै दिन ब्राह्मणाको निमन्त्रणा गरी ❀ पूजा गरौं घर महौं
 आशिष ब्राह्मणाको लिई प्रथम दिन ❀ कोस भएगई त्योर होस
 दोश्रादीन महौं त मुण्डन गरी ❀ र नानु वनै नदीमा गरौं ९३
 तीर्थै गर्न भनेर हिँड्दछ जउनु ❀ उसका सबै पाप्हरू
 केशमा जाड लुकी रहन्छ डरले ❀ छाडेर सब अड अरु
 तरमात् कारणा केश मुण्डन गरी ❀ हातमा कमण्डल धरी
 हिँड्नु पर्दछ राम राम मुखले ❀ कीर्तन निरन्तर गरी ९४
 भक्तैवत्सल हे हरी ! शरणा ल्यौ ❀ तीर्थै म जान्छु भनी
 भक्ती राखि शरणा परेर घरको ❀ चिन्ता नली वयै पनि
 पैदल तीर्थ चलुन् सवारि गरि जो ❀ तीर्थैहरू गर्दछन्
 आधा त्यो फल तीर्थको जऊन जन् ❀ बोक्छन् उनै हर्दछन् ९५
 भेटिन्छन् हरिभक्त जो पथ महौं ❀ सेवा जतनले गरी
 सन्तोष ती सबको गराउन सक्या ❀ मिल्छन् सहजमा हरि
 ब्राह्मणाका ड कुरा सुनेर सुशिमै ❀ फेरि नृपैको पनी
 मन् भो दर्शन गर्न जाऊं हरिको ❀ त्यै नीलगिरिमा भनी ९६
 फेर मन्त्रीकन भदहुकुम्त हिँदिया ❀ रैती नगरमा यहाँ
 जो जो छन् सँगमा चलुन् सकल जन् ❀ मेरा सवारी महौं
 आज्ञा यस्मरितको सुनी नृपातिको ❀ जो जो नगरमा थिया
 मन्त्रीले ति सबै जनाकन तहाँ ❀ डाकेर उर्दी दिया ९७

त्यो उर्दी नृपको सुनी सकलले ❀ सुब् तीर्थमा मन् दिई
 जान्छौं हामिहरू भनेर सुशि मै ❀ आपनाजहान् सबलिई
 फेरी श्री रघुनाथका चरणाको ❀ चिन्ता बराबर गरी
 तीर्थै गर्न मनी प्रजाहरु पनी ❀ जाँदाभया त्यै घरी ९८
 रत्नैयीन् पनि जो विधी अधि कहा ❀ ती ब्राह्मरौले तहाँ
 त्यैमाफिक्सबकामकाज्गारिचल्या ❀ बन्धू लिई सङ्गमहाँ
 अन्धा पैगु अनाथहरू नृपतिले ❀ देख्यो सङ्गमा जती
 तिन्लाई पनि रत्न दौलथहरू ❀ दिन्या दयाले अती ९९
 रस्तामा दिनादिन् सदा हरि भजन् ❀ गर्दै सुशीले गया
 कोही एकदिन गण्डकी नदिविषे ❀ पाँचेर देख्दा भया
 शीतल् निर्मल जल् बहन्छ जसमा ❀ चक्रै भयाका तहाँ
 शालिग्राम शिला अनेक् नृपतिले ❀ देख्यो किनारामहाँ १००
 देखिन्छन् ऋषिका कुटीहरु पनी ❀ सारा किनारा भरी
 बोल्छन् हंस चकोर सारस अनेक् ❀ शोभा बहूतै गरी
 त्यो पुण्यै नदिलाइ देखिकन सुब् ❀ सूशी भई मन्महाँ
 सोही ब्राह्मरालाइ फेर नृपतिले ❀ सोझामया भट् तहाँ १
 ब्रह्मर्षे! म अगाडी देख्दछु बहुत ❀ आश्रम ऋषीको पनि
 सोही कारनाले म ठान्छु नदि यो ❀ तीर्थै ठुलो हो मनी
 कुन हो यो नदिलौ बताउनुहवस् ❀ मन्त्या सुट्याया जसै
 त्यो बिन्ती नृपको सुनेर सुशिमै ❀ मन्छन् ऋषीश्वर तसै २
 हे राजन्! सुन गण्डकीनदि इ हुन् ❀ कृष्णा पनी भन्दछन्
 शालिग्राम शिला इनै नदि महाँ ❀ चक्राङ्कितै बन्दछन्
 मन्को पातकता फगत इ नदिको ❀ रपरौं हुँदा टर्दछन्
 सारा पातक दग्ध हुन्छ बुझिल्यौ ❀ जो रनान् यहाँ गर्दछन् ३

पैल्ले ईश्वरले प्रजाहरु सबै * पाप्मा दुब्बाका पनि
 देख्दामा सबका उपर धरि दया * उब्जार गराऊं मनी
 आफ्नू गण्ड टुटाइ इ नादि यहाँ * सृष्टी गर्याथ्या जसै
 गण्डै देखि भइन् मनी इ नादिको * नाम गराडकी भो तसै ४
 करतै पापिहवस् तथापि दिनदिन * भक्ती मनैमा धरी
 शालिग्राम शिला पखालिकन जल् * शिरमा महार्चन् गरी
 फेरीत्यो जलपान् गर्यो यदिभन्या * तेसले अगाडी यहाँ
 जोजो पाप गर्यो उ नष्ट भइ सब् * पुग्ला परम्पद महौ ५
 शालिग्रामकन कोहि नारिहरुले * पूजा न गर्नु मनी
 लेख्याको छ पुजागर्यो यदि भन्या * गर्छन् नरक्मा पनि
 तरमात् कारणा धर्म मानिरहन्या * जो छन् जनानाहरु
 टोटैबाट पराणम् गरुन् नगिचमा * जाँदै नजाउन् बस् ६
 ठूला तीर्थ र यज्ञ याग गरिलिंदा * प्राराहिस्मा जउन्
 पुरायैमिल्दछत्यो शिलापनिपुज्या * मिल्न्या छ पुण्यै तउन्
 शालिग्राम पुजा जउन् घर महौ * गर्छन् धेरै त्यो पनि
 कोटीतीर्थ समान हुन्छ बुभिल्यौ * साँचो कुरा हो भनि ७
 हेराजन्! इतिहासमभन्दसुनिल्यौ * पैल्ले भयाको यहाँ
 व्याधा एक थियो कुकर्मि बहुतै * कीटकनगरबीचमहौ
 रसतामानिशिदिन बसेर शरत्याग् * यात्रु उपर गर्दथ्यो
 मारी ती सब यात्रुलाइ पछि फेर * दौलथ् सदा हर्दथ्यो ८
 एही रितिसित बन् विषे धुमिधुमी * प्राराणी अनेक् बध्गरी
 जीवन्आफनुबिताइवैदिनमर्यो * काल्का बसौमा परी
 आई फेर यमराजका दुतहरु * जीव्लाइ तेस्को तहाँ
 पक्री धेर फजियत दिईकन लग्या * शिरयाँदै भइमहौ ९

कैलहे दूतहरु सर्पको रुप लिई * तेसलाइखुन्दरतथ्या
 अर्ना मैसि मरु आइ मुँडिमा * कैलहे तिसिइ धरतथ्या
 कैलहे दूतहरुले लगेर मुखमा * मोरथ्याअगुलटोपनि
 कैलहे डङ्क चलाउँथ्या स्वरुपका * बिच्छीसबै दूतबनी १०
 साह्रै क्रोध गरेर दूतहरु सबै * तेसको अगाडी गर्ड
 मन्थ्याकुनजाटियाकरमगरिलिईस् * तैले मनुष्यै भई
 मन्दै एहि कुरा ति दूतहरु सबै * कोरा करैले धरी
 लाग्याजोरगारि हान्नेतेसकनतहाँ * साह्रै ठुलो क्रोध गरी ११
 कोही बैष्णवले उसै बखतमा * त्यो व्याधको दुर्गति
 देख्या आई जसै दया हुनगयो * तेसका उपरमा अति
 उच्चार गर्हु म एसलाई मानि मद् * आँटेर फेरी तहाँ
 शालियाम शिला लिएर उसका * पाँच्या नगीचै महाँ १२
 तिनुलेसोहिशिलापखालिजलत्यो * छर्की शिरैमा दिया
 कानैमा पनि फेर उसै बखतमा * रामनाम सुनाईलिया
 शालियामजिको पर्यो जल जसै * तेसव्याधकाअड्महाँ
 तत्काल् श्रीहरिका अनेक दूतहरु * आईपुग्या मद्तहाँ १३
 आई बैष्णव दूतहरु ति यमका * दूतलाई मारपिद् गरी
 पैलहेतेसकनमद् फुकाइपछिफेर * सोझामया त्यो धरी
 हेदूत हो ! हरिमकलाई किन यो * आएर ऐलहे यहाँ
 दुख् दिन्दौ तिमिहेरुले मन सबै * हाम्रा अगाडी महाँ १४
 निष्ठाका दुतको सुनेर ई कुरा * यमका दुतैले पनि
 लाग्या भन्न जनमभरी गरिलियो * यसले कुकर्म मनी
 आज्ञा श्री यमराजले दिनुहुँदा * यसलाई नकै महाँ
 हालना खातिर यो फजीयत दियौं * हामीहरुले यहाँ १५

ई बात सुनेर यमका दुतलाड हेरी

मन्दाभया ति हरिका दुतहेरु फेरी

यसले यहाँ गरिलियो जाति पाप पैलहे

हुट्यो उ पाप् सकल एकुरति छैन ऐलहे १६

शालिग्रामाजिको जलै शरिरमा * यस्कोपरयाकोपानि
देख्छौं हामिहरु कसोगारि मनौं * पापी थियो यो मनी
फेरीनामै रघुनाथको पनि सुन्यो * कारणा दुवै यो भई
वैष्णव भो अब भोगगर्ह सुखको * वैकुण्ठधाममा गई १७
एती बात हरिका ति दूत सकलले * पैलहे सुनाई तहाँ
व्याधाताड लिएर सब चलिगया * वैकुण्ठधामै महौं
हेराजन्! सुन त्यो अधम भइपनी * संसार सागर तरी
वैकुण्ठैपुरिमा पुग्यो सहजमा * ठूलो महात्मा सरी १८
शालिग्राम शिला पुजा गरिलिंदा * फलमिल्छ यस्तोमनी
निरतार्गर्गकठिन्हुत्योसबकुरा * ब्रह्माजिलाई पनि
तरमात कारणा गर्नसक्दहु सबै * निरतार मैले कहाँ
मेरो बुद्धि थियो जउन् ऊहि कहाँ * तिम्रा अगाडी महौं १९
ब्राह्मणकामुखदेखिगराडाकिजिको * सून्या महात्म्यै जसै
फेरी ती नृपलाई मन हुनगयो * रनान् गर्नलाड तसै
पैलहे ती नादिमा नुहाडकन फेर * भकी मनैमा धरी
शालिग्राम शिला पुजा गरिलिया * ठूलो निधानले गरी २०
धेरै दौलथ रत्न दान्गारि तहाँ * दुखिखतहरू जो थिया
डाकी ती सबलाड खातिर गरी * धेरै अन्न वस्त्र दिया
फेरी दर्शन गर्नलाड हरिको * इच्छा हुनाले गरी
जल्दीनीलगिरिकातरफचलिगया * दिनदिन पुकारदैहरि २१

पैरितकाक्रमले अनेकदिनतलक् ❀ जाँदा कुनै दिन महाँ
 गङ्गासागरमा पुग्या कपिलजी ❀ बरछन् निरन्तर जहाँ
 फेरी ब्राह्मणलाइ ती नृपतिले ❀ सोछा भया यो पनि
 पुछौं कुनदिनमा बताउनुहवस् ❀ त्योनीलगिरीमामनी २२
 राजाका इ कुरा सुनेर ऋषीले ❀ मन्दाभया फेर तहाँ
 थियो नीलगिरि ता यहीं अवतलौ ❀ देख्दीन मैले यहाँ
 गङ्गासागरमा नुहाइ गिरिको ❀ दर्शन मिलोसलौ मनी
 दयानुसीतापतिको गरौं सबजना ❀ हामीहरुले पनि २३
 परतोनात् ऋषिको तहाँ नृपतिले ❀ सूनी सवयाथ्या जसै
 गङ्गासागरमा गएर खुशि मै ❀ तिनले नुहाया तसै
 दर्शन नीलगिरिको नपाइकन फेर ❀ दुविखत भई मन्महाँ
 दयानुसखी हरीको बसेर अनशन ❀ ब्रतगर्न लाग्या तहाँ २४
 भोजन पान सब त्याग गरेर कितयो ❀ दर्शन गिरीको गरौं
 दर्शन गर्न मिलेन कयै गिरि मन्या ❀ एही थलाभा मरौं
 मन्या निश्चय शूर गरेर हरिको ❀ पाऊ विषे मन् धरी
 लाग्या फेर स्तुति गर्न लाइ नृपती ❀ एकाग्र चित्तै गरी २५
 हे नाथ ! दीनदयाल !! हे रघुपते !!! ❀ जसले हजुरको यहाँ
 भक्ती राखि भजन गर्यो उहि पुरुष ❀ उद्धार भयो दिन महाँ
 प्रह्लाद लाइ विपद् हुँदा पनि अधी ❀ रूपको नृसिंहै भई
 उद्धार गर्नु भयो उसै बखतमा ❀ तिनको हजुरले गर्दै २६
 फेरी जुन रितले गजेन्द्र बहुतै ❀ दुस्मा पर्यामा पनि
 उद्धार गर्नु भयो गर्दै हजुरले ❀ हो भक्त मेरो मनी
 तेस्तै रितसित भक्त जन् अरु पनि ❀ जो जो विपद्मा पर्या
 सब माथी करुणा गरी हजुरले ❀ तादा सबै जन् तरया २७

हे नाथ ! दर्शन गढ़े हजूरको * मन्ग्या इरादा धरी
 आयाँ दर्शन गर्नलाड न मिले * मन्ग्याहु हत्या गरी
 पाँचदिनैरितलेर मरणाप्रभुजिको * गर्दा निरन्तर तहाँ
 एकै आसनमा रह्या नरपती * एकाग्रमै मन्महाँ २८
 तिन्कोत्यो दृढता बुझेर भगवान् * साह्रै प्रसन्नै भया
 सन्न्यासीसरिरूप धरीनृपतिका * साम्ने खडा भै गया
 सन्न्यासीकन देखिफेर नृपतिले * ऊठेर सत्कार गर्या
 हस्ताथै गारि भक्तिपूर्वक असल * आसनउपरमाधर्या २९
 फेरी चिन्ति गर्या तहाँ नृपतिले * दर्शन हजूरको भयो
 मेरो जन्म पनी यहाँ यस बखत * साह्रै सुफल भै गयो
 हेनाथ ! कुन रितले म गर्न सकुँला * दर्शन हरीको भनी
 चिन्तित धेर म हु बताउनुहवस् * तेस्को उपायै पनि ३०
 एती प्रश्न सुनेर खुब् खुशि भई * सन्न्यासि भन्दन् तहाँ
 दर्शन निलगिरिको हुन्याद्वबुझिल्यौ * तिम्लाई भोली यहाँ
 यो बात ती नृपका गरेर सँगमा * सोही बखतमा तहाँ
 सन्न्यासी पछिफेरि लोप् भइगया * सन्का अगाडी महाँ ३१
 सन्न्यासिको बचन एति सुन्या जरैता

सुश्रमै अधिक निंद परयो नृपको तसैता
 देख्दा भया ति सपना गिरिमा गयाको

आफ्नू चतुर्भुज स्वरूप हरि मै भयाको ३२
 देखेर एहि सपना बिउँभेर ताहाँ

सुश्रमै ऋषीश्वराजिका गर्ड साथ माहाँ
 स्वप्ना जउन् नृपतिले तहि देखिलीया

खोलेर त्यो सकल बात सुनाइ दीया ३३

सुनेर त्यो नृपातले सपना कहाको

देखेर लक्ष्मण सबै बढिया भयाको
मन्दन ऋषी अब त नील्गिरिलाइ याहाँ

मिल्ला कि देख्न भनि ठान्दछु चित्त माहाँ ३४
सन्धारिले पनि हिजो जाति हो कहाको

फेरी तिमिकन त यो सपना भयाको
देख्दा भयो हरि कृपा भनी ठान्दु मैले

हूँन्यै छ नील्गिरी प्रकट भनि जान्छु ३५

यो आज्ञा ऋषिको सुनेर नृपती * अत्यन्त खुशी भया
गङ्गासागरमा नुहाउन भनी * उठेर जल्दी गया
जल्दी रनान गरेर फर्किकन फेर * दुविषतहरू जो थिया
प्रत्येक जनकन रत्न दौलत दिई * राजी गराई लिया ३६
फेरी ती नृपले चरित्र हरिको * गान् गर्नलाग्या जसै
आकाशमा पनि देवदुन्दुभिहरू * सुन्न बज्नुथाल्या तरै
फूलकोबृष्टि अधिकगरया अमरले * राजाजिका शिर माहाँ
दिनुमद यान्ह हुँदातनि नृगिरिपनी * प्रत्यक्ष भैगो तहाँ ३७
कोटीसूर्य समान कान्तिगिरिको * देखीलियाथ्या जसै
के हो यो भनि तर्कना नृपातले * सुन्न गर्नलाग्या तरै
यो हो विद्युतको कि पुञ्ज अथवा * हो अग्निपुञ्जै यहाँ
देख्छु सामु माहाँ भनेर ऋषिका * सद्मासुदयायातहाँ ३८
यस्तो प्रश्न सुनीसकेर नृपको * फेरी ऋषीले पनि
आज्ञा जल्दगरया बहुत् सुशिहुँदै * यै नील्गिरी हो भनी
सुन्दामा ऋषिको कुरा नरपती * सुशी हुँनाले गरी
साष्टाङ्ग गिरिको गरया उहिनखत् * पश्री जमीनुमा परी ३९

रानी मन्त्रि र जो थिया नृपतिका * चाकर पुराना तहाँ
 ती सब्लाड र फेर ऋषीश्वर समेत * लीएर साथै महौ
 दर्शन नीलगिरिमा गएर हरिको * गन्या इरादा लिई
 रत्नैयीन्ध्राधिराज चढ्यागिरिउपर * अत्यन्त सुशी भई ४०
 पाँची त्यो गिरिका उपर शिखरमा * देवालयै एक जसै
 देखा रत्न जडित अपूर्व सुनको * सुशी भया सब तसै
 ब्रह्माजी पनि देव दुन्दुभिहरू * बाजा बजाई तहाँ
 गथ्या नित्य पुजा गई प्रभुजिको * सूशी भई मनमहाँ ४१
 त्यै देवालयमा सरासारि गई * राजा परयाथ्या जसै
 देखा सुन्दर मूर्ति एक प्रभुजिको * सिंहासनैमा तसै
 फेरी नन्द सुनन्द आदि हरिका * पार्षदहरूको तहाँ
 मूर्तीहरू पनि नजर गरिलिया * त्यै देवमन्दिर महौ ४२
 देखाथ्या नृपले तहाँ प्रभुजिको * मूर्ती नजरले जसै
 साह्रै सूशि भएर गैकन धर्या * पाऊ विषे शिर तसै
 साष्टाङ्गै पहिले गरेर पछि फेर * शास्त्र विधानले तहाँ
 मकीपूर्वक सुत्र पुजा गरिलिया * सूशी भई मनमहाँ ४३
 एकाग्रै भई फेर अनेक रत्नित गर्या * वेदका ऋचाले जसै
 सन्तोष मै हरिले प्रकट तहिं भई * दर्शन दिनूभो तसै
 दर्शन दीकन यो हुकुम पनि भयो * वैकुण्ठधामै महौ
 पुण्याद्यौ नृपराज ! यसैजसतमा * साऊ प्रसाद योयहाँ ४४
 यो आज्ञा हरिको सुनी नृपतिले * लीई प्रसाद त्यो धरी
 भाग पाँचै जनको लगाडकन फेर * साया सबैले मिलि
 पर्साद खाडसक्यापछी तहिं असल * आयो विमानै पनि
 आज्ञा भो हरिको चढी सब जना * वैकुण्ठ जाऊ भनि ४५

रत्नैयीव नृपराजले प्रभुजिको * आजा सुन्या यो जसै
 ती पाँचै जनको स्वरूप पनिभयो * चार बाहुलीको तसै
 शोभित शंख र चक्रले प्रभु सरी * पाँचै जना मै तहाँ
 जल्दी सोहि विमान् उपर चढि गया * वैकुण्ठ धामैमहाँ ४६
 हे शत्रुघ्न ! गहर नीलुगिरि महौ * भर्ता मनैमा धरी
 गर्धन दर्शन जो यहाँ प्रभुजिको * ती सब जना त्यै धरी
 संसारसागर पार भएर सहजै * वैकुण्ठधाममा गई
 भोग्गर्धन सुखको सबैति हरिका * सङ्गमा निरन्तर रही ४७
 मन्यानिर्गुरिको महात्म्यजतिहो * शत्रुघ्नका सङ्ग महौ
 विस्तार पूर्वक तेसु बसत सुमतिले * बिन्ती चढाया तहाँ
 हे वात्स्यायनजी ! तिमीकनसबै * मैले सुनायाँ भनी
 आजा शेषजिले गरेर पाछि फेर * आजागरयायोपनि ४८
 यो सब निर्गुरिको महात्म्यअहिले * मैले भनेको जती
 भर्तापूर्वक पाठ जउनु पुरुषले * गर्ला खुशीले अति
 त्यो जन्लेपनि फेर कठोरभवको * यो यन्त्रणा सब सही
 पर्न्या छैन कदापि बरन सहजै * जान्याछ मुकै भई ४९
 वात्स्यायनत्रयपिलाई योअधिकही * शेषले तहाँ फेर पनि
 आजा भो हयको कुरा सुन तिमी * विस्तार कहन्छु भनी
 शत्रुघ्नै सँगमा कथा सुमतिले * भन्दैथिया त्यै धरी
 श्रीरामको हय निर्गुरी उपरमा * पाँच्यो बडो वेगगरी ५०
 धुम्रै निर्गुरिका उपर शिखरमा * त्यो अथ पाँच्यो जसै
 फेरी बिन्ति गरया तहाँ सुमतिले * शत्रुघ्नका सङ्ग तसै
 हेनाथ निर्गुरिका उपर हय पुग्यो * हामीहरू सब गई
 दर्शन श्रीहारको गरौं अब यहाँ * केकामछेदकाल रही ५१

यसुतो सुनेर बिनती सब फौजलाई

सइमा लिई हय पछी पाछि जल्दि जाई

शत्रुघ्न निलगिरि ऊपर हरिको छ जाहाँ

मन्दिर उसै धरि पुग्या उहि ठाऊँ माहाँ ५२

पौँची मन्दिरमा जनार्दनजिको * पाऊ विषे शिर धरी
भक्तीपूर्वक खुब् पुजा गरिलिया * शारैत्रे निधानले गरी
साह्रै मनमनमा कृतार्थ हुनगै * शत्रुघ्नहेरु तहाँ
फर्की मन्दिरदेखि फेर चलिगया * त्योअश्वकासइमहाँ ५३

राजा दमन र पुष्कलको युद्ध ।

त्यो घोडा पाछिफेर सुबाहु नृपका * चक्राङ्क देशमा गई
लाग्यो घुम्न उसै बसत बनमहाँ * साह्रै सुशोभित भई
सोही औसरमा सुबाहु नृपका * घोरा दमनजी पनि
आयात्यो वनमागईकनशिकार * खल्हू म ऐल्हे मनी ५४
श्री रामको हयलाइ राजसुतले * देरुया घुम्नको जसै
आफना दूतहरुलाइ डाकिनजिकै * आज्ञा गर्या यो तसै
हे दूत हो ! सब हेर पत्र सुनको * टाँसी निधारै महाँ
शोभित भूषणले गराइ हय यो * छोडेछ कसले यहाँ ५५
कस्को अश्व रहेछ गै सकलले * पक्रेर ल्याऊ मनी
आज्ञा ती नृपपुत्रले जब दिया * दौडया सबै दूत पनि
घोरा दी रघुनाथको हय कनै * पक्रेर जोरले तहाँ
ल्याई हाजिर गर्दियाउहि बसत * वरगुयादमनजीजहाँ ५६
फेरी त्यो हयको ललाट विचमा * जो पत्र सुनको थियो
बाँची एक दुतले तहाँ दमनका * साम्ने सुनाई दियो
लेखेको त्यस पत्रमा यहि थियो * श्रीराम अयोधयापति
गर्हन् सबै दुलो यहाँ यस बसत * ससी घरमा सति ५७

सोही यज्ञ निमित्त यो हय पनी * शास्त्रै विधानले गरी
 छोडेको छ भनेर जान सजले * धुम्याछ पृथ्वी भरी
 जग्गले मान्दछ उर्दि आइकन त्यो * यज्ञै विषे काम गरोस्
 राम् भन्दा म ठुलो छु भन्दछ जउन् * तेसले त घोडा धरोस् ५८
 पत्रैको यति बात सुनी दमनजी * क्रोधित भयाका आति
 मन्छन् दूतकन फौजतयारगरसबै * हाआ मुलुकका जति
 रामले ता मसरी जगत् भरि महौ * बीर छैन दोश्रो मनी
 ठान्याछन् अब तोडिदिन्छु सहजै * शस्त्रीमतिनकोपनि ५९
 शत्रुनैहरु आउनन् रसा महौ * मेरा अगाडी जसै
 बजैका सारि चोट खाइ शरको * गिर्नन् जमिन्मा तसै
 यो घोडाकन बाँधि आउ अहिले * मेरो तबेला महौ
 जो बीर आउँछ लड्नलाड उसका * सङ्गमा म लड्छु यहाँ ६०
 एती बात गरि अचलाड धरमा * भेज्या दमनले जसै
 खोज्दै त्यो हयलाड राघवजिको * आईपुग्यो फौज तसै
 देख्या फौज जब रामको दमनले * आफनाफउज्कोपनि
 व्यूहै बाँधि तयारभईकन बरया * गर्ह लडाई मनी ६१

नाउँ प्रतापाय मनी कहाका

सेनापती राम तरफ भयाका
 राजा थिया एक उ अगाडि जाई

देख्या दमनका सब सैन्यलाई ६२
 ठुलो फउज व्यूह रचीबरयाको

लड्नै मनी कम्बर खुन् करयाको
 देखी प्रतापाय बहुत रिसाया

हाल् बुम्नलाई भनि दुत् पठाया ६३

त्यो दूत जल्दि गरु ती दमनका * साम्ने अगाड़ी माहौ
 सोदयो क्या न फउज् लिखति मिले * ऐल्ले बसेको यहाँ
 घोड़ा श्री रघुनाथको पनि यहाँ * कुन् कारसौले गरी
 राख्यो देउ फिराइ नाहिं रसामा * आऊ अगाड़ी सरी ६४
 यस्तो बात सुनेर दुतकन तहाँ * मन्दन दमन् बीर पनि
 मैले अश्व धर्याँ तयार भइ बहुत * रस गनलाई मनी
 जो बीर हूँ म भनेर ठान्छ मनले * आरु त्यो बीर यहाँ
 लै जावस् हय यो मलाई अहिले * जीतेर युद्धे माहौ ६५
 क्रोधले पूरा भएर यो दमनले * उत्तर दियाथ्या जसै
 फर्की त्यो दुत गै कह्यो सब कुरा * रामका फउज्मा तसै
 दुतको वाक्य सुनेर जो फउजमा * ठूलाठूला बीर थिया
 सबले लइन भनेर कम्बर कसी * हातमा हतियार लिया ६६
 रामका सबै फौज् तिरबाट ताहाँ

राजा प्रतापाय अगाड़ि माहौ
 क्रोधले दमनका सँग लइनलाई

जाँदा भया त्यै धरि स्थ बढाई ६७
 आफ्ना सबै फौज्हरु साथ लीया

धेरै दमन् बीरकन पारिदीया
 फेरी दमनले पनि स्थ बढाया

धेरै बारा प्रतापाय उपर चलाया ६८
 सेना दमनका जति ताहिं थिया

तिनले पनि शस्त्र चलाइ लीया
 रामका फउज्ले पनि फेरि ताहाँ

छोड्या हतियार उहि बीच माहौ ६९

हात्मा रिरैल हातियार् धरयाका

सन्मुख मई लड्न् अधीसरयाका
यस्त्ता दुनै फौज् तिरका बिरैका

कत्तल् मई पड्ति गिरया शिरैका ७०
पृथ्वी रगतले अति लाल मैगो

धेर वीरहरूको पनि ज्यान गैगो
फौज् धेर मरयाका जब देख्नुपाया

राजा प्रतापाय्र बहुत् रिसाया ७१
आफ्ना अगाडी रथमा बरयाका

लड्ने मनी कम्बर खुब् करयाका
जब् ती दमन् वीर कन देख्नु पाया

वयै बात् प्रतापाय्रजिले सुनाया ७२
बालस् मई राजकुमार ! तैले

राम्को हरिस् नाहक अश्व ऐल्हे
जुन् रामले सागर पार जाई

मारया सहज् राक्षसराजलाई ७३
उन्को प्रताप् एक रति वयै नजानी

खैल्वाडको कार्य समान ठानी
घोडा धरिस् आज यहाँ मलाई

लाज् लाग्छ बारा हान्न पनि तैलाई ७४
ई बात् प्रतापाय्रजिले गरयाका

सूनेर क्रोधले बहुतै जल्याका
मन्धन् दमन् वीर ररा गर्न आई

वया बात् कहन्छौ तिमिले मलाई ७५

रामचन्द्रको अश्व मनेर जानी
 धर्दी भयौं एक रति डर नमानी
 छोड़दीन बातले तिमि सीप् नलाऊ
 तागत भया लइन अगाड़ि आऊ ७६
 “बालस् त होस् जा अन्न खेल्नलाई”
 तिमले भन्यौ जौन कुरा मलाई
 सो बातमा खल्दहु हेर याहाँ
 तिम्रा सँगै यो रसामूमि माहाँ ७७
 एती मनीं डर रतिभर नमानी
 सौ बारा प्रतापायजिलाड हानी
 हाँसी दमनले ताहिं जल्दि फेरी
 शंसै फुवया वयै न गरेर देरी ७८
 देखी दमनले शर त्याग गरयाका
 क्रोधले प्रतापाय बहुत जल्याका
 सौ बारा तिनले पनि छोड़िदीया
 आकाशमै ती शर काटिलीया ७९
 आपना ति सब् शरहरु काटियाका
 देखी दमन् क्रोधित खुब् भयाका
 फेर बारा बसाड गराड धारा
 टाकीदिया फौजहरुलाड सारा ८०
 बारा लागि धेर बीरहरु मर्नलाग्या
 कातर थिया जो रसा छोडि भाग्या
 क्रोधले दमनले शर छोडि ताहाँ
 कत्तल गरया फौज रसामूमि माहाँ ८१

नर्पा शरैका बहुतै गरयाका

आपना तरफ्का जन धेर मरयाका
देखी प्रतापाय बहुत रिसाया

दश बारा आपना धनुमा चढाया ८२
कान्तक खिची ती शर छोडि ताहाँ

लाया दमन् बीरकन छाति माहाँ
पाँच बारा फेर जल्दि चलाड लीया

धोडा समेत साराथि काटिदीया ८३
हज्जार शर फेर उसमाथि छोडी

तिल् मै दमन्को रथलाड तोडि
खूशी प्रतापाय भएर ताहाँ

अत्यन्त गज्या रसामूमि माहाँ ८४
आपनू रथै दुदन गयो जरै ता

क्रोधले दमन् बीर पनि भद् तरै ता
अर्को रथैमाथि चढेर फेरी

मन्दन प्रतापायजिताड हेरी ८५
मेरो पराक्रम रतिभर नजानी

राजन् ! तिमीले शर धेर हानी
पार्यौ विरथ् तै पनि हेर ऐल्हे

कुन हाल गर्हु तिमीलाड मैले ८६
एती भनी जल्दि गरेर ताहाँ

नौ शर दमन्ले लिई हात माहाँ
हानेर चार शर रथ चुर्या पारया

पाँच बाराले साराथि अथ मारया ८७

पैलहे बिरथु गै रितले गराई
फेर एक शर भद्र धनुमा चटाई

छोडया उ बारा लाग्ना गयो जरै ता
मूर्छा प्रतापाय भया तरै ता ८८

मूर्छा प्रतापाय भयर ताहाँ

लोटया जरै त्यो रामभूमि माहाँ
त्यो देखि डर मानिलियर धेरै

माग्या सबै फौजहरु एक बेरै ८९
आफना सबै शत्रु हटीगयाका

देखी दमन् सूशी अधिक भयाका
जो आउँछन् लड्छु भनेर फेरी

ताहीं रह्या वयै धरि काल हेरी ९०
राममा प्रतापाय पनी गिरयाका

छोडेर राम फौज सबै फिरयाका
देखेर शत्रुधन रिसाड फेरी

मन्दामया वीर सबलाड हेरी ९१

हेवीर हो! तिमिहेरमा जन कुनै * साम्ने दमन्का भई
सक्छौलइनभन्या बताउ नहिं ता * लड्छु म आफैं गर्दै
भन्या एतिहुकुम सुन्या सकलले * शत्रुधनजीको जरै
हात जोरीकन बिन्ति पुष्कलजिले * गर्दाभया भद्र तरै ९२
हेनाथ! गर्नुहवस् हुकुममअहिले * जान्छु लडाईं महाँ
मारीसैन्य समेत दमन्कन सहज् * फिर्न्याहु चौडो यहाँ
फर्त्ता जानु हजूरले किन तहाँ * आफैं अगाडी सरी
शत्रु डन्द्र भया पनी म जित्छुला * रामकाप्रतापलेगरी ९३

शत्रुधनै रँग विन्तो यो आध गरी * फेरी प्रतिज्ञा पनि
 साम्नेमा सब फौजका गरिलिया * माहू दमन् वीर मनी
 साहै खुशि भएर पुष्कल उपर * शत्रुधनजीले तहाँ
 जाऊ लइन मनी हुकुम दिनुयो * लश्करदिइ सड्महाँ ९४
 आज्ञा लीकन फेर प्रदक्षिणा तहाँ * शत्रुधनजीको गरी
 धेरै फौजहरू लिएर खुशि मै * हात्माधनुषबाराधरी
 जान्छु लइन मनी चढी स्थानिषे * पुष्कलजी जल्दी गया
 साम्ने गै रसामूमिमा दमनका * स्थलाडथाम्दा भया ९५
 साम्ने पुष्कललाइ देखि बहुतै * क्रोधलेदमन् वीरपनि
 हात्माशस्त्र लिई तयार भइगया * लइछु म ऐल्हे मनी
 आफ्नू नाम र कुल्सुनाइ पाहिले * धैर्यै गरी मन् महाँ
 शर्को वर्षसा खुब् दुवैति विरले * गर्दामया फेर तहाँ ९६
 ती सब शरहरू गै गगन्सलह मै * टाकेर दया परी
 अंधैकार रसामूमि भर हुनगयो * रात्री परेकै सरी
 घोडा हाति र स्थसिपाहिहरू जो * साम्ने अधी सरदथ्या
 लागी ती दुइ वीरका शर अनेक * टुकटुकमई मरदथ्या ९७
 धेर शरहरू दमनले निनि त्याग्न गरयाको
 आफ्ना फउज कतल मै रसामा मरयाको
 देखेर त्यो अधिक पुष्कलजी रिसाया
 अग्न्यास्त्रको ताहिं प्रयोग्न गरि शर चलाया ९८
 ती शरहरू सकल अग्नि समान् भयाका
 सीधा भई दमन बाहिनिमा गयाका
 राँका ति अग्नि सरिका भइ फौज माहाँ
 लाग्या जलाउन सबै चिजलाइ ताहाँ ९९

हाती सिपाहि रथ खुब् जब डटन लाग्या

डरले फउज् दमनका रसा छोडि भाग्या
भाग्ये जता तिर उतै तिर शर चलाई

पुष्कलजिले सकल फौज दिया जलाई १००
जस्तो गरी प्रलयमा भगवान् त्रिलोचन

चौधै भुवनकन सहज् सँग भरम गर्छन्
पुष्कलजिले पनि उसै गरि ठिक्क ताहाँ

लागे जलाउन फउज् रसामूमि माहाँ १
हाता ध्वजा रथहरु जिमिमा भर्याका

लागेर अग्नि ति सबै चिज खाग् गर्याका
देखी दमन् निर पनी बहुतै रिसाया

भट् वारुणास्त्र कन त्याग् गरि जल् गिराया २
वर्षा गराइकन खुब् जलका ति धारा

अग्न्यास्त्रलाइ तहिं जल्दि निभाइ सारा
पुष्कलजिका फउजमा पनि फेरि ताहाँ

वर्षा गर्या जल बहुत् रसामूमि माहाँ ३
अग्न्यास्त्रलाइ तहिं जल्दि निभाइ सारा

आफना फउज् उपरमा जलका ति धारा
साहै गर्या दमनले जब देखिलिया

पुष्कलजिले त पवनास्त्र चलाईदीया ४
त्यो अस्त्रले हरि चलीकन जल् उडायो

फेरी दमन् निर तरफ् रथ सब् टुटायो
त्यो देखि ती दमन निर बहुतै रिसाया

भट् पर्वतास्त्र तहिं मन्त्र गरी चलाया ५

पर्वत समान् भड ति बारा जव गिर्नलाग्या
 पुष्कल् तरफ् जति थिया सब फौज भाग्या
 बज्जान् पुष्कलजिले पनि ताहिं छोड्या
 चुरौं गराइकन पर्वतलाइ तोड्या ६
 फेरी ति बज्ज सारि बाराहर एक सइमा
 लाग्दाभया दमनका सब जाइ अइमा
 लाग्या जरै सकल बाराहर अइमा गै
 गिर्दाभया दमन बीर रथमा निचेत् मै ७
 मूर्छा परी दमन बीर रथमा गिर्याको
 देखेर फौज सकल डर मनमा पर्याको
 भागी सुबाहु नृपका सब सामुजाई
 निरन्तरपूर्वक दिया सब बात सुनाई ८
 पुष्कल् पनी सकल शत्रु जितेर सुग्मै
 शत्रुधनजीसित उसै धरि सामुमा गै
 बसता भया सकल फौजहरु ताहिं आई
 तारिफ् गर्या अधिक पुष्कल वीरलाई ९
 राजा सुबाहु पनि पुत्र लडाई माहाँ
 मूर्छा परयो भनि खबर सुनि फेर ताहाँ
 सुर्ता परेर मनमा सब मन्त्रिलाई
 मन्दाभया अब त लड्दहु लौ म जाई १०
 मेरो फउज सकल जो छ मुलुक भरीमा
 सामेल् गराउनु भनेर उसै धरीमा
 उर्दी दिई सकल मन्त्रि खटाइ ताहाँ
 सामेल् गर्या सकल फौज रसामूमि माहाँ ११

सन् बन्धुवर्गहरुलाड लिएर फेरी

राजा सुबाहु पनि वयै नगरेर देरी

टङ्कार गरेर धनुको रथ भट्ट बढाई

पौंच्या रसारथल विषे हतियार सजाई १२

माई एक थिया सुबाहु नृपका * नामका सुकेतू तहाँ
दाज्यूका सँगलागि ती पनि गया * लइनै मनी रसा महाँ
चित्राङ्गै र विचित्रवीर नृपतिका * छोरा थिया ती पनि
सज्जित मै रथमा चढी चलि गया * लइछौं समरमा मनी १३
फेरी जोखरु वीर थिया उपनि सन् * सामेल तुरुन्तै भया
उदी माफिक सन् सुबाहु नृपका * सइमा समरमा गया
हात्ती एक अयुत रथी दश अयुत * दशलाख घोडाहरु
पैदलका अगिन्ति फौज नृपतिका * सइमा चल्यो फेर अरु १४

सारा फौजहरु लिएर सँगमा * राजा सुबाहु जसै
पौंच्या थिया रसामूमिमा दमनवीर * देख्यो गिरयाका तसै
साह्रै दिक्क भएर गै नजिकमा * काखमा उठाई लिया
ठगडा जल् शिरमा छिटी दमनको * संज्ञा गराई दिया १५
मूर्छा देखि उठाइ पुत्रकन फेर * शत्रुधनका सइ महाँ
लइनै लाइ भनेर फौजहरु सबै * जम्बा गराया तहाँ
क्रौंचै ब्यूह तयार गरी सकल वीर * लइनै अगाडी सरया
फेरी सोहि धरी सुबाहु नृपले * टङ्कार धनुको गरया १६
ठूलो फौज तहाँ सुबाहु नृपको * शत्रुधनजीले जसै
देख्यो सामु महाँ र फेर सुमतिको * सइमा सुधयाया तसै
हे मन्त्री! मन यो कउन् नृपतिको * ठूलो फउज यो धरी
आयाको म अगाडि देख्दहु यहाँ * लइन्या इरादा धरी १७

मन्था प्रश्न सुनेर फेर सुमतिले * शत्रुधनका सइमहाँ
 विन्ती पारिलिया यसै मुलुकका * राजा सुबाहु यहाँ
 आया लइन भनेर लौ अब सबै * हामीहरू छौं जति
 लइनैलाइ तयार भैकन बसौं * पनेछ संग्राम अति १८
 विन्ती एति सुन्या जसै सुमतिको * शत्रुधनजीले पनि
 आज्ञा जल्दी दिया सबै विरहरू * जाऊन् समरमा मनी
 सेनाकापति भाई जानकिजिका * लक्ष्मीनिधि वीर थिया
 कौंचै ब्यूह त तोड्न भार लिइ सब * तिनका अगाडी गया १९
 पृष्ठै रक्षक भै ति लक्ष्मीनिधिका * पुष्कलजि फेरी तहाँ
 सारा अस्त्र लिई चढेर स्थमा * जाँदा भया रण महाँ
 रत्नैत्रीव र नीलरत्न रिपुताप * फेरी हनुमानहरू
 तिनका साथ महाँ गया समरमा * लश्कर लिई धेर अरु २०
 पौंचे ती सब फौज सुबाहु नृपका * फौजकानगिचमा जसै
 बाजा दुन्दुभि खुब् बजाइ दुइ फौज * भिइदा भया फेर तरै
 हाती स्थ पडदल् दुनै तरफका * वीर वीर अगाडी सरी
 छोड्या शस्त्रहरू उसै बखतमा * वृष्टी पर्यामैं गरी २१
 हाहाकार परिगो बहुत विरमरया * सोही बखतमा तहाँ
 भट् लक्ष्मीनिधि गै सुकेतु विरका * भिइदा भया सइ महाँ
 वाक्युद्धै पहिले गरेर पछि फेर * हातमा धनुर्बाण धरी
 लाग्या ती दुई वीर लइन ररामा * वर्षा शरैको गरी २२
 दशबारा एकबखत चढाइ धनुमा * लक्ष्मीनिधिले तहाँ
 हान्या क्रोध गरी सुकेतु विरका * ताकेर छाती महाँ
 लागी ती दश बाराले हृदयमा * घाऊ गरायो जसै
 साह्रै क्रोध गरी सुकेतु विरले * सौबारा चलाया तरै २३

ती सौ बारा पानि फेर उरौ बसतगै * लागेर सब् अड्महाँ
 धाऊ धेर भई रगत बहिगयो * लक्ष्मीनिधि को तहाँ
 आपुसमा यही रितले बिर दुवै * संग्याम् ठूलो गर्दथ्या
 तिनका शस्त्र हुटेर फेर अरु पनी * धेरै फउज् मर्दथ्या २४
 मुख्यै ती दुइ वीरको शरिरमा * धेर बाराको चोट परी
 बग्दा धेर रगत पलाँरा फुलमैं * शोभित भया तेसुधरी
 गोलाकार धनुको गराइ ति दुवै * लड्दा करैले पानि
 मालुम गर्न सकेन यस बसत शर * छोड्छन्यसोरी मनी २५
 सब्ले ती दुइ वीरका शरहरू * लागी रणस्थलु महाँ
 काट्याकाशिरमात्र फौज सकलका * देख्या गिरेयाका तहाँ
 आकाशमा रसामूमिमा सलहमैं * वर्षा शरैको गरी
 सारा टाकिदिया थिएन रतिभर * खाली जमिन तेसुधरी २६
 आठ्बारा जल्दि उठाइ लक्ष्मीनिधिले * छोडेर साथै महाँ
 धोडा साराथि चाप् सुकेतु बिरको * काटीदिया फेर तहाँ
 यै रितले बिरथी भया पाछि गदा * लीई सुकेतू पानि
 दौड्या क्रोध गरेर लक्ष्मीनिधिको * संहार मगर्हु मनी २७
 लक्ष्मीनिधिले पानि फेरि ताहाँ

ठूलो गदा एक लिइ हात माहाँ
 दौडेर गै जल्दि सुकेतुलाई

हान्दाभया सोहि गदा घुमाई २८
 साह्रै गदाको जब चोट खाया

फेरी सुकेतू बिर भन् रिसाया
 आफ्ना गदाले पानि शीर माहाँ

ठोक्या ति लक्ष्मीनिधि लाइ ताहाँ २९

यस्तै दुवै ती बिर युद्ध गथ्या

Vinay Vasthi Sahib Bhuwan Vani Trust Donations

त्यो देखि सन् नीरहर द्रवक पथ्या
लाग्या गरुड मै गरि धुमन ताहाँ

मराडल् गरी खुन् रसामूमि माहाँ ३०

बजैको सरिको गदा ति कहिले * शिरमा बडो बेगूगरी
हान्थ्या क्रोध गरी दुवै ति बिरले * मान्या इरादा धरी
कैल्हे गर्दनमा र छाति बिचमा * जोरले गदा हान्दथ्या
देखी ती दुइको पराक्रम चरु * आश्चर्यखुन्मान्दथ्या ३१
साह्रै बज्जन गै गदा धरिधरि * सारा शरीरै माहाँ
लाग्यो बज्जन रातरलात् मडगया * दुवै जना नीर तहाँ
बल्मा साहसमा बराबर थिया * कौशल बहूतै गरी
लड्थ्या ती दुई नीर परस्पर तहाँ * जित्ने इरादा धरी ३२
केही काल पाछि फेर गदा पनि दुवै * नीरका टुटी गै गया
मुक्काले पनि फेर दुवै ति बिरले * खुन् युद्ध गर्दामया
एही रितरित एक मुहूर्त बहूतै * युद्ध गरी फेर तहाँ
एकैपल्ट दुवै जना नीर गिरया * मूर्छित भई रणमाहाँ ३३
फेरी ती दुइ नीरलाइ उ बसत् * साह्रै चलाकी गरी
ल्याया मट्ट दुइ तर्फका फउज गै * स्थका उपरमा धरी
सोही सौरमा सुबाहु नृपका * चित्राङ्ग पुत्र तहाँ
लड्थ्या पुष्कलका गर र सँगमा * सोही रसार्थल् माहाँ ३४
रनामी कार्तिक र तारक्यरुर अधिजउन् चालले युद्ध गथ्या
सोही माफिक् लडी ती दुइ बिर रसामा सैन्यका प्राण हथ्या
दश बारा चित्राङ्ग नीरले उहि बसत लिई मट्ट धनूमा चढाया
सोही शर छोडि घाऊ शरिरभरि सबै पुष्कलैको गराया ३५

पुष्कलजिले फेरि बहुत रिसाई

सौ बारा आपना धनुमा चढाई
छोडेर सब शरहर अङ्ग माहाँ

लाया ति चित्राङ्गजिलाइ ताहाँ ३६
लाग्यो रगत वग्न बहुत भारी

पुष्कलजिले औरसर सोही पारी
एक् मामकै अस्त्र तहाँ चलाया

चित्राङ्गको रथकन खुब् धुमाया ३७
अस्त्रै प्रभावले गरि खुब् उड्याको

आकाशमा गैकन रथ धुम्प्याको
देख्दा कुदी त्यो रथ छोडि ताहाँ

चित्राङ्ग उठ्या रसामूमि माहाँ ३८
वयै काल धुमी त्यो रथ चूरा मैगो

टुक्रा रसारथल् बिच भिर्न गै गो
पुष्कलजिको अद्भुत कर्म जनूले

देसि गरया तारिफ धेर मनूले ३९
चित्राङ्ग बीरले पनि फेरि अर्को

रथमा चढी पुष्कललाइ शरको
बर्षा गराईकन धेर ताहाँ

अत्यन्त गज्या रसामूमि माहाँ ४०
भालाहरु लीकन फेरि धेरै

छोडेर पुष्कलकन एकनैरै
व्याकुल गरी सारथि अश्व मारया

ताहीं निरथ पुष्कललाइ पारया ४१

फेर अर्को रथमा चढेर रिसले * पुष्कलजिले त्यै धरी
 छोडी पांचशर अश्वसारथि निनाश * चित्राङ्ग बीरको गरी
 पारयाथ्या निरथी जसै उहिबसत * चित्राङ्ग बीरले पनि
 फेर अर्को रथमा चढी अधि सरया * गर्ह लडाईं भनि ४२
 त्यो रथलाइ तहाँ ति पुष्कलजिले * तोडी दियाथ्या जसै
 फेर अर्को रथमा चढया उ पनि फेर * तोइदा भया भद् तसै
 गरतैरितरित फेरति पुष्कलजिले * चित्राङ्गलाइ तहाँ
 पच्चीभजार निरथीगरया सहजमा * त्यो युद्ध भूमि महौं ४३
 दौताले पनि गर्न मुश्किल हुन्या * पुष्कलजिले कामगरया
 देखी अद्भुत काम दुवै तरफका * सारा फउज् छक् परया
 सोह्र क्रोध गरेर सोहि धरिमा * चित्राङ्ग बीरले गर्डे
 फेर अर्को रथमा चढी अधि सरया * सुब् सावधानै भई ४४
 पाँच बारा ली करमा चढाइ धनुमा * चित्राङ्गदैले तहाँ
 ताकी पुष्कललाइ त्याग्न गारि तिजाण् * लाया निधारे महौं
 लाइदा ती शर पाँच रिसाइ बहुतै * पुष्कलजिले त्यै धरी
 चित्राङ्गै बिरलाई गैकन भन्या * एकबाण् करैमा धरी ४५
 हे राजपुत्र! मलाइ यस् बसतमा * पाँच शर ललाटे महौं
 जो लायौ ति मिले उ चोद् सहिलियाँ * मैले सहजमा यहाँ
 सूचन् दीकन भन्दछु सुन तिमि * मैले भनेको पनि
 भौकै यो शरलाइ हेर अहिले * ति मलाइ मानै भनी ४६
 पुष्कलले ड कुरा सुनाइ धनुमा * एकबारा चढाया जसै
 वयै हाँसीकन फेर भन्या अहिकुरा * चित्राङ्ग बीरले तसै
 हे पुष्कल! सुनिल्यौ जउन् शर यहाँ * माह्र मलाई भनी
 देखायौ ति मिले उ शरकन सहज * कादन्याहु मैले पनि ४७

जो हो प्रतिज्ञा तिमिले गरयाको

माहू मलाई भनि गर धरयाको

त्यो बारा टुक्रा गरि काट्न मैले

गहू प्रतिज्ञा सुनिलेउ ऐल्हे ४८

सज्जनले अधि तीर्थमा सज्जना * जाउन् सुखैले मनी
 आफ्नू खर्च लगाइ सुन्दर गरी * बाटो सन्याको पनी
 तोइने जन् गडपछि जुन् नरकमा * त्यो बारालाइ यहाँ
 मैले काट्न सकैन ता परै म गै * त्यै घोर नकै महाँ ४९
 चित्राङ्गै बिरकाइ बाट जन् सुन्या * क्रोधित भई मन्महाँ
 त्यै बारालाइ चढाई फेरि धनुमा * पुष्कलजि भन्छन् तहाँ
 सौचै दास रघुनाथको म हुँ भन्या * चित्राङ्ग बीरको पनी
 काटोस्रैकन शिर किरीट सहितको * उसै गरैले मनी ५०
 पुष्कलले यहि बाट गरेर पहिले * त्यो बाराछाड्या जसै
 त्यो बाराकाट्न भनेर एक सरलई * चित्राङ्ग बीरले तसै
 छोड्या त्यो सरले गई गगनमा * सबका सगाडी महाँ
 काट्यो पुष्कलको सरैकन दुवै * टुक्रा गरार्इ तहाँ ५१
 काट्यो त्यो सर ता तथापि रघुनाथ * ज्यूका प्रतापले गरी
 टुक्रा एक पछाडिको उहि फाट * गिर्दोभयो त्यो धरी
 जुन् चाहीं ताहि अथमाग टुकड़ा * सोही सरैको थियो
 चित्राङ्गै बिरको गहर उसले * शिरलाइ काटीदियो ५२
 कुण्डलले र किरीटले सहितको * चित्राङ्गको शिर जसै
 गोरयो पृथ्वि महाँ र फौजहरु सबै * भाग्या डरैले तसै
 पुष्कलको जयताम देखिकन सब * दौताहरुले तहाँ
 वर्षाखुब् फुलको गरया खुशिमई * त्यो युद्धमा मी महाँ ५३

लागेर पुष्कलजिको शरले मर्याको
आफनू कुमार रसामूमि निषे पर्याको
देखी सुबाहु पनि दाति पिटेर ताहाँ
रूँदाभया अधिक ताप् गरि चित माहाँ ५४

चित्राङ्कको शिर लिएर उठाड हेर्दै
मन्धन सुबाहु नृप धेर विलाप गर्दै
हा पुत्र ! छोडिकन आज मलाड याहाँ

जाँदा भयो तिमि यसो गरि बरन काहाँ ५५
तिम्रो अधिक मधुर बारीज जसै म सुन्थ्यौ
क्रोधमा भया पनि उसै धरि खूगि हुन्थ्यौ
वयै जातको दुख पर्या पनि सामु आई

गथ्यौ सहारा दिड कुरा तिमिले मलाई ५६
यस्ता रितरित पुत्रको जतिथियो * सम्भेर सब गुन तहाँ
लाग्या गर्न विलाप सुबाहु नृपती * सबका अगाडी महाँ
तिनका पुत्र अरु विचित्र र दमन * मन्थ्या दुवै फेर थिया
जल्दी ती दुडले सुबाहुकन वयै * शान्ती गराई दिया ५७
हेनाथ ! धेर किन गर्नु हुन्छ यसरी * सुर्ता हजुर यो धरी
जो मर्नु मारि गै गयो अब यहाँ * क्या हुन्छ सुर्ता गरी
धैर्यै खुब् गरिबकिसयोस् हजुरले * हामी छदैछौं यहाँ
मान्दैछौं सब शत्रुलाड सहजै * यो युद्धभूमि महाँ ५८
सम्भया दुड पुत्र गैकन तहाँ * यस्ता प्रकारले जसै
सुर्ता त्याग गरी चढ्या रथ उपर * राजा सुबाहु तसै
फेरी पुष्कललाड माहु म भनी * हातमाधनुर्बाणधर्या
साह्रै क्रोध गरि रामका फउजमा * वर्षा गरैको गर्या ५९

शरको वर्षरा धेर सुबाहु नृपले * आपना फउज्मा जसै
 लाग्यागर्नर सुब्बरिसाइ हनुमान * साम्ने भया फेर तसै
 लइन्या मन्सुवले रिसाइकन सुब् * आपना अगाडी महाँ
 आयाका हनुमानलाड उ बखत * मन्धन् सुबाहु तहाँ ६०
 शत्रुनै छ कहाँ बताउ हनुमान ! * पुष्कल छ ऐल्हे कहाँ
 पैल्हे ती दुइलाड माहु अहिले * यो युद्ध भूमी महाँ
 मन्दै क्रोध गरी सुबाहु नृपले * डंजात गरचाय्या जसै
 ठूलो शब्द गरेर हाँसि हनुमान * फेर भन्नलाग्या तसै ६१
 हे राजन् ! सुन सेवकैहरु छँदै * मालिकहरु गै कहाँ
 लइछन् युद्ध महाँ बताउ तिमिले * ऐल्हे मलाई यहाँ
 सेवक हूँ ममलाड ता जिततिमी * पैल्हे लडाई गरी
 फेर शत्रुहन्जिका गहर सँगमा * लइनू अगाडी सरी ६२
 यस्तोनातहनुमानकोजबसुन्या * क्रोधित सुबाहु भया
 दशबारा श्रीहनुमानका हृदयमा * ताकेर हान्दा भया
 बारालाग्योभनिखुब्बरिसाइहनुमान * बीरले ठूलो रुखधरया
 हानी त्यै रुखले सुबाहु नृपको * रथलाड चुरौँ गरया ६३
 फेर अर्का रथमा चढेर रिसले * राजा सुबाहु पनी
 लाग्याबाराहरु वृष्टिगर्नहनुमान * बीरलाई मानै मनी
 छातीमा शिरमा र फेर पुछरमा * लाग्यो सबै शर जसै
 धेरै घाउ भयो र फेरि हनुमान * साह्रै रिसाया तसै ६४
 क्रोधले पूर्ण भएर सोहि धरिमा * दौडी नगीचमा गया
 जोरले लाति सुबाहुका हृदयमा * ताकेर हान्दा भया
 लाग्योलातहनुमानकोजबतहाँ * रथदेखि मैमा भरया
 छद्दै धेर रगत सुबाहु नृप ती * मूर्छा तुरुन्तै परया ६५

मूर्धित मै सपना सुबाहु नृपले * देरुया अकरमात् तहाँ
 सोहै सुन्दर मूर्तिका रघुपती * आपना अगाड़ी महौ
 ब्रह्मादी सब देवताहरु पनी * रामका हजुरमा रही
 गथ्या श्रीरघुनाथकै स्तुति तहाँ * चाकरसमान्कामई ६६
 फेरी वयै धरिमा सुबाहु नृपको * मूर्छा खुलेथ्यो जसै
 मनलेत्यो सपनाविचारगारिबहुत * आश्चर्य मान्या तसै
 ईश्वरहुनरघुनाथमनीजबचिन्ह्या * सब फौजलाई पनी
 उदीं जल्दि गरया उसै बखतमा * थाम्नूलड़ाई मनी ६७
 उदीं एति दिई लडाई पनि सब * थामी फउज्मर महौ
 पैदल् जल्दि गया सुबाहु नृपती * शत्रुघ्नजी छन् जहाँ
 पौंच्या सामुमहाँ बहुत खुशि हुँदै * शत्रुघ्नजीका जसै
 हात जोरीगारि दण्डवत् अधिसरी * बिन्ती चढाया तसै ६८
 हे शत्रुघ्नजी ! रामलाइ अहिले * मालिकजगतका मनी
 मैले जानिलिंदा हजुर सँग यहाँ * आयौ शरणमा पनी
 ब्रह्मादीहरु गर्दछन् सकल काम * जसका हुकुममा रही
 उनकै अश्व हरण गरयो दमनले * बालसूनुजान्यामई ६९
 तेसकोमाफगारिबिसयोगहजुरले * ऐल्हे शरण पदहु
 मेरो राज्य र रत्न दौलथ समेत * अर्पण सबै गर्दहु
 बिन्ती एती सुनी सुबाहु नृपको * शत्रुघ्नजीले पनी
 भद्रमो तिमिमा कसुर म अहिले * देरुदीन केही मनी ७०
 धर्म क्षत्रियको लिएर तिमिले * त्यो अश्वलाई हरयौ
 सोही कारणा फेरि हामिहरुका * सइमा लड़ाई गरयौ
 हे राजन् ! अब पुत्रलाइ तिमिले * राज्याभिषेकै गरी
 जानूपदछ अश्वका पाछि पछी * हाम्रा सँगै यो घरी ७१

आजा एति सुन्या सुबाहु नृपले * शत्रुघ्नजीको जरौ
 धरमा गैकन पुत्रलाड दिड राज * फेकर आया तरौ
 घोडा लाड पनी फुकाड दिनुभो * शत्रुघ्नजीले तहाँ
 धुमै कै दिनमा पुग्यो हय पनी * फेर ब्रह्मजतै महौ ७२
 ब्रह्मजतै मुलुक मरी जति थिया * राजा करौले पनी
 घोडा धन सकेन कर लिड सबै * आयाति मान्दौ मनी
 कौडीलीकनत्यो मुलुक मरिहुकुम् * आपनो चलाई तहाँ
 श्रीशत्रुघ्नजि फेर गया पाछि पछी * त्यो अश्वजान्यो जहाँ ७३
 यरतै रितरित अश्वत्यो धुमिसकी * सब ब्रह्मजतै मरी
 पौच्यो फेरगडसत्यवान नृपतिका * पुरमा ठुलो बेगू गरी
 शत्रुघ्नै पनि फौजहरु सब लिड * सोही नगरमा गया
 शोभा त्यो पुरिको नजर गरिबहुत * आश्चर्य मान्दा भया ७४
 देखिन्छन् सुनकार सबै मरिजडित * देवल हजारौं जहाँ
 सुन्दर मठ अतिथिहरु रहनका * खातिर बन्याका तहाँ
 सारा ब्राह्मणले बसेर धरमा * सुब्ब अग्निहोत्रै गरी
 निरवयाको चरुको धुवाँ बरिपरी * देखिन्छ त्यो पुर मरी ७५
 तीरभर सब ऋषिका कुटीहरु भड * शोभा भयाकी तहाँ
 बग्छिन् फेर शिखिलोचनानदिजउन् * पुरका नगीचै महौ
 त्यो सुन्दर पुरिका पुगेर नगीचै * शत्रुघ्नजीले पनी
 मन्त्री तर्फ फिरी सुधयाउनु भयो * कस्को पूरी हो मनी ७६

ऋतम्बर राजाको जीवन चरित्र वर्णन ।

यो शत्रुघ्नजिको हुकुम् सुमतिले * सुनेर खूशी भया
 हात जोरीकन फेर उसै बखतमा * बिन्ती चलाई लिया
 हेनाथ धार्मिक एक ऋतम्बर मनी * राजा यहाँ बने थिया
 पैल्हे यो स्थलमा विचित्र नगरी * तिनले बनाई लिया ७७

धेरै रानि थिया तथापि ति कुनै * रानी तरफ्मा पनी
 सन्तान् वयै नहुँदा ति दुःखित भया * छोरा भयानन् मनी
 वैराग्यै मनमा लिई कन सदा * बरथ्या ति शास्त्रै सुनी
 आयाति न कन भेट्न भौ दिन यहाँ * जाबालिनाम् कामुनी ७८
 देख्याथ्या धरमा ऋतम्भरजिले * जाबालिलाई जसै
 पैल्हे पूजन खुब् गरेर पाछि फेर * बिन्ती चढाया तसै
 हे सर्वज्ञ ऋषे ! उपाय पनि एक * सन्तान् हुन्या वयै भया
 आजा गर्नु हवस् यहाँ हजुरले * राखी ममाथी दया ७९
 यो बिन्ती नृपराज् ऋतम्भरजिको * सूनी ऋषीले पनि
 आजा गर्नु भयो म भन्छु सुनिल्यौ * तेस्को उपायै मनी
 तीन् छन हे नृपराज् ! उपाय तिमिले * त्यो तीन् उपायै महाँ
 गौटै मात्र गर्या पनी सहजमा * हुन्याछ सन्तान् यहाँ ८०
 की गर्नु शिवको पुजा कि त पुजा * गर्नु हरीको पनि
 गाईको कि त गर्नु पूजन सदा * सन्तान् म पाऊँ मनी
 यो आजा ऋषिको ऋतम्भरजिले * सूनीलियाथ्या जसै
 सूशी भै गउको पूजा विधि पनी * सारा सुद्धाया तसै ८१
 भकी गाई उपर ऋतम्भरजिको * जानी ऋषीले पनि
 आजा भो गउको पूजा गरिलिन् * यस्ता हिसाबले मनी
 उस्दिन देखि यहाँ बहुत् खुश भई * सोही विधानले गरी
 लाग्या नित्य पुजा ति गर्न गउको * भकी मनैमा धरी ८२
 भकी पूर्वक गौ लिएर सँगमा * गौका गुठालो भई
 आफैं गाड चराउना कन पनी * लाग्या वनैमा गई
 एकदिन जङ्गलमा फरक्नु पतिका * ती गौ भईथिन् जसै
 मुक्कवयाई कन सिंहले ताहिंति गौ * मारयो अकर मात तसै ८३

गाई मर्न गइन् मनैर नृपती * दुखसत बहूतै भया
 जाबाली ऋषिका उसै बखतमा * आश्रम विषे फेर गया
 साम्ने गैं ऋषिका उसै बखतमा * गाई मर्याको पानि
 बिन्ती पारिलिया ऋषे ! गरुँ कसो * यस्को उपायै मनी ८४
 यो बिन्ती नृपराज् ऋतम्भरजिको * सूनीसकयाथ्या जसै
 तिन्मार्थी करुणा गरेर ऋषिले * आज्ञा गरया फेर तसै
 हे राजन् ! अहिले नजानि गउको * हत्या भयो ता पानि
 जो भन्दू मडँले उपाय गरिल्यौ * नहै हवस् पाप्मनी ८५
 भकी श्री रघुनाथका चरसाको * मनमा निरन्तर धरी
 दिन्दिन् एक गउदान गर्नु तिमिले * साल्भर नियम सुब्रगरी
 वर्षे भर याहि रीतिले तिमि यहाँ * पूरौं गरौला जसै
 होला पुत्र पनी अवश्य बुझिल्यौ * रामका कृपाले तसै ८६
 यो आज्ञा ऋषिको सुनेर खुशिमै * फर्केर धरमा गया
 रामको भकी गरेर नित्य गउदान * एक वर्ष गर्दा भया
 ब्रतको पूर्ण भयो जसै उहि बखत * रामका कृपाले गरी
 जन्मया पुत्र पनी ऋतम्भरजिका * परया ताति नै लोक मरी ८७
 जाबाली ऋषिले उसै बखतमा * फेर जातकमै गरया
 त्यो बालक कन फेर तहाँति ऋषिले * नाम सत्यवानै धरया
 केही काल पाछि सुब्रजवान् भई गया * ती सत्यवान् जी जसै
 तिन्लाई दिई राज् ऋतम्भर गया * तपार्न खातिर तसै ८८
 देशत्रुघ्न ! तिसत्यवान् अमृतलक् * यस् ब्रह्मवर्ते मरी
 राज् गर्बन् रघुनाथका चरसाको * भकी निरन्तर गरी
 आयो श्री रघुनाथको हय मनी * जान्या भन्या ती यहाँ
 दर्शन खातिर आउनन् हजुरको * सूशी भई मन्महाँ ८९

शत्रुधनै सँग चिन्ति यो सुमातिले * गदैथिया फेर तहाँ
 देरुयात्योहयसत्यवान् नृपातिका * जनूले उसै बिचमहाँ
 देखी त्यो हयलाड ती सकल जन् * आश्चर्य साहै भया
 त्योहाल्गैकनसत्यवान् नृपातिका * साम्नेसबैलेकह्या ९०
 आयो श्री रघुनाथको हय यहाँ * मन्ग्या सुन्याथ्या जसै
 शत्रुधनै सँग सत्यवान् पानितहाँ * भेद गर्न आया तसै
 साम्ने मैकन भक्तिपूर्वक अघी * पाऊ विषे शिर धरया
 आफनू राज्यपनी समर्परा तहाँ * शत्रुधनलाई गरया ९१
 सूशी मैकन सत्यवान् नृपातिको * शत्रुधनजीले पनि
 धेरै आदर गर्नुभो इ रघुनाथ * ज्यूकामगत हुनभनि
 जेठा पुत्र तहाँ प्रसिद्ध बहुतै * एकसत्यवान्काथिया
 त्योराज्यै पनिफेरतिनैकन तहाँ * शत्रुधनजीले दिया ९२

अथ विद्युतमाली वध ।

घोडा पूर्व तरफ गयो उहि बखत * शत्रुधनजी फेर तहाँ
 साथैमा लिइ सत्यवान्कन गया * त्योअश्व जान्ग्योजहाँ
 धुमदा यै रितले समुद्र तिरमा * त्योअश्वएकदिनगयो
 नायूधेरचलिअन्धकार सबदिशा * त्यैदिनअकरमातभयो ९३
 वर्षा धेर गरेर पीपू रगतको * उल्का बहुतै गरी
 आई विद्युतमालि राक्षस तहाँ * घोडा हरयो त्यै घरी
 त्यो हो रावराको कुटुम्ब बहुतै * रामका उपरमा पनि
 रिसगथ्योदिनादिनविरोधमतिलिई * मारयाकुटुम्बैभनि ९४
 आँखा सब जनको छलेर हय त्यो * त्याएर गुप्ते भई
 लाग्यो वर्षसा गर्न हाइहरु तहाँ * आकाश बिचमा गई
 फेरी एक मुहूर्त बाद हरि सबै * त्यो बन्द भैगो जसै
 घोडालाइ नदेखि फौज सकलले * आश्चर्य मान्या तसै ९५

घोडा-रत्नक फौज्हरु जति थिया ❀ ती सब जनाले पनी
 लाग्या हेर्न कसोरि यस बखतमा ❀ घोडा हरायो भनि
 सोही औरसमा ति सब फउजले ❀ फेरी अकरमात् तहाँ
 देख्यासुन्दर एकविमान् अतिठुलो ❀ आकाशका बीचमहाँ ९६
 फेरी सोहि विमानका उपरमा ❀ राक्षसहरुले हरी
 राख्याको हयलाड फौज् सकलले ❀ देख्दाभया तेस् धरी
 राक्षसले हय त्यो हरयो भनिखबर ❀ जानीलियाथ्या जसै
 शत्रुदनै सँग फेर तहाँ ति सबले ❀ बिन्ती चढाया तसै ९७
 सोधनूभो तहि मन्त्रिका सँगमहाँ ❀ शत्रुदनजीले गर्दै
 घोडा राक्षसले हरयो भनि खबर ❀ सूनैर क्रोधित भई
 हे मन्त्री! सुन यो असुर कउन हो ❀ कसूता हिसाबले यहाँ
 लइनूपर्दछ त्यो कुरा मन सबै ❀ मेरा अगाडी महाँ ९८
 आज्ञा एति सुन्या तहाँ सुमतिले ❀ शत्रुदनजीको जसै
 यो हो विद्युतमालि राक्षस भनी ❀ बिन्ती चढाया तसै
 हेनाथ! रावराको कुटुम्बपनिहो ❀ उरतैछ यो बीर भनि
 लइनू पर्दछ यत्नपूर्वक सबै ❀ हामीहरुले पनि ९९
 पुष्कल्फेरहुनुमानसुबाहुहरुसब ❀ रणमा अगाडी सरुन
 जसूता रितिसतहुन्छ यस असुरको ❀ संहार तुरुन्तै गरुन
 यो बिन्तीजबमन्त्रिको सुनिसक्या ❀ शत्रुदनजीले तहाँ
 फेरी सोधिलिया उसै बखतमा ❀ सबबीरकासङ्गमहाँ १००
 हे बीरहो! तिमिहेरुका बिचमहाँ ❀ कुनबीर अगाडीसरी
 लइछौ विद्युतमालिका सँग महाँ ❀ त्योबात् कहू यो धरी
 सुन्या एति हुकुम सबै फउजले ❀ शत्रुदनजीको जसै
 हात् जोरीकन फेरि पुष्कलजिले ❀ बिन्ती चढाया तसै १

हेनाथ् ! बक्सनुहोस्हुकुमहजुरले * ऐल्हे मलाई यहाँ
लङ्ग्याहू म गर तेस् असुरका * साम्ने अगाडी महाँ
मूर्छा पारि गिराउँला समरमा * त्यो दुष्टलाइ मनी
साम्नेमा सबका म यस् बखतमा * गर्ह प्रतिज्ञा पनी २
फेरी श्रीहनुमान् पनी उहि बखत् * लङ्गै अगाडी सरया
माहू विद्युतमालिको सकल फौज् * मन्या प्रतिज्ञा गरया
एही रित्सित जो थिया अरु तहाँ * राजाहरुले पनि
हात् जोरीकन बिन्ति यै गरिलिया * लङ्गै सबै जन् मनि ३
बिन्ती एति सुन्या सबै फउजको * शत्रुधनजीले जसै
साहै स्रूशि भई हुकुम् गरिलिया * सबका अगाडी तसै
हे बीर हो ! सुन गर्दहू म अहिले * मेरो प्रतिज्ञा पनि
रणमा विद्युतमालिको शिर यहाँ * काटी खसालूहु मनि ४
यै रितले रघुनाथका फउजले * पैल्हे प्रतिज्ञा गरया
फेरी शस्त्र लिएर ती सकल बीर * लङ्गै अगाडी सरया
देख्यो विद्युतमालिले पनि ति सब * रामचन्द्रको फौज् जसै
आयो लङ्गन भनेर राक्षस अनेक * लीएर सङ्गमा तसै ५
साम्ने मैकन फेरि त्यो असुरले * मन्दोमयो यो पनि
व्यर्थै ज्यान् तिमिहेरुले किन यहाँ * त्यागार्न आँट्यौमनि
घोडा दिन म रामको अब यहाँ * शत्रुधन चाँडो गरी
लङ्ग्या मन्सुव नै भया म सँग लौ * आवस् अगाडी सरी ६
पुष्कल्ले जन यो बचन् सुनिलिया * त्यो राक्षसैको तहाँ
साहै क्रोध गरेर उत्तर दिया * सबका अगाडी महाँ
सुन् रे विद्युतमालि ! शत्रुहरुका * साम्ने अगाडी गर्ह
बक्बक् गर्दछन् बीरकउन्तै सरिठीक् * पागल् समान्को भई ७

जसले क्षीरसमुद्रका बिच पनी * साँधू लगाई तरया
 फेरी रावराको सबै कुल समेत * मोरेर भूमार हरया
 तेसता श्री रघुनाथको हय हरी * उम्केर जालास कहाँ
 मान्याछिन् बुझिले तैलाइ पनि फेर * शत्रुघ्नजीले यहाँ ८
 योबात पुष्कलकोजरै सुनि सबयो * एकबार्हि हात्मा धरयो
 ताकी पुष्कललाई खुब्रिसित तहाँ * त्यसले प्रहोरै गरयो
 फेरी पुष्कलले उसै बखतमा * तीनशर चलाईलिया
 तिन् टुक्रा गरि बार्हि त्यो गगनमा * काटी खसाई दिया ९
 हज्जार शरकन फेरि पुष्कलजिले * एकै बखत त्यागू गरी
 सारा विद्युतमालिका शरिरमा * धाऊ गरया त्यै धरी
 फेरी विद्युतमालिले पनि ठुलो * मुट्ठालू करैमा धरयो
 साह्रै क्रोध गरेर त्यै बखतमा * पुष्कल उपर त्यागू गरयो १०
 बज्यो बज्रसमान चोद् शरिरमा * त्यो मुट्ठालैको गई
 एकछिन् पुष्कलजीगिर्यारथ उपर * मूर्छा तुरुन्तै भई
 मूर्छा केही धरी परेर पछि फेर * चैतन्य आयो जसै
 देख्या विद्युतमालिलाइ खुशि मै * सामने खडा पो तसै ११
 देखी विद्युतमालिलाइ नागिचै * हात्मा धनुर्बारा लिया
 सम्बोधन गरि फेरि पुष्कलजिले * यो बात सुनाई दिया
 हे राक्षस! अहिले मलाई पनि जो * मूर्छा गराइसु यहाँ
 धन्यै होसु अरुबीरहु ननू तँ सरिकुन * सारा जगत भरमहाँ १२
 सूयन् दीकन मन्दहू तँ सुनिले * मेरा शरैले गरी
 गिलारू पृथ्विनिषे अवश्य बुझिले * मूर्छा तुरुन्तै परी
 पैलहे एति सुनाई पुष्कलजिले * एकबारा चलाया जसै
 लागी विद्युतमालि मूर्छित भई * लोटयो जमीनमा तसै १३

दाज्यू मूर्धित मै गिरयो र बहुतै * क्रोधित भई मन महाँ
 आयो पुष्कललाई माँदहु मनी * फेर उग्रदंष्ट्र तहाँ
 देख्या पुष्कलले असुरकन तहाँ * आफना अगाडी जसै
 दग्गारात्यागगारित्यो असुरकन पनी * व्याकुल गराया तसै १४
 व्याकुल मैकन क्रोधगरी असुरत्यो * दौडी नगिचमा गयो
 एकमुड्की शिरमाति पुष्कलजिका * ताकेर हान्दो भयो
 पुष्कलले पनि क्रोध गरेर उ बसत * एकबाण चलाई लिया
 त्यै बाणले गारि उग्रदंष्ट्रकन फेर * मूर्छा गराई दिया १५
 विद्युतमालि अगाडी मूर्धित थियो * सोही बसतमा तहाँ
 मूर्छा सुत्न गयो र पुष्कलजिका * आयो अगाडी महाँ
 साम्ने गैकन फेरि तेसू असुरले * हातमा त्रिशूल एकलियो
 क्रोधले पूरा भएर पुष्कल उपर * ताकेर छोडी दियो १६
 बेगले सोही त्रिशूल ति पुष्कलजिका * लाग्यो निधारमा जसै
 मूर्छा पर्न गई गिर्या रथ उपर * त्यै वेदनाले तसै
 पुष्कललाई तहाँ गिराई पहिले * क्रोधले असुर फेर पनि
 लाग्यो वर्षसागर्न बाराहरू अनेक * माँदु सवै फौज्मानि १७
 पुष्कल मूर्धित मै जसै गिरिगया * क्रोधित बहुतै भई
 आया लड्हु भनेर तेसू असुरका * साम्ने हनुमान् गई
 लातीले मुठिले र फेर पुछरले * हानी गरीरै महाँ
 पैल्हे विद्युतमालिलाई बहुतै * व्याकुल गराया तहाँ १८
 फेरी वृक्ष ठुलो उखेलिकन गै * पर्वत समान रूपधरया
 हानी राक्षस फौज् पनी ति हनुमान् * बीरले बिनाशै गरया
 हात पाऊ शिर टुट्न गैकन तहाँ * ववै बीर मूर्छा भया
 कोही श्री हनुमानको डर गरी * भागेर अन्तै गया १९

विद्युतमालि पनी उरै बखतमा * आपनो विमान् माथियो
 लासौं बारा हनुमानका उपरमा * तेग्लो चलाई लियो
 बारा लाग्यो भनि खुब् रिसाई हनुमान् * उफ्री नागि चमा गया
 एकलात विद्युतमालिका हृदयमा * ताकेर हान्दा भया २०
 लात लागी हनुमानको असुरत्यो * पीडित बहुतै भयो
 आपनू सोही विमान् उडाइ कनफेर * आकाश नीचमा गयो
 उड्यो त्योक हिले विमान् गगनमा * पक्षी समान्को भई
 कैलहे श्री हनुमानका पनि खडा * हुन्थ्यो अगाडी गई २१
 उड्यो विद्युतमालि तै पनि अनेक * रूपका हनुमान् भई
 हान्थ्या मुड्कि र लातिले कुदिकुदी * सोही विमान्मा गई
 साम्ने टिकन कठिन् हुँदा असुरत्यो * गुप्तै भई फेर तहाँ
 माया राक्षसको गरेर बहुतै * उत्पात गरयो रसामहाँ २२
 लाग्यो चलन हुरी दिशा पनि सबै * खुब् अन्धकार भै गयो
 पर्वत वृक्ष शिला र पीपू रगतको * वर्षा बहुतै भयो
 आकाश देखि मनुष्यका शिरहरू * खुब् गिर्न लाग्या तहाँ
 लाग्या देखि नफेर भयानक अनेक * राक्षसहरू रसामहाँ २३
 आपना फौजहरू लाइ तेग्लै बखतमा * देख्दै नथ्या केवै पनि
 भाग्यवा व्याकुल भै कसोरि अहिले * यो ज्यान् बचाऊं भनी
 सारा फौजहरू लाइ व्याकुल बहुत * देखेर क्रोधित भया
 आफै लड्छु भनेर त्यै बखतमा * शत्रु दन रणमा गया २४
 रसामा गैकन मोहनास्त्र पहिले * मन्त्रेर छोड्या जसै
 माया विद्युतमालिको जति थियो * सब नष्ट भैगो तरै
 माया नष्ट जसै भयो उहि बखत * शत्रु दन जीले तहाँ
 देख्या विद्युतमालिको उहि विमान् * आकाशका नीचमा २५

क्रोधलेसोहि विमानलाई पनि फेर * वर्षा शरैको गरी
 चुरौं पारिदिया र त्यो असुर फेर * आयो जमिन्मा मरी
 फेरी एक रथमा चढेर शरको * वर्षा गराई तहाँ
 श्रीशत्रुघ्नजिको पनी उहि बखत * धाऊगरचो अइमहाँ २६
 धाऊ अइ मरी जसै हुनगयो * शत्रुघ्नक्रोधमा परचा
 नायव्यारत्र पढेर एक शर तहाँ * तेसका उपर त्यागगरचा
 लाग्यो चलन हुरी र राक्षस फउज् * व्याकुल् भयाथ्या जसै
 छोड्यो पाशुपतारत्र तेस असुरले * रामका फउज्मा तसै २७
 निरकीप्रेत पिशाच भूत हरु अनेक * त्यो अरत्र देखी तहाँ
 मारया फौज र धुनाथका पनि बहुत * त्यो युद्धभूमी महाँ
 श्रीशत्रुघ्नजिले पनी उहि बखत * नारायणारत्रै लिया
 छोडी पाशुपतारत्रलाई सहजै * संहार गराई दिया २८
 फेरी विद्युतमालिले पनि त्रिशूल * लीएर क्रोधले तहाँ
 आयो माहुं भनेर दौडिकन भट् * शत्रुघ्नजी छन् जहाँ
 देख्या विद्युतमालिलाइ नागिचै * शत्रुघ्नजीले जसै
 एक शर त्यागगारि त्यो त्रिशूल सहित हात * काटी खसाया तसै
 बारा लागी जिमिमा त्रिशूल सहितको * त्यो हात खरयो तापनि
 आयो फेर मुखबाई निल्छ सहजै * शत्रुघ्नलाई मनी
 अर्धचन्द्र समान बारा उहि धरी * शत्रुघ्नजीले लिया
 छोडी विद्युतमालिको शिर तहाँ * काटी खसाई दिया ३०
 दाज्यू मारिदिया भनेर रिसले * शत्रुघ्नका सइ महाँ
 आयो लइन भनेर त्यै बखतमा * फेर उग्रदंष्ट्र तहाँ
 ठूलो मुटुगल एक लीएर करमा * आयो असुर त्यो जसै
 एक जाण त्यागगारि शिर गिराइ दिनु भो * शत्रुघ्नजीले तसै ३१

मालिक मर्नगयो जरै अरु तहाँ * राक्षसहरू जो थिया
सब्ले प्राण बचोस् भनेर हयत्यो * ल्याएर सौंपी दिया
मारया बिद्युतमालि राक्षस ठुलो * शत्रुघ्नजीले मनी
वर्षा सुब्ब फुलको गरया सुशि भई * द्यौताहरूले पनि ३२
घोडालाड पनी फुकाड दिनुभो * शत्रुघ्नजीले तहाँ
धुमदैत्यो हय फेर कुनै दिन पुग्यो * रेवा किनारै महौ
श्री शत्रुघ्न पनी फउज्हरू लिई * त्यो अश्वका सङ्ग गया
शोभा त्यो नदिको सबै नगिचमा * पाँचेर देरुदाभया ३३
देखिन्छन् ऋषिका अनेक कुटिहरू * सारा किनारा भरी
बोल्छन् हंस चकोर सारसहरू * साह्रै मधुर स्वरगरी
फलफुल्ले अतिभारुह न्यारुखहरू * सोही किनारा भरी
हिल्या वायु चलेर मन्दगतिले * शोभा बहूतै गरी ३४

अरण्यक ऋषिको जीवन चरित्र वर्णन ।

देरुया एक कुटि फेर ऊरै बसतमा * शत्रुघ्नजीले तहाँ
वेदाध्यायन सुब्ब गरी ऋषिहरू * बरथ्या हजारौं जहाँ
देखी त्यो कुटिलाड सुब्ब सुशि भई * फेर मन्त्रिलाई पनि
सोधी बक्सनुभो बताउ तिमी यो * कस्को कुटी हो मनी ३५
आज्ञा एति सुनेर मन्त्रि सुमती * साम्ने अगाडी सरया
जस्को आश्रम हो बताऊँहु मनी * हातजोरि बिन्ती गरया
हे नाथ! यो कुटि हो अरण्यकजिको * झुले तपरया गरी
साह्रै मान्य ठुला ऋषीश्वर मनी * परया त भयालोक भरी ३६
चाँडै ई ऋषिका गएर कुटिमा * दर्शन हजुरले पनि
गर्ने लायक ठान्दहु म अहिले * ठुला ऋषी हुन् भनि
यो बिन्ती जब मन्त्रिको सुनिलिया * शत्रुघ्न सूशी भया
दर्शन गर्न मनी अरण्यकजिका * आश्रमनिषे फेर गया ३७

आश्रममा पहिले पुगेर बहुतै * भक्ती मनैमा धर्या
फेर शत्रुघ्नजिले अरण्यकजिका * पश्री चरणमा पर्या
देरुया ती ऋषिले पनि कुटि महौ * शत्रुघ्नलाई जसै
हर-तादर्यादि गरेर आशिष दिई * सत्कारगार्यासुन्नतसै ३८
फलफुल दीकन फेर कुशानसविषे * शत्रुघ्नलाई धर्या
प्रीतीपूर्वक फेर ऋषीश्वरजिले * वार्ताकुशलकोगर्या
फेरी श्री रघुनाथको पनि सनै * वार्ता कुशलको तहाँ
सोदया सोहिबसत अरण्यकजिले * शत्रुघ्नका सङ्ग महौ ३९
शत्रुघ्न सँग फेर तहाँ ति ऋषिले * मन्दाभया यो पनि
मन्थ्या लोमशजी मलाई पहिले * राम् ईश्वरै हुन् भनि
जुनदिन श्रीरघुनाथले जति लिला * गर्नुभयो सब यहाँ
विर-तार पूर्वकले कह्याउ पनि फेर * मेरा अगाडी महौ ४०
राम्कोदयान् सजथोकृताडुपहिले * मन्दाभया यै पनि
वयैकाल्दयान् रघुनाथकोगारिरहू * यै आश्रमैमा मनी
घोडा लीकन आउनु जन्तलक् * राम्चन्द्रका फौज यहाँ
तेसदिन सम्म रहेर जानु तिमिले * फेरी अयोधया महौ ४१
गर्नेछौ रघुनाथको तिमि जसै * दर्शन अयोधया गर्दै
बैकुण्ठैपुरि जाउता उहि बसत * सायुज्य मुकै भई
मन्थ्या लोमशले बताउनु हुँदा * त्यैचात् शिरोपर धरी
हे शत्रुघ्न! म बर-तथ्याँ अम् तलक् * राम्चन्द्रकैदयान् गरी ४२
यो आज्ञा ऋषिको सुनेर बहुतै * शत्रुघ्न सूशी भया
एकसात् मन्त्रिहरू लिईति ऋषिका * सङ्गमा कुटीमा रह्या
प्रातःकाल महौ अरण्यक ऋषी * जाउनु अयोधया भनि
पाल्कीमा धरि फेर पठाउनुभयो * शत्रुघ्नजिले पनि ४३

जाँदा वयै दिनमा अरण्यक ऋषी ❀ पौच्या अयोध्या जसै
 पैदल् जान्हु भनेर खुब् खुशि भई ❀ उठ्या जमान्मा तसै
 केयूर हार किरीट कौर-तुभमणी ❀ पैहेर शोभित भई
 बरन्या रामकन यज्ञमा तिष्ठिले ❀ देख्या नागिचुमागई ४४
 श्रीरामले पनि ती ऋषीकन तहाँ ❀ देख्नु भएथ्यो जसै
 आदरपूर्वक राखि बक्सनुभयो ❀ आसन् उपरमा तसै
 सत्कार खुब् पहिले गरेर खुशि मै ❀ रामचन्द्रले फेर पनि
 सोधी बक्सनुभो ऋषे ! किन यहाँ ❀ पाल्नुभयाको भनि ४५
 आज्ञागर्नुहवस् ऋषे ! हजुरको ❀ इच्छा छ मन्मा जउन्
 गर्नेछु म अवश्यमेव अहिले ❀ जो हुन्छ आज्ञा तउन्
 यो आज्ञा रघुनाथको तिष्ठिले ❀ सूनीलियाथ्या जसै
 गद्गद् बारागरेर खूब् खुशिभई ❀ विन्ती चढाया तसै ४६
 हे राम ! दर्शन पाउँला हजुरको ❀ पाऊ कमलको भनि
 आयाथ्याँ मिलि गै गयो अरु कुरा ❀ माग्दीन केही पनि
 जस्को नाम फगत जपेर दुनियाँ ❀ पुग्छन् परम्पद् महाँ
 उनको दर्शन पाइ फेरम अरु थोक् ❀ मागूँ कउन् चीज् यहाँ ४७
 धन्यै आज भयाँ जउन् तप गर्था ❀ तेस्को सुफल सन्भयो
 वयै पाप् प्राक्तनको भया पनि सबै ❀ मेरा शरीरको गयो
 एती बात पहिले सुनाइकन फेर ❀ एकाग्र मन्मा लिई
 प्राणायाम खुशि भै गर्था तिष्ठिले ❀ रामचन्द्रमा मन् दिई ४८
 सोही औसरमा निधार तिष्ठिको ❀ फूटेर एक तेज् गयो
 त्यो तेज् विद्युतकै समान् भई तहाँ ❀ रामचन्द्रमालीन भयो
 यस्तो अद्भुत काम तहाँ तिष्ठिको ❀ देखेर सन् छक् पर्या
 क्यानात भक्त भनी अरण्यकजको ❀ तारीफ सबैले गर्था ४९

शेषजीकामुखदेखि अद्भुतअधिक * रामको चरित्र तहाँ
वातरयायन् ऋषिले सुनेर बहुतै * सुशी भई मन्महाँ
हातजोरीकनबिन्तीफेरगारिलिया * हे नाथ ! मलाई पानि
आश्चर्यै हुनगो अरण्यक ऋषी * धन्यै रह्याछन् भनि ५०
हे नाथ ! फेर रघुनाथको हय धुमी * कुनकुनमुलुकमागयो
कुनरीतलेगारि फार्के यज्ञ रघुनाथ * ज्यूको समाप्तै भयो
लीला श्री रघुनाथको मकन फेर * सम्पूर्णा निरतार् गरी
आज्ञा गर्नुहवस् प्रभो ! हजुरले * मेरा उपर प्रेम धरी ५१
त्यो बिन्ती ऋषिको सुनेरसुशिमै * फेर शेषजीले पानि
आज्ञामो म कहन्छु सब सुनतिमी * रामको चरित्रै भनि
घोड़ा फेर रघुनाथको धुमिधुमी * रेवा किनारमा गयो
साम्ने सब जनका पसेर नादिमा * त्योअश्व गुप्तै भयो ५२
घोड़ा रक्षक जो थिया सकल ती * दुरिखत बहुतै भई
त्योहालबिन्तिगरयाउसैबखतमा * शत्रुनलाई गई
हे नाथ ! गर्नुकसोहुकुमदिनुहवस् * चाँडो हजुरले यहाँ
घोड़ा ता नादिमा गुप्त हुनगयो * सबकाअगाडीमहाँ ५३
बिन्ती एतिसुनेर फौज सकलको * शत्रुघ्नजीले पानि
भन्नूमो नडराउ गर्हु मईले * यसको उपायै भनि
खातिर ती सब फौजलाड दिडफेर * रेवा किनारमा गया
पुष्कलस्यौ हनुमान् दुवैकन लिई * जलमित्रपरताभया ५४
त्यो रेवा नादिमा ठुलो रह थियो * तेस् मित्र जाँदा महाँ
देरुयाएकसुनकोशहरमसिजडित * सुन्दर बन्याको तहाँ
देरुयाथ्या जब त्यो शहर नजरले * आश्चर्य साहै भया
घोड़ा खोजन भनेर त्यै रह महाँ * तीनजनसरासरागया ५५

हेदै सोहि शहर पुग्या धुमिधुमी * वनै नारिका धर्महाँ
 देख्या त्यो हयलाड फेर ति सबले * बन्धन पर्याको तहाँ
 शत्रुनैहरुलाड देखिकन फेर * नारीहरुले पनि
 लाग्या हेर्न तहाँ उसै बखतमा * आया कउन ई भनि ५६
 फेरी ती सब नारिका बिच महाँ * मालिक जउन एक थिइन
 शत्रुनैहरुलाड डाकि नगिचै * तिनले सुध्याईलिइन
 को हो वीर ! इ तीन कसोरि अहिले * आयौ अकर मातृहाँ
 के डच्चा छ बताउ सब तिमिहरु * मेरा अगाडी महाँ ५७
 प्रश्नै छति सुनेर फेरि हनुमान् * तिनका नगीचमाग्या
 जोकाम्स्यापनुथियोतिनै रंगसबै * खोलेर भन्दा भया
 श्रीरामका सुन सुन्दरी ! सब जना * दासहौं अनाहक महाँ
 यो घोड़ा तिमिले हरण गरिलिंदा * आयौ सबै जन् यहाँ ५८
 सोभो सामु भई बुझाउ तिमिले * यो अश्वलाई पनि
 समझाईकन भन्दछु म अहिले * नारी तिमि हो भनि
 दिनौ सामु भएर यो हय भन्या * शत्रुनले ये धरी
 मान्यछिन् तिमिहरुलाड बुझिल्यौ * वर्षा शरैको गरी ५९
 घर तोजात हनुमानको सुनिसकी * हाँसेर केही तहाँ
 लागिन् भन्न ति नारि फेरि हनुमान् * वीरका अगाडी महाँ
 यो घोड़ा मईले हरण गरिलियाँ * जानेर रामको पनि
 तेस्को हेहनुमान् ! सबै सुनातिमी * कारण कहन्छु पनि ६०
 दासी हूँ रघुनाथकी म पनि यो * रेवा किनारमा गई
 दुल्हियाँ खूशि भएर यो हय तहाँ * आयो सुशोभित भई
 यो घोड़ा मईले हरया यदि भन्या * शत्रुनका सङ्ग महाँ
 होला ति श्रम भेट भनेर अहिले * पकेर लग्याँ यहाँ ६१

सोही कारनाले यहाँ तिमिहर * आयौ र भेट भो पनि
 यस्मा रीस् रतिभर नराखमउपर * यो अश्व पक्री भनि
 यौटा अस्त्र सिकाइदिन्छु अहिले * शत्रुदनलाई यहाँ
 लैजाउ तिमिहेर यो हय पनी * सूशी भई मन्महाँ ६२
 राजा वीरमणी भनेर शिवका * भक्तै हुला छन् कुनै
 यो घोडाकन फेर तिनी अघउपर * पक्रीलिन्या छन् उनै
 तिन्मार्थीकरणादिसूत्रशिवजिको * शत्रुदनजीले तहाँ
 जित्नेलाइ कठिन हुनेछ सहजै * तिन्लाइ युद्धे महाँ ६३
 यो अस्त्रै ति उपरप्रयोग गरिलिनन् * शत्रुदनजीले जसै
 ईश्वर हुन् रघुनाथ भनेर ति पनी * जानी लिन्याछन् तसै
 चिन्हन् श्री रघुनाथलाई जब ती * मैले विरायौ भनि
 गिर्नन्सोहिबखतचरणकमलमा * शत्रुदनजीको पनि ६४
 एति बात पाहिले सुनाइकन त्यो * अस्त्रै सिकाइन् जसै
 माग्याजान्छुभनी बिदाति सँग फेर * शत्रुदनजीले तसै
 बीदा भैकन अश्वलाई पनि ली * फर्की तिनै जन् तहाँ
 आयात्योरहदेखि निरिककन फेर * लश्करहरु छन् जहाँ ६५
 शत्रुदनैहरुलाई देखिकन सब * लश्करहरुले पनि
 सोध्या कुन् रितले तपाईंहरुले * यो अश्व पायौ भनि
 सबविरतार हनुमानले कहिदिंदा * सूशी भई मन्महाँ
 तारीफ् धेर गर्याति सब फउजले * शत्रुदनजीको तहाँ ६६
 मेरी शस्त्र मृदङ्ग बेनुहरु पनी * सबले बजाईलिया
 जाओस्जान्छुजहाँभनी उहिबखत * त्यो अश्व छोडीदिया
 बायूका गतिले मुलुक मुलुकमा * त्यो अश्व धुम्दोभयो
 फेरी वनै दिनमा यसै तरहले * विन्ध्याचलैमागयो ६७

श्री शत्रुघ्न पति फउज्हरु लिई * त्यो अश्वकासइ गया
 शोभा त्यो गिरिको सबै नगिचमा * पौँचैर देरुदाभया
 फेरी सुन्दर एक शहर नजरले * देख्या नजीक्मा तहाँ
 शोभागर्दह बिन्द्यवारिनिजिको * मन्दिरनिरन्तर जहाँ ६८
 राजा वीरमराणी भनी अधि थिया * प्रख्यात तिनैलोकभरी
 धर्मपूर्वक त्यो मुलुक भर तिनै * राजगर्दथ्या त्यो धरी
 रुक्माङ्गदभनि फेरि तिनै नृपतिका * छोरा निरन्तर गर्दै
 गथ्या त्यो गिरिमा अनेक वन बिहार * नारी हजारौं लिई ६९
 घोड़ा श्री रघुनाथको धुमिधुमी * त्यै बिन्द्यपर्वत महाँ
 लाग्यो चर्न गर्दै ति वीरमराणाका * छोरा रहन्थ्या जहाँ
 सुन्दर त्यो हयलाई देखिकन ती * आश्चर्य साहै भया
 कस्को अश्व रहेछ बुझ्दहु भनी * दौडी नजीक्मा गया ७०
 फेरी त्यो हयका ललाट बिचको * त्यो पत्र सुनको जसै
 बाँच्या ती नृपपुत्रले र बहुतै * क्रोध गर्न लाग्या तरै
 याल्मा त्यो हयको समीति करले * बाँधेर रुक्मा तहाँ
 लाग्या भन्न ति फेरिसन् युवतिका * सामने अगाडी महाँ ७१
 मेरो भक्त भनेर यस नगरिमा * प्रीती मनैमा धरी
 बरछन् श्री भगवान् सदाशिव पनी * जस्को सहायै गरी
 उसता वीरमराणी पिता अमृतलक् * मेरा दैमा पति
 रामले शेखि गरेछ वीर म सरिको * वनै छैन दोश्रो भनि ७२
 अर्को वीर छ कुन त्रिलोकभरमा * मेरा पिताका सरी
 शेखी तोड्दहु रामको म अहिले * यो अश्वलाई धरी
 एति बात् पहिले भनेर पछि फेर * रुक्माङ्गदै वीर पति
 फर्क्या तेस धरि रामको हय लिई * जान्छु नगरमा भनि ७३

पौंची फेर पुरमापिता सँग ति गै * पश्री चरणांमा परया
 रामको यो मडैले हरयाँ हय मनी * हातजोरि बिन्तीगरया
 एती बिन्ति सुनेर खुब् खुशि मडै * फेर पुत्रलाई पनि
 मन्दन बीरमरणी असल गरिलियौ * हे पुत्र ! तिम्ले भनि ७४
 एती बात अधि पुत्रका सँग गरी * एकाग्र मै मन महौ
 फेरी श्री शिवको ति बीरमराले * दयान् गर्नलाग्या तहाँ
 वयैकाल् दयान्तिनिले गरया जवतहाँ * प्रत्यक्ष शङ्कर मडै
 सोधी बक्सनुभो ति बीरमराले * साम्ने अगाडी गई ७५
 हे राजन् ! तिमिले मलाई अहिले * कुन कारसौले यहाँ
 डाक्यौ जल्दि बताउ त्यो सब कुरा * मेरा अगाडी महौ
 यो आज्ञा भगवान् सदाशिवजिको * सुनी सवयाध्या जरै
 हातजोरीकन फेर ति बीरमराले * बिन्ती चढाया तरै ७६
 हे नाथ ! यो रघुनाथको हय यहाँ * रुक्माङ्गदले हरी
 ल्यायो गर्नु कसो बताउनु हवस् * मेरा ऊपर प्रेम धरी
 यो बिन्ती शिवले ति बीरमराले * सुनेर फेरी पनि
 मन्नुभो न बुझेर यो हय हरयो * रुक्माङ्गदले भनि ७७
 एही कारसाले अवश्य बुझिल्यौ * शत्रुधका सङ्ग महौ
 कतलू क्षत्रियको हुन्या अति ठुलो * पर्न्याछि संयाम् यहाँ
 तरमात यो हयलाइ ली सँग महौ * चाँडो तिमिले पनि
 शत्रुधनै सँग भन्न जाउ अहिले * दासहुँ मरामको भनि ७८
 यो शिक्षा भगवान् सदाशिवजिको * सुनी सवयाध्या जरै
 हातजोरीकन फेर ति बीरमराले * बिन्ती चढाया तरै
 हे नाथ ! क्षत्रियधर्मले गारि यहाँ * रुक्माङ्गदले पनि
 रामको अश्व हरयो कृपाछि शिवको * मेरा उपरमा भनि ७९

क्षत्री मैकन हे प्रभो! कसरी यो * निन्दितहुन्या काम गरूँ
 फेर कातर सारि शत्रुका चरसामा * कसता हिसाबले परूँ
 दासूँ हे करुणानिधान! अबयहाँ * मेरो उपर प्रेम धरी
 हुर्मत जुन रितले रहन्छ उहि काम * गर्नुहवस् यो धरी ८०
 बिन्ती एति सुनेर खुब् खुशिमर्द * शङ्करजिले फेर तहाँ
 आजागर्नुभयो ति बीरमरिाका * साम्ने अगाडी महाँ
 हे राजन्! तिमि लड्दछौ यदि भन्या * तिम्रो सहायै मर्द
 लङ्ग्याहु भरसक् अब डय म पनी * शत्रुघ्नका साथ गर्दै ८१
 श्रीरामचन्द्रसिनाय बीर अरु कुनै * आउन् तथापी यहाँ
 तिम्रै जीत गराउन्ग्याहु मर्दले * संग्राम गर्दा महाँ
 दर्शन श्रीरघुनाथले जब दिनन् * त्योदिन अवश्यै पनि
 छोड्ग्याहु म लडाईँ गर्न बुभिल्यौ * साँचो कुराहो भनि ८२
 अर्को बात पनी म भन्छु सुनिल्यौ * एही लडाईँ गरी
 तिम्रो कीर्ति चलाउँनेहु मर्दले * सारा तिनै लोक भरी
 आजा श्रीशिवको ति बीरमरिाले * सूनीसक्याथ्या जसै
 जान्छु लड्न भनेर फौजहरु सन् * सामेल गराया तरै ८३
 बीर रुक्माङ्गदले जउन् बसतमा * त्यो अश्व पक्रीलिया
 तेस् बेला हयका ति रक्षकहरु * साह्रै पछाडी थिया
 सोही कारणा रामको हय यहाँ * यसले समात्यो भनि
 सन् ती रक्षकहेरुका बिचमहाँ * जान्दै नथ्योववैपनि ८४
 खोज्दै त्यो हय फेर ति रक्षकहरु * सोही बनैगा गया
 तेस् बनमा हय त्यो नदेसिकन ती * आश्चर्य साह्रै भया
 सोही ओसरमा सबै संग तहाँ * शत्रुघ्नजीले पनि
 सोध्नूभो मनअश्व देखतिन यहाँ * कसले समात्यो भनि ८५

धोड़ालाई यसोरि यस् बखतमा * यस्ले समात्यो यहाँ
 भन्या ती सब फौजका बिचमहाँ * निरकेन कोही तहाँ
 गान् गदै हरिको चरित्र उ बखत * बीरमा करैमा धरी
 आया नारदजी बहुत खुशि भई * आकाशगतिले गरी ८६
 देखी नारदलाड दौड़िकन गै * शत्रुघ्नीले तहाँ
 भकीपूर्वक दण्डवत् गारिलिया * पशेर पाऊ महाँ
 आसनमाथि बसाड भट्ट उहिबखत * पूजा विधानले गर्या
 चरणोदक् लिड फेरि नारदजिको * आपनाशिरैमाधर्या ८७
 हात जोरीकन प्रश्न यो गारिलिया * शत्रुघ्नीले पानि
 ब्रह्मर्षे ! स्तुनाथको हय यहाँ * कसले समायो भनि
 मित्रा फेर कसरी कहाँ हय त्यो * सौजौं कउन् रीत गरी
 शिक्षा गर्नुहवस् यहाँ हजुरले * मेरा उपर प्रेम धरी ८८
 यस्तो प्रश्न सुन्याति नारदजिले * शत्रुघ्नीको जरै
 यस्तै अथ हरयो यहाँ भनि फेर * सब भनलाग्या तरै
 हे शत्रुघ्नि ! भक्त शङ्करजिका * प्रख्याततिनैलोकभरी
 राजा बीरमरिा यसै नगरिमा * राज् गर्दछन् यो धरी ८९
 रुक्माङ्गद भनि फेरति बीरमरिका * जेठा कुमार छन् यहाँ
 तिनले त्यो हयलाई एहि वनमा * पक्री लग्या धर महाँ
 हे शत्रुघ्नी ! सुन् भयङ्कर यहाँ * पन्यादि संयाम् भनि
 सैवान् दिन्दु मलौ तयार गर फउज् * चाँडो तिमीले पानि ९०
 जित्ने छौ पछि ता तिमी तर पनी * पैलहा लडाई महाँ
 सोहै कष्ट हुन्याछ बीरहरु अनेक * कतल हुन्याछन् यहाँ
 शत्रुघ्नीकन यो सुनाड पहिले * वीदा तुरुन्तै भया
 गान् गदै हरिको चरित्र खुशिभै * आकाशगतीले गया ९१

नारदजी जब जानुमो उहि बखत * शत्रुधनजीले पनि
 मन्त्रीलाइ हुकुम दिया फउजको * व्युहै गराऊ भनि
 उर्दी एति सुन्या तहाँ सुमाविले * शत्रुधनजीको जसै
 फौजको व्युहरचित गरया अति ठुलो * किन्नारामानको तसै १२
 सोही सौसरमा ति बीरमरिाले * आपना फउज जो थिया
 भयाली देखि मरिमा पिटाई कनसन् * सामेल् गराई लिया
 फेरी भाई र पुत्रले सहितका * लश्कर लिई सइमहाँ
 आया लइन भनेर त्यै बखतमा * शत्रुधनजी धन जहाँ १३
 भेरी शंस मृदङ्ग आदि रसाका * बाजा बजाई लिन्या
 चल्दामा पृथिवी पनी दमकले * डगमग गराई दिन्या
 यस्तो लश्कर त्योति बीरमरिाको * देखी लिया थ्या जसै
 आपना लश्करमा हुकुम गरिलिया * शत्रुधनजीले तसै १४
 हे बीर हो! हतियार लिई कन यहाँ * चौडो तयारी भई
 लइनू सब जनले इ बीरमरिाका * साम्ने अगाडी गई
 उर्दी एति सुन्या सबै फउजले * शत्रुधनजीको जसै
 टङ्कार खुब्धनुको गराइ रसाका * बाजा बजाया तसै १५
 फेरी सब रघुनाथको फउजले * क्रोधित भई मनुमहाँ
 वर्षाया हतियार बीरमरिाका * फौजका उपरमा तहाँ
 एकै पल्ट गएर सब ति हतियार * फौजमा गिरया थ्या जसै
 हाती स्थ पडदल् सिपाइहरु सब * कतल् भया धेर तसै १६
 आपना लश्करको विनाश बहुतै * देखेर क्रोधित भई
 छोडया अस्त्र अनेक चढाइ धनुमा * रुक्माइ दैले गई
 रामको फौज पनि फेरति बीरगड तहाँ * धेरै गिराया जसै
 आया पुष्कलजी म लडदह भनी * तिनका अगाडी तसै १७

साम्ने पुष्कललाइ देखिकन फेर * रुक्माङ्गदैले तहाँ
 लाग्या शेषि गरेर भन्न ड कुरा * त्यो युद्ध भूमी महाँ
 हे पुष्कल! सुन राजपुत्रतिमि हौ * राजपुत्रकै सङ्गमहाँ
 लङ्गनू योग्य छ युद्ध खुब् गरतिमि * मेरा सँगैमा यहाँ ९८
 एती बात पहिले सुनाइकन फेर * हात्मा धनुर्बाणलिया
 चारबारा पुष्कलका उपर उहिन सत * ताकेर छोडी दिया
 बीर रुक्माङ्गदका ति सब् गरहरू * आफ्ना शरैले गरी
 काट्या पुष्कलले पनी सहजमा * आकाशमै त्यो घरी ९९
 फेरी पुष्कलले रिसाइ बहुतै * दश बारा छोडी तहाँ
 छोडा सारथि चक्र रक्षक समेत * मार्या उसै बीच महाँ
 फेर अर्को स्थमा चढेर रिसले * रुक्माङ्गदै बीर पनि
 आया पुष्कललाइ गैकन सहज * मार्दूम ऐल्हे भनि १००
 साम्ने पुष्कलका गएर उ बसत * भन्दा भया फेर तहाँ
 हे पुष्कल! तिमि धन्य छौ तिमिसरी * कै दैन दोश्रो यहाँ
 आयौ लङ्गन म फेरि लौ तिमि पनी * खुब् धैर्य पूर्वक रहू
 यौटा अस्त्र चलाउँछु म अहिले * त्यो अस्त्रलाई सहू १
 पैल्हे एति कुरा सुनाइकन फेर * रुक्माङ्गदैले तहाँ
 छोड्या भ्रामक अस्त्र पुष्कलजिका * ताकेर छाती महाँ
 बज्यो अस्त्र गई जसै हृदयमा * बज्यै समान् बेगु गरी
 पुष्कलको स्थ चार कोरु हटि गयो * धक्का उसैको परी २
 फेरी सारथिले बहुत जतनले * त्यो स्थ सम्हाली तहाँ
 ल्यायो पुष्कललाइ त्यै बसतमा * रुक्माङ्गदै छन जहाँ
 साम्नेमा गइ राजपुत्रकन खुब् * हेरेर क्रोधले गरी
 लाग्या भन्न इबात ति पुष्कल तहाँ * हात्मा धनुर्बारा धरी ३

CC-O. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu. Digitized By Siddhanta eGangotri Gyaan Kosha

हे वीर ! देव मनुष्य दानवहरू * सम्पूर्णा जम्मा भई
आया लइन भन्यापनीतिमिराहज् * एवले अवश्यै गई
सबछौजित्म भन्याइ वीर मरिाहुन् * जोडा भन्या में गरी
आयौ लइहु भनेर लौ किन तिमी * ररामा अगाडी सरी १०
ई बात पुष्कलको सुनेर हनुमान् * अत्यन्त खूशी भया
छोडी ती नृपलाइ लइहु भनि फेर * अक्के थलामा गया
भाई एक थिया ति वीर मरिाका * त्यो युद्धभूमि महाँ
तिनूकै साथ महाँ गएर हनुमान् * सुबलइन लाग्या तहाँ ११
फवर्याथ्या हनुमान् जसै उहि बसत * अत्यन्त क्रोधित भई
हाँवया पुष्कलले ति वीर मरिाका * साम्ने अगाडी गई
देख्या पुष्कललाई वीर मरिाले * आफ्ना अगाडी जसै
साहै सोखि गरेर बालक बुभी * वयै भन्न लाग्या तसै १२
हे पुष्कल ! तिमिलाइ बालक बहुत * देखेर खुब् मन् महाँ
माया लाग्छ कसोरि लइनु मडैले * तिम्मा सँगैमा यहाँ
मेरो पुत्र अघी लडेर तिमिले * मूर्छा गरायौ भनी
आयाथ्याँ रिसले तथापि अब ता * रीगुछैन केही पनि १३
बालक मै किन मर्नलाइ अहिले * आयौ ररार गल् महाँ
फर्की जाउ तिमी यसै बसतमा * गजुहनजी छन् जहाँ
यै रीतका अरु बात ति वीर मरिाले * छेड्का सुनाया जसै
गम्भारि बारीग गरेर पुष्कलजिले * उत्तर दिया फेर तसै १४
हे राजन् ! तिमिले भन्यौ मकन जो * बालक रह्याछौ भनी
साँपे बालक हू मता तिमि तछौ * बूढा अवश्यै पनि
मान्छन् क्षत्रियमा पराक्रमि भया * ठूलो भनि सब यहाँ
बूढै हो भनि वयै पराक्रमि नभै * को भन्छ संसार महाँ १५

तिआ पुत्र गिर्या जउन् तरहले * तिम्लाड त्यै रीत गरी
 मूर्छा पारि गिराउन्याहु अहिले * थिर मै रहू वयै धरी
 ई बात पुष्कलको सुनेर बहुतै * बालसूनुमी मनुमहाँ
 हारया बीरमराणीति पुष्कलजिको * ठहा गरी धेर तहाँ १६
 हेलाँ धेर गरी ति बीरमणिले * ठहा गरयाको जसै
 देखया पुष्कलले र क्रोध गरि बहुत * नौ बाण चलाया तरै
 एकै बार नउबारा जसै हृदयमा * लाग्यो त नेगले गर्ड
 लाग्यो बग्न रगत ति बीरमराका * धाऊ शरीरमा भई १७
 धायल् गरया भनि ति बीरमराणि रिसाया

दानेर तीन शर लिईकन फेर चलाया
 पुष्कलजिको पनि गएर निधार माहाँ

लाग्या ति शरहरु उसै धरि जल्दि ताहाँ १८
 लागेर तीन शर ति पुष्कल मनु रिसाई

एकै बखत शर अशी धनुमा चढाई
 छोडेर अश्व रथ सारथि काटि ताहाँ

गज्या ति बीरमराका गर्ड सामु माहाँ १९
 फेर आर्को रथमा चढेर रिसले * आर्को उठाई धनु
 लाखौं बारा लिई फेरि ति बीरमरा ले * हान्या छिटो वया मनु
 सारा ती शर लागि फौजहरु तहाँ * पुष्कलतरफ जो थिया
 धेरै बीरहरुलाड तेसू बखतमा * कत्तल गराई दिया २०
 आफना लशकरको बिनाश बहुतै * देखेर पुष्कल पनि
 लाग्या शरहरु छोड्न बीरमराका * सब फौज गिराऊ मनी
 एकै बार दुइ बीरका शरहरु * लागी अनेक बीर मरी
 लाग्यो बग्न कुलो तहाँ रगतको * शोभा बहुतै गरी २१

आकाशस्यो रसामूमिमा सलह मै * टाकता ति शरले तहाँ
 रात्रीकै सारि अन्धकार हुनगयो * सारा रसारथल् महौ
 हाती स्थ पडदल् सिपाहिहरु फेर * लागी ति शरले गरी
 कतल् मै जिमिमा गिरीकन सबै * टाकयो रसारथल् मरी २२
 सारा बीर दुइ तर्फका उस बखत् * व्याकुल् बहूतै भया
 टिवनै मुश्किल मै रसारथल् महौ * मागेर अन्तै गया
 क्रोधित् मै कन फेर ति बीरमराले * वर्षा शरैको गरी
 टाकया ठीक् पिंजरा गराइकन स्थ * पुष्कलजिको त्यै धरी २३
 फेरी एक शय शर ति बीरमराले * छोडी उसै बिच महौ
 जल्दी पुष्कलको कवचपनि सहज * काटी गिराया तहाँ
 एकै पल्ट तहाँ अनेक शरहरु * लागेर वेगले गर्इ
 वयै काल् पुष्कलजी गिरयारथ उपर * व्याकुल् बहूतै भई २४
 वयै काल् मूर्छित मै उठेर पाछि फेर * सुन् धैर्य मनुमा धरी
 काटया त्यो शर जाललाई सहजै * आपना शरैले गरी
 फेरी त्यो रसामूमिका बिच महौ * अत्यन्त क्रोधित् भई
 मन्धन पुष्कलजी ति बीरमराले * सामने अगाडी गर्इ २५
 हे राजन् ! तिमिले सहज सँग यहाँ * ऐल्हे मलाई पनि
 पार्दा यो शर जालमा बुभिलियाँ * धन्यै रहेछौ मनि
 एति बात पाहिले सुनाइकन फेर * तीनवारा करै माधरया
 सामने सब जनका ति पुष्कलजिले * ठूलो प्रतिज्ञा गरया २६
 क्रोधले पूरा भई उसै बखतमा * सब् बीरलाई पनि
 मन्धन पुष्कलजी सुनुन सब यहाँ * मेरो प्रतिज्ञा मनि
 मैले बीरमरालीलाई सहजै * सामने सबैका यहाँ
 मूर्छा पारि गिराउन्याहु अहिले * यो युद्ध भूमि महौ २७

मूर्च्छापान्न सकीन वयै गरिभन्या ❀ सौचो कुरा गर्दहु
 अनीमा अहिले प्रवेश गरि यहाँ ❀ हत्या गरी मर्दहु
 एती बात पहिले सुनाइकन फेर ❀ एकबार चलाया जसै
 बीचमै त्यो शरलाई बीरमरिाले ❀ काटी खसाया तसै २८
 फेर अर्को शर त्याग्न गरी उहिपनी ❀ आफ्ना शरैले तहाँ
 टुक्रा पारिदिया ति बीरमरिाले ❀ आकाशका बीचमहाँ
 तिनबारा मादुइबारा निफल जन्मभयो ❀ पुष्कल जिलाई पनि
 चिन्ता पर्न गयो पुर्याउँ कसरी ❀ मेरो प्रतिज्ञा भनि २९
 फेरी श्री रघुनाथका चरसाको ❀ भक्ती मनैमा धरी
 तेश्रोबारा धनुमा चढाइकन खुब् ❀ मन्त्रेर धैर्यै गरी
 छोड्या त्यो शर गै ति बीरमरिाले ❀ लाग्यो शरीरमा जसै
 साह्रै चोट पारि वेदना हुनगर्द ❀ मूर्च्छा पर्याती तसै ३०
 सोहीप्रोसरमा तहाँ ति हनुमान् ❀ साह्रै ठुलो क्रोध गरी
 लड्यो त्यो धरि बीरसिंहसित गै ❀ साम्ने अगाडी सरी
 देखी श्री हनुमानलाड नगिचै ❀ हातमा धनुर्बारा लिया
 बाराको वर्षसा धेर गरेर बहुतै ❀ व्याकुल गराई दिया ३१
 एकै पल्ट गर्द ति सब शरहरू ❀ लाग्या शरीरमा जसै
 धाऊ धेर भई रगत बहिगयो ❀ सारा शरीरमा तसै
 क्रोधित भैकन बीरसिंह नृपका ❀ छाती निषे जोर गरी
 हान्या श्री हनुमानले मुठि जसै ❀ लोट्या ति मूर्च्छा परी ३२
 रुक्माइदू पनि चोट खाई पहिले ❀ मूर्च्छा भयाका थिया
 व्युँभी क्रोध गरेर फेर उहि बखत ❀ हातमा धनुर्बारा लिया
 रुक्माइदू र सुमाइदै ति दुडले ❀ सोही बखतमा तहाँ
 फेरी श्री हनुमानलाड शरले ❀ टाक्यो रारथलमहाँ ३३

देखीलइने दुवैबीरकन ताहँ हनुमान् बीरपनी सुब्रिसाई
 प्राण् लिन्हु यी दुवैको भनि नगिच दुवै बीरका जल्दि जाई
 बेही आपना पुछरले दुईरथ तिनको भूमिमा पटकिदीया
 रुक्माङ्गदफेर सुमाङ्गदकन पनि सहजै मूर्छितै पारिलीया ३४
 जो फौज् बीरमरणी तरफ् अरु तहाँ* बाँकी रह्याका थिया
 पुष्कल्ले शरवृष्टि सुब्रसितगरी * सब्लाई मारीदिया
 मेरा भक्त उपर बिपद् परिगयो * उछार् म गर्हु मनी
 पछीदारि भएर बीरमरिका * आयासदाशिवपनि ३५
 देख्या श्री शिवलाड शत्रुदलमा * शत्रुहनजीले जसै
 आफैं लइहु भनेर आड शिवका * साम्ने भया फेर तसै
 साम्ने देख्नुभयो जसै शिवजिले * शत्रुहनलाई तहाँ
 आपना गणहरुलाड उर्दि दिनुभो * लड्नुभनीरामहाँ ३६
 साह्रै क्रोध गारि बीरभद्रकन फेर * आज्ञा भयो यो पनी
 पुष्कल्लाड गएर जल्दि तिमिले * मारेर आऊ मनी
 यो आज्ञा शिवको सुनेर खुशिमै * श्री वीरभद्रै गई
 लाग्यालइनतहाँतिपुष्कलजिका * साम्ने अगाडी भई ३७

श्री वीरभद्रकन देखि बहुत रिसाया

पुष्कल् पनि रथ चढीकन लइन आया

पाँच बारा छोडिकन फेरि लगाड ताहाँ

गज्या ठुलो रबर गरी रसामूमिमाहाँ ३८

श्री वीरभद्र पनि फेरि बहुत रिसाया

पुष्कल् उपर त्रिशुल एक ठुलो चलाया

देखी त्रिशुल्कन अनेक् शर फेर चलाया

कोटेर पुष्कलजिले जिमिमा गिराया ३९

काट्या पुष्कलले त्रिसुत्कन जसै * फेर वीरभद्रै पनी
 आया क्रोध गरेर पुष्कलजिको * रथ चूरा गर्हु मनी
 पक्री बाहुलिले उठाडकन रथ * पर्यावयाजमिन्मा जसै
 त्यो रथ चूरा भयो र पुष्कल पनी * उर्या जमीन्मा तसै ४०
 फेरी ती दुड वीरले उहि बखत * रणमा अगाडी सरी
 बाहु युद्ध गर्या परपर महौ * सोहै ठूलो क्रोध गरी
 धूडाले मुठिले र बाहु दुडले * हान्दा बराबर तहाँ
 हुन्थ्यो बजरसरी अवाज् अति ठूलो * त्यो युद्ध भूमि महौ ४१
 चारदिन त्यो रसामूमिका बिच महौ * यसै तै हिसाबले गरी
 मारी युद्ध गर्या परपर तहाँ * मान्या इरादा धरी
 फेरी पाँच दिन भो जसै उहि बखत * अत्यन्त क्रोधित भई
 दिनभर युद्ध गर्या ति वीर दुडले * उफ्री गगन्मा गर्दै ४२
 सोहै क्रोधित वीरभद्र हुनगै * पाँचौ दिनैमा तहाँ
 हान्या बज्र समानका मुशलले * पुष्कलजिका शिर महौ
 चोट लागी कनत्यो कठोर मुशलको * मूर्छित भयाभ्या जसै
 काट्या शिर पानि भट्टि पुष्कलजिको * फेरी ति वीरले तसै ४३
 मारी पुष्कललाइ खुब् खुशि भई * फेर वीरभद्रै पनी
 गज्या त्यो रसामूमिका बिच महौ * मार्या ठूलो वीर मनी
 पुष्कल मर्न गया भनेर बहुतै * शत्रुधनजी फेर तहाँ
 लाग्या गर्न विलाप् अनेक तरहले * त्यो युद्ध भूमी महौ ४४
 सुर्ता पुष्कलको गरेर बहुतै * व्याकुल भयाका जसै
 देख्ता शङ्करले बुझाउनु भयो * शत्रुधनलाई तसै
 हे शत्रुधन! विचार न राखिकन वगै * जान्या पुरुष मै यहाँ
 सुर्ता यो किन गर्दछौ तिमी ठूलो * आर संध्याम् महौ ४५

कालैरुद्र इ वीरमद्र धुमिलयो * क्रोधित इनै वीर मई
 दक्षैको पनि यज्ञ नाश गरिदिया * एकलै सहजमा गई
 उस्ता वीर सँगमा बराबर मई * पाँचदिन लड़ीखुन्यहाँ
 पुष्कल मर्नगया मन्याकिनातिमी * शोकगर्दछौ मन्महाँ ४६
 इनकोशोकरतिभरनमानातिमिले * खून् धैर्य मन्मा धरी
 लड्नु योग्य छ यत्नपूर्वक यहाँ * के हुन्छ सुता गरी
 ई बात शङ्करको सबै सुनिसक्या * शत्रुदनजीले जसै
 क्रोधले शङ्करका उपर शर बहुत * वर्षा गराया तसै ४७
 शङ्करले पनि क्रोध गरेर बहुतै * वर्षा शेरैको गर्या
 लड्दा यै रितले ति वीर दुडले * आकाश शेरैले भर्या
 आकाशमा बसि देवताहरु पनि * आश्चर्य मै मन्महाँ
 ताडिफ धेर गरेर एहि रितको * गथ्या कुरा सब तहाँ ४८
 यो संग्राम बहुतै मयङ्कर भयो * हामीहरुले पनि
 हेर्नुपर्दछ लौ कसोरि कति दिन * लड्दा रह्यछन् भनि
 एधारौं दिन बित्नु गो ति दुडले * संग्राम गर्दा जसै
 ब्रह्मास्त्रै लिइ छोड्दिया शिवउपर * शत्रुदनजीले तसै ४९
 फेरी श्री भगवान् सदाशिवजिले * ब्रह्मास्त्रको त्यो धरी
 संहार गर्नुभयो चटाइ धनुमा * एकब्रह्माशिरत्यागगरी
 धेरैबारा खरुत्यागगारि उहि वखत् * सन् मर्म मर्म महाँ
 मूर्छा शङ्करले गराउनुभयो * शत्रुदनलाई तहाँ ५०
 श्री शत्रुदनजिलाई त्यो रसा महाँ * देख्या गिर्याको जसै
 हाहाकारगरिसमकासकलफौज * भाग्या डरेले तसै
 फेरी श्रीहनुमान् रिसाईकन खून् * दौडेर बेग्ले गरी
 साम्ने शङ्करका गया उहि वखत् * लड्नुया डरादा धरी ५१

पौंची श्रीहनुमानले शिवजिका * सामने मन्या योपनि
 हे शङ्कर! रघुनाथको किन तिमी * काम निघ गर्छौ भनि
 दयान्गर्धन् रघुनाथकै शिवपनी * मन्थ्या सबै जन् यहाँ
 रामकालशकरको विनाश किन गर्यौ * यो गुडभूमी महाँ ५२
 यसको कारण वयै भया सकल त्यो * मेरा अगाडी कहू
 नाहीं सोखि छुटाइ दिनु अहिले * खुब् यत्नपूर्वक रहू
 ईबात श्रीहनुमानको सुनिसकी * मन्दन् सदाशिव तहाँ
 साँचा हुन् तिमिले मन्यौ जाति कुरा * ऐल्हे मलाई यहाँ ५३
 के गर्नु तर भक्त बीरमरिा हो * मेरो अवश्यै पनि
 भक्तैमाथि निपट् परेर अहिले * रक्षा म गर्हू भनि
 आयाको हु तथापि भक्ति रघुनाथ * ज्यूकै सदा गर्दछु
 भक्तै हो भनि आइ दर्शन दिया * उनकै शरण पर्दछु ५४
 यस्तो बात शिवको सुनेर हनुमान * बीरले उसै बिच्महाँ
 हान्या पत्थर एक उठाइ शिवको * स्थलाइ ताकी तहाँ
 लाग्यो पत्थर त्यो गएर रथमा * रथ चूरा भैगो जसै
 क्रोधले पूर्ण भई सदाशिव पनि * उठ्या जमीनमा तसै ५५
 फेरी एक ठुलो सदाशिवजिले * शक्ती उठाई लिया
 त्यै शक्ती हनुमानका हृदयमा * ताकेर छाडी दिया
 त्यो शक्तीकन फेर छेलेर हनुमान * बीरले तुरुन्तै तहाँ
 हान्या वृक्ष ठुलो उखेलि शिवका * ताकेर छाती महाँ ५६
 त्यैबीच्मा शिवले मुसल् अति ठुलो * लीएर फेरी पनि
 मन्नू भो हनुमानलाइ अबहेर * माहू तलाई भनि
 पैल्हे एति भनि मुसल्कन तहाँ * छोडी दिनु भो जसै
 तेसलाइ पनि फेर छल्याति हनुमान * बीरले सहज्मा तसै ५७

बेग्लेसोहि मुसलजहाँ गइगिरयो * फोड़ेर पृथ्वी तहाँ
 सोमैत्योशिवको मुसल उहि बसत * पौंच्यो रसातल महौ
 फेरी श्री हनुमानले पनि ठूलो * पर्वत उठाइ लिया
 क्रोधले पूरा भई सदाशिव उपर * ताकेर छोड़ी दिया ५८
 एही रितसित वृक्ष पर्वत शिला * वर्षा गराया जसै
 सन्तोष मै हनुमानलाइ शिवले * आज्ञा गर्या फेर तसै
 बयाजात हेहनुमान्! पराक्रममहौ * वनै छैन तिम्रा सरी
 जो माग्दछौ बरदान् म दिन्छु अहिले * सूशी हुनाले गरी ५९
 यो आज्ञा शिवको सुनेर हनुमान् * बीर भनलाग्या तहाँ
 श्री रामचन्द्रजिको कृपा हुनगई * पूरौ हु बस्ले यहाँ
 माग्हु तै पनि बर कृपा हजुरले * मेरा उपरमा गर्या
 रक्षा गर्नुहवस् इ सब् पुरुषको * जोजोसमरमामर्या ६०
 द्रोणाचल गिरिमा गएर अहिले * त्याएर औषध यहाँ
 सब्को प्राण बचाइदिन्छु मईले * यो युद्धभूमी महौ
 औषध ली जबतक् म फिर्दिन यहाँ * सब्को जतनले गरी
 रक्षा गर्न कबोल गर्या हजुरले * जान्याथियाँ यो धरी ६१
 यो ब्रिन्ती हनुमानको सुनासिकी * मन्धन सदाशिव पनि
 रक्षा ई सब्को म गर्हु तिमि गै * ली आउ औषध भानि
 यो आज्ञा शिवको सुनेर हनुमान् * द्रोणाचलैमा गया
 पौंची त्योगिरिमा पुद्धर जमिनमा * जोरले बजार्दा भया ६२
 काँप्यो पर्वत त्यो सबै उहि बसत * सोही दमकले जसै
 रत्नजोगिरिका थियातिपानिसब् * आएर धेरया तसै
 फेरी श्री हनुमानलाइ सब ती * रक्षकहरूले पनि
 वर्षा खुन हातियारको गरिलिया * माछौँ सहज्माभनि ६३

फेरी श्री हनुमानले पानि तहाँ * लातले पुछरले गरी
 हानी ती सज बीरलाड सहजै * व्याकुलगर्यात्यै धरी
 कोही मूर्छित भै गिरया जमिनमा * कोही डरैले तहाँ
 भाग्या प्राणा बचाइ शीघ्र गतिले * श्री इन्द्रजी छन् जहाँ ६४
 देखी सोधिलियाति सब्कन तहाँ * श्री इन्द्रजीले पानि
 कुन् बीरले तिमिहेरुलाड अहिले * धाऊ गरायो भनि
 आजा इन्द्रजिको सबै सुनिलिया * रक्षकहरूले जसै
 हात जोरीकन इन्द्रका हजुरमा * बिन्ती चढाया तरै ६५
 हेनाथ! बानर एक यसै बखतमा * दोरणाचलैमा गयो
 त्यसले जो रसवार थिया हजुरका * सब्लाड मादो भयो
 मारयो ववैकन कोहिलाडरिसले * मूर्छा गराई दियो
 आयौं हामि खबर बताउन यहाँ * त्यो बीरसे कै थियो ६६
 यस्तो बात रसवारको सुनी तहाँ * श्री इन्द्रजीले पानि
 छौतालाड हुकुम् दिया तिमिहरू * सब लड्न जाउ भनि
 आजा इन्द्रजिको सुन्या सकल ती * छौताहरूले जसै
 जान्छौं लड्न भनेर दोरणागिरिका * पौंच्याशिखरमा तरै ६७
 फेरी श्री हनुमानका नागिचमा * छौताहरू सब गड
 लाग्याधेर हातियार खसाउन तहाँ * अत्यन्त क्रोधित भई
 देरुयाथ्या हनुमानले पानि तहाँ * छौताहरू जो थिया
 सबका साथ लडेर त्यै बखतमा * व्याकुल गराई दिया ६८
 व्याकुल भै डरले फिरेर ति सबै * छौताहरू फेर गड
 बिन्ती इन्द्रजिका गरया हजुरमा * दुखित बहूतै भई
 हेनाथ! हामिहरू सबैकन जित्यो * त्यस् बानरैले तहाँ
 तेसको केहि उपाय लौ हजुरले * गर्नुहवस् भइ यहाँ ६९

एती विन्ति सुनेर इन्द्रजि पानि * चिन्तित बहूतै भया
 जल्दी सोहि धरी बृहरपतिजिका * साम्ने अगाड़ी गया
 पाऊमा गुरुका परेर पहिले * विन्ती गरया यो पनी
 कुन् हो बानर त्यो बताउनुहवम् * ऐल्हे मलाई भनी ७०
 विन्ती इन्द्रजिको बृहरपतिजिले * सूनीलियाथ्या जसै
 साराहाल् हनुमानको जतिथियो * एकएक् सुनाया तसै
 भक्तै हुन् रघुनाथका इ हनुमान * कारणा कुनै एक भई
 आया औषधि खोजनलाइ तिमिले * शान्तै गराउ गर्ड ७१
 यो आज्ञा गुरुको सुनेर सुरराज् * अत्यन्त सुशी भया
 शान्तै श्री हनुमानजी गरुं भनी * दोसाचलैमा गया
 साम्ने गै हनुमानलाई पहिले * सोझाभया यो पनी
 ऐल्हे के मनमा लिई तिमि यहाँ * आई रह्याछौ भनी ७२
 फेरी पर्वत यो उठाइ अहिले * लैजान खोज्छौ कहाँ
 त्योबातखोलिकह्यौभन्यामपनिवयै * मद्दत दिन्याहू यहाँ
 त्यस्तोइन्द्रजिकोवचनतिहनुमान् * बीरले सुन्याथ्या जसै
 आयाँ कारणा यो परेर म भनी * सब्बातसुनायातसै ७३
 औषध् चिन्ह कठिन् भयो र मडैले * बोकेर पर्वत पनी
 आँटयाको हु लिखर जान अहिले * चिन्नन् सुषेराएले भनी
 खाली औषधि सोहि बक्सनु भया * अत्यन्त सूशी भई
 फर्की श्री रघुनाथका फउजको * उद्धार गर्था गर्ड ७४
 यो विन्ती हनुमानको सुनिलिया * श्री इन्द्रजीले जसै
 यो हो औषधि त्यो भनेर सुशिमै * औषध् चिन्हाया तसै
 त्यो औषध् लिइ फेरि फेरि हनुमान् * आई रसार्थल् महौ
 छर्की औषधि त्यो खडा गरि दिया * सब् बीरलाई तहाँ ७५

मूर्छा देखि उठेर फेर सकल ती ❀ रामका फउज् तयै धरी
 लाग्या लइन गएर शत्रुहरुका ❀ साम्ने अगाडी सरी
 पुष्कलजी गई बीरमद्वरित फेर ❀ भारी लडाई गरया
 फेरी लइन मनी सदाशिवजिका ❀ शत्रुधनसाम्ने सरया ७६
 शत्रुधनैकन देखि सन्मुख महौ ❀ शङ्करजिले फेर तहाँ
 दिव्यास्त्रैहरु धेर प्रयोग् गरिलिया ❀ त्यो युद्धभूमी महौ
 जुनजुन अस्त्र चलाउँथ्या शिवतहाँ ❀ शत्रुधनजीले पनी
 सोही अस्त्र चलाउँथ्या उहि बखत ❀ संहार गर्ने मनी ७७
 तयै बिचमा शिवले रिसाइ शरको ❀ वर्षा बहूतै गरया
 ती सब शरहरु लागि सैन्यहरु धेर ❀ शत्रुधनजीका मरया
 आफ्ना फौजहरुको विनाश बहूतै ❀ देखेर चिन्ता गरी
 सम्भया श्रीरघुनाथको पदकमल ❀ शत्रुधनले तयै धरी ७८
 खुब् एकाग्रमई रमण् गरिलिया ❀ शत्रुधनजीले जसै
 पुष्पकमाथि चढेर ताहिं रघुनाथ ❀ पाल्नुभयो भट् तसै
 देखी श्री रघुनाथलाइ उ बखत ❀ अत्यन्त सूरी मई
 पाऊमा परि दण्डवत् गरिलिया ❀ शत्रुधनजीले गई ७९
 फेरी शङ्करले पनी उहि धरी ❀ संग्रामको त्याग् गरया
 साहै सूशि भएर गै नागिचमा ❀ रामका चरणमा परया
 हात जोरीकन फेर उसै बखतमा ❀ बिन्ती गरया यो पनि
 हे नाथ्! पहु शरण् सबै कसुरको ❀ माफ्पाउँलाकी मनी ८०
 यो बिन्ती शिवको सुनेर सुशिमै ❀ रामचन्द्रजीले पनी
 आज्ञा गर्नुभयो कसूर हजुरको ❀ वयै दैन यस्मा मनी
 राजा बीरमराणी ठुला हजुरका ❀ भक्तै मनी जान्दछु
 भक्तैलाइ सहाय जो दिनुभयो ❀ योग्यै मत्यो ठान्दछु ८१

हे शङ्करजि ! ममा र फेर हजुरमा * कौनै कुराको पनी
 केही छैन फरक् म जान्दहु सबै * एकै स्वरूप हो भनी
 तरमात कारणा भक्ति जो हजुरको * गर्धन निरन्तर यहाँ
 मेरै भक्ति हुन् सदा मतिनिमा * राख्छु दया मन्महाँ ८२
 जो जन् केहि पनी ममा हजुरमा * मन्ले फरक् गर्दछन्
 तीसब्दुर्जन हुन् मर्या पछि नरक् * तेस्तै पुरुष पर्दछन्
 मन्त्या यै रितले अनेक अरु तहाँ * रामचन्द्रजीले जसै
 आज्ञा गर्नुभयो र शङ्कर पनी * राजी हुनुभो तसै ८३
 फेरी बीरमरणी जहाँ उस धरी * मूर्छा पर्याका थिया
 तिनूमाथी करुणा गरेर शिवले * चैतन्य पारी दिया
 मूर्छा देखि उठी ति बीरमरणी गै * रामकाचरामापर्या
 आफ्नू राज्य पनी सबै उहि धरी * रामलाडअर्पणगर्या ८४
 बिन्ती फेरि गर्या ति बीरमरणीले * दोषी म हूँ ता पनी
 तेस्कोमाफ्गारिबक्सियोग्रधुपते ! * आयोशरामाभनी
 बिन्ती एति सुनेर सुब् सुशि भई * रामचन्द्रजी फेर तहाँ
 अन्तर्धान हुनुभो उसै बखतमा * सब्का अगाडी महाँ ८५
 अन्तर्धान रघुनाथ जसै हुनुभयो * फेरी सदाशिव पनी
 पाल्नुभो सबगरालिएर सँगमा * जान्दु म कैलाश भनी
 राजा बीरमरणी पनी सँगमहाँ * शत्रुघ्नजीका गर्ड
 घोडा रक्षक मै चल्या पछि पछी * अत्यन्त सूशी भई ८६

राजा सुत्यको उवाख्यान ।

घोडा श्री रघुनाथको पनि तहाँ * छोडी दियाथ्या जसै
 सारा देश विदेश जङ्गल पहाड * सुब् धुम्न लाग्यो तसै
 अझै बङ्ग कलिङ्ग आदि जाति छन् * ठूला ठूला देशहरू
 धुम्थ्यो त्योहय पक्र्या जनकही * निरकेन दोषो अरु ८७

धरदिन यै रितले मुलुक मुलुकमा * धुमै कुनै दिन महौ
 फेरी कुंडनपुर विषे पनि पुग्यो * बस्यथा सुरथजी जहाँ
 भवतै हुन रघुनाथका सुरथजी * एकाग्र मनमा धरी
 पूजा श्रीरघुनाथका ति निशिदिन * गथ्यानिगमखुबगरी ८८
 कुनदिन दर्शन पाउँला भनि तहाँ * तिन्का मनैमा थियो
 संयोगले रघुनाथको हय पनी * कुण्डन नगरमा गयो
 देखायथा रघुनाथको हय तहाँ * रैतीहरुले जसै
 बाँच्या फेर हयका ललाट बिचको * त्यो पत्र सुनको तसै ८९
 तेसको अर्थ बुझेर गैकन जहाँ * राजा सुरथजी थिया
 घोडाको सब बात उसै बखतमा * बिन्ती चढाई लिया
 त्यो बिन्ती सब रैतिको सुनीसकी * भन्छन् सुरथजी पनी
 मेरो भाग्य खुलेर त्यो हय यहाँ * आएछ ऐल्हे भनी ९०
 दर्शन श्रीरघुनाथको पनि सहज् * मिल्याछ चाँडो यहाँ
 त्यो घोडाकन पाँक्रि ल्याउ सबले * मेरा अगाडी महौ
 आजा एति तहाँ सुरथ नृपतिको * सूनीसक्याथ्या जसै
 त्यो घोडा रघुनाथको ति सबले * पक्रेर ल्याया तसै ९१
 फेरी मन्त्रिहरु उसै बखतमा * डाकी सुरथले पनि
 उर्दी जल्द दिया तयार गर सबै * मेरा फउजूको भनि
 आजा एति सुन्या ति मन्त्रिहरुले * राजा सुरथको जसै
 जोजोरैन्याथिया तयार गरिलिया * उर्दी बमोजिम तसै ९२
 घोडालाइ नदेखि त्यै बखतमा * शत्रुधनजीले पनि
 सोधया सब जनलाइ अश्व अहिले * करगुले समात्यो भनि
 आजा एति सुनेर फौज सकलले * हातजोरि बिन्तीगरया
 हेनाथ! वीरहरु आइयरा मुलुकका * त्यो अश्वलाइ हरया ९३

बिन्ती एति सुनेर फौज सकलको * शत्रुधनजीले पनि
 सोधयाक्रोधगारिमन्त्रिकारंगमहाँ * कस्को मुलुक्होमनि
 यो प्रश्नै सुनि फेरि मन्त्रि सुमती * सइमा बरयाका थिया
 तिनले यो पुरि हो सुस्थ नृपतिको * भन्या सुनाई दिया १४
 फेरी बिन्ति गरया उसै बखतमा * हेनाथ! सुस्थ धन जहाँ
 यौटा दूत अब गै खबर बुझि सबै * फर्केर आबस् यहाँ
 बिन्ती एतिसुनीसवयासुमतिको * शत्रुधनजीले जसै
 डाकी अझदलाइ त्यै बखतमा * आज्ञा गरया फेरतसै १५
 हेअझद! तिमिले सुस्थ नृपतिका * साम्ने तुरुन्तै गई
 जो जो भन्दहु त्यो कुरा मन सबै * सोहै चनाखो भई
 श्रीरामचन्द्रजिको प्रभाव नबुझी * यो अश्व ऐल्हे हरी
 राख्यौ कुन मनले बताउ तिमिले * शोखीनहाक्मागरी १६
 धर्मै क्षत्रियको लिएर अहिले * घोडा हरयौ ता पनी
 छोडी छौ रघुनाथलाइ तिमिले * सम्झी बडा हुन मनी
 आज्ञा एति सुनेर दूत भई तहाँ * अझद तुरुन्तै गया
 फेरी सोहि धरी सुस्थ नृपतिका * धरमातिदाखिल्मया १७
 धरमा अझदलाइ देखिकन ती * राजा सुस्थले पनी
 सोधयासबजनलाइ यो किनयहाँ * आरु बानर मनी
 को हो के मनमा लिएर अहिले * आयो अकरमात यहाँ
 सोधी त्यस्कन त्योकुरा कहुसबै * मेरा अगाडी महाँ १८
 यस्तो प्रश्न सुनी सुस्थ नृपतिको * मन्दनति अझद पनि
 दूत हुँ हे अधिराज! म ता बुझतिमि * शत्रुधनजीको मनी
 फेरी भन्दहु हित कुरा म अहिले * घोडा हरयौ जो यहाँ
 छोडी छौ किन गर्दछौ तिमि निरोध * रामचन्द्रकासइमहाँ १९

मारया रावरा कुम्भकर्णी सहजै * जम्बूले समुद्रै तरी
 उसको अश्व हरण गरेर बचुंला * मन्दौं कउन् रित गरी
 छोडैदैनौ रघुनाथको हय मन्या * शत्रुघ्नजीले यहाँ
 मान्योछन्तिमिलाइ निश्चयपनी * संयाम भूमी महौ १००
 अङ्गदजिको बचन एति सुनेर ताहाँ

उत्तर दिया सुस्थले उहि बीच माहाँ
 साँचो मन्यौ तर पनि हय यो हरयाको

कारण कहन्हु सुन बात मडैले गरयाको १
 रामको दर्शन गर्नलाइ बहुतै * इच्छा हुनाले गरी
 यो घोडा रघुनाथको बुझ तिमि * ल्याया जफतले हरी
 दर्शन श्री रघुनाथले जब दिनन् * उनकै अगाडी महौ
 मेरो राज्य र अश्व यो म गरुंला * अर्पण तुरुन्तै यहाँ २
 आवैनन् रघुनाथ यहाँ जब तलक् * मैले रसौमा गर्ड
 लइन्याहू तिमिहेरुका संगमहाँ * शत्रु समानको भई
 रूनी अङ्गदले ति बात सुस्थको * मन्दाभया फेर पनि
 करतारितसितलइनमन्सुवगरयौ * शत्रुघ्नका सङ्गमनी ३
 मारयाएकशरलेलवराकनजऊन् * शत्रुघ्न एकलै गर्ड
 खोज्छौ लइहु मनीयहाँ किनतिमी * सामने उनैका भई
 फेरी पुत्र भरतजिका बुझ तिमि * तिनका सँगैछन् मनी
 जम्बूले युद्ध गरेर खुश गरिदिया * श्री वीरभद्र पनि ४
 हे राजन् ! हनुमानलाइ बुझिल्यौ * जम्बूले समुद्रै तरया
 लङ्का खाक गरेर राक्षस अनेक * जम्बूले बिनाशै गरया
 दोषाचल् सहजै गएर जसले * ल्याया पिठैमा धरी
 तेस्ता वीर हनुमानलाइ तिमिले * जितछौ कउनरितगरी ५

अङ्गदका ड बचैन् सबै सुनीसको * मन्धन सुरथजी तहाँ
 घोड़ा दिन फिरैर जाउ मन गै * शत्रुधनका सङ्ग महौ
 ववै बीरदेखि म कंतिद्यैन बलमा * शत्रुधनका सङ्ग गई
 लङ्ग्याहु रसामा फउजुलिई यहाँ * आउन् तयारी भई ६
 यस्तो बात जसै सुन्या सुरथको * अङ्गदजि फकीं गया
 शत्रुधनै सँग त्यो कुरा उहि धरी * पौंचैर मन्दा मया
 अङ्गद देखि खबर सुनी सुरथको * शत्रुधनजीले पनी
 फौज् भर उर्दिदिया बजाउ रसाका * बाजा सबैले मनी ७
 आजा एति सुन्या तहाँ फउजले * शत्रुधनजीको जसै
 युद्धैको शुरुको सबै रकमको * बाजा बाजाया तसै
 त्यै बिचमा रथमा चढेर खुशि मै * लङ्गहू म ऐल्हे भनि
 आपना फौजहरु लिएर सँगमा * आया सुरथजी पनि ८
 देखा लश्कर त्यो सुरथ नृपतिको * रामका फउजले जसै
 साम्नेमा गड द्वन्दयुद्ध रिसले * खुब् गर्न लाग्या तसै
 जेठा पुत्र थिया सुरथ नृपतिका * चम्पकथियो नामपनि
 तिन्का साथगएर पुष्कलभिड्या * गर्हु लडाई भनि ९
 मोहकनामहुन्या सुरथ नृपतिका * सेनापति एक थिया
 तिन्का साथमहाँ कुशद्वज गई * साम्ने मुहडा दिया
 एही रितरित सुगिवादि सब बीर * क्रोधित बहूतै भई
 लाग्या लङ्गन सुरथ तरफ्जति थिया * बीरका सँगैमा गई १०
 सोधया चम्पकलाड पुष्कलजिले * सोही बखतमा तहाँ
 के नाम हो मन राजपुत्र ! तिमिले * मेरा अगाडी यहाँ
 धन्यै बीर तिमि हो सहज् सँग यहाँ * मेरा अगाडी पनी
 आयौ यो रणभूमिका बिच महाँ * गर्हु लडाई भनि ११

पुष्कलका इ बचन सनै सुनिसकी * मन्धन ति चम्पक तहाँ
 मेरो चम्पक नाउँ हो भनिदियाँ * के सोझ्यौ फेर यहाँ
 दोरो हूँ रघुनाथको भनि बहुत * मन्मा धमण्डै गरी
 बोल्छौ बात किनयो समर्थ छ भन्या * आऊ अगाडी सरी १२
 एती बात भनि फेरति चम्पक जिले * वर्षा शरैको गरया
 काटया पुष्कलले ति शरहरु तहाँ * टुक्रा हुँदै सब् मरया
 साह्रै क्रोध गरि फेरति चम्पक जिले * ब्रह्मास्त्र छोडया जसै
 ब्रह्मास्त्रैकन छोडि पुष्कल जिले * सहार गरया फेर तरै १३
 आपनो अस्त्र जसै विफल हुन गयो * चम्पक जिले क्रोध गरी
 रामास्त्रैकन फेरि पुष्कल उपर * छोडदा भया त्यै धरी
 पुष्कलले पनि त्यो विफल गरु भनी * धेर अस्त्रको त्याग गरया
 त्यो रामास्त्र विफल भएन गर्द त्यो * लागेर मूर्छा परया १४
 मूर्छा पुष्कलजी जसै हुन गया * डरले सबै फौज तहाँ
 भागी त्यो रसादेखी त्यै धरि पुग्या * शत्रुधनजी छन जहाँ
 पुष्कल मूर्छित भै गिरया भनिसुन्या * शत्रुधनजीले जसै
 डाकी श्री हनुमान लाड नगिचै * आजा गरया फेर तरै १५
 ऐल्हे हे हनुमान् ! गर्द रसा महाँ * मोरेर चम्पक तहाँ
 उब्धार पुष्कलको गरेर तिमिले * लीएर आऊ यहाँ
 आजा एति गरया रिसाड बहुतै * शत्रुधनजीले जसै
 दौडी श्री हनुमान् ति चम्पक जिका * पाँच्यानगी चमा तरै १६
 देखी श्री हनुमान लाड रिसले * बरि चम्पकैले पनी
 छोडया धेर हतियार तहाँ ति हनुमान् * बरि लाड मानै भनी
 जो जो चम्पक छोड दया ति हतियार * पक्री विचैमा तहाँ
 भौँच्या श्री हनुमान पनी सहजमा * क्रोधित भई मन्महाँ १७

माँची सब हतियारलाइ दिनमा ❀ एक वृक्ष हातमा लिई
 हान्या चम्पकलाइ फेरि हनुमान् ❀ बीरले चुरन्तै गई
 चम्पकले पनि फेर चढाई धनुमा ❀ धेर बारा चलाई लिया
 हज्जारौं टुकुरा गरेर बिच मै ❀ त्योरुख्खसार्इ दिया १८
 आपनू रुख्खटुकुरा भई जन् गिरयो ❀ पत्थर ठुलो एक धर्या
 त्यो पत्थर हनुमानले उहिवखत ❀ चम्पक उपर त्याग गर्या
 त्यो पत्थर पनि फेर तिचम्पकजिले ❀ काटी दिया थ्या जसै
 दौडी चम्पकको गर धनु त्यो ❀ सोसेर माँच्या तसै १९
 फेरी श्री हनुमानले पयरमा ❀ पक्रेर जोरले तहाँ
 चम्पकलाई बहुत् धुमाइ रिसले ❀ पटक्या जमीनै महौ
 जोरले श्री हनुमानले जमिनमा ❀ पट्की दिया थ्या जसै
 पीडा ज्यादि भएर मूर्छित भई ❀ लोट्यातिचम्पक तसै २०
 चम्पककाजतिफौ जूथियातिपनि सब ❀ संहार चुरन्तै गर्या
 पुष्कललाई उठाई फेरि हनुमान् ❀ बीरले रथैमा धर्या
 दोरो मूर्छित मै गिरयो भनि खबर ❀ पाई सुरथजी पनि
 आया फेर रथमा चढेर हनुमान् ❀ बीरलाइ माहू भनी २१
 देखी सुरथ नृपतिलाइ बहुत् रिसाई

फेरी तहाँ ति हनुमानजि सामु जाई
 हातले उसै वखत वृक्ष उखेलि लीया

माहू सुरथकन भनेर चलाई दीया २२

देखी श्री हनुमानलाइ नगिचै ❀ राजा सुरथले पनि
 सोध्या के मनमा लिएर अहिले ❀ दौडेर आयौ भनि
 मेरो चम्पक पुत्र जो जमिनमा ❀ ऐल्हे गिरायौ यहाँ
 तेसूको फल् तिमिलाइ दिन्छु मडैले ❀ यो युद्ध भूमि महौ २३

भक्तै हौ रघुनाथका तिमि मनी * खुब् जान्दछु त्यो पनि
 रामकै भक्त महुँ अन्वश्य बुझिल्यौ * सौचै मन्या यो भनि
 एती बात पहिले सुनाइकन फेर * राजा सुरथले तहाँ
 हान्या बारा हनुमानलाड बहुतै * ताकेर छाती महौ २४
 धेरै बारा चलाई देहभरमा * धाऊ गराया जसै
 क्रोधित मै हनुमानले पनि धनू * माँच्या सुरथको तसै
 फेरी त्यै धरिमा सुरथ नृपतिले * अर्को उठाया धनू
 माँच्या त्यो पनि फेरि गएर हनुमान * बीरले छिटो वयामनू २५
 यै रितले अरु जो धनुष सुरथले * हातमा उठाई लिया
 माँची श्रीहनुमानले ति पनि रत्न * टुक्रा गराई दिया
 जो लिच्छन् धनु माँचियोर रिसले * राजा सुरथले पनि
 हान्या शक्ति उठाई फेरि हनुमान * बीरलाड मानै भनि २६
 लाग्यो शक्ति गर्दै जसै हृदयमा * मूर्छा तुरुन्तै भया
 मूर्छा देखी उठेर फेरि हनुमान * साम्ने सुरथका गया
 साम्ने गैकन फेरि सुरथ नृपतिका * रथलाई पक्री जसै
 फाल्या श्री हनुमानले सहजमै * रथ चूरा भैगो तसै २७
 चूराँ गर्या रथ भनेर सुरथ रिसाई

हातमा ठुलो परिघ एक लिई धुमाई
 छोड्दा भया रिस गरीकन त्यो जसै ता

व्याकुल बहुत हुनगया हनुमान तसै ता २८
 औसर तहाँ सुरथले पनि सोहि पाया

अर्को ठुलो रथ ऊपर चाढि लइन आया
 त्यो रथ पनि ति हनुमान गड जल्दि फेरी

फाली दिया सुरथका मुख तर्फ हेरी २९

एक कम् पचारु सुरथका रथलाइ ताहाँ

फाल्या यसै रकमले रसामूमि माहाँ
त्यो कर्मदेसि हनुमान्कन चीर जान्या

माई मनैर लिई पाशुपतास्त्र हान्या ३०

छोड्या पाशुपतास्त्र क्रोध गरि तहाँ * राजा सुरथले जसै
निरवया भूतपिशाच रुद्रगरा सन् * त्यो अस्त्र देखी तसै
फेरी श्री हनुमानले पनि तहाँ * रामचन्द्रकोट्यान्गरी
पकी पाशुपतास्त्रलाइ सहजै * संहार गर्या त्यै घरी ३१
क्रोधित भैकन फेर तहाँ सुरथले * ब्रह्मारत्र छोड्या जसै
मुख बाई हनुमानले निलिदिया * त्यो अस्त्रलाई तसै
ब्रह्मारत्रैपनि त्यो निफल जन्मयो * राजा सुरथद्वक् पर्या
अर्को केहि उपाय गर्न नसकी * रामचन्द्रकोट्यान्गरी ३२
वयैकाल्दयान्स्थानाथको गरि तहाँ * रामारत्र फेरी लिया
बाँध्नु यो हनुमानलाइ म भनी * मन्त्रे छोडी दिया
रामारत्रैसित जोर चलेन हनुमान् * बन्धन् उसैमा पर्या
शत्रु बाँधि लियो भनी सुरथले * खुबशंसकोनाद्वार ३३
बन्धन्मा हनुमान् जसै परिगया * पुष्कल अगाडी सरी
लाग्यालइन सुरथजिका संगमहाँ * वर्षा शरैको गरी
घेरबाण्फेरि सुरथजिले पनि तहाँ * पुष्कल उपर त्याग्यार्या
काट्या ती शरलाइ पुष्कलजिले * साराजमिन्मा भर्या ३४
जो जो अस्त्र चलाउँथ्या गगनमा * सब्कादन लाग्या जसै
फेरी एक अमोघ बर्हि रिसले * छोड्या सुरथले तसै
लाग्यो बर्हि गर्यो त्यो हृदयमा * पुष्कलजि मूर्छा भया
क्रोधले पूर्ण भएर फेर सुरथका * शत्रुन सामने गया ३५

साम्ने भैकन फेर सुरथ नृपतिको * शत्रुघ्जिले तहाँ
 मन्नुमो हनुमानलाड तिमिले * बाँद यौ सहज्मा यहाँ
 मेराफौजहरुको विनाशगारिदियौ * पुष्कलजिलाड पनि
 मूर्छा पारिलियौ भनेर अहिले * आयाँ मलइनै मनी ३६
 यो शत्रुघ्जिको बचन सुनिसकी * मन्धन सुरथजी तहाँ
 बाँदया श्री हनुमानलाड मडुले * रामका कृपाले यहाँ
 संयाममा थिर भै रह्यौ यदि भन्या * ऐलहे म तिम्रो पनि
 प्रारौ नष्ट गराउन्याहु बुभिल्यौ * साँचो कुरा हो भनि ३७
 यस्तो वाक्य सुरथजिको जब सुन्या * शत्रुघ्न क्रोधमा परया
 माहू यसुकन लौ भनेर सहजै * वर्षा शरैको गरया
 आनेयारत्र चढाइ फेरि धनुमा * छोडी दियाथ्या जसै
 ब्रह्मारत्रैकन छोडि फेर सुरथले * आगो निभाया तसै ३८
 क्रोधले पूर्ण भएर त्यै बखतमा * शत्रुघ्नजीले पनि
 छोडया मोहनअरत्र फेर सुरथको * संहार गर्ने भनि
 आयो त्यो जब मोहनारत्र रिसले * व्याकुल सुरथजी भया
 जो जो सैन्य थिया तहाँ सुरथका * मूर्छा तिसबू भै गया ३९
 रक्षा आज गरुन सितापतिजिले * यो अरत्र देखी भनि
 एकबाराले जल्दिले अरत्रकन त्यो * काटया सुरथले पनि
 आफ्नू अरत्र जसै बिफल हुन गयो * फेरी उसै बिचमहाँ
 क्रोधित भै शरवृष्टि खुब्बसित गरया * शत्रुघ्नजीले तहाँ ४०
 जुन बाराले लवणसुरैकन अधी * मारया उसैले पनि
 हान्या फेरि सुरथजिलाड रिसले * माहू सहज्मा भनि
 बेगले त्यो शर फेर गर्ड सुरथका * लाग्यो शरीरमा जसै
 मूर्छा पर्न गर्ड गिरया रथ उपर * राजा सुरथजी तसै ४१

मूर्छा देखि उठ्या जसै सुरथले * हातमायमोक्षशर्धरया
श्रीशत्रुघ्न उपर रिसाइकन फेर * त्यो शर प्रहारै गरया
त्यो बाण बज्जन गैगयो हृदयमा * शत्रुघ्नजीको जसै
पीडा ज्यादि परेर मूर्छित भई * लोट्याजमिन्मातसै ४२
शत्रुघ्नजी गिरिगया जब भूमि माहाँ

हा हा परयो सकल फौज्हरलाइ ताहाँ
हप्पै भई सुरथका जति सैन्य थोया

सब्ले उसै बसत शंस बजाइ लीया ४३
आफना फौज्हरूको विनाश बहुतै * देखेर क्रोधित भई
जल्दी सुग्रीवजी पनी सुरथका * साम्ने अगाडी गई
लालूलात्नेत्रगराइफेरउहिबसत * मन्दाभया यो पनि
हे राजन् ! स्थिर भै रहू तिमि यहाँ * आयाँ म लड्नै भनि ४४
पैल्हे एति भनेर पर्वत हुलो * लीएर हातमा जसै
फेंकया सुग्रीवले र त्यो गगनमै * काट्या सुरथले तसै
पर्वत व्यर्थ भयो भनेर बहुतै * सुग्रीवजिले क्रोध गरी
हान्या फेरि सुरथजिलाइ मुठिले * छाती निषे त्यै धरी ४५
बज्जयो मुठी अति कठोर जब छाति माहाँ

क्रोधित भई सुरथले पनि जल्दि ताहाँ
रामास्त्र मन्त्र गारि फेरि चलाइ दीया

सुग्रीवलाई पनि बन्धन पारि लीया ४६
बाँधी ती सब बीरलाइ रथमा * राखी सुरथजी पनि
धरमाजल्दि फिरयाबहुत सुशिहुँदै * जित्मो लडाईं भनि
पौँच्याथ्या सब बीरलाइ संगमा * लीएर धरमा जसै
मन्धन् श्रीहनुमानका संग महौ * राजा सुरथजी तसै ४७

ऐलहे हेहनुमान्! मभन्दु सुनिल्यौ ❀ रामचन्द्रको दयानगरी
 डाकीलेऊ नहीं भन्या सकलको ❀ आयो विपदको धरी
 यो बात श्रीहनुमानले सुनिलिया ❀ राजा सुरथको जसै
 साँचै हो भनि रामका चरमाको ❀ दयानगर्नलाग्या तरै ४८
 भक्तीपूर्वक दयान् गरेर पाछे फेर ❀ भन्दा भया यो पनि
 हेनाथ! दुःखहुटाइ बक्सनुहवस् ❀ आई हजुरले भनि
 यरतै रितसित फेर अनेक रतुति गरया ❀ रामचन्द्रजीको जसै
 पुष्पकमाथि चढेर ताहिं रघुनाथ ❀ पाल्नु भयो झट तरै ४९
 पाल्नु भैकन बीरहरू जाति तहाँ ❀ मूर्छा भयाका थिया
 चैतन्यै सबको गराइ पहिले ❀ बन्धन फुकाई दिया
 सूशी भै रघुनाथका चरामा ❀ आई सुरथले पनि
 भक्तीपूर्वक दण्डवत् गरिलिया ❀ मालिकुडनै हुन भनि ५०
 फेरी अश्व पनी उसै बखतमा ❀ ल्याएर हाजिर गरया
 माफपाऊँ रघुनाथ! करसूरसबभनी ❀ पश्री चरामा परया
 यरतो ब्रिन्ती सुनी तहाँ सुरथको ❀ भन्दन सितका पति
 लइन्या क्षत्रिय धर्म हो लडिलियौ ❀ रीसुधैन मेरो रति ५१
 आज्ञा यसरितको सबै सुनिलिया ❀ राजा सुरथले जसै
 भक्तीपूर्वक फेर पुजा गरिलिया ❀ रामचन्द्रजीको तरै
 तिन्दिन सम्म बसी सुरथनृपतिका ❀ धर्मा जगन्नाथ पनि
 पुष्पकमाथि चढेर फर्कनु भयो ❀ जान्हुअयो दयामनि ५२
 आफ्नो चम्पक पुत्रलाइ धरि फेर ❀ सिंहासनैमा तहाँ
 धोड़ा रक्षक भै सुरथ पनि गया ❀ शत्रुघ्नका सङ्ग महौ
 फेरी श्री रघुनाथको चलिगयो ❀ त्यो अश्व बेगले जसै
 श्रीशत्रुघ्न पनी फउजु लिड चल्या ❀ तेसका पछाडी तरै ५३

अङ्गै बङ्ग कालङ्ग देशहरु सबै * नाधेर शोभित मई
 त्यो घोड़ा पनि फेरी भागिरथिका * पौंच्यो किनारमा गई
 आश्रमबाल्मिकिको थियो नागिचमा * ताहीं सिताजी गई
 बरिथन् पुत्र दुवै लिएर सँगमा * ठीक् योगिनी में मई ५४
 कान्छा जानकिका कुमार लवजी * आई उसै बिचमहाँ
 घोड़ा श्री रघुनाथको नजरले * देख्या अकरमात तहाँ
 तेसु बेला ऋषिका कुमारहरु जो * सङ्गमा गयाका थिया
 कसूको अश्व रहेछ लौं बुझ भनी * सब्लाइ आजा दिया ५५
 तेसुका माथ निषे सुवर्सादलमा * देखिन्छ अत्तर पनि
 तेसुको कारसा बुझ्नु पर्छ किन हो * लेखी लियाको भनि
 पैलहे एति भनेर दौडिकन गै * त्यो अश्व चर्ग्यो जहाँ
 बाँची अत्तर सब रिसाइ लवजी * फेर भन लाग्या तहाँ ५६
 साहै शोखि गरेर हेर सबले * लेखेछ अत्तर पनि
 तेसुको शोखि मतोडि दिन्छु सहजै * कुन राम हो त्यो भनि
 लड्ला ब्रजिय हो भन्या म सँग त्यो * रणमा अगाडी सरी
 भन्दै त्यो हयलाइ पाकि लवले * बाँधी लिया त्यो घरी ५७
 त्यो देखी ऋषिपुत्रहरु डरले * सब भन लाग्या तहाँ
 हे लव! श्रीरघुनाथको किन हरयो * घोड़ा तिमिले यहाँ
 सारा ति ऋषिका कुमारहरुले * योनात् भन्या थ्या जसै
 लाल्लाल् नेत्र गरी रिसाइ लवले * उतर दिया फेर तसै ५८
 क्षत्रीका बलको प्रभाव तिमिहरु * के जान्दछौ लौ यहाँ
 बोल्छौ व्यर्थ यसो रिडर यदि भया * जाऊ सबै घर महाँ
 एतीनातलवको सुनी ऋषिकुमार * सम्पूर्णा चुप् मै रह्या
 घोड़ा रक्षक फेर उसै रथल महाँ * आएर दाखिल भया ५९

बाँध्याको हयलाइ देखि तिरबै * रक्षकहरूले पनि
 सोध्या बालखलाइ कुन पुरुषले * यो अश्व बाँधे योमनि
 घोडारक्षकले इ बात जब तहाँ * आएर सोधीलिया
 मैले अश्व धर्याँ भनेर लबले * उत्तर तुरुन्तै दिया ६०
 मेरा दाज्यु सहाय धन कुश मन्या * आधार उनकै गरी
 लइन्याहु यमराजका संग पनि * आया मन्या यो घरी
 यस्तो बात लबको सुन्या सकलती * रक्षकहरूले जसै
 त्यो घोडाकन भए फुकाउन भनी * दौँडेर आया तसै ६१
 लाग्या फुकाउन गर्ड जब अश्व ताहाँ

क्रोधित भई लजजिले उहि बीच माहाँ
 हातमा लिएर धनु बारा अनेक चलाई

टाकीदिया सकल रक्षकहरूलाई ६२
 एती कथा सुनि ति शेषजिदेखि ताहाँ

बात्स्यायनै ऋषिजिले उहि बीच माहाँ
 बिन्ती गर्या किन तहाँ ति सिताजि जाड

बन्मा रहिन् सकल भन्नुहवस् मलाई ६३
 शेषजिले ई कुरा सुनीति ऋषिको * भन्नु भयो खुश भई
 जुन कारण पीहले परेर ति सिता * बरिथन् वनैमा गर्ड
 रावरा मारिसक्यापछी रघुपती * फर्की अयोध्या महाँ
 राज्यै गर्नुभयो अयुत वर्ष तक * सङ्गमा सिताकातहाँ ६४
 सीता गर्भवती भइन् उहि बखत * मैन्हा नित्यो पाँचजसै
 एकदिन श्री रघुनाथले खुशि भई * राखी नजिकमा तसै
 प्रेम्का बात गरेर धेर पाहिले * सोध्नुभयो यो पनि
 हे सीते ! तिमिलाइ के गरिलिन्या * इच्छा छ एल्हेमनि ६५

यो आज्ञा रघुनाथको सुनिसकी * मन्दिन् सिताजी तहाँ
 हेनाथ! सबसुखमोग्गर्ग्यो हजुरको * केवल कृपाले यहाँ
 एकबार फेर वनमा गएर त्रुपिका * पत्नीहरू छन् जति
 सबको दर्शन गर्न लाइ रघुनाथ ! * इच्छा छ मेरो अति ६६
 ब्रिन्ती जानकीको सुनेर सुशि मै * मन्दिन् सीताका पाति
 जो मन्दिन्यौ मपुर्याउने छु तिमिले * मनले चिताया जति
 भोली गै वनमा फिरौलि मनियो * रामको हुकुम भो जसै
 रत्नामीको करुणा बुझेर ति सिता * सूशामिडन् सुख तसै ६७
 दिन् दिन् श्री रघुनाथका चरहरू * गुप्तै हिसाबले गरी
 धुम्याहाल सबबुभनलाइ निशिमा * सारा अयोध्या भरी
 ववै दिन् एक धनिका पुगेर घरमा * देख्या उज्यालो पानि
 एकदिन् ताहिं खडा भया सबजना * यस्को बुभौं हाल भनि ६८
 तेस घरमा अतिसुन्दरी युवति एक * आपना पलङ्गमा रही
 प्रीतिपूर्वक रत्नामिका राँगा कुरा * गार्थिन् बहुत् सुशर्मई
 प्रेमले मोह भएर रत्नामिकन फेर * मन्दीमडन् यो पानि
 सुन्दरमा रघुनाथ कै सारि मुहार * देखू हजुरको भनि ६९
 भार्याका ड कुरा सुनी पुरुषले * मन्दाभया फेर तहाँ
 केमा राम सारिको मलाई तिमिले * ऐल्हे मन्याको यहाँ
 सिंहैको मृगको जसो गरि फरक् * देखिन्छ तेस्तै गरी
 श्रीरामचन्द्रजिका अधिलूतिर मता * हुन्छ मृगैका सरी ७०
 जसले पाउ धरेर पत्थर पनी * मानिस् गराई लिया
 जसले फेर शिवको धनू सहजमा * टुक्रा गराई दिया
 यस्ता श्री रघुनाथका चरकाको * धूलै बराबर पानि
 हे प्यारी! मत छैन जान तिमिले * साँचै इ मन्दिन् भनि ७१

यै जात त्यो घरमा सुनेर ति सबै * अर्कै घरैमा गया
 कीर्ती श्री रघुनाथको तहिं पनि * सम्पूर्णा सुन्दाभया
 घरघरमा यहि रीतले चरहरू * धुम्दा नगर भर महौ
 सुन्थ्या यश् रघुनाथकै सकलले * कीर्तनगरयाकोतहाँ ७२
 फेरी यै रितले ति चरहरू सबै * एकधोबिका घर गया
 तेस्को हाल पनि जुमौं भनि तहाँ * एकदिन खडा मै रह्या
 त्यो धोबी भगडा गरेर उ बखत * चुल्हो करैले धरी
 लातले रत्रीकन हान्दथ्यो धरिधरि * साह्रै ठुलो क्रोधगारी ७३
 मन्थ्यो फेर अजबर न हुन तडैले * मेरा घरैमा पनि
 ठान्दी होस् कि मलाड यो पनि उनै * रामचन्द्र मै हो भनि
 जस्तै राबराले हरेर घरमा * राख्यो तथापी यहाँ
 ल्यायो सोहि सिता भनेर मडैले * राख्छु तँलाड कहाँ ७४
 तेसले यै रितले अनेक प्रभुजिको * निन्दा गरयाको जसै
 सून्या चरहरूले रदिक भई बहुत * थुन्दाभया कान् तरै
 फेरी सोहि बखत ति चरहरू सबै * अर्का घरैमा गया
 तेस घरमा पनि रामकै अति सुयश् * सुनेर सुशी भया ७५
 प्रातःकाल भयो जसै उहि बखत * रामका हजुरमा पनि
 आया ती सब चरहरू नगरका * हाल् बिन्ति गर्नै भनि
 श्रीरामचन्द्रजिले ति चरकन तहाँ * देख्नुभएथ्यो जसै
 के मन्धन दुनियाँ मलाड कह सन् * मन्नुभयो फेर तरै ७६
 रामको एति हुकुम सुनी चरहरू * सब भनलाग्या तहाँ
 हे नाथ! कीर्ति ठुलो सदाहजुरको * सुन्धौं मुलुकमा यहाँ
 दुर्भिक्ष रतिभर हुँदैन कहिल्यै * कौनै मुलुकमा पनि
 सब मन्धन अघि रामका सारि कुनै * राजा भयान न भनि ७७

इक्ष्वाकू कुलमासगरहरु जऊन् ❀ राजा प्रतापी थिया
 ती मन्दा पनि रामले अति ठुलो ❀ कीर्ति चलाई लिया
 जसुतारितसितसूर्यका किरणाले ❀ टाक्छन् उसै रीतगरी
 टाक्याको छ हजूरका सुयसाले ❀ मन्धनतिनैलोकमरी ७८
 मानिसकोत कउन्कुरा रघुपते ! ❀ चौताहरुले पनि
 मन्धनरामसारिको कुनै अमृतलक् ❀ राजा भयानन् भनि
 गौटा धोबी फगत कुकर्मि बहुतै ❀ देख्यौं यसै पुरमहाँ
 त्योनीचको सुनीचकिसयोसकलजात ❀ मन्धौं सबैले यहाँ ७९
 हेनाथ! यै निशिमा सबै नगर भर ❀ धुमैद बराबर गयौं
 देखी धोबि कहाँ अघोर भगडा ❀ ताहीं खडा भै रह्यौं
 गौटी धोबिनीलाइ स्वामि उसको ❀ लातले बराबर तहाँ
 हान्दै क्रोध गरि मन्दथ्यो यहि कुरा ❀ पक्रेर चुल्ठो महाँ ८०
 निक्ली जा घरदेखि भट्ट यहि घरी ❀ इच्छा छ तेरो जहाँ
 राम मै उल्लु भई म यस घरमहाँ ❀ राख्छु तैलाई कहाँ
 जस्तै रावसाले हरेर घरमा ❀ एक वर्ष राख्दा पनि
 ल्यायो रावसालाइ मारि संगमा ❀ चोखी छ सीता भनि ८१
 त्यो दुर्वाच्य सुनेर हे रघुपते ! ❀ जो जो गयाका थियौं
 त्यो धोबीकन मारिछु तहिं भनी ❀ सबले इरादा लियौं
 फेरी सोहि घरी मतो गरिलिंदा ❀ आयो बिचार यो पनि
 रामलाइ न सुनाई मार्नु कसरी ❀ हामीहरुले भनि ८२
 यो जित्ती रघुनाथले ति सबको ❀ सुन्नूभयाथ्यो जसै
 सुरकेरा मुखले गरी जामिनमा ❀ गिर्नु भयो भट्ट तसै
 वयै काल् मूर्धित भै उठेर पछि फेर ❀ दुःखित भई मन्महाँ
 आजा दुतहरुलाइ बक्सनुभयो ❀ रामचन्द्रजीले तहाँ ८३

हे दूत हो ! भरतादिका घर गई *रामको हुकुममो भनि
 डाकी ल्याउ यसै बखत तिमिहरु * सब् भाडलाई पनि
 यो आजा रघुनाथको सुनि तहाँ * जोदूत नाजिक्माथिया
 ती सबले भरतादि भाडकन गै * डाकेर ल्याई दिया ८४
 हाजिर मै रघुनाथको मुखकमल् * देख्यो अँदयारो जसै
 हात् जोरीकन फेरि भाडहरुले * बिन्ती चढाया तरै
 हे नाथ ! हामिहरु मुहारहरुको * देख्यौं अँदयारो यहाँ
 यसको कारणासब्ब बताउनुहवस् * हाम्रा अगाडी महाँ ८५
 बिन्ती एति सुनेर भाडहरुको * मनमा बहुत् शोकगरी
 आजा श्री रघुनाथले गरिलिया * अश्रू नजरमा धरी
 हे भाईहरु हो ! मलाइ अहिले * जुन कारसौले यहाँ
 सुर्ता पर्न गयो कहन्छु सुनिल्यौ * एकाग्र मै मन महाँ ८६
 यो सूर्यकुलमा जउन् अम तलक् * राजा मयाका थिया
 सबले राज्य गरी प्रजाहरु सबै * राजी गरार्ड लियाँ
 मैले त्यै कुलमा जनम् लिइ बहुत् * दुर्नाम् चलाई लियाँ
 निर्मल यो रघुकुल विषे अति ठुलो * धब्बा लगाई दिया ८७
 जन्मयाको पानि सारह् त्यै पुरुषले * जरले असल् कामगरी
 आफ्नू कीर्ति चलाउँछन् अति ठुलो * सम्पूर्णा पृथ्वी भरी
 जरको वयै अपकीर्ति यस पृथिविमा * गर्छन् सबै जनहरु
 बाँच्नु चाहिं म ठाँछु तेस पुरुषले * मनेँ निको हो बस् ८८
 हे भाईहरु हो ! सिताकन हरी * एक वर्ष लड्छा महाँ
 राख्यो सबराले भनी सकलमा * जाहेरह् त्यो बात यहाँ
 सोही कारनाले यसै नगरको * एक धोबिले यो धरी
 लायो दोष मलाइ जानाकि उपर * शंका बहुते गरी ८९

यो दुर्नाम हुटोस् भनेर कि त लौ * सिताजिको त्याग गराँ
 की ता वयै अपधातु गरी कन यहाँ * आफैं म ऐल्हे मरौ
 यसको उत्तर छौ भनेर रघुनाथ * आँशू नजरमा धरी
 लाग्या रोदन गर्न भाइहरुका * साम्ने बिलापै गरी १०
 घर तो बात सूनैर दुबिसत भई * भाइहरुले तहाँ
 बिन्ती पारिलिया उसै बखतमा * रामका हजुरै महाँ
 यौटा दुर्जनले बिचार नगारि वयै * हेनाथ ! हजुरको यहाँ
 निन्दा केहि गरयो भनेर ड बचन * भन्न उचित हो कहाँ ११
 रावणका धरमा थिइन तर पनी * अग्नी प्रवेशै गरी
 आपनू शुद्ध गरी प्रकाश गरिलिइन * सारा तिनै लोक भरी
 ब्रह्मा रुद्र महेंद्र आदि जति छन् * छौताहरुले पनि
 सौँप्या चोखि मनी हजुर कन सिता * लै जाउ सद्मा मनी १२
 गङ्गा जल सारि निर्मलै हजुरको * कीर्ती तिनै लोक भरी
 गान गछन् निशिदिन प्रभो ! सकलले * भवती मनैमा धरी
 यौटा दुर्जन धोबी कै बचनले * त्याग छु म सीता भनि
 आज्ञा हुन्छ कसोरि हे रघुपते ! * ऐल्हे हजुरले पनि १३
 सुर्यैले सब लोक प्रकाश गरि दिंदा * देख्छन् सबै जन् अरु
 देख्दै नन् तर त्यो प्रकाश कन यहाँ * लाटाको सेरा हरु
 तेसमा सुर्य जिलाइ दोष कसारि छुँ * तेर तै हजुरको पनि
 नाश होला किन कीर्ति एक अधमले * दुर्वाच्य बोल्यो भनि १४
 जानू हुन्छ सबै कुरा हजुरले * हे नाथ ! सिता कासरी
 को छन् नारि पतिव्रता जगतमा * आज्ञा हवस् यो धरी
 घर तीछन् इ सिता भनेर सब बात * जानी हजुरले यहाँ
 त्याग गर्छु म भनेर भन्न पनि यो * गोरोपै देखेहे कहाँ १५

यस्तो ब्रिन्ति सुनेर भाइहरुको * रामचन्द्रले फेर पानि
 खाजा भोसब जान्दहु जति मन्यौ * साँचो कुरा हो भनि
 के गर्नु अपकीर्तिको डर हुँदा * सीता म त्याग गर्दहु
 मन्दौत्याग हुँदै न जाना कि मन्या * हत्या गरी मर्दहु ९६
 बज्रैघात सरियो हुकुम सुनि भरत * शत्रुघ्न मूर्छा पर्या
 लक्ष्मणले तहि धैर्य राखिकन फेर * हात जोरि ब्रिन्ती गर्या
 हेनाथ कुन अपकीर्ति भो हजुरको * सीता सती हुन मनी
 सब मन्दन अरु ता बुझाउँहु म गै * त्यै धोबिलाई पानि ९७
 हेनाथ केहि विचार न राखि अपवाद * तेरले सिताको गर्यो
 सोही कारणले हजुरकन ठुलो * सन्ताप मनै मा पर्यो
 कर्काप वयै नगरी मधुर बचनले * त्यो धोबिलाई पानि
 सम्भाईकन पारि दिनु मडैले * सीता सती हुन भनि ९८
 जो जो जाना कि कोरव भावहु उपनी * मैले सबै जान्दहु
 त्यागी बरसनु भो मन्या ति अहिले * मर्निन् मनी ठान्दहु
 सोही कारणले प्रभो ! हजुरका * पाऊ विषे पर्दहु
 सीतालाइन त्यागी बरसनु हवर * ब्रिन्ती म गै गर्दहु ९९
 ब्रिन्ती यती जब ति लक्ष्मणले गर्याका

सुनीसकेर मनमा अति ताप पर्याका
 रामले हुकुम गरिलिया तहि भाइलाई

सिता न त्याग भनि व्यर्थ मन्यौ मलाई १००
 लोकापवाद यदि गर्या हुँदि केहि ऐल्हे

त्याग गर्दिन्याहु यहि देह समेत मैले
 दुर्नाम मै जिउनु धिक् छ कि आज मर्हु

शस्त्राह छौ कित सिताकन त्याग गर्हु १

हे भाई ! तिमि में मलाइ अहिले ❀ मेरा शरीरको पनि
 प्रीती छैन अवश्य जान तिमिले ❀ साँचै इ मन्दन भनि
 तेसुता छौ त पनी प्रजा सकलले ❀ दुर्नाम गर्या छिन् महाँ
 त्याग्न्याह्ममभन्यासिताकनकउन् ❀ त्याग्नैकठिन् भोयहाँ २
 यो आज्ञा रघुनाथको जब सुन्या ❀ लक्ष्मराजिले फेरतहाँ
 के गर्नु मईले उचित छ भनि खुब् ❀ चिन्ता गर्या मन्महाँ
 सम्भयामद् अधिको कुरा उहि वसत ❀ श्री परशुरामले पनि
 मातालाइ पिताजिका हुकुमले ❀ मारी दिया थ्या भनि ३
 मन्मा एति बिचार गरेर पहिले ❀ रामका चरणमा पर्या
 फेरी नम्र भएर लक्ष्मराजिले ❀ हात जोरि बिन्ती गर्या
 हे नाथ ! केहि अयोग्य काम हजुरले ❀ आज्ञा हवस् ता पनि
 त्यो काम गर्दहु नाहुन छैन गुरुको ❀ आज्ञा करैले भनि ४
 पालन गर्न त गर्दहु म अहिले ❀ आज्ञा शिरोपर धरी
 मन्माताप पाछि फेर हुन्याछ रघुनाथ ! ❀ एसै कुराले गरी
 यो बिन्ती पहिले गरेर बहुतै ❀ दुःखित भई मन्महाँ
 मन्दन मन्महवस् सिताकनलगी ❀ छोडेर आज्ञा कहाँ ५
 एति बिन्ती सुनेर लक्ष्मराजिको ❀ रामचन्द्रजीले पनि
 आज्ञा भो तिमिले मलाई बहुतै ❀ सन्तोष गरायो भनि
 हे भाई ! सुन जानकी पनि हिजो ❀ मेरा संगैमा यहाँ
 भन्थिन् एहि कुरो म मन्दु अहिले ❀ तिम्रा अगाडी महाँ ६
 सोध्या थ्या मईले प्रसङ्ग वशले ❀ सीताजिलाई पनि
 हेसाँते ! तिमिलाइ के गरिलिन्या ❀ इच्छा छ ऐल्हे भनि
 भन्थिन् सोहि वसत हुकुम दिनु भया ❀ दर्शन बनैमा गई
 गथ्या फेर ऋषिपतिन हेर सबको ❀ अत्यन्त खुशी भई ७

तर मात बालिमिकिजी जउन् वनमहाँ * बरघन उरै वनमहाँ
 एहि छल् गारि जानकीकन लगि * छोड़ेर आऊ तहाँ
 मन्याएति हुकुम सुनेर मनमा * दुखित बहूतै भया
 जो आजा दिनुहुन्छ गर्हु म भनी * उठेर लक्ष्मण गया ८
 डाकी मन्त्रि सुमन्त्रलाड उ बसत * लक्ष्मणजिले फेर पानि
 उदी ववसानु भो तयार गारि रथ * ल्याया सबैरै भनि
 त्योरातबित्तगयापछिअतिसबेर * धरमा सिताका गर्डे
 हातजोरीकनबित्तफेरगारिलिया * दुःखित बहूतै भडे ९
 हे सीते ! ऋषिपतिनहेरुकन गै * दर्शन म गर्हु भनि
 बिन्ती गर्नु मरुछ राघवजिको * सद्धमा हजुरले पानि
 सोही कारनाले म यस बसतमा * रामका हुकुमले गरी
 आयाकोहु लिएर जान्हु रथमा * चट्नु हवसु यै धरी १०
 बिन्तीएति सुनेर खुब् खुशिमडन * श्री जानकीजी पानि
 पायाँ दर्शन गर्नलाड ऋषिका * पत्नीहरुको भनि
 फेरी सब ऋषिपतिनलाड दिनका * खातिर सिताले तहाँ
 आभूषण कपडा लिएर बहूतै * चट्दी भडन रथ महाँ ११
 शेषजीका मुखदेखि यो सब कथा * सूनीलियाथ्या जसै
 बात्तयायन् ऋषिले अचम्म हुनगै * बिन्ती चढाया तरै
 हेनाथ ! चौधभुवन पवित्र गरन्या * कीर्ती सिताको थियो
 कुनकारण भड धोबिले यसरि त्यो * दुर्वाच्य बोलीलियो १२
 तेसको तत्व म सुन्नपाउँ भनि यो * प्रश्नै गराथ्या जसै
 सम्बोधन गारि शेषले ति ऋषिका * सामने सुनाया तरै
 ब्रह्मर्षे ! सुनिल्यो बिवाह नहुँदै * एकदिन जनकपुरमहाँ
 सेलिनधेरसँगिनीलिएरतिसिता * कोही नघैचा महाँ १३

ताहीं एक शुकले र फेर सुधिनि ले * अत्यन्त सूशी भई
 गथ्याबात रघुनाथको सकल त्यो * सूननि सिताले गर्ड
 के मन्धन अहिले इ पक्षि दुडले * सुन्दू सबै बात मनि
 क्यैकाल् सम्मसदा भई कनराहिन् * ताहीं सिताजी पनि १४
 मन्थ्यो एहि कुरा सुधा सुधिनिका * सइमा बराबर तहाँ
 होला याहिं बिबाह जाना किजिको * रामचन्द्रका सइमहाँ
 धन्यै भाग्य रहेछ जाना किजिका * पूज्यै जगत भर् भई
 गलिन् सुख सुख भोग्य युत बरपतक् * रामका सँगै मा रही १५
 प्रीती पूर्वक यो कुरा सुधिनिका * सइमा सुधाले गरयो
 त्यो बोली गर्ड सब उरै बसतमा * कान्मा सिताको परयो
 सोहै सूरी भई सबै सँगिनिका * सइमा सिताले पनि
 लागिन् भन्न जरोरि हुन्छ इ सुधा * पक्रेर ल्याऊ मनि १६
 आजा एति सुनेर जो सखिहरू * सइमा सिताका थिया
 सबले यत्न गरेर सोहि धरिमा * पक्रेर ल्याई दिया
 सोहै डर गरि फेर सुधा सुधिनिले * जोरले कराया जसै
 लागिन् भन्न सिता ति पक्षि दुडका * साम्ने अगाडी तरै १७
 हे शुक हो ! रति डर नमानि मनमा * सुब् धैर्य पूर्वक रहू
 रामको बात अधिजोगर्यौ सकल फेर * मेरा अगाडी कहू
 कोहुन राम भन जानकी कउनहुन * तिनको बिबाहा यहाँ
 होला निश्चय लौ भनेर कसरी * जानी लियौ मनमहाँ १८
 यो बात जाना कि को सुधा सुधिनिले * सुनीसकी फेर पनि
 लाग्या भन्न तहाँ सबै सुन तिमी * बिरतार कहन्छौं मनि
 बाल्मीकी ऋषिको जउन् बनमहाँ * आश्रम थियो गै तहाँ
 बरथ्यौ हामिहरू पनी अधि दुवै * सूशी भई मनमहाँ १९

रामायण ऋषिले जउनु बनमहाँ * गान् गदग्या सुशु भई
 सुन्ध्यौं हामिहरु पनी सकल त्यो * तिनकै समीप्मा रही
 सोही राघवको चरित्र अहिले * सम्पूर्णा विरतार गरी
 मन्दौं लौ सुन सुन्दरी ! तिमि यहाँ * एकाग्र मनमा धरी २०
 भूयैका कुलमा प्रतापी दशरथ * राजा अगोदग्या महाँ
 राज् गथ्या सब रैतिलाड बहुतै * राजी गराई तहाँ
 तिनका तिन महिषि थिया तरकुनै * रानी तरफमा पनि
 सन्तानवयै नहुँदा तदुविषत थिया * नष्ट भयो कुल मनी २१
 धेरै काल पछि ऋष्यशृङ्ग ऋषिका * केवल कृपाले गरी
 चार रूपले दशरथजिका सुत भई * पैदा भया श्री हरि
 जेठा राम हुनु भोति चार तनयमा * तिनकै स्वरूपको यहाँ
 वरान् गर्दछ सुन्दरी ! सुन सबै * तिम्रा अगाडी महाँ २२
 नयन सुन्दर लामा कमलदललाई जितिलिन्या
 मुहारले चन्द्रैमैं सकल जनको तेज् हरिदिन्या
 मदन मन्दा सुन्दर रघुपतिजिको रूपकन यहाँ
 सखी ! वरान् धेरै कति गरुं म तिम्रा संग महाँ २३
 विश्वामित्रजिले तिनै रघुपती * लक्ष्मणा सहितका तहाँ
 मार्गी श्री दशरथजिका संग महाँ * ली आउँन्याछन् यहाँ
 तोड़ी श्री शिवको धनु सहजमा * रामले सीताको पनी
 गन्याछन् पछि फेर विवाह बुभिल्यौ * साँचो कुरा हो भनि २४
 धन्यै जानिको नसीब बुभितिमि * रात दिन संगैमा रही
 गन्याछिन् सुखसोग्गयुत वरषतक् * रामकी पियारी भई
 कोहौ लौ तिमि के प्रयोजन हुँदा * रामको चरित्रै यहाँ
 सोध्यौ सुन्दरी ! त्यो बताउ अहिले * हाम्रा अगाडी महाँ २५

यस्तो प्रश्न सुनी ति पादि दुइको * सीताजि सूशी मइन्
 सीता जसूकन मन्दहौ उहि महुँ * मन्या सुनाई दिइन्
 फेरमन्दिन् जवतक् हवैन बुभित्यौ * मेरो बिवाहा पनि
 त्यै दिनतक् तिमिहेरुलाइ मइले * राखू सँगैमा भनि २६
 यो जात जानिको ति पादि दुइले * सुनीलियाथ्या जसै
 काँपदै डर गरि फेर मधुर बचनले * जिन्ती चढाया तरै
 हे सीते! जनमा जनम भरि रह्यौं * रबच्छन्दले सुशू मई
 बन्धनमा कसरी रहौं कठिनले * तिम्रा धरैमा गई २७
 पत्नी गर्भवती छ कोहि रुखको * खोजेर टोडका महाँ
 बच्चा पारि जतन् गरेर सहजै * हुर्काउन्थ्यौ तहाँ
 छोडी छौ करुणा गरेर भनि यो * जिन्ती बहुत गर्दछौं
 छोडिदिनौ तिमिले मन्या यहि धरी * हामी दुवै मर्दछौं २८
 यस्तो जिन्ती सुनी सुधाकन फगत * छोडिन् सिताले जसै
 छोडीनन् सुधिनी र त्यो सुक तहाँ * फेर भन्नुलायो तरै
 हे सीते! रतिभर दया नगारि वयै * यो गर्भिणीको यहाँ
 पापलिन्द्यौ किन छोडिछौ मयाहिले * लैजान्छु साथैमहाँ २९
 फेरी त्यो सुधिनिपनी उहि बसत * मनमा ठुलो ताप गरी
 लागी मन्न सिताजिलाइ बहुतै * खाँशू नजरमा धरी
 ऐल्हे गर्भिणी हु कुनै दिन पछी * बच्चा हुन्थ्यो जसै
 तिम्रा साथ रहँदा अवश्य बुभित्यौ * मर्न नति बच्चा तरै ३०
 धेरै यै रितले सुधासुधिनिले * दुविस्वत मई मनमहाँ
 सम्भाया तर छोडिन् र सुधिनी * मन्दे रिसाई तहाँ
 हे सीते! जसरी बिछोड गारिदियो * हामीहरूको यहाँ
 तेरै तै रामतिमिलाइ गर्भिणी हुँदा * त्याग ननु अवश्यै तहाँ ३१

एती बात पहिले सुनाइकन फेर* अत्यन्त सुता गरी
 साम्ने जानाकिका उसै बखतमा* त्योशुक्कि पत्नीमरी
 वार्ता श्री रघुनाथको गरि तहाँ* छोडीदिई प्राण जसै
 आयो दिव्य विमान् चढेर गइ त्यो* बैकुण्ठ धाममा तसै ३२
 भार्या मर्न गई मनोर रिसले* त्योशुक्पनीफेर तहाँ
 सीतालाइ म दुख दिलाउन सकूँ* मन्थालिई मनमहाँ
 क्रोधले पूरा भएर बेगसित उडी* गङ्गा किनारमा गयो
 फाल्हाली जलमा दुबेर सहजै* त्यो पक्षि मदीभयो ३३
 त्यै कारण भइ धोबिका कुलविषे* जन्मी अयोध्या महाँ
 तेरले जानाकिलाइ तेर बखतमा* दुर्वाच्य बोल्यो तहाँ
 हे वात्स्यायनजी! जसोरि बनमा* लक्ष्मणजिले त्यो घरी
 छोड्याजानाकिलाईसो सुन तिमी* मन्हु मानिर तार गरी ३४
 सीताजी रथका उपर जब चढिन्* लक्ष्मणजिले फेरानि
 आज्ञा सारथिलाइ बक्सनुभयो* चाँडो चला रथ भनि
 आज्ञा लक्ष्मणकोजसै सुनिलियो* त्यो सारथीले तहाँ
 हाँवयो रथकन वायुमैं गाति गरी* फेरी उसै बिचमहाँ ३५
 दक्षिणनेत्ररिसिताजिको तहिं फुर्यो* सोही बखतमा जसै
 चिन्ता पर्न गयोर लक्ष्मण तरफ* फर्केर सोधिन् तसै
 हे लक्ष्मण! शुभकर्म गर्न मनमा* इच्छा हुँदा यो घरी
 आयाथियाँ तर फुट्छ दक्षिण नजर* मेरो कुलक्षण गरी ३६
 जङ्गलका पशुपक्षिहेरु पानि फेर* आएर रस्ता महाँ
 दक्षिण तर्फ मलाइपारिकिन सब* गर्छन् परीक्रम यहाँ
 मेरो चित्त बहुत उदार छ किन हो* देखू कुलक्षण पानि
 घरलेठान्हुमएकबिपत् अतिठूलो* वयैपर्न आँटयो भनि ३७

हे लक्ष्मण ! जात पद्य आपदपरोस् ❀ मेरै कपालमा सबै
 वयै आपतनपरोस् प्रजाहरसाहित ❀ रामका उपरमा कबै
 यो बात जानकि कोसुनेर मनमा ❀ लक्ष्मण जिले शोकगरी
 वयै उत्तर नदिई रह्या ति मुटुमा ❀ गाँठो बहुतै परी ३८
 घरतै तर्क वितर्क जानकि अनेक ❀ गदै थिडन् फेर तहाँ
 पौँच्यो रथ पानि त्यो उसै बसतमा ❀ गङ्गाजिका तीर महौ
 गङ्गाका तिरमा जसै रथ पुग्यो ❀ सीता र लक्ष्मण पानि
 उज्या त्यो रथदेखि फेर जमिनमा ❀ पार जानलाइ भनि ३९
 जरमा दूध सारि फीज् उठेर लहरी ❀ शोभा बहुत गर्दछन्
 जरमा र नानगरीतिनै भुवनका ❀ प्राणीहरू तर्दछन्
 घरती भागिरथी निषे अति असल ❀ नाऊ तलासै गरी
 तार्या जानकि लाइ दुःखित भई ❀ लक्ष्मण जिले त्यै धरी ४०
 गङ्गा पार पुगि नाउदेखि जिमिमा ❀ उज्यार फेरी तहाँ
 सीतालाई लिएर लक्ष्मण जिले ❀ परताभया वन महौ
 चल्दा जानकि का दुवै पयरमा ❀ काँडाहरूले गरी
 धोच्यो तै पानि हिँड्दथिन् वरिपरी ❀ हेदै सबै वनभरी ४१
 लागि नदेख्न फगत स्वयं बजुरका ❀ वृक्षहरू छन जती
 आगो लागि डटेर ती रुख पनी ❀ काला भयाका अती
 बाध मालू चितुवा र सिंहहरूले ❀ हातीहरूले तहाँ
 गज्या कोसुनी फेर सिता कन बहुत् ❀ डरपर नगो मन महौ ४२
 फेरी केहि धरी थाकित् भई सिता ❀ ताहीं खडा भै रहिन्
 लक्ष्मण को मुहुडा पनी अति मालिन् ❀ देखेर सोझी भइन्
 हे लक्ष्मण ! तिमिले मलाइ ऋषिका ❀ आश्रमहरू छन जहाँ
 लै जान्हु म भनी अधोर वनमा ❀ लै जान आँट्यौ कहाँ ४३

हिंदा यो बनमाखयर्बनुरका * काँडाहरूले गरी
 घोच्दाहिंइनपनी कठिन् हुनगयो * पीडा पयर्मा परी
 आश्रम ववै ऋषिको पनी नजरले * देखिन यो बन महौ
 काँडैका रुख मात्र सब वरिपरी * देखू म ऐल्हे यहाँ ४४
 हेलक्ष्मण ! तिमिले पनी अतिठुलो * सन्ताप गर्‍यामें गरी
 रुन्छौ धेर किन हो बताउ ति कुरा * मेरा उपर प्रेम धरी
 यो बात जानाकिको सुनेर बहुतै * सन्ताप मनैमा परी
 वयै उत्तर नादिएर लक्ष्मणा तहाँ * रोयानिलाप खुब गरी ४५
 उत्तर वयै नादिएर लक्ष्मणाजिले * रोईरह्याको तहाँ
 देख्दा जानाकिलाइ मन अति ठुलो * सन्ताप बढ्यो मन महौ
 मनमा तर्क बितर्क धेर गरितहाँ * जिद्दी गरी फेर पानि
 सोधिन् लक्ष्मणालाइ जल्दि तिमियो * कारणावताऊ भनि ४६
 साह्रै जिद्दि गरी करम दिइदिई * सोधिन् सिताले जसै
 लाग्या लक्ष्मणामन्न फेर गहभरी * आँशू गराई तसै
 हे सीते ! कसरी भनू कठिनको * यो बात मुखैले पानि
 रामले त्यागनु भयो हजुरकन यहाँ * यस्ताहि साबले भनि ४७
 एकलै रावणाले लगेर धरमा * एकवर्ष राख्दा महौ
 शङ्का केहि चरित्रमा हजुरको * सब गर्न लाग्या यहाँ
 सोही कारणले प्रजा सकलको * पितै बुझाऊ भनि
 त्यागी बक्सनु भो हजुरकन यहाँ * रामचन्द्रजीले पानि ४८
 बज्रैका सारि चोट हुन्या हृदयमा * त्यो बात गर्‍याको जसै
 लक्ष्मणा देखि सुनि नख्याकुल भई * काँपिन् सिताजी तसै
 एकधिन् कम्पित मै जउन्तरहले * ठूला हुरीमा यहाँ
 गिर्छन् बुबहरू उसै तरहले * लोटिन् सिताजी तहाँ ४९

लक्ष्मणाले पनिआफुलाडउ बसत * धिवकार बहूतै दिई
रूँदै जानकिका गई नजिकमा * हात्मा पद्यौरा लिई
हाँवयाजोरगारित्योजतासाशिरमा * लागेर धेरै बेर तलक
मूर्छाखुल्नगयोरजानकिले * खोलिन्नयनकापलक ५०
मूर्छादेखि उठेर लक्ष्मणा तरफ * फर्केर जोरले रूँदै
लागिन्मन्नसिताविलापगारिगरी * अत्यन्त व्याकुल हुँदै
हे लक्ष्मण! मनधोबिकै वचनले * निर्दोष हो यो भनि
जानाजानिकसोरित्यागिदिनुभो * रामलेमलाई पनि ५१
लक्ष्मणजीकन यो कुरा अधि भनी * फेरी उसै बिचमहाँ
सम्झी श्री रघुनाथलाई मनले * भन्दिन् सितार्जी तहाँ
भन्दन जुन रघुनाथलाई सबले * साह्रै दयालू भनि
मैमार्थी कसरी कठोर हुनुभो * ऐल्हे उनै राम पनि ५२
ऐल्हे त्यागनु थियो भन्या हजुरले * ठूलो परिश्रम सही
नाहकल्याउनुभो मलाईरघुनाथ! * लङ्कापुरीमा गई
लङ्कामा म भयाति राक्षसहरू * खान्ध्या कुनैदिनमहाँ
यो संकष्ट यसोरी भोग्नु मडँले * पैर्दनथ्यो वयै यहाँ ५३
जुन मरो पातिले मलाई लिनका * खातिर समुद्रै तरया
फेरी राक्षसकुल बिनाश गरिसबै * उद्धार मलाई गरया
त्यस्तारामकनदोषकसोगारिदिऊँ * जोदुस् परयो ता पनि
ठान्छु पाप् अधिको थियो र विधिले * योदुस् गरायो भनि ५४
रूँदै यै रितका विलाप अरु पनी * धेरै रकमका गारिन्
व्याकुलमैकन फेरसिताउसबसत * मूर्छा तुरुन्तै पारिन्
यस्तो जानकिको विलाप नजरले * देखेर शोकमा परी
लक्ष्मणजी पनिफेर उसै बसतमा * रोयानिलापखुब्गरी ५५

मूर्छा केहि धरी परेर पछि फेर * चैतन्य आयो जरै
 देखिन् लक्ष्मणालाड जानकिजिले * रोड रह्याका तसै
 फेरी धैर्य गरी उसै बखतमा * लक्ष्मणजिलाड पनि
 लागिन् भन्न फिरेर जाउ अहिले * रामकाहजुरमाभनि ५६
 हे लक्ष्मण ! तिमिलेगड ऋषिहर * सब्का अगाडी महाँ
 भन्नू श्री रघुनाथका हजुरमा * जोबात म भन्छु यहाँ
 हे नाथ ! अग्नि विषे परेर मडले * दोषधैन डनमा भनि
 विश्वाशपारिसवयोसदाशिवसमेत * ब्रह्मादिलाड पनि ५७
 विश्वाशचौधभुवन विषे परिसवयो * मेरा चरित्रै महाँ
 विश्वाशपूर्ण गरन ता गरुं कसो * त्यो धोबिलाड यहाँ
 सब्का साक्षि हजुर भन्या हजुरले * कुनबात नजान्नाथियो
 दोषधूँ कसकन हेप्रभो ! सकलदुस् * भैरै नसीबले दियो ५८
 हेराम् ! हेकरुमानिधान् !! हजुरकी * दासी चरणकी म हूँ
 त्याग्नूभो मुखले तथापि म सदा * दिलमा हजुरकै रहूँ
 ईश्वरलाई म भन्छु हे रघुपते ! * दोश्रा जनममापनि
 दासी भैकन वरन पाउँ म सदा * रामचन्द्रजीकै भनी ५९
 हे लक्ष्मण ! तिमिले गएर अहिले * राखी ममाथी दया
 ब्रिन्ती श्री रघुनाथका हजुरमा * मेरो सबै यो कहा
 फेरी सासुहरू सबैकन पनि * सेवा सुनाई लिन्
 मनमा याद रहूँ निरन्तर भनी * ब्रिन्ती चढाई दिनु ६०
 एती बात पहिले भनेर पछि फेर * लक्ष्मणजिलाड तहाँ
 भन्दिन् जानकिजी उसै बखतमा * दुःखित भई मन् महाँ
 खाली गर्भवती हुँदा बुझ तिमी * योज्यान् बचाऊं भनी
 इच्छा लाग्छ नही भन्या म अहिले * मथ्यां अबश्यै पनि ६१

हे लक्ष्मण! रघुनाथकी हुकुमले ❀ ल्याई मलाई यहाँ
 छोड़दा दोष रति छैन फर्क तिमि ता ❀ चिन्ता नली मनमहाँ
 ईश्वरले तिमिलाइ मझल गरुन् ❀ तिम्रा सँगैमा पनि
 मन्छ देवर हौ मलाइ मनले ❀ कैलहेनविरयाभनि ६२
 सीताका ड कुरा जरौ सुनिलिया ❀ दुखिखत बहूतै भई
 बिन्ती लक्ष्मणाले गरया उहिबखत ❀ सामने सिताका गई
 हे सीते! जति बात अहाउनु भयो ❀ ऐलहे मलाई यहाँ
 त्यो सब बिन्ती चढाउन्याहु मईले ❀ रामका हजुरै महाँ ६३
 आश्रम बाल्मिकिको छ यै बनमहाँ ❀ तिनका शरणमा परी
 वयैकालबर नुहवस हजुरपनि तहाँ ❀ सुता सबै त्यागू गरी
 एती बिन्ति गरी बुझाईकन फेर ❀ बीदा तुरुन्तै भया
 मनमा दुखस गरी रुँदै उहि बखत ❀ फर्केर लक्ष्मण गया ६४
 फवर्या लक्ष्मणजी बिदा भइ जरौ ❀ फेरी सिताजी तहाँ
 लागिन् लक्ष्मणालाइ हेर्न बहूतै ❀ दुखिखत भई मनमहाँ
 भन्थिन् मनमनले सिता उहिबखत ❀ देवर ड हुन् ता पनि
 लाग्यो पुत्र बुझेर प्रेम डनमा ❀ रामकै समान हुन् भनी ६५
 राख्यो लक्ष्मणाले पनीमकन प्रेम ❀ माता समानको गरी
 क्या आश्चर्य भयो मलाइ बनमा ❀ छाड़ी गया यो धरी
 आफ्नै प्राणसारि प्रेम मलाइ गरन्या ❀ रामचन्द्रजीले पनि
 आज्ञावक्सनुभो कसोरि बनमा ❀ छाडेर आऊ भनि ६६
 लक्ष्मणालाइ जहाँ तलक् नजरले ❀ देखिथन् सिताजी तहाँ
 रुन्थिन् यै रितले बिलापू गरि गरी ❀ दुखिखत भई मनमहाँ
 गझा पारि तरेर लक्ष्मण गया ❀ चिनै कठिन् भो जरौ
 भन् सुता मनमा गरेर ति सिता ❀ मूर्छा परिन् फेर तरौ ६७

आपनी पुत्रिविधेतमई जवागारन् * आर पृथ्वी तहाँ
 हंसैका सरि रूप धरी मधुर जल * ल्याई पखेटा महौ
 त्यो जल जानकिका शरीर सत्रमा * द्धकैर पंखा सरी
 लागिन्हौवन सिताजिलाड परले * प्रीती मनैमा धरी ६८
 साहै शीतल वायु मन्द गतिले * लाग्यो शरीरमा जसै
 मूर्छा खुलन गयो र फेर पानि सिता * खट् गर्न लागिन् तसै
 मन्दिन् हेर धुनाथ ! बिना कसुरमा * कुन् धर्म हो यो भनि
 त्यागी बक्सनुभो मलाड यसरी * ऐल्हे हजुरले पानि ६९
 यै रित्का अरुधेरु बिलापु गरि गरी * साहै ठुलो रवर गरी
 लागिन् रुन तहाँ सबै बरिपरी * हेरेर त्यो बन् भरी
 रोएको बनमा अधोर रवर सुनी * को रुन्छ ऐल्हे भनि
 सोदया बाल्मिकिले उसै बखतमा * सब् शिष्यलाई पानि ७०
 फेरी जल्दि उठेर बाल्मिकि ऋषी * हेदै सबै बन् महौ
 आया शिष्यहरू लिएर संगमा * रुन्धिन् सिताजी जहाँ
 हाराम् ! हाकरुमानिधान् ! रघुपते ! * यै बात बराबर कही
 रुन्या जानकिलाड तेस् बखतमा * देरुयानजीक्मा गर्ड ७१
 साम्ने बाल्मिकिलाड दोसिकन भट् * ऊठेर सीता तहाँ
 हात जोरी कन फेर प्रणाम गरिलिडन् * पश्रेर पृथ्वी महौ
 आशिर्वाद दिई सिताकन तहाँ * सोदया ऋषीले पानि
 कोहौ यसरितले तिमि किन यहाँ * रुन्छ्यौ बताऊ भनि ७२
 आफुमाथि कृपा गरेर ऋषिले * प्रश्नै गरयाको जसै
 सूनिन् जानकिले र गै नजिकमा * बिन्ती चढाडन् तसै
 रामकी पत्नी महुँ ऋषे ! रघुपती * जीले मलाई यहाँ
 त्यागी बक्सनुभो र रुन्छु अहिले * दुस्खतमई मनमहौ ७३

एती जिनति गरेर फेर पानिसिता * शोकगर्न लागिन जसै
 त्यो शोकशान्तगराड बाल्मिकि जिले * आजा गरया फेर तसै
 हे सीते! गुरु हूँ जनक नृपतिको * छोरी उनैकी भनी
 देरुतामा तिमिलाड लाग्न बहुतै * माया मलाई पानि ७४
 सोही कारणात्ते पिता सरि बुझि * मेरा कुटीमा गई
 वयै चिन्ता नगरी रहू अत्र उपर * छोरी समानकी भई
 यस्ता रीतसितले बुझाइकन खुब् * आज सँगैमा भनि
 ल्याया बाल्मिकिले सितकन तहाँ * आफना कुटीमा पानि ७५
 आफना आश्रममा सितकन लगी * फेरी उसै बीच महाँ
 डाकी बाल्मिकिले अहाउनु भयो * सब् शिष्यलाई तहाँ
 ऐलहे जानिक कानि मित अति बेस् * एक पराशाला पानि
 सबले यत्न गरेर यस् रथल महाँ * चाँडो बनाऊ भनि ७६
 यो आजा गुरुको सुनेर उ बसत * शिष्यैहरू जो थिया
 सबले जानिक कानि मित तहि एक * आश्रम बनाई दिया
 जल्दी सब ऋषिपत्नि लाइ पानि फेर * डाकी सितको यहाँ
 सेवा गर्नु भनेर बाल्मिकि जिले * आजा दिनू भो तहाँ ७७
 रातदिन ध्यान रघुनाथका चरणाको * मनले बराबर गरी
 बाल्मीकी ऋषिलाइ जानिकन ठीक् * आफनै पिताका सरी
 सेवा बाल्मिकिको गरेर तिसिता * सोही कुटीमा रहिन्
 जो जो दुस् मनमा थियो उहि बसत * सम्पूर्णा मुल्दी भइन् ७८
 यै रितले ऋषिपत्निका सँग बसी * वयैदिन बिताइन् जसै
 फेरी जानिक कानि कुमार दुड भया * रामकै समानका तसै
 खुशमै बाल्मिकिले उसै बसतमा * भट् जात कर्मै गरया
 नाऊ फेर 'कुश' लब् भनेर तद्वै * सीता कुमारको धरया ७९

शुक्लै पक्ष भएर चन्द्रै जरारी * बद्धन उसै चालले
 सीताकाति दुवै कुमारहरू बट्या * फेरी कुनै कालले
 संस्कारसब् ब्रतबन्ध आदि ऋषिले * ताहीं दुवैको गरी
 फेरी शास्त्र सबै पढाउनु भयो * प्रीती मनैमा धरी ८०
 सब शास्त्रहरूमा कुशल जन्म भयो * फेरी धनुर्वेद पनि
 साझोपाङ्ग सबै पढाड दिनुभो * यै मुख्य काम हो भनि
 रामायण पनि फेर दुवैकन तहाँ * सारा पढाई लिया
 फेर दिव्यास्त्रहरू पनि ति ऋषिले * हात्मा दुवैका दिया ८१
 हात्मा दिव्य धनू लिएर पिठमा * अक्षय्य ठोक्रो धरी
 लाग्या ती दुइ भाइ धुम्न बनको * शोभा बहूतै गरी
 आफ्ना ती दुइ पुत्रलाई निशिदिन * लीएर बरता महौ
 जोजो दुस् मनमा सिताकन थियो * त्यो सब हरायो तहाँ ८२
 यस्तारित सिता जानकी कनकुमार * पैदा भयाथ्या भनि
 वात्स्यायन ऋषिलाई सब कहनुभो * खोलेर शेषले पनि
 फेरी भन्नु भयो ऋषे ! सुन तिमी * जरता हिसाबले गरी
 रणमा गै लवकुश दुवै जन लड्या * मन्दूम विस्तार गरी ८३
 घोडालाई फुकाउँछौं भनि तहाँ * जोजो गयाका थिया
 बाणको वर्षा धेर गरेर लवले * सबलाई मारी दिया
 फेरी त्यो समचार उसै बखतमा * कोही पुरुषले गर्ड
 श्रीशत्रुघ्नजीका अधिस्तिर भन्या * अत्यन्त दुःखित भई ८४
 फौजको नष्ट गराई अश्व अहिले * एक बालकैले धरयो
 भन्या विन्तिसुनी अचम्भ मनमा * शत्रुघ्नजीको परयो
 वयैकाल सम्म विचार गरेर पहिले * क्रोधित भई फेर्यनी
 सैन्यनायक कालजिब कन भन्या * लौलङ्ग जस भनी ८५

सेनानायकले हुकुम सुनिलिया * शत्रुधनजीको जसै
 धेरै सैन्य लिएर लइन लवका * साम्ने गया मट् तरसै
 साम्नेमा लवका गएर बहुतै * कोमलरवरूपका तहाँ
 देखतामा लवलाइ तिनकन दया * आयो उसै बिचमहाँ ८६
 लाग्या भन्न तिकालजितलवजिका * सझमा गइ यो पनि
 बालस्मैतिमिलेहरसाकिनगरयौ * यो अश्वलाई भनि
 फेरी सुन्दर रामकै सारि मुहार * देखू नजरले पनि
 मायालाग्छ कसोरि लइनु मडैले * तिआ सँगैमा भनि ८७
 तरमात् कारसा छोडिघौ हयतिमि * कुन साहसैले यहाँ
 भन्दौ लइहु भनेर बालक भई * शत्रुधनका सझ महाँ
 मान्दैनौ तिमिले भन्या गरुँ कसो * संध्याममा यो घरी
 मान्योहू तिमिलाई निश्चयपनी * वर्षा शरैको गरी ८८
 सेनानायकका इ बात सुनिलिया * सीताकुमारले जसै
 साम्नेगै रति डर नमानि मनमा * उत्तर दिया फेर तरै
 हे सेनापति! जो भन्यौ मकन यो * देखेर बालक यहाँ
 बालक हू तरकालहो यहि भनी * जानीलिया मनमहाँ ८९
 मनैको तिमिलाई मन यदि भया * मेरा अगाडी रहू
 घोडा दिन भन्यो भनेर कि त गै * शत्रुधनलाई कहू
 यस्तो बात लवको सुनेर बहुतै * क्रोधित भई मनमहाँ
 लाग्या ती लवलाइ भन्न इ कुरा * फेरकालजितलेतहाँ ९०
 हे बालक! तिमिदौ जमीन बीचमहाँ * रथमा म हू यो घरी
 तिआ साथमडैले कउनु तरहले * लइनू अधमै गरी
 शेखीका इ कुरा सबै सुनिलिया * सीताकुमारले जसै
 साह्रै क्रोध गरी कालजितकन तहाँ * फेरभन्नलाग्या तरै ९१

रथमा हू म भनी धमण्ड तिमिले * जो गर्दछौ त्यो यहाँ
 तोडी यो रथ झट् गराई बिरथी * माई जमीनै महौ
 एती वात् पहिले सुनाइकन फेर * सौ बारा करैमा लिया
 छोडी ती शर कालजितकन बहुत * व्याकुल गराई दिया १२
 बाणलाग्यो भनि सुन्नरिसाइकन फेर * सेनापतीले पनि
 वर्षाया लवका उपर शर अनेक * माई म ऐल्हे भनि
 ती सब शरहरुलाइ फेरी लवले * आकाशमा त्यो धरी
 टुक्रा पारि दिया सहज सँगै तहाँ * आफ्ना शरैलेगरी १३
 छोडी एकशय शर उसै बखतमा * सेनापतीको तहाँ
 तोड्या रथकन फेर पनी लिल लवले * त्यो युद्धभूमी महौ
 तोड्या रथ लवले भनेर रिसले * फेर कालजितबीरपनि
 हातीका पिठमा चढ्याउहि बखत * लइहू म ऐल्हे भनि १४
 देख्याहाति उपर जसै लवजिले * दश बारा छोडी दिया
 फेरी त्यै धरि कालजितकन तहाँ * धाऊ गराई लिया
 चोद खाई लवका कठोर शरको * फेर कालजितले पनि
 जान्या सुन्न मनले बहुत बलवान् * बालकर ह्याछन् भनि १५
 पैल्हे एति बिचार गरेर पछि फेर * हातमा गदा एक लिया
 क्रोधित मै लवका उपर उहि बखत * ताकेर छोडी दिया
 सेनानायकको गदा नजरले * देखी लिया थ्या जसै
 काट्या फेर पनित्योगदागगनमै * सीताकुमारले तसै १६
 फेरी भट् लवका उपर अति ठुलो * सेनापतीले तहाँ
 बर्छी छोडि दिया र त्यो पनि सहज * काट्या उसै बीच महौ
 छोडी एक शर फेर तहाँ लवजिले * सेनापतीको पनि
 हाती मारि दिया लडोर म सँग यो * उत्री जमीनमा भनि १७

हाती मारि कुंदर फेर नाजिकमा * सेनापतिका गर्ड
 तान्या हात महौ समाति लवले * अत्यन्त क्रोधित भइ
 बाहूयुद्ध गरेर वयै धरि तलक् * फेरी दुवै बीर तहाँ
 लाग्या शस्त्र लिएर लइन रसामा * क्रोधित भई मनुमहाँ १८
 सोही औसरमा सिचेर तलवार * साहै ठुलो बेग गरी
 आया फेर तहिकालजित लवजिका * साम्ने अगाडी सरी
 फेरी श्री लवले पनी उहि बखत * एकबार चलाई लिया
 तिनको त्यो तरवारले सहित हात * काटी खसाई दिया १९
 त्यो हात काटी दिया तथापि रिसले * बायाँ करैले पनि
 आया एक गदा उठाइ लवको * संहार गर्हु भनि
 त्यो हातलाइ पनी तहाँ लवजिले * काटी दिया थ्या जसै
 मुख बाई लवलाइ निल्दहु मनी * दौडेर आया तसै १००
 फेरी एक तरवार सिचेर लवले * सेनापतीको तहाँ
 कुण्डल्ले र किरीटले सहित शिर * काट्या उसै बीच महाँ
 सेनानायक कालजित जव मरया * सारा फउज् त्यो धरी
 आया लइन मनी रिसाइ लवका * साम्ने अगाडी सरी १
 सोही औसरमा चढाइ धनुमा * सीताकुमारले पनी
 बाराको वर्षसाधेर गरया सकल फौज् * मार्हु म ऐल्हे भनि
 माछौं यसूकन गै भनेर लवका * साम्ने जउनु पर्दथ्या
 ती सब् बीरहरु चोट खाइ शरको * कत्तल् भई गिर्दथ्या २
 बाण लागी लवको रसारथल महाँ * धेर सैन्य मनेँ गर्ड
 लाग्यो बग्न रगत तहाँ उस बखत * खोलै समान्को भई
 हात पाउ शिर सब् अलग् भइ कती * सोही नदीमा परी
 लाग्या बग्न ति मर्त्य कूर्म सरिमै * शोभा बहुतै गरी ३

गोलाकार धनुको गराड लवजी * चार तरफ फौज महौ
 छोड़्या बाराहरु ठुलो भरि हुँदा * पानी परया में तहाँ
 हाती रथ पड़दलजती लवजिका * सामने गयाका थिया
 कोही बाँके रहेन छिन्भरि महौ * सब लाइ मारी दिया ४
 यस् बेला शर भिबदछन् ड अहिले * छोड़छन् यसोरी भनि
 संधान् गर्नसकेन तेस् बसतमा * कोही पुरुषले पानि
 हाहाकार परिगो जसै फउज भर * पुष्कलजि फेरी तहाँ
 आया लइन मनी रिसाड लवका * सामने अगाड़ी महौ ५
 पैदल् श्री लवलाड पुष्कलजिले * देखी लियाथ्या जसै
 युद्धैको सब धर्म संभि मनले * मन्दा भया फेर तरै
 हेबीर! कुन् रितले लडूँ म अहिले * तिम्रा सँगैमा यहाँ
 पैदल् छौ तिमि ता म हू रथउपर * यो युद्ध-भूमि महौ ६
 तरमात कारणात्यौ म दिन्हुरथयो * तिम्रा निमित्तै पानि
 लइनू यै रथमा चढेर तिमिले * मेरा सँगैमा मनी
 ई बात पुष्कलको सुनेर लवले * मन्दा भया फेर तहाँ
 हे बीर! कुन् रितले मलाड तिमिले * यो बात सुनायौ यहाँ ७
 ब्राह्मण हैन म दानुलियर कसरी * तिम्रा रथैमा चढौ
 फेर तिम्रै रथमा चढेर कसरी * तिम्रा सँगैमा लडौ
 तरमात जुन् रथमा चढेर बहुतै * गहौँ धमण्डै यहाँ
 सोही रथकन चूरा गहुँ सहजै * मैले यसै बीच महौ ८
 एती बात लवले सुनाइ धनुमा * सौ बाण चटाई लिया
 छोडी त्यै धरिमाति पुष्कलजिको * रथ चूरा पारी दिया
 तोड़्या रथभनि फेरि पुष्कलजिले * अतगन्त क्रोधित भई
 लाग्या पैदल युद्ध गर्न लवका * सामने अगाड़ी गई ९

क्रोधले पूर्ण भई ति वीर दुइले * वर्षा शरैको गरी
 टाक्यारसूर्य किरण उरै बसतमा * सारा रसारथल् भरी
 तौदोखुब्धनुको सिचेरशरत्याग् * गर्दा दुवैले तहाँ
 बज्जाधातसारिको अबाज्हुनगयो * त्यो गुब्ध भूमीमहाँ १०
 लागीबज्जसमानकठोरशरअनेक् * धारा रगतको बही
 लइथ्या आपुरसमापलाँश फुलका * रङ्गमैं दुवै वीर भई
 सुन्दरमा वयमा पराक्रम महाँ * एकै समानका थिया
 देरुदा ती दुइको लडाइँ सबले * आश्चर्य मानीलिया ११
 बारा लागेर कवच सबै शरिरको * टुकटुक भयो तापानि
 लइथ्या मन्ति दुवै जनाहरु तहाँ * शत्रु हटाऊँ भनि
 साक्षात्निष्पारङ्गद्वहुनकितहुन् * श्री चन्द्र सूर्यैहरु
 भन्या तारिफ गर्दथ्या ति दुइको * संग्राम देख्नुया अरु १२
 धेरै बाराहरु लागि त्यो बसतमा * अत्यन्त व्याकुल् भई
 मच्चन् पुष्कलजी रिसाइ लवका * साम्ने अगाडी गई
 धन्यै वीर तिमिहौ जगतभरि महाँ * वनै छैन तिमा सरी
 बारा हान्छु मडैले सहू अब यहाँ * खुब्धैर्य मन्मा धरी १३
 यो बात पुष्कलले सुनाइ शरको * वर्षा गराई लिया
 चौतर्फी पिंजरा गराइ लवको * रूप्लाइ टाकी दिया
 सुनका पंख हुन्याति पुष्कलजिका * सब शरहरु त्यो धरी
 टाकी सूर्य किरण सबै सलहमैं * उड्थ्यारसारथल्भरी १४
 देरुया आफु उपर बहुत शरको * वर्षा गर्याको जसै
 आफ्ना शरहरु त्याग् गरेरलवले * काटीदिया सब तसै
 फेरी एक शर भट्ट चढाइ धनुमा * पुष्कलजिलाइ तहाँ
 हान्या श्री लवले उरै बसतमा * क्रोधितभई मन्महाँ १५

देखी त्यो शरलाड पुष्कलजिले * एकबारा करै मालिया
 छोड़ी त्यो शर त्यै बखत गगनमा * काटी खसाई दिया
 काट्या बारा मनि मनुरिसाई कन फेर * सीता कुमार ले पानि
 छोड्या एक शर फेरि पुष्कलजिको * संहार गर्ने भनि १६
 लाग्यो बारागई त्यो जसै हृदयमा * वज्रै समान बेग गरी
 पीडा ज्यादि भएर पुष्कल गिर्या * मूर्छा तुरुन्तै परी
 पुष्कल मूर्छित मै गिर्या जब तहाँ * दौडेर जल्दी गई
 ल्याया श्री हनुमानले पिठ उपर * राखेर दुविखत भई १७
 मूर्छित पुष्कललाड देखि कन खुब् * शत्रुधनजी फेर तहाँ
 लाग्या गर्न बिलाप अनेक तरहको * दुविखत भई मनमहाँ
 फेरी श्री हनुमानलाड उ बखत * आज्ञा गर्या यो पानि
 त्यो बालक कन गै यसै बखतमा * मारेर आऊ भनि १८
 आज्ञा एति सुनी उखेलि करमा * गौटा ठुलो रुख धर्या
 क्रोधित मै हनुमान गएर लवका * आफैं अगाडी सर्या
 देख्या श्री हनुमानलाड लवले * साम्ने अगाडी जसै
 बाराको वर्षसा धेर गरेर बिचमै * त्यो वृक्ष काट्या तसै १९
 त्यो रुख काटि दिया भनेर रिसले * अर्को ठुलो रुख धरी
 आया श्री लवलाड मार्न हनुमान * साह्रै ठुलो बेग गरी
 त्यो रुखलाड पनी तुरन्त लवले * काटी दिया थ्या जसै
 क्रोधले पर्वत एक उठाड हनुमान * दौडेर आया तसै २०
 लाखौं बाराहरु चटाड धनुमा * हानेर सोही धरी
 काट्या त्यो गिरिलाड फेर लवजिले * टुक्रा हजारौं गरी
 एही रितसित वृक्ष पर्वत शिला * हातमा जउन्ची जलिया
 काटी सब हनुमानलाड लवले * व्याकुल गराई दिया २१

व्याकुलमैकनसुखरिसाइहनुमान्* दौड़ी नजिकमा गया
जोरले श्री लवलाड फेर पुछरले * बेहरे तान्दा भया
क्रोधले पूरा भयर फेरि लवले * सोही पुछरमा पनी
हान्या श्री हनुमानलाड मुठिले * छोड़ोस् मलाई मनी २२
बजैकासारि त्योकठोर लवजिको* मुइकी पुछरमा जसै
लाग्यो श्री हनुमानलाड र तहाँ * छोडया पुछर त्यो तसै
बन्धनदेखि खुली रिसाइकन फेर * हात्मा धनुर्बाण धरी
छोप्या श्री हनुमानलाड लवले * वर्षा शरैको गरी २३
बजैका सारि शरहरू सकल ती * आकाश देखी तहाँ
लाग्यागिर्नगर सञ्चिहनुमान्* बीरका शरीरै महौ
अङ्गुलभरनजिराइबारासकलती * लाग्या शरीरमा जसै
पीडित मै हनुमानका मनमहौ * चिन्तापरयोसुखतसै २४
सौहृदीरलवलाई जानि हनुमान्* शक्तीन लइनै भनि
हार खाईकन मन्मनै यहिकुरा * मन्दा भया फेर पानि
योबालकसितलइनमुश्किलभयो* कुन जुकि ऐल्हे गरु
भागीजाऊँभन्यापनीमकनसञ्च* धिक्कारदिन्याछनअरु २५
जो चीजूलइन भनेर लिन्दुअहिले * त्योचीज् उसौबिचमहौ
मैले हान्न नपाइ काट्छ सहजै * यो बालकैले यहाँ
बाराकोचोटपरियोशरीरपानिसञ्चै* चालनू समानको भयो
मेरो बल् रति छैन यस बखतमा * प्राणमात्रबाँकीरह्यो २६
तरमात् कारणा ज्यान्बचाउनु परयो * ऐल्हे छलैले गरी
लोट्छु यै रसामूमिका बिचमहौ * मूर्छा परयाकै सरी
मनूले एति विचार गरेर हनुमान्* मूर्छित भयामैं तहाँ
लोटया त्यो रसामूमिमा कपटले * फेरी उसै बीचमहौ २७

छल्ले जमिन् बिच गिरया भनि वयै नजानि

मूर्छित् भया इ हनुमान् भनि सत्य ठानी

तिन्लाड छोडिकन फेर अरु सैन्यलाई

कतल् गरया लवजिले शर धेर चलाई २८

लाखौं ति अग्नि सारि बारा जव गिर्न लाग्या

व्याकुल् भई सकल फौज रसा छोडि भाग्या

शत्रुपलाड पनि फेर सब सैन्य जाई

संग्रामको सकल हाल दिया सुनाई २९

मूर्छा परेर हनुमान् रसामा गिरयाका

ठूलाठूला अधिक बीरहरू मरयाका

शत्रुदलले जव इ बात्कन सुन्न पाया

साह्रै रिसाइ रथमा चाटि लइन आया ३०

क्रोधले पूर्ण भई रसारथल महाँ * शत्रु पौंच्या जसै

देरुया श्रीलवलाड सुन्दर बहुत् * रामकै समानका तसै

यो बालक रघुनाथका सारि भयो * कस्ता प्रकारले भनि

आश्चर्यै भई फेर गर लवका * सइमासुधयायापनि ३१

हे बालक ! सुन रामचन्द्र सारिकै * तिमलाई देरुदा महाँ

उस्तैरूप कसरी भयो भनि बहुत् * आश्चर्य मान्छु यहाँ

कुन्बीरकातिमिपुत्रहौकिनयहाँ * आर धोडा हरयौ

मेरोयोसब सैन्यको पनि बिनाश * कुन् कारसौले गरयौ ३२

श्री रामचन्द्रजिको पराक्रम सबै * होला सुन्याको पनी

उन्कै अश्व हरण गरेर कसरी * भन्दौ बचूला मनी

बालकहौतिमलाईमाफगारिदियाँ * जो जो गरयौसब्यहाँ

धोडा द्यौकिन रामका अंगविरोध * गर्दौ अनाहकमहाँ ३३

एती प्रश्न तहाँ सुन्या लवजिले ❀ शत्रुधनजीको जसै
 लाल्लाल् नेत्र गरेर पूरा रिसले ❀ उत्तर दिया फेर तसै
 मेरो नाम र कुल सुनेर तिमिले ❀ के गर्दछौ यो धरी
 आयौ लइन मनी लडाई गरिल्यौ ❀ मेरा अगाडी सरी ३४
 घोडा दिन्न उसै अवश्य बुभिल्यौ ❀ मैले भनेको यहाँ
 लैजाऊ तिमिले समर्थ छ मन्या ❀ जीतेर युद्धे महाँ
 पैलहे एति कुरा सुनाइ लवले ❀ क्रोधित भई मनमहाँ
 लाग्या नाराहर छोड्न फेर उहि बखत ❀ शत्रुधनलाई तहाँ ३५
 देख्या आफु उपर बहुत शरहरू ❀ वर्षा गर्याको जसै
 छोड्या नारा बहुतै रिसाइ कन फेर ❀ शत्रुधनजीले तसै
 एकैबार दुडु बीरले शर अनेक ❀ छोड्दा रसारथल मरी
 ढाक्यो सूर्यकिरण पनी ति शरले ❀ सबदिक्खँद गारो गरी ३६
 चारै तर्फ खचित भई ति शरले ❀ ढाकी दिनाले तहाँ
 वायुचलन समेत छुट्यो उहि बखत ❀ सारा रसारथल महाँ
 यो संयाम् बहुतै भयङ्कर भयो ❀ हेरौ तमाशा भनि
 आया हेर्न निमानमा बसि बसी ❀ सबदेवता गरापनि ३७
 देवासुर सरिको ति बीर दुडुको ❀ संयाम देख्दा महाँ
 आश्चर्यै भइ देवताहरु पनी ❀ सबभन्न लाग्या तहाँ
 रामको रावराको लडाई हुनगो ❀ लङ्कापुरीमा जउन्
 परतो युद्ध भएन कोहि थलमा ❀ वरानगरौ फेर कउन ३८
 तारिफ् यै रितले अनेक गरि तहाँ ❀ छौताहरुले पनि
 फुलको वृष्टि गर्या तबीर दुडु उपर ❀ साह्रै ठुला हुन् भनि
 सोही औसरमा रिसाइ बहुतै ❀ शत्रुधनजीले तहाँ
 काट्या नाराहरु जो थिया लवजिका ❀ त्यो युद्ध भूमि महाँ ३९

यो मेरो शर जाललाड सहजै * काटी स्वसाया भानि
 काट्या फेरि धनू तहाँ लवजिले * शत्रुधनजीको पानि
 फेरी श्री लवले चढाड धनुमा * सौ बारा छोडीलिया
 श्री शत्रुधनजीको उसै बखतमा * रथचूरा पारीदिया ४०
 पारयाथ्या विरथी जसै जाहि बखत * शत्रुधनक्रोधमा पर्या
 फेरि अर्का रथमा चढेर लवका * साम्ने अगाडी सर्या
 देख्याथ्या रथका उपर लवजिले * शत्रुधनलाई जसै
 लासौ बाराहरु छोडि देहभरिमा * धाऊ गराया तसै ४१
 श्री शत्रुधनजिलेपनी शर अनेक * छोडी उसै बीचमहाँ
 फेरी श्री लवका शरीरभरिमा * धाऊ गराया तहाँ
 धाऊदेखि रगत बहेर अति लाल * रङ्का हुनाले गरी
 देखिन्थ्या लवजी रसारथल महाँ * ठीक् बालभूयैसरी ४२
 क्रोधले पूर्ण भएर फेरि लवले * ताकेर छाती महाँ
 हान्या एक शरले उसै बखतमा * शत्रुधनलाई तहाँ
 त्यो बाराबज्रसमानको हृदयमा * लागेर बेग्ले गरी
 पीडा धेर भई गिर्या रथ उपर * शत्रुधन मूर्छा परी ४३
 मूर्छा पारीदिया जसै लवजिले * शत्रुधनलाई तहाँ
 हाहाकार पारिगो उसै बखतमा * सारा फउज भर्महाँ
 फेरी बरिभरि सुस्थ प्रभृतिका * राजाहरु जो थिया
 एकैबार लवलाड गै वरिपरी * घेरा गराडीलिया ४४
 घेर्याथ्या जन आफुलाड ररामा * राजा हजारौं गई
 छोड्या फेरि लवले अनेक शर तहाँ * अत्यन्त क्रोधित भई
 एकैबार लवका उपर सकल ती * राजाहरुले पानि
 वर्षाया हतियार तेसू बखतमा * माछौं सहजमा भनि ४५

सारा ती हतियारलाड लवले * आकाशमै त्यो धरी
 दुका पारिलिया सहज् सँग तहाँ * आपना शरैले गरी
 एकैबार धनुमा चढाइकन फेर * छाडी अनेक शर तहाँ
 दशदशबारालवलेतिसबन्नुपतिका * हान्या शरीरै महौ ४६
 बजैका सारि बारा गहर सब ती * लाग्या शरीरमा जसै
 जो जो सामु महौ थिया नृपहरु * मूर्छा पर्या सब तरै
 मूर्छा खुल्लगयो उसै बखतमा * शत्रुधनजीको पनि
 आया फेर लवका अगाडी रिसले * गर्ह लडाई भनि ४७
 साम्ने श्रीलवका गर्ह त्यस बखत * शत्रुधन मन्दन तहाँ
 हेवीर बालक ! धन्य हो तिमी सरी * ववै छैन संसार महौ
 बालकको लिड योरवरूपभगवान् * शङ्कर अवश्यै पनि
 आया मैँ तिमिलाड ठान्हु मडैले * छल् गर्नलाई भनि ४८
 शङ्कर वा हरि हो तिमिकिनभन्या * यस्ताहिसाबले यहाँ
 मूर्छा पारि गिराउन्या मकनवीर * ववै छैन संसार महौ
 साक्षात् शङ्करनै भया पनि सहज् * एकबार प्रहारै गरी
 मूर्छा पारि गिराउन्याहु मडैले * सैवान् रहु यो धरी ४९
 एती बात पहिले सुनाइकन फेर * जुनबारा प्रयोगै गरी
 मारयाथ्या लवरासुरैकन अधी * त्योबाराकरैमा धरी
 क्रोधले पूर्ण भई चढाइ धनुमा * शत्रुधनजीले तहाँ
 छोड्या श्रीलवका उपर उहि बखत * ताकेर छाती महौ ५०
 त्यो बारागै लवका जसै हृदयमा * लाग्यो बडो बेगगरी
 लोट्या पीडित मै रसारथल विषे * मूर्छा तुरुन्तै परी
 मूर्छित मै लवजी रसारथल महौ * देख्या गिरयाका जसै
 जल्दी राखिलिया उठाइ रथमा * शत्रुधनजीले तरै ५१

भाईलाड पनी म देखितन कहाँ ❀ खेलने निमित्तै गया
 डाकी ल्याऊँहूँ गै तुरुन्त अहिले ❀ आजा मलाई भया
 यो बिन्ती कुशको सुनेर मनमा ❀ सन्तोष बहुतै गरी
 लागिन् भन्नसितारुँदै उहि बसत ❀ आँसू नयनमाधरी ५८
 हेकुश! सब ऋषिपुत्रलाड संगमा ❀ लीएर ऐल्हे यहाँ
 तिम्रो भाइ गरर भागिरथिका ❀ खेल्यो किनारा महौ
 यज्ञैको तहिं एक ठुलो नृपतिको ❀ आयाछ धोडा जसै
 पक्रेछन् लवले विचार नगरी ❀ बालकहुनाले तरौ ५९
 भारी युद्ध गरेर तेस नृपतिका ❀ लश्करहरू धेर तहाँ
 मार्याछन् पहिले अनेकलबजिले ❀ एवलै रसारथल् महौ
 फेरी जो नृपतीथियो उहि पनी ❀ आएर युद्धै गरी
 एक चोटी लवका कठोर शरले ❀ लोटेछ मूर्छा परी ६०
 मूर्छादेखि उठी लडेर बहुतै ❀ जितेर तेसले तहाँ
 पक्री ती लवलाड बाँधिकन फेर ❀ लीएर गो सड महौ
 भन्या बात ऋषिपुत्रहेरु ड सबै ❀ आएर भन्छन् यहाँ
 सोही कारणले म रुन्छु अहिले ❀ दुविस्वतभडमन्महौ ६१
 एती बात पहिले सुनाइकन फेर ❀ आँसू नजरमा धरी
 रुँदै श्री कुशलाड जानकिजिले ❀ आजा गरिन् त्यो धरी
 हे कुश! गै तिमिले पराजय गरी ❀ सब शत्रुलाई तहाँ
 आफ्नो भाइ हुटाइ ल्याउ अहिले ❀ मेरा अगाडी महौ ६२
 त्यो आजा कुशलै तहाँ जनानिको ❀ सूनीलियाथ्या जसै
 लाल्लाल्नेत्रगरीरिसाइकनखुब् ❀ बिन्ती चढाया तरौ
 हे मातर! म शपथ गरेर अहिले ❀ गर्हु प्रतिज्ञा पनि
 दुश्मन् लाइ जितेर भाइकन ली ❀ फिर्त्याहुँ चाँडै भनि ६३

मनकोशोकअबछाडिबकसनुहबस*सब देवतागरा तहाँ
 आया लइन मन्यापनाम सहजै* जितन्याहु युद्धे महौ
 भाईलाइ लिई मुहूर्त भरिमा* दर्शन हजुरको पनि
 गन्याहु यदि गर्नलाइ नसक्या* भनू कुपुत्रै भनि ६४
 यमरीतले पहिले तहाँ जनानिको* साम्ने प्रतिज्ञा गरया
 जान्हू लइनभनेर फेर कुशजिले* हातमा धनुर्बाण धरया
 सीताजी पनि पुत्रको सब कुरा* सूनेर खुशी भडन
 आशिषदीकनलइनजाउभनिफेर* आज्ञा तुरुन्तै दिइन ६५
 बाँदा मै कुराजी सितारंग तहाँ* दौडेर जल्दी गई
 पौंच्या सोही घरी रसार्थल महौ* अत्यन्त क्रोधित भई
 बन्धनमा लवजी थिया तर पनी* कुशलाइ देख्या जसै
 तोडी बन्धन त्यो कुदेर खुशि मै* उर्या जमीनमातरसै ६६
 फेरी ती दुड भाइ मैकन तहाँ* अत्यन्त क्रोधित भई
 लाग्या वर्षरा गर्न सरहरु अनेक* सोही बसतमा गई
 आकाश औ रसामूमिमा सलह मै* छोप्या ति बाण्ले जसै
 हाहाकार गरि सैन्य राधवजिका* सम्पूर्णा भाग्या तसै ६७
 भाग्याव्याकुलमैति फौजकनतहाँ* शत्रुधनजीले पनि
 रोक्नुभो नडराउ गर्हु मईले* रक्षा सबैको भनि
 फेरी जानकिका कुमारहरु दुवै* जाहाँ बरयाका थिया
 ताहीं गै लवका समान स्वरुपका* कुशलाइ देखीलिया ६८
 एकै शकलका दुवै जन भया* कस्ता हिसाब्ले भनि
 आश्चर्यै भइ फेर गएर कुशमा* ती सोइनलाग्या पनि
 हेबीर! ठीकलवकोसमान अनुहार* देखेर तिम्रो यहाँ
 भाई हौ उनकै सहोदर तिम्री* भन्याबुभयाँमनुमहाँ ६९

कुन्बीरकातिमीपुत्रहौकिनयहाँ* बरदौ यसोरी मनी
 केहीजान्दिन सन् बताउतिमिले * त्यो जात मलाई पनि
 यो प्रश्नै कुशले जसै सुनिलिया * शत्रुधनजीको तहाँ
 गम्भीर बाराग गरेर उत्तर दिया * सन्काशगाडीमहाँ ७०
 हेबीर! जानकिकाकुमारदुडजना * हामी कुशैलव भनि
 प्रख्यातहौ सन्मापिता कउनहुन् * जान्दीन मैले पनि
 विद्याभ्यासगरेर बालिमकिजीका * बरदौ सदा सइमहाँ
 आयौ लइन भनेर यस् बसतमा * तिम्रा सँगैमा यहाँ ७१
 कोहौबीर अनेक मिलीकिनयहाँ * यस्तो अधमै गरी
 मेरो बालक भाइलाइ तिमिले * पक्रीलियौ यो धरी
 हे राजन्! तिमि बीर हौ यदि भन्या * आर चोडो यहाँ
 मेरा सामु भई लडाइ गरिल्यौ * यो युद्धभूमि महाँ ७२
 यो जात श्रीकुशको सनै सुनिसकी * शत्रुधनजीले पनि
 जान्या सुन् मनले ड पुत्र दुड हुन् * रामचन्द्रजीकै भनि
 दोराका सँगमा कसो गरि लडौं * भन्या भई मन् महाँ
 फेरीवयै धरितक् बिचार गरिलिया * शत्रुधनजीले तहाँ ७३
 सोही औरसमा रिसाइ कुशले * हातमाधनुर्बाणलिया
 श्री शत्रुघ्नजिलाइ गरहरु अनेक * छोडेर टाकी दिया
 संझी क्षत्रियधर्मलाइ मनले * लइनै उचित हो भनि
 काट्याफेर कुशकाति शर्गगनमै * शत्रुघ्नजीले पनि ७४
 बाराए केहि धरी लडेर पाछि फेर * दुश्मन् हटाऊं भनि
 लाग्या छोइनति बीर दुवैकन तहाँ * दिव्यास्त्रहेरु पनि
 पैलहे श्री कुशले चढाइ धनुमा * अग्न्यास्त्र मन्त्री लिया
 श्रीशत्रुघ्नजिका उपर उहि बसत * ताकेर छोडी दिया ७५

अग्न्यास्त्रै कुशको नजरगारि तहाँ * शत्रुघ्नजीले पानि
 छोडया फेर वरणास्त्र सोही धरिमा * शान्तै गराऊं भनि
 अग्न्यास्त्रै वरणास्त्र त्यागू गारि तहाँ * शान्तै गराय्या जसै
 बायव्यास्त्र उठाइ फेरि कुशलै * छोडीदिया मट् तरसै ७६
 लाग्यो चलन हुरी र फौजहरु तहाँ * सब डटन लागी गया
 त्यो देखीकन पर्वतारत्र लिड फेर * शत्रुघ्नले छोड दिया
 जो दिव्यारत्र चलाउँथ्या कुशजिले * त्यो युद्धभूमी महौ
 तेरकोशान्तिगराऊँथ्या उहिबखत् * शत्रुघ्नजीले तहाँ ७७
 आफनाअरत्रसगैविफल हुन गया * भन्या हिसानले गरी
 क्रोधितमैकन फेर भन्या कुशजिले * तीन बारा हातम धरी
 हेबीर ! लौ तिमिलाइ तीनशर इनै * छोडेर मैले यहाँ
 मूर्छा पारि गिराउन्याहु बुभिल्यौ * यो युद्धभूमी महौ ७८
 मूर्छा वयै गारि पार्नलाइ नसक्या * गर्ह प्रतिज्ञा पानि
 अग्नि यो रथलमा जलाइ अहिले * कूदेर मर्ह भनि
 एती बात् कुशलै भनेर धनुमा * एकबारा चढाई लिया
 श्रीशत्रुघ्नजिलाइ त्यै बखतमा * ताकेर छोडीदिया ७९
 देख्या बाण कुशको भयङ्कर जसै * शत्रुघ्नजीले तहाँ
 जल्दीतीनशर त्यागू गरयागगनमै * काटया उसै बीच महौ
 दोश्रो शरकन भन् रिसाइ कुशलै * छोडी दियाय्या जसै
 काटया त्यो पानि फेर सहजगगनमै * शत्रुघ्नजीले तरसै ८०
 आफनाबारातिदुवैगगन बिच महौ * काटीखसाया भनि
 क्रोधले पूरा भड लिएर करमा * सीता कुमारले पानि
 तेस्रोबारा कन फेर चढाइ धनुमा * सीताजिको ध्यानगरी
 श्री शत्रुघ्नजिलाई ताके रिसले * छोडीदिया त्यो धरी ८१

त्यो बारा बज्रसमानको जङ्गल * लाग्यो बडा बेगारी
 साह्रै पीडित मै गिर्या रथ उपर * शत्रुधन मूर्छा परी
 श्री शत्रुधनजिलाड मूर्छित भई * देख्या गिर्याको जसै
 हाहाकारपारिगो फउज् जाति थिया * सम्पूर्णा भाग्या तसै ८२
 सोही औसरमा चढेर रथमा * राजा सुरथजी गड
 बर्षाया कुशका उपर शर अनेक * अत्यन्त क्रोधित भई
 फेरी तीन् शर त्याग् गरेर कुशल * राजा सुरथको तहाँ
 तीन् टुक्रा धनुको गराइ सहजै * काट्याउसै बीचमहाँ ८३
 फेर अर्को धनु मट्ट लियेर करमा * राजा सुरथले पानि
 बाराको वृष्टि बहुतगर्या कुशजिको * संहार गर्छु भनि
 सारा ती शरहरूलाड कुशल * काटी निचैमा तहाँ
 फेरी एक शर त्याग् गर्या सुरथका * ताकेर छाती महाँ ८४
 बज्रयोजाङ्गल त्यो जसै हृदयमा * बज्रै समान बेग गरी
 छोदै ताहिं रगत गिर्या सुरथजी * मूर्छा तुरुन्तै परी
 मूर्छा पारिदिया सुरथकन भनी * हातमा ठुलो रुख लिई
 आया श्री कुशका अगाडि हनुमान * अत्यन्त क्रोधित भई ८५
 देख्या श्री हनुमानलाड कुशल * आफ्ना अगाडी जसै
 हातको रुख शर त्याग् गरेर निचमै * काटी खसाया तसै
 त्यो रुख काटी दिया मनोरसिले * आर्को ठुलो रुख लिया
 फेरी श्री हनुमानले कुश उपर * ताकेर छोडी दिया ८६
 त्यो रुख श्री कुशका गहर शिरमा * लाग्यो बडो बेगारी
 धाऊ धेर भई बह्यो रगतको * धारा सन्नै अड् भरी
 लाग्यो चोट बहुतै तथापि कुशल * खुब्धै मनमा लिया
 माह्रै यो हनुमानलाड म भनी * ब्रह्माण्ड छोडी दिया ८७

सोहै बेगसित त्यो जरै हृदयमा * ब्रह्मास्त्रलाग्यो गर्ड
 लोटचाश्रीहनुमान् रसारथलमहाँ * मूर्छा तुरुन्तै भर्ड
 मूर्छा श्री हनुमान् रसारथल महाँ * पारेरे फेरी पानि
 बाण्कोवृष्टिगरयातहाँ कुशजिले * सन्फौजगिराऊँमनि ८८
 लाग्यागिर्नाति बाण्हरु सकल गै * फौजका उपरमा जरै
 व्याकुल् मै रसामा ठहर्न नसकी * सम्पूर्णा भाग्या तसै
 सारा लश्करको विनाश बहुतै * देखेर बेग्ले गरी
 आया पर्वत एक उठाड रिसले * सुग्रीव सोही घरी ८९
 फेरी श्रीकुशल पनी शर अनेक * छोडेर पर्वत तहाँ
 हज्जारै टुकरा गराड सहजै * काटया उसै बीचमहाँ
 पर्वत काटिदिया भनेर कुशको * संहार गर्नै मनि
 आया वृद्ध ठुलो उखेलिकन भट्ट * सुग्रीव फेरी पानि ९०
 त्यो रुखलाड पनी उसै बखतमा * काटीदियाथ्या जरै
 फेरी श्री कुशलाड सुग्रीवजिले * हान्या पुछरले तसै
 त्योचोदसुग्रीवको कठोर पुछरको * लागेर बेग्ले गरी
 व्याकुल् कोहधरी भया कुशपनी * पीडा शरीरमा परी ९१
 फेरी धैर्य गरी उसै बखतमा * एकवारुसास्त्रैलिया
 क्रोधले सुग्रीवका उपरकुशजिले * ताकेर छोड़ी दिया
 बेग्लेत्योवरुसास्त्रभट्टकुशजिका * मन्त्रै प्रमान्ले गर्ड
 बाँधयो सुग्रीवलाडजोरसित तहाँ * सपैँ समान्को भर्ड ९२
 कुशल सुग्रीवलाड त्यो रसा महाँ * बाँधीलियाथ्या जरै
 बाँकी फौजहरु जो थिया तिडरले * सम्पूर्णा भाग्या तसै
 पुष्कलवीरमराणी सुमद् सहितका * राजाहरु जो थिया
 ती सबलाड पनी लडेर लवलै * मूर्छा गराई दिया ९३

मूर्छा पारि सबै ति बोरकन फेर * शत्रुधनजीको तहाँ
 शिरदेखीसुनको किराट कुशाजिले * लीया उरै बिचमहाँ
 सुन्दर पुष्कलकोकिराटखुशिभई * फेरी लवैले पानि
 ल्यायासोहिबखत उतारिकनभट् * लैजान्हु मैले भानि १४
 फेरी ती दुड भाड जानकिजिका * दोराहरूले तहाँ
 सुगिब श्री हनुमान बीर दुडका * बाँधेर खुब् अडमहाँ
 मन्धन डे दुड बानरै कन लिई * चाँडो धरैमा पानि
 जायौलौ अज कयै बिलम्ब न गरी * हामीहरूले भानि १५
 योबात आपुसमा गरेर लवकुश * भाई दुवै तेस धरी
 फवर्ग्यो ती दुड बीर बानर सँगै * लीएर बन्धन गरी
 केही जोर नचलेर बन्धन महाँ * दुश्मनहरूका परी
 सुग्रीव श्रीहनुमान् पनी चलिगया * सामान्य बानरसरी १६
 लाग्या सुग्रीवलाड भन्न हनुमान् * सोही बखतमा तहाँ
 हे राजन् ! गरुँकुन उपाय अहिले * हामीहरूले यहाँ
 आँट्यालौलिङजानजानकिजिका * साम्ने डनीलो पानि
 साह्रै शर्म भयो कसोरि मडैले * देखाउँयो मुखभानि १७
 यो बात सुनेर हनुमानजिलाड ताहाँ

सुग्रीवले पानि भन्या उहि बीच माहाँ
 साँचो भन्यो जिउनु धिक् छ यसारि ऐल्हे

मनै असल बर थियो भानि ठान्हु मैले १८

बाटोभर अति खेट गरेर मनमा * यस्तै रक्मका अरु
 गथ्या धेर कुरा ति आपुस महाँ * मुख्यै ति बानरहरू
 सूशीमै लवकुश पनी ति दुडबीर * बानर लिई सडमहाँ
 जाँदामा कुटिमा पुग्या उहि बखत * बरिथनुरिसिताजीज १९

सारा शत्रुहरू ररारथल महौं * जीतेर भेदनै भनि
 आयाका दुइ पुत्रहेर कुटिमा * देखी सिताजी पनि
 आसनदेखि उठी उरौ बखतमा * दौडेर वयै दूर गई
 प्रीतीपूर्वक अङ्गमात् गरिलिङ्ग * अत्यन्त सूशीमई १००
 फेरी श्री हनुमान सुग्रीव दुवै * बीरलाड बन्धन गरी
 ल्यायाका दुइ पुत्रले कुटि महौं * देखेर खुब् छक् परी
 मन्दै हारय गरी ति पुत्र दुइका * सइमा सिताले पनि
 सोधिन् बानर डं दुवै किन यहाँ * पक्रेर ल्यायौ मनी १
 ई बानरहरूले कउन् गरिलिया * त्यस्तो कसुर यो धरी
 जल्दी त्यो सब लौ कहू तिमिहरू * सम्पूर्णा विरतार गरी
 एती बात पहिले सुध्याडकनफेर * मन्दिन् सिताजी तहाँ
 छोड़ीछौ तिमिहेरुले ई दुइको * बन्धन फुकार्ड यहाँ २
 आज्ञा यस्मुरितको तहाँ जनानिको * सूनीसकयाथ्या जसै
 वयै हाँसीकन फेर तहाँ लवजिले * बिन्ती चढाया तसै
 हे मातर ! सुनिबविसयोर्हजुरले * गङ्गा किनारमा गई
 खेल्यौं सूशि भएर बालकहरू * सम्पूर्णा जम्बा भई ३
 घोडा सुन्दर एक उरौ बखतमा * आएर फेरी तहाँ
 लाग्यो चर्न धुमी धुमी वारिपरी * हाम्रा अगाडी महौं
 कम्को अश्वरहेद्यो किन यहाँ * आयाछ हेरौं भनि
 हेर्दा त्यो हयलाड पत्र सुनको * देख्यौं निधारमापनि ४
 त्यो पत्रै हयका ललाट बिचको * देख्यौं सबैले जसै
 यस्मा के छ भनेर गै नजिकमा * सम्पूर्णा बाँच्यौ तसै
 कोही राम भनी रह्याछ नृपती * यज्ञै म गर्हु भनि
 साह्रै शोखि गरेर त्यो नृपतिले * छोडेछ घोडा पनि ५

लेरुयाको उस पत्रमा याह थियो * श्रीराम अयोध्या पाति
 गर्धन यज्ञ ति उर्दि यो सब सुनुन * क्षत्रीहरु छन जाति
 उर्दी मानुछ यो भन्या सकल वीर * रामका शरणमा परनु
 मान्दैनन रघुनाथलाड जसले * यो अश्वलाड धरुन ६
 शेखी त्यो नृपको बुझेर उ बसत * अत्यन्त क्रोधित भई
 को हो राम भनि अश्वलाड पहिले * पक्र्यौं तुरुन्तै गई
 आया लइन भनेर जो अधिरारी * सबलाड युद्धे महौ
 मूर्छा पारि सहज ड बानरहरु * बाँधेर ल्यायौं यहाँ ७
 त्यो बिन्ती लवको सुनेर सुशिमै * भन्दिन सिताजी पनि
 हेलव! यो हय यज्ञको किन हर्यौ * आफ्नै पिताको भनि
 फेरी जो दुड वीर बानरहरु * बाँधेर ल्यायौ यहाँ
 जाहेर छन हनुमान सुग्रिव भनी * सारा तिनै लोक महौ ८
 मेरा खातिरमा ड वीर दुडले * रामको सहायै भई
 राक्षसका कुलको विनाश पारिलिया * लङ्कापुरीमा गई
 तरमात् ड दुडलाई बन्धन पनी * नाहक यसोरी गर्यौ
 फेरी यज्ञ निमित्तको हय पनी * नाहक पिताको हर्यौ ९
 छोड़ी छौ अहिले ड बानर दुवै * फेर अश्वलाड पनि
 ल्यायौ जुन थलदेसि त्यैथल महौ * छोडेर आऊ भनि
 आज्ञा जाना किले जसै दिनु भयो * सोही बसत्मा गई
 छोड्या श्री लवलै सबै कन तहाँ * अत्यन्त सूशिमई १०
 श्री शत्रुघ्नहरु पनी रसा महौ * मूर्छा पर्याका जसै
 सूनिन जाना किले रभूर्यतिर फेर * फर्केर भन्दिन तसै
 रामकै दारि मसत्य हूँ यदि भन्या * शत्रुघ्नहरु पनि
 मूर्छादेसि उठुन अवश्य भगवान्! * एसै बसत्मा भनि ११

यरतारीत्सित प्रार्थना गरिलिडन् * श्री जानकीले जसै
 मुर्छा खुलनगयो फउज्हरु समेत * शत्रुधजाको तसै
 मुर्छा देखि उठेर त्यो बसतमा * शत्रुधनजीले तहाँ
 देख्या यज्ञनिमित्तको हय पनि * आपना अगाडी महौ १२
 शिरको आपनुकिरीदन देखिकन फेर * जो जो अगाडी थिया
 श्री शत्रुधनजीले अचम्म हुनगै * सब्लाड भोधी लिया
 हेवीरहो! सुनिल्यो निचित्ररितको * आश्चर्य ऐलहे भयो
 कसले आई किरीद लिडकन यहाँ * हामीहरूको गयो १३
 यज्ञैका पतिमूर्ति हुन् कि ति दुवै * धोडा छलैले हरी
 छोड्या फेरि कृपा गरेर अहिले * हाम्रो परीक्षा गरी
 पैलहे एति भनेर सबसित तहाँ * शत्रुधनजी फेर पनि
 मन्धन् मन्त्रि तरफ फिरेर अब लौ * जाऊँ अयोध्या भनि १४
 आज्ञा एति गरेर मन्त्रि कन फेर * आपना अगाडी महौ
 यज्ञैको हय त्यो लगाई खुशिमै * शत्रुधनजी फेर तहाँ
 चढनू मै रथका उपर उहिबसत * हिंइनू भएथ्यो जसै
 पृथ्वी कम्प गराई वीरहरु सबै * लाग्या पछाडी तसै १५
 मेरी शंस मृदङ्ग आदि सब थोक * बाजा बजाई तहाँ
 गङ्गा पारि तरेर फौजहरु सबै * लीएर साथै महौ
 चिन्तन् श्रीरघुनाथको चरणाको * गदैं बराबर गई
 श्रीशत्रुधनजि फेर पुग्या सरयुका * तीरमानहुत खुशमई १६
 धोडालाई लिएर पुष्कल समेत * शत्रुधन आया भनि
 गूनीबक्सनुभोर खुब् खुशिमई * रामचन्द्रजीले पनि
 लक्ष्मण लाई अह्लाडबक्सनुभयो * लश्कर लिई सइमहाँ
 हे भाई! तिम्रो जाड ल्याउ अहिले * शत्रुधनलाई यहाँ १७

आजा राधनको जसै सुनिलिया * अत्यन्त सूशि मर्द
 रथमा जल्द चढेर लक्ष्मणा पनी * धेरै फउज् सइ लिई
 बाजा मङ्गलका बजाई लिनका * खातिर बराबर गया
 प्रीतीपूर्वक माडलाइ सँगमा * लीएर फिर्दा भया १८
 सूशी मैकन सैन्य सज् सरयुका * पौंच्याकिनारमा जसै
 देरुया शोभित यज्ञ ताहिं रघुनाथ * जीले गरयाका तरै
 प्रत्येक् मण्डपका सबै वरिपारि * ब्राह्मण हजारौं रही
 भर्ता पूर्वक वेद पाठ सबले * गथ्या बहुत् सुश्रुमर्द १९
 मुल्थ्या चित्र विचित्र यज्ञभरि फेर * धेरै पताका हर
 होमगथ्या सज् कुण्डमा ऋषिहर * नाना रक्मका चर
 यज्ञै रत्नरा गर्नलाइ भनि फेर * हात्मा धनुर्बाण लिई
 राजाहेर पनी अनेक् वरिपरी * धुम्यासुशोभित् मर्द २०
 काहीं भोजनका अनेक् चिज हर * राखेर पात्रै भरी
 खान्ध्या ब्राह्मराहेर आपुस महौ * वार्ता सुशीका गरी
 मेवाका जतिचीज् थिया सकल ती * जान्दै नथ्या ववै पनि
 सोध्थ्या ववै नाचिन्है रसज् सँग डचीज् * केहुन बताऊ भनि २१
 सौदै पायसलाइ सुब् सुशि मर्द * लीएर हातै महौ
 गो हो अमृत नै अवश्य बुभिल्यौ * मन्थ्या कुनै जन् तहाँ
 मन्थ्या फेरि सिखनि लाइ करमा * लीएर ब्राह्मण हर
 राजादेखि सिवाय गो चिज तयार * को गर्न सकला अरु २२
 गरतै रीतसित पात्रमा जति रक्म * थिया धरेका तहाँ
 ती सज् चीज् हरलाइ देखि कन सुब् * आश्चर्य मै मन महौ
 तारिफ् यै रितले गरी सकल चीज् * खाएर सुब् पेद भरी
 नाच्य्या ब्राह्मराहेर सुब् सुशि मर्द * रामको प्रशंसा गरी २३

काहीं बन्दिहरू र करिबहरू फेरू * रामको चरित्रै तहाँ
 गान् गथ्या सुशि मै मधुर रवर गरी * त्यो यजमूमी महौ
 उत्सवत्यसरितकोनजर गरितहाँ * शत्रुघ्न सूशी भया
 पुष्कल्लाड लिएर तौ बखतमा * रामका हजुरमा गया २४
 साम्ने श्री रघुनाथले नजर भो * शत्रुघ्नलाई जसै
 सूशी मैकन अङ्गमा लू गरुं मनी * उरुनूभयो भद तसै
 भक्तीपूर्वक रामका चरसामा * दौड़ी नजीक्मा गर्ड
 श्रीशत्रुघ्न पनी परया उहि बखत् * अत्यन्त सूशी भई २५
 फेरी श्री रघुनाथले पानि तहाँ * अत्यन्त प्रेमले गरी
 बाहू पक्रि उठाड काख बिचमा * शत्रुघ्नलाई धरी
 आलिङ्गन पहिले गरेर सुशि मै * हर्षाश्रुले फेरू तहाँ
 सेचन् गर्नुभयो उसै बखतमा * शत्रुघ्नका शिरमहाँ २६
 पुष्कलूजी पानि रामका चरसामा * आड गिरयाथ्या जसै
 तिन्लाई पानि काखमा लिनुभयो * रामचन्द्रजीले तसै
 श्रीसुप्रिबहनुमानहरू र अरू फेरू * राजाहरू जो थिया
 आलिङ्गन सबको गरी प्रभुजिले * सड्मा बसाई लिया २७
 मन्त्री फेरू सुमती उसै बखतमा * रामका हजुरमा गया
 भक्ती पूर्वक दण्डवत् आधि गरी * साम्ने खडी मै रह्या
 मन्त्री तर्फ नजर गरेर बहुतै * सूशी भई मन् महाँ
 सोधीबक्सनुभो उसै बखतमा * रामचन्द्रजीले तहाँ २८
 हे मन्त्री ! मन अश्व यो धुमिधुमी * कुनकुनमुलुकमा गयो
 कुन वीर आड कहाँ कउन् तरहले * यो अश्व हर्दो भयो
 फेरी युद्ध भयो कउन् तरहले * करका रँगैमा कहाँ ?
 निस्तारपूर्वक त्यो कुरा कह सबै * मेरा अगाडी महाँ २९

गो आजा रघुनाथको सुमतिले * सुनी सबयाथ्या जसै
 बाँधी अञ्जलि खूब नम्रित भई * बिन्ती चढ़ाया तसै
 जाहेर सब छ जगतपते ! हजुरमा * जो हुन्छ संसार भरी
 सोध नूभो गरु वया बताउँहु सबै * आजा शिरोपर धरी ३०
 हे नाथ ! पूर्व तरफ गयो हजुरको * धोडा जउनु देश महौ
 आया भेटन भनी उसै बसतमा * राजाहरू सब तहाँ
 आपनू राज्यपनीचरमा कमलमा * सबले समर्पसा गर्या
 दास हूँ राघवको भनी चरामा * शत्रुधनजीका परया ३१
 धोडा फेर अहिक्षत्रमा चालिगयो * राजा सुमदजी पनि
 आया रत्नहरू लिई उहि बसत * भेट गर्न लाइ भनि
 आपनू राज्य सबै समर्पसा गरी * शत्रुधनलाई तहाँ
 धोडा रक्षक मै तल्या पाछि पछी * लश्कर लिई सइमहाँ ३२
 धुमदै त्यो हय फेर सुबाहु नृपको * पाँच्यो मुलुकमा जसै
 धोडा पक्रिलिया तिनै नृपतिका * दोरा दमनले तसै
 ताहीं पुष्कलले दमनकन जित्या * भारी लड़ाई गरी
 आया लइन भनी सुबाहु नृपती * फेरी अगाडी सरी ३३
 वयै काल्श्री हनुमानका राँगलडी * मूर्छा परयाथ्या जसै
 मूर्छादेखि उठी परया सरामा * शत्रुधनजीका तसै
 आपनू राज्य सबै समर्पसा गरी * फेरी सुबाहु पनि
 धोडा रक्षक मै चल्या पाछि पछी * दास हूँ मरामको भनि ३४
 धुमदै त्यो हय फेर मुलुक मुलुकमा * रेवा किनारमा पुग्यो
 रामने सब जनका पसेर नदिमा * डूबेर गुप्तै मयो
 शत्रुधनै पनि फेर परया नदि विषे * नारी तहाँ ववै थिइन
 साँपी त्यो हय मोहनास्र पनि फेर * तिनले सिकाई दिइन ३५

घोड़ा फेरि धुमेर बरिमारिका * पुरमा बराबर गयो
 त्योहाल्वयामभनूहजूरपानितहाँ * पालनू भयाकै थियो
 फेरी बिद्युतमालि राक्षस हुलो * आएर घोड़ा हरयो
 वयै काल् युद्ध गरेर त्यो असुर फेर * शत्रुधनदेखी मरयो ३६
 फेरी अश्व हरया गरया सुरथले * जो जो भयाका तहाँ
 जाहेरै छ हजुरलाड किन फेर * जित्ती चढाऊँ यहाँ
 एहीरीतरितरभन्नुमुलुक मुलुकमा * धुमै सुशोभित भई
 पाँच्यौ बाल्मिकिकोछ आश्रम जहाँ * घोड़ा हजुरको गई ३७
 आश्चर्यै हुनगो तहाँ रघुपते ! * साक्षात् हजुरकै सरी
 रूपका बालक आइ अश्वकन फेर * पक्रया सहजले गरी
 घोड़ालाड फुकाइ ल्याउन भनी * जो जो अगाडी सरया
 एवलै युद्ध गरी सबैकन तहाँ * संहारतिनैले गरया ३८
 युद्धै गर्न भनेर तिनसँग तहाँ * फेरकाल्जीतवीरगया
 वयै काल् सम्म हुलो ति वीर दुइले * संग्राम गर्दाभया
 फेरी क्रोधित भै अनेक शहर * वर्षा तिनैले गरी
 सेनानायक कालजीतकन तहाँ * मार्दाभया त्यो घरी ३९
 पुष्कल्श्रीहनुमान् समेत अरुपनी * जो जो हुला वीर थिया
 तिनले युद्ध गरी सबैकन तहाँ * मूर्छा गराई दिया
 हाहाकार पारिगो सबै फउजमा * कतलअनेकवीरभया
 साह्रै क्रोध गरेर लड्दहु भनी * शत्रुधन आफैं गया ४०
 श्री शत्रुधनजिले ति वीरकन गई * मूर्छा गराया जसै
 अर्का बालक एक तिनै सरि तहाँ * फेरलइन आया तसै
 वयै बेर युद्ध गरी तिनैसँग तहाँ * शत्रुधन मूर्छा परया
 सुग्रीव श्रीहनुमानलाइ पनिफेर * बन्धनतिनैले गरया ४१

फेरी श्री हनुमान सुखि दुनै ❀ बरिलाड छोड़ी तहाँ
 छोडयाअश्वपनी कृपा गारि बहुत ❀ ल्याई रसार्थत् महाँ
 बाण् लागीकन फौज्हरुहजुरका ❀ जोजो मरयाका थिया
 सब्माथी करुणा गरेर पाछि फेर ❀ तिन्ले बचाई दिया ४२
 घोडालाड लिएर हाभिहरु सब् ❀ फेरी उसै बीच् महाँ
 साहै सूशि मयर हे रधुपते ! ❀ फर्केर आयौं यहाँ
 त्यरतो बिन्तीगरयातहाँ सुमतिले ❀ रामका हजुरमा जसै
 खुशमै बाल्मिकिलाड राधवजिले ❀ सोधीलिन्मो तसै ४३
 ब्रह्मर्षे ! ति कउन् दुरत अनुहार ❀ मेरै भयाका तहाँ
 आया लइन भनेर बालकहरु ❀ शत्रुधनका सङ् महाँ
 मूर्छा पारिदिया लडेर सहजै ❀ शत्रुधनलाड भनि
 सुन्दामा अहिले मलाड बहुतै ❀ आश्चर्य लाग्योपनि ४४
 आज्ञा बाल्मिकिले सबै सुनिलिया ❀ रामचन्द्रजीको जसै
 हात् जोरेर तहाँ बहुत सुशि भई ❀ बिन्ती तटाया तसै
 हे राम ! ती दुडपुत्र हुन् हजुरका ❀ जरता हिसाबले गरी
 तिन्को जन्म भयो बताउँछु सबै ❀ सुनूहवर्यो घरी ४५
 जुनदिन हेरधुनाथ ! सिताकन अधी ❀ लक्ष्मणजिले वन् महाँ
 मेरा आश्रमका लगेर नगिचै ❀ छोडेर फवर्या यहाँ
 लागिन् रूनि विलाप गारि गारि सिता ❀ भार्या हजुरकी जसै
 आफ्नै पुत्रि समान् बुभेरे मडैले ❀ ल्यायाँ कुटीमा तसै ४६
 देख्या गर्भवती सिताकन जसै ❀ बेग्लै बसुन् ई भनि
 तिन्कानिभित्तसलतयारगारिदिया ❀ एक परागाला पनि
 फेरी सब् ऋषिपत्निलाई मडैले ❀ डाकी उसै बीच् महाँ
 गर्नु जानाकिको टहल् सकलले ❀ भन्याअहायाँ तहाँ ४७

वयै दिन्मा दुइपुत्र जानकिजिले * पैदा गरीथिन् जरै
 मैले नाम धर्या गर लवकुश * मन्या दुवैको तरै
 शुक्लै पद्म भएर चन्द्र जरारी * बद्धन् जउन्चाल् महाँ
 लाग्याबड् नसिताजिका दुइकुमार * दिन्दिन्बराबर तहाँ ४८
 दश वर्षे जब मै गया ति दुइको * शास्त्रै विधानले गरी
 त्यै काल्मा ब्रतबन्ध फेर गरी दिया * प्रीती मनैमा धरी
 चारैवेद इतिहास पुराणहरु सब * फेरी धनुस्वेद पानि
 साङ्गोपाङ्ग दिया पढाई मडैले * छोरा हजुरका भनि ४९
 रामायण कविता गरेर अहिले * मैले रच्याको थिया
 फेरी ती दुइलाइ गान् गर भनी * सारा सिकाई दिया
 वाराणसीका सुरमा मिलाइ ति दुवै * रामायणौको जरै
 गान् गथ्या सब देवताहरु पनी * आएर सुन्याथ्या तरै ५०
 हेनाथ ! ती दुइले मधुर स्वरगरी * गाना गरयाको तहाँ
 एकदिन् आइ जरै सुन्या वरुसाले * खूशी भई मन्महाँ
 वयै दिन् साथ लगेर सुन्हु मडैले * डन्कोमधुर गान् भनि
 छोरा जानकिका दुवैकन लग्या * आफ्ना पुरीमा पानि ५१
 सुन्दा तृप्ति नभै चरित्र रघुनाथ * सारा हजुरको तहाँ
 धेरैदिन् ति दुवै कुमार वरुसाले * सारुताभया सद्महाँ
 फर्क्यानिन् किनती भनेर म पानि * अत्यन्त दुःखित भया
 खोज्दै ती दुइलाइ फेर वरुसाका * पुरमा म आफैं गया ५२
 साह्रै खूशी भई तहाँ वरुसाले * पूजा मलाई गरी
 कोहुन् बालकयो भनी मसँग फेर * सोझाभया त्यो धरी
 जो वृत्तान्त थियो सबै कहि दिया * फेरी वरुणले पानि
 पूजा ती लवकुश दुवैकन गरया * छोरा हजुरका भनि ५३

सुन्दर मूर्ति र गुण उमेर ति दुइको * देखी वरुणाले तहाँ
 लाग्या भन्न मलाई फेर उहि बसत * सूशी भई मन्महाँ
 ब्रह्मर्षे ! रघुनाथका हजुरमा * जाई हजुरले पनि
 बिन्ती गर्दिनु यो कुरा वरुणाले * मन्थ्या मलाई भनि ५४
 सीतालाई पतिव्रता भनि सबै * मन्धन ति नै लोक महाँ
 यौटा दुर्जन धोविका वचनले * त्याग्नू उचित हो कहाँ
 सीता त्याग्नू भयो मन्थ्या हजुरले * सबले अनशयै पनि
 दीनेछन् अपयश रहेनछ विवेक * रामचन्द्रलाई भनि ५५
 दिनुदिनु जानिकि काचराकमलको * जो जनर मरणागर्दछन्
 पाप्को नष्ट भईति सब जनहस * संसार सहज् तर्दछन्
 ब्रह्मा रुद्र समेत चराचर जगत * सारा हजुरले यहाँ
 रष्टी गर्नु भयो सिताकन फगत * लीएर साथै महाँ ५६
 माता जानिकि हुन् पिता हजुर मै * प्राणी सबैका पनि
 सीता माथि कुट्टी वया हजुरले * गर्नु उचित हो भनि
 ब्रह्मर्षे ! मईले मन्थ्या जति कुरा * मन्मा हजुरले लिनु
 चाँडो गै रघुनाथका हजुरमा * सारा सुनाई दिनु ५७
 त्यो बिन्ती पहिले गरी वरुणाले * मेरा सँगैमा तहाँ
 तारिफ् धेर कुशल ब्र दुवैकन गरया * सूशी भई मन्महाँ
 रामायण गइ गान् जहाँ हजुरका * दोराहस गर्दथ्या
 एही रीतसित सब सुरासुरहस * आश्चर्य सुन् पर्दथ्या ५८
 तिनको गान सुनिलोकपाल हस पनि * सम्पूरा मोहित थिया
 वरदान ती दुइलाई फेर सुशी भई * सारा ऋषिले दिया
 जो देख्छन् ति दुवै कुमारकन तहाँ * यै बात ति सबले पनि
 मन्धन रामायण धिएकथि पृथिविमा * ऐल्हे भयाति न् भनि ५९

गान् गर्दन अरु बातमा हजुरको * एल्हे तिनैलोक महौ
 सीता त्यागीदिदा अकीर्ति सबले * गान्गर्न लाग्यायहाँ
 तरमात पुत्रसहितसिताकनयहरा * गर्नु भया यो धरी
 गर्नन् कीर्ति हुलो सबै हजुर को * सारातिनैलोकभरी ६०
 सर्वजै रघुनाथ थिया तर पनि * यस्तै प्रकारले तहाँ
 ब्रिन्तीबाल्मिकिलेबहुतगरीलिया * रामका हजुरै महौ
 ब्रिन्ती एतिसुनेर बाल्मिकिजिको * साह्रै प्रशंसा गरी
 डाकी लक्ष्मणलाइ राधवजिले * आज्ञागरया त्योधरी ६१
 हे भाई ! सुन पुत्रले सहित की * सीता रहन्दिन जहाँ
 चाँडो गैकन जो कुरा हुन गयो * हामीहरूको यहाँ
 विस्तारपूर्वक त्यो कुरासबकही * तिनका अगाडी महौ
 तिनलाई रथमा चढाई तिमिले * लीउर आऊ यहाँ ६२
 लक्ष्मणलेजबयोहुकुमसुनिलिया * अत्यन्त सूशी भया
 बीदा मै रथमा चढी उहि बसत * ऊठेर जल्दी गया
 पाँच्या आश्रमका जसै नगिचमा * रथदेखि मैमा झरया
 दौड़ी गैकन फेरि जानकिजिका * पश्रीचरणमापरया ६३
 लक्ष्मणलाइ नजर गरेर खुशिमै * फेरी सिताले पनि
 सोधिन्यरुधरिमायहाँकिनतिमी * आयौ बताऊ भनि
 प्रीतिपूर्वक यो सुध्याड पहिले * लक्ष्मणजिलाई तहाँ
 फेरी जानकिले कुशलसकलको * सोधिनूउरौबिचमहाँ ६४
 आज्ञा एति सुनेर लक्ष्मणजिले * सीताजिका सङ्गमहाँ
 सबजान्धनुहरुकोकुशलअधिकही * ब्रिन्ती गरया फेरतहाँ
 जल्दी जानकिलाइ गैकनतिमि * लीएर आऊ भनि
 आज्ञा राधवको हुँदा म अहिले * आयौ हजुरमा पनि ६५

आपना प्रावतन कर्मको सकलमोग् * गर्धन सबैले भनि
 मनुले एति विचार गरेर सब थोक * ऐल्है हजुरले पनि
 जोजो दुःखपरया तथापि मनमा * चिन्ता नली वगै यहाँ
 चाँडो पाल्नुहवस् कुमारहरु दुवै * तीई अयोधया महौं ६६
 सुन्दर वस्त्र अमूल्य भूषणहरु * पैहेर सब अड् मरी
 छत्रै चामरले र दारिहरुले * शोभित भई यो धरी
 चाँडो चढ्नु भएर यो रथ उपर * मेरा सँगैमा यहाँ
 हे सीते ! अब जानुपर्छ खुशि मै * रामका हजुरै महौं ६७
 यसैतै लक्ष्मणले अनेक तरहले * जाऊँ अयोधया भनि
 सम्भारभरिसक्नमानिकनफेर * भिँच्चन सिताजी पनि
 आपनो अप्रयशभो भनेर पहिले * रामले मलाई यहाँ
 त्यागीवसनुभो भन्या म कसरी * जाऊँ अयोधया महौं
 साम्नेमापातिकारहुनकि त रहन * काहीं पछाडि पनि
 केही दोषदिनु योग्य छैन पातिको * पत्नीहरुले भनि
 हे लक्ष्मण ! रघुनाथलाई मडैले * दोष दिन केही अरु
 चिन्तन श्री रघुनाथकै गरि सदा * जरछू बनैमा वरु ६९
 श्रीरामचन्द्रजिका कुमारहरु दुवै * सौपन्हु मैले यहाँ
 फर्की जाउ तिम्री डनै दुइ कुमार * लीएर साथै महौं
 मान्यै जनजातिछन सबैकन पनी * मेरा तरफ्ले गर्ड
 पाऊमा पारि दण्डवत् कहि दिनु * अत्यन्त नम्रित भई ७०
 एती बात पहिले भनेर खुशि मै * फेरी उसै बीच महौं
 सौपिन् जानाकिले कुमारहरु दुवै * लक्ष्मणजिलाई तहाँ
 आज्ञा एति सुनी कुमारहरु दुवै * लीएर लक्ष्मण पनि
 सीताका सँगमा बिदा भई फिरया * जान्छु अयोधया भनि ७१

फेरी लक्ष्मराजी कुमारहरु दुवै ❀ लीड अयोध्या गर्दै
 दर्शन राघवको गरेर पाहिले ❀ अत्यन्त नम्रित भई
 सीताले जतिनातमनिनसकलत्यो ❀ विरतारपूर्वक कथा
 जो आज्ञा दिनुहुन्छ गर्हु म भनी ❀ सामने खडा भैरथा ७२
 उत्तर जानिको सुनेर बहुतै ❀ सुर्ता मनैमा गरी
 गिर्नु भो रघुनाथ उसै बखतमा ❀ मूर्छा तुरुन्तै परी
 मूर्छा केहि घरी पर्या पछि जसै ❀ चैतन्य आयो तहाँ
 लक्ष्मराजाड अहाइबक्सनुभयो ❀ फेरी उसै बीचमहाँ ७३
 हे भाई ! तिमिले यसै बखतमा ❀ फर्केर फेरी पनि
 भन्नु एति कुरा सितारंग गर्दै ❀ मैले भन्याको भनि
 हे सीते ! पतिकोटहलसारि ठुलो ❀ नारीहरुको यहाँ
 अर्को धर्म कउनु बुझेर तिमिले ❀ जरहुमन्यौवनमहाँ ७४
 रनाभीनिर्गुरानै हवरू किअथवा ❀ दोषी हवरू ता पनि
 मानै पर्दछ नारिहरु सजले ❀ ईश्वरसमान हुनु भनि
 राजी गर्न सवयामलाई जति छन ❀ छौताहरु सब यहाँ
 हुन्छन् पुष्ट भन्या बसेर तिमिले ❀ वंयाहुन्छ जङ्गलमहाँ ७५
 कसूतै तीर्थ र ब्रतक्रिया गरतिमि ❀ तिम्ले गरयाको जति
 निष्फल हुन्छ मदेखि जाहिक अरू ❀ वयै छैन तिम्रो गति
 आफै सन् ऋषिपतिनाड गडभेट् ❀ गर्हु भनी गै तहाँ
 हे सीते ! किन दोष अनाहकमहाँ ❀ दिन्छ्यौ मलाई यहाँ ७६
 त्यसूतै रीतसितका अनेक अरु कुरा ❀ रामचन्द्रजीले जसै
 आज्ञा गर्नुभयो र लक्ष्मरा गया ❀ सीताजिका पासतसै
 फेरी बाल्मिकिले बहुत खुश भई ❀ सोही बखतमा तहाँ
 आज्ञा ती कुरालव दुवैकन गरया ❀ रामका अगाडीमहाँ ७७

वीणाका सुरमा मिलाइकन सुब् * हे पुत्र ! ऐल्हे यहाँ
रामायण तिमिहेरु गान्गर सबै * यो यज्ञभूमी महौ
यो आजा ऋषिको जसै सुनिलिया * अत्यन्त सूशी भई
रामायण सब गान्गरयाति दुइले * रामका अगाडी गई ७८
गान् गथ्याति दुवै बिचित्र रितले * साहै मधुर स्वर गरी
टाकयो सोहि अवाजले उहि बसत * सारा तिनैलोक् भरी
साहै सुन्दर गान् सुनीति दुइको * मोहित हुँनाले तहाँ
आए सुन्न मनैर देवगरा सब * त्यो यज्ञभूमी महौ ७९
गान्को शब्द सुनेर मोहित भई * जो जो सभामा थिया
हर्षाश्रु दुइ नेत्रदेसि सबले * मोचन गराईदिया
आपना ती दुइ पुत्रलाइ सुशि मै * रामचन्द्रजीले पनि
एकएक्लासु सुनका असाफिदिनुभो * खिलतलिउनुई भनि = ०
खिलत नली ति लव कुश दुइ भाइ ताहाँ

ऊठेर बालिमिकिजिका गड सामु माहाँ
जिन्ती गरया नृपतिले धन यो पठाई
सोज्छन् भुलाउनु ऋषे ! किन हामिलाई ८१
क्षत्री भई जुन प्रतिग्रह लिन्छ याहाँ

त्यो जन् मरेर पाछि गिर्दछ नर्क माहाँ
कसूतो विचार नृपतिले गरि दान दिया

हाम्रो यसोरि किन डज्जत आज लीया ८२
जिन्ती एति सुनेर सुब् सुशि भई * बाबू इनै हुन् भनि
सम्भाया लव कुश दुवैकन तहाँ * फेरी ऋषीले पनि
आजा बालिमिकिको सुनेरति दुवै * दौडी नजीक्मा गई
श्री रामचन्द्रजिका चरणाकमलमा * गिर्दामया सुश भई ८३

फेरी श्री रघुनाथले पनि दुवै * दोराहरूको तहाँ
 आलिङ्गन पहिले गरेर बहुतै * सूशी भई मन् महाँ
 आफ्ना तीदुइ पुत्रका गिरविषे * हर्षाशु मोचन गरी
 सेचन जल्दी गरेर काख दुइमा * राख्नु भयो त्यो घरी ८४
 लक्ष्मणले पनि जानकीसित गर्दै * फेरी उसै बीच महाँ
 आज्ञा श्री रघुनाथको जति थियो * सारा सुनायो तहाँ
 पैलहे जान भनेर जानकीजिले * उत्तर दिइथिन् जसै
 फेरी लक्ष्मणले बुझाडकन सुब्बा * राजीगराया तसै ८५
 बीदासब्ब ऋषिपत्निका संग महाँ * सोही बखतमा भडन
 सूशी भै रथमा चढेर ति सित * फेरी अयोध्या गडन
 पौँचीथिन् पुरिमा जसै उहि बखत * रामका हजुरमा गर्दै
 भक्तीपूर्वक दण्डवत् गरिलिङ्गन * अत्यन्त सूशी भई ८६
 सब सासुहरूका गण्ड धरमा * फेरी सिताले तहाँ
 पाऊमा परि दण्डवत् गरिलिङ्गन * सूशी भई मन् महाँ
 प्रीतिपूर्वक सब ति सासुहरूले * आशिष दियाथ्यो जसै
 फर्की श्री रघुनाथका हजुरमा * हाजिर भडन फेरतसै ८७
 भूकोणक प्रतिमूर्ति जानकीजिको * यज्ञ निमित्तक तहाँ
 राख्नाको रघुनाथका संग थियो * त्यो यज्ञभूमी महाँ
 सोही औसरमा अगारित ऋषिले * त्यो मूर्ति फाली दिया
 सीतालाइ लगेर राघवजिका * सङ्गमा बसाई लिया ८८
 सीताजीकन साथमा लिइ तहाँ * बस्नु भयाको जसै
 देखा श्री रघुनाथलाइ जतिले * सूशी भया सब तसै
 सोही औसरमा बशिष्ठसित गै * रामचन्द्रजाले पनि
 सोधनुभो अब के गरूँ हजरले * आज्ञाह्वय भयो भनि ८९

आजा त्यसारीतको बशिष्ठ ऋषिले * सुनी लियाथ्या जसै
 हात् जोरी रघुनाथका हजुरमा * बिन्ती चढाया तसै
 हे राम ! सब ऋषिहेरुलाइ पहिले * यो यज्ञभूमी महौ
 पूजा गर्नुहवस् यसै बखतमा * चाँडो हजुरले यहाँ १०
 त्यो आजा गुरुको सुनेर खुशि मै * रामचन्द्रजीले पनि
 सब भन्दा पहिले पुजा हजुरकै * गर्हु म ऐल्हे भनि
 सुन्दर वस्त्र अमूल्य भूषणहरू * धेरै समर्पण गरी
 पूजा गर्नुभयो बशिष्ठ ऋषिको * भक्ती मनैमा धरी ११
 जुन रीतले गुरुको पुजा गरिलिया * सोही बमोजिम तहाँ
 पूजा फेरि अगारितको पनि गरया * त्यो यज्ञभूमि महौ
 त्यस्तै रितसित रामले अरु तहाँ * जो जो ऋषीश्वर थिया
 पूजा ती सबको गरेर बहुतै * राजी गराईलिया १२
 बाँकी ब्राह्मण जो थिया अरु अरु * लासूलासू अशर्फी तहाँ
 सबलाइ रघुनाथले दिनुभयो * फेरी उसै बीच महौ
 कङ्काल भिक्षुक जो थिया अरु तहाँ * सबलाइ फेरी पनि
 वस्त्रै भूषण रामले दिनुभयो * राजी हुनु सब भनि १३
 सोही औसरमा अगारित ऋषिले * रामलाइ सूशी भई
 बिन्ती पारिलिया प्रभो ! सरयुमा * राजाहरूले गर्ई
 घोडालाइ नुहाउनाकन यहाँ * सुनका घडामा भरी
 त्याउनु जल् अहिले हुकुम दिनु नहवस् * रामचन्द्रजीले जसै १४
 आजा एति अगारितको सुनिलिया * रामचन्द्रजीले जसै
 चौषट्ठी नृपलाइ डाकि नजिकै * आजा गरया फेर तसै
 फेरी ती सब भूपाति सरयुका * तीरमा तुरुन्तै गया
 सुन्दर जल सुनका घडा भरिभरी * तीर हाजिर भया १५

त्यों जल् मन्त्र पढी अगारित ऋषिले * फेरी उसै बीचमहाँ
 घोडा लाड नुहाड वेद विधिले * शुद्धै गराया तहाँ
 फेरी त्यो हयका गर्ड नजिकमा * रामचन्द्रजीले पनि
 भक्तिपूर्वक प्रार्थना गारिलिया * नष्टै हवसूपाप्रभानि ९६
 त्यो घोडा कन प्रार्थना यसरि धेर * देख्या गरेको जसै
 सारा ती ऋषिहेर आपुस महाँ * फेर भन्न लाग्या तसै
 जरका चिन्तनले तिनै भुवनका * प्राराहि रू तर्दछन्
 आश्चर्यै सुनित्यो उनै रघुपती * के प्रार्थना गर्दछन् ९७
 केही मन्त्र पढी अगारित ऋषिले * एक खड्ग त्यो बीचमहाँ
 हात्मा राघवका दिया सुशिमड * त्यो अश्व मानै तहाँ
 रामले त्यो हय मार्नको मन गरी * खड्गै उठाया जसै
 दिव्यै रूप धरि अश्व त्यो गगनमा * उडेर गै गो तसै ९८
 छोडी त्यो हयको स्वरूप हरि में * चार बाहुको रूप भई
 बरन्या दिव्य विमानका उपरमा * आकाश बीचमा गई
 साह्रै सुन्दर त्यो पुरुष कन तहाँ * देखीलिया थ्या जसै
 जो जो यज्ञ विषे थिया ति सबले * आश्चर्यमान्या तसै ९९
 आफैले सब जान्दथ्या तर तहाँ * जानुन् सबैले भनि
 सोदथ्या श्री रघुनाथले सब कुरा * तेसका संगैमा पनि
 को हो सुन्दर हे पुरुष! अधि तिमी * कुन कारनाले यहाँ
 घोडा मै रहनू पर्यो मन सबै * मेरा अगाडी महाँ १००
 आफनू हाल सबै सुदयाउनु भयो * रामचन्द्रजीले जसै
 हात जोरी किन फेर तिनै पुरुषले * बिन्ती चढाया तसै
 हे नाथ! ब्राह्मरा हुनि नरतर अघी * गङ्गा किनारमा गई
 बरथ्या सब जन लाड ठेगन मनले * मानू ऋषीश्वर भई १

धेरै झिण्यहरू लिएर सँगमा * मेरा अगाडी महौ
 दुर्वाशा ऋषि फेर उरै बसतमा * आया अकर मात तहाँ
 देरुयाँ योगि समान् भएर छलले * मैले बस्याका जसै
 क्रोधले पूरा भई शराप् ति ऋषिले * दीया मलाई तसै २
 हे नीच ! दम्भ गरेर योगि सरि मै * सञ्जलाइ छल्छु भनि
 बस्यो देखि शराप् मदि नहुत मयास् * घोडा अवश्यै पनि
 त्यस्तो श्राप् ऋषिले जसै दिनु भयो * घोडा समान् रूप धर्यौ
 ऐलहे रपर्श हजूरले गरिदिदा * त्यो श्राप देखी तरयाँ ३
 एती बिति गरेर फेरि ति पुरुष * बीदा तुरुन्तै भया
 तीन् चार श्री प्रभुको प्रदक्षिणा गरी * बैकुण्ठ धाममा गया
 दिव्यै रूप भइ अश्व त्यो जव गयो * दुःखित भइ मन महौ
 सोध्या फेरि वशिष्ठजीसित गर्दै * रामचन्द्रजीले तहाँ ४
 हे सर्वज्ञ ऋषे ! कउन् बलि यहाँ * ऐलहे तयारी गरी
 मेरो यज्ञ समाप्त हुन्छ उ सबै * आज्ञा हवस् यो घरी
 फेरी कुन् चिजको हवन् गरिलिया * यो यज्ञकुण्डै महौ
 तमै मैकन भाग्यहरा गरिलिनन् * द्यौताहरूले यहाँ ५
 आज्ञा त्यस्तिरितको वशिष्ठ ऋषिले * भूनी लियाथ्या जसै
 हात जोरी रघुनाथका हजुरमा * विन्ती चढाया तसै
 हे राम ! जल्दि कपूर मगाउनु हवस् * गर्हु हवन् यो घरी
 सन्ध्या ताहनि त्यो ग्रहण गरिलिनन् * मेरा बचनले गरी ६
 विन्ती एति सुनि वशिष्ठ ऋषिको * रामचन्द्रजीले पनि
 लाखौं भारि कपूर मगाइ दिनुभो * होम् गर्नलाई भनि
 आवाहन गरि देवता सकलको * सोही बसतमा तहाँ
 लाग्यो होमन कपूर वशिष्ठ ऋषिले * सब यज्ञकुण्डै महौ ७

तै रीतले सरयू पुगेर रघुनाथ * अत्यन्त सुशी भई
 सीतालाइ सँगै लियर जलमा * परनू भयो फेर गई
 ब्राह्मणहेरु गरु सुन्न सुशि भई * वेदका ऋचाले गरी
 मन्त्री जल् रघुनाथका शिरमहाँ * सेचनगर्यात्योघरी १५
 सीतालाइ लियर फेरि रघुनाथ * उत्रया किनारमाजसै
 दौताले पनि पुष्पवृष्टि सुशि मै * सब् गर्नलाग्या तरै
 केयूर हार किरीट कौरतुम मराणी * पैहेर जल्दी तहाँ
 सीतालाइ सँगै लिई रघुपती * परनू भयो पुरमहाँ १६
 एही रीतरित रामले अति ठुलो * यज्ञै समाप्तै गरी
 आफ्नु कीर्ति चलाइबसनुभयो * सारा तिनै लोक भरी
 सीतालाइ सँगै लियर रघुनाथ * जीले अयोध्या महौ
 यै रीतले गरिबकिसयो सुशि भई * तीन अश्वमेधै तहाँ १७
 नात्रयायनऋषिकाश्रगाडिसबयो * रामको चरित्रै कही
 आज्ञा शेषजिले गर्या उहि बखत * अत्यन्त सुशी भई
 हे नात्रयायनजी ! जसोरि पहिले * रामाश्वमेध भो यहाँ
 निरतारपूर्वकले सबै कहिसक्यौ * तिम्रा अगाडी महौ १७

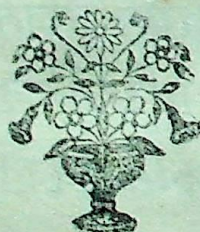
असली पुरानू भाषाको स्वर्गीय सुब्बाहोमनाथकृत रामाश्वमेध समाप्त

नेपाली साहित्य गगनमा आफ्ना अमर लेखनी द्वारा सूर्य भैं प्रसिद्ध

सुब्बाहोमनाथ केदारनाथजीको महाभारत १८ पर्व, रामायण-
रामास्वमेध, श्री कृष्णचरित्र र श्री मद्देवीभागवतको तपाईंका बाबु
वराजु, भाई भारदार, बुढापुरानाले र देशका महाराजाधिराज, मुखतियार
मन्त्रीहरूले शुद्ध राम्रो र पूर्ण सम्झी पढने पढाउने गरेको कुरा सारा
नेपालीहरूलाई थाहा भएको कुरा हो । सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीको
महाभारत, रामायण, श्रीकृष्णचरित्र प्रचलित भएको सयकडौं वर्ष भयो !
सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका कलमले लेखिएका श्लोकहरू विवाह र
उत्सवहरूमा पनि नेपालीहरूले श्लोक हाल्ने गरेको कुरा तपाईंहरू
सबैलाई थाहा छ । सुब्बा होमनाथ केदारनाथजीका पुस्तक ग्रन्थहरू नै
नेपालका महाराज र भाई भारदारले तारीफ गरी लिने र पढ्ने गरेका
छन् । तेस कुराको विचार गरी हालमा बनाएका बेपारीहरूको किताब
पढ्नु जुहार छोडी काँच लिनु, र गंगाजीको स्नान छोडी भैसोले पोखरमा
गई अहाल खेल्ने भैं ठहर्ने छ ।

असली पुस्तक पाइने एकमात्र ठेगाना—

सुब्बा होमनाथ केदारनाथ,

हितैषी कम्पनी,

वाराणसी १ (बनारस सिटी ।)

सुवा होमनाथात्मज तनय पं० रामजीउपाध्यायकृत

काकभुशुण्डी र गरुडको सम्वाद. सात प्रश्नको उत्तर र काकभुशुण्डिको तीन जन्मको कथा

॥ १ ॥ रामको निर्मल यो चरित्र मतिले * भेटे तलक् हो जति ।
मैले आज यथार्थ वर्णन गर्याँ * तिमुलाई हे पार्वती ! ॥
पैले काकभुशुण्डिका संगमहाँ * श्रीरामको यो कथा ।
पक्षीराज गरुडजिले सुनिलिया * भक्तोगरी खूब तदा ॥ १ ॥
॥ २ ॥ वाहन् श्रीहरिका र पार्षद समेत * यस्कै प्रभावले भया ।
यस्को वर्णन गर्न वेदहरू समेत * ज्यादै असक्तै थिया ॥
यस्ता बात सुनेर शंकरजिको * हर्षित् भई खूब तहाँ ।
मन्धिन् पार्वति शंस्यै हुनगई * श्री शंभुका साथमहाँ ॥ २ ॥
॥ ३ ॥ हे स्वामी! जुन यो अलौकिक कथा * तीकाकभुशुण्डीजिको ।
मन्नूभो अहिले मलाई यसमा * सन्देह योटा भयो ॥
पक्षी भैकन के गरेर तिनमा * यत्रो डुलो ज्ञान रह्यो ।
जुन वैराग्य र ज्ञान मनुष्यहरूमा * मिलनैकठिन् खूब थियो ॥ ३ ॥
फेरी काकभुशुण्डि औ गरुडको * सम्बन्ध भो के गरी ! ।
यस्को कारण जुन छ प्रष्टगरि सब * मन्नूहवस् यस् घरी ॥
यस्ता बात सुनिगौरीको शिवजिले * मन्नूभयो यो तहाँ ।
हे गौरी ! अधि प्रश्न यै गरुडले * ती पक्षिका सङ्गमहाँ ॥ ४ ॥
॥ ५ ॥ गर्दा काकभुशुण्डिले पनि तहाँ * उत्तर दियाथ्या जुन ।
त्यो सारा तिमिलाइ भन्दछु यहाँ * एकाग्रमन्ले सुन ॥
पैले दक्ष प्रजेशका घरमहाँ * जन्मै तिमोले लियो ।
आफ्नै भै अपमान यज्ञ विचमा * हाम्फालि मर्दो भयो ॥ ५ ॥
दुःखी भैकन बन् नदी नद पहाड् * तिम्रो वियोगमा घुम्थ्या ।
पागल् भै भइ नील पर्वत विषे * घुम्दै म पुग्दोभयाँ ॥
त्यस्का चारशिखरथिया अतिशयै * सुन्दर र ऊँचा तहाँ ।
सुन्दर रत्नजडित् तलाउपनि एक * शोभित्थयो फेरजहाँ ॥ ६ ॥
॥ ६ ॥ सोही पर्वतमा वस्याँ म अतिनै * आनन्द मिल्दा तहाँ ।
पक्षी काक भुशुण्डिको पनि थियो * आश्रम त्यहीस्थानमहाँ ।
त्यो पर्वत् प्रलयैमहाँ पनि कसै * सक्तनथ्यो नाश हुन ।
त्यस्मा पक्षि ति गर्दथ्या हरिभजन * जुन रीतले त्यो सुन ॥ ७ ॥

CC-O. Nanyang Technological University, Singapore. Digitized by eGangotri for Bhaara Bhawan Varanasi

होला शंसय दूर श्री शिवाजिको * ठूलो दया मैकन ॥ १५ ॥

ब्रह्माको सुनि बात यो गरुडले * सन्तोष मन्मा धरो ।

व्याकुल मैकन दौडिदौडि मकहाँ * आया तिनी त्यस धरो ॥

त्यस्वेला म कुबेरको घरमहाँ * जानै हिँडेको थियाँ ।

देखी तिन्कन खूब व्याकुल तहाँ * आश्चर्य मै रोकियाँ ॥ १६ ॥

आफ्नो हाल यथार्थ वर्णन गरी * तिन्ले सुनाया ममा ।

तो पक्षीपतिलाइ सान्त्वन दिदै * मैले भन्या यो तहाँ ॥

हे पक्षी ! तिमिले मलाइ अहिले * भेट्ने भयो मार्गमा ।

यस्तो गुप्ति कुरा बताउँ कसरी * तस्मात् म अले यहाँ ॥ १७ ॥

धेरै कालतलक् परस्पर महाँ * सत्सङ्ग हुन्थ्यो जब ।

तिम्रो संशय जो छ दूर सब त्यो * हुन्थ्यो अवश्यै तब ॥

तस्मात् भेट्दछु पक्षिराज ! म अहिले * तिम्लाइ त्यो स्थानमहाँ ॥

नित्यै हुन्छ गुणानुवाद हरिको * श्रद्धासहितले जहाँ ॥ १८ ॥

सुन्दा त्यो हरिको कथा छ मनमा * सन्देह तिम्रो जुन ।

नाश मै फेर् प्रभु रामको चरणमा * लाग्नुछ तिम्रो मन ॥

उत्तरतर्फ छ एक नीलगिरि पहाड * अत्यन्तै सुन्दर ।

वस्छन् काकभुशुण्डित्यस गिरिमहाँ * राम्को गरी आदर ॥ १९ ॥

भक्तै हुन् प्रभु रामका इनिठुला * फेरी चतुर् छन् अति ।

भन्छन् रामकथा निरन्तर उनी * राममा लगाई मति ॥

तिन्को त्यो गुणगान पक्षिहरू सब * आएर सुन्छन् तहाँ ।

तस्मात् जाउ गरुड ! तिम्रो पनि छिटै * त्यो नीलपर्वत महाँ ॥ २० ॥

सुन्नाले हरिको कथा गरुडजी ! * तिम्रो सबै शंसय ।

श्रीराम्को करुणा भईकन विनाश * होला सबै निश्चय ॥

यस्ता बात भनि गरुडकन तहाँ * मैले बुझायो अनि ।

हर्षित् मैकन खूब प्रणाम गरि हिँड्या * उत्तर दिशामा उनी ॥ २१ ॥

हे गौरी ! ति गरुडजिको भ्रम सबै * मैले बुझायो तापनि ।

संभाईन अवश्य हो प्रभुजिको * तिन्मा परीक्षा भनी ॥

यस्तारीतसित फेर् पुग्छा गरुडजी * त्यो नीलपर्वत महाँ ।

देखी त्यो गिरिको छटा सब गयो * सन्देह तिन्को तहाँ ॥ २२ ॥

फेरी स्नान गरेर गैकन वस्या * बढ् वृक्षका फेदिमा ।

देखा त्यो रूखका उपर गरुडले * धेरै वृक्ष पक्षी तहाँ ॥

थाल्या काकभुशुण्डिले हरि कथा * प्रारंभ गर्ने जसै ।
 पक्षीराज गरुड त्यसै वखतमा * पुग्दाभया भद् तसै ॥ २३ ॥
 देखी तिन्कन काकभुशुण्डिजिमया * अत्यन्तनै हर्षित ।
 पर्वतका सब वृद्ध पक्षिगणले * तिन्कोगरचा स्वागत ॥
 फेरी काकभुशुण्डिले खुशिभई * भन्दाभया यो तहाँ ।
 दर्शन् पाई हजूरको गरुडजी ! * छौं हामि हर्षित् यहाँ ॥ २४ ॥
 आज्ञाहोस् अब के गरु हजूरको * सेवा म अँले यहाँ ।
 कुन् काम् आइपरयो र आउनुभयो * यो नीलपर्वत् महौ ॥
 यस्ता बात सुनेर ती गरुडजी * अत्यन्त हर्षित् भया ।
 गर्दै सान्त्वन काकभुशुण्डिकनफेर् * यो बात भन्दा भया ॥ २५ ॥
 हे पक्षी ! जुन कामले म अहिले * दौडेर आयौ यहाँ ।
 दर्शन् पाई हजूरको सब कुरा * पूर्णै गराई लियाँ ॥
 मन्को भ्रम् सब दूरभयो हजुरका * जान्याँ डुलो गौरव ।
 हे पक्षी ! रघुनाथको शुभकथा * सुन्ने छ इच्छा अब ॥ २६ ॥
 यस्ता बात सुनेर ती गरुडको * ती काकभुशुण्डिजिको ।
 मनमा प्रेम र सान्त्वना अनिपक्षी * उत्साह बढ्दोभयो ॥
 हे गौरी ! रघुनाथको जुन कथा * मैले तिमीमा कह्याँ ।
 सोही राम कथा ति पक्षिवरले * भन्दाभया सब तहाँ ॥ २७ ॥
 उत्साहा मनमा बढ्यो गरुडको * सुन्या कथा त्यो जसै ।
 लाग्या काकभुशुण्डिका सँगमहाँ * यो बात भन्नै तसै ॥
 हे पक्षी ! म उपर् कृपा हुनगई * भन्नूभयो यो कथा ।
 श्री रामको महिमा सुनेर अहिले * शंका मिट्यो सर्वथा ॥ २८ ॥
 नागपाशले रघुनाथ पनी रणमहाँ * जो बाँधिई बक्सियो ।
 सोही कारणले मलाइ मनमा * शंका भयाको थियो ॥
 रामकै भै करुणा यहाँ हजुरको * पायाँ प्रभे ! दर्शन ।
 मेरो गर्नुभयो सबै हजुरले * सन्देहको मोचन ॥ २९ ॥
 यस्ता बात सुनेर ती गरुडका * हर्षित् भई मन्महाँ ।
 भन्छन् काकभुशुण्डि गद्गद भई * आँसू गिराई तहाँ ॥
 हे पक्षी ! अहिले हजूर सरिको * सम्मान्य अर्को जन ।
 कोही देखिन्, आगले हजूरको * पायाँ यहाँ दृष्टव ॥ ३० ॥

पारों कृतार्थ भनि आज यहाँ मलाई ।
 यै मोहको निहुं गरेर हजूर लाई ॥
 रामले पठाउनु भयो अति हर्ष लाग्यो ।
 दर्शन हुंदा हजूरको सब मोह भाग्यो ॥ ३१ ॥
 यो मोहले जगतमा सबलाई ग्रास ।
 गर्दोछ हे गरुडजी ! बुझ्नेसु सहर्ष ॥
 तस्मात् इ राघजिवको शुभ यो चरित्र ।
 सुन्नोस तपाईँ प्रतिदिन भइ खूब पवित्र ॥ ३२ ॥
 यस्तो कदापि मनमा रहँदैन मोह ।
 मिल्नेछ ज्ञान पनि मै प्रभुको सहाय ॥
 लीलामहाँ ति प्रभुको जसरी म पैलै ।
 फस्तो भयाँ सब कहन्छु यथार्थ अलै ॥ ३३ ॥
 त्रेतामा रघुनाथको जब भयो * औतार पृथ्विमहाँ ।
 हेर्थाँ बाललिला गएर मपनी * नित्यै अयोध्यामहाँ ॥
 देखी श्री रघुनाथलाई मनमा * अत्यन्त हर्षित भयाँ ।
 खेल्दै आपुसमा त्यसै बखतमा * एकदिन मटाढा पुग्याँ ॥ ३४ ॥
 लाग्नुभो रघुनाथ रुनाकन तहाँ * बालक सरीको बनी ।
 फेरी ती प्रभुका गयाँ नजिकमा * हाँस्नुभयो रामधनी ॥
 लीला यस रितको तहाँ प्रभुजिको * देखी लियाथ्याँ जसै ।
 ढाकीयो मन मोहले अति तहाँ * सोही घरीमा तसै ॥ ३५ ॥
 आकाशमार्ग गरी उड्याँ मपनि फेर * सोही बखतमा पनि ।
 पोछा गर्नुभयो नछोडि प्रभुले * दौडदोभयाँ खूब अनि ॥
 यस्ता रीतसितले उड्याँ गगनमा * हजार कोशौं जति ।
 दौडन्थ्या म जती जती प्रभुजिता * देख्थ्याँ समीपमा उति ॥ ३६ ॥
 दौडि दौडि म ब्रह्मलोकतक पुग्याँ * सोही घरीमा जब ।
 केवल अंगुल डूईको फरकभो * व्याकुल भया खूब तब ॥
 आँखा चिम्लि अडेर एकछिनपछी * आँखा उघार्याँ तहाँ ।
 आफूलाई त फेर त्यसै बखतमा * देख्याँ अयोध्यामहाँ ॥ ३७ ॥
 सारै छक्कपरी बस्याँ जब मता * फेरी प्रभुजी तहाँ ।
 हाँस्नुभो अति जोडले र प्रभुका * पस्तोभयाँ मुखमहाँ ॥
 पर्वत वृक्ष नदी समुद्र पृथिवी * गन्धर्व औ किन्नर ।

द्यौता दानव सिद्ध चारणा सबै * देख्याँ तहाँ सुन्दर ॥ ३८ ॥

यो हो प्रपञ्च प्रभुको भनि छक्क पथ्याँ ।

आश्चर्य भो मनमहाँ र बिचार गथ्याँ ॥

देखीन फेर जगतमा जुन वस्तु मले ।

देख्याँ ति सब प्रभुजिका मुखमा क्रमैले ॥ ३९ ॥

जान्थ्याँ जतातिर उत्तै प्रभुलाइ देख्थ्याँ ।

एक् एक् गरेर सब यो मनभिन्न लेख्थ्याँ ॥

एक् कल्पसम्म प्रभुकै मुखमा वसेर ।

निकल्याँ म बाहिर दया प्रभुको भएर ॥ ४० ॥

निस्की फेर म पछारियाँ पृथिविमा * हे पक्षिराजजी ! जब !

श्रीरामले पनि हातले छुनुभयो * मेरो शिरैमा तब ॥

सारा मोह र दुख हटी त्यसघरी * चैतन्य आयो ममा ।

लाग्याँ गर्न अनेक स्तुती प्रभुजिको * पश्रेर फेर पाउमा ॥ ४१ ॥

मेरो त्यो स्तुति देखि खुस् अति भई * श्रीराम प्रभूले पनि ।

चाँडै नै वरमाग वाबु ! तिमिले * भन्नूभयो यो अनि ॥

यस्तावात सुनेर राघवजिको * अत्यन्त हर्षित भयाँ ।

वरमागौं भनि भट् उठेर प्रभुका * साम्ने अगाडी गयाँ ॥ ४२ ॥

हे स्वामी ! म उपर दया हजुरको * देखेर माग्छु वर ।

केवल भक्ति र ध्यानमा हजुरको * मेरो रहोस् मन् स्थिर ॥

फेरी राघवले तथास्तु भनि फेर * भन्नूभयो यो तहाँ ।

सारै नै मन पर्दछन् मकनता * सज्जन् जती छन् यहाँ ॥ ४३ ॥

मेरा नै सब हुन् तथापि किनहो * हे काक भुशुण्डी ! यहाँ ।

लाग्छन् मानिसनै अतिप्रिय बुभयौ * सम्पूर्ण प्राणीमहाँ ॥

हे पक्षी ! भय त्रास् र आश सबजोजू * त्यागी निरन्तर अब ।

मैलाई भज कालले तिमिकनै * गर्दैन केही तब ॥ ४४ ॥

वर्दान् यस्रितको सुनेर प्रभुको * अत्यन्त हर्षित भयाँ ।

हेरौं बाललिला भनेर प्रभुको * कयै दिन अयोध्यै रह्याँ ॥

आश्रममा पछि ती सितापातजिको * आज्ञा लिई फर्कियाँ ।

आफ्नो यो अनुभव सबै हजुरमा * हे पक्षि ! मैले कहां ॥ ४५ ॥

पक्षी काक भुशुण्डिका सब कुरा * सुन्दोभयाथ्या जसै ।

रामका भक्त हंदा गरुडजिपनि फेर * हर्षित भया खुब तस ॥

फेरी प्रश्न गर्या तहाँ गरुडले * तो पाक्षिका सङ्ग अनि ।
 कस्ता रीतसित कागको जुनिभई * पैदा हुनुभो भनी ॥ ४६ ॥
 उत्कण्ठा मनमा छ यस विषयमा * जान्ने मलाई अब ।
 यसको जुन छ रहस्य विस्तृत गरी * हे पक्षि ! भन्नोस् सब ॥
 यस्तो प्रश्न गरुडजिको जब सुन्या * तो काक्भुशुण्डीजिले ।
 लाग्या भन्न यथार्थ बात जुन हो * अत्यन्त नै प्रेमले ॥ ४७ ॥
 वित्तौ तीन युग फेरी हे गरुडजी ! * लाग्यो कलौयुग जब ।
 सारा देशविदेशका जनहरू * पाप्मन लाग्या सब ॥
 सोही औसरमा म शूद्र कुलमा * जन्म्याँ अयोध्यामहाँ ।
 धनले मत्त भएर हे गरुडजी * नास्तिक भयाँ खूब तहाँ ॥ ४८ ॥
 धेरै नै कलिकालको जगतमा * वृद्धी भएथ्यो जसै ।
 नानारूप धरेर मानिस हरू * पाप्मन लाग्या तसै ॥
 धर्मको लिइ आइ नास्तिकहरू * नीचकर्म गर्थे तहाँ ।
 तिनकै सङ्गतमा भुलेर म पनि * उज्जैन नगरमा पुग्याँ ॥ ४९ ॥
 खानैसम्म मिलेन गैकन त्यहाँ * अत्यन्त व्याकुल भयाँ ।
 केहीकाल वितेपछी अलिकति * द्रव्यै कमाइलियाँ ॥
 सेवा शंकरको गरीकन रह्याँ * सो द्रव्यसाथमा हुंदा ।
 थौंटा शंकरभक्त विप्र सँगमा * सँगत भयो फेर तदा ॥ ५० ॥
 आदरपूर्वक गर्दथ्याँ म तिनको * सेवा निरन्तर तहाँ ।
 विश्वासमा परिमान्दथ्या मकनती * पुत्रै समान् मनमहाँ ॥
 गथ्याँ खूब कपट मता ति द्विजको * बैरी समानको बनी ।
 कैयौँ अर्ति दिया मलाई उनले * मानौन थौंटे पनि ॥ ५१ ॥
 मान्थ्याँ केवल शंभुलाई जगका * ईश्वर हुने हुन् भनी ।
 रामलाई पनि मान्नु पर्दछ मनो * करलाउँथ्या धेरै उनी ॥
 एकदिन कोहि शिवालयै बिच बसी * ध्यान् गर्दथ्याँ शंभुको ।
 मेरो ती गुरुजी पनि त्यसघरी * पौँच्या तहीं नै अहो ॥ ५२ ॥
 सारै नै अभिमान् गरी गुरुकनै * ढोगीन मैले जब ।
 ज्यादै नै अपमान हुंदा गुरुजिको * क्रोधित हुनुभो शिव ॥
 मन्दिरका बिचबाट फेर त्यसघरी * आकाशबाणी भयो ।
 त्योबाणी सुनि त्यसघरी गरुड जी ! * मेरो त होशै गयो ॥ ५३ ॥
 निन्दा ती गुरुको गरिस् यसघरी * हे दुष्ट ! तैले यहाँ ।
 तस्मात् दुःख सहर जन्मन गएस * सपै भई पृथ्वीमा ॥

यस्तो आप सुनेर शंकरजिको * अत्यन्त काँतर बनो ।
 गनूभो शिवको अनेक स्तुति तहाँ * मेरा गुरूले अनि ॥५४॥
 मेरा तो गुरूको सुनो स्तुति तहाँ * अत्यन्त हर्षित भई ।
 भन्नूभो शिवले त्यसै बखतमा * आश्वासनै खूब दिई ॥
 इच्छा जुन चिजको छ माग अहिले * दिन्छु त्यही चीज यहाँ ।
 शंकरको सुनि बाणि यो गुरूजिले * भन्नूभयो फेर तहाँ ॥५५॥
 हे शंभो ! यसलाई आप हजुरले * अले दिनुभो जुन ।
 त्यस्को फल कनभोगिजल्दि अवहोस * आप बाट यो मोचन ॥
 यस्तै होस भनेर शंकर तहाँ * लुप्त हुनुभो जब ।
 विन्ध्याचल गिरिमा गएर मपनि * सपै भयाँ भद तब ॥५६॥
 त्यो चेलापनि छोडि कयै दिन पछो * ब्राह्मण भई जन्मियाँ ।
 केवल राघवको भजन् गरिलिने * वत्लाइ मैले लियाँ ॥
 सोध्याँ लोमशलाई एक दिन गई * यो बात मैले अनो ।
 ब्रह्मोपासन गर्न के छ सजिलो * भन्नोस् उपायै भनी ॥५७॥
 मेरो बात सुनेर लोमशजिले * जुन तक भन्नू भयो ।
 केही बुभन सकीन चंचल हुंदा * त्यो बात व्यर्थ गयो ॥
 मेरो चालकन देखि लोमशजिले * ज्यादै रिसाईकन ।
 मैलाइ गरि लक्ष त्यस घरिमहाँ * भन्नूभयो यो पुनः ॥५८॥
 विश्वाश कयै गरिनस् अधर्मि अहिले * हित् बात भन्दा यहाँ ।
 सोही कारण जन्मिएस् यसघरी * गै कागका कुलमहाँ ॥
 यस्तो आप सुनेर लोमशजिको * अत्यन्त दुःखित् भयाँ ।
 हे ब्रह्मर्षि ! क्षमा म पाउँ भनि फेर * हात जोरि बिन्ती गर्याँ ॥५९॥
 रामको मन्त्र दिनुभयो खुशि भई * जप्नु निरन्तर भनी ।
 सोही मन्त्र जपेर यस गिरिमहाँ * आयौ सरासर अनो ॥
 सत्ताईस् जति कल्प यस गिरिमहाँ * बस्ता बिताई लियाँ ।
 मेरो पूर्वकथा सबै गरुडजो ! * मैले बताई दियाँ ॥६०॥
 यस्ता बात ती काकुभुशुण्डि सँगमा * सुन्दा भयाथ्या जसै ।
 हे गौरी ! अति खुश भई गरुडले * भन्दा भया यो तसै ॥
 हे पक्षी ! मविषे दया हजुरको * भौ रामजीको कथा ।
 पायाँ सुन्न यथार्थ दूर अब भो * सन्देह यो सर्वथा ॥६१॥
 अले फेरि हजुरका सँगमा * सात प्रश्न गर्छु यहाँ ।

त्यस्को उत्तर सुनलाइ अब फरू * इच्छा रही मनमहाँ ॥
 यस्ताबात सुनेर ती गरुडको * हर्षित भई मनमहाँ ।
 लाग्याकाकभुशुण्डि उत्तर दिनै * ती प्रश्नको सब तहाँ ॥ ६२ ॥
 कुन् हो दुःखहुलो ? गरीब हुनुहो * सत्संग नै हो सुख ।
 केहो सज्जनको स्वभाव ? जसको * मन्मा दया नित्य छ ॥
 कुन्हो वैदिक धर्म ? पालन गर्नु * नित्यै अहिंसाकन ।
 कुन् हो पाप हुलो ? कसैकन पनि * निन्दा न गर्नु पुनः ॥ ६३ ॥
 कुन् हो मानस रोग प्राणिहरुको ? * अज्ञान नै रोग हो ।
 सर्वश्रेष्ठ दयालु फेरि कुन हो ? * अज्ञान नाश गर्छ जो ॥
 तस्मात् राघवको भजन गरुडजी ! * गर्नेस् निरन्तर अब ।
 सारै गुप्त रहस्य यो हजुरमा * भले सुनायाँ सब ॥ ६४ ॥
 यस्ताबाततिकाकभुशुण्डिसँगमा * सुन्दा बहुत खुशभई ।
 हात् जोरीकन भन्दछन् गरुडजी * चाँडै अगाडी गई ॥
 हे पक्षि ! अहिले मिल्यो मकन ज्ञान * ठूलो हजुरबाट यो ।
 गन्याछु अब नित्य चिन्तन यहाँ * श्रीरामका पाउको ॥ ६५ ॥
 यस्ताबात भनेर ती गरुडजी * मौनै रह्या एक क्षण ।
 पाउमां परि दाण्डवत् गरि गया * बैकुण्ठमां ती पुनः ॥
 तस्मात् यो कलिमा सितापति प्रभू * रामचन्द्रको नाम सरो ।
 अर्को केही उपाय छैन जगमा * पाप नाशनमा यस घरी ॥ ६६ ॥
 हे प्यारी ! तर यो कथा शठ तथा * मूर्खै हर्छुमा पनि ।
 भन्न हुन्न कदापि राख मनमा * गुप्तैछ यो खूब भनी ॥
 जस्तै रामचरित्र पढ्दछ सदा * श्रीराममै मन् धरो ।
 सारा पाप विनष्ट भै पछि उही * जानेछ संसार तरी ॥ ६७ ॥
 यस्ता बात सुनेर शंकरजिका * अत्यन्त हर्षित भई ।
 बिन्ती फेरि गरिन्ति पार्वतिजिले * साम्ने शिवैको गई ॥
 हेनाथ ! राघवको चरित्रमहिमा * सारा सुन्या यस्घरी ।
 शंका दूर भयो प्रसन्न म भयाँ * रामकै प्रभावले गरी ॥ ६८ ॥
 यस्ताबात सुनेर शंकरजिले * भन्न भयो यो तहाँ ।
 रामका भक्त समस्तलाइ कहिल्यै * दुख हुन्न संसार महाँ ॥
 यस्तै रीत्सित याज्ञवल्क्य ऋषिले * श्री रामको यो कथा ।
 भारद्वाजकन सब सुनाउनुभयो * त्यै तीर्थमा सर्वथा ॥ ६९ ॥

नेपाल दिग्दर्शन अर्थात् इतिहास

सुब्बा होमनाथात्मजतनय श्रीरामजी उपाध्यायकृत

यो नेपालको इतिहासमा परापूर्वकालदेखिका भएभरका राजवंशको र त्यस बेलाको चलनहरूको वर्णन गरिएको र बाइसी चौबिसीका सेन, चन, खान र मल्ल राजाहरूको पालाको इतिहास र शाहवंशको प्रादुर्भाव--गोरखा राज्याधिकार, वर्तमान श्री ५ हरूको नेपाल साम्राज्य सङ्गठनको वर्णन अत्यन्त सरल रीतले गरेको छ । अधिका राज्यकाल सम्म देशको गौरवमय कथा पढेर देशको समृद्धि तथा आर्थिक गौरवमयकालको कथा र पछि नेपालका राहु कंवरखलकका जंगबहादुर र राणा प्रधानमन्त्री भनाउनेहरूले स्वेच्छाचार, अनाचार र दमनले देशको दुर्दशा गरी देशको समस्त धन लुटेरा भैं लुटी विदेश लगी थुपारेको र नेपाली जनतालाई सब तरफबाट सर्वहारा बनाई आज विदेशमा कुली, खलासी, दरबानी नोकरी गर्न कर लगाएको कारणको र देशका स्वामी धिराज त्रिभुवनले देश त्यागगरी पुनः स्वदेश फर्कि राज्य व्यवस्था चलाएको र वहाँका स्वर्गारोहण पछि वर्तमान श्री ५ धिराज महेन्द्र-वीर विक्रमको शासनकाल सम्मको कुराहरू वर्णन गरेको छ । यसैमा नेपालको रीति थितिहरू तथा सबै तीर्थहरूको पनि वर्णन गरेको छ ।

यति हुँदा हुँदै पनि यस पुस्तकमा वर्तमान श्री ५ महेन्द्रको राज्यारोहण उत्सवको गरी सैकडौं रंगीन तस्वीर समेत भएकोले तस्वीरैले मात्र सबै कुरा वायस्कोप हेरे भैं छर्लङ्ग देखिनेछ । मूल्य एक प्रतिको ८) तर हाल प्रचारलाई ६) मा पठाउनेछौं । पुस्तक जस्ता किसिमले बिक्री भई रहेकोछ, त्यस हिसाबले पछि मगाउनेहरूले अर्का संस्करणको प्रतीक्षा गर्नु पर्नेछ ।

नेपालको चित्रावली:--अर्थात् नेपालका भएरका राजा, मन्त्री, मन्दिर, देश, तीर्थहरूको सैकडौं तस्वीरहरूको अलवम १ के दाम ३) तर प्रचारलाई हाल २।५० मा दिइ रहेकाछौं, चाँडो मगाउनुहोस् ।

पता--सुब्बा होमनाथ केदारनाथ, वाराणसी

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations

Vinay Avasthi Sahib Bhuvan Vani Trust Donations